

စစ်ကိုင်းခြံစိုင်းသင်း

ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဒုတိယအကြိမ်

“.... လောကသံသရာ၌ နောင် ဖြစ်ရ၊ တွေ့ကြုံရသော ဘဝတို့တွင် မလျော်သော သဘောနှင့် တွေ့ရချေသော် ဘာကြောင့် ညာကြောင့်၊ မည်သူကြောင့် စသည်ဖြင့် သူတစ်ပါးကို အပြစ်ဆိုကာ တွေးတောခြင်း၊ ဝေဖန်ခြင်း၊ အဆိုးချခြင်းတို့ကို မပြုရာ။ ထိုသို့ အပြစ်ချခြင်းဖြင့် မိမိ၏ မကောင်းမှုပေါ်မှာ မကောင်းမှုကို ထပ်တလဲလဲ ပုံချဘိသကဲ့သို့သာ ဖြစ်၍ ဘဝများစွာမှာ ထိုမလျော်သော သဘောကို နောက်ထပ် တွေ့ရဦးမည်ပင် ဖြစ်တတ်ချေသည်။”

- စာ ၃၅၂ ...မှ။

“.... သူတစ်ပါးအား တရားသည့်နည်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ မတရားသည့်နည်းဖြင့် ဖြစ်စေ ထိခိုက် နာကျင်စေခြင်းမှာ တိရစ္ဆာန်တို့ နှစ်သက်သောအယူ ဖြစ်၏။ သူတစ်လုံးအား မိမိကြောင့် ထိခိုက်နှစ်နာသွားလျှင် တောင်းပန်ခြင်းသည် လူ၏ယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါး၏ အပေါ်၌ နိုင်လိုမှုသည် လူရေမြဲထားသည့် အလွန်ကြမ်းတမ်းသော တိရစ္ဆာန်သဘော ဖြစ်၏။ လူသည် ယဉ်ကျေးသော အမူအရာဖြင့် မိမိ၏ စွမ်းရည်ကို ပြသ၍၊ ပြသရုံ၊ ပြသခြင်းသည် လူ၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး အစစ်ဖြစ်၍ မိတ်ဆွေကောင်း ရတတ်၏။”

- စာ ၄၀၄ ...မှ။

အများ တွေးသလို သူ မတွေး။ အများ နေသလို သူ မနေ။
 သူ့အမြင်က တစ်မျိုးပိုလူးနေ၏။
 ထို့ကြောင့်
 သူသည် လူ့ခွစာ ဘိုးသင်း ဖြစ်ရပြန်၏။

စစ်ကိုင်း ဦးဘိုးသင်း [၁၈၉၀-၁၉၇၃]

သရက်ခရိုင် မင်းတုန်းမြို့ မြို့သစ်ကုန်းရပ် အရှေ့ပိုင်း တံတားဦးထိပ် အိမ်၌ အဖ ပရမတ်ဆရာ ဦးဘိုးသာ(ပိန်းတန်းဖိနပ်ထောင် ဆရာ)၊ အမိ ဒေါ်ရွှေဆိတ်တို့က ၁၈၉၀ ပြည့်နှစ် ဇူလိုင် ၃-၁ ရက် ကြာသပတေးနေ့ နံနက်(၄)နာရီတွင် မွေးဖွားသည်။ မွေးချင်း သုံးယောက်တွင် ဒုတိယမြောက် သားဖြစ်၍ အမည်ရင်း ဦးဘိုးသင်း ဖြစ်၏။

ခုနစ်နှစ်သားတွင် ပေပင်ကျောင်း ခေါ် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ပထမတန်း ဝင်ရောက်ပြေဆိုရာ ပထမရပြီး ပညာအုပ်၏ ဆုငွေ ၃ ကျပ် ရသည်။ ထိုကျောင်းတွင် အတန်းတိုင်း၌ ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ပြီး သတ္တမတန်း၌ သရက်မြို့နယ်မှာ ပထမစွဲခဲ့သည်။ ထို့နောက် မန္တလေး ဆရာ အတတ်သင် နော်မန်ကျောင်းတွင် ပညာဆည်းပူးရာ ဆရာဖြစ်သင် အောင်ခဲ့သည်။

ခုနစ်တန်း အောင်ပြီးသည်မှ ကိုရင်ဝတ်သည်အထိ ပေပင်ကျောင်းတွင် ပထမတန်းမှ စတုတ္ထ တန်းအထိ စာသင်ပေးသည်။ ဆရာဖြစ် အောင်ပြီးနောက် မြစ်ကြီးနားမြို့ မြန်မာ-အင်္ဂလိပ် နှစ်ဘာသာသင်ကျောင်းတွင် ကျောင်ဆရာအဖြစ် စတင် အမှုထမ်းသည်။ ဗန်းမော်တွင် ကျောင်းဆရာ၊ ဓမ္မတ္တပညာအုပ်၊ တစ်ဖန် ကျောင်းဆရာလုပ်ရာမှ နုတ်ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ရန်ကုန် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးသတင်းစာ လက်ထောက်အယ်ဒီတာ လုပ်ပြန်သည်။ ထိုစဉ် ပညာမင်းကြီး က ခေါ်ယူပြီး မကွေးမြို့၌ ကျောင်းဆရာအဖြစ် ခန့်ထားသည်။ ထိုမှ တောင်သာ 'အေ နယ် ဒုတိယပညာအုပ် ဖြစ်လာသည်။ ထိုစဉ်ပင် 'ပညာမဏ္ဍိုင်' သတင်းစာကို တစ်လ တစ်ကြိမ် ဦးစီးထုတ်သည်။ တောင်သာ၊ စစ်ကိုင်း၊ မော်လိုက်၊ ထားဝယ်တို့တွင် ဓမ္မတ္တပညာအုပ် လုပ်ခဲ့သည်။ မလွတ်လပ်ဟု ယူ၍ အလုပ်ထွက်ပြီး စာရေးဆရာဘဝသို့ ကူးပြန်သည်။ တစ်ဖန် မြစ်ကြီးနား ပညာအုပ်အဖြစ် ဂျပန်ဝင်စထီ အမှုထမ်းပြီးနောက် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

နော်မန်ကျောင်း ဒုတိယနှစ်တွင်ပင် တစ်ပုံ၊ မြောက်ပြားတန် ဇာတ်စာအုပ်များ စတင်ရေးသည်။ မန္တလေးတိုင်း သတင်းစာသို့ သတင်းရေးပို့သည်။ ကျောင်းဆရာ ဖြစ်လာသောအခါ သူရိယ၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး စသည့် သတင်းစာများတွင် ငှားရမ်းကောင်း၊ သူရိယ၊ ပညာအလင်း စသည့် မဂ္ဂဇင်းများတွင် လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုတိုနှင့် ဆောင်းပါးများ ရေးသည်။ 'မိန်းမတို့အတွက်'၊ 'လောကတို့အတွက်'၊ 'ကျောင်းသားတို့အတွက်' စာအုပ်များကို သူရိယတိုက်မှ ထုတ်ခဲ့သည်။ 'သားသမီးများ ကြီးပွားရေးလက်စွဲကျမ်း' ကို ပြုစုသည်။ ကျောင်းသားများအတွက် 'မင်္ဂလာသုတ် အကျယ်ကျမ်း'၊ 'လောကသာရ အဖြေ'၊ 'ဗိန္ဒူကျော်သူ အဖြေ'၊ 'ကျည်းကန်ကိုရင်ကြီး မေတ္တာစာ အဖြေ'၊ 'ဘလ္လာတိယပျို့အဖြေ'၊ 'မူလတန်းသဒ္ဒါ'၊ 'မြန်မာသဒ္ဒါ ပထမတွဲ၊ ဒုတိယတွဲ' ရေးခဲ့ သည်။ ကျောင်းသုံး ပြဋ္ဌာန်းအဖြစ် တိုင်းရင်းသားဘာသာ ကျောင်းများအတွက် 'ကိုးသိန်းမောင်'၊ 'ဦးအောင်စေရ'၊ 'စလေမင်းခွေ'၊ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းများအတွက် 'ခရီးသည်ကြီး'၊ 'ခေတ်သစ် မောင်'၊ အမျိုးသားကျောင်းများအတွက် 'တို့တိုင်းပြည် တို့ကို ရေးသည်။' 'ပင်လယ်ဧရာ သိသိ'၊ 'တို့ပြည်'၊ 'ဖာတစ်လုံး ခေါင်းကျား' တို့မှာ ကျောင်းစာကြည့်တိုက်သုံး ဖြစ်လာသည်။ ဝတ္ထုနှင့် ကျမ်းစာအုပ် ၉၀ ကျော်နှင့် မထုတ်ဖြစ်ခဲ့သည့် စာအုပ် ၂၀ ကျော် ပြုစုခဲ့သည်။ ထုတ်ပေးပြီး စာအုပ်များအနက် ဖာတစ်လုံး ခေါင်းကျား(၁၉၃၈)သည် အစောပိုင်း ထင်ရှားသော ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်အဖြစ်ပါ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ငမဲကျွန်ဝတ္ထုသည် ၁၉၅၄ ခု စာပေဗိမာန်ဆု ရရှိသည်။ သူ့အမြင်နှင့် သူ့အတွေး (၁၀-တွဲ)(၁၉၆၅-၆၆)သည် သိမှတ်ဖွယ်ရာ၊ ဆင်ခြင် စဉ်းစားဖွယ်ရာ အများ ပါဝင်သောကြောင့် တစ်မူထူးခြားသည်။ စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း ကိုယ်တိုင် ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ (၁၉၇၂)သည်ကား မိမိ၏ ပျော်ကူးကို၊ ညံ့ကွက်များကို ပွင့်လင်းရိုးသားစွာ တင်ပြထားသည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိထူးပင် ဖြစ်သည်။ 'ရွှေရိုးဖြူ' ကလောင်ခွဲကိုလည်း အသုံးပြုသည်။ ၁၀ ဒီဇင်ဘာ ၁၉၇၃ တွင် ကွယ်လွန်သည်။

ရပြည့်စာအုပ် ၃၂၁

စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း
ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ

ရပြည့်စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၄၅၊ ၁၀၉ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း။ ၀၁- ၇၁၀၁၀၃ (ဆိုင်)

စာမူ ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၄၀၁၂၈၁၁၁၀]

မျက်နှာပိုး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၄၀၀၁၂၆၀၂၁၁]

□

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - (၁၉၇၉) စာပေဗိမာန် ပြည်သူ့လက်ခွဲစာစဉ်

ဒုတိယအကြိမ် - (၂၀၁၁) ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အုပ်ရေ [၅၀၀]

(စက်တင်ဘာ ၂၀၁၁)

□

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်အေးမြင့်၊ ရာပြည့်စာပေ [၀၃၈၀၁]

၂၀၆၊ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

□

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ကြည်ပြာသွယ်၊ ဝင်းတိုးအောင်အောင်ဆက် [၀၉၁၇၂]

၁၈၁၊ လမ်း ၅၀၊ ၁၀ ရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

□

အတွင်းဖလင်

အေဇက်

□

စာအုပ်ချုပ်

ဖူးမြင့်မွှေး

□

မျက်နှာပိုး ဝန်းချို

ဝင်းမြင့်ဦး

□

တန်ဖိုး

၅၀၀၀ကျပ်

၉၂၀
ဘိုးသင်း၊ ဦး၊ စစ်ကိုင်း
ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ/ စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း။
- ရန်ကုန်၊ ရာပြည့်စာပေ၊ စက်တင်ဘာ ၂၀၁၁။
၄၉၂ - စာ၊ ၁၃ x ၂၁ စင်တီမီ
(၁) ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ

မာတိကာ

- စာရေးသူ၏ အမည်	၉
၁။ နို့စို့အရွယ်	၁၁
၂။ ကျောင်း စတင်နေခြင်း	၁၅
၃။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ	၂၂
၄။ သေကံမရောက် သက်မပျောက်	၃၈
၅။ ဘိုးသင်း ရမ်းကားသလား	၄၃
၆။ ဗေဒင်ဆရာဘဝ	၆၂
၇။ ဘိုးသင်း၏ စရိုက်လေ့	၆၇
၈။ ဉာဏ်ကောင်းသော ဘိုးသင်း	၇၄
၉။ ဒေါ်ဆင်ဖိနပ်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား	၈၅
၁၀။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဝေယျာဝစ္စ	၉၀
၁၁။ ခုနစ်တန်း အောင်သော်လည်း	၉၉
၁၂။ ပွေလည်း ပွေကြပါပေရဲ့	၁၀၉
၁၃။ လူနောက်လူပြောင် ဘိုးသင်း	၁၃၈
၁၄။ တော၏မာယာ	၁၇၃
၁၅။ ကပ်၍ ပါလာသော ဗြာဟ္မဏဝါဒ	၁၈၅
၁၆။ ဘိုးသင်း တစ်ဖြစ်လဲ ရှင်မာရိန္ဒ	၁၉၄
၁၇။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ သတ္တိ	၂၀၆
၁၈။ မန္တလေး ဆရာအတတ်သင်ကျောင်းသို့	၂၁၀
၁၉။ နော်မန်ကျောင်း ရောက်လျှင်	၂၁၈
၂၀။ စာသင်ကြားရသော ခေတ်ကာလ	၂၃၁

၂၁။ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ဘဝ	၂၃၉
၂၂။ ရှုပ်ပွေ့သော ဘဝတစ်ခုသို့ ဝင်ကြည့်ခြင်း	၂၅၁
၂၃။ ကိုလိုနီ ပညာရေးစနစ်၏ ဒဏ်ချက်	၂၆၁
၂၄။ လာပြန်ပြီ ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့	၂၆၇
၂၅။ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ကိုရင်ကြီးဘဝ	၂၇၇
၂၆။ ကျောင်း၌ မင်းလောင်းပေါ်ခြင်း	၂၉၀
၂၇။ စတုတ္ထနှစ် ပညာသင်ကြားရပုံ	၂၉၉
၂၈။ အတန်းပြ ဆင်းကြရခြင်း	၃၁၆
၂၉။ ခွဲကြရပါပြီ	၃၃၄
၃၀။ မန္တလေးနှင့် စစ်ကိုင်းတွင်	၃၄၃
၃၁။ ကျောင်းဆရာ ဘဝသို့	၃၆၇
၃၂။ ကြေးနန်းဖြင့် အလုပ်ထွက်လိုက်ခြင်း	၃၇၅
၃၃။ လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ဘဝသို့	၃၈၆
၃၄။ ပညာရေးဌာနသို့ ပြန်ရောက်ရပြန်ပြီ	၃၉၇
၃၅။ ကလောင်သမား အဖြစ်သို့	၄၁၁
၃၆။ ပညာအုပ်ဘဝ	၄၁၇
၃၇။ မျိုးချစ်စာရေးဆရာ ဘဝသို့	၄၄၅
၃၈။ စစ်ကြီးအတွင်း ကြုံရပုံများ	၄၅၉
၃၉။ စစ်ပြီး လွတ်လပ်ရေးကြီးပမ်းမှု	၄၇၄
၄၀။ စာရေးဆရာအဖြစ်၊ စာရေးဆရာပီတိ	၄၈၂

စာရေးသူ၏ အမှာ

ကျွန်ုပ်ထံ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်များက ဆရာကြီး၏ အကြောင်းကို ရေးပါဟု ခဏခဏ ပြောကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း မရေးလို၍ ပြောတိုင်းလောက်ပင် သူတို့ကို ငေါက်ပစ်ပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ် တချို့တလေက ကျွန်ုပ်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသင့်ကြောင်း၊ ရေးပါ ... ဟု ခဏခဏ ဆိုသလိုပင် လာရောက် ပြောဆိုကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ငြင်းပယ်၍သာ လွှတ်ပါသည်။

သို့လင့်ကစား ခေတ်လူများသည် အတော်ပင် ဉာဏ်ကစားတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်ုပ်ကို ကျွန်ုပ်၏ မြေးကလေးများနှင့် တပည့်အချို့သည် ဝိုင်းဝန်းနှိပ်နင်းပေးလေ့ ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စကားစပ်မိရာပြောရင်း ငယ်ငယ်က အဖြစ်အပျက် အချို့ကို ရောက်သွားတတ်၏။

ထို့အတူပင် စိတ်လက်ကြည်သာ အေးချမ်းသော နေ့များ၌ တပည့်တပန်းများနှင့် အပျင်းဖြေ လက်ဖက်ရည်အဖန် သောက်ရင်း စကားပြောနေကြရာ၊ ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းသားကြီးဘဝက လုပ်ကိုင်ပုံအချို့ကို ပြောပြမိတတ်၏။ များသောအားဖြင့် ရယ်စရာ မောစရာ သဘောများကို ပြောခြင်း များ၏။ စာပေလိုက်စားမှု၊ စာပေသင်ကြားမှုတို့နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အကြောင်းများတို့ကို ပြောကြားမိ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား ဘဝ၏ အဖြစ်အပျက်များကို ပြောကြားဖူး၏။

ကျွန်ုပ် စစ်ကိုင်းမှာ အခြေတကျ နေသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ လုပ်ကိုင်နေထိုင်ပုံနှင့် ဟောပြောပွဲများ၌ ကျွန်ုပ်၏ ဟောပြောချက်များအရ ကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းကို တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်တပန်းတို့သည် သိသွားကြ၏။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ နားတွင် သတင်းတစ်ခု ကြားရပြီ။ ထိုအကြောင်းကား ကျွန်ုပ်၏ မြေးတစ်ယောက်နှင့် တပည့်အချို့က ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတာ ဟူသော အကြောင်းကို ရေးဖို့ရန် စီစဉ်နေခြင်း ဖြစ်ချေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ချင်းတို့ကို ခေါ်၍မေးရာ၊ ချင်းတို့ကလည်း မကွယ် မဂုတ်ဘဲ ဝန်ခံပါလေပြီ။ ထိုအခါ ‘မောင်မင်းကြီးသားများ မရေးကြပါနှင့်၊ တောရောက် တောင်ရောက် ဖြစ်ကုန်ပါမယ်’ ဟု ဆိုရာ တပည့်မ တစ်ယောက်က ‘ဘယ်လိုပဲနေနေ ရေးရမှာပဲ’ ဟု ခပ်တူးတူးကလေး ငေါ်သဖြင့် ‘ကိုင်းကိုင်း ... နင်တို့ မရေးကြနှင့်၊ ငါ့အကြောင်းကို ငါ ရေးမည်’ ဟု ပြောလိုက်မိပါသည်။ သူတို့၏ အကြံသည် ထ မြောက်သွားလေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ် အနေဖြင့် ထိုသို့ ပြောလိုက်လင့်ကစား တစ်နှစ်လွန်မြောက် သွားသော်လည်း ရေးဖို့ရန် စိတ်မကူးမိသေးပါ။ ထိုအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းကို ရေးပါဟု ပြောလာကြသူများလည်း ပြောလာကြ၊ ရပ်ဝေး တပည့်များကလည်း စာနှင့်ရေး၍ တောင်းဆို၊ မျက်မှောက်ရှိ တပည့်များကလည်း ‘ရေးပြီလား’ ဟု ခဏခဏမေး၊ စန္ဒာဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်ရှင် ဦးဘိုးကြွယ်ကလည်း နားကွဲလှမတတ်ပူ၊ ယင်းသို့ ဖြစ်နေချေ၍ ကျွန်ုပ်၏ အော့နလုံး နာဖွယ်ရာကောင်းသော ဘဝတာကို ကျွန်ုပ် မှတ်သားမိသမျှ ရေးလိုက်ရတော့ပြီ။ အပို မပါ၊ အလိုသာ ရှိပေမည်။

အခန်း [၁]

နို့ရို့အရွယ်

ကျွန်ုပ် ရေးသော် ကျွန်ုပ်၏ ကလောင်ကား အတော်ပင် မင်စက်များသည်။
ဖတ်သူ ငြီးငွေ့ဖွယ် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏အမေသည် ကျွန်ုပ်၏အထက် သမီးတစ်ယောက်ကို မွေး
ဖွားစဉ်က ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သီပေါဘုရင်ကို အင်္ဂလိပ်က ပင့်ခေါ်
သွား၍ တောင်စဉ်၊ မင်းတုန်း၊ ပန်းတိမ်၊ တိုင်းတားတို့တွင် ဗိုလ်ဆွဲထကြွ
စဉ်နှင့် ကြုံကြိုက်နေသောကြောင့် ပြေးရ ပုန်းရနှင့် ရှိနေသဖြင့် ထိုသမီး
ကလေးလည်း သုံးလသားနှင့် ကံကုန်၊ အမေလည်း မီးယပ်ချည့် ချည့်နေ
လေတော့ပြီ။

ဟရိုရယ် ... စချီကတည်းက ခွ (ဂွ) ကျကုန်ပြီ။

သီပေါဘုရင်ကို အင်္ဂလိပ်က ကိုးကွယ်ထားဖို့ရန် ပင့်သွား၍ဟု ရေး
သည်မှာ ထိုဘုရင်သည် ပထမပြန် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဟုတ်မှန်ရာတွင် သီပေါ
ဘုရင်က အင်္ဂလိပ်ထံမှာ စစ်ရှုံးသောကြောင့် ဖမ်းသွားသည်ဟု ဆိုချင်
သလား။ ဆိုသူ၏ အာကို ဟက်ချင်သည်။ ဘာကြောင့်လဲ။

သီပေါဘုရင်နှင့် အင်္ဂလိပ်ဘုရင် စစ်ပြိုင်တိုက်ရသလား။ စစ်သား
ချင်းကော စစ်တလင်း၊ စစ်မြေပြင်ပြု၍ တိုက်ရသလား။ စစ်မှ မတိုက်ရဘဲ
နှင့် စစ်ရှုံးသလား၊ စစ်ရှုံးရမလား၊ ဘယ်မလဲ စစ်ရှုံးစာချုပ်၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ
သည် မြန်မာဘုရင် သီပေါမင်းတရား၏ လက်မှတ်ထိုးထားသော စစ်ရှုံး
စာချုပ်ကို တင်ပြနိုင်သလား၊ တင်ပြဖူးသလား၊ ရယ်စရာ ...။

အချီးသဘောပေါ့၊ သည်းခံ၍ ဖတ်ဦးလော့။

ဗုဒ္ဓဟူးစာအုပ်တိုက်

အင်္ဂလိပ်စစ်သည်များ သရက်မြို့က နေ၍ ရေကြောင်းသင်္ဘောနှင့် တက်လာရာ ပတ္တနဂိုရ်ခံတပ်နှင့် မင်းလှခံတပ်က ညှပ်တွယ်သောကြောင့် မတက်နိုင်။ ထိုအခါ ပတ္တနဂိုရ်ခံတပ်နှင့် မင်းလှခံတပ်တို့သို့ “တိုက်စေ” “ဆိုင်းစေ” “တိုက်ရင်သူပုန်” ဟု တစ်နေ့တည်းတွင်ပင် နေ့စဉ် ကြေးနန်းအမျိုးမျိုး ရောက်လာနေလေပြီ။ မင်းလှကြောင်းချီ ကျူးကျော်လာသော ကုလားဖြူ ကုလားနက် ကုလားနီတပ်တို့ကိုလည်း မြန်မာတပ်က ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းနဲ့လွှတ်လိုက်လေပြီ။ ထိုတပ်သားများမှာ ဦးဘိုးသင်း မွေးရာ မင်းတုန်းမြို့အပါအဝင် တောင်စဉ်သားများ၊ မင်းတုန်းတပ်၊ ပန်းတိမ်တပ်၊ တိုင်းတားတပ်များ ဖြစ်လေသည်။ (ဝါ) များလေသည်။

သို့ကလို ဖြစ်နေ၍ အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်သည် စစ်အကြော်ငြာ မှားနေသဖြင့် ခက်နေလေပြီ။ ထိုစကားစုကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ၊ ကျွန်ုပ် ခုနစ်တန်း အောင်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏အရိုးက ပြောပြသည်။ အဖေကပင် ‘မအေကြီးရယ်၊ မောင်ရင်အား တောပြော တောင်ပြော မပြောပါနှင့်’ ဟု ဆိုရာ၊ အရိုးက ‘နင်အသာနေ၊ ငါ့တူကို ငါပြောသင့်လို့ နားပေါက်အောင် နားဖောက်ပေးသည်’ ဟု ငေါက်ကာ ဆိုသည်။ ယခုပင် ကြားနေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ခံတပ်နှစ်ခုမှ စစ်မှူးကြီးများမှာ တစ်နေ့တည်းမှာ ကြေးနန်းအမျိုးမျိုး ရောက်နေ၍ မကြိတ်တတ်ရှိရာတွင် ပြည်တော်ချစ် မင်းသားညီနောင်ညောင်အုပ် ညောင်ရမ်း ကိုယ်တော်နှစ်ပါး ချီလာသည်။ မတိုက်ရ၊ တိုက်သော် သူပုန်ဟု ဖြစ်လာသဖြင့် မင်းလှခံတပ်မှ စစ်မှူးကြီးသည် စစ်သားများနှင့် တောင်စဉ်ဘက်သို့ ထွက်လေတော့ပြီ။ ပတ္တနဂိုရ်ခံတပ်မှ စစ်မှူးများနှင့် စစ်သားများလည်း တောင်တွင်းဘက်သို့ ထွက်လေတော့ပြီ။

ဘယ်မလဲ စစ်ဆိုင်၍ တိုက်ရခြင်း၊ စစ်မှ မတိုက်ရဘဲနှင့် စစ်ရှုံးမလား။ (ထိုအကြောင်းများကို ထိုမျှနှင့်ပင် ရုပ်ထားမည်။)

ကျွန်ုပ်၏အမေသည် ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကို ၁၂၅၂ ခု ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၁ ရက် ကြာသပတေးနေ့အဝင်မှာ မွေးသည်။ မွေးပြီးသည့်နောက် ဂတ်က နှာရီမောင်း လေးချက် တီးသည်ဟု အမေက ပြောဖူးသည်။ မွေးသောအခါမှာ အချင်း စလွယ်သိုင်း၊ လုံးဝ မငို၊ ငိုအောင် ဘယ်လိုလုပ်လုပ်မငို ... တဲ့။

ကျွန်ုပ်၏အဖေမှာ ဦးဘိုးသာ (ပရမတ်ဆရာဟု အမည်တွင်သည်)၊ အမေမှာ ဒေါ်ရွှေဆိတ် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ခုနစ်နှစ် ရှိသောအခါမှ အမေ

မှာ သမီးတစ်ယောက် မွေးသည်။ အမည်မှာ ငွေရှင် ဖြစ်သည်။ မွေးချင်း မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မွေးစက မငိုသော်လည်း တစ်လ ရှိသောအခါ ချောမရ အောင် ငိုသတဲ့။ ဘယ်လိုပင် ဆေးဝါးကုသသော်လည်း မရဘဲ အပြင်းအထန် ငိုသတဲ့။

ထိုအခါ ဦးစံခိုင် ဆိုသော ဆေးဆရာကို ခေါ်ပြရာ ဦးစံခိုင်က ‘ကလေး မှာ ရွှေညသုံးလုံး ရှိနေရမယ်။ စမ်းကြည့်’ ဆို၍ စမ်းကြည့်ရာ ဟုတ်မှန်နေ သဖြင့် ၎င်းဆရာက ဆေးမပေး။ စတိလုပ်ပေးတော့မှ အငိုပျောက်သွား သတဲ့။

ထိုသဘောအရ ကျွန်ုပ်ကို မြန်မာနိုင်ငံနှင့် မြန်မာလူမျိုး ဖြစ်အောင် သမုဒ္ဒရာဇ်မင်း စုစည်းသည့် မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သော မင်းတုန်းမြို့ မြို့သစ်ကုန်း ရပ် အရှေ့ပိုင်း တံတားဦးထိပ်အိမ်တွင် မွေးလေသည်ဟု မှတ်ကြပါကုန်။

ကျွန်ုပ်သည် ကလေးအရွယ် သုံးခါလည်သား ရှိသော် အရိုးနှင့်အတူ အိပ်သည်ဟု အရိုးက ပြောဖူးသည်။ ကျွန်ုပ် မှတ်မိသမျှမှာ ငါးနှစ်သား အရွယ်လောက် ရှိသောအခါ အရိုးသည် ပုံဝတ္ထုများပြော၍ ကျွန်ုပ်ကို သိပ် သည်။ ကျွန်ုပ် ခြောက်နှစ်သား ရှိသောအခါ အဖေက ကကြီး ခခွေး အစ ရှိသော ဗျည်းများကို ကျွန်ုပ်အား သင်ပေးသည်။ ဘယ်လိုပင်သင်သင် ကျွန်ုပ် မရချေ။ အဖေသည် စိတ်တိုလာပြီ။ ရိုက်ချင်ပြီ။

ကျွန်ုပ်လည်း ‘ကကြီး ခခွေး ဆိုတာ ဘာလဲ’ ဟု မေးသည်။ အဖေက ‘စာ’ ဟု ဆိုသည်။ ‘ဘယ်လိုစာလဲ’ ဟု မေးသော် အဖေက ရိုက်တော့ပြီ။ အရိုးက အဖေကို နကထာကြိမ်နှင့် ထ ဆော်တော့ပြီ။ အဖေက ‘ဒီကောင် တော့ မအကြီးကြောင့် ပျက်မှာပဲ’ ဟု ညည်းညူသည်ကို ယခုပင် ကြားရ သလို မှတ်မိပါသည်။

အဖေလည်း အာဂ အဖေ၊ လက်မလျှော့။ “ကကြီးရေ က၊ ကကြီး ရေးချ ကာ” ကို သင်ပေးရာ “ကကြီးရေချ ဝစ္စ နှစ်လုံးပေါက် ... ကား” အထိကို ဗျည်းသုံးဆယ့်သုံးလုံး မဆိုတတ်သော ဘိုးသင်းကလေးသည် တစ်ခေါက်တည်းနှင့်ရ၍ အဖေသည် အလွန် အံ့ဩသွားသည်။ ဘိုးသင်း ကလေးလည်း ကကြီး ကြောင်းကို က မှ ကား အထိ ချက်ချင်း ရေးတတ် သွားလေသည် ...တဲ့။ အဖေက ဘိုးသင်းကလေးသည် “ကမချ” ကို သုံးရက် နှင့် ရ၍ ရေးနိုင်သည့်ပြင် ကမချနှင့်ဆိုင်သော စာများကိုလည်း ဖတ်နိုင်။

ရေးနိုင်သည်ဟု ပြောဖူး၏။ ရှေးက ဖတ်စာအုပ်တွင် ပါသော ကပါ၊ ခဲ၊ သကာ၊ ငါးရူ ... ဆိုသော စာကို ကောက်၍ ဖတ်နိုင်၊ ရေးနိုင်သတဲ့။

ထိုသို့နှင့် “ကက်ကသတ်” ကို သုံးရက်၊ “လုံးတင်” ကို လေးရက်နှင့် တတ်ပြီးနောက် သင်ပုန်းကြီးကို တစ်လအတွင်း တတ်ပြီးသော် စာကို ခြောက်နှစ်သား အရွယ်မှာ ရေးနိုင်ဖတ်နိုင်နေတော့ပြီဟု အဖေက ပြောဖူးရုံ မျှမက အလွန်အံ့သြခြင်းကို ခဏခဏ စကားစပ်မိတိုင်း ဟိတ်လုပ်ခဲ့ခြင်း ကိုလည်း ကျွန်ုပ် ခပ်ရေးရေး မှတ်မိ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း စတုတ္ထတန်းအောင်မှ အခြားကလေးများအား စာ တက်ပေးရ၍ ကကြီးကစ အထိ ဗျည်းစာလုံးများကို အစဉ်အတိုင်း ရပါ လေသည်။ ထို့ကြောင့် စာသင်ရာမှာ တပည့်ထက် ဆရာက သာ၍ လို သည်။

အခန်း [၂]

ကျောင်း စတင်နေခြင်း

ကျွန်ုပ် ခုနစ်နှစ်သားတိုင်အောင် နို့စို့တုန်း ဖြစ်သည်။ ထိုနို့စို့သား ခုနစ်နှစ်သား ဘိုးသင်းသည် ဗေဒင်ဟောနေလေပြီ။ ထိုအခါ နယ်လှည့်ဆရာ ဦးထွန်းအုံက ကျွန်ုပ်ကို ပေပင်ကျောင်းဟု ခေါ်သော ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ပထမတန်းကို ဝင်ရောက်ဖြေဆိုပါစေ ... ဟု အဖေ့ကို နားပူသဖြင့် အဖေက အခွင့်ပြု၍ ဖြေဆိုခဲ့ရပါသည်။ ထိုအခါ အောင်မြင်ရုံမျှမက ပထမ ရသဖြင့် ပညာအုပ်က ငွေသုံးကျပ်ပင် ဆုပေးလေသည်။ ထိုဆုငွေကို ကျွန်ုပ် ယူခဲ့ပြီး လျှင် အခြား ကလေးဖော်များနှင့် ပွဲမှာ မှန်ဝယ်စားပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် “နောက်ကြောင်း” ကို ဗေဒင်သင်ခဲ့ရ၍ ကောင်းကောင်း တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒုတိယတန်းမှာ အလီကို မကျက် မသင်ဘဲ နောက်ကြောင်းနှင့်ပင် တွက်လာ၍၊ အမြောက်အစားတို့ကို လည်လည်ကြီး တွက်နိုင်ခဲ့လေသည်။ ဂဏန်းတွက်နှင့် စာဖတ် အဓိပ္ပာယ်ပြောမှာ ကျွန်ုပ်ကို အတန်းသားချင်း မည်သူမျှ မမီချေ။ ကျုပ်၊ ဝဲ၊ ပိုင် မပါသော ပုစ္ဆာများကို စတုတ္ထတန်း ကျောင်းသားများနှင့်ပင် ယှဉ်ပြိုင် တွက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ကလေးသူငယ်တို့သည် အထိန်း၏ ပြုပြင် သွန်သင်ချက်အတိုင်း ဖြစ်ရှိလာသည်က များသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ကလေးဘဝအကြောင်း စဉ်းစားလျှင် မှတ်မိသည်က စ၍ အရီးနှင့်သာ အိပ်လေ့ရှိရာ အရီးသည် ကျွန်ုပ်အား ပုံဝတ္ထုများပြော၍ သိပ်သည်။ အရီးပြောသော ဝတ္ထုများမှာ ရှင်ဘုရင်က ဆင်းရဲသားများကို နှိပ်စက်သည့် အကြောင်း၊ လူချမ်းသာများက လူဆင်းရဲတို့ကို နှိပ်စက်သည့်

အကြောင်း၊ သူ့ဌေးက ကျေးကျွန်များအပေါ်၌ မတရားပြုကျင့်သည့် အကြောင်း များကိုသာ များသည့်ပြင် တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ သဘက်၊ ပြိတ္တာတို့ အကြောင်းများ ကိုလည်း ပြောကြားလေသည်။

အရိုးသည် ထိုသို့ပြောဆိုရာ၌ နှိပ်စက်သော ဂုဏ်ရှင်များကို နှိပ်စက် ခံရသူများက ပြန်၍ နိုင်သည့်အကြောင်းများ များစွာ ပါသည့်ပြင် လူနှင့် တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ သဘက် စသည်တို့နှင့် သတ်သောအခါ လူက နိုင်သည့် အကြောင်း၊ လူသည် ထိုမကောင်းဆိုးဝါးတို့နှင့် တွေ့သောအခါ ညာဘက် လက်ကို ဆန့်တန်း၍ “ငါဟယ်” ... ဟု ကြိမ်းပက ထိုမကောင်းဆိုးဝါးတို့ သည် လူ့လက်အောက်သို့ ရောက်ပြီးသော် တံတောင်လောက်သာ ရှိတော့ ကြောင်း၊ ထိုမကောင်းဆိုးဝါးတို့မှာ ဦးထုပ်ရှိ၍ ထိုဦးထုပ်ကို ယူပြီးသော် လူတွင် ဆောင်းပါက လူသည် ကိုယ်ပျောက်ရသည့် အကြောင်းတို့ကို များစွာ ပြောဆိုလေသည်။ ထိုမှတစ်ပါး လူနှင့် မြွေ၊ လူနှင့် သစ်၊ ကျား၊ ဝက်ဝံ၊ ဝံထီးတို့နှင့် တွေ့သောအခါ လူတို့ကသာ နိုင်သည့်အကြောင်းတို့ကိုလည်း ပြောပြလေ့ရှိသည်။ လူနှင့် ဥစ္စာစောင့် တွေ့သောအခါ စားနှင့် ခုတ်သတ် လိုက်က ဥစ္စာစောင့်သည် ရွှေတုံးကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်သော ဝတ္ထုများစွာကို လည်း ပြောသည်။

ထိုသို့သော သဘောကြောင့် ကျွန်ုပ် မှတ်မိသည့်အရွယ်ကစ၍ လူနှင့် လူချင်းကိုလည်း မကြောက်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ထက် ကြီးသူများကို ကျွန်ုပ် ရိုသေ ကိုင်းညွတ်တတ်သည်သာမက ကျွန်ုပ်ထက် ငယ်သော သူများကို လည်း လေးစားသင့်ပါက ကျွန်ုပ် လေးစားသောအလေ့ ရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ် သည် ကျွန်ုပ်ထက် ငယ်သောသူများကို အဘယ်ကဲ့သို့ လေးစားခဲ့သနည်း ဆိုသော် အရောဝင်ခြင်း၊ နှင်ပဲခဆပြောခြင်း၊ ပရောပကျိပြောခြင်း၊ လှောင် ပြောင်ခြင်း၊ သူတို့ မခံချင်သော စကားကို ပြောခြင်းတို့ကို မပြုခဲ့ပေ။ ဤ သည်တို့မှာ အရိုး၏ပုံဝတ္ထုမှ ကျွန်ုပ် ရရှိခဲ့သော အမြတ်ဟု ကြီးသောအခါမှာ သတိချပ်မိပါသည်။

အရိုး၏ ပုံဝတ္ထုများကြောင့် တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ သဘက်၊ ဘီလူး၊ ပြိတ္တာ၊ ဥစ္စာစောင့်၊ နတ်တို့ကိုလည်း လုံးဝ မကြောက်။ ထိုနာနာဘာဝ ဝိနာဘာဝ တို့၏ ဦးထုပ်ကို လိုချင်၍ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ကို လိုက်ရှာပေးသေးသည်။ တစ္ဆေရှိသည်၊ သရဲ၊ သဘက်၊ ဘီလူး၊ ဥစ္စာစောင့်ရှိသည်ဆိုသော နေရာများ တို့သို့ ကျွန်ုပ် သင်းတို့နှင့် တွေ့လို၍ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မရွေး တစ်ယောက်

တည်းပင် သွားခဲ့လေ့ ရှိပေသည်။ သင်းတို့ကိုတွေ့ရန် ထိုနေရာများ၌ စောင့်အိပ်ဖူးသည်။

အဘယ့်ကြောင့် ကျွန်ုပ် သင်းတို့ကို တွေ့လိုသနည်း။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်ပျောက်ချင်၍ သင်းတို့ထံမှ တစ္ဆေဦးထုပ်ကို လိုချင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဘယ့်ကြောင့် ငယ်ငယ်က ကိုယ်ပျောက်ချင်သနည်း။ မတရားနှိပ်စက်သော ဂုဏ်ရှင်၊ အစိုးတရ ရှိသူများတို့ကို နှိပ်ကွပ်ကာ အနှိပ်စက်ခံရသူများကို ကယ်ဆယ်ချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မတရားသဖြင့် စီးပွားရှာ၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူများထံမှ ပစ္စည်းတို့ကို ယူပြီးလျှင် ဆင်းရဲသူများထံ၌ ကြံ့ဖြန့်ဝေငှလိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသဘောကား ကလေးသဘောဖြစ်၍ ရယ်စရာ။ အဘယ့်ကြောင့် ထိုစိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်ုပ် ရပါသနည်း။ အရိုး၏ ပုံဝတ္ထုကြောင့် ဖြစ်ချေသည်။ ကျွန်ုပ်၏အရိုးကား မတရားသဖြင့် စီးပွားရှာသူ၊ ငွေတိုးစားသူ၊ လာဘ်ပေးသူ၊ လာဘ်ယူသူ၊ အဂတိလိုက်စားသူတို့ကို အတော်မုန်းတီးဟန် ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်၏အကြောင်းကို ရေးသားရာ၌ ကျွန်ုပ်၏အရိုးအကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်အား ငယ်ကတည်းက ပဲ့ပြင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အရိပ်အမြွက် ပြောသင့်၍ ပြောပြရပေဦးမည်။

ကျွန်ုပ်၏ မိဘများမှာ ဥယျာဉ်၊ လယ်မြေ တစ်လက်မမျှ မရှိပေ။ ဤသို့ မြေတစ်လက်မ မရှိသော်လည်း စားသောက်ရန် မပူပင်ရ။ ဥယျာဉ်သမား အချို့သည် အချိန်တန်သော် သရက်သီး၊ ပိန္နဲသီး၊ ငှက်ပျောသီး စသည့် ဥယျာဉ်ထွက် အသီးအနှံများကို လာဖို့ကြသည်။ အဖေက လာမပို့နှင့်ဟု ဆဲဆိုငေါက်ငမ်း လွှတ်သည်။ သို့ဖြစ်သော်လည်း ဥယျာဉ်သမားများက ပို့ကြမြဲ ပို့ကြသည်။ အဖေလည်း ပြောမရသော် အိမ်ဝိုင်းထဲတွင် သရက်၊ သြဇာ၊ သံပရာ စသော သီးနှံပင်များကို ဆူးပုပ်ပင်မှမကျန် စိုက်ပျိုးပြုစုတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ဝိုင်းမှာ ဥယျာဉ်ကလေးသဖွယ် အတော်နှစ်သက်စရာ ဖြစ်ရှိလာပေသည်။

လယ်သမားအချို့ကလည်း နှစ်စဉ် တလင်းတက်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သို့လာရောက်ကြကာ စပါးများကို ပို့ကြသည်။ အရီးနှင့် အဖေက ထိုသို့ စပါးပို့သူများအား ဆဲဆို မြည်တွန်၍ ၎င်းတို့မှာ မျက်နှာကောင်းမကြေရှာ။ သို့သော် ကောင်းစွာမွန်စွာ ကျွေးမွေး၍ အဝတ်ကောင်းများကို ပေးကာ ပြန်လွှတ်လေ့ ရှိပါသည်။

ထိုသဘောကို ကျွန်ုပ် ရုနစ်နစ် ရှစ်နှစ်သား အရွယ်ကပင် အံ့ဩ၍ 'ဘာကြောင့် သူတို့ လာပို့ကြသလဲ' ဟု ဒုတိယတန်း အောင်ပြီးသောအခါ မေးရာ၊ အဖေက ပြောမည်ပြု၍ အရိုးက ဟန့်သဖြင့် အဖေလည်း မပြောတော့ချေ။ ထိုအခါ 'ဘိုးသင်း အကျင့်ပျက်သွားမည်၊ တွေ့ကရာ မပြောနှင့်' ဟု အရိုးက အဖေအား ဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်း မှတ်မိသေးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုခေတ်စကားအရ မကြောက်တတ်၍ လူဆိုးကလေး ဟု ဆိုရပါမည်။ ကျွန်ုပ် မှတ်မိသေးသည်။ ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။ ထိုအမှတ်အသားသည် ကျွန်ုပ် ကျောင်းဆရာ လုပ်သောအခါ ကောင်းကောင်းကြီး အထောက်အပံ့ ရလေသည်။

ထိုအကြောင်းကား ဤသို့တည်း။

ကျွန်ုပ်သည် တတိယတန်းမှာ သင်နေစဉ် နှစ်ရက် ကျောင်းသို့ မသွား၊ အိမ်သို့လည်း မပြန်ဘဲ နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းကလည်း ရှာ၊ အိမ်ကလည်း ရှာကြရာ ကျွန်ုပ်ကို မတွေ့ကြပေ။ အတော်ပင် စိုးရိမ်ကြပေမည်။ ထိုအခါ ကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးသည် တောရကျောင်း ကိုယ်တော်နှင့် စကားစမြည်ပြော၍ ပြန်လာရာ စေတီပျက်ကလေး အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်သောအခါ ကျွန်ုပ် စေတီပရိဝုဏ် အတွင်းရှိ တရုတ်စကားပင် အောက်၌ အိပ်နေခြင်းကို တွေ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ကျောင်းသို့ခေါ်သွားသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကား အလွန်ညဏ်ကြီးပေသည်။ ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်ကို တစ်စုံတစ်ရာမျှ မမြည်တွန် အပြစ်မဆိုချေ။ သို့သော် အိုးလုပ်သမားကို ပုံကပ်၍ ပြောသည်။

'နင် လောကနီတိကိုမှ မသင်ဘဲကိုး၊ အိုးထိန်းသည်ဟာ အိုးကို လှပ တင့်တယ် ကောင်းမွန်စေဖို့ ရိုက်ခတ်တာပဲ၊ နင်တို့ အရှေ့ကုန်းမှာ အိုးလုပ် နေတာ သွားကြည့်၊ အိုးကို အိုးလက်ခတ်နှင့် ရိုက်သော် ကွဲပေမဲ့ အိုးလုပ် သောအခါ ချောမွေ့ပြေပြစ် ခိုင်မာအောင် အိုးလက်ခတ်နှင့် ရိုက်ရတာပဲ။ သည်းခံရတယ်၊ သည်းမခံတတ်တဲ့ သူဟာ ကြောက်သောသူ။ ယုန်သည် လူကိုတွေ့သော် ထွက်ပြေးတယ်။ ဘာကြောင့်၊ ကြောက်လို့။ မကြောက်မှ သည်းခံနိုင်တယ်။ သည်းခံနိုင်မှ ပညာတတ်တယ်။ ပညာတတ်မှ လူရာဝင် တယ်' ဟု ပြောပြလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကား တစ်ကျောင်းလုံးမှာ ကျွန်ုပ်ကို အချစ်ဆုံးဟု ကျွန်ုပ် အသက်ကြီးသောအခါမှ သိရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တတိယတန်းမှာ

ဂဏန်းနှင့်စာဖတ် အဓိပ္ပာယ်ပြော အလွန်တော်သည်။ သဒ္ဒါမှာလည်း အလွန်တော်သည်။ ဂဏန်းသင်္ချာမှာ ငါးတန်း ခြောက်တန်းက သုံးချက် (ရာခိုင်နှုန်း) ရာသျှပုစ္ဆာများအား တတိယတန်း၊ စတုတ္ထတန်းနည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်က တွက်ပြသည်ကို ဘုန်းတော်ကြီးသည် အလွန်သဘောကျလေ့ရှိသည်။

အတန်းဆရာက သတ်ပုံမှာ စာတစ်ပုဒ်၌ ငါးလုံးထက် ပိုများသော် တစ်ချက် လက်ဝါးကို ရိုက်သဖြင့် ထိုရိုက်ခြင်းကို ကျွန်ုပ် မခံလို။ သတ်ပုံမှာလည်း ကျွန်ုပ် အလွန်များ၍ နေ့စဉ် လေးချက် ငါးချက် အရိုက်ခံရသည်။ ထိုသဘောကြောင့် ကျွန်ုပ် ကျောင်းသို့ မလာ၊ အိမ်သို့ မပြန်သည်ကို ဆရာဘုန်းတော်ကြီးသည် အတပ် သိသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကား သူတော်ကောင်း ပညာရှိ အလွန်ပီသသည်။ ကျွန်ုပ်အား ဤမျှသာ ဆုံးမမှန်း မသိအောင် ဆုံးမစကားကို ဆိုသည်။ ဘာကြောင့် ကျောင်းနှင့် အိမ်သို့ မကပ်၊ ဘယ်မှာ သွားနေသည်၊ ဘာကို စားနေသည်ဟု တစ်ခွန်းမျှ မမေး။ အကယ်၍ မေးလျှင်လည်း အဘယ့်ကြောင့် ကျောင်းမတက်သည်ကို သူတစ်ပါးအား အပြစ်မချလိုသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လျှောက်ထားလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ အရိုးသည် ကျွန်ုပ်အား သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ အပြစ်တာဝန် မပြုရန်၊ မထားရန် ပုံဝတ္ထုများကို များစွာ ပြောဖူးသည်။ ထိုဆုံးမဩဝါဒကို ငယ်ရွယ်သူ သဘာဝအတိုင်း ကျွန်ုပ် များစွာ နှစ်ခြိုက်သဘောကျပေသည်။

ထိုအခါက ကျွန်ုပ်သည် ရွာနှင့်မနီးမဝေးတွင်ရှိသော ကိုချက်ကလေး၏ တောင်ယာထဲမှာ သွားနေသည်။ ကျွန်တော်က ကိုချက်ကလေးအား 'ကျွန်တော် ဒီမှာ လာနေသည်ဟု ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကိုမျှ မပြောပါနှင့်၊ ပြောရင် ခင်ဗျား တောင်ယာထဲမှ တဲကို ကျွန်တော် မီးရှို့ပစ်ရလိမ့်မည်။ ပြောင်းဖူးပင်၊ သခွားသီးပင်၊ ဖရုံပိုင်၊ ကျောက်ဖရုံပင်၊ ပဲပင်များကို နှုတ်ပစ်မည်' ဟု ပြောပါသည်။

ကိုချက်ကလေးသည် လူငယ်ကလေးမျှသာဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ ပြောစကားကို အတော်ယုံကြည်လေးစားပြီးသော် ကျွန်တော် တကယ် လုပ်မည်ဟု ယူဆပုံ ရပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်အဖေနှင့် အရီးကိုလည်း အတော်ပင် ရိုသေလေးစား၍ အားထားသည်။ သူ့တောင်ယာအတွက် စပါးမျိုးစေ့နှင့် နှမ်းမျိုးစေ့များကို အဖေတို့ကပင် ထောက်ပံ့သည်။ စင်စစ် တကယ်အမှန်ဆိုသော် ကိုချက်ကလေးသည် ကျွန်တော် သူ့တောင်ယာထဲမှာ လာ

ရောက်နေကြောင်းကို လောကသဘောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မိဘတို့အား ပြောသင့်သည်။

သို့လင့်ကစား ကိုချက်ကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ မိဘများအား ဘာမျှ မပြော။ ကျွန်တော်နှင့်သူ အတိုက်အခံ ဖြစ်ရမည်ကိုသာ စိုးရိမ်ဟန်တူသည်။ ကျွန်တော် ဘာကိုမျှ မကြောက်။ တစ္ဆေ၊ သရ၊ သဘင်၊ ဘီလူးတို့ကို မကြောက်သော ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော သူငယ်ကလေးကို သူ ကြောက်ရွံ့နေဟန် တူပေသည်။

ထိုသို့ မတိုင်မီ လေးရက်လောက်က အကြောင်းကို သူ သိ၍ သာပြီး လျှင် ကျွန်တော့်အလိုကို လိုက်ရောဟန် တူသည်။ ထိုအကြောင်းကား ဤသို့ တည်း။

ကိုချက်ကလေးသည် ကြက်တည်ရန် ဝါသနာပါ၍ သူ့အိမ်မှာ တည်တိန်ညင် ကြက်မျိုးကောင်းများကို မြဲနှင့်မွေးသည်။ တောကြက်ဖကို ဖမ်း၍ပင် သူ့ကြက်မနှင့် မျိုးဖောက်ထားသည်။ ၎င်းကြက်မြဲသို့ မြွေဆိုးများ မကြာခဏ လာရောက်ရာ တစ်နေ့တွင် မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင် သူ့ ကြက်မြဲသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ သူသည် မြွေနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့နေသဖြင့် အနီးအနားက လူများကို အကူအညီခေါ်ရာ လူများသည် တုတ်လှံများကို ကိုင်၍ ဝိုင်းနေသည်။ မြွေဟောက်ကား ပါးပျဉ်းထောင်၍ လျှာတစ်လစ် ပြုကာ ဖရူး ... ဖရူး ... ဖရူး ... နှင့် မှုတ်နေလေသည်။ လူများလည်း အနားမကပ်ဝံ့။

ထိုအခါ ညနေစောင်း ကျွန်ုပ် ကျောင်းက ပြန်လာသည်နှင့် အခန့်သင့် ကြုံတွေ့ရာ ကျွန်ုပ်လည်း သွားကြည့်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် 'မြွေပဲ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်၊ နေ့လယ်ကြီး' ဟု ဆို၍ မြွေနောက်သို့ ကျွန်ုပ်သည် အမှတ်တမဲ့ သွားရောက်ပြီးသော် မြွေအမြီးကို ကိုင်၍ မြှောက်ထားလိုက်ပါသည်။ မြွေသည် ပါးပျဉ်းထောင်နိုင်ဘဲ အောက်ကျသွားသဖြင့် မြွေမြီးကို ဆွဲပြီးလျှင် တော်ရာသို့ ယူသွားခဲ့ပါသည်။

သူတို့တစ်စု မြွေကို သတ်မည်ပြုသည်။ ကျွန်ုပ်က မသတ်ပါနှင့်ဟု တောင်းပန်ပြီးသော် ချုံစတစ်ခု၌ ချထားခဲ့သည်။ သူတို့ သတ်ပစ်ကြဟန် တူသည်။ ကျွန်ုပ် အထက်တန်းကျောင်းဆရာ အတတ်ကို သင်ရတော့မှ မြွေအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း နားလည်ပါသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်ုပ်ကား သိပ္ပံသဘောကို နားလည်၍ ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်း မဟုတ်။ ဒဏ္ဍာရီဝတ္ထုမှာ ကြားဖူးသည်ကို သတိရသဖြင့် ဤသို့ ပြုလုပ်သည်။

ထိုသဘောကြောင့် ကိုချက်ကလေးသည် ကျွန်ုပ်ကို လူငယ်ပေမဲ့ ဘာကိုမှ မကြောက်၊ တကယ်လုပ်မည့်သူ ... ဟု အောက်မေ့ကာ ရန်အေး မာန်အေး နေဟန်တူသည်။

ထိုနေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုစေတီပျက်ကလေးနှင့် စေတီပရိဝုဏ် တွင် ဥစ္စာစောင့်နှင့် ဥစ္စာသိုက် ရှိသည်ဟု သိုက်သမားများနှင့် အဂ္ဂိရတ် ဆရာကြီးတစ်ယောက် ပြောနေကြခြင်းကို ကြားမိ မှတ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် ဥစ္စာစောင့်များနှင့် တွေ့လို၍ ထိုနေရာသို့ သွားသည်။ ဘာကြောင့် တွေ့ချင်သလဲ။ ဒဏ္ဍာရီဝတ္ထုသဘောအရ ဥစ္စာစောင့်များနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး ကစားရင်း စကားပြောဆိုနေလို၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဥစ္စာစောင့်နှင့် မတွေ့ရဘဲ ဘုန်းကြီးနှင့်တွေ့၍ ကျောင်းသို့ ပြန်လိုက်သွားရသည်။

ထိုအခါကစ၍ သတ်ပုံမှားသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏လက်ဝါးမှာ ဒဏ်မခံရ တော့ပေ။

အခန်း [၃]

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ

ကျွန်ုပ် မှတ်မိသေးသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တတိယတန်း စာမေးပွဲ ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ် ပထမ ရသည်။

ထို့နောက် မကြာမီ ပညာဝန်ထောက် (ဝန်ကလေး) ဦးဘိုးမောင် ကျောင်းသို့ လာရောက် ကြည့်သည်။ ကျောင်းသားလည်း တော်တော်ပင် ရှိသေးသည်။ မြို့ထဲက လူကြီးများလည်း ဝိုင်းအုံကာ လာရောက် နားထောင် နေကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သုံးတန်း အောင်ပြီး ကလေးဆယ်ယောက်ကို ပညာ ဝန်ထောက်က ကမ္ဘာမြေပုံကို ပြ၍ ကမ္ဘာသည် ဘယ်လိုနေသလဲ မေးရာ၊ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်သာ လက်ထောင်၍ ကျွန်ုပ်အား မေးရာ ကျွန်ုပ်က လုံးနေ သည်ဟု ဖြေလိုက်သည်။ ပညာဝန်ထောက်ကား 'အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ ပြသစရာကို ပြသပြောဆိုရန် ခက်သွားဟန် တူနေပါသည်။' ဘာကြောင့် လုံးတယ်ဟု မင်း ပြောနိုင်သလဲ၊ မြေပုံထဲမှာ ပြားပြားကြီးပါကလား' ဟု မေးပါသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း 'ဝမ်းဘဲ၉ ရုပ်ပုံကို ရေးတော့လည်း ပြားပြားပဲ' ဟု ပြန်ပြောရာ ဝန်ထောက်မင်းနှင့်တကွ လူကြီးများသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဣန္ဒြေကောင်းလှသော ဆရာတော်ဘုရားပင် ပြီးလေပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း ထပ်၍ ကွန့်လိုက်ပြန်ပြီ။

လဟာပြင်ထဲမှာ တည်ရှိနေတဲ့ နေဟာ လုံးလုံး၊ လ ဟာလည်း

ရပြန်စာအုပ်တိုက်

လုံးလုံး၊ ကြယ်တွေ ဂြိုဟ်တွေလည်း လုံးလုံး။ ဒီကမ္ဘာတစ်ခုတည်းမှ ပြားပြားကြီး နေပါ့မလား။ ထူးထူးဆန်းဆန်းလိုက်လို့ ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ပညာဝန်ထောက်မင်းကား ငေးနေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အဖြေအမှတ်ရမည် ထင်၍ ဤသို့ ဆက်ပြန်သည်။

‘အကွ ခြောက်ဆယ် ၁ ဗီဇနာ၊ ဗီဇနာ ၆၀ တစ်လိတ္တာ၊ လိတ္တာ ၆၀ တစ်အင်္ဂါ၊ အင်္ဂါ သုံးဆယ် တစ်ရာသီ၊ တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီ တစ်စက်ဝန်း။ အင်္ဂါ သုံးရာခြောက်ဆယ် တစ်စက်ဝိုင်း ဆိုပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကမ္ဘာဟာ ဆန်ကောလို ဝိုင်းဝိုင်းကြီး နေမှာပဲလို့ ထင်စရာပါ။ နာရီကို တွက်တော့ “ပတ်၊ သံ၊ တာ၊ ရှည်၊ တီး၊ သံ၊ မြည်၊ လက်၊ ဆီ၊ ကံ၊ စာ၊ ရေး။” တစ်ဆယ်တိုးလို့ တံပိုးတင် ညဉ့်လျှင် အကြွင်းပေး” ဆိုထားတော့ နေ မြောက်သို့ အတက် တန်ခူးလနှင့် နေ တောင်သို့အဆင်း သီတင်းကျွတ်လမှာ နာရီချင်း တူနေတော့ စက်ဝိုင်းချင်း တူနေပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကမ္ဘာကြီးဟာ လုံးနေမှာပါပဲ’

ထိုအခါ ပညာဝန်ထောက်မင်းက-

‘ကိုယ်တော် ဒီကလေးဟာ အရွယ်နှင့် အတန်းနှင့်မလိုက် တတ်သိနေပါတယ်။ ဘယ်သူ့သားပါလဲ’ ဟု မေးလျှောက်ရာ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားက မိန့်တော်မမူမီ အနားက လူကြီးများက ‘ကိုတိုးသု သား ... ဦးဘိုးသု သား’ နှင့် ဝိုင်း၍ သားကြလေ၏။ ပညာဝန်ထောက်မင်းက သည်အခါ အဖေအား-

‘ခင်ဗျားသားကို ကျွန်တော် ပညာသင်ပေးပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ထည့်လိုက်ပါ။ ခင်ဗျားအားလည်း ထောက်ပံ့ခဲ့ပါမယ်’

ဟု ဆိုရာ၊ အဖေက ‘ကျွန်တော့်သားကို ရွှေနှင့် စက်ပေးမယ် ဆိုတောင် ကျွန်တော် မထည့်နိုင်ပါ’ ဟု သားဂုဏ်မောက်လိုက်လေ၏။

ပညာဝန်ထောက်မင်းက ကျွန်ုပ်အား ငွေငါးကျပ် ဆုပေးရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုငွေငါးကျပ်ကို အုန်းထမင်းနှင့် ကြက်သားဟင်း ချက်၍ ကျောင်းက ဘုန်းကြီးနှင့် ဦးပဉ္စင်းများအား ကပ်ပြီးသော် အကျန်ကို ကျောင်းသားများအား ကျွေးလိုက်ပါသည်။ အဖေကား တပြုံးပြုံးနှင့် သဘောကျနေတော့၏။ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား မချစ်ဘဲ နေပါတော့မလား။

စတုတ္ထတန်းသို့ ရောက်သောအခါ စတုတ္ထတန်းဆရာသည် အတော်ဆိုး၍ အရိုက်ကြမ်းသည်ဟု ထင်ရှားပါသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အခြား ဘာသာ

ရပ်တို့၌ တော်သော်လည်း သတ်ပုံမှာ အလွန်ကို ညံ့ပါသည်။ ဆရာက သတ်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်နေ့တွင် မြည်တွန်တောက်တီးရာ ကျွန်ုပ်က 'ဆရာ တိရစ္ဆာန်ကြက်ကို ရ ရစ်ပြီး ထမင်းကျက်သည်ကို ယပင့် ရေးရပါ သည်။ ဘာကြောင့်လဲ' ဟု မေးရာ ဆရာက 'အင်း ...' ဟု ဆို၍ တစ်စုံတစ်ရာ မျှ ပြန်မဖြေချေ။ 'ငွေထုတ်ယူသွားသည်ကို တဝမ်းပူသတ်၍ ထုပ်ထားတာ ကို ပစောက်သတ်တာကော ဘာကြောင့်ပါလဲ' ဟု ထပ်မေးပြန်သဖြင့် ဆရာ သည် အခက်ကြုံသကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂဏန်းကပ်ထုတ်မှ ငွေဝေပုစ္ဆာကို အတွက်ခိုင်း ရာ အတန်းသား ဆယ့်ငါးယောက်တွင် ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းသာ တွက်နိုင်၍ အဖြေမှန်၏။ ဆရာက ကျန်ကျောင်းသားများအား တစ်ချက်စီ ရိုက်ပြီးသော် တွက်ပြရာ ၎င်းလည်း မတွက်တတ် ဖြစ်နေလေတော့ပြီ။ ဆရာ တွက်၍ အဖြေနှင့်ပင် မကိုက်နိုင် ဖြစ်နေတော့၏။ ဆရာ ချွေးစေးပြန်ပြီ။

ဆရာသည် ကျောင်းဆင်းပြီးနောက် စိတ်မကျေနပ်။ တစ်ညလုံး ၎င်း၏မိတ်ဆွေများနှင့် တိုင်ပင်တွက်သော်လည်း အဖြေမကိုက်ချေ။ နောက် တစ်နေ့မှာ ဥပုသ်နေ့ဖြစ်၍ ကျောင်းမတက်ရချေ။ ဆရာသည် နံနက်စော စော ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်၍ တွက်အပြုခိုင်းရာ ကျွန်ုပ်လည်း တွက်ပြပြီးသော် သဘောအယူအဆကိုပါ ရှင်းပြ၏။ ထိုအခါ ဆရာက 'ငါတပည့်ကို ငါ ဒါကြောင့် ချစ်တာ' ဟု ပြောဆို၍ ရေမုန့်နှင့် ဝမ်းဘဲဥကြော်ကို ကျွေးပါ လေ၏။

နေ့လယ်ချိန်သော် ထိုနေ့ ကျောင်းအားသဖြင့် ကိုရင်ကြီးများက ခေါင်းဆောင်၍ ကနုတ်သပ်ရန် ဝါးခုတ်ဖို့ တောထဲသို့သွားကြရာ ကျွန်ုပ် တို့ လူငယ်တစ်စုလည်း လိုက်ပါသွား၏။ ထိုအခါ အတန်းတူ သူငယ်ချင်း ငါးယောက်က 'ဆရာဟာ သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ ဂဏန်းတွက်မရလို့ ရိုက်တယ်၊ သူ့ကို ပြဖို့ထားတာ မပြ။ တို့အား စာပြပေးဖို့မထား၊ ရိုက်ဖို့ထားတာ ဖြစ်နေ ပြီ။ သတ်ပုံမှာရိုက်၊ စာမရရိုက်၊ ဂဏန်းမတွက်တတ်ရိုက်၊ ရိုက်တာချည်းပဲ' ဟု တီးတိုးပြောဆိုကြ၏။ ၎င်းတို့ကား ကျွန်ုပ်ထက် အသက် သုံးနှစ်လောက် ကြီးသော ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့က ကျွန်ုပ်တို့ကို ဗိုလ်ထား၍ ကျောင်းမသွားရန် ပြောကြလေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့ပြောစကားကို ရုတ်တရက် သဘောမတူသေးဘဲ စဉ်းစားရာ ၎င်းတို့၏ ပြောစကားသည် မှန်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်၏။ ထိုသို့

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ထင်လာသဖြင့် လူဆိုတာ မှန်တာကို လုပ်ရဲရမည်၊ လုပ်ရမည်၊ မှန်သည် မှားသည် ဆိုခြင်းမှာ ကိုယ့်စိတ်ထဲက အတွေ့အမြင် အကြားအသိနှင့် ဆုံး ဖြတ်ရမည်ဟု အဖြေထွက်နေသဖြင့် ဓားနှင့် ကနုတ်ခွဲသော ဝါးတို့ကို ထားခဲ့ ပြီးသော် လူခြောက်ယောက်သားသည် သခွပ်မှု ရောင်းဖျားသို့ ထွက်သွား ကြလေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့ ခြောက်ယောက်သည် ထိုနေ့ညနေ၌ “သွေးကျောက် ကုတင်” ခေါ် ရေတံခွန်ကလေးအနီးရှိ တောင်ယာကြီးထဲသို့ သွားရောက် ကြပြီ။ ၎င်းတို့ ခြောက်ယောက်အနက် ဘိုးသင်းကလေးမှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေသည်။ ၎င်းသည် သတိရှိသည်။ သူ ဦးဆောင်၍ ကြည့်ကုန်းရွာထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီး ဆွမ်းဆန်သဖွယ် ဆန်များကို ခံခဲ့သဖြင့် ဆန်တစ်ပြည်ခန့် ရသည့်အတိုင်း ၎င်းတို့မှာ ပါလာခဲ့လေသည်။

တောင်ယာရှင်လင်မယားကား ဘိုးသင်းကလေးတို့ ခြောက်ယောက် ကို ကောင်းစွာပင် သူတို့၏ တံ၌ ထိုနေ့ညတွင် ပျူပျူငှာငှာနှင့် လက်ခံလေ သည်။ ဘိုးသင်းကလေးတို့လည်း ၎င်းတို့တွင် ပါလာသော ဆန်တစ်ပြည် ခန့်နှင့် လမ်းက ဖမ်းယူလာသော ငါးရဲ့သုံးကောင်၊ ပုစွန်နုနစ်လုံးတို့ကို တောင်ယာရှင် လင်မယားတို့အား ပေးအပ်ကြလေသည်။

ထိုနေ့ည၌ ချဉ်ပေါင်ရည်သောက်၊ ငရုတ်သီးနှင့် ပုစွန်လုံးထောင်း ဟင်းတို့နှင့် ဘိုးသင်းကလေးတို့ ခြောက်ယောက်သည် စားကြရသည်။ ၎င်းတို့သည် ညအိပ်သော် တံ၏အောက် မီးဖိုနားတွင်ရှိသော ဝါးကပ်များ ပေါ်၌ အိပ်ကြရသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ ကျောင်းပြေး ကလေး ခြောက်ယောက်တွင် ဘိုးသင်းကလေးမှတစ်ပါး ငါးယောက်သည် အိမ်ကိုပြန်ချင်ကြတော့၍ မျက်နှာမကောင်းကြတော့ပေ။ ထိုအခါ ဘိုးသင်း ကလေးက ‘ငါတော့ အိမ်ကိုလည်းမပြန်၊ ကျောင်းကိုလည်း မပြန်တော့ဘူး၊ နင်တို့ပဲ ပြန်တော့’ ဟု ကျောင်းသားအဖော်များကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် တောင်ယာထဲတွင်ပင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လေတော့ပြီ။

ဘိုးသင်းကလေးကား ထိုတောင်ယာထဲမှာ ဆက်လက် မနေတော့ ပေ။ နေပါက မကြာမီ သူ့ကို လာရောက် ဖမ်းကြလိမ့်မည်ဟု တွေးမိသဖြင့် ထိုတောင်ယာထဲမှ ထွက်သွားရာ တောင်ယာရှင် လင်မယားတို့က အတန် တန်ပင် တားပေးသေးသည်။ ဘိုးသင်းကလေးသည် ထိုတောင်ယာထဲမှ

ထွက်လာ၍ ညနေ နေဝင်ဖျိုးဖျလောက်တွင် အုတ်ဖိုရွာ ကူးတို့ဆိပ်သို့ ရောက်သွားလေပြီ။

ကူးတို့ဖိုသူမှာ ဘိုးသင်းကလေးနှင့် အသိဖြစ်သည်။ ထိုကူးတို့ဖိုသူ နှင့် ဘိုးသင်းကလေးသည် ငါးများဖက်၊ ရေအိုင်ထဲတွင် ငါးဖမ်းဖက် ဖြစ်သည်။ ဘိုးသင်းကလေးသည် ထိုအခါက အသက် ကိုးနှစ်တင်းတင်း မပြည့်သေးပေ။ သို့သော် ဉာဏ်ရှိပုံရသည်။ ကံကုတ်တွင် ယမ်းထည့်ကာ ပိတ်၍ ကြက်တောင်မှ အရင်းပိုင်းကို စနက်လုပ်ပြီးသော် တပ်ထား၏။ ၎င်းကို မီးရှို့ကာ ရေအိုင်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သောအခါ ပေါက်ကွဲပြီးလျှင် ငါးများ သေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုငါးဖမ်းဖက် ကူးတို့ဖိုသူသည် ဘိုးသင်းကလေးကို အတော်ပင် ခင်မင်ခဲ့သည်။

ဘိုးသင်းကလေး ထိုသို့ပြုမှုသည်ကား ငါးကို လို၍၊ ငါးကို စားချင်၍ မဟုတ်။ ရေထဲမှာ ထိုသို့ ပေါက်ကွဲခြင်းသဘောနှင့် ငါးများ သေရခြင်း သဘောကို သိလိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘိုးသင်းကလေးကား ငယ်သေး သဖြင့် မိုက်ကန်းသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် ငါးများ သေရခြင်း အတွက် မည်မျှလောက် အပြစ်ကြီးသည်ဟု မစဉ်းစားတတ်ဟန် ဖြစ်ချေ သည်။

ကူးတို့ဖိုသူသည် ဘိုးသင်းကလေးထံမှ ကူးတို့ဖိုခ မယူဘဲ ရေပြင် ကျယ် ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပို့ပြီးသော် ပိုက်ဆံငါးမူး*ပင် ပေးလိုက်သေး သည်။

ဘိုးသင်းကလေးသည် အင်းလယ်ကုန်း ချင်းရွာသို့သွား၍ ထိုရွာက ဘုန်းကြီး ဦးဆိုးပေ ကျောင်းတွင် တည်းခိုနေလေသည်။ (ဦးဆိုးပေ ဆိုသော ချင်းရွာမှ ကိုးကွယ်သော ဘုန်းတော်ကြီး၏ အကြောင်းကိုလည်း ဗဟုဟုတ အလိုငှာ ပြရန် သင့်လျော်သဖြင့် ပြရဦးတော့မည်။)

အင်းလယ်ကုန်းခေါ် ချင်းရွာကလေးက ကျောင်းဆောက်၍ ဘုန်း ကြီး ဦးဆိုးပေကို ကျောင်းတင်ပြီးသော် ကိုးကွယ်ထားလေသည်။ ထိုရွာ ကလေးက ဦးဆိုးပေကို အတော်ပင် ကြည်ညိုကြသည်။ ၎င်းတို့သည် အလုပ်ခွင်တောင်ယာ လယ်ထဲများသို့ သွားသောအခါ ဘုန်းကြီးကို ရှိခိုး ပြီးသော် သွားသူ များကြသည်။ ပြန်လာသောအခါမှာလည်း လာရောက် ရှိခိုးကြသည်။ ဘုန်းကြီးကိုမတွေ့သော် ကျောင်းကို ရှိခိုး၍ သွားကြလေသည်။

* ငါးမူး = ယခုခေတ်သုံး ပြားငါးဆယ်။

ထိုသို့ ပြုမူကြသည်ကား ထိုသို့ ဘုန်းကြီးကို ကြည်ညိုသမှု၊ ရိုသေသမှု၊ သတိရမှု ပြုသည့်အတွက် ၎င်းတို့မှာ သွားလေရာ၊ လာလေရာတွင် ဘေးကင်းသည်ဟု အယူရှိကြသည့်ပြင် ၎င်းတို့၏ တောင်ယာလယ်များမှ ကောက်ပဲသီးနှံများ များစွာ ထွက်သည်ဟု အယူရှိကြလေသည်။ ရွာမှာလည်း ဘေးဥပဒ် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုး ကင်းရှင်းသည်ဟု အယူရှိကြသည်။ အယုတ်သဖြင့် ငါးရှာ၊ အမဲလိုက် သွားသောအခါမှာပင် ဘုန်းကြီးကို ရိုခိုးကန်တော့ကြ၍၊ ပြန်လာသောအခါ မမေ့မလျော့ဘဲ လာရောက်ရိုခိုးကန်တော့ကြသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ၎င်းတို့မှာ ဘေးဥပဒ်ကင်းသည့်ပြင် လာဘ်လည်း ရှင်သည်ဟု အယူရှိကြသည်။

ထို ဦးဆိုးပေသည် (၎င်း၏ဘွဲ့ကို ကျွန်ုပ် မသိ) ပိဋကတ်ကျမ်းဂန် အတော်ပင်တတ်၍ ဝိနည်း၌ အထူးတတ်သည်ဟု ပြောကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ၎င်း၏ ရွာကလေးမှာ ဆွမ်းခံ၍ ဆွမ်းတစ်ထပ်သာ ဘုဉ်းပေးသည်။ ဆွမ်းခံသော အခါမှာလည်း မျှတရုံလောက်သာ ဆွမ်းခံ၍ ရွာကလေးတွင် တစ်ဝိုင်းလောက်တွင်သာ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် တစ်လှည့်စီ ဆွမ်းခံလေသည်။

ဦးဆိုးပေမှာ သားရေနယ်ခင်း၊ သစ်သားခေါင်းအုံးနှင့် သင်္ကန်းကို ခေါင်းမြီးမြီး၍သာ အိပ်လေ့ရှိသည်။ သူ၏ ကျောင်းမှာ ရေသောက်ရန် ရေအိုး ရေခွက် မရှိ။ သပိတ်ထဲမှာ ရေထည့်ထား၍ ရေစစ်နှင့် ရေသောက်သည်။ ဆွမ်းစားသောအခါ ချောင်းနားမှာ သွားစားသည်။ ဆွမ်းစားပြီးသော် သပိတ်ကို ဆေး၍၊ ရေထည့်ယူလာပြီးသော် လိုမှသောက်ရန် ထားလေသည်။

ဦးဆိုးပေမှာ ဆွမ်းခံ၊ နွမ်းစားရန် ပန်းကန်ပြား၊ ပန်းကန်လုံး စသည်တို့ တစိုးတစီမျှ မရှိ။ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကား ဝေလာဝေး။ သပိတ်တစ်လုံးသာ ရှိသည်။ ထွေးခံ၊ ကွမ်းအစ်၊ သင်ဖြူ၊ မီးအိမ် စသည်တို့လည်း မရှိ။ ၎င်း၏ ကျောင်း၌ ပေစာထုပ်များ ထည့်ထားသော စာတိုက်သာ ရှိသည်။ ဘုရားရုပ်တု၊ ရုပ်ပုံတော် မရှိ။

သူ၏ကျောင်းသို့ အာဂန္တု မလာသည်လောက် ဖြစ်သည်။ လာလျှင်လည်း သပိတ်နှင့် နေရန် သားရေနယ်ကို ဆောင်ယူလာရပေလိမ့်မည်။ ၎င်းမှာ အာဂန္တုကဝတ်ကို ပြုရန် ဘာမျှမရှိ။ ထိုရွာက ထိုဘုန်းကြီးကို ကျောင်းဆောက် ကိုးကွယ်သည်က စ၍ ၎င်းတို့မှာ ဘေးဥပဒ်၊ ရောဂါဥပဒ်ကင်းသည်။ ကောက်ပဲသီးနှံ များစွာရသည်။ ရောင်းပန်းဝယ်ပန်း လှသည်။ ရွာမှာ အေးချမ်းသာယာ၍ ချမ်းသာလာသည်ဟု အယူရှိကြသည်။

ဦးဆိုးပေ ကျောင်းရိုင်းထဲမှာ ထန်းမပင် တစ်ပင်ရှိသည်။ ထို ထန်းပင်မှ ထန်းရည်ကို အခါပြု၍ ညနေတိုင်း ဦးဆိုးပေသည် ထန်းရည်ခါး သောက်သည်။ သူ့သာလျှင် ထန်းရည်ခါး သောက်သည်။ ရွာသားများကို ကား ခေါင်ရည်နှင့် ထန်းရည် အရက် မသောက်ကြရန် ဟောထားသည်။ ၎င်းရွာမှာ ဘိန်းစား မရှိ၊ ထိုကျောင်းက ထန်းပင်မှ ထန်းရည်တုံးသော် ဘုံဆိုင်မှာ ကျောင်းဒကာက ထန်းရည် သို့မဟုတ် စိမ်ရည်ကို တစ်မူးဖိုးဝယ်၍ ညနေတိုင်း ဘုန်းကြီး ဦးဆိုးပေအား ကပ်ရသည်။

ဦးဆိုးပေ အကြောင်းကား အတော်ပင် သိဖွယ်ဖြစ်ပေသည်။ အခါ တစ်ပါးသော် တန်ဆောင်မုန်းလ၌ အုတ်ဖိုရွာမှ ဦးနီတာ ခေါ် သူဌေးအခေါ်ခံ လူချမ်းသာက ဦးစီး၍ ဆွမ်းတော်ကြီး လောင်းလေသည်။ ထိုအခါ ဦးဆိုးပေ ကျောင်းကိုလည်း ပင့်လေသည်။ ဆွမ်းတော်ကြီး လောင်းရန် ချက်ပြုတ် ပြင်ဆင်သောည၌ ဦးနီတာသည် အိပ်သောအခါ ဤသို့ အိပ်မက်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာလေသည်တုံ။ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်၍ သူတော်တစ်ယောက်သည် လာရောက်ပြီးသော်-

“မောင်နီတာ၊ မင်း ရဟန္တာလောင်းကို လှူဒါန်းချင်ရင် စောစော ထ ပြီး မင့် ဆွမ်းကြီးလောင်းမှာ စောင့်နေ။ သင်္ကန်းစိုစိုစွတ်စွတ် နောက်ပါ သံဃာများနှင့် ရှေးဦးစွာ ကြွရောက်ဆွမ်းခံသော ကိုယ်တော် သည် ရဟန္တာလောင်းပံ”

ဟု ပြောသတုံ။

ထိုအခါ ဦးနီတာကိုယ်တိုင် အိပ်ရာမှနိုး၍ မျက်နှာသစ်ပြီးသော် ၎င်း၏ သားသမီးများနှင့် သမက် ဦးဆောင်းတို့အား အကြောင်းကို ပြန် ပြောပြပြီးလျှင် ပိတ် မျက်နှာသုတ်ပဝါ စောင် စသော လှူဒါန်းဖွယ်ရာများ၊ အခြား နို့ဆီဘူး၊ မုန့်သေတ္တာ စသော စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို များစွာ ဆွေသား မျိုးသားတစ်စုနှင့် စုပုံထားပြီးသော် ရဟန္တာလောင်းကို လှူဒါန်း ဖို့ရန် စောင့်နေသတုံ။ ထိုသို့ စောင့်နေရင်း ဦးနီတာနှင့် ၎င်းတို့၏ သားသမီး များက သူတို့ အထူးကိုးကွယ် ကြည်ညိုသည့်ကျောင်းက ရဟန်းတော် လာသတတ်ဟု မျှော်လင့်နေဘိသကဲ့သို့ ဦးနီတာ၏ သမက်အကြီးဆုံး ဦး ဆောင်းကလည်း သူ ကိုးကွယ်ကြည်ညိုကာ အထူးကိုးကွယ် ပြုစုထားသည့် ပေပင်ကျောင်း ကျွန်ုပ်တို့၏ဆရာ ဦးအာဒိစ္စကို အထင်ကြီးနှင့် မျှော်ငံနေ သတုံ။

ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် ဦးနီတာ၏ အိပ်မက်အရ သင်္ကန်းစိုစိုစွတ်စွတ် နှင့်သာ သံဃာတော်များကို ဦးဆောင်၍ အင်းလယ်ကုန်းရွာ ကျောင်းမှ ဦးဆိုးပေ ဘုန်းတော်ကြီးသည် နောက်ပါ ချင်းကိုရင်များနှင့် ကြွလာတော် မူသတဲ့။ ရဟန္တာလောင်း မျှော်လင့်နေသော သူတစ်စုတို့သည် ခွက်ခွက် လောကုန်ကြလေတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ဆွမ်းကြီးလောင်း ထုံးစံအတိုင်း လောင်းပြီးသောအခါ ရဟန္တာလောင်းကို ရည်မှန်း၍ လှူရန် ထားသော ပစ္စည်းများကိုလည်း ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဆိုးပေအား လှူရလေတော့ပြီ။

ထိုအခါ ဦးဆိုးပေက -

‘ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ဘယ်သူ့ပစ္စည်း ဖြစ်သွားပလဲ’

မေးတော့၊ ဦးနီတာကပင် ‘ကိုယ်တော့် ပစ္စည်းများ ဖြစ်သွားပါပြီ’ ဟု လျှောက်ရတော့ပြီ။ ဤသို့ သုံးကြိမ် မေး၍ သုံးခါ လျှောက်ရတော့ပြီ။ ထိုအခါမှ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဆိုးပေက -

‘သည်ပစ္စည်း ဝတ္ထုများကို ငါ စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီ၊ လိုချင်သူ ယူကြလေလော့’ ဟု ခြေနှင့် ဖယ်ထားခဲ့ကာ နောက်ပါ ချင်းကိုရင် သံဃာတော်များနှင့် ပြန် ကြွသွားတော်မူသတဲ့။ ထိုပစ္စည်း ဝတ္ထုများကိုလည်း အရပ်ထဲမှ လူမွဲများ၊ ဘိန်းစားများတို့က သူ့ထက်ငါ ယူကြလေတော့သည်။

ထိုအကြောင်းကို ဦးနီတာ့သမက် ဦးဆောင်းက နံနက်စောစောပင် ကျွန်ုပ်၏အဖေ ပရမတ်ဆရာကြီး ဦးဘိုးသာထံ လာရောက်ကာ သေချာစွာ ပြောပြပါလေသည်။ ထိုအခါ အဖေက -

‘ဘာဆု့ကို တောင်းလိုက်ကြသလဲ’

မေးတော့ ဦးဆောင်းက -

‘ကိုဘိုးသာနယ် ... ထန်းရည်ခါးသောက်တဲ့ ဦးဆိုးပေမှန်း အသိ သားနှင့်၊ ဘယ်မှာ ဆုတောင်းပါ့မလဲ’

ဟု ပြောပါသည်။ အဖေကပင် တစ်ဖန် -

‘စေတနာ သဒ္ဓါတရားများကော’

ဟု မေးပြန်၏။ ဦးဆောင်းကလည်း -

‘ကိုဘိုးသာနယ် ... တကယ်ဆို လှူလိုက်တဲ့ ပစ္စည်း ဝတ္ထုများကို ယူသွားရင်လည်း အတော်သား။ ယခုတော့ ခြေနှင့်ဖယ်ပြီး ဒါတွေကို လိုချင် သူ ယူကြဟု ပြောဆိုကာ စွန့်ထားခဲ့တော့ လူမွဲတွေ အနုညာတနှင့် ဘိန်း

စားတွေက ယူကြတယ်။ ဘယ်မှာ စေတနာသဒ္ဓါတရားတွေ ရှိတော့မှာလဲ’ ဟု ပြန်ပြောပါသည်။

သည်အခါ အဖေက လက်ခုပ် လက်ဝါး တီးကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်၍ ‘ခင်ဗျားတို့နှယ်ဗျာ ... လူသတ်သမား အင်္ဂုလီမာလဟာ ဖော် ဘိက္ခု ဥပသမ္ပဒါ ရဟန္တာဖြစ်တာ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’ ဟု ဆိုတော့မှ ဦးဆောင်း လည်း ‘အင်း ...’ ရှည်ကြီး ချကာ မှိုင်တွေချပြီး စဦးစားနေပါသည်။

ထိုသို့သော ဦးဆိုးပေ ကျောင်း၌ ကျောင်းပြေးကလေး ဘိုးသင်း သည် ကပ်နေရင်း ‘မင်းတုန်းမြို့’ ရာဇဝင်သမိုင်း ပေစာကိုတွေ့၍ သေချာစွာ ဖတ်ကြည့်ပြီးသော် ‘အလကား ပရမ်းပတာစာ’ ဟု ဆိုလေရာ၊ ဦးဆိုးပေက- ‘ကောင်ကလေး၊ စာဆိုတာ ဖတ်သူအပေါ်မှာလည်း တည်တယ်၊ သီချင်းသံကိုကြားလို့ မကောင်းမှု ဖြစ်သူလည်း ရှိတယ်၊ ဝိဇ္ဇာမျိုးစေ့ ရသူ လည်း ရှိတယ်’ ဟု ဆုံးမလေတော့ပြီ။

ဘိုးသင်းကလေးက ထိုဆုံးမစကားကို အတော်ပင် သဘောကျ၍ မှတ်သားထားပြီးသော် ထိုကျောင်းတွင် သုံးရက်နေပြီးနောက် ထိုကျောင်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။ ဘိုးသင်းသည် ‘သူ ကြီးလာတဲ့အခါ ရဟန်းဝတ် မည်။ ဦးဆိုးပေကဲ့သို့ အေးအေးနေမည်။ ကြည်ညိုသူ မရှိလေ အေးလေ။ ကြည်ညိုသူ များလျှင် သင်္ချိုင်းက ပြန်ရဖို့ပင် အခက်သား’ ဟု အောက်မေ့ လေတော့ပြီ။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ထိုသို့ ကျောင်းက ထွက်လာခဲ့ခြင်းကို အလွန် နှစ်သက်၍ နေလေသည်။ ၎င်းသည် တစ္ဆေနှင့်သော် လည်းကောင်း၊ သရဲ သဘက် ပြိတ္တာ/ဘီလူးနှင့်သော် လည်းကောင်း၊ ဥစ္စာစောင့်နှင့်သော် လည်း ကောင်း တောကြီးထဲတွင် တစ်ခုခုနှင့် မုချ တွေ့ရမည်ဟု အောက်မေ့ပြီး ကြောက်ရွံ့ခြင်း လုံးဝ မရှိခဲ့ချေ။ ထိုသို့ ကြောက်ရွံ့ခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ တစ် ကိုယ်တည်း ဘိုးသင်းကလေး သွားလာနေခုံသည်မှာ သူ ငယ်ငယ်ကလေး က စွဲလာခဲ့သော ဒဏ္ဍာရီများ၏ စွမ်းရည်ကြောင့်ပင်ထင်ရန် ရှိပေသည်။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ပန်းတင်တောင် တောင်ယာကြီး တစ်ခုသို့ ရောက်သွားရာ တောင်ယာရှင် လင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် သားကလေး နို့စို့ ရွယ် တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့က ‘ဘယ်သူ့သားလဲ၊ ဘာ ကြောင့် အိမ်က ထွက်လာသလဲ’ ဟု ဘိုးသင်းကလေးကို မေးကြသည်။ ဘိုးသင်းကလေးကား အခြေမပျက်ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာမျှ ပြန်မပြောချေ။

ဗုဒ္ဓပြဋ္ဌာန်အုပ်စု

သို့လင့်ကစား တောင်ယာရှင်တို့သည် သူ့ကို ကောင်းစွာ လက်ခံထား၍ ထိုနေ့ညမှာ မျှစ်ဟင်းချို၊ တောဝက်သားချက်၊ ကင်ပလင်းရွက်သုပ်၊ ငရုတ်သီးချက်တို့နှင့် ကောင်းစွာ ထမင်းကျွေးလေသည်။ ညအချိန်တွင် သူသည် တံပေါ်မှာပင် ကောင်းစွာ အိပ်ရသည်။ ဘိုးသင်းကလေးသည် စိတ်မညစ်၊ စိတ်မဆင်းရဲ။ တောင်ယာသည် ၎င်း၏စိတ်ကို စာသင်ကြားနေရခြင်းထက် ပျော်မွေ့ နှစ်သက်စေလေပြီ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ချဉ်ပေါင်အရည်သောက်၊ ခါသားထောင်းကြော်၊ ငါးနှင့် ငရုတ်သီးချက်၊ မျှစ်ပြုတ်အတို့ တို့နှင့် ထမင်းစားရသည်။ ဘိုးသင်းကလေးသည် တောင်ယာထဲ၌ သာ၍ နှစ်မြို့က်သည်။ တောင်ယာထဲတွင် သစ်ပင်များ ပေါင်းသင်ရသည်ကိုပင် အတော်ပျော်နေလေသည်။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ထိုတောင်ယာ၌ သုံးရက်နေ၍ အမှတ်တမဲ့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဤသို့လည်း စိတ်ကူးမိသည်။ တောင်ယာသမားသည် အောက်တန်းကျသည်။ ဆင်းရဲပင်ပန်းသည်ဟု မြို့ပေါ်က ပြောကြသည်။ ဘာဟုတ်မလဲ၊ တောင်ယာသမားမှာလည်း အထက်တန်းစား ရှိသည်။ အထက်တန်းစား ဆိုသည်မှာ စိတ်အေးအေးနှင့် ချမ်းသာစွာ နေရသူကို ဆိုလိုသည်။ ထိုတောင်ယာရှင် လင်မယားသည် အတော်ပင် ချမ်းသာစွာ နေကြရသည်။ နေ့စဉ်ပင် အစားကောင်း အသောက်ကောင်းများကို စားသောက် နေကြရသည်။ မဆင်းရဲပါကလား။ အောက်တန်းစား ကျသူနှင့် ဆင်းရဲသူ ဆိုသည်မှာ ... ကြွေးတင်၍ စိတ်ညစ်နေရသူ၊ မြိန်ရှက်စွာနှင့် ထမင်းမစားနိုင်သူများကို ဆိုလိုသည်။ ရာထူးရှိတာ မရှိတာ၊ ပိုက်ဆံရှိတာ မရှိတာနဲ့ ဘာမျှမဆိုင်။ ရသမျှနှင့် ကျေနပ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာဖို့က အရေးကြီး၏။

ဘိုးသင်းကလေး၏ ဤစိတ်ကူးသည် ကလေးသဘောအတိုင်း ဖြစ်၍ မှားချင် မှားမည်။ မှန်ချင် မှန်မည်။ ၎င်းသည် ထိုတောင်ယာမှ ထွက်လာ၍ ပေါက်ကိုင်ရွာသို့ ညနေ ရောက်သည်။ ပေါက်ကိုင်ရွာမှ ကူးတို့နှင့် ကူးကာလာသဖြင့် ပွဲသာရွာ သင်္ချိုင်းသို့ ညနေ နေဝင်ဖျိုးဖျာတွင် ရောက်သည်။ ထိုသင်္ချိုင်းမှာပင် ညအိပ်သည်။ ထိုသင်္ချိုင်းသည် မင်းတုန်းမြို့က မသာချသော သင်္ချိုင်း ဖြစ်သည်။ ဘိုးသင်းကလေး ထိုသင်္ချိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ပူပူနွေးနွေး မသာချပြီးသား ဖြစ်၍ မြင်းပေါင်းများ၊ တလားများသည် ကောင်းစွာ မပျက်စီးသေးပေ။

ဘိုးသင်းကလေးသည် သင်္ချိုင်းဇရပ်မှာပင် တစ်ယောက်တည်း အိပ်သည်။ ညစာကို ပေါက်ကိုင်းရွာ ဘုန်းကြီး ဦးလှိုင်း၏ ကျောင်းအနီး မုန့်တီဖိုက နှစ်ပြားဖိုး ဝယ်စားခဲ့သည်။

ဘိုးသင်းကလေးကား စိတ်ကူးနှင့် အတော်ပင် မြူးနေပေသည်။ ကနေ့ညတွင် မုချ သရဲနှင့်သော် လည်းကောင်း၊ သင်္ချိုင်းစောင့် ပြိတ္တာနှင့်သော် လည်းကောင်း၊ ဘီလူးနှင့်သော် လည်းကောင်း တစ်ခုခုနှင့် တွေ့ရမည်။ တွေ့သော် ၎င်းတို့၏ထံမှ ချင်းတို့ရဲ့ ဦးထုပ်ကို မုချ ရအောင်ယူမည်။ ငါ ကိုယ်ပျောက်မည်။ အလိုရှိသည်ကို ပြည့်စုံမည်။ တောင်ယာရှင်များအား ငါ မ စ မည်ဟု အတွေးနှင့် တော်တော်ပင် ဝမ်းသာနေလေသည်။

ထိုနေ့ည ဘိုးသင်းကလေးသည် သင်္ချိုင်းဇရပ်တွင် အိပ်ရင်း သရဲတစ္ဆေတို့ကို စောင့်နေသည်။ သို့သော် ညအချိန် သင်္ချိုင်းသည် အလွန်တိတ်ဆိတ်၍ သာယာနေချေပြီ။ ဘိုးသင်းကလေးကား ထိုသို့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းအရသာဖြင့် အတော် နှစ်ခြိုက်မိနေလေပြီ။ သရဲ တစ္ဆေတို့ကား မပေါ်လာ။ မနှစ်မြို့ဖွယ်သော မည်သည့် အသံကိုမျှ မကြားရ။ ဘိုးသင်းကလေးသည် သန်းခေါင်ကျော်သော် ခဏအိပ်ပျော်သွား၍ သာစည်ကျောင်း၊ ငွေလေးကျောင်းတို့က အရုဏ်တက် ကြေးစည်တီးသော် နိုးလာလေပြီ။

ထိုနောက် မကြာမီ ဈေးသည်များ သွားလာသော အသံကို ကြားရ၏။ ဘိုးသင်းကလေးသည် မသာချပြီးစ ဖြစ်သော တလား မြင်းပေါင်များမှ စက္ကူကားများကို ယူမြဲကာ ဈေးသည်များကို တစ္ဆေပြု၍လိုက်ရာ ဈေးသည်တို့သည် ပြေးကြလေပြီ။ ၎င်းတို့ ပြေးကြသဖြင့် ရောင်းစရာ ကုန်သေးကုန်များလည်း ကျကျန်တန်သရွေ့ ကျကြပေမည်။ ဘိုးသင်းကလေးသည် ထိုကိစ္စကို မစဉ်းစား။ ၎င်း၏ စိတ်ပျော်ရွှင်ရသည်ကိုသာ သဘောကျနေသည်။ ထိုနေ့အတွက် မုန့်ပျားသလက် တစ်ပဲဖိုး ဝယ်စားလေသည်။

ထိုသို့ နှစ်ရက်နေပြီးနောက် ဘိုးသင်းကလေး၏စိတ်မှာ အတော်ပျော်၍ နေ့အချိန်တွင် သာစည်ကျောင်းနှင့် ပွဲသာရွာသို့သွားသော လမ်းဘေးရှိ သိမ်ဟု ပြောကြသည့် အုတ်တန်ဆောင်းထဲရှိ ဘုရားရုပ်တုတော်၏ နောက်တွင် ပုန်းကာ အိပ်နေပေသည်။

တစ္ဆေခြောက်သည်။ တစ္ဆေလိုက်သည်ဟု ကျော်ကြား၍ တစ္ဆေဖမ်းရန်၊ တစ္ဆေရှာရန် လူတစ်စု လာကြလေပြီ။ စင်စစ် ထိုလူစုသည် တစ္ဆေကို မရှာ။ ဘိုးသင်းကလေးကို ရှာသော လူတစ်စု ဖြစ်တန်ရာသည်။ ဘိုးသင်း

ကလေးကို ရှာကြသည်မှာလည်း ဘယ်မှာမျှ အစအန မတွေ့ကြရ။ ယခု ရှာသူတို့တွင် ဘိုးသင်းကလေး၏ အဖေ၊ ဘိုးသင်းကလေး၏ ဆရာဘုန်းကြီး တို့လည်း ပါသည်။

လူသုံးယောက်သည် ဘိုးသင်းကလေး ပုန်းအောင်းနေသော နေရာ သို့ ဝင်လာသည်ကို ဘိုးသင်းကလေးသည် သိသည်။ ထိုအခါ ထိုလူ သုံး ယောက်ကို ပြေးစေအံ့ ... ဟု ဘိုးသင်းကလေးသည် ရုပ်တုတော်ကြီး ဘေးက မတ်ရပ်ကိုယ်တော်ကလေးကို ဆွဲကာ လှုပ်ပြလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ထိုလူသုံးယောက်သည် 'အဟုတ်ပင် တစ္ဆေခြောက်တယ် ကွ၊ ဘုရားကလေးတောင် လှုပ်နေတယ်' ဟု ပြောကာ ပြန်ထွက်လာကြ ၏။ ဘိုးသင်းကလေး၏ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးက ၎င်းတစ္ဆေခြောက်ရာ ဂူထဲ သို့ ဝင်၍လာခဲ့ပြီးလျှင် 'ငဘိုးသင်း' ဟု ခေါ်ရာ၊ ဘိုးသင်းကလေးသည် ၎င်း၏ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီး၏အသံကို သိရသဖြင့် ပုန်းကွယ်နေရာမှ ထွက် လာလေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးကား ဉာဏ်ကြီးသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပြောမဆို။ 'လာ လိုက်ခဲ့' ဟု ခေါ်ဆောင်ကာသွားရာ၊ ဘိုးသင်းကလေးသည် လိုက် သွားရလေ၏။ ၎င်း၏အဖေကား ၎င်းကို အတော်ပင် ရိုက်ချင်နေပေသည်။ သို့သော် ဘုန်းတော်ကြီးက အခွင့်မပြု၍ မရိုက်ရ၊ မဆိုရ။ ဘိုးသင်းကလေး ၏ အဖေ ဦးဘိုးသာကား မရိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်ဟန် မတူပေ။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျောင်းသို့ ခေါ်သွား၍ ဘိုးသင်းကလေးကို သူ့အနားမှာ ထားသည်။ ဆွမ်းစားပြီး၍ ကျောင်းသားများ ထမင်းစားကြရာ ဘိုးသင်းကလေးကား မစားချေ။

ကျောင်းတက်ချိန်ကျသော် ဘုန်းတော်ကြီးက စာသင်တန်းထဲ သွား နေချေဟု ဆို၍ ဘိုးသင်းကလေးသည် အတန်းထဲ သွားရောက်ကာ စာသင် နေရတော့ပြီ။ ဆရာကလည်း သူ့ကို အတော်ပင် ရိုက်ချင်နေသည်။ သို့ရာ တွင် စာဖတ်၊ အဓိပ္ပာယ် ပြောပြီးနောက် ဆရာက ငွေဝေပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို စာအုပ်ကြီးထဲမှ ကူးရေး၍ အတန်းသားများအား တွက်စေလေသည်။ ၎င်း ပုစ္ဆာမှာ ငွေတစ်ရပ်မှ မောင်နှမသုံးယောက် ဝေရာ၊ နှမကလေးထက် အစ်ကို လတ်က နှစ်ဆယ်ကျပ် ပိုယူ၍၊ အစ်ကိုကြီးက အစ်ကိုလတ်ထက် နှစ်ဆ ပိုယူသောပုစ္ဆာ ဖြစ်၏။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ၎င်းပုစ္ဆာကို ချက်ချင်းတွက်၍ သွားပြရာ

ဆရာလည်း စာအုပ်ထဲက အဖြေနှင့် တိုက်ဆိုင်ကြည့်ရာ မှန်ကန်နေသဖြင့် အမှန်ပေးလိုက်လေ၏။ တပည့်ဆယ့်လေးယောက်သည် တစ်ယောက်မျှ ထိုသင်္ချာပုစ္ဆာကို မတတ်ကြချေ။ တပည့်များ မတတ်သဖြင့် ဆရာကိုယ်တိုင် ပြရတော့ပြီ။ ဆရာမများလည်း ခြောက်တန်းသာ အောင်သော တပည့်ဆရာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထိုပုစ္ဆာကို ကိုယ်တိုင်ပင် အဖြေရအောင် မတွက်နိုင်ရာ။ ထိုအခါ ဆရာက ဘိုးသင်းကလေးကို ကျောင်းသုံး သင်ပုန်းကြီးပေါ်၌ တွက် အပြန်ခိုင်းရာ ဘိုးသင်းကလေးသည် သဘောကို နားလည်အောင် ပြောပြ၍ တွက်ပြရာ ကျောင်းသားတို့သည် ကောင်းစွာ နားလည်သွားကြပါသည်။ ဆရာသည် ဘိုးသင်းကလေး အပေါ်မှာ အမျက်ပြေစ ပြုသွားလေပြီ။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ အထင်အမြင်ကား ဆရာက သတ်ပုံမှားသဖြင့် ရိုက်သောကြောင့် ဘိုးသင်း ကျောင်းက ပြေးသည်ဟု အထင်မှားနေရကား ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ၎င်း၏အနားသို့ ခေါ်၍ ဤသို့ မိန့်တော်မူလေ၏။

‘ဟ ... နင်က သတ်ပုံမှာ အဓိပ္ပာယ်ကို မေးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဘာကြောင့် ထမင်းကျက်တာကို ယပင့်ပြီး၊ ကြက်ကောင်ကို ရရစ်ရသလဲ။ အုတ်ချပ်ကို တသတ်ရပြီး၊ ထမင်းအုပ်ကို၊ မြို့အုပ်ကို ဘာကြောင့် ပသတ် ရသလဲ မေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယံ။ သတ်ပုံမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပေါ့။ ဒါပေ သည့် ဒီပညာရည်ကလေးနှင့် မစီနိုင်ဘူး။ အများက တသတ်၊ ပသတ်၊ နသတ်၊ မသတ်၊ ယပင့်၊ ရရစ် သဘောတူ ပညတ်ထားတာကို ကိုယ်ကလည်း လိုက်နာရတယ်။ မလိုက်နာရင် လောကကို အရှံ့တိုက်ပြီး ကွဲပြားအောင် လုပ်တာနှင့် အတူတူပဲ။ စာရေးတာဟာလည်း သူတစ်ပါး ဖတ်နိုင်အောင်၊ နားလည်အောင် ရေးရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အများတကာ ရေးနည်းနှင့် ဆန့်ကျင် အောင် မရေးရဘူး။ ရေးသော် လူဆန့်ကျင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတတ် တယ်။ နင် ဦးစိန္တူကို ဥဒါဟရဏ်ထားလေ’

ဘိုးသင်းကလေးကား သတ်ပုံသည် တို့ကလေးများ အမှိုမှာ မှတ် ဉာဏ်သက်သက်ဟု အောက်မေ့လေတော့ပြီ။

ထိုခေတ်က မြေပုံကြီးများမှာ မြန်မာပြည် မြေပုံမှတစ်ပါး အခြား မြေပုံများမှာ အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ရေးထားသော မြေပုံများ ဖြစ်ကြ၍ ဘိုးသင်း ကလေးသည် အင်္ဂလိပ်စာချည်းများကို စာအုပ်ထဲမှကြည့်၍ မှတ်သားထား လေ့ရှိ၏။ စာလုံးပေါင်းများကို ဆရာဘုန်းတော်ကြီး သွန်သင်သည်အတိုင်း မှတ်သားထား၍ ခေတ်အလျောက် အိန္ဒိယပြည် မြေပုံနှင့် မြို့များ၊ မြစ်များ၊

တောင်များတို့ကို အလွယ်အကူနှင့် ရှာဖွေ ထောက်ပြနိုင်လေသဖြင့် အတန်းထဲတွင် ဘိုးသင်းကလေးကို မုန်းသော ဆရာသည် မမုန်းနိုင်တော့ပေ။

ထိုနှစ် စတုတ္ထတန်းမှာလည်း ၎င်းတို့၏ကျောင်းတွင် ဘိုးသင်းသည် ပထမအဖြစ်နှင့် အောင်မြင်လေရာ သဒ္ဒါမှာ ပညာအုပ် ကိုယ်တိုင်ကပင် တအံ့တဩ ဖြစ်ရလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကြိယာဝိသေသန၌ ကြိယာကို အထူးပြုသော ကြိယာဝိသေသန၊ နာမဝိသေသနကို အထူးပြုသော ကြိယာဝိသေသန၊ ကြိယာဝိသေသနချင်းကို အထူးပြုသော ကြိယာဝိသေသနတို့ကို ကျနစွာ ဝါကျပြုလုပ်တတ်သည့်ပြင် “၍” နှင့် “လျက်” ကို ကြိယာဝိသေသန၌ သုံးနည်း၊ သမ္ပန္န၌ သုံးနည်း စသည်ဖြင့် ကောင်းစွာ သုံးပြုတတ်ခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ဘိုးသင်းကလေးကြောင့် စတုတ္ထတန်းကို ပြသော ဆရာသည်လည်း အထူးနာမည်ကောင်း ရသွားလေပြီ။ ဘိုးသင်းကလေးသည် ပဉ္စမတန်းတွင် သင်ကြားရရာ ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် သင်ကြားပေးသော အတန်းသို့ ရောက်သွားလေပြီ။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ကြီးလေ ရွံစရာ၊ မြင်ပြင်ကတ်စရာ၊ မုန်းစရာ ကောင်းသော ကလေး ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုစရာ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ၍နေသော ကျောင်းသားများမှာ ပုလိပ်သားများ၏ သားများ၊ တံငါ၊ တောင်ယာသမား၊ လက်လုပ်စားသမားများ စသော အောက်တန်းစားလူများ၏ သားများ၊ လူပေလူတေ ကလေးများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ဘိုးသင်းကလေး၏ ဩဇာလည်း ၎င်းတို့၏ အပေါ်မှာ စူးရှ၏။

ဦးဘိုးသာ၊ ဒေါ်ရွှေဆိတ်တို့မှာ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်၍ သား ဘိုးသင်းကလေးကို အထူးချစ်ခင် မြှောက်စားကြ၏။ အဖေက တစ်ဖုံ၊ အမေက တစ်မျိုး ပိုက်ဆံကိုသုံးရန် တိတ်တိတ်ပေးကြ၏။ ဦးဘိုးသာသည် သားဖြစ်သူ ဈေးသည်များထံမှာ ပိုက်ဆံရက်ရက်ရောရော သုံးစေချင်၏။ သုံးလျှင် ဝမ်းသာ၏။ အမေဖြစ်သူကလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ဖြစ်၏။ အရီးဒေါ်ရွှေသဲကမူကား ဈေးဝယ်မစားရန် အထူးဆုံးမ၏။ ဈေးဆိုင်မှာ၊ ဈေးတန်းမှာ ဈေးဝယ်စားသော သူသည် လူပေါ်၊ လူလေ၊ လူဝါကြွားဟု ပုံတိုကလေးများ ပြောကာ ဆုံးမထား၏။

ဘိုးသင်းကလေးကား မုန့်ဆိုင်၊ အကြော်ဖို၊ ဈေးဆိုင်၊ ဈေးတန်းများ၌ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်အခါမျှ ဝယ်မစား။ ၎င်း၏ သူငယ်ချင်း

အပေါင်းအသင်းများနှင့်သာ ဝယ်စား၍ ၎င်းကပင် အကုန်ခံ၏။ ထို့ကြောင့် အောက်တန်းစားတို့၏ သားများသည် ၎င်းကို ခင်မင်ကြဟန် တူလေသည်။

ကျောင်းမှာအိပ်သော ကျောင်းသားတစ်စုသည် မြို့လယ်၌ စုကြ၍ ညအချိန် ကျောင်းသို့ ပြန်ကြရာ၊ တစ်ခါတလေ ကောင်းသော သီချင်းကို ကောင်းစွာ ဆို၍ ပါးစပ်ဆိုင်တီးကာ ပြန်ကြ၏။ တစ်ခါတလေ မဟုတ် တရုတ် မတော်မလျော် သံချပ်များကို ထိုး၍ ပါးစပ်ပုံတီးကာ ပြန်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းတစ်လျှောက်၌ ခွေးများအား ကျွက်ကျွက်ညင်အောင် ပြု လုပ်၍ ပြန်ကြ၏။ ၎င်းတို့ကို မကောင်းပြောသော အိမ်အား နွားချေးပျော ပျော့ကို ဖက်နှင့်ထုပ်၍ ပေါက်ခဲ့ကြလေသည်။

တစ်ခါတွင် ဘိုးသင်းကလေး၏ အဖေ ပရမတ်ဆရာကြီး ဦးဘိုးသာ အား ဘုရားဝတ်တက်ရာတွင် မိန်းမကြီးများက ‘မောင်ဘိုးသင်းဟာ အလကား အကောင်ကလေးတွေနှင့် ပေါင်း၍ မတော်မလျော် သံချပ်ထိုးသည်၊ နောက်ချေးနှင့် အိမ်ကို ပေါက်သည်’ ဟု စပ်မိစပ်ရာ တိုင်ကြ၏။

ထိုသို့တိုင်ကြားခြင်းကို ဘိုးသင်းကလေးသည် သူ့အမေကတစ်ဆင့် ပြောသဖြင့် သိရလေပြီ။ ဝါပဥပုသ်နေ့မှာ မိန်းမကြီးများသည် ကျောင်းသို့ ဥပုသ်စောင့် လာလေ့ရှိကြ၏။ ဘိုးသင်းကလေးကား အတော့်ကို ညစ်စုတ် သော အကျင့်ဝါသနာရှိသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ တစ်နေ့ အဖိတ်နေ့ညမှာ ကျောင်းသို့ ပြန်လာကြရာ ဘိုးသင်းက သူ၏ သူငယ်ချင်းများအား ‘လမ်းလယ်တည့်တည့်တွင် ချေးတစ်ပုံစီ ယိုထားကြရမည်၊ ပြောသူကို ဝိုင်း ထိုးရမည်’ ဟု ဆိုသဖြင့် ၎င်း၏ အပေါင်းအသင်းတို့သည် လမ်းလယ် တည့်တည့်၌ ချေးတစ်ပုံစီ စီတန်းကာ ယိုထားကြရ၏။ ဤမျှအထိ စုတ်ပဲ့ပြီး ရွတ်တတ်တွတ် လုပ်တတ်သော ဘိုးသင်းကလေးပါပေ။

ဘိုးသင်းကလေးသည် နံနက်ချိန် ဗုဒ္ဓဘာသာစာအံချိန်၌ ဘယ်တော့ မှ စာမအံ။ စာမတက်။ ညမှာလည်း ဘယ်တော့မှ စာမပြန်။ နံနက်စောစော တွင်လည်း ဘုရားရှိမခိုး။ သင့်လျော်ရာ တန်ဆောင်းထဲ၊ သိမ်ထဲ၊ ဘုရား ကြီး၊ ဘုရားကြားများ အထဲတွင် သွားရောက် ပုန်းအိပ်နေသည်သာ များ၏။

ထိုကျောင်း၌ ညစာပြန်ကြရာတွင် “နမောတဿ ဘဂဝတော” စတင်ကာထိုး၍ စာပြန်ကြရ၏။ ဘိုးသင်းကလေးက ‘နမောတဿ မထိုး နှင့်၊ ထိုးတဲ့အကောင်ဟာ ဖင်ခေါင်းကျယ်တဲ့အကောင်’ ဟု ဆို၏။ ထို့ကြောင့်

ကျောင်းမှာ အထက်တန်းစားလူများ၏ သားများသည် မအိပ်လိုကြချေ။ အိပ်သောကလေးများမှာ ဘုန်းကြီးထံဝိုင်း၍ ဝတ်ဖြည့်နေကြရလေ့ ရှိ၏။

ထိုသို့ “နမောတဿ” မထိုး၍ ခဏခဏ အရိုက်ခံကြရ၏။ သို့နှင့် လည်း နမောတဿ ထိုးမည့်သူ မရှိသလိုပင် ဖြစ်နေ၏။ တစ်နေ့သော် စာမပြန်ကြသဖြင့် ရိုက်ရန် ကျောင်းသားများကို ခေါ်၏။ ထိုအခါ ဘိုးသင်းကလေး ပါလာပြီ။ သူက ‘နမောတဿ စပြီး မထိုးတတ်လို့ပါ ဘုရား၊ ထိုးတတ်တဲ့ အကောင်တွေက အရှင်ဘုရားထံမှာ ဝိုင်းပြီး နှိပ်နေကြလို့ပါ ဘုရား’ ဟု လျှောက်သဖြင့် နှိပ်ကြသောသူများကို ဘုန်းကြီးက ‘သွားကြ၊ သွားကြ ... စာမပြန်မီ မနှိပ်လာကြနှင့်’ ဟု ငေါက်လွှတ်ဖူး၏။

ဘိုးသင်းကလေးကား အဘယ်မျှလောက် ယုတ်သလဲ။ ‘ဘုန်းကြီး ချစ်သားတွေ မှတ်ပလား’ ဟု ထိုကျောင်းသားများ ရှေ့တွင်ပင် မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ ပြောနေချေသေး၏။

ဘုန်းတော်ကြီးကား ကျောင်းသားများ၏ အခြေအနေကို တစ်စတစ်စနှင့် သိလေပြီ။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့မှာ ညအချိန် ကျောင်းသားများကို စု၍ ဆုံးမခြင်းပေးပြီးသော် ‘သုံးပါးရတနာ၊ ကြည့်ညီဇ္ဈာ ... ဆိုသော သံပေါက်နှင့် နတ်နေ၊ စက်နေ၊ လာဘ်နေ တို့ကို တစ်ကောင်မျှ မရကြ။ အလကား အကောင်တွေ၊ နင်တို့ အမေတွေဟာ တိရစ္ဆာန်မတွေလိုပါပဲ’ ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဘိုးသင်းကလေးသည် အမေခေါင်းကို ထိလာပြီကြောင့် ‘တပည့်တော် ရပါတယ် ဘုရား’ ဟု လျှောက်၏။ ဘုန်းကြီးကလည်း ဉာဏ်ကြီးသဖြင့် ‘ငဘိုးသဘုရား၊ နင့်လို ကြက်ဖျင်း၊ ငပျင်းလား ရမှာ။ နင် ရရင် သံနေသံထားနှင့် ဆိုပြစမ်း’ ဟု ဆို၍ ဘိုးသင်းကလေးသည် သုံးပါးရတနာ သံပေါက်နှင့် နတ်နေ၊ စက်နေ၊ လာဘ်နေတို့ကို ဆိုပြ၏။

ထိုအခါမှ ဘုန်းတော်ကြီးက ‘နင် စာပြန်ဖို့ အချိန်ရောက်ရင် နမောတဿကို စထိုးပေး၊ စာပြန်သိမ်းချိန်တော်ရင် သုံးပါးရတနာ ကြည့်ညီဇ္ဈာကို နင်က တိုင်ပေး’ ဟု ဆုပေးသဖြင့် စာပြန်၊ စာပြန်သိမ်းခြင်းသည် ဘိုးသင်းကလေး၏ ခေါင်းပေါ်သို့ လုံးဝ ရောက်သွားသဖြင့် အတော်ပင် အကွက် ဆိုက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း [၄]

သေကံမရောက် သက်မပျောက်

ဘိုးသင်းကလေးကား ဘယ်လို ကလေးရယ်ဟု ဘုန်းတော်ကြီးမှအပ အများ တကာက မဆုံးဖြတ်တတ်အောင် ဖြစ်နေ၏။ မိုးဥတု ဝါတွင်းအချိန် လူ တစ်ယောက်သည် ကျောက်ပေါက်၍ တောကျကျ နေရာမှာ ထား၏။ ဘိုး သင်းကလေးသည် ထိုသူထံသို့ တစ်နေ့တစ်ခေါက် မှန်မှန်သွားကာ အားပေး စကား ပြောနေ၏။ ထိုအချိန်က ဘိုးသင်းသည် ငါးတန်းတွင် စာသင်နေစဉ် ဖြစ်၏။ ဤသို့ ကျောက်ပေါက်သူထံ အမြဲသွားပြီး စကားပြောနေသဖြင့် ကျောက်ရောဂါသည် ၎င်းကို ကူးစက်ကာ ကျောက်အဖျား ကူးစက်လာလေ ၏။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ဖျားသောအခါ ဝမ်းထဲက အလွန်ပူသဖြင့် မိုးရွာထဲ၌ မိုးရေကို ချိုးတော့ပြီ။ ချိုးပြီးလျှင်ပြီးချင်း အပြင်းအထန် ကျောင်း အနောက်ခန်းထဲတွင် ဖျား၍ လူမှန်းမသိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် မိဘများသည် သူ့ကို ထမ်းစင်နှင့် အိမ်သို့ ထမ်းယူသွားကာ ကုသရာ မသက်သာဘဲ သတိ မရ၊ မေ့မြောနေလေတော့ပြီ။ မိဘများသည်လည်း မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် လက်မိုင်ချနေကြရ၏။

ဘိုးသင်းကလေးကား မပင်ပန်း၊ မထောင်းတာ။ သူ့မှာ ကျောင်းတွင် သဒ္ဒါသင်နေသည်၊ ပထဝီသင်နေသည်၊ စာစီစာကုံး ရေးနေသည်၊ ဂဏန်း တွက်နေသည် ဟုသာ အိပ်မက်မက်သလို ဖြစ်နေလေပြီ။

ထိုသို့နှင့်ပင် သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သုံး ချက် ပုစ္ဆာတစ်ခုကို တွက်ပြနေရာ၊ လက်ကို ပုတ်ချလိုက်ဘိသကဲ့သို့ မြေ

ဖြူသည် လက်က လွတ်ကျသွားသတဲ့။ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားကား ချက်ချင်း မျက်ရည်ဝိုင်း၍ “မြန်မာပြည်မှာ အထင်တရား အကျော်တစော ဖြစ်မည့် ငါ့တပည့်တစ်ယောက်တော့ သွားရှာပါပေါ့” ... ဟု တွေးဆကာဆက်လက် ပြီးလျှင် မသင်တော့ဘဲ ကျောင်းဆင်းပေးလိုက်သတဲ့။

ထိုအချိန်တွင် ဘိုးသင်းကလေးကား ဘုန်းကြီး ပြသသော သုံးချက် ပုဏ္ဏကိုပင် တွက်နေ၍ ‘တပည့်တော် ရပါပြီဘုရား၊ တပည့်တော် ပြပေးပါ မည်’ ဟု လျှောက်ထားကာ ဘုန်းကြီး၏လက်မှ မြေဖြူတောင့်ကိုယူ၍ ကျောင်းသုံးသင်ပုန်းကြီးပေါ်မှာ တွက်ပြနေလေတော့သည်။ (အိပ်မက် မက် နေဘိသည့် သဘော။)

မိဘနှစ်ပါးကား ၎င်းတို့၏ သတိမရဘဲ မြောမေ့နေသည့် သား ကလေး ဘိုးသင်းကို ကြည့်နေရင်း အဖေမှာ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျနေ သတဲ့။ အမေကား တရုပ်ရှုပ်နှင့် ငိုနေသတဲ့။ အရီးဖြစ်သူကကား ငါ့တူ ဟာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မသေ၊ မသေနိုင်ဟု အနားမှာနေ၍ စိုက်ကာ ကြည့်နေ သတဲ့။

ထိုအတွင်း ဒေါ်ရွှေဆိတ်၏မောင်ကြီး ဆေးဆရာ ဆရာလင်းသည် ဗျာပါတကြီးနှင့် မြင်းစီးကာ ရောက်လာလေ၏။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်၍ လူမုန်းမသိတော့သော လူမမာဖြစ်သူ ၎င်း၏တူ ဘိုးသင်း ကလေးထံ သွားကြည့်ပြီးလျှင် ‘မောင်ဘိုးသာက သိပ်ပေါ့တာပဲ၊ ဘာကြောင့် ငါ့ရိုရာသို့ ချက်ချင်း လူမလွတ်သလဲ၊ ရွှေဆိတ် ရွှေဆိတ် ... နင်ဟာ သိပ် ညံ့တာပဲ၊ ငါ့တူလို ထူးခြားတာ ဘယ်လိုကလေးမှ မရှိဘူး’ ဟု ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်နှင့် မြည်တွန်ကာ ဆေးမှုန့် ရွေးကြီးစေ့ခန့်အား စေ့နေသော ပါးစပ်ကို ဇွန်းနှင့် ကလန်ပြီးသော် တိုက်သတဲ့။ ကျောရိုးတွင်လည်း ဆီးနှင့် ဆေးမှုန့်အနည်းငယ်ကိုရော၍ လိမ်းပေးသတဲ့။ ထိုနောက် နှာခေါင်းအတွင်း သို့ နှာမူတ်ပေးသတဲ့။

ဘိုးသင်းကလေးကား ၎င်း၏ ဦးကြီးလင်း ဆေးချက်ဖြင့် သုံးမိနစ် ခန့်ရှိသော် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူချလိုက်ပြီးလျှင် မျက်စိဖွင့်ကြည့်သတဲ့။ ဤ သို့လည်း ပါးစပ်က ပြောသတဲ့။ ‘မင်းတို့ နားလည်ပလား၊ သည်လို တွက်ရ တယ်၊ လူနည်းရင် ရက်များပြီး လုပ်ရမယ်၊ လူများရင် ရက်နည်းပြီး လုပ်ရ မယ်’

အနားမှာရှိသော လူကြီးများကမူကား ကယောင်ကတမ်း ပြောနေ

သည်ထင်၍ ဦးဘိုးသာက 'ဘိုးသင်း ဘယ့်နယ်နေသလဲ၊ သတိရပလား' ဟု မေးရာ၊ 'အဖေ ... ကျွန်တော် ဂဏန်းတွက်ပြီး ပြနေတာပဲ၊ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်သလဲ' ဟု ဘိုးသင်းကလေးက ဆိုသတဲ့။

ဒေါ်ရွှေဆိတ်က 'ငါ့သား မင်း ဖျားနေတယ်ကွယ်၊ သတိထားပါ' ဆိုရာ ဘိုးသင်းကလေးက 'အဖေ ... ကျွန်တော် ဂဏန်းတွက်ပြနေတယ်' ဟု ဆိုကာ ဂဏန်းသုံးချက် ပုစ္ဆာကိုပင် ပြောပြသဖြင့် ကိုသံချောင်း ဆိုသော လူတစ်ယောက်က ထိုပုစ္ဆာကို ရေးမှတ်ထားလိုက်သတဲ့။

ထိုအခါ ဘိုးသင်းကလေး၏ဦးကြီး ဆရာလင်းလည်း ပြန်နိုင်၍ 'ငလှောင် ကံကောင်းလို့၊ ငါ အိပ်မက်မက်တာနှင့် ပေါက်ကိုင်းက မြင်းနှင့် အမြန် လာခဲ့တာ၊ အိမ်တောင် မရောက်သေးဘူး။ မကြီးသဲ့ ... ရော့ သည်ဆေး သုံးလုံးကို ညနေ တစ်လုံး၊ အိပ်ရာဝင် တစ်လုံး၊ တစ်ရေးနိုး တစ်လုံး တိုက်ပါ။ ရနိုင်ရင် ကြက်သားပြုတ်ရည် ငလှောင်အား တိုက်ပါ။ ဟိုကောင်မကလေး ကို ငလှောင်အနားမှာ မနေပါစေနဲ့'

ထိုသို့ ပြောဆိုကာ ဘိုးသင်းကလေး၏ ဦးကြီးလင်းသည် သွေးစမ်း မကြည့်ဘဲ နဖူးကို သေသေချာချာ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးသော် ၎င်း၏တူအတွက် စိတ်ချ၍ ဆေးသုံးလုံး ပေးပြီးလျှင် ပြန်သွားလေ၏ တဲ့။

(ဦးကြီးလင်း ပြောသော ကောင်မကလေးကား ဘိုးသင်း ကလေး၏နှမ ငွေရင် ဖြစ်၏။ ငွေရင်ကား သူမောင်ကြီးအနားက မခွာဘဲ အမြဲကပ်ကာ နေခြင်းကြောင့် ထိုသို့ပြောခြင်း ဖြစ်၏။)

နာမည်ကျော် ဆေးဆရာကြီး ဦးလင်းကား ဘိုးသင်းကလေးကို အလွန်ချစ်၏။ တူပင် ဖြစ်လင့်ကစား သူ၏ သားများထက်ပင် ပို၍ ချစ်ဟန် တူ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးကြီးလင်း၏ သားများသည် ဦးကြီးလင်း၏ စကားကို နားမထောင်။ ဘိုးသင်းကလေးကား သူ့ဦးကြီးလင်း၏ စကားကို နားထောင်၏။ ဆုံးမသည်ကို နာယူ၏။

ဆေးဆရာကြီး ဦးလင်းနှင့် ဘိုးသင်းကလေး၏အဖေ ဒေါ်ရွှေဆိတ် တို့၏ အကြောင်းကိုလည်း အနည်းငယ် ဖော်ပြသင့်သဖြင့် ဖော်ပြလိုက်ရ ပေ၏။

ပွဲစားကြီး ဦးပဲလှော်၊ ဆေးဆရာကြီး ဦးလင်း၊ ဦးဘိုးဆိုင်၊ ဒေါ်ရွှေ ဆိတ် တို့သည် အမွေမကွဲသော မောင်နှမများ ဖြစ်ကြ၏။ ဒေါ်ရွှေဆိတ်က ဦးပဲလှော်နှင့် ဦးလင်း၊ ဦးဘိုးဆိုင်တို့ကို မောင်ကြီးဟု ခေါ်၏။ ၎င်းတို့သည်

မောင်နှမအရင်း မဟုတ်။ မည်ကဲ့သို့ တော်စပ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်သည်လည်း မသိ။ အမေ၊ အဖေ၊ အရီးတို့ကလည်း ကျွန်ုပ်အား မပြောကြ၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း မမေး၊ ဦးကြီးတို့ကလည်း ပြောမပြကြ။

ဦးကြီးပဲလှော်သည် တစ်နှစ် တစ်ကြိမ်လောက် အမေအား နှင့်မြေစုက ရသည်ဟု ငွေများကို လာပေး၏။ ဘယ်က မြေစုဟု ကျွန်ုပ် မသိ။ ယနေ့တိုင် မသိ။ တစ်ခါတစ်ခါ မြေကို ရောင်းလိုက်သည်။ နှင့်ဝေစုဟု ဦးကြီးပဲလှော် သည် အမေအား လာရောက်ကာ ငွေကို ပေး၏။ စင်စစ်သော်ကား ဦးကြီး ပဲလှော်နှင့် ဦးကြီးလင်းသည် အမေကို ချစ်၏။ အမေအပေါ်၌ ၎င်းတို့က အသာမယူ။ အနာကိုသာ ခံသည်။ ခက်တာပဲဟု အဖေက ရံဖန်ရံခါ ညည်းညူ သည်ကို ကြားဖူး၏။ ကျွန်ုပ် သိသည်ကား အမေသည် ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်၍ တစ်နှစ်မှာ သုံးကြိမ် ဦးကြီးများထံ ထမင်းအုပ်နှင့် သွား၍ ကန်တော့သည် ကိုသာ ကျွန်ုပ် မှတ်မိ၏။

တစ်ခါသော် ဦးကြီးလင်း၏သား ကျွန်ုပ်နှင့် ညီအစ်ကိုတော် ရွယ်တူ ဘစ်နီက 'တို့မြေတွေ လွှာထဲမှာ ရှိသည်' ဟု ပြောဖူး၏။ ၎င်းကိုသာ ကျွန်ုပ် သိ၏။

ဘိုးသင်းကလေးသည် အသက် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက် ရှိသော အခါ ၎င်း၏ကျောင်းက ကျောင်းသားများတွင် ရှေ့တန်းက ဖြစ်၏။ ဘစ်နီ သည် သူတို့၏ကျောင်းက ကျောင်းသားများ၏ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်၏။ ကျောင်းသားချင်း ရန်ဖြစ်သော် ထိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် သဲသဲမဲမဲ ခေါင်းဆောင်ကာ ရန်ပွဲတွင် ပါဝင်ကြ၏။

ရန်ပွဲပြီးသောအခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘိုးသင်းနှင့် ဘစ်နီသည် အတူစား၊ အတူသွား အဖြစ်နှင့် တစ်ယောက်မှာရှိသော ပိုက်ဆံကို တစ်ယောက် က ယူ၍ သုံးကြ၏။ ထူးပေ ဆန်းပေသည်ဟု ထင်စရာ ဖြစ်၏။

ဘိုးသင်းကလေးသည် တစ်လ ရှိသောအခါ ရောဂါပျောက်ကင်း၍ လူမာပြုကတော့ ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ ပေါက်သော ကျောက်သည် သက်သက် သာသာနှင့် ၎င်းနှင့်အတူ ကပ်နေသော သူ့နှုမ ငွေရင်ကလေးကို မကူးစက်၊ ငွေရင်ကလေးကလည်း ဆန်းသည်။ ကျောက်ထိုးတိုင်း မအောင်၊ ကျောက် ရောဂါသည် သူ့အား မကူးစက်။ အဖေကမူကား ငွေရင်ကို မြင်းသေ၍ ဝင်စားသည်ဟု ဆို၏။

အလွန် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည်ကား ဘိုးသင်းကလေးသည် ကျောက်

ရောဂါကြောင့် မြောမေ့နေစဉ် ကျောင်းမှာ တွက်နေကြသော ဂဏန်းပုစ္ဆာကို အိပ်မက်မက်ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီးလျှင် သတိရလာသည့်အခါ ပြန်ပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ၎င်းကို သူ့အဖေသည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဘုန်းဈေးကြီးထံ သွားရောက် လျှောက်ထားရာ အတည့်တကျပင် မှန်နေပေသည်။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ထိုနှစ်မှာလည်း ပဉ္စမတန်းကို ပထမအဖြစ် နှင့်ပင် အောင်လေသည်။

အခန်း [၅]

ဘိုးသင်း ရမ်းကားသလား

ထိုနှစ် စာမေးပွဲ ပြီးသောအခါ ရပ်ဝေးကျောင်းသားတို့သည် ပြန်ကြပြီ။ မြို့ပေါ်နှင့် အုတ်ဖိုရွာက မျက်နှာကြီးသားများလည်း ကျောင်းမှ ခေတ္တခဏ ခွင့်တိုင်နေကြပြီ။ ကျောင်းတွင် ဘိုးသင်းကလေးနှင့် အောက်တန်းစားဆိုသူ တို့၏ သားသမီးများ ဆယ့်ငါးယောက် နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ရှိတော့သည်။ ဘိုးသင်းကလေးကား ကျောင်းတွင် ထိုကျောင်းသားများ၏ ဦးဆောင်သဖွယ် ဖြစ်နေရသဖြင့် အရက်ဆွမ်းအတွက် ဆွမ်းဝတ်ယူရခြင်း၊ ဆွမ်းခံရခြင်း အလုပ်တို့ကို ကျနစွာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်၍ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဦးပဉ္စင်း များအား ပြုစုကာ နေရလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဘိုးသင်းကလေးသည် ကျောင်းမှာ မစား၊ အိမ်သို့ပြန်၍သာ ထမင်းနှင့် သရေစာများကို စားသည်။ ကျောင်း၌ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဦးပဉ္စင်းများ၏ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကိုသာ ဆောင် နေပေသည်။

ဘုရားရှိခိုးရန် နံနက်စောစော ဘယ်အခါကမူ မထဖူးသော ဘိုးသင်း ကလေးသည် နံနက်လေးနာရီခွဲသော် အိပ်ရာမှ ထ ၍ ညက ပြုတ်ထားသော ဆန်ပြုတ်ကို ထပ်မံ နှူးတော့ပြီ။ ဆန်ပြုတ်မှာ ဆန်ချည်းရိုးရိုး ပြုတ်ထား ခြင်း မဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝက်သားဆန်ပြုတ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကြက်သား ဆန်ပြုတ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဘဲသားဆန်ပြုတ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ပုစွန်တုပ်၊ ငါးရုံ၊ ဆန်ပြုတ်တို့ ဖြစ်လေသည်။ ငါးနာရီခွဲသော် ဘိုးသင်းသည် ဘုန်းတော်ကြီး နှင့် ဦးပဉ္စင်းများကို ဆန်ပြုတ်ကပ်လေတော့ပြီ။

ငယ်ရွယ်သူတို့၏ သဘာဝအတိုင်း ဘိုးသင်းကလေးသည် သူ့လူ

များအား ညအချိန်တွင် ငါးမီးရှူးထွန်းခြင်း၊ ငါးတားစည်းချကာ ငါးဖမ်းခြင်း တို့ကို ပြုစေ၍ အမြဲလိုလိုပင် ကျောင်းတွင် ငါးပေါများနေ၏။ ဘိုးသင်းကလေးသည် သူ့လူများကို ချောင်းထဲတွင် ပုစွန်တုပ် အငုပ်ခိုင်းကာ ဖမ်းစေသဖြင့် ပုစွန်တုပ်များလည်း ရ၏။ ကြက်မှာ တစ်ကောင် တစ်မတ်၊ ဘဲမှာ တစ်ကောင် ငါးမူးပေးသော် ရ၍ ဘိုးသင်းကလေးနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများ တို့သည် ဘုန်းကြီး ဦးပဉ္စင်းများကို ကောင်းစွာ ဝတ်ပြုနေနိုင်ကြလေသည်။

ထိုအခါမှာ ဘိုးသင်းကလေး ခေါင်းဆောင်၍ ကျောင်းသား ငါးယောက်လောက်က ဘုန်းကြီးကို ညတိုင်း နှိပ်ခြင်းဖြင့် ဝတ်ပြု၏။ အချို့မှာ ဦးပဉ္စင်းများကိုလည်း ဝတ်ပြုကြ၏။

နေ့အချိန်၌ကား စာကို အနည်းငယ်သာ သင်ကြရသဖြင့် ကျောင်းသားကလေးများသည် ထင်းရွှေခြင်း၊ ရေပိခြင်း၊ တံမြက်လှည်းခြင်း စသော ကျပန်းအလုပ်တို့ကို လုပ်နေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဘိုးသင်းကလေးကား ဘုန်းကြီးအလိုရှိသော် အလွယ်တကူ အသင့်ဖြစ်စေရန် ပေစာထုပ်များ ထည့်ထားသော စာတိုက်ပေါ်၌ လဲလျောင်းလျက် စာတိုက်တွင်းမှ ကြည့်လိုရာ ပေစာများကို ယူကာ ကြည့်နေတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ဘုန်းကြီးက ဦးပဉ္စင်းများအား စာချပေးနေသည်ကို ဝမ်းလျားမောက်ကာ အနားက နားထောင် နေတတ်၏။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်လတာ အချိန်ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြန်၏။

ဘိုးသင်းကလေး ခြောက်တန်းမှာ သင်နေစဉ်တွင် ဆရာဘုန်းတော်ကြီးသည် ဒီအကောင်ဟာ ဘယ်တော့မှ ဗုဒ္ဓဘာသာ စာများကို မတက်မအံ့၊ ဘုရားလည်း ရှိခိုးသည် မရှိ ... ဟု ကြံဆ၍ ဘိုးသင်းကလေးအား အရှက်ခွဲအံ့သောငှာ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့တွင် မင်္ဂလာစာပြန်ပွဲကို ကျင်းပမည်ဟု ကြေညာလေ၏။ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုသို့ ကြေညာ၍ သူ့ထံ အမြဲလိုလို ဝတ်ပြုနေသော ကျောင်းသားတို့အား မင်္ဂလာသုတ်နှင့် ပတ်သက်၍ အထူး သင်ကြားပေးထားလေ၏။ ဘိုးသင်းကလေးအားလည်း ထိုစာပြန်ပွဲကို ဝင်ရောက် ဖြေဆိုရမည်ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးကား ဒီအကောင် ရှက်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာစာကို ကောင်းစွာ သင်စေမည်ဟု ကြံရွယ်ကာ ထိုအစီအစဉ်ကို ပြုစုရန်ရှိ၏။

ထိုသို့နှင့် ဝါခေါင်လပြည့်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့သည်တွင် စာပြန်ပွဲကို နားထောင်ရန် ကျောင်းသို့ ဥပုသ်သည်များနှင့် လူကြီး လူငယ် တစ်စုသည် ရောက်ရှိနေလေ၏။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

စာပြန်ပွဲ၌ ဘုန်းတော်ကြီးက သင်ထားသော ကျောင်းသားများ စာပြန်သည်ကို ဘိုးသင်းကလေးက ဘယ်ဟာ ဘယ်လို မှားသည်ဟု ထောက်ကွက်ပြုနေလေ၏။ အချုပ်မှာ ပါဠိစာပေမှာ ဝစ္စပေါက် မပါ။ “ပဏ္ဍိတဘုရား” ကို “ပဏ္ဍိတဘုရားစ” ဆိုခြင်းကြောင့် မှားကြောင်း၊ “အေးတံမင်္ဂလမုတ္တမံ” မဟုတ်၊ “အေတံမင်္ဂလမုတ္တမံ” မှ မှန်ကြောင်း၊ ဆယ့်နှစ်နှစ်ပတ်လုံး နတ်လူတို့သည် မင်္ဂလာ တရားတော်ကို ကြံကြကုန်၏ ဆို၏။ ဘယ်လို ကြံကြသလဲဟု ကြားဝင်၍ ပုစ္ဆာထုတ်လေသည်။

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက ‘နင် စာပြန်တတ်ရဲ့လား’ ဆိုသဖြင့် ‘တင်ပါ’ ဆိုကာ ဘိုးသင်းကလေးသည် မင်္ဂလာသုတ်ကို သေချာစွာ ပီပီသသ ပြန်ဆိုရွတ်ပြပြီးနောက် အဓိပ္ပာယ်နက်ကို သေချာစွာ တင်ပြ၍ နတ်လူတို့သည် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ကာလပတ်လုံး ဤကား မင်္ဂလာ၊ လင်မယားနေတာ မင်္ဂလာတဲ့ စသည်ဖြင့် အမှားများကို ကြံနေကြရာမှ နတ်သားတစ်ဦး ပေး၍ မြတ်စွာဘုရားက အမှန်တရားကို ဖြေကြားခဲ့ကြောင်း စသဖြင့် အသေးစိတ် သေချာစွာ ဖော်ပြရာ စာပြန်ပွဲလာ လူတို့သည် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် နားထောင်နေကြကုန်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးကား ဘိုးသင်းကလေးသည် ငါးတန်းဖြေ၍ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အိမ်သို့မပြန်ဘဲ စာတိုက်သေတ္တာပေါ်မှာ အိပ်နေပြီး ကြည့်လိုရာ စာတွေကို ကြည့်နေခြင်းကြောင့် ဒီလို ဖြေနိုင်တာပဲဟု ထင်ဟန်ရှိ၏။

ဘိုးသင်းကလေးကား ငယ်ငယ်ကပင် စွစာ၊ သူတစ်ပါးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဟု ဆိုရမလို ဖြစ်နေ၏။ ဘိုးသင်းက ဘုန်းတော်ကြီးကို အောက်ပါအတိုင်း လျှောက်ထားလေ၏။

‘မင်္ဂလာ တရားတော်သည် အားလုံး လူနှင့်မတန်ဟု တပည့်တော် မဆိုပါ။ သို့သော် နတ်က မင်္ဂလာ တရားတော်အား လူများ သိမည်ကို စိုးရိမ်ဟန် ရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နေ့အချိန် မြတ်စွာဘုရားထံ လာလျှောက်လျှင် လူအများကြား၍ သိကြရမယ်။ ဒါကြောင့် နတ်သည် ညသန်းခေါင်ယံ အချိန်၌ မင်္ဂလာ တရားတော်ကို လူများ အိပ်နေကြစဉ် မကြား မသိရအောင် ဘုရားထံ ဟောတော်မူပါဟု တိတိတဆိတ် လာလျှောက်ထားတာတော့ စဉ်းစားစရာ တစ်ခု ထင်ပါတယ် ဘုရား’

ထိုအခါ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးက ‘နင် ဒါလောက်တတ်ရုံနှင့် ချီးမွမ်း

ဖွယ် မဟုတ်' ဟု ဆိုသဖြင့် ဘိုးသင်းကလေးသည် အဆစ်သဘောနှင့် အပြင်အောင်ခြင်း ပါဠိအနက်ကို ပြန်ပြပြီးသော် ဝတ္ထုကြောင်း ရှစ်ခုကို ဦးပုည ရေးထားပြီး ဖြစ်၍ ဤစကားဖန်များကိုပင် အပိုထည့်ကာ စာပြန်ပြလေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီး- "ဒီအကောင်ဟာ ဘယ်လိုအကောင်လဲ၊ စာလည်း မတက်၊ စာလည်း မဆံ၊ ဘယ်လို ဘယ်လိုရသလဲ" ဟု အောက်မေ့ဟန်နှင့် ပြုံး၍ ဘိုးသင်းကလေးအား ပိတ်တစ်အုပ်ကို အများရှေ့တွင် ဆုချလေ၏။

ဘိုးသင်းကလေးလည်း ဆုရသော ပိတ်အုပ်ကို သူ မယူဘဲ သူ၏ ဆင်းရဲသော ဘိုးစိန်၊ စန်ညွန့် စသော သူငယ်ချင်း ကလေးများအား 'မင်းတို့ အင်္ကျီတစ်ဝတ်စာစီ ဝေယျကြ' ဟု အများတကာရှေ့တွင် ပေးလိုက်လေ၏။

ယခုအခါ ဘိုးသင်းကလေးသည် အသက် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိလာပြီ ဖြစ်၍ ကျောင်းသားကြီးများအထဲတွင် ပါဝင်လာလေပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုမျှ အသက်အရွယ်ရှိသော လူကုန်ထဲသား ကျောင်းသားကြီးများသည်ကား အိမ်က လာပြီးလျှင် ကျောင်းတက်ကြခြင်း များသော်လည်း ဘိုးသင်းကလေးကား အများဆင်းရဲသား အောက်တန်းစားများနှင့်အတူ ကျောင်းတွင်ပင် အိပ်၏။ ဘိုးသင်းသည် ကျောင်းနှင့် ပတ်သက်သော ကျောင်း ဝေယျာဝစ္စ အလုပ် အကိုင်တို့တွင် ကျောင်းသားကြီးပိုင်း၌ ခေါင်းဆောင်သဖွယ် အရာရောက်နေ ပေ၏။

တော်သလင်းလ၌ ဝါးခုတ်ရန် ကျောင်းမှ ကိုရင်များ၊ အခြားလူကြီး များတို့နှင့်အတူ တောထဲသို့ သွားကြ၍ ဝါးခုတ်ပြီးသော် ချောင်းရိုးအတိုင်း ဖောင်နှင့်အပြန်တွင် ဖောင်ပေါ်က လိုက်ချင်သူတို့သာ များနေကြ၏။ ထို့ ကြောင့် ဘိုးသင်းကလေးနှင့်တကွ လူ ၁၅ ယောက်သည် တောလမ်းမှ မိကျောင်းအိုင် ကုန်းတန်းကို ဖြတ်လျှောက်ကာ ခြေကျင်ပြန်လာကြလေ၏။ ကျွဲပေးရွာသို့ ရောက်သော် တောင်ယာသဖွယ် မြေပြန့်တွင် စိုက်ပျိုးထား သော အသီးအနှံခင်းကို တွေ့ကြလေ၏။ ထိုအခါ အတူလာကြသူများထဲမှ တစ်ယောက်က ဆာသည်ဟု ဆိုသဖြင့် အများပင် ဆာလာကြ၏။ ဘိုးသင်း ကလေးမှာလည်း ပိုက်ဆံတစ်မတ်သာ ပါ၏။ ဘိုးသင်းက ထိုယာခင်းရှင်ထံ သွား၍ ကျွန်တော်တို့အား သခွားသီးနှင့် ပြောင်းဖူး တစ်မတ်ဖိုး ရောင်းပါဟု ဆို၏။ ယာခင်းရှင်ကား ကျောင်းသားများကို ကြည့်၍ မရောင်းနိုင်ပါဟု ဆို၏။ ဘိုးသင်းကလည်း 'ကျွန်တော်တို့ ဆာလို့ပါဗျာ၊ ရောင်းပါ' ဟု တောင်းပန်၏။ အခင်းရှင် လူကြီးက မရောင်းဘူး၊ သွားကြဟု တိုတိုတောင်း

တောင်းနှင့် မောင်းထုတ်လေရာ၊ ဘိုးသင်းကလေး၏ အဖော်များသည် အခင်းထဲမှ ပြောင်းဖူးများကို အတင်းချိုးကြ၏။ ဘိုးသင်းကလေးလည်း တစ်ယောက်မှာ တစ်ဖူးသာ ချိုးကြဟု ဆို၍ ၎င်း၏အဖော်တို့သည် တစ်ယောက်လျှင် တစ်ဖူးစီသာ ချိုးယူခဲ့ကြပြီးသော် သခွားသီးကြီး နှစ်လုံးကိုလည်း ခူးယူခဲ့ကြ၏။

အခင်းရှင်ကား မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ပြီး ရွာကလူများကို ခေါ်ရန် သွားလေ၏။ ဘိုးသင်းကလေးလည်း ပြောင်းဖူးဖိုးနှင့် သခွားသီးဖိုး ပိုက်ဆံ တစ်မတ်နှင့် တဘက်ကလေး တစ်ထည်ကို ဖဲထဲတွင် ထားခဲ့ကာ ပြန်လာကြပြီးလျှင် သနတောင်အတက် ခုလတ်တွင် ပြောင်းဖူးများကိုစားရန် မီးဖုတ်နေကြ၏။ ထိုအတွင်း အခင်းရှင်သည် ရွာမှ လူခြောက်ယောက်ကို ခေါ်၍ ဘိုးသင်းကလေးတို့ကို ရန်ပြုရန် တုတ်၊ ဓားများကို ကိုင်ဆောင်ကာ လိုက်လာကြတော့၏။

ဘိုးသင်းကလေးတို့ လူစု၌ ဘိုးသင်းကလေးမှာ အသက် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သာ ရှိသော်လည်း ၁၄၊ ၁၅၊ ၁၆ နှစ် ရှိသူများပင် ပါရှိသဖြင့် ပြောင်းဖူးဖုတ်များကို ယူကာ သနတောင် တောင်ပေါ်သို့ အမြန်တက်ကာ စောင့်နေကြ၏။ ပြောင်းဖူးဖုတ်များကိုလည်း စားနေကြ၏။ သခွားသီးမှာ စားပြီးကြပြီ။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ၎င်းတို့အား ရန်ပြုရန် လိုက်လာကြသော တောသားကြီးများအား ‘ခင်ဗျားတို့ မလိုက်ခဲ့ကြနှင့်၊ ပြောင်းဖူးနှင့် သခွားသီးဖိုး တဘက်တစ်ထည်နှင့် ပိုက်ဆံ တစ်မတ် ထားခဲ့ပြီ၊ ပြန်ကြ’ဟု ဟစ်ကာပြော၏။

လိုက်လာသူတို့ကား လက်နက် ဆွဲကိုင်၍ ဆဲဆိုပြီးသော် လိုက်လာကြ၏။ ထိုအခါ ဘိုးသင်းကလေးသည် အမိန့်ပေးပြီး ‘မပြေးကြနှင့်၊ ခဲနှင့်ခဲထု၊ ကျောက်လုံးကြီးများကို လှိမ့်ချ’

ကျောင်းသားတစ်စုလည်း ဘိုးသင်းကလေး၏ စကားအတိုင်း ခုခံကြသဖြင့် လိုက်လံသူများသည် ‘ပေပင်ကျောင်းက အကောင်ကလေးတွေ၊ ပေပင်ကျောင်းသား ကလေးများဟာ လူမိုက်ကလေးတွေ၊ အရူးလေးတွေ’ဟု ဆိုကာ ဆဲဆိုပြီးလျှင် တုံ့ပြန်သွားကြလေပြီ။

ဘိုးသင်းကလေးတို့ တစ်စုကား အောင်ပွဲရသဖြင့် အတော် ဝမ်းသာနေကြပြီ။ သို့သော် ရှေ့က ရန်ကို နိုင်သော်လည်း နောက်က ရန်ကား

ကပ်ကာ ပေါ်လာပြီ။ ၎င်းကား ရာဇဝတ်ဝန် ဘဲလံသည် ပုလိပ်သား ငါး ယောက်နှင့် ဘိုးသင်းကလေးတို့၏ အနီးသို့ ရောက်လာပြီးသော် ဝန်မင်းက 'မင်းတို့ ဘယ်ကလဲ' ဟု မေးတော့ပြီ။

ဘိုးသင်းကလေးက အရွယ်နှင့်မလိုက်၊ ဘယ်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘာလုပ် မေးတာလဲဟု တည်တည်ပင် ပြန်ပြောလေ၏။ ရာဇဝတ်ဝန် နောက်တွင် ၎င်း၏ လူစုထဲမှ ကျောင်းသားကလေး ဘိုးစိန်၏အဖေ ပုလိပ်သားလည်း ပါ၏။ ထိုပုလိပ်ကို ဘိုးသင်းကလေးသည် သိ၏။

ရာဇဝတ်ဝန်လည်း မာသော အသံ၊ ကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာနှင့် 'မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ' ဟု မေး၏။ 'ခင်ဗျားတို့ မမြင်ဘူးလား၊ ကျွန်တော်တို့ ရန်ဖြစ်နေတာ၊ ကျွန်တော်တို့က နေရာကောင်းရလို့ နိုင်လိုက် တယ်' ဟု ဘိုးသင်းကလေးသည် သူငယ်ချင်းပြော ပြောလေ၏။

ရာဇဝတ်ဝန်လည်း 'မင်းတို့ ဘာကြောင့် ရန်ဖြစ်ရသလဲ၊ လူနှင့် လူချင်း ရန်ဖြစ်ရသလား' ဟု ဆို၍ ဘိုးသင်းကလေးက 'လူချင်းမို့ ရန်ဖြစ် တာပေါ့၊ နွားနှင့်ကျွဲဟာ ဘယ်တော့မှ ရန်မဖြစ်၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့ပြောင်းဖူး နှင့် သခွားသီးကို ယူခဲ့လို့ လိုက်ပြီး ရန်ဖြစ်တာ' ဟု ဆို၏။

သို့နှင့် ရာဇဝတ်ဝန်နှင့် ဘိုးသင်းလေးသည် စကားအချီအချ ဤသို့ ဖြစ်နေ၏။

'ဒါဖြင့် မင်းတို့ သူ့ခိုးကလေးတွေပေါ့'

'ခင်ဗျားတို့ အရမ်းမပြောနှင့်၊ သူတစ်ပါးကို အထင်မသေးရဘူး၊ သူတစ်ပါးကို အထင်သေးရင် ကန်းပြီး ဘဝင်မြင့်ပြီး ရမ်းကားရာ ကျတတ် တယ်'

'ဘာကြောင့် သူ့ပြောင်းဖူးကို မင်းတို့ ယူခဲ့ကြရသလဲ'

'ခင်ဗျားတို့ အတော်ရမ်းတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ငါးခုတ်ရာက ပြန်လာ ရာ ထမင်းဆာတာနှင့် ပြောင်းဖူး ဝင်ဝယ်တယ်၊ အခင်းရှင်ဟာ မရောင်းဘူး'

'သူ့ပစ္စည်းကို သူ ရောင်းချင်မှ ရောင်းမှာပေါ့'

'ဘာဟုတ်မလဲ၊ သည်လိုဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူတွေဟာ တော်တော် သေကုန်မှာပေါ့၊ ကိုယ့်မှာ မပိုရင်တောင် ဝေငှတုံ့သဘောနှင့် ရောင်းရမယ်၊ ဒါမှ လူယဉ်ကျေး ခေါ်တယ်။ သူ့ပစ္စည်းအပိုကို တန်ရာတန်ဖိုး အသုံးလိုလို့ ပေးဝယ်တယ်၊ မရောင်းရင် လုယူရုံပေါ့'

'အောင်မယ် ... မင်း ကြောက်စရာ ကလေးပါကလား'

‘ကျွန်တော်ဟာ တစ္ဆေလည်း မဟုတ်၊ ပုလိပ်သားလည်း မဟုတ်’
 ‘ဟာ မင်းတို့ ယာဇင်းရှင်ကို ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ပေးသလဲ’
 ‘သူ့ကို ပိုက်ဆံတစ်မတ်နှင့် တဘက်တစ်ထည် ပေးခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်
 တို့က ပြောင်းဖူး တစ်ဆယ့်ငါးဖူးနှင့် သခွားသီးကြီး သုံးလုံး ယူခဲ့တယ်’
 ‘မနည်းဘူးလား’
 ‘ပေးနိုင်သလောက် ပေးခဲ့တာပါ’

‘အင်း ... အင်း ... အင်း ... အင်းတို့ သွားကြတော့’
 ဘိုးသင်းကလေးကား အရွယ်နှင့်မလိုက်၊ ရမ်း၏။ ကျယ်ကတ်ကတ်
 လှုပ်၏။ ကြောက်စိတ်မရှိ။ လူမိုက်ကန်းကလေးဟု ထင်စရာလား။ ယခု
 ကျွန်ုပ် စာရေးဆရာကြီး ဦးဘိုးသင်းသည် ကျောင်းသား ဘိုးသင်းကလေး
 အကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း မျက်နှာရှုံ့သည်။ ခေါင်းခါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်
 ကြောင့် မိုက်မဲသည်ဟု ထင်သည်။

ဘိုးသင်းကလေးတို့သည် မြို့သစ်ကုန်းရေဆိပ်၊ ကျောက်တံခါးသို့
 ဝါးများကို သယ်ယူရန် ဆင်းသွားကြလေပြီ။

ဘိုးသင်းကလေးသည် အများနှင့် နေကြရာဝယ် စကားမပြော၊
 အေးအေးနှင့် သူတစ်ပါး ပြောဆိုသည်ကို နားထောင်နေ၏။ သို့သော် အချက်
 ကျသော် သေသေချာချာ မိမိရရ စကားပြောတတ်ခြင်းကြောင့် ဦးပခွင်းကြီး
 များကပင် ရှိန်း၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ညစာအံ့ ပြန်ဖြုတ်ချိန်တွင် ကျောင်းသား
 များနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့၍ ပုံတိုဝတ္ထုကလေးများကို ပြောနေတတ်၏။ ဥပုသ်နေ့မှာ
 ညစာမပြန်ရ၊ ဘုရားရှိခိုး၏။ ဘုရားရှိခိုးရာတွင် သူ မပါ။ ဘုရားရှိခိုးပြီးသော်
 ကျောင်းသားများနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့၍ ပုံတိုဝတ္ထုများ၊ နိပါတ်ထဲမှ ခဲရာခဲဆစ် ရာဖွေ၍
 ပြောနေတတ်၏။

နောက်တစ်နေ့သော် ရာဇဝတ်ဝန် ဘဲလံနှင့် မနေ့က ပုလိပ်သား
 ငါးယောက်တို့သည် ကျောင်းသို့ ရောက်လာ၍ ဘုန်းကြီးနှင့် စကားပြောဆို
 ပြီးသော် ‘မနေ့က ကျွဲပေးရွာမှ တောသားများနှင့် ရန်ပွဲဆင်သော ကျောင်း
 သားကလေးများကို တွေ့ပါရစေ’ ဟု လျှောက်လေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ကျောင်းသားအားလုံးကို ခေါ်၍ မနေ့က
 ကျွဲပေးရွာသားများနှင့် ရန်ဖြစ်တဲ့အကောင်တွေ ထွက်ခဲ့ကြဟု ခေါ်ရာ၊ ဘိုးသင်း
 ကလေးသည် ထွက်လာ၍ ဘယ်သူတွေ ပါသေးသလဲဟု ဘုန်းကြီးက
 မေး၏။ တပည့်တော်က ဖော်ပြရာရင် တပည့်တော်ဟာ အလကားလူ ဖြစ်

မှာပါ ဘုရား။ မသိစေအပ်သော အကြောင်းကို သူတစ်ပါးအား မပြောရပါ ဘုရားဟု ဘိုးသင်းကလေးသည် လျှောက်ထားလေလျှင် ၎င်း၏လူများ သည် အလျှိုအလျှို ထွက်လာကြလေ၏။ ၎င်းတို့၏ အထဲတွင် ဘုန်းကြီး၏ အချစ်တော် တစ်ယောက်လည်း ပါ၏။ ၎င်းမှာ ဘိုးသင်းကလေးနှင့် အသက် တူ ရွယ်တူ ဖြစ်၏။ ပညာမှာကား စတုတ္ထတန်းမှာ သင်နေရတုန်း ဖြစ်၏။ ရာဇဝတ်ဝန်မင်းကား ဘုန်းတော်ကြီးအား ဤသို့ လျှောက်ထားလေ၏။

‘ကျွေးရွာသားများက ကိုယ်တော်ထံ လာရောက် လျှောက်ထားရင် ဒီကလေးများအား ပြစ်ဒဏ်မပေးရန် တပည့်တော်က တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီလို ကလေးများကမှ အဖိုးတန် လူကြီးလူကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

ထိုသို့ လျှောက်ထားကာ ရာဇဝတ်ဝန်သည် ဘိုးသင်းကလေးအား ငွေတစ်ဆယ် ဆုချပြီးသော် ပြန်သွားလေ၏။

ဘိုးသင်းကလေးက ထိုငွေကို ၎င်း၏လူစုအား အမြားကိစ္စများတွင် မသုံးရန်ပြော၍ သီတင်းကျွတ်လအတွက် မီးအိမ်ပျံလုပ်ရန်၊ မီးပုံးလုပ်ရန် တို့ အတွက် ရည်ရွယ်ထားရန် သဘောတူစေလေသည်။ (ထိုသဘောသည် မသင့်ဟု ကြီးလာသောအခါ ယူဆ၍ ကျောင်းသားများ ထိုသို့ လုံးဝ မပြု ထိုက်ဟု ကျွန်ုပ် ဆိုပါသည်။)

ထိုဘိုးသင်းကလေးသည် ဘောလုံးကစားခြင်းကို အတော် ဝါသနာ ပါသည်။ ထိုအရွယ်က စ၍ ဘောလုံးကစားလာလေသည်။ သို့သော် တောမြို့ တောကျောင်းက ဖြစ်သဖြင့် စည်းစနစ်ကား မကျချေ။

စင်စစ် ၎င်းသည် လူရမ်းကလေးဟု အများတကာက ဆိုစရာ ဖြစ် နေပေသည်။ သူသည် အဝတ်၊ အစား၊ ငွေ၊ ပိုက်ဆံတို့နှင့် ပတ်သက်က မနှမြောချေ။ ထိုသို့နှင့် ဆဋ္ဌမတန်းမှာလည်း ဘိုးသင်းသည် ထိုကျောင်းတွင် အမှတ်အများဆုံးနှင့် အောင်ခဲ့လေပြီ။ ထိုနှစ် ကျောင်းပိတ်သော အခါမှာ လည်း ၎င်းနှင့် ၎င်း၏ အပေါင်းအသင်း လူစုများသာလျှင် ကျောင်း၌ ကျန်ခဲ့ လေသည်။

ထိုအခါ ဘိုးသင်းကလေးမှာ ကျောင်းသားကြီးပိုင်း၌ ပါဝင်၍ မြို့ ပေါ်တွင် ဆွမ်းဟင်းဗျပ်နှင့် ဆွမ်းဟင်း လှည့်လည်ကာ ခံရလေပြီ။ ၎င်းသည် ဆွမ်းဟင်းခံ၍ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ မြို့အုပ်မင်းအိမ်တွင် ၎င်းနှင့် အရွယ်တူ မြို့အုပ်မင်း သမီးက ဆွမ်းဟင်းလောင်းရာ ဆွမ်းဟင်းညံ့ဖျင်း၍

‘နင်တို့အိမ်မှာ သည်ဟင်းကိုပဲ စားသလား၊ သွား ပြန်ယူသွား၊ ဟင်းကောင်းကို လောင်း’ ဟု ခပ်တည်တည်နှင့် ခွစကား ပြောလေသည်။

မြို့အုပ်မင်း သမီးကလည်း ‘ငါ လောင်းချင်တာကို လောင်းမှာပေါ့’ ဆိုရာ ဘိုးသင်းကလေးက ‘နင်လောင်းချင်တာကို လောင်းရင် နင့်ရှေ့မှာကို ငါ နှင့်ဟင်းကို သွန်ပစ်မှာပဲ။ နင်တို့တော့ ကောင်းကောင်းစားပြီး ကျောင်း ကိုတော့ မကောင်းတာကို လောင်းရသလား’ ဟု ရန်ထောင်နေလေ၏။

ထိုအခါ မင်းကတော်က သူ့သမီးအား ခေါ်၍ ဝက်သားဟင်းကို လောင်းစေသည်အတိုင်း မြို့အုပ်မင်း သမီးသည် ဝက်သားဟင်းကို ဆွမ်းဟင်း လောင်းရလေ၏။ ထိုအခါကျမှ ‘ဒါဟာ နင့်အဖေကို နှင့် ဂုဏ်တင်ရာ ကျတယ်၊ ဒါလိုမှ မဟုတ်ရင် နင့်အဖေနှင့် လူမွဲနှင့် တန်းတူဖြစ်နေမှာပေါ့’ ဟု ဘိုးသင်းက ရက်ရက်စက်စက် ဆိုခဲ့သေး၏။ မြို့အုပ်မင်းလည်း ထို စကားကို ကြားရ၍ ‘အာဂ ကလေးပါလား၊ ဘယ်သူ့သားလဲ’ မေးရာ ‘မသိ’ ဟု အိမ်က အစေမတို့သည် ပြောကြလေသည်။

ထိုနေ့မှာ လူချမ်းသာအိမ် တစ်အိမ်သို့ ရောက်သွားပြန်ရာ ၎င်းနှင့် ရွယ်တူ ထိုအိမ်မှ မိန်းကလေးကလည်း ဆွမ်းဟင်းလောင်းရာ ဘိုးသင်း ကလေးက-

‘ငါ မှတ်ထားတယ်၊ နင် မနေ့ကလည်း မုန့်လာချင် လောင်းတယ်၊ ကနေ့လည်း မုန့်လာချင် လောင်းတယ်။ နင်တို့အိမ်မှာ မုန့်လာချင်ချည်း စားနေသလား။ ဆိုင်းသမားအိမ်က ဘဲသားဟင်း၊ ကြက်သားဟင်း လောင်း သေးတယ်’

ဟု ဆွမ်းဟင်း အနကြမ်း စီးနေတော့၏။ ထိုအခါ ထိုအိမ်မှ အမေ ဖြစ်သူက သူ့သမီးအား ငါးကြော်ကွင်း နှစ်ကွင်းကို လောင်းစေလေ၏။ ဆွမ်းခံတိုင်း ဆွမ်းဟင်းကောင်းကောင်း မလောင်းလျှင်သော သူများကို ထို ကဲ့သို့ ခပ်ကန်ကန် ပြောလေ့ရှိခြင်းကြောင့် ဘိုးသင်းမှာ လူကျယ် လူကတ် ကလေးလို ဖြစ်ရှိနေ၏။

ထိုသတင်းသည် ပျံ့နှံ့မှန်းမသိ ပျံ့နှံ့သွား၍ ဘိုးသင်းကလေး ဆွမ်း ဟင်းပျပ် ခံလာလျှင် ဟင်းကောင်းများကို လောင်းကြလေ၏။ တစ်နေ့သော် အိမ်တစ်အိမ်၌ ဘိုးသင်းကလေးသည် ‘ဆွမ်းဟင်းမျိုး’ ဟု ထုံးစံအတိုင်း အော်၏။ မိန်းမပျိုကလေး လေးယောက်သည် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ စကား ပြောနေရာမှ မထဘဲ ရယ်ပွဲသဖွယ် ပြုနေကြ၏။

ဘိုးသင်းကလေးသည် မိန်းကလေးများ၏ ပြုမူပုံကို ခံပြင်းလာသဖြင့် ဘုစကား ပြောလေ၏။ ‘ဆွမ်းဟင်းဗျို၊ အော်တာကိုမှ မကြားရအောင် ရယ်ကာ မောကာနဲ့ ဘယ်သူ့အတင်းကို စုပြောကာ ဝိုင်းဖွဲ့ရယ်နေသလဲ။ ရည်းစားချင်း ဂုဏ်ပြိုင်နေသလား’

ထိုအခါ မိန်းမပျိုကလေးများကလည်း ဆတ်ဆတ်ကြဲ ဣသဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် နှင် ဘာပြောတာလဲ၊ ဒါဟာ လူစကားလား စသည်ဖြင့် ဆဲဆိုကာ ရန်ထောင်ကြ၏။ ဘိုးသင်းကလေးကား မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်တော့ဘဲ ဟင်းရည်ပူနှင့် ထိုမိန်းမတစ်စုကို ပက်ခဲ့၍ အခြားအိမ်တစ်အိမ်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအပျိုကလေး တစ်စုကား ဘိုးသင်းကို ကျိန်ဆဲကာ ကျန်ခဲ့လေ၏။ ထိုအပျိုကလေး တစ်စုကား ထိုမျှနှင့်မက၊ ဘိုးသင်းကလေး၏ အဖေ ဦးဘိုးသာကို သွားရောက်တိုင်ကြားလေ၏။ ထိုသို့ တိုင်သည်ကို လူမောင် ဆိုသော သူတစ်ယောက်က သိ၍ ဘိုးသင်းကလေးအား ပြောပြ၏။

နောက်တစ်နေ့သော် ဘိုးသင်းကလေးသည် ထိုအရပ်၌ ဆွမ်းဟင်းဗျပ်မခံဘဲ လူမောင်သည် ခံ၏။ ဘိုးသင်းကား ပွဲသာရွာသို့ ဆွမ်းခံသွားရ၏။ ဘိုးသင်းကလေး ဆွမ်းဟင်းဗျပ် ရွက်၍ ဘိုးစိန်က သပိတ်ထမ်းရ၏။

ထိုရွာကမူ မိမိတို့ တတ်အားသရွေ့ပင် ဆွမ်းနှင့် ဆွမ်းဟင်းများ ကောင်းစွာ လောင်းကြ၏။ ဘိုးသင်းကလေးသည် ငယ်ကတည်းကပင် အရွံ့သမားနှင့် တူ၏။ သူတို့သည် ရွာဦးသစ်ပင်အောက်၌ ချက်ပြုတ်စားသောက်နေသော အရပ်ကို လှည့်လည်ကာ တောင်းသည့် သူတောင်းစားများထံ၌ လည်း ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းများကို သွား၍ အလှူခံကြ၏။

ထိုအခါ သူတောင်းစားမကလေး လှလှချောချော တစ်ယောက်က ‘တို့ သူတောင်းစားပါကွယ်’ ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ဘိုးသင်းကလေးက ‘အစ်မဟာ လှပြီး မသိတတ်ဘူး၊ လူဆိုတာ သိတတ်မှ သာပြီး လှတယ်ဗျ။ အစ်မတို့ကတော့ အရပ်လည်ပြီး တောင်းနေတယ်။ အစ်မတို့ထံ ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းခံတော့ သူတောင်းစားပါ ဆိုပြီး မလောင်းဘူး။ အစ်မတို့ဟာ သူတောင်းစားမဟုတ်ပါဘူး၊ လူပေါ်လူဇော် လုပ်နေတဲ့သူပါ’ ဟု ပိဿာလေးနှင့် နံဘေးပစ်သလို ပြောလိုက်လေ၏။

ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်က ‘တို့ သူတောင်းစား အစစ်ပါကွယ်’ ဟု ဆိုပြန်၏။

‘သူတောင်းစားဆိုရင် ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်း လောင်းဗျာ။ ဟိုမှာ ငါးဟင်း ဆီပြန်နေပြီ’ ဟု ဘိုးသင်းကလေးက ဆိုတော့၏။

ထိုသို့ ဖြစ်နေစဉ်တွင် ရွာသူကြီးနှင့် လူသုံးယောက်သည် ရောက်လာ၍ သူကြီးက ‘သူတို့ သူတောင်းစားတွေပါ’ ဟု ဆို၏။ ‘အဘ သူတောင်းစားထံမှာ မလှူမခံရဘူးလို့ ဘယ်ဘုရားက ဟောသလဲ၊ ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားက ဟောသလား’ ဟု ဘိုးသင်းကလေးက ဆို၏။ သူကြီးလည်း ခက်နေပါပြီဟု ဆို၍ ဘိုးသင်းကလေးက ဤသို့ ဆိုလေ၏။

‘အဘ ... မည်သူ့ထံမှာမဆို ရဟန်းတော်အတွက် အလှူခံနိုင်ပါတယ်။ သူတို့အား သနားလို့ ကျွန်တော်တို့ ဆွမ်းခံတာပါ။ လိုချင်လို့ မဟုတ်ပါ။ သူတို့ စေတနာထားပြီး လှူရင် နောင်ဘဝမှာ ထားဦး၊ ယခုဘဝမှာ တောင် သူတောင်းစားဘဝက လွတ်နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျ’

ထိုအခါ သူကြီးနှင့် လူကြီးများသည် ဘိုးသင်းကလေး၏ စကားကို စူးစိုက်နေစဉ် ဘိုးသင်းကလေးလည်း ဤသို့ ဆက်ကာ ဆိုပြန်၏။ ‘ယခုတော့ ဆွမ်းခံတာကိုမှ မလှူတော့ ဘဝဆက်တိုင်း သူတောင်းစား ဖြစ်ရပါလို့ ၏ ဟု ဆုတောင်းတာနှင့် အတူတူပါပဲ’

ထိုသို့ ဘိုးသင်းကလေးက ပြောသော်လည်း သူတောင်းစားများသည် ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းတို့ကို လောင်းရန်မျှ စိတ်မကူးဘဲ သူတောင်းစားကြီး တစ်ယောက်က ငါတို့ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်များဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဘိုးသင်းကလေးက ... ‘လင်းတဟာ ရွှေဟင်္သာလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုတာ အလှူခံရတဲ့ ပစ္စည်းနှင့် ဥစ္စာစီးပွား ပြန်ပြောအောင် မရဆောင်းရဘူး၊ ခင်ဗျားတို့လို သူများထံက တောင်းတဲ့လူကို မဆိုထားနှင့်၊ ဥစ္စာစီးပွား ပြန်ပြောအောင်လုပ်၊ ငွေစုဆောင်းထားတဲ့ လူများဟာတောင် မလှူရင် သူတောင်းစားပဲ၊ သူတောင်းစားက အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် လုပ်နေလို့ ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ နောင်ဘဝမှာလည်း တစ်ပြုံကြီး သူတောင်းစား ဖြစ်မှာပဲ’ ... ဟု ဆိုကာ ဆွမ်းဟင်းဗျပ်ကို ရွက်ပြီးလျှင် ကျောင်းသို့ ပြန်သွားကြလေ၏။

ဘိုးသင်းကလေးကား အတော့်ကို ထောင့်မကျိုး၊ ကတိသီးကတိသတိ ရွတ်သော ကလေးပါကလား။ သူတောင်းစားထံမှာပင် ဆွမ်းခံသည်။ ပြောသော စကားမှာလည်း အရိပ်မလွတ်၊ အစွန်းမလွတ်ချေ။ (ယခု အသက်ကြီးခါမှ စဉ်းစားမိသည်မှာ ... ထိုစကားမျိုးကိုလည်း မပြောသင့်ဟု ထင်သည်။)

သူကြီးနှင့် လူကြီးများသည် “ငွေစုဆောင်းထားတဲ့ လူများဟာတောင် မလှူရင် သူတောင်းစားပဲ” ဆိုသော ဘိုးသင်း၏ စကားကို အောင့်သက်သက် နှင့် ရှိနေကြလေ၏။ မကြာမီ အလှူတစ်လှူ၌ ဘိုးသင်းကလေး၏အဖေ ဦးဘိုးသာနှင့်တွေ့၍ ထိုအကြောင်းနှင့် ထိုစကားကို စောဒနာလေ၏။ ဘိုးသင်း ကလေး၏ အဖေ ပရမတ်ဆရာကြီး ဦးဘိုးသာလည်း ‘ဒီအကောင်ဟာ အင်မတန် ရွတ်တဲ့အကောင်’ ဟုသာ မတင်မကျ ပြောဆိုခဲ့လေ၏။

ထိုသူတောင်းစားများနှင့် ဘိုးသင်းကလေး၏ ပြဿနာသည် ဤနေ့ ဤအချိန်၌ပင် ပြီးဆုံးမသွားဘဲ လူးလွန်နေလေ၏။ ထိုလွန်ရာမှ ကွန်၍ တစ်နေ့သော ဥပုသ်နေ့တွင် ပရမတ်ဆရာကြီး ဦးဘိုးသာက ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်း၌ ဘုန်းတော်ကြီး၏ထံတွင် ‘သူတောင်းစားများထံတွင် ဆွမ်းခံထိုက် ပါသလား’ ဟု လျှောက်တော့၏။ ထိုသို့ လျှောက်ထားသော အချိန်တွင် လူနည်းနေသော ကျောင်း၌ တိတိဆီတိနေလေရာ သာယာနေသည့်အတိုင်း ဘိုးသင်းကလေးသည် တည်ကြက်တစ်ကောင်နှင့် ကျောင်းမှ ကြက်တီနည်င် များကို မျှားကာ အလှူကြည့်နေလေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ပြုံး၍ ဦးဘိုးသာအား ‘ငဘိုးသင်းကို မေး၊ သူတောင်းစားထံမှာ ဆွမ်းခံထိုက်သလားလို့’

ဦးဘိုးသာလည်း ‘သူတောင်းစားများထံမှာ ဆွမ်းခံတာကို မမြင်ဖူး ပါ’ ဟု ဆိုပြန်ရာ-

ဘုန်းတော်ကြီးက ‘ခင်ဗျားသား ဘိုးသင်း ရဟန်းဝတ်တဲ့အခါ မန္တလေး သွားပြီး သူတောင်းစား၊ သုဘရာဇာများထံမှာ ဆွမ်းခံလိမ့်မယ်’

ဟု ရယ်စရာ သဘောလိုလို ပြောလေ၏။

ထိုအတွင်း မြို့ပေါ်မှ ခပ်စွာစွာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် ဘုန်း တော်ကြီးထံ ရောက်လာ၍ ဤသို့ လျှောက်ထားလေ၏။

‘ကိုဘိုးသာနှင့်လည်း အဆင်သင့်၊ မောင်ဘိုးသင်းဟာ တပည့်တော်မ ရဲ့၊ သမီးကို ဟင်းရည်ပူပူနှင့် ပက်သွားပါတယ် ဘုရား’

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက ‘အေး ... အေး ... အေး နောက်ကို ဟင်းရည်ပူပူနှင့် မပက်နှင့်၊ အေးအေးနှင့်ပက်လို့ ပြောလိုက်မယ်’ ဆိုကာ နေသဖြင့် ထိုမိန်းမကြီးသည် ရှေ့သို့ဆက်ကာ မလျှောက်ထားဝံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ထိုသို့ လျှောက်သည်ကို ဘိုးသင်းကလေးသည် ကျောင်းအောက် တွင် ကြက်ချင်း မျှားနေရာမှ ကြား၍ တက်လာပြီးသော် ဤသို့ ဆိုလေ၏။

‘ဒေါ်ဒေါ်လေး၊ ဒေါ်ဒေါ်လေးရဲ့သမီးဟာ ချောပါ လှပါတယ်။ အဲဒီ တော့ ချစ်သနားလို့ ဟင်းရည်ပူနှင့် ပက်ခဲ့တာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျွန်တော်က “ဆွမ်းဟင်းမျိုး” ဟု လေးခါ ငါးခါ အော်တာကို ဂရုမပြုဘဲ သူတို့အချင်းချင်း မင်းသမီးနှင့် မင်းသား သစ္စာနဲ့ ကတာ ဆိုတာကို ပြောနေ ကြပါတယ်။ သူတောင် မင်းသမီး လုပ်လာချင်နေသလား မဆိုနိုင်ပါ။ တကယ်ဆို မအားရင်လည်း ကန်တော့ပါသေးရဲ့လို့ ကန်တော့ဆွမ်းဟင်း လောင်းလိုက်ပါလား။

‘ကျွန်တော်က ဪ... ရိုင်းပါဘိ၊ မိုက်ပြီးကန်းပါဘိလို့ အောက်မေ့ ကာ နောက်ထပ် နှစ်ခွန်း “ဆွမ်းဟင်းမျိုး” လို့ ထပ်ခါအော်တော့မှ သူ ထ လာပါတယ်။ ဒီတော့ သူဟာ ဆွမ်းဟင်းခံတာကို မကြားကျွန်၊ မသိကျွန် သဘော ရောက်အောင် ဂရုမပြုဘဲ နေတာကြောင့် နောင်ဘဝမှာ နားကန်း တော့မှာပဲ။ သနားပါတယ်၊ မကန်းရအောင် ကယ်တဲ့သဘောနှင့် ကျွန်တော် လူမိုက်ကြီး လုပ်ကာ သူ့ကို ဟင်းရည်ပူနှင့် ပက်ကာ ပြန်လာခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျား’

‘မင်းနယ်ကွယ် ဒေါ်လေးကိုပဲ ပြောရောပေါ့’ ဟု ထိုမိန်းမကြီးက ပြောရာ ဘိုးသင်းကလေးကား သဘောထားစင်းလား၊ စကားတတ်၍လား၊ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ‘ဒေါ်ဒေါ်လေးအား တိုင်ရင် ဒေါ်ဒေါ်လေးက သူ့အား မရိုက်သည့်တိုင် ဆဲနေဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် မတိုင်တာပါ’ ဟု ပြောသဖြင့် ထိုမိန်းမကြီးသည် စိတ်ပြေသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ဦးဘိုးသာက ‘မင်းဟာကွယ် တော်တော်ကို ခက်တာပဲ’ ဆို၍ ‘ဘာခက်သလဲ’ ဟု ဘိုးသင်းက ဆိုလေ၏။ ‘မင်း သူတောင်းစားများ ထဲမှာတောင် ဆွမ်း ဆွမ်းဟင်း ခံရတယ်လို့’

‘သူတောင်းစားထံ ဆွမ်းခံတာ မခက်ပါ’

‘ဘာကြောင့်’

‘ရူတင်အရာ၌ ဧတဒဂ်ရတော်မူသော ရှင်မဟာကဿပကြီးဟာ လူ ဆင်းရဲများထံမှာသာ ဆွမ်းခံခြင်း များပါတယ်’

‘ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ’

‘သူတောင်းစား ဆိုတာလည်း သူဆင်းရဲ၊ လူမွဲတို့ အတန်းအစား ထဲကပါ’

‘ကိုင်း ပြောစမ်းပါဦး’

‘ကျွန်တော်တို့ ဆွမ်း ဆွမ်းဟင်း ခံတာ၊ ဆွမ်းဝတ်အိုး ယူတာဟာ ကျွန်တော်တို့၏ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ မလောင်မင၍ မဟုတ်။ စားရာမဲ့၊ သောက်ရာမဲ့ ဆင်းရဲလို့ မဟုတ်။ စားချင် သောက်ချင်တဲ့ လောဘရမ္မက် ကြောင့်လည်း မဟုတ်။ ဒကာ ဒကာမ အများကို ကောင်းမှုကုသိုလ် ပွားပါစေတော့လို့ ဆွမ်း ဆွမ်းဟင်း ခံတာပါ။’

‘ကျွန်တော်တို့မှာ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး၊ ဦးပဉ္စင်း သုံးပါးသာ ရှိပါတယ်။ နေ့စဉ် ကျွန်တော်တို့က အုန်းဆွမ်း၊ ထောပတ်ဆွမ်းများကို ကြက်သား တစ်လှည့်၊ ဝက်သား တစ်လှည့်၊ ငါး တစ်လှည့်နှင့် အရက်ဆွမ်းရော၊ နေ့ဆွမ်းပါ ကပ်နိုင်ပါတယ်။ သည်ကနေတောင် ထောပတ်ဆွမ်းနှင့် ဆိတ်သားဟင်းကို ကပ်ပါတယ်’

‘အလို ...’

‘မနေ့က ကုလားရဲ့ ဆိတ်များဟာ ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်တော့ ပန်းစုံဆိုတဲ့ ခွေးကြီးက အတင်းလိုက်ကိုက်လို့ ဆိတ်ထီးတစ်ကောင်ဟာ သေပါတယ်’

‘အင်း ...’

‘ဒီတော့ ဒီလိုသေတဲ့ ဆိတ်သားကို ကုလားက မစား၊ မယူပါ။ ဒီလို မယူတာနှင့် ကျွန်တော်တို့က ဆိတ်သေကို ယူပြီး ကုလားအား ဆန်၊ ငှက်ပျောသီးနှင့် ငွေတစ်ကျပ် ပေးပါတယ်။ ကုလားက သူ့ဆိတ်ဟာ တစ်ဆယ် တန်တယ်လို့ ဆိုတယ်’

‘အင်း ...’

‘ကျွန်တော်က ခင်ဗျား စကားများမနေနှင့်၊ ခင်ဗျားဆိတ်တွေကို ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ လာထည့်ထားတယ်လို့ မြို့အုပ်မင်းထံ သွားပြောရင် ခင်ဗျား ဒဏ်တပ်ခံရမယ်ဆိုကာ ခြိမ်းခြောက်တော့ ကုလားက ဆိတ်သေကို ပေးခဲ့ပြီး ငွေတစ်ကျပ်၊ ဆန်နှစ်ပြည်လောက်၊ ငှက်ပျောဖိး နှစ်ဖိးကို ယူသွားပါတယ်။ အဲဒီဆိတ်ကြီးကိုဖျက်၊ သားရေကို ကုလားအားပေး၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်စု ညမှာ ခေါင်း၊ ခြေထောက်၊ ဝမ်းတွင်းသားတွေကို ချက်စား၊ ဘုန်းကြီးနဲ့ ဦးပဉ္စင်း သုံးပါးအား ထောပတ်ထမင်းနှင့် ဆိတ်သားဟင်း ချက်၍ အရက်ဆွမ်းရော နေ့ဆွမ်းပါ ကပ်ပါတယ်။’

‘ကျွန်တော်တို့ ဆွမ်းဝတ်ယူခြင်း၊ ဆွမ်းခံခြင်း၊ ဆွမ်းဟင်းခံခြင်းတို့ဟာ ဒကာ ဒကာမတွေ ဒါနကုသိုလ် ရပါစေ သဘောသက်သက်နှင့် ခံတာပါ။’

ဒါကြောင့် သူတောင်းစားများကိုလည်း ယင်းတို့ ဒါနကုသိုလ်ရပြီး သူတောင်းစား ဘဝမှ လွတ်ပါစေတော့လို့ ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်း ခံပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခံထိုက်လို့ ကျွန်တော်တို့ သူတောင်းစားများထံမှာ ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းတို့ကို အလှူခံရ ပါတယ်’

‘မင်းတို့ ရရဲ့လား’

‘သူတောင်းစားတွေကပေမယ့် အထက်တန်းစိတ်ဗျ၊ ပထမနေ့မှာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ချက်ကြသော ထမင်းနှင့် ဟင်းကြောင့် မလောင်း၊ နောက် နေ့မှာ ဆွမ်းကောင်း၊ ကြက်သားဟင်း ငါးကြော်တို့ကို လောင်းလိုက်ပါ တယ်’

ဘိုးသင်းကလေးကား ဉာဏ်များသည်။ စကားကို ရေလည်အောင် ပြောတတ်ပုံရသည်။ စင်စစ် ကုလား၏ ဆိတ်ကို ဘိုးစိန် ဆိုသူ ကျောင်းသား ကလေး တစ်ယောက်က အမှတ်တမဲ့ ကျောင်းထဲသို့ မောင်းထည့်သည်။ ကလေးတစ်ယောက်က ပန်းစုံဆိုသော ခွေးကြီးနှင့် ရှူးတိုက်၍ အကိုက်ခိုင်း သည်။ ထိုကဲ့သို့ တစ်နှစ်မှာ သုံးကြိမ်လောက် လုပ်သည်။ နောင်သောအခါ ကုလားသည် ထိုကျောင်းအနီးသို့ ဆိတ်ကျောင်း မလာပုံပေ။

ဘိုးသင်းကလေးကို မြို့ပေါ်က နာမည်ကျော် လူဆိုးလူခိုက်၊ တကယ် နာမည်ရ သူခိုး ကစားသမားကြီးများက ကြီးလျှင် စားပြဇိုလ်ကြီး၊ သို့မဟုတ် လူဆိုးပိုလ်ကြီး ဖြစ်ရမည်ဟု နိမိတ်ဖတ်ကြသည်။

၎င်းတို့ ဤကဲ့သို့ နိမိတ်ဖတ်သင့်သလား၊ မသင့်ဟု ထင်မိ၏။ ဘိုးသင်း ကလေးသည် တစ်နေ့သ၌ သူ့လူငါးယောက်နှင့် တောလည်ရာမှ ပြန်လာရာ လမ်းတွင် ဗယာကြော်သည်ကုလားနှင့် တွေ့၍ ဗယာကြော်များကို စားစေ ၏။ စားပြီးသော် ကုလားကို ‘သွားတော့’ဟု မောင်းထုတ်၏။ ကုလားလည်း ထ သွား၏။

ထို့နောက် မကြာမီပင် ဘိုးသင်းကလေးတို့ ခြောက်ယောက်သည် တောလည်ရာမှ ယုန်တစ်ကောင်ကို ရ၍ ပြန်လာရာ အဆိုပါ ဗယာကြော် သည် ကုလားနှင့်ပင် တွေ့ပြန်၍ ဘိုးသင်းက သူ့သူငယ်ချင်းများအား ဗယာကြော်များကို စားစေ၏။

စားပြီးသော် ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ကျသလဲဟု ကုလားအား မေး၏။ ကုလားလည်း လူလည် လူပါး ဖြစ်၍ ‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ ပိုက်ဆံမပေးပါနှင့်၊ ကျောင်းသားများဟာ အလုပ်သမား မဟုတ်ဘူး’ဟု ဆို၏။ ဘိုးသင်းကလေး

လည်း 'ဟာ ... ဟုတ်ရိုးလား၊ အရင် ယူစားတာက ဘယ်လောက်၊ အခု စားတာက ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ' ဟု မေး၏။ ကုလားကား ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကုလား မမှတ်မိဘူး ဆို၍ ဘိုးသင်းကလေးသည် ကုလားအား ပိုက်ဆံ ငါးမူး ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါက စ၍ ကုလားသည် ဘိုးသင်းကလေးကို နိုင်လာ၏။

ဘိုးသင်းကလေးကား ခြောက်တန်း အောင်ပြီးပြီဖြစ်၍ ကျောင်းစ တက်သော် ခုနစ်တန်းမှာ သင်ရမည် ဖြစ်၏။ သူသည် စာမေးပွဲပြီးလျှင် ခဏ ကျောင်းပိတ်စဉ်တွင် အိမ်သို့ မပြန်။ ကျောင်းမှာသာနေ၍ စာတိုက် ထဲတွင် ရှိသော စာတိုပေစများကို ဖတ်နေခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်လေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ လူလေးငါးခြောက်ယောက်၊ ခွေးနှစ်ကောင်နှင့် နေ့လယ်မှာ ဖြစ်စေ၊ ညမှာ ဖြစ်စေ တောလည်ခြင်းကို ပြု၏။ လမိုက်သော ညများမှာ လည်း ငါးတန်းစည်းချခြင်း၊ ငါးမီးရှူးထွန်းခြင်း စသည်ဖြင့် ၎င်း၏လူစုနှင့် ငါးဖမ်းခြင်းကို ပြု၏။ ထိုသို့ ပြုခြင်းကို ဆရာဘုန်းတော်ကြီးသော် လည်း ကောင်း၊ ၎င်း၏ မိဘများသော် လည်းကောင်း အရိပ်အခြည်မျှပင် မရိပ်မိချေ။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ထိုသို့ ပြုမှုကျင့်ကြံနေသည်ကား တော၏ အကြောင်း၊ တောင်များ သဘော၊ တောတိရစ္ဆာန်တို့၏ သဘာဝ၊ ရေ၏ အကြောင်း၊ ရေ၏ သဘော၊ ငါးတို့၏ သဘာဝ သဘောကို ကောင်းစွာ သိလိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေသည်။ ကျား၊ သစ်၊ ကြောင်တို့သည် ၎င်းတို့၏ အစာကောင်များ၏ အနံ့ကို မခံတတ်။ သားကောင်များသည် ကျားနဲ့၊ သစ်နဲ့၊ လူနဲ့များကို သိသည်။ လူသည်ကား ကျား၊ သစ်တို့ကိုမှတစ်ပါး ထိုတိရစ္ဆာန်တို့၏အနံ့ကို မသိတတ်။ ဤသည့်သဘောသည် ဘာကြောင့်ဟု စဉ်းစားကာ တောလည်ခြင်းကို အခွင့်သာတိုင်း နေ့ညမရှောင်၊ သူ၏ လူစု များနှင့် သွားလာပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရေထဲမှ ငါးတို့သည် ညအချိန် ကမ်းနားသို့ အဘယ်ကြောင့် လာ သည်၊ ငါးသည် အိပ်တတ်သလား၊ ရေအိုင်ကြီးများထဲမှ ငါးများတို့သည် ညအချိန် ရေစီးသို့ ဆန်တက်၍ စည်းချပ်တံတားသော ငှက်ပျောဖတ်အတွင်း သို့ ရောက်သော် အဘယ်ကြောင့် မထွက်နိုင်ရပါသနည်း ... စသည်တို့ကို လက်တွေ့ စူးစမ်း သိလိုသဖြင့် အခွင့်သာတိုင်း နေ့ညမရှောင် ငါးရှာခြင်းကို ပြုလုပ်လေသည်။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ဘယ်လိုလူစားနည်း။ ခပ်ဆန်းဆန်း ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဘိုးသင်းသည် နတ်ကို လုံးဝ မယုံ။ နတ်ဝင်သည်များကို အလကား မိန်းမကြီးတွေဟု ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် နတ်စင်မှ လူအများ ကိုးကွယ်ထား သော ပိုက်ဆံများ၊ ငွေမတ်စေ့များကို တွေ့တိုင်း အကုန်ယူသည်။ နတ်စင်မှ ကြက်များကို ဖမ်း၍ ချက်စားသည်။ သူ့ကြီးနှင့် မြို့လူကြီးများသည် ထိုသို့ နတ်ကို ထားသော ပိုက်ဆံများနှင့် နတ်ကြက်များ ပျောက်သည့်အတွက် ဘိန်းစားများ ယူသည် ထင်၍ ဘိန်းစားများကို ချောင်းဖမ်းနေကြသည်။ ဖမ်းမိသော် ဒဏ်ငွေကောင်းကောင်း တပ်ရိုက်မည်ဟု အံ့ခဲထားကြသည်။

မင်းတုန်းမြို့၌ အလတ်စားအိမ်လောက်ရှိသော နတ်စင်နှစ်ခု ရှိသည်။ ထိုနတ်စင်များ၌ နတ်ရုပ်များ ရှိကြသည်။ တစ်နေ့သော ည ၉ နာရီလောက်၌ ဘိုးသင်းကလေးတို့ ကျောင်းသားတစ်စုသည် ဇာတ်ထဲ၊ ရုပ်သေးထဲက ဆို သော သီချင်းကို စည်းကျ ဝါးကျ ကျကျနန ဆို၍ မြောက်တံခါးက လာပြီး သော် အရှေ့တံခါးက ထွက်ပြီးလျှင် ကျောင်းသို့ ပြန်ကြလေသည်။ ထိုအခါ ပလွေမှုတ်သူသည် ဘိုးသင်းကလေး ဖြစ်သည်။ သီချင်းဆိုသူမှာလည်း ဘိုးသင်းကလေးပင် ဖြစ်သည်။

နံနက်လင်းသော် နတ်စင်တစ်ခုမှ မြင်းဖြူရှင် နတ်ရုပ်သည် မြင်းနှင့် တကွ ပျောက်နေပြီးရုံမျှမက အခြားနတ်စင်တစ်ခုမှ မြို့တော်ရှင်မနတ်ရုပ် လည်း ပျောက်နေလေတော့ပြီ။

ထိုအခါ နတ်ဝင်သည်မတို့၏ အကြီးအကဲသည် နတ်ပူး၍ ‘နတ်ရုပ် ကို ရှာထားရမည်။ သို့မဟုတ်က မြို့ကို မီးနှင့်တိုက်မည်’ ဟု ကြိမ်းမောင်း လေတော့ပြီ။

သူ့ကြီးကား တောက်တက်ခတ်၍ နတ်ရုပ်ကို ဘယ်လိုလူစားကများ ယူသွားပါလိမ့်မလဲဟု ရှာသော်လည်း မရချေ။ နတ်ဝင်သည်များကလည်း ခဏခဏ နတ်ပူး၍ ကြိမ်းမောင်းလေရာ သူ့ကြီး ခေါင်းကျိန်းလှလေပြီ။

ထိုအခါ အချို့ တော်တော် လည်ပတ်ပါးနပ်သော လူလတ်တန်းစား များက ‘မောင်ဘိုးသင်းကလေးကို ချောမေး’ ဟု သူ့ကြီးနှင့် နတ်ဝင်သည် များအား အကြံပေးကြသည်။ သူ့ကြီးနှင့် နတ်ဝင်သည်မ ခေါင်းဆောင်သည် မောင်ဘိုးသင်းကလေးကိုပင် တွေ့ဆုံကြရန် မတတ်နိုင်ကြပေ။ ဘိုးသင်း ကလေးလည်း ပါးနပ်သည် ဆိုရပေမည်။ သူတို့ လာသည်ကို မြင်တိုင်း

လွတ်အောင် တိမ်းရှောင်နေလေသည်။ ထိုသို့သော သဘောကြောင့် သူကြီးနှင့် နတ်ဝင်သည် ခေါင်းဆောင်သည် ဘိုးသင်းကလေး၏အရိုး ဒေါ်ရွှေသဲ့ထံတွင် ကပ်ပြီးသော် ဘိုးသင်းကလေးအား နတ်ရုပ်ကို ပြန်ထားစေရန် ပြောပေးဖို့ တောင်းပန်ကြရလေသည်။

ဦးဘိုးသာသည် ၎င်း၏သား ဘိုးသင်းကလေးအပေါ်မှာ အတော်ပင် စိတ်ဆိုးဟန်ရှိသည်။ ဒီအကောင်ဟာ အလကား ညှပ်ပေ ဆိုတဲ့ အကောင်ကလေးများနှင့် ပေါင်းသည်။ အိမ်သို့လည်း တစ်ခါတစ်ရံသာ ပေါ်လာသည်။ ကျောင်းမှာချည်း နေသည်။ နတ်ရုပ်ကို သင်းတို့လူစုပင် ယူမည်။ ထင်းခွဲ၍ပင် ဆိုက်လိုက်ကြရောသလား ... ဟု အတော်ပင် စိတ်ဆိုးနေလေသည်။ သို့သော် တပ်တပ်အပ်အပ် မမေးဝံ့ပေ။ မတော် မိုက်မိုက်ကန်းကန်းနှင့် နတ်စင်နှစ်စင်ကို ညလူခြေတိတ်မှာ မီးတိုက်လိုက်ရင် တစ်မြို့လုံး ခက်ချည့် ... ဟု တွေးဆကာ စိတ်ကို ချုပ်တည်းနေရလေသည်။

ဘိုးသင်းကလေး၏ အရိုးသည်ကား အတော်ပင် ဉာဏ်ကြွယ်ဝ၍ သူတစ်ပါးကို ဆွဲဆောင်တတ်သည့်အတိုင်း သူ့တူကလေး ဘိုးသင်းကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဤသို့ ပြောဆိုနေလေ၏။

‘မင်းကွယ် ... မြို့က ကိုးကွယ်ထားတဲ့ နတ်များကို ပြန်ထားလိုက်ပါ’

‘အရိုးကလည်း အလကား မိစ္ဆာအယူတွေ၊ နတ်ရှိသတဲ့လား၊ ဘယ်မှာ သူတို့ ကိုးကွယ်တဲ့နတ် ရှိမှာလဲ’

‘ဟယ် ... လူဆိုတာ ဥပါဒါန်သဘော ရှိတယ်၊ ဥပါဒါန်သဘောကြောင့် ဥပါဒါရောက်တော့ ခု တစ်မြို့လုံး စိတ်ပူနေကြတယ်’

‘ဟာ ... မတော်မတည့်၊ မဟုတ်တာ’

‘လူဆိုတာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မှားတာ မှန်တာကို နောက်ထား၊ သူများ စိတ်မချမ်းသာအောင် မလုပ်ရဘူး။ မင်း သူတို့ရဲ့နတ်ကို ပြန်ထားလိုက်ပါ။ သူများ စိတ်မချမ်းသာအောင်၊ စိတ်ညစ်အောင် လုပ်တဲ့သူဟာ လူဆိုး’

‘ကျွန်တော် သူတို့ကို ဗေဒင်ဟောမယ် ခင်ဗျ’

ထိုအခါ ဦးဘိုးသာသည် နှုတ်ခမ်းမွေးကို ကုပ်၍ စိတ်ဆိုးသောအသံနှင့် ‘သယ် ... နင်က ဗေဒင်ဟောတတ်သလား’ ဟု ဆိုလေရာ၊ ဘိုးသင်းကလေးလည်း ခပ်တည်တည် မျက်နှာနှင့် ဤသို့ ပြောတော့၏။

‘ငယ်ငယ်တုန်းက အဖေ ဗေဒင်သင်ထားတာပဲ၊ ကျွန်တော် ကျောင်းမှာ ဂဏန်းတွက်တာတောင် အလီပေါင်းနှင့် မတွက်ဘဲ နောက်ကြောင်းနှင့်

တွက်တာ၊ ဒါကြောင့် သူများထက် မြန်တာ၊ ကျွန်တော့်အဖေက သင်ပေးလို့ ဗေဒင်တတ်တာပေါ့၊ ခု ဦးပုည ရေးထားတဲ့ အင်္ဂုပိဇ္ဇာ ဟောကိန်းတွေကို ကျက်ထားလို့ တတ်နေတာပေါ့’

ဦးဘိုးသာကား သူ့ရှုး သူ့ပတ် ခက်နေပြီ။ ‘မင်း တော်တော့ကို ရှုပ်တဲ့ ပွေတဲ့ အကောင်၊ မအေကြီးရဲ့ တူကိုတော့ မအေကြီး ကြည့်လုပ်ဦး’

‘အေးပါကွယ် ... မင်း သူတို့ကို ဗေဒင်ဟော ...’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဘိုးသင်းကလေးကား အတော့်ကို ကွက်ဆန်းလုပ်သည်။ နတ်ရုပ် ပျောက်တာကို ဗေဒင်ဟောဖို့ ကိန်းထုတ်လေသည်။ ထိုသို့နှင့် သူကြီးနှင့် လူကြီးနှစ်ယောက်၊ နတ်အုပ်မကြီး တစ်ယောက်နှင့် နတ်ဝင်မ နှစ်ယောက် တို့အား ဗေဒင်ဟောပြုလေပြီ။ ထိုအခါ ဦးဘိုးသာနှင့် ဒေါ်သံအူ ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ဒေါ်ရွှေသဲ့၏ အနားတွင် ထိုင်နေကြ၏။

အခန်း [၆]

ဗေဒင်ဆရာဘဝ

ဘိုးသင်းကလေးလည်း လူများ မကြားဖူး၊ နားမလည်သော လင်္ကာတို့ကို မဟုတ်တရုတ်၊ မတော်တရော် ပါဠိလည်း ပါရဲ့၊ ပေါရာဏလည်း ပါရဲ့၊ ဗေဒင်စကားလည်း ပါရဲ့၊ ရွတ်တော့လေပြီ။ လူများမှာ သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့် နေ၏။ ဦးဘိုးသာကား “ဒီအကောင်ဟာ တော်တော်နောက်တဲ့အကောင်” ဟု စိတ်ပေါက်သည်ထက် ရယ်ချင်၍ အတော်ပင် လူ့မြေဆောင်ထားရ၏။ ဘိုးသင်းကလေးသည် တည်တည်နှင့် နေ့ကိုကြည့်ပြီးသော် ကျောက်သင်ပုန်း ထဲတွင် ရေးချင်ရာ ဂဏန်းများကို ရေးပြီးလျှင် ဤသို့ ဟောတော့၏။

သူကြီး၏ နေ့နံနှင့် နတ်အုပ်မ၏ နေ့နံကိုလည်း မေး၏။

‘အင်း ... အချိန်က သောကြာချိန်၊ ဒါပေမဲ့ စောရနက္ခတ်လည်း မိနေတယ်။ စောရနက္ခတ် ဆိုပေမဲ့ အလောင်းတော်များ တောထွက်တဲ့ကိန်း နှင့် ကြုံနေတယ်။ အင်္ဂုဇာ သဘောပေါ့ ခင်ဗျာ ... မြင်းဖြူရှင်နတ်နှင့် မြို့တော်ရှင်မဟာ ကြောက်လို့ ပုန်းနေတယ်တဲ့’

ထိုအခါ နတ်အုပ်မသည် ဤသို့ မေး၏။ ဦးဘိုးသာကား သူ့သားကို ကြည့်ပြီး “ဒီအကောင် ဘာတွေကို လျှောက်ပြီး လှိုမ့်နေပါလိမ့်မလဲ” ဟု ရယ်ချင်နေ၏။

‘ဘာကြောင့် ကြောက်ပါသလဲ မောင်ရယ်’

‘ကျောင်းဆရာ နှစ်ယောက်နှင့် ကျောင်းသားကြီး လေးယောက်ဟာ တိုင်ပင်နေတယ်’

‘ပြောပါ မောင်ရယ်’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘နေဦးဗျ ... စနေနံက ကိန်းမှာ အထက်စီး ဖြစ်နေတယ်။ ဆိုးတော့ ခပ်ဆိုးဆိုး၊ သူတို့ တိုင်ပင်တာက သည်လိုဗျ။ ဗေဒင့်အထွက် ယခု ကျောင်း ဖွင့်တော့မယ်။ ကျောင်းပြန်တက်ကြတော့မယ်။ ကျောင်းမှာ ထိုင်ခုံတွေ မလောက်တဲ့အပြင် ကျိုးပဲ့နေတယ်။ ဆရာမှာလည်း စားပွဲ မရှိ။ မြို့က ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်များကလည်း ဘာမှ ကျေးဇူးမသိတတ်ကြဘူး။ တကယ်ဆို ကျောင်းမှာ ထိုင်ခုံတွေ ကောင်းအောင်၊ ဆရာမှာ စားပွဲရှိအောင် မ စ ဖို့ ကောင်းတယ်။ ယခုတော့ လျစ်လျူပြုထားတယ်။ အလကားနတ်တွေလို့ စနေသားက ဦးဆောင်ပြီး တိုင်ပင်နေတယ်။

‘ပေါရိသဒ၊ လူ့ဘန္တကို၊ နှစ်ကိုကင်းပျောက်၊ နတ်များဒေဝါ၊ သုဇိတော့မောင်၊ သိကြားတောင်ပင် ကြောက်ရတဲ့ကိန်း ဆိုက်နေတယ်။ ဦးပုည ဟောစာတမ်း ခင်ဗျ။

‘ဒီတော့ သည်လူခြောက်ယောက် တိုင်ပင်တာကို မြင်းဖြူရှင်နတ်နှင့် မြို့တော်ရှင်မဟာ မတော် တို့နတ်စင်ကို နှောင့်ယှက်ရင် တို့ကိုလည်း ထိချေ ရဲ့လို့ ပုန်းပြီးနေတယ် ... တဲ့၊ အင်္ဂီဝိဇ္ဇာကိန်းက အဆို’

‘ဘယ်မှာ ပုန်းနေပါသလဲ မောင်’

‘မြို့တော်ရှင်မက သူကြီးရဲ့ အိမ်ဝိုင်းထဲရှိ အနောက်ဘက် ထင်းစင် နားမှာ ပုန်းနေသတဲ့’

‘ဟာ ... မောင်ဘိုးသင်းနယ်’

‘ဘရယ် ... အင်္ဂီဝိဇ္ဇာကိန်းအကျကို ဟောရတာပါ၊ ကျွန်တော် ဘာ သိမှာလဲ’

‘မြင်းဖြူရှင်ကကော’

‘ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ... လူချမ်းသာ မျက်နှာကြီး ဘကြီးရဲ့ အိမ်ဝိုင်းတောင် ဘက် ထင်းပုံနားမှာ ပုန်းနေသတဲ့’

‘ကိုင်းရှင် ... သွားရှာမယ်၊ မောင်လည်း လိုက်ခွဲ’

‘ဒါတော့ လိုက်ဆိုရင် လိုက်ရတာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း နတ်ကို ခပ်ကြောက်ကြောက်ပါ’

ဦးဘိုးသာကား “ဒီအကောင်ဟာ တော်တော်နောက်တဲ့ အကောင်၊ သင်း ကြံကြံဖန်ဖန်တွေ မဟုတ်တရုတ် ...” ဟု စိတ်ထဲက အောက်မေ့နေ လေ၏။

ထိုသို့ ပြောဆိုသဖြင့် သူကြီး၊ ဦးဘိုးသာနှင့်တကွ လူကြီးသုံးယောက်၊

နတ်ဝင်သည်မ သုံးယောက်တို့သည် ဘိုးသင်းကလေးကိုခေါ်၍ နတ်ရုပ် အရာ သွားကြမည် ပြုရာ ဘိုးသင်းကလေးက မလိုက်ဝံ့ဟု ဆို၏။

‘ဘာကြောင့်လဲ’ ဟု သူကြီးက မေးတော့ ‘ဘရဲ့ သမီးအငယ်ဟာ အတော်ဆိုးတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သူ ငရုတ်သီးထောင်းတဲ့ ငရုတ်ကျည်ပွေ့ နီတာရဲကြီးနှင့် ထိုးမယ် လုပ်ဖူးတယ်ခင်ဗျ’ ဟု ဘိုးသင်းကလေးသည် ပြောလေ၏။

‘ဟာ ... ဘာကြောင့်တုံးကွ’ ဟု သူကြီးက မေးသဖြင့် -

‘ဆွမ်းဟင်းခံ သွားတုန်းက အစ်မက ပြောတာကို နားမထောင်ဘဲ ကလောကလန်နှင့် နှုတ်လှံထိုးနေလို့ နင် အစ်မရဲ့စကားကို ချိုချိုခါးခါး နားထောင်ရတယ် ဆိုပြီး သူ့နဖူးကို ကျွန်တော်က ဟင်းပန်းကန်နှင့် ရွယ်လို့ သူ့က ငရုတ်ကျည်ပွေ့နဲ့ ထိုးမယ့်လုပ်တာပါ’ ဟု ဘိုးသင်းကလေးသည် ပြောလေ၏။

သူကြီးလည်း ‘လာပါကွယ်’ ဟု ပြောဆို၍ ဘိုးသင်းကလေးကို ခေါ်ကာ နတ်ရုပ်သွားရှာကြလေ၏။ သူကြီး၏ အိမ်ခိုင်းထဲ၌ ရုတ်တရက် နတ်ရုပ်ကို မတွေ့မမြင်သဖြင့် ဘိုးသင်းကလေးသည် (လူသာ ငယ်သည် အာဂ ကလေး၊ လူနောက် ကလေးဟု ဆိုရမလား) စက္ကူတစ်ရွက်တွင် ရေးခြစ်လိုရာ ဂဏန်းများကို ရေးခြစ်ကာ စနေနံအတွင်းမှာလို့ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာက ထွက်နေတယ်ဟု ဘိုးသင်းကလေးက ဟောကိန်းထုတ်ပြန်လေ၏။ လူကြီး တစ်ယောက်သည် ထင်းပုံနားက တောင်းဆိုးကြီး တစ်ခု မှောက်ထားသည် ကို လှန်ကြည့်လိုက်ရာ မြို့တော်ရှင်မ နတ်ရုပ်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

ဦးဘိုးသာမှတစ်ပါး ကျန်လူများသည် ဘိုးသင်းကလေး၏ ဗေဒင် အဟောကို ကောင်းစွာ ယုံကြည်ကြ၍ ‘အာဂပါတကား’ ဟုလည်း အံ့သြ ကြလေ၏။

သူကြီးလည်း ထိုနတ်ရုပ်ကို သူ့အိမ်ပေါ်၌ တရိတသေ ထားခဲ့ပြီး သော်၊ ဘိုးသင်းကလေး၏ ဗေဒင်အဟောအတိုင်း လူချမ်းသာ အိမ်တစ်အိမ် သို့ သွားရောက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ အိမ်ရှင်များက အကြောင်းကို မေးကြ သဖြင့် သူကြီးလည်း ဗေဒင်က အဟောရှိ၍ နတ်ရုပ်ရှာရန် လာကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ထိုအိမ်မှ အိမ်ရှင်မကြီးက ‘ဘယ်ဗေဒင်ဆရာက ဟောလို့လဲ’ မေးရာ သူကြီးက မောင်ဘိုးသင်းကလေးက ဟောကြောင်းကို ပြောပြလေ ၏။

‘အင်း ... အင်း ... အင်း၊ ဘိုးသင်းဟာ ငယ်ငယ်ကလေးက စပြီး ဗေဒင်တတ်တယ်။ သူ ခုနစ်နှစ်သားလောက်က ကျွန်မကိုဟောရာ မှန်တာပဲ။ ရှာကြပါ’ ဟု ထိုအိမ်မှ အိမ်ရှင်မကြီးသည် စိတ်လိုလက်ရ လိုက်လျောကာ ပြောလေ၏။ ထိုအိမ်ရှင်မကြီး၏ သမီးကား နှုတ်ခမ်းစူးပြီးလျှင် ကြိမ်းမောင်းသော မျက်နှာနှင့် နေလေ၏။

ဘိုးသင်းကလေးကား ထိုအိမ်ဝိုင်းထဲသို့ မဝင်ဝံ့။ ‘ရှာကြပါ’ ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ သူကြီးက ဘာကြောင့်လဲဟု မေး၏။ ဘိုးသင်းကလေးက ‘ကြီးတော်ရဲ့ သမီးဟာ ကြောက်စရာ .. ကျွန်တော့်ကို မီးစနှင့်ထိုးမယ် လုပ်ဖူးပါတယ်’ .. ဟု ဆိုလေ၍ အိမ်ရှင်၏ သမီးလည်း မခေ။ ‘နင် ဘာကြောင့် ငါ့ခြေခုံပေါ်ကို ဝက်သားဟင်းက ဆီပူရည်နှင့် လောင်းရသလဲ’ ဟု လူကြီးများ၏ ရှေ့တွင် စွာစွာကြံ ရန်ထောင်လေ၏။

လူကြီးများသည် အံ့ဩသော သဘောနှင့် နေကြစဉ် ‘ကိုင်းလေ .. လာပါ၊ ရှာတာပေါ့။ မီးစနှင့် ထိုးဖို့ထား၊ ကြည့်တောင် မကြည့်စေရပါဘူး’ ဟု ဆိုကာ ဗေဒင်ဟောသော နေရာ၌ နတ်ရုပ်ကို ရှာသော်လည်း မတွေ့ကြချေ။ ထိုအခါ ဘိုးသင်းသည် ကျောက်သင်ပုန်းနှင့် ကျောက်တံကို တောင်းပြီးသော် ပြရပ်အတော်ကောင်းစွာ ဟန်ပန်လုပ်၍ ရေးလိုရာ ဂဏန်းများကို ရေးပြီးလျှင် နေကို မော့ကြည့်ကာ ဟန်ကျပန်ကျ တွက်လေ၏။

အိမ်ရှင်သမီးကား-... ‘အိမ်ဝိုင်းထဲမှာ ဘယ်က နတ်ရုပ် ရှိရမှာလဲ၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ’ ဟု မြည်တွန်နေ၏။ ဘိုးသင်းကလေးက ‘နီသော အဝတ်ဟောင်း ညစ်စုတ်စုတ်အောက်မှာ’ ဟု ဟောကိန်းထုတ်ပြန်၏။ ထင်းပုံနားတွင် ရှာကြရာ လူကြီးတစ်ယောက်က ထဘီနီစုတ်တစ်ခုကို ထင်းပုံအစွန်းတွင် လှန်းထားသည်ကို တွေ့သဖြင့် တုတ်နှင့် ကော်မ ကြည့်ရာ၊ မြင်းဖြူရှင်နတ်ရုပ်သည် ပေါ်လာလေ၏။

ထိုအခါ အိမ်ရှင်သမီးက ‘သူတို့ပဲ သည်နတ်ရုပ်ကို လာထားမှာ’ ဟု ဆိုရာ၊ ဘိုးသင်းကလေးက ‘နင်တို့ အိမ်ဝိုင်းထဲ ခွေးဆိုးလို ဘယ်သူမှ မဝင်ဝံ့’ ဟု ဆိုတော့၏။ အိမ်ရှင်သမီးလည်း ‘ငါ့ခွေးကြောင့် နင်တို့ကလား ခွေးကို ကြောက်မှာ ... ခွေးဟာ သူတို့ရဲ့အသံကို ကြားရင် အမြီးကုပ်ပြီး နောက်ဖေးကို ထွက်ပြေးသွားတာပဲ’

‘ကိုင်းလေ ... နတ်ရုပ်ကိုရရင် ပြီးတာပဲ’ ဟု သူကြီးနှင့် နတ်ဝင်က တော်အုပ်မသည် ဝမ်းသာအားရနှင့် နတ်ရုပ်ကို ယူသွားကြလေ၏။

ထိုသို့သော အဖြစ်အပျက်သဘောကြောင့် သူကြီးက မြို့ပေါ်ရှိ လူကြီးများနှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ခြင်းဖြင့် ကျောင်းတွင် ကျောင်းသားများ အတွက် ထိုင်ခုံများ၊ ကျောင်းသုံးသင်ပုန်းကြီး၊ ကျောင်းဆရာများအတွက် စားပွဲများ ပြည့်စုံသွားလေ၏။ ။

အခန်း [၇]

ဘိုးသင်း၏ စရိုက်လေ့

ဘိုးသင်းကလေးကား များသောအားဖြင့် အခြားကလေးများနှင့် မတူချေ။ အကြောက်အရံ့ဆို၍ ဘာကိုမျှပင် မရှိသလို ဖြစ်နေ၏။ အရွယ်နှင့်မလိုက် သူတစ်ပါး၏ အနွံအတာ အနစ်အနာကိုလည်း ခံတတ်၏။ သူသည် အရပ် ထဲ၌ သွားလာ လှည့်ပတ်နေထိုင်ခြင်းကို အလွန် ရှောင်ရှား၍ ကျောင်းမှာ နေပြီးသော် စာတိုက်ထဲမှ စာများကိုသာ အားအားရှိသည်လောက် ရှာဖွေကာ ဖတ်နေ၏။ ထိုသို့ ဘိုးသင်းကလေး စာတိုက်ထဲတွင် ဖွေနှောက်ရှာဖွေကာ စာဖတ်နေသည်ကို ဘုန်းတော်ကြီးသည် အလွန်သဘောကျသဖြင့် အခွင့် ပြုထားလေ၏။

သူသည် စာကြည့်၍ ခပ်ညောင်းညောင်း ရှိလာသောအခါ တော တောင်ကြီးများသို့ လည်းကောင်း၊ ချောင်းကမ်းပါးတစ်လျှောက်၊ ချောင်း ထဲများ၌ လည်းကောင်း နေ့ညမရှောင် တစ်ယောက်တည်း သော်လည်း ကောင်း၊ အပေါင်းအဖော်များနှင့် သော်လည်းကောင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုကာ နေတတ်လေသည်။ သူ၏ ထူးခြားချက်မှာ ကျောင်းမှာ စည်စည်ကားကား ရှိစဉ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားထံ ဝတ်ဖြည့်သည်ဟု နှိပ်သူ များသော ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီး၏ အပါးသို့ပင် မကပ်သော်လည်း စာမေးပွဲပြီး၍ ကျောင်းသားများ ကျောင်းတွင် နည်းနည်းပါးပါး ကျန်သောအခါ၌ကား ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးအား နှိပ်ခြင်း၊ မျက်နှာသစ်ရေ တည့်ခြင်း စသော ဝတ်တို့ကို မရွတ်ယွင်းရအောင် ပြုလုပ်နေပေသည်။

သူသည် တစ်စတစ်စ ကြီးပြင်းလာ၍ ထူးခြားလာချက်သည်ကား

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဘယ်အခါမဆို လိမ်မပြောတတ်။ မဆဲတတ်။ အချင်းချင်းကို ကျူးလွန်
စော်ကားခြင်း မရှိ။ သူတစ်ပါးက သူ့ကို ဆဲသော် ပြန်မဆဲ။ ကြည့်၍ပင်
နေသည်။ စ လျှင်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။ ၎င်းအား ဆဲဖန်များ၊
စ ဖန်များ၍ မခံနိုင်လတ်သော် ပြုံး၍လာလေတော့ပြီ။ ပြုံး၍လာသော် မခေ
တော့ဘူး။ သူတစ်ပါးက ဆက်လက် ကျူးလွန်လာသော် တုတ်နှင့်သော်
လည်းကောင်း၊ ခဲနှင့် သော်လည်းကောင်း တွယ်လိုက်လေတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့်
သူ့ကို လက်ရဲသည်။ လက်မြန်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ဘိုးသင်းကလေးသည် တွတ်ထိုးခြင်း၊ ဘောလုံးကန်ခြင်း၊ နှပန်း
ချခြင်း ကစားမျိုးကို အတော်ပင် ဝါသနာပါကာ ကစားလေသည်။ ထုပ်ဆီး
တန်းလည်း အတော်ပင် ကစားလေသည်။

တွတ်ထိုးတန်း ကစားရာ၌ သူ့ဘက်က သူငယ်ချင်းများသည် မပါလို
ကြချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပထမ တစ်ပွဲတွင် မနိုင်ဘဲ မနေရ၊ အနိုင်
ကစားသည်။ နောက်ပွဲများတွင် သူ့ကိုယ်ကပင် အရှုံးပေးကာ ကစားလေ
သည်။

နှပန်းချရာ၌ ပထမ သူ့ထက် အားကောင်းသူကို နိုင်အောင်ချ၍
တစ်ချို့ နိုင်ပြီးနောက် ကျန်လူများကို သူက လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် အရှုံးခံ
ချလေသည်။

ကြောင်လိမ်ပစ်တမ်း ကစားမျိုးကိုကား မကစားချေ။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် သူသည် သူများကို မိမိက ကျောမပိုးလို၊ မိမိကလည်း သူတစ်ပါး
၏ ကျောပေါ်သို့ တက်မစီးလို။ သူသည် ထိုကလေးအရွယ်ကပင် စိတ်ထား
တစ်မျိုး ဖြစ်နေ၏။ သူ၏ဘက်က ကစားဖော်များကို ဤသို့ ပြောပြ၏။

သူသည် မိမိ၏အစွမ်းနှင့် စွမ်းရည်ကို ပြတန်လျှင် ပြထိုက်၏။ သို့
ရာတွင် သူတစ်ပါးအပေါ်၌ အောင်နိုင်လိုလျှင် သူတစ်ပါးကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း
လိုရာ ရောက်၏။ ထိုစိတ်ထားမျိုးသည် တိရစ္ဆာန်သဘော .. ဟုကား ငါ
မဆိုပါ။ သို့ရာတွင် သူတစ်ပါးအပေါ်၌ အောင်နိုင်ခြင်းကို ဝမ်းသာအားရ
သော သူသည် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော စိတ်ထားရှိသူ ဖြစ်လေ
သည်။

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် အရှုံးခံတတ်သူမှာ မိတ်ဆွေ
ပေါများ၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးအားဖြင့် အထက်တန်းရောက်၏။

သို့လင့်ကစား မည်သူ့ကိုမျှ အလကားနေရင်း မကြောက်နှင့်။ ကြောက်

လျှင် တိရစ္ဆာန်၏စိတ်ဓာတ် ကိုယ်အား ကူးစက်လာပြီ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူတစ်ပါးကို ရိုသေလေးစားရမည်။ ထိုသဘောသည် လူ၏ ယဉ်ကျေးမှု သဘော ဖြစ်၏။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ထိုသို့သော စကားကို အဘယ်ကြောင့် ပြော တတ်သလဲ။ ကျောင်းသင်ပညာရပ်ကြောင့်လား၊ ဘာဟုတ်မလဲ။ သူသည် တောက်တဲ့ အိမ်ခြောင်၊ ပိုးဟပ်များနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ကာ စာတိုက်အိုကြီးထဲမှ ဟောင်းနွမ်းလွန်းသော ပေပုရပိုက်များထဲက ဒဏ္ဍာရီဝတ္ထုမှ ရသော စကား များ ဖြစ်ချေသည်။ ဘိုးသင်းကလေး ထိုစကားကို ပြောသောအခါ သူ၏ ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးပင် အလွန် အံ့ဩမိလေသည်။ ဆရာဘုန်းတော်ကြီး သည် ဘိုးသင်းကလေးအား ပြစ်ဒဏ်နာကျင်စွာ မပေးဖူးချေ။

များသောအားဖြင့် သူသည် စာနှင့်သာပျော်၍ သူ၏ သူငယ်ချင်း များအား ဒဏ္ဍာရီ ပုံဝတ္ထုများကို နေ့တိုင်းလောက်ပင် ပြောရဟန် တူပေ သည်။ တစ်ခါလည်း ဒီးဒုတ်နှင့် ဆင်မ မင်္ဂလာဆောင်သည့် ဒဏ္ဍာရီကို ပြောသဖြင့် ဘုန်းကြီးက 'ငဘိုးသဘ သား ကျားကိုခံရချင်ပြီ ထင်တယ်' ဟု ဆိုဖူး၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အချိန်သည် ထိုနှစ်သင်္ကြန်တွင်း ရောက်ချေပြီ။ သင်္ကြန်တွင်း အကျနေ၊ အကြိတ်နေ၊ အတက်နေများတွင် ကျောင်း သို့ လာ၍ လူကြီးများ ဥပုသ်သီလ ယူကြရာ သမီးပျိုကလေးများလည်း တွဲလိတွဲလောင်းနှင့် ပါလာကြလေသည်။ ထိုအခါ အခြားကျောင်းသားကြီး ဟပ်ထိုးများက လူကဲ့သို့ သမီးပျိုများအား ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် ရေမပက်ဝံ့။ အခြားလူငယ်များကို မြှောက်ပင့်ပေးကြသော်လည်း မည်သူမျှ မပက်ဝံ့။ ၎င်းတို့သည် ဘိုးသင်းကလေး ညနေချိန်မှာ မြို့လယ်၌ ရေလောင်းရန် အဖော်များနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရာမှ ခေါ်ပြီးလျှင် ဤသို့ ပြောကြ၏။

- 'မင်း ဟိုမိန်းကလေးများကို ရေလောင်းဝံ့ရဲ့လား'
- 'လောင်းဝံ့တာပေါ့ဗျ'
- 'ကောင်းပြီ၊ သူတို့အပြန်မှာ လှေကားကစောင့်ပြီး မင်း ရေလောင်းပါ'
- 'မတော်တာဗျာ၊ သူတို့ကို ရေနှင့်လောင်းရင် သူတို့ကို ရေသပ္ပာယ် ပေးရတာနှင့် တူမှာပေါ့'
- 'မင်းနယ်ကွယ်'
- 'ရုပ်တုတော်တွေကိုလည်း ဒီလိုပဲ ရေလောင်းပြီး သပ္ပာယ်ပေးနေရတာပဲ'

‘ဒါက လူကွယ့်’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ မလောင်းဝံ့လို့ ပြောတာကို ကျွန်တော် သိ တယ်။ ရေလောင်းတာက ကိစ္စမရှိ၊ ရေကုန်တာက ကိစ္စရှိတယ်။ ရေဆိပ်နှင့် ကျောင်းကလည်း အဝေးကြီးဗျာ’

‘ဟာ သူတို့ ညနေ ရေလာပြီး ကန်တော့ကြမှာကွ’

‘ဒီလိုသာ ရေလောင်းလွတ်၊ လာပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရေခပ် ရတာ ခေါင်းပူလှပြီ။ သူတို့ လာပြီး ရေကန်တော့ပါစေဦး၊ အတက်နေမှ ပြုတ်နှင့် ထိုးမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ဖြတ်ကောင်းကောင်းတစ်ခု ရှာထား’

‘အေး၊ ကောင်းပြီ’

အကြတ်နေ့သော် ဂုဏ်သရေရှိ သမီးပျိုတစ်စုသည် ရေအိုးများကို ရွက်၍ တန်ဆောင်းထဲရှိ ရုပ်တုတော်များကို ရေသပ္ပာယ်ရန် လာကြရာ၊ ဟပ်ထိုးမောင်တစ်စုသည် သူ့ထက်ငါ အပျိုကလေး၊ အပျိုကြီးတစ်စုမှ ရေအိုး များကို ယူ၍ ရုပ်တုတော်များကို မျက်နှာသာရရန် ရေသပ္ပာယ်ပေးကြ လေ၏။

တစ်ယောက်သောသူက ရေသပ္ပာယ်ရာ လက်ထဲကလွတ်ပြီး အိုး ရော ရေရော ပါသွား၍ အိုးကွဲပြီးလျှင် အိုးလည်ပင်းပြတ်ကြီးသည် ရုပ်တု တော်၏သျှောင် (ရောင်) လျှံတော်တွင် စွပ်နေလေ၏။ အိုးကွဲကိုယူရန် အခက် ဖြစ်နေ၏။ တင်ပျဉ်ခွေ ကိုယ်တော်ကြီးမှာလည်း အတော်မြင့်နေသဖြင့် တက် ဖြုတ်ဝံ့သောသူ မရှိလေရကား အတော့်ကိုအခက် ဖြစ်နေလေ၏။ ထိုအခါ နံသမား မျက်စိမမြင်သူ ဖြူတီးနှင့် သီချင်းတိုက်နေသော ဘိုးသင်းကလေး အား မရအရခေါ်၍ ‘မင်းလူများအား သည်အိုးလည်ပင်းအပြတ်ကြီးကို တက် ပြီး ချွတ်ပေးရန် ခိုင်းပေးစမ်းပါ’ ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆိုကြ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ တက်ပြီး စွပ်နေတဲ့ အိုးလည်ပင်းပြတ်ကြီးကို ချွတ်ပါလား’

‘တို့ မတက်နိုင်ဘူးကွယ့်၊ ဘုရားကြီးကို ရေသပ္ပာယ်ထားလို့လည်း ချောနေတယ်’

‘သယ်၊ ခင်ဗျားတို့ လူတစ်စုတော့ မတက်နိုင်၊ ကျွန်တော်တို့တော့ တက်နိုင်ရမှာလား။ ဟုတ်တယ်၊ လူကုန်ထဲသဘော ဆိုတာ သူတစ်ပါးကို စီးဖို့ချည်းပဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူးကွယ့်၊ အမြင်မတော်လို့ပါ။ မင်းလူတွေကို မင်း နိုင်ပါ တယ်’

‘ခင်ဗျားတို့မဟုတ်မဟုတ်။ ကျွန်တော့်လူလည်း မဟုတ်။ ကျွန်တော်လည်း မနိုင်’

‘လုပ်စမ်းပါဦးကွယ်’

ဘိုးသင်းကလေးသည် ထိုနေရာမှ ထွက်သွား၍ တံချူတစ်ခုနှင့် လူနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့ပြီးသော် ထိုအိုးလည်ပင်းပြတ်ကြီးကို မထိတော်မှ ထိုး၍ ချွတ်ယူပေးလေ၏။ ဤသို့လည်း မချိုမချဉ် ပြော၏။

‘ခင်ဗျားတို့ကလည်း ကြံကြီးမှ စည်ရာ ... ဘုရားကို ရေချိုးပေးချင်ရတယ်လို့၊ ဘုရားက ငါ အိုက်လို့ ရေချိုးချင်တယ် ပြောသလား။ အိုက်တာက သူတို့ဗျ။ ခင်ဗျားတို့ သူတို့ကို ရေချိုးပေးဖို့ ကောင်းတယ်။ ခုလည်း ရေချိုးတာနှင့် အတူတူပါပဲလေ။ သူတို့ကိုယ်မှာ စို့ရွဲလို့။ ခင်ဗျားတို့ ဘုရား ရေသပ္ပာယ်တာက ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဘုရားမှာ ချထားတဲ့ ရွှေတွေဟာ တော်တော်ကို ရေနေောက် ပါသွားမှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ရေအကြောင်းကို နားထောင်ချင်ရင် တော့ ချင်းသုပ် တစ်ပန်းကန်ပြားသာ ဘဲဥနှင့် သုပ်ကျွေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လာပြောပြမယ်’

မိန်းမပျိုကလေးများသည် ပြုံးကာ ရယ်ကာနှင့် မ သံပေးကာ ပြန်သွားကြ၍ ဘိုးသင်းကလေးလည်း သူ့လူများထံ သွားလေ၏။

ညနေချိန်သော် မျက်စိမမြင်သော ဖြူထီးက နှံ့မှုတ်၊ ဘိန်းစား မောင်ပိန်က ခိုးပတ်တီးပြီးသော် အရပ်သို့လှည့်ကာ ကကြ၍ လာကြည့်သူများအား ရေကစားကြခြင်းကို ဘိုးသင်းကလေးတို့သည် ပြကြ၏။ သူတို့သည် ဖြူထီးအား ဟင်းကောင်းနှင့် ထမင်းကျွေးရ၏။ မှန်ဖက်ထုပ်လည်း ပေးရ၏။ မောင်ပိန်ကိုကား ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်းနှင့် ကျွေးရသည့်ပြင် ဘိန်းတစ်ပဲသား ဝယ်ပေးရ၏။

ဘိုးသင်းကလေးကား ၎င်းကို မိတ်ဆက်အပျော်သဘော ရေပက်ခံထွက်ခြင်းဟု ယူဆ၏။ သို့ရာတွင် အပျော်သဘောနှင့် မိတ်ဆက်သူများကား သာမန် လူနဲ့များနှင့် အောက်တန်းစား အမျိုးသမီးတို့ကသာ သူတို့ ကကြသည်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြ၍ ၎င်းတို့က ရေလောင်းကြရ၏။

လူကုတ် သမီးများကား အိမ်ပေါ်မှ မဆင်းဘဲ အပေါ်ကနေ၍ ကြည့်ကြ၏။ အိမ်ပေါ်မှ မိန်းကလေးများကို ဘိုးသင်းကလေးက သူ့လူများအား ရေပြုတ်များနှင့် အထိုးခိုင်း၏။ ထိုအမျိုးသမီးများကလည်း ဆန်ဆေးရေ၊ ထမင်းရည်နှင့် ပက်ချကာ လောင်းသည့်ပြင် ဆဲသေး၏။ ဘိုးသင်းကလေး

ကိုသာ အမည်တပ်ကာ ဆဲ၏။ ဘိုးသင်းကလေးကား အတော် မျက်နှာ ပွင့်သည်။ ထိုမျက်နှာပွင့်ခြင်းမျိုးသည် ကောင်းသလားဟု အသက်ကြီးမှ စဉ်းစားမိ၏။

ဘိုးသင်းကလေးကား ပြုလေရာမှာ အကြောင်းထင်တတ်၍ လူကုံထံ ဆိုကာ နိမ့်ကျသူကို လူဘက်မမျှဟု ထင်သည်။ လောကကို လူကုံထံ ဆိုသူတို့ နှိပ်စက်နေတာပဲ ဟု တွေးဆမိနေ၏။ ဤသည်မှာ ရေလောင်း လည်ရာမှ အမြတ်ထုတ်ခြင်း သဘောလား၊ အလင်းကို မြင်ခြင်း သဘော ပါလား ... စဉ်းစားရန် ဖြစ်၏။

သင်္ကြန်အတက်နေ့ နံနက်၌ အရာရှိများ၊ လူကုံထံများတို့သည် မိမိ တို့၏ သမီးများနှင့် ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်း၊ လှူဒါန်းစရာတို့ကိုပါ ယူ၍ ကျောင်း သို့ ဥပုသ်ယူရန် လာကြလေ၏။ သီလယူပြီးသောအခါ ကျောင်းမှ လူကုံထံ သားများတို့သည် လူရေးပြကာ လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကို တကြွကြွ တသသနှင့် သိမ်းကြကုန်၏။

ထိုသို့ သီလယူပြီး၍ ပြန်လာကြသောအခါ ဘိုးသင်းကလေးသည် သူ၏ လူစုများနှင့် ငွေဖလားကြီးများထဲတွင် ရေနှင့် ရေမွှေးကို ရောထည့် ကာ ကံကော်ပန်းခက်များကို စိမ့်ပြီးလျှင် ကိုယ်စီ ကိုင်ကြလျက် အပျိုပေါက် တော့မည် ပြုသော မိန်းကလေးများနှင့် အပျိုပေါက်ကလေးများကို ရွေးချယ် ပြီးလျှင် ကံကော်ပန်းခက်နှင့် ရေကို ယူ၍ အလှပြ သဘောနှင့် ဖျန်းပက် ကြလေ၏။ ဘိုးသင်းကလေးကား အကြောက်အလန့်မရှိ အငေါ်တူးတတ် သဖြင့် 'မင်းတို့က တို့ကို ဆန်ဆေးရေ၊ ထမင်းရည်နှင့် တီသိက်သွန်းပေမဲ့ တို့ကတော့ ရေမွှေးရေနှင့် နှုတ်ဆက်ပါတယ်' ဟု ပါးစပ်က မပြုံးဘဲ ခပ် တည်တည်နှင့် ပြောဆိုနေလေ၏။

နောက်ဆုံး အပျို မကြီးတကြီး တစ်ယောက်က 'ဟေး ဘိုးသင်း .. နင်တို့ သိပ်မျက်နှာလိုက်တယ်။ လာခဲ့၊ ညနေကျတော့မှ နင်တို့အား ကန် ထဲက ရေနှင့်ကို လောင်းစေမယ်' ဟု ပြောသွားသဖြင့် ကျောင်းသားကြီး ဟပ်ထိုးသမားများသည် သဘောကျကြကာ ရယ်နေကြကုန်၏။

ဘိုးသင်းကလေးက 'အစ်မတို့ကိုတော့ ကျွန်တော်က ကန်တော့ ရမှာပါ' ဟု ခပ်တည်တည် နောက်ပြောင်လိုက်လေ၏။

ဘိုးသင်းကလေးကား ထိုအခါ ခုနစ်တန်းကျောင်းသား ဖြစ်နေ၍ မျက်နှာပန်း လှမည် ဆိုသော် လှပေမည်။ သို့သော် သူနှင့် ရွယ်တူ မိန်း

ကလေးတို့ကမူကား ဘိုးသင်းကလေးကို ဖွတ်၊ လင်းတ အဖြစ်နှင့်သာ မြင်ကြပုံ ပေါ်နေပေသည်။

ဘိုးသင်းကလေးလည်း သူနှင့် သင်္ကြန်တွင်းတွင် ပျော်ဖော်ပျော်ဖက် လူတစ်စုနှင့် သင်္ကြန်အတက်နေ့ ညနေမှာ လူအိုလူမင်း၊ လူကြီးများ၊ အရာရှိ များကို ရေအိုး ရေပြည့် တစ်လုံးစီနှင့် ကန်တော့ကြသည်။ လူအို လူမင်း များကို အထူးပြုကာ ကန်တော့လေသည်။ သူ့ကို နံနက်က ခွထိုးသွားသော အပျိုကြီး သုံးယောက်ထံသို့လည်း ဘိုးသင်းကလေးသည် ငွေဖလားကြီး တွင် ရေမွှေးများ ထည့်၍ ကန်တော့လေသည်။ အစ်မတို့ ရေချိုးသော် သည် ရေကို ထည့်ချိုးပါဟု ပြောလေသည်။

ထိုအပျိုကြီး သုံးယောက်တို့က ‘ငါ့မောင်တော့ကွယ်’ ဟု စကားစ လိုက်လျှင်ပင် ‘အစ်မ ကျောက်ဘီးလူးရပ်မတွေကို အသာထားစမ်းပါ’ ဟု ဆိုသဖြင့် ထိုအပျိုကြီး သုံးယောက်တို့၏ ညီမကလေးများက ဘိုးသင်းကို ရန်ထောင်လိုသော သဘောနှင့် ကြည့်နေကြလေပြီ။

ဘိုးသင်းကလေးကား ထိုသို့လည်း ရွတ်နောက်နောက် လုပ်တတ် သေး၏။

အခန်း [၈]

ဉာဏ်ကောင်းသော ဘိုးသင်း

ဘိုးသင်းကလေးမှာ သတ္တမတန်း၌ စာသင်နေလေပြီ။ သူတို့ကျောင်း၌ ကျောင်းသားများ စားသောက်ကြသော ထမင်းပွဲ သုံးပွဲ အရှေ့ပွဲ၊ အလယ်ပွဲ၊ အနောက်ပွဲ ဟူ၍ ရှိသည်။ အရှေ့ပွဲမှာ မြို့ပေါ်က လူကုန်ထံများ၏ သားများ နှင့် တောကလေးများ အနည်းငယ်သာ ပါသည်။ အလယ်ပွဲမှာ အုတ်ဖိုရွာက လူများနှင့် တောသားကလေးများ နည်းနည်းပါးပါး ပါသည်။ ထိုတောသား ကလေးများမှာလည်း တောရွာ လူကုန်ထံသားများ များလေသည်။ အနောက် ပွဲမှာကား မြို့ပေါ်က အောက်တန်းစားလူများ သားများနှင့် တောက လူ ဆင်းရဲသားများ၊ ချင်းကျောင်းသားကလေးများ ပါနေသည်။ ဤကား အများ အားဖြင့် သဘောသွားကို ပြုခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ထိုအခါမှာ အရှေ့ပွဲတွင် အများက တင်မြှောက် သဖြင့် ပွဲခေါင်းဆောင် ဖြစ်လေသည်။ ဘုန်းကြီး၏ အချစ်တော် သော့ကိုင် ဆိုသောသူမှာ သူ၏လက်ထောက် ဖြစ်နေပေသည်။ ဘိုးသင်းကလေး ပွဲခေါင်း လုပ်သောပွဲ၌ ကျောင်းသားများ များစွာ နေလိုကြသည်။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ကျောင်းမှာ မစား၊ ကျောင်းက သရေစာကို ပင် မစားချေ။ သူ့ပွဲမှာ ရှိသော အခြား လူကုန်ထံ သားများကိုလည်း ထမင်း မစားရန် ပြောသဖြင့် မစားသူ များနေ၍၊ ထိုပွဲမှာရှိသော တောက လာနေ သည့် ကျောင်းသားများသည် ကောင်းစွာ ဝဝစားနေရသည့်ပြင် ညစာအတွက် လည်း ချန်ထားနိုင်ကြလေသည်။ ထိုကိစ္စကို ဘိုးသင်းကလေး၏ လက်ထောက် ပွဲကြပ် လူမောင်က ဝေခြမ်းပေးကာ မျှတအောင် စီမံစေလေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာစာအုပ်တိုက်

ထိုပွဲသုံးပွဲအား ဟင်းမျှတ ပေးဝေရာ၌ အလယ်ပွဲနှင့် အနောက်ပွဲကို ကောင်းကောင်းနှင့် ခပ်များများ ပိုပေးဝေရန် သဘောတူဖို့ ဘိုးသင်းကလေးသည် လူမောင်အား ပြောထားသည်။ ဘိုးသင်းကလေး ပွဲခေါင်းလုပ်နေသော ပွဲ၌ တစ်လမှာ လေးကြိမ်လောက် ကြက်သားဟင်းနှင့် ကောင်းကောင်းစားကြရသည်။

ထိုကြက်သားကား တစ်ပိဿာလောက်ရှိသော ကြက်တစ်ကောင်ကို တစ်မတ်သာ ပေး၍ ဘုန်းတော်ကြီးအား ကောင်းနိုးရာရာကို ချက်ကပ်ပြီးသော် အကျန်ကို အရှေ့ပွဲသားများ စားကြရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုရင်များ၏ ဆွမ်းပွဲ၌ ကြက်သားဟင်းကို ထည့်ပေးသည်။ ဆိတ်သေ ရသော အခါ တစ်ကျောင်းလုံး ဝအောင် စားကြရသည်။ ဘိုးသင်းကလေးကို ကျောင်းစားအားလုံး ကျောင်းသားများ ချစ်ကြသည်။ သူ၏ စကားကို နားထောင်ကြသူတို့ များကြလေသည်။ အတန်းသင် ပညာရပ်မှာလည်း တော်၍ မသိလျှင် သူ့ကို မေးကြရသောကြောင့် သာ၍ ဘိုးသင်းကလေး၏ သဘောကို လိုက်လျောသူတို့ များကြလေသည်။

ဝါမဝင်မီ၊ မိုးဖြိုင်ဖြိုင် မကျမီ ပေပင်ကျောင်းသို့ ပညာအုပ်နှင့် ပညာဝန်ထောက်တို့ ရောက်လာသည်။ ပညာဝန်ထောက်မင်းက သူ့အစွမ်းကို ပြသလိုဟန် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သတ္တမတန်းတွင် ‘မြစ်ဖျားတွင် ဘာကြောင့် တောင်ကြီးများ၌ အများအားဖြင့် မြစ်ဖျားခံရသလဲ’ ဟု မေးသည်။

အတန်းသားများသည် ငြိမ်၍ တိတိနေကြသည်။ ဘိုးသင်းကလေးကား ‘သိတယ်၊ ကျွန်တော် ပြောပြမယ်’ ဟု ရဲရဲတင်းတင်း ဆိုလေ၍ ပညာဝန်ထောက်က ‘ဘာကြောင့်လဲ၊ ပြောစမ်း’ ဟု ဆို၏။ ဘိုးသင်းကလေးက ‘တောင်ကြီးများဟာ ရေလှောင်ကန်ကြီး အစစ် ဖြစ်နေလို့ခင်ဗျ’ ဟု ပြောလေ၏။

ပညာဝန်ထောက်က သူ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ထဲက တွေ့လာ၍ မေးမည် ဟု ကြံလာရာ ဘိုးသင်းကလေး ဖြေပြု၍ ‘ဘာကြောင့် တောင်ကြီးများဟာ ရေလှောင်ကန် ဖြစ်ရသလဲ’ ဟု မေးပြန်၏။ ဘိုးသင်းကလေးသည် သေသေချာချာ ကျကျနုနု ဖြေဆိုသဖြင့် ပညာဝန်ထောက်သည် ပါးစပ်ဟကာ အံ့အားသင့်နေ၏။

ထို့နောက် ပညာဝန်ထောက်မင်းလည်း ‘ဒါကို မင်းတို့ ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာ သင်ရသလဲ’ ဟု မေးပြန်ရာ ဘိုးသင်းကလေးက ‘ဟာ ... ဒါကို

စာအုပ်ထဲမှာ အလကား ထည့်ရေးပါ့မလား၊ ခက်ခက်နီးနီး ဟု ဆို၍ ‘မင်း ဘယ်က တတ်သလဲ’ ဟု ပညာဝန်ထောက်က မေးပြန်သောကြောင့် ‘ကျွန်တော်တို့ ကျားသစ်တစ်ကောင်ကို လိုက်ဖမ်းရာက တတ်ခဲ့တာပါ’ ဟု မဆီမဆိုင်သကဲ့သို့ ပြောလေ၏။

ပညာဝန်ထောက်လည်း အထူးအဆန်းစကား ဖြစ်နေသဖြင့် ‘မင်း စကားက ဆန်းတယ်၊ သေချာစွာ ပြောစမ်းပါ’ ဟု ဆိုလေရကား ဘိုးသင်းကလေးသည် ဤသို့ ပြောပြလေ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ တောရကျောင်းနားမှာ ကျားသစ်ကြီးတစ်ကောင်ဟာ ရောက်လာပြီး နွားများကို ခဏခဏ ကိုက်တယ်။ ဆိတ်များကိုလည်း ကိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ပြာသိုလတုန်းက ကျွန်တော်တို့ တစ်စုသည် ကျားသစ်ကို ဖမ်းဖို့ သွားကြပါတယ်’ ဆိုသဖြင့် ဤသို့လျှင် စကားအပေးအယူ ဖြစ်နေလေတော့ပြီ။

‘ဟ ... မင်းတို့ဟာက လွယ်ကူလိုက်တာ၊ ခွေးမှတ်လို့၊ ကျားသစ်ပါ ဆိုမှပဲ’

‘ဟာ ... ခွေးက ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်၊ ဒီအထဲမှာ ခွေးမှာ အရှင်သခင်နှင့်၊ ကျားသစ်မှာ အရှင်သခင် မရှိဘူး။ ကျားသစ်ဟာ ခွေးလိုလည်း ထိုးဟပ်ပြီး မကိုက်တတ်ဘူး၊ ဆွဲပြီးတော့လည်း မကိုက်တတ်ဘူး။ ဒါဟာ သဘာဝ၊ ခါးမသန်တဲ့ တိရစ္ဆာန်သဘာဝ ခင်ဗျ’

‘ကိုင်းကွယ် ပြောစမ်းပါ’

‘ကျွန်တော်တို့ ခွေးသုံးကောင်၊ လူငါးယောက်နှင့် လိုက်ကြတော့’
‘မင်းတို့မှာ ဘာပါသလဲ’

‘ဝါးရင်းပိတ် တုတ်မာမာ တစ်ချောင်းစီ ပါပါတယ်’

‘တကယ်လူများပါကလား၊ ပြောစမ်းပါဦး’

‘ခွေးဟာ ကျားသစ်ရဲ့ အစာပဲ၊ ခွေးကလည်း ကျားသစ်နဲ့ရရင် ပြေးကို မပြေးနိုင်ဘဲ ဖင်သီနေတယ်။ ဒါဟာ ဘာလဲ၊ ကြောက်တဲ့သဘော၊ ကြောက်တာဟာ ဘာလဲ၊ အရှင်သခင်ကို အားကိုးတဲ့သဘော’

‘အင်း ... နေဦးကွယ် ... မင့်စကားကို မှတ်ရဦးမယ်။ ကိုင်း .. ကိုင်း ... ကိုင်း ပြော’

ဆရာဘုန်းတော်ကြီးသည် တပြုံးပြုံးနှင့် နေ၏။ နားထောင်နေကြသော လူကြီးများလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေကြ၏။ ဘိုးသင်း

ကလေးသည် သူတစ်ဖက်သားကို နည်းနည်းကလေးမှ ရွံစိတ်မရှိဘဲ ဤသို့ ပြောလေ၏။

‘ကျွန်တော်တို့နှင့် ကျားသစ်ကြီးဟာ သခွတ်မူချောင်းဖျားမှာ တွေ့ကြုံရပြီ။ ကျားသစ်က အာဂအကောင်၊ မြောက်တဲ့သဘောနှင့် အတော်ကို ဟိန်းပါတယ်။ ခွေးသုံးကောင်က သခင်အားကိုးနှင့် ဟောင်း၊ တစ်တောလုံးမှာ ခွေးသံ၊ ကျားသစ်သံ၊ လူသံတို့နှင့် ညံ့နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း စုမနေဘဲ ကျားသစ်ကို ဝိုင်းထားပါတယ်’

ပညာဝန်ထောက်မင်းနှင့် ပညာအုပ်၊ ကျောင်းဆရာများသည် နားထောင်နေကြရာ ဘိုးသင်းကလေးသည် ဤသို့ ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ကျားသစ်ဟာ တော်တော်ပါးတဲ့အကောင်၊ သူဟာ သူ့အစာ ခွေးကို မဖမ်း၊ ဘယ်သူ့ကို ဖမ်းကိုက်ရမလဲလို့ စဉ်းစားကာ ကျွန်တော်တို့အထဲမှာ အတော်အားကောင်းတဲ့ ဘိုးစိန်ကို ပုတ်၊ ဖမ်း၊ ကိုက်ရန် အသွား၊ ဘိုးစိန်က ဘေးတိမ်းနေ။ ဒီတော့ ဘိုးစိန်ဟာ ကျားသစ်နှင့် ကစားသလို နေတာပေါ့။ ဒီအထဲ စာသင်လို့ မတတ်နိုင်တဲ့ ဘိုးချစ် ဆိုတဲ့ အကောင်က ကျားသစ်ရဲ့ ခါးကို သုံးချက်ဆင့်ကာ ဝါးရင်းတုတ်နှင့် ဝင်ချတော့ ကျားသစ်ဟာ ခါးကျိုးကာ တရွတ်တရွတ်နှင့် စိတ်ဆိုးလွန်းပြီး ဟိန်းနေတာပေါ့။

‘ခွေးတွေက နောက်ကဆွဲ၊ ကျွန်တော်တို့က ခဲနှင့် ဝိုင်းပြီး ကျားသစ်ရဲ့ ခေါင်းကိုထု၊ ကျားသစ် သေပါရော ခင်ဗျား’

ထိုသို့လျှင် ကျားသစ်ဖမ်းပုံကို ပြောပြီးနောက် ပညာဝန်ထောက်က ‘တောင်ဟာ ရေလှောင်ကန် ဖြစ်ပုံကို ပြောစမ်းပါဦး’ ဆို၍ ဘိုးသင်းကလေးသည် ဤသို့ ပြောလေ၏။

‘တောင်ခြေမှ ရေစိမ့်ထွက်ပြီး စမ်းချောင်း ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီတော့ တောင်ထဲမှာ ရေရှိရမယ်။ တောင်ထဲမှာ ရေဟာ ဘယ်က လာသလဲ။ မိုးတွင်းက မိုးရွာတယ်၊ မိုးရေတွေဟာ သစ်ပင် ဝါးရုံပင်တွေပေါ် ရွာ၊ အမြစ်ဆုံးအောင် ရေတွေက လျှောက်ပြီး စီးသွား၊ နောက်ဆုံး တောင်ထဲရောက်၊ ဒီလိုနှင့် တောင်ထဲမှာ ရေတွေ ရောက်နေပါတယ်’

ပညာဝန်ထောက်လည်း ဘိုးသင်းကလေး ပြောတာနှင့်ပင် ဘာမှ ဆက်ကာ မမေးတော့ဘဲ ဘုန်းကြီးနှင့် စကားပြောနေပြီးနောက် ဘိုးသင်းကလေး၏ အဖေထံမှာ ဘိုးသင်းကလေးကို မွေးစားရန် တောင်းပေတော့ပြီ။ ဘိုးသင်းကလေး၏အဖေ ဦးဘိုးသာကလည်း အာဂ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး။ ဟာ

... ဘယ်ပေးနိုင်မလဲဟု ဆိုတော့ပြီ။ ထိုအခါ ပညာဝန်ထောက်က သည် သူငယ်အား အင်္ဂလိပ်စာကို သင်ပေးရရင် အင်မတန် ထင်ရှားကျော်စောမှာပဲ ဟု ပြောလေ၏။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ငယ်ကတည်းက စ၍ပင် တစ်မျိုးထူးခြားသော ကလေးဖြစ်၍ ပညာဝန်ထောက်နှင့် ပညာအုပ်က အင်္ဂလိပ်စာတတ်ရင် ထင်ရှား ကျော်စောမှာပဲ ဆိုသည်ကို အတော်ပင် အသည်းနာသဖြင့် “အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်ဘဲနှင့်ကော” ဟု တွေးတောနေလေ၏။

ထိုသို့သော ဘုကန့်လန့်ကျကျ ဘိုးသင်းကလေးသည် ဘုရားရှိခိုးတိုင်း လောကီမှာပင် တိမ်းရှောင်နေကာ ပုန်းအိပ်နေခြင်း များ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ စာအံ့ချိန်၊ စာတက်ချိန်မှာလည်း အတန်းထဲတွင် မရှိဘဲ ဦးပဋ္ဌင်းများ၊ ကိုရင်များနှင့်သာ တွေ့ကရာ စကားများကို ပြောနေခြင်း များ၏။

သို့နှင့်ပင် ဆရာဘုန်းတော်ကြီးက ဝါခေါင်လမှာ ပရိတ်ကြီး စာပြန်ပွဲကျင်းပမည်ဟု ကျောင်းသားများကို ပြောကြားထားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုစာပြန်ပွဲဝင်ရန် ကျောင်းသားကြီးများ၊ ကိုရင်များသည် ကြီးစား၍ ပရိတ်ကြီးကို သင်ကြ၏။ အချို့မှာ ညဦးယံတွင် ဘုန်းတော်ကြီးကို နင်းနှိပ်ပေးကြပြီးလျှင် ပရိတ်ကြီးကို သင်ကြ၏။ ဘိုးသင်းကလေးကား ပရိတ်ကြီးသင်ရန် မဆိုထားဘိ၊ နင်းနှိပ်ဝတ်ကိုပင် မပြု။ ကျောင်းအောက် ဘုန်းကြီးအိပ်ရာ အောက်တည့်တည့်မှ သူတစ်ပါးများ ပရိတ်ကြီး သင်သည်ကို နားထောင်၍ လည်းကောင်း၊ အနီးရှိ အဂ္ဂိရတ်ဖိုထဲမှာ အိပ်ကာ နားထောင်၍လည်းကောင်း နေ၏။

သူတစ်ပါး စာအံ့ခြင်း၊ စာတက်ခြင်း၌ အနားကနေ၍ ထိုင်၍သော်လည်းကောင်း၊ အိပ်၍သော်လည်းကောင်း နေသည်သာ များ၏။ ကျောင်းမှာ ညတိုင်းလောကီပင် ဘုန်းကြီးက စာပြန်ရန် “နမောတဿ” စသော ရန်ဘိုးသင်းကလေးကို လွှဲထားသဖြင့် ဘိုးသင်းကလေးမှာ အချုပ်မိလျက် ကျောင်းသားအများ စာပြန်ဖို့ “နမောတဿ” စတင် ထိုးပေးရ၏။

ကျောင်းသားအများ စာပြန်သောအခါ ဘိုးသင်းကလေးသည် ကျောင်းတိုင်ကိုမှီ၍ အိပ်နေလေ့ရှိ၏။ စာပြန်သော ကျောင်းသားများသည် စာပြန်ဖြတ်ရန် “သုံးပါးရတနာ ကြည်ညိုစွာ ထိပ်မှာပန်၍ထား” ဆိုသော သံပေါက်ကို ဆိုပြီးမှ စာပြန်ကို ရပ်ရ၏။ ထို့ကြောင့် စာအံ့ဖြတ်ဖို့ ထိုသံပေါက်ကို ထိုးရန် ဘိုးသင်းကလေးကို အိပ်ရာက နှိုး၍ တိုက်တွန်းကြရ၏။

နံနက် လေးနာရီထိုးသော် ကြေးစည်တီး၍ ဘုရားဝတ်တက်ကြရမိ ဖြစ်၏။ ဘုရားဝတ်တက်တိုင်း နေ့အလိုက် ပရိတ်ကြီးကို တစ်သုတ်စီ ရွတ် ကာ ဘုရားရှိခိုးခြင်းကို ရပ်ကြရ၏။ ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ အရုဏ်ဆွမ်းအတွက် ဆွမ်းဝတ်ယူသွားကြရ၏။

ထိုကျောင်း၌ နံနက် ဘုရားရှိခိုးပြီးတိုင်း တနင်္ဂနွေနေ့မှာ သမန္တာနှင့် မင်္ဂလာသုတ်ကို ရွတ်ရ၏။ တနင်္လာနေ့မှာ ရတနသုတ်၊ အင်္ဂါနေ့မှာ မေတ္တာ သုတ်နှင့် ခန္ဓသုတ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ မောရသုတ်နှင့် ဝဋ္ဋသုတ်၊ ကြာသပတေး နေ့မှာ ဓဇဂ္ဂသုတ်၊ သောကြာနေ့မှာ အာဇ္ဇကနာဠိယသုတ်နှင့် အင်္ဂုလီမာလ သုတ်၊ စနေနေ့မှာ ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ်နှင့် ပုဗ္ဗဏှသုတ်တို့ကို ရွတ်ရ၏။

ထိုသို့ရွတ်တိုင်း ကျောင်းသားများမှာ ပရိတ်ကို မရကြ၍ ရသော ကိုရင်ကြီး၊ ဦးပဉ္စင်းငယ်များက ဆိုသောအခါမှ ရောရမ်းကာ လိုက်ဆို ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပရိတ်ကို မရ၍ ပရိတ်မရွတ်ဘဲ သာသနာလျှောက် ဆိုကာ ဘုရားရှိခိုးကို ရပ်ရ၏။ ထိုသို့ ရပ်ရခြင်း များ၏။

ဘိုးသင်းကလေးကား စာမပြန်ရုံမက နံနက်ပိုင်း၌လည်း ဘုရား ရှိမခိုး။ တော်ရာတွင် သွား၍ အိပ်နေ၏။ သူသည် အများကျောင်းသားများ ကဲ့သို့ ကျောင်းခန်းမကြီးထဲမှာ မအိပ်။ ကျောင်းအောက်က ကြက်ဥခြင်းများ ကြားထဲမှာ သူများ မမြင်အောင် ပုန်းအိပ်တတ်၍ သူ၏ကိုယ်မှာ ဝဲခြောက် ခဏခဏ ပေါက်၏။ များသောအားဖြင့် သိမ်ထဲ၊ တန်ဆောင်းထဲ စသည် တို့တွင်လည်း သူများ မသိအောင် ပုန်းလျှိုး၍ အိပ်လေ့ရှိ၏။

ည စာပြန်ပြီးသောအခါ သတ္တမတန်းကို သင်စဉ်မှာ အလွတ်ပညာ သင် အဖြစ်နှင့် လာရောက်၍ သင်ကြားကြသော သူများက ဘိုးသင်းကလေး နှင့် ဂဏန်းမေး၍ တွက်ရခြင်း၊ သဒ္ဒါမေးရခြင်း တို့ကြောင့် ဘိုးသင်းကို ခင်မင်နေသဖြင့် ဘိုးသင်းကလေး ဇွတ်တရွတ်နိုင်ပုံကို တစ်စုံတစ်ရာမျှ ပြော ဟန် မတူဘဲ 'ငသင်း အိပ်ချင်ရာမှာ အိပ်' ဟု လွှတ်ထားဟန် တူ၏။ ဘာမျှ ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း မပြုကြချေ။

ပရိတ်ကြီး စာပြန်ပွဲပြုလုပ်ရန် အချိန်ရောက်လေတော့ပြီ။ ထိုစာပြန် ပွဲမှာ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ဖြစ်၏။ ထိုနှစ် ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှာ ဘိုးသင်းကလေး၏ အသက်သည် တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသောနေ့ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ စာပြန်ပွဲ မတိုင်မီနေ့များတွင် လူအချို့မှာ ပရိတ်ကြီးကို အရကျက်၍ စာပြန်နေကြ၏။

ဘိုးသင်းကလေးမှာကား ဝါခေါင်လပြည့် အဖိတ်နေ့နှင့် လပြည့်နေ့တွင် မီးအိမ်ပျံလွတ်ရန် မီးအိမ်ပျံတွင် ပေမြောက်များကို ဆွဲရန် ဥပါတပ်ရန် တို့ကိုသာ လုပ်နေလေ၏။

သို့လင့်ကစား ပရိတ်ကြီး စာမေးပွဲ ဝင်ရောက် ပြန်ဆို ဖြေကြားရန် ဘိုးသင်းကလေးလည်း စာရင်းပေး၏။ ဘိုးသင်းကလေးသည် ဝါခေါင် လပြည့်နေ့ည၌ မီးအိမ်ပျံ လွတ်ပြီးသောအခါ သူ့ ဂဏန်းသင်ပေးသော မြေတိုင်းစာရေးလောင်း တစ်ယောက်အား ‘ကျွန်တော် ဆုရလျှင် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အား ဘုန်းကြီးကို ချက်ပြီးကပ်ဖို့ ကြက်တစ်ကောင် ပေးရမည်’ ဟု ဆို၏။ သို့ကလို့ ကမောက်ကမနိုင်လှသော ကောင်ကလေးပါပေ။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ငယ်ငယ်ကပင် လူလည်တစ်ယောက် ဆိုရ မလို ဖြစ်၏။ အခြားစာမေးပွဲ ဝင်မည့်သူများအား ‘မင်းတို့ မှားတာတွေကို ငါက လူကြီးတွေရှေ့မှာ ပြောမယ်ဗျား’ ဟု လှန့်ထား၏။ ထို့ကြောင့် ပြန်ဆို သူများမှာ အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့် ဖြစ်နေ၏။ ဘိုးသင်းကလေး သည်လည်း သူများ စာပြန်သည့်အနားက ထိုင်နေ၏။

ကျောင်းသား မျက်နှာကြီးသား တစ်ယောက်အား ဦးပဉ္စင်းကြီးက ယံဒုန္နိမိတ္တံကို အရွတ်ခိုင်း၏။ ထိုသူက ‘ယံဒုန္နိမိတ္တံ အဝမင်ဂလင်းစ’ ဟု ရွတ်၏။ ဘိုးသင်းကလေးက မှားသည်ဟု ဆို၏။ ဦးပဉ္စင်းကြီးက ဘာ မှားသလဲ ဆို၏။ ဘုန်းကြီးကား “တွေ့ပြီကွယ်” ဟု နားထောင်နေ၏။

ပါဠိစာမှာ အောက်မြစ်ရှေ့စီး မပါ။ ထို့ကြောင့် “ယံဒုန္နိမိတ္တံ” မဟုတ်၊ “ယံဒုန္နိမိတ္တံ” သာ ဖြစ်ရမည်။ “အဝမင်ဂလင်းစ” မဟုတ်၊ “အဝ မင်္ဂလဉ္စ” သာ ဖြစ်ရမည်။ ဒီပါဠိဟာ ဂါထာတစ်မျိုး ဖြစ်နေ၍ အရေးကြီး သည်ဟု လျှောက်ထားကန့်ကွက်၏။ ထိုသူအား သင်ပေးသော ဦးပဉ္စင်းကြီး သည် စိတ်ဆိုး၍ ဆတ်ဆတ်တုန်သလို ဖြစ်နေ၏။ သူ၏တပည့်ကား ထို လွယ်လွယ်ကိုပင် ကောင်းစွာ မမှန်သည့်ပြင် ဓဇဂ္ဂသုတ်ကို ရွတ်စေသော အခါ ကြောက်လန့်သဖြင့် စာများ မေ့လျော့သွားလေ၏။

ထိုနေ့တွင် ထိုသို့ပင် ကျောင်းသားပေါင်း ငါးယောက် စာပြန်ရာ၊ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် ဖြစ်နေပြီးသော် အဆုံးသတ်ရ၏။ ဒုတိယနေ့မှာ လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ဖြစ်၏။ တတိယနေ့၌ကား ဘုန်းကြီးက ‘ငဘိုးသု သား ... နင် စာပြန်နိုင်သလား၊ ဘာတတ်သလဲ၊ ဒါဟာ လန်ဒန် မြို့သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးဆုံး ဆိုတာလို မဟုတ်ဘူး’ ဟု လှန့်လိုက်၏။

ဘိုးသင်းကလေးကား ဆရာကောင်း၏တပည့် ဘာထီမလဲ။

‘တပည့်တော် သမန္တာက စ၍ ပုဗ္ဗဏှသုတ်အထိ ပြန်ပြပါမည်။ တစ်လုံး မှားသော် ပိုက်ဆံတစ်ပဲ ဒဏ်တပ်ခံပါမည်’ ဟု လျှောက်၏။ ဆရာဘုန်းကြီး လည်း မျက်နှာပိုးသတ်၍ ‘ငဘိုးသား သား ဘယ်တော့မှ စာမအံ့တဲ့အကောင် က’ ဟု ဆိုပေရာ ဘိုးသင်းကလေးက ‘ပါဠိနှင့်သာ မဟုတ်၊ အနက်ကို နားထောင်ချင်ရင်လည်း ပြန်ပြပါမယ် ဘုရား၊ အဘယ်ကြောင့် ဒီပရိတ်ကို ဟောတယ်လို့လည်း သိချင်ကြရင် ပြောပြနိုင်ပါသည် ဘုရား’ ဟု ရဲရဲနှင့်နှင့် လျှောက်လေ၏။

‘ခွေးကောင် ... နင်တော့ သိရောမယ်၊ ဘယ်တော့မှ စာမအံ့၊ စာမပြန်၊ ဘုရားရှိမခိုးတဲ့အကောင် ... သမန္တာက စပြီး ပြန်စမ်း’ ဟု ဆရာဘုန်းတော် ကြီးသည် ဘိုးသင်းကလေး အရှက်ရစေရန် ဆိုလေ၏။

ဘိုးသင်းကလေးလည်း ပရိတ်ကြီးကို သမန္တာက စ၍ ပြန်ရာ ပရိတ် ကြီး တစ်ဆယ့်တစ်သုတ်ကို နှစ်နာရီအတွင်း ပြီးလေ၏။ ဘိုးသင်းကလေး ကား အတော်ရွတ်သောကလေး ဖြစ်၏။ ‘ဘာမှားသလဲ’ ဟု မေးသေး၏။ အမှားကို မပြကြသော် မှားတာကို မသိလို့ ထင်ပါရဲ့’ ဟု ငေါ့လိုက်သေး၏။ ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက ‘နင် စကတည်းက မှားတယ် ... ငဘိုးသား သား နင့်အမှား နင် သိသလား’ ဟု ဆိုရာ ‘သိပါတယ် ဘုရား’ ဟု ဆို၍ ‘ယံမင်္ဂလာက စ၍ ဗဟုဒေဝါ အထိကို ပရိတ်လုပ်ပြီးရွတ်တာ မှားပါတယ် ဘုရား၊ အဲဒါဟာ ပရိတ် မဟုတ်ပါ ဘုရား’ ဟု ဘိုးသင်းကလေးက လျှောက် ထား၏။ လူကြီးများသည် အမ်းနေကြရာ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးက ဤသို့ အမိန့်ရှိပြန်၏။ ‘အသေဝနာစ ဗာလနံ ... အဲဒါကမှ ဘုရားဟော၊ ရတနသုတ် မှာလည်း ယံကိဉ္စိဝိတ္တံ၊ ဣဓဝါ၊ ဟုရံဝါ ... က စပြီး ရွတ်တာကမှ ပရိတ်’ ‘တပည့်တော် တမင် ဆရာစား ပြုထားခဲ့တာပါ ဘုရား၊ အဲဒါတွေဟာ ပရိတ် မဟုတ်၊ အချိုးစကားတွေ ဆိုတာ အရှင်ဘုရား တစ်ပါးသာ သတိ ပြုမိပါသည် ဘုရား’

‘မင်း စကားကြောမရှည်နဲ့၊ နက်ဖြန် နင် ဖြေရဦးမယ်၊ နင့်ကို မေးဦး မယ်’ ဟု ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားက အမိန့်ရှိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ရတနသုတ်အနက်၊ ဓဇ္ဇေသုတ်အနက်၊ အာဇာနည် ဋီယ သုတ်အနက်တို့ကို ပြန်ပြစေရာ ဘိုးသင်းကလေးသည် ကျကျနန ပြန်ပြပြီးနောက် ဘုန်းတော်ကြီး၏ အခွင့်ပြုချက်အရ ရတနသုတ်ဝတ္ထုနှင့်

အင်္ဂုလိမာလသုတ် ဝတ္ထုကြောင်းတို့ကို ကျကျနန ပြောပြသဖြင့် အားလုံးသော လူကြီးတို့သည် များစွာ နှစ်ထောင်းအားရခြင်း ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုစာပြန်ပွဲဝင်သော သူများအား ဆရာတော်ကြီးက အင်္ဂုတစ်ထည် စာစီ ဆုချ၍ အောင်မြင်သောသူ ငါးယောက်အား ပိတ်တစ်အုပ်စီ ဆုချ၏။ ဘိုးသင်းကလေးကိုမူကား ပိတ်သုံးအုပ် ဆုချ၏။ ဘိုးသင်းကလေးသည် ငယ်ငယ်ကတည်းကပင် ဘုကန်လန်ဖြစ်၍ ထောင့်ကျိုးပုံ မရချေ။ သူသည် ၎င်းရသော ပိတ်များကို အောက်တန်းကျသည် ဆိုသော ဆင်းရဲသော သူတို့၏ သားများအား ဝေပေးလိုက်ပြန်၏။ ထန်းရည်ဆိုင် ကုလားစံထူး၏သား စံညွန့်၊ ကုလားဘာလီကျိုး၏သား မဟာဘီ ဆိုသော သူတို့ပင် အင်္ဂု တစ် ဝတ်စာစီ ရကြလေသည်။

ဘိုးသင်းကလေးကား ထိုသို့ ပရိတ်ကြီးကို ကောင်းစွာ ဖြေဆိုနိုင်ခြင်း အတွက် ဝမ်းသာဖွယ်ရာ ဖြစ်သော်လည်း သူ့မှာ ဒဏ်ခံရသကဲ့သို့ ဖြစ်သွား လေတော့ပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးက နေ့စဉ် ဘုရားရှိခိုးပြီးတိုင်း ပရိတ်ကြီးကို ဦးဆောင်ကာ ရွတ်ရမည်ဟု အမိန့်ချထား လေတော့ပြီ။ ထိုအခါက စ၍ ဘုရားရှိခိုးပြီးတိုင်း ဘိုးသင်းကလေးသည် ပရိတ်ကြီးကို ခေါင်းဆောင်ကာ ရွတ်ပေးရလေတော့သည်။

ထိုနှစ်မှာပင် သီတင်းကျွတ်လဆန်း၌ ကျောင်းတွင် မီးထွန်းပွဲ ပြုလုပ် ရန် အတွက် တောကို ဝါးခုတ်သွားကြရလေ၏။ ထိုအခါ သစ္စပ်မှုချောင်း အိုင်ကြီးတစ်ခုတွင် ကျောင်းသားအချို့ ရေဆင်းချိုးကြရာ ငါးများကို စားနေ သော ဖွတ်ကြီးနှင့် တွေ့ကြလေ၏။

ဖွတ်ကြီးကား ခြေသလုံးထက်ပင် ကြီးလေပြီ။ ၎င်းသည် လူကို ကြောက်ဟန်မရှိဘဲ မာန်ဖိကာ ရန်သူကို အမြီးနှင့် ခုခံကာနေသဖြင့် အမဲလိုက် ကောင်းသော ခွေးများသည်ပင် အနားသို့ မကပ်ဝံ့ကြတော့ပေ။ ထိုအခါ ဘိုးသင်းကလေးသည် ရောက်လာပြီး တရုန်းရုန်းနှင့် ဖွတ်ကြီးအနားသို့ မကပ်ဝံ့သော ကျောင်းသားများအား ‘သိပ်ကို ဖျင်းတဲ့ အကောင်တွေ ... ဖွတ်ကို ဘေးနှင့် နောက်က ကပ်ရင် အမြီးနှင့် အရိုက်ခံရမှာ’ဟု ဆိုလေ၏။

ကျောင်းသား အဖော်များလည်း ငြိမ်၍ ရပ်နေကြ၏။ ထိုအခါမှ ဘိုးသင်းက ‘ဖွတ်ရှေ့က ပဝါဖြူကလေးကို တုတ်မှာတပ်ပြီး ဝဲနေ၊ ဖွတ်ကြီး ဟာ ငေးပြီး မေ့နေလိမ့်မယ်။ သည်အခါမှ ဇက်ပိုးကို ဝင်ရိုက်’ဟု ဆိုသဖြင့်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျောင်းသားအဖော်တို့သည် ဘိုးသင်းကလေး၏ အကြံပေးသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်သဖြင့် ထိုဖွတ်ကြီးကို ရလေ၏။

ထိုဖွတ်ကြီးကို ကောင်းစွာ ချက်၍ ဘုန်းကြီး၊ ဦးပဉ္စင်း၊ ကိုရင်များ တို့အား ကပ်ကြရသည်ပြင် တစ်ကျောင်းလုံးလည်း ဝလင်အောင် စားကြ ရလေသည်။

ဘိုးသင်းကလေးကား တစ်ကျောင်းလုံးအပေါ်တွင် ခုနစ်တန်း မအောင်မီ ကပင် ကျောင်းသားထဲတွင် ဗိုလ်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေလေတော့ပြီ။ ကျောင်း၌ မီးထွန်းပွဲ ပြုလုပ်ရန်မှာလည်း ရှေ့ဆောင်၊ မီးအိမ်ပျံ လုပ်ရန်မှာလည်း ရှေ့ ဆောင် သဖွယ် ဖြစ်နေလေတော့ပြီ။ ထိုသို့ အကောင်းဘက်ကသာလျှင် ရှေ့ဆောင် မဟုတ်။ ကျောင်းသားများဘာဝတွင် တောလည်ရန်၊ ငါးရှာရန်၊ ပျားဖွပ်ရန် ကိစ္စတို့မှာလည်း ရှေ့ဆောင်အလား ဖြစ်နေပေသည်။ စင်စစ်ကား ဘိုးသင်းကလေးသည် မုန်းစရာ ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်လား မသိ။

မင်းတုန်း၌ ပျားရည်ကိုရသော ပျားကြီးများ မရှိ၊ ယင်ပျားနှင့် ပျား လတ်များမျှသာ ရှိ၏။ သစ်ခေါင်းပျား၊ မြေပျားများလည်း ရှိကြ၏။ ထိုပျား များမှာ ယင်ပျား၊ ပျားလတ်များထက် အရည်ရသည့်ပြင် ပျားကောင်လည်း ကြီးသဖြင့် ဘိုးသင်းကလေး ဦးဆောင်သော ကျောင်းသားတစ်စုသည် ဥပုသ်နေ့တွင် ဝါတွင်းမှာ ပျားရှာထွက်ကြလေ့ ရှိကြ၏။

ပျားတူ၊ ပျားသန်အုံများကို တွေ့သော် ၎င်းတို့သည် အလွန်ဝမ်းသာ ဟန် ရှိကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကုလား၏ဆိတ်အုပ်ကို ပျားတူ ပျားအုံ ရှိရာသို့ မောင်းချ၏။ ပျားအုံကို ထ အောင် ခဲကလေးနှင့် ထုပေး၏။ ပျားများသည် ထ ၍ တွေ့ကရာ ဆိတ်များကို တုပ်ကြ၏။ ပျားတုပ်သဖြင့် ဆိတ်နှစ်ကောင် သုံးကောင်တော့ သေ၏။ ထိုအခါမှ ကုလားထံက ဆိတ် သေ တစ်ကောင်ကို တစ်ကျပ်နှင့်ဝယ်ကာ တစ်ကျောင်းလုံး သုံးရက်လောက် ကောင်းစွာ စားကြရ၏။

ထိုပျားတူအုံကိုလည်း စိတ်တောင်းလောက် ရှိသောအခါ ညအချိန် ဖွပ်၍ ပျားတူအုံမှ ပျားတူကလေးများ အတောင်မပေါက်တပေါက်၊ မပေါက် သေးမီ ပိုးတုံးလုံးတို့ကို လှော်၍ စားကြ၏။ ပျားသန်ကိုကား ပျားသန်သည် နေ့အချိန်မှာ မျက်စိ မဖြင့်၊ ညမှာသာ မျက်စိဖြင့်၍ နေ့အချိန်၌ အလွယ်တကူ နှင့် ဖွပ်လေသည်။ ထိုပျားသန်မှာလည်း ပျားတူအုံလောက်နီးပါး ကြီး၍

အကောင်မှာ အပျိုလက်သန်းဖျားလောက်နီးပါး ရှိ၍ ပျားတူပျားကောင် နီးပါး ကြီးလေသည်။

ထိုပျားသန် ပျားအုံမှာ အောက်တည့်တည့်မှ အပေါက်တစ်ပေါက်သာ ရှိ၍ နေ့အချိန် လုံကွင်းကို တစ်ဖက်က ချည်၍ ပျားအုံကို သွားစွပ်ပြီးသော် ဖြုတ်ယူလာခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် ရေစီးသော ချောင်းကလေးထဲမှာ ထိုပျားအုံ ကို မှောက်ထားရာ ပျားတို့သည် အပေါက်က ထွက်ကျ၍ ရေထဲ၌ မျောပါ ကြရလေ၏။ ဤနည်းဖြင့် ပျားသန်ကို ဖွပ်ကြ၏။ ထိုပျားတူပျားများ၊ ပျားသန် ပျားများကို ဆီနည်းနည်းနှင့် လှိုမှိုကာ စားကြလေသည်။ အတော့်ကို ဉာဏ် များတဲ့ အကောင်။

ထိုသို့သော အလုပ်မျိုး၌လည်း ဘိုးသင်းကလေးသည် ခေါင်းမဆောင် ချင်ဘဲ မနေရချေ။ ကျောင်းမှ လူဆိုးဟု ဆိုအပ်သော ကြီးလျှင် ပုလိပ်သား ဖြစ်မည့် လူပေ လူတေကလေးတို့သည် ဘိုးသင်းကလေးကိုသာ အားကိုးကာ ရှေ့က ဦးဆောင်ပြုစေသောကြောင့် ဖြစ်ချေသည်။ ၎င်း၏နောက်မှာ အောက် တန်းလွှာ လူတို့၏ သားသမီးများသည် စုရုံး တပည့်ခံကြပေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘိုးသင်းကလေးသည် စားစရာရသော် သူ့ နောက်မှာ ပါသော လူများအားသာ ဝေခြမ်းကာပေး၍ သူ စားသောအခါ နည်းသည်။ ပိုက်ဆံကုန်စရာရှိသော် သူက အကုန်ခံလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘိုးသင်းကလေးသည် ခေါင်းမဆောင်ချင်ဘဲနှင့် ခေါင်းဆောင်ရမလို ဖြစ်နေ ပေတော့သည်။ ခေါင်းဆောင် လုပ်နေရချေသည်။

အခန်း [၉]

ဒေါ်ဆင်ဖိနပ်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား

ဘိုးသင်းကလေးသည် ဘာကိုမျှ မကြောက်၊ အရွယ်နှင့်မလိုက် လူကြီးများ ကိုလည်း မကြောက်၊ ဘာကောင်ကိုမဆို သတ်ဖို့ရန် ဝန်မလေး။ သူ့လူများ အား အရမ်းခိုင်းသည့်ပြင် သူလည်း အရမ်းပြုလေ့ ရှိ၏။

သို့သော်လည်း ဘိုးသင်းမှာ ထိုနေ့မှာပင် ကူဖြူရွာ ကထိန်ခင်းသို့ ဘုန်းကြီးနှင့် ပါသွားရ၏။ ကူဖြူရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် တည်းနေ၏။ နံနက်ချိန်တွင် ကျောင်းနှင့် မနီးမဝေး ကုန်းကလေးတစ်ခုတွင် လင်းတများ ဝဲခြင်း၊ သစ်ပင်တွင် နားခြင်းတို့ကို မြင်ရသဖြင့် အဖော်နှစ်ယောက်နှင့် သွား ကြည့်ရာ နွားရိုးများကို လင်းတ၊ ကျီးတို့က စား၊ ခွေးတို့က စားနှင့် တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ၎င်းတို့သည် ကျောင်းသို့ ပြန်လာ၍ ဘိုးသင်း ကလေးသည် ဤသို့ စိတ်ကစားလေ၏။

“လူများဟာ ကိုယ့်အကျိုးအတွက် သူတစ်ပါးကို နိုင်သလို လုပ်လေ့ ရှိကြတာပဲ။ အခု သူတို့ နတ်ပြည်ရောက်ချင်လို့၊ နိဗ္ဗာန်လိုချင်လို့ နွားသားကို ဝယ်ပြီး ဆွမ်းဟင်းပြုကာ အခု ကျင်းပတဲ့ ကထိန်ခင်းမှာ ဘုန်းကြီးတွေအား အမဲသား ဆွမ်းဟင်း လှူတာပဲ။ နွားသတ်တဲ့ လူကလည်း သူ ငွေရအောင် နွားသတ်တာပဲ။ စင်စစ်တော့ ကိုယ့်အကျိုးငှာ သူတစ်ပါးကို နိုင်ထက်စီးနင်း နှင့် နိုင်သလို လုပ်တာပဲ”

ထိုသို့ စိတ်ကူး၍ ထိုနေ့ ထိုကထိန်ခင်း၌ ကျောင်းသားများအား ထမင်းကျွေးသောအခါ ဘိုးသင်းကလေးသည် အမဲသားကို မစားဘဲ ငရုတ် သီးကြော်၊ ဟင်းချိုဟင်း၊ ပဲပင်ပေါက်အချဉ်မျှလောက်ကိုသာ စားလေတော့ သည်။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ဘုန်းကြီးနှင့် ထိုကထိန်ခင်းမှ ပြန်လာ၍ ည အိမ်သို့ ပြန်လာသောအခါ သူ့အမေက ပဲကြော်၊ ဟင်းချိုဟင်း၊ ငရုတ်သီး ထောင်းနှင့် ထမင်းကျွေး၏။ ဤသို့လည်း ပြော၏။ ‘ကွယ် ... ဝက်သား တော့ ပေါ်တာပဲ၊ စိန်ဖြူက ဝက်ကြီးကိုသတ်တာ တစ်ရပ်လုံးမှာ ညနေတာပဲ၊ ဒါနှင့် ငါ စိတ်မကောင်းလို့ ဝက်သား မဝယ်တော့ဘူး’ ဟု ပြော၏။ ဘိုးသင်း ကလေးကား အတော် ဝမ်းသာသွား၏။ သူ့အမေကျွေးသော ကုလားပဲထောင်း ကြော်သည် သူ့အဖို့ ဝက်သားထက် အဆပေါင်းများစွာ အရသာရှိသည်ဟု ထင်နေလေ၏။

ထိုအခါက စ၍ ဘိုးသင်းကလေးသည် အမဲသားနှင့် ဝက်သားကို မစားတော့ပေ။ ဘိုးသင်းကလေးသည် သူ စဉ်းစားတတ်သလောက် စဉ်းစား၍ နွားများနှင့် ဝက်များကို သနားသောကြောင့် ၎င်းတို့၏ အသားကို မစား တော့ပေ။ ထိုသို့သော ဘိုးသင်းကလေးသည် အခြား တိရစ္ဆာန်တို့ကိုကား သနားရမှန်း မသိသေးပေ။ သူသည် နွားနှင့်ဝက် ဖြစ်ခဲ့သောဘဝနှင့် နီးဟန် ရှိလေရာသလားဟု တွေးစရာပင်။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ပေပေတေတေနှင့်ပင် သတ္တမတန်းကို သင်၍ သရက်မြို့သို့ စာမေးပွဲဖြေဆိုရန် သွားရတော့မည်။ ထိုအခါ ၎င်း၏မိဘက လှည်းငှား၍ လှည်းနှင့်သွားရန် ကြံစည်၏။ ဘိုးသင်းကလေးကား လှည်း မစီးချင်၊ ခြေကျင်သွားလို၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်း၏အဖေသည် ဘိုးသင်း ကလေးနှင့်အတူ မင်းတုန်းမြို့မှ လေးဆယ့်လေးမိုင် ဝေးသော သရက်မြို့သို့ ခြေကျင်သွားကြလေ၏။ ထိုအခါမှာ ဘိုးသင်းကလေးသည် တစ်ဆယ့်သုံး နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ထိုသို့ ခြေကျင်သွားရသည့်အတွက် အတော် ပျော်၏။ လမ်းတွင် ကြည့်ရှုစရာများကိုကြည့်၍ မှတ်သားထားဟန် ရှိ၏။ သူတို့သည် ကျောက်ကြီးမှာ တစ်ညအိပ်၍ နောက်တစ်နေ့ ခရီးထွက်သော အခါ ကျောက်လမ်းမကို သွားရသဖြင့် လမ်းသာပြီးလျှင် ကောင်းသော် လည်း ခြေဖဝါးများမှာ ကျိန်းလာ၏။ ဘိုးသင်းကလေးလည်း ထိုအရွယ် အထိ ဘုန်းကြီးကျောင်းပျော် ဖြစ်နေ၍ ဖိနပ်မစီးသေး။

ထိုနေ့မှာပင် ညနေငါးနာရီခန့် ရှိသော် သရက်မြို့သို့ ဝင်မိရာ၊ ဘိုးသင်းကလေးသည် အတော်ဝမ်းသာသွား၏။ အင်မတန် နေ့စရာ ပျော်

စရာ ကောင်းပါလား။ ဒါဟာ မြို့၊ တို့နေတာဟာ တော ... ဟု အောက်မေ့ကာ သူ၏ ခြေဖဝါးများ ကျိန်းနာခြင်းကိုပင် သတိမရတော့ပေ။

ထိုနေ့ ညနေ၌ ညနေစာကို ထမင်းဆိုင်တွင် ဝယ်စားရာ၊ အတော်ပင် အရသာရှိ၍ စားကောင်း၏။ တို့တောမှာ ထမင်းကို အလကား စားရ၏။ လာတဲ့ဧည့်သည်ကို အိမ်ရှင်က ထမင်းကျွေးရ၏။ မြို့မှာကား ထမင်းဝယ်စားရ၏။ ဘုန်းကြီးပျံလိုပါတကား။ တောသည် နေဖို့ မကောင်း၊ မြို့သည် နေဖို့ကောင်း၏။ သို့သော် မြို့မှာ ဧည့်သည်များသည် ထမင်းကို ဝယ်စားရ၏ ... ဟု မှတ်ထားလိုက်၏။

ဘိုးသင်းကလေးလည်း အခြား မင်းတုန်းက စာမေးပွဲဝင်သူများကဲ့သို့ သုံးရက် တင်ကြိုပြီးသော် သရက်မြို့သို့ ရောက်၏။ ဘိုးသင်းကလေးမှာ စာကြည့်ရန် မည်သည့်စာအုပ်မျှ မယူခဲ့။ ခဲတ်၊ ခဲနီပြာတ်၊ ပေတ်သာပါ၏။ အခြား သူများမှာကား တည်းအိမ်တွင် တစ်စုကြီး တည်း၍ စာကြည့်၊ စာဖတ်၊ ဂဏန်းတွက်ကြ၏။

ဘိုးသင်းကလေးမှာ အလကား လျှောက်လည်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ သူ့အဖေက သရက်မြို့သို့ရောက်သော် နောက်ပိတ်ဖိနပ်၊ ခြေအိတ်နှစ်စုံတို့ကို ဝယ်ပေး၏။ ထိုအခါ ဖိနပ် စီးဖူးပြီ။ ကျကျနန စီးဖူးပြီ။ အင်း ... ဟု သဘောကျသလို ရှိ၏။ ထိုခေတ်က ဒေါ်ဆင် ဆိုသော ဖိနပ်သည် ခေတ်စား၏။ ဒေါ်ဆင်ဖိနပ်က ကျွဲကျွဲမြည်သည်ကိုပင် တောသားကလေး ဘိုးသင်းသည် အတော်သဘောကျနေ၏။ ထိုမှတစ်ပါး သရက်မြို့ ဈေး၊ မြစ်၊ သင်္ဘောတို့ကို မြင်ရ၍ အတော်ပင် နှစ်ခြိုက်၏။ သူ နေသော မင်းတုန်းမြို့မှာ ပထုံးချောင်း၌ ဘာကြောင့် ဒီလို သင်္ဘောများ မသွားဘဲ လှေများသာ သွားပါလိမ့်မလဲဟု တောသားကလေးပီပီ ဘိုးသင်းကလေးသည် စဉ်းစား၏။ မြစ်ထဲ၌ သင်္ဘောသွားနေပုံ၊ သင်္ဘောက ဥဩမြည်ပုံကို အတော်သဘောကျနေ၏။

ဘိုးသင်းလေးတို့၏ တည်းခိုရာသို့ အခြားအရပ်က ဘိုးသင်းကလေး၏ အဖေအသိုက် မိတ်ဆွေများ လာကြ၏။ ဘိုးသင်းကလေးကို စာမေးပွဲဝင်ဖို့ လာသည်ဟု မထင်ကြ၊ သရက်မြို့သို့ ရောက်ဖူးအောင် ပါလာသည်ဟု ထင်ကြ၏။

အမေမောင်တော်တစ်ယောက် မြေတိုင်းစာရေး ဦးရွှေဖုံးကလည်း အဖေထံ လာလည်၍ ထိုကဲ့သို့ပင် ထင်၏။ သို့သော် အဖေက သတ္တမတန်း စာမေးပွဲဝင်ရန် လာကြောင်းကို ပြောပြရာ ဦးရွှေဖုံးသည် အတော့်ကို ဝမ်းသာ

သွား၏။ ဦးရွှေဖုံးလည်း ရာထူးတိုးရန် ယခု ခုနစ်တန်း ဝင်မည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါက မြေတိုင်းစာရေးသည် သတ္တမတန်း အောင်သော် မြေတိုင်း အင်စပက်တော် ဖြစ်၊ နောက် မြို့အုပ်၊ ဝန်ထောက် စစ်ကဲ အထိ ဖြစ်နိုင်ခွင့် ရှိ၏။ ဦးရွှေဖုံးက ငါ့တူ မြို့အုပ်လောင်းဟု ပြောဖူး၏။

ဘိုးသင်းကလေးကား ထိုပြောသော စကားကို များစွာ ဝမ်းမသာပါ။ သူသည် သရက်မြို့မှာ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ သွားနေကြ သော ဂေါ်ရာများကို နေ့လယ်က မြင်ထားသဖြင့် အတော် သဘောကျနေ၏။ နှစ်သက်နေ၏။ ၎င်းကိုပင် ဟန်ကျသည်ဟု တောသား ဘိုးသင်းကလေး သည် တွေးဆနေ၏။ ထိုအခါက သရက်မြို့သည် တပ်မြို့ပင် ရှိသေး၍ ပန်ချာပိတ်အပြင် ဂေါ်ရာတပ်လည်း ရှိနေသေးသည်။ ခံတပ်ကြီးလည်း အကောင်းပြကတော့ ရှိနေပေသေးသည်။ ထိုခေတ်က ခံတပ်မှာ ယခုခေတ် နှင့် နှိုင်းစာသော် သိုးခြံလောက်မှ မကောင်းချေ။

ပထမနေ့ ဦးစွာ ဂဏန်းသင်္ချာတာသာကို ခုနစ်ပုဒ် ဖြေရ၏။ တစ်နာရီ ရှိသော အကုန် ပြီး၏။ ပြန်၍ မှားသည်၊ မှန်သည်ကို စစ်ဆေးနေ၏။ တစ်နာရီ ခွဲလောက် ရှိသော် စာမေးပွဲခန်းက ထွက်လာ၏။ ခုနစ်တန်း ဖြေဆိုသူများကို လိုက်ပို့သော ဆရာများက ဆီး၍ မေးကြ၏။

ဘိုးသင်းကလေးလည်း အကုန်ဖြေနိုင်ကြောင်းကို ပြော၍ မှတ်လာ ခဲ့သော အဖြေများကို ပြ၏။ ထိုအခါ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းက ဆရာများက တွက်ကြည့်ကြရာ အကုန်လုံး မှန်နေလေတော့၏။ အဖေကား ဝမ်းသာ၍ သွားပေါ်အောင် ပြုံး၍ နေတော့ပြီ။ ညနေပိုင်း ပထဝီမှာလည်း အကုန် ဖြေ နိုင်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် သဒ္ဒါနှင့် မြန်မာစာ ဖြေရ၏။ သဒ္ဒါမှာ သဒ္ဒါနှင့် ဆိုင်သော အဓိပ္ပာယ်၊ ဝါကျလုပ်နည်း၊ ရုပ်တွက်၊ သမ္ဘာရပရိစ္ဆေဒတို့ကို ဖြေရ၏။ မြန်မာစာမှာ ဝေဿန္တရာ၊ လောကသာရ၊ စာစိစာကုံးတို့ကို ဖြေရ ၏။ အကုန်လုံး တစ်ပုဒ်မကျန် ဖြေဆိုနိုင်၏။ စာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးသော ဘိုးသင်းကလေးအား မေးကြရာ၊ ဖြေဆိုသမျှကို သေသေချာချာ ပြန်ပြော၍ စာမေးပွဲသွင်းရန် ပါလာသော လက်ထောက်ဆရာများသည် အထူးဝမ်းသာ ကြ၏။ အခြား အလွတ်ပညာသင် အဖြစ်နှင့် လူကြီးများသည်လည်း အထူး အံ့ဩကြပုံ ရှိ၏။

ဘိုးသင်းကလေးကား စာမေးပွဲအောင်သည် ဆိုခြင်းကို နားမလည်။

စာမေးပွဲအောင်ရန် ဟူ၍လည်း စိတ်အလိုမရှိ။ ဖြေဆိုရန် ကိစ္စရှိသောကြောင့် ဖြေဆို၏။ ဖြေသောအခါမှာ သူ ဖြေတတ်ကြောင်းကို ပြလို၏။ စာမေးပွဲ ဖြေဆိုသောအခါ သူ့အဖေက သူ့အတွက် ဝတ်ဖို့ ကာဖီရုပ်အင်္ကျီ (ထိုအခါက ရုပ်အင်္ကျီကို ကာဖီဆန်း၊ ကာဖီရုပ်အင်္ကျီဟု ခေါ်၏။) ပိုးလုံကွင်း၊ နောက်ပိတ် ဖိနပ်တို့ကို ဝယ်ပေးသဖြင့် ဝတ်၏။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ထိုအခါမှ ဖိနပ်စီးဖူးသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ဘိုးသင်း ကလေးကား တောသား ဖြစ်ရသည်ဟု သဘောမထားမိသော်လည်း သရက် မြို့ ရောက်လာမှ မြို့သဘောကို နှစ်သက်၏။ သရက်မြို့၌ တွေ့ရသော သင်္ဘောများ၊ ဂေါ်ရာစစ်သားများ၊ စစ်တပ်၊ ပုလိပ်ဌာနာတို့မှ မှုတ်သော ခရာသံများတို့ကို အလွန်သဘောကျ နှစ်ခြိုက်၏။ သရက်မြို့၌ စားခဲ့ရသော ပေါင်မုန့်၊ ဘီစကွတ်၊ ခေါက်ဆွဲတို့ကို သဘောကျ၏။ သို့ရာတွင် သူ နေရ သော တောမြို့ကလေးနှင့် သရက်မြို့ကို နှိုင်းယှဉ်ချက် ထုတ်မိဟန် မတူပေ။

သို့နှင့်ပင် သရက်မြို့မှ ခြေကျင်ပင် ပြန်လာရာ၊ ပထမအစ၌ တော သားကလေးသည် နောက်ပိတ်ဖိနပ်စီး၍ ဖိနပ်၏ ခွာသံနှင့် ဖိနပ်မှ ကျိုက်၍ မြည်သံကို သဘောကျသဖြင့် ကျောက်လမ်းပေါ်တွင် အလွန် လမ်းသွားရ ကောင်းနေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်မိုင်ခန့် သွားပြီးနောက် ဖိနပ်ပေါက်၍ ဖိနပ်ကို မစီးနိုင်ဘဲ ဖိနပ်ကိုထမ်းကာ ပြန်လာရ၏။ အမှန်မူကား ဘိုးသင်းကလေး သည် တောသားစစ်စစ် ဖြစ်၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်း ဝေယျာဝစ္စ

ဘိုးသင်းသည် မင်းတုန်းမြို့ရှိ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အခြား သတ္တမတန်း ဝင်ပြီးသောသူများမှာ ကျောင်းသို့ မကပ်ကြတော့ပေ။ သူသည်ကား ကျောင်းက အိမ်သို့ ထမင်းစားရုံလောက်သာ ပြန်၏။ လေးတန်း၊ ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်းသမားများနှင့် ရောနှောကာ သင်ပြပေးနေ၏။

ဘိုးသင်းကလေး၏ အဖေကား သူ့သားကို မြို့ထဲ၌ လျှောက်၍ လည်ပတ်ကာ နေစေချင်၏။ ဟန်ခြပ်လုပ်ကာ ကြွားမော်သုံးစား၍ နေစေလို၏။ ဘိုးသင်းကား ကျောင်းကပင် မပြန်တော့ဘဲ ကျောင်းတွင် လေးတန်း၊ ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်း ကျောင်းသားတို့က နားမလည်သော၊ မတတ်သော သဒ္ဒါ ဂဏန်းတို့ကို ပြပေးနေခြင်းဖြင့် အလွန်ပျော်နေ၏။

ထိုနှစ် ဘိုးသင်းတို့၏ ကျောင်း၌ ပညာအုပ်က စာစစ်ရာ၊ စတုတ္ထတန်းက စ၍ ဆဋ္ဌမတန်းအထိ ကျောင်းသားတို့အား အကုန်လုံး အအောင်ပေးရလေတော့၏။ ထိုသို့ စာမေးပွဲပြီးသောအခါ ကျောင်းတွင် သုံးရက်ပျော်ပွဲ ချက်စားကြ၏။ ထိုသို့ ပျော်ပွဲ ချက်စားရာ၌ တောမှ ရွေးနှင့်လိုက်၍ ရသော တောကြောင်နှစ်ကောင်၊ ယုန်နှစ်ကောင်တို့လည်း ပါ၏။ ဤကား တောသားစရိုက်။

ကျောင်းမှာ စာမေးပွဲပြီး၍ တောရွာကလေးများမှ လာရောက် ပညာသင်ကြားသော ကျောင်းသားများသည် ခေတ္တ တစ်လခန့် မိမိတို့ရွာသို့ ပြန်ကြပြီ။ မြို့ပေါ်မှ အထက်တန်းစား၊ အလတ်တန်းစား ဆိုသူတို့၏ သား

များလည်း ကျောင်းသို့ မလာကြတော့ပေ။ ကျောင်းမှာကား ဘိုးသင်းကလေးနှင့် ငဆွေး ငပွေး လူဆယ့်ငါးယောက်လောက်သာ ကျန်ခဲ့၏။ ဘိုးသင်းကလေးတို့ လူစုသည် ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဦးပဉ္စင်းကြီး နှစ်ပါးတို့အား ပြုစုကာ နေကြလေသည်။

ဘိုးသင်း ခေါင်းဆောင်၍ နံနက် အရုဏ်ဆွမ်းမီ ဟင်းချို သို့မဟုတ် ချဉ်ရည်တစ်အိုး၊ အခြား ငါး ဖြစ်စေ၊ အသား ဖြစ်စေ ဟင်းကောင်းတစ်ခွက်ကို ချက်ကာ ပူပူနွေးနွေး ကပ်လေတော့ပြီ။ နံနက်စောစော ဆွမ်းဝတ်ယူခြင်း၊ နေ့လယ် ဆွမ်းခံခြင်းတို့ကိုလည်း မပြတ်ချေ။

နံနက် အရုဏ်ဆွမ်း စားပြီး၍ စာအံချိန်တွင် ထိုကျောင်းသားကလေးများအား မင်္ဂလာသုတ်နှင့် အပြင်အောင်ခြင်းကို ကျကျနန သင်ပေးလေ၏။ ဘုန်းကြီးက ဘိုးသင်း စာသင်ပေးနေခြင်းကို အကဲခတ်၍ ‘အင်း ... ဒါမှ စာသင်ပေးခြင်းအစစ်’ ဟု ဦးပဉ္စင်းကြီးအား ပြောပြသည် ဟူ၏။

နေ့လယ်ချိန်သော် ဘိုးသင်းကလေးသည် ထိုကျောင်းသားများအား ထင်းခွေဟု အကြောင်းပြကာ တောသို့လွှတ်၍ ရှဉ့်၊ ယုန်၊ ရေ စသော တောကောင်များကို လိုက်စေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ချောင်းသို့ လွှတ်၍ ငါးရှာခိုင်းသဖြင့် ကျောင်းမှာ ပုစွန်တုပ်ကောင်းကောင်း စားရ၏။ ဘိုးသင်းကား စာတိုက်ပေါ်တွင် အိပ်၍ ကြည့်လိုသော စာတိုပေစများကို ရှာဖွေကာ ကြည့်နေလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အဖော်များ အားတက်အောင် နေ့လယ်တွင် ငါးရှာလိုက်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တောလည်လိုက်၏။

ဘိုးသင်းသည် ထိုသို့သော ကျောင်းပိတ်ရက်များ၌ မြို့ထဲ၊ အရပ်ထဲသို့ မရောက်သည်လောက် ဖြစ်၏။ သူ့အဖေကမူကား ထိုသဘောကို မနှစ်သက်။ မြို့ထဲ၊ အရပ်ထဲတွင် ကြွားမော် လှည့်လည်ကာ သုံးစွဲ၍ နေစေလို၏။ သားအဖနှစ်ယောက်၏ သဘောသည် မတိုက်ဆိုင်ချေ။

ထိုလများတွင် တပို့တွဲလလည်း တစ်ပိုင်းပါနေသဖြင့် လဆန်းကတည်းက စ၍ပင် ထမနဲများကို လာရောက်၍ လှူကြ၏။ ထိုအခါ ဘိုးသင်းကလေးသာလျှင် ကျောင်းသားများကို အအုပ်ဖြစ်နေ၍ လူကုတ်အိမ်များမှ လာရောက် ထမနဲ လှူသော် ဘိုးသင်းသည် သူ၏လူများအား ‘ဟေ့ ထမနဲကို ထမနဲချည်း စားလို့ မကောင်းဘူးကွယ်၊ လူညံ့စား ခေါ်တယ်၊ ကြက်သားကြော်၊ အမဲကြော်၊ ငါးကြော်များနှင့် စားရမှ ဘုန်းကြီး ခေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ နေ့လယ်မှာ တောလည်သွားကြ။ ယုန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ချေဖြစ်ဖြစ် ရအောင်

လိုက်။ ဒါမှမဟုတ် တင်ကျီးအိုင် သွားပြီး ပုစွန်တုပ်ငုပ်၊ ငါးမိုန်းထိုးပြီး ဖမ်းကြ' ဟု ပြောဆို၏။ နောက်တစ်နေ့သော် ဘုန်းကြီးများ ထမန်ပွဲ၌ ထမန်နှင့် ဘဦးပေးရန် ငါးကြော်များ၊ ကြက်သားကြော်များ ပါသွားလေ၏။

ထိုနှစ်မှာ ရွာတစ်ရွာ၌ ဘုန်းကြီးပျံ အကြီးအကျယ် ရှိလေသည်။ ထိုဘုန်းကြီးပျံသို့ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးသည် ဆယ်ရက် တင်ကြိုကာ သွား ရောက်၍ စီမံရလေသည်။ ထိုအခါ ကျောင်းတွင် ဘိုးသင်းသည် သူ၏ လူများနှင့် ကျောင်းစောင့်သဘောကဲ့သို့ ဦးပွင်းကြီး နှစ်ပါးနှင့် ကိုရင်ကြီး တစ်ပါးကို ပြုစုကာ နေခဲ့ရ၏။ ဘုန်းကြီး၏ နောက်တော်ပါးသို့ ဘုန်းကြီး၏ အချစ်တော် တစ်ယောက်နှင့် လူချမ်းသားတို့၏ သားများ ငါးယောက် လိုက်ပါ သွားကြလေသည်။

ဘိုးသင်းကလေးကား ၎င်း၏အိမ်သို့ပင် မပြန်ဘဲ ကျောင်းမှာပင် ချက်ပြုတ်စား၍ ဦးပွင်းနှစ်ပါးနှင့် ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးတို့အား ဆွမ်းဝတ် မှန်မှန်ယူပေးခြင်း၊ ဆွမ်းမှန်မှန်ခံပေးခြင်းတို့ကို ပြုစေသည့်ပြင် ထောပတ်ဆွမ်း တစ်လှည့်၊ အုန်းဆွမ်း တစ်လှည့် ဟင်းကောင်းဟင်းမွန်တို့ဖြင့် ပြုစုနေခြင်း ကြောင့် ဦးပွင်းတို့သည် ဘိုးသင်းကို ကောင်းစွာ စိတ်ကျေနပ်၊ နှစ်သက် ကြလေသည်။

ထိုဦးပွင်းနှစ်ပါးကား ယခင်က ဘိုးသင်းကို အတော်ပင် မုန်းဟန် ရှိကြပေသည်။ ပရိတ်ကြီး စာပြန်ပွဲက စ၍ ဦးပွင်းကြီးသည် ဘိုးသင်းကို မုန်းတီးဟန် ရှိပေသည်။ ယခုသော်ကား ဘိုးသင်း၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု အားဖြင့် ဦးပွင်းကြီးသည် ဘိုးသင်းကို စိတ်ကျေနပ်ဟန် ရှိလေသည်။

ဘိုးသင်းကား အသက်အရွယ်နှင့် မမျှ။ ထင်လျှင် ထင်သလို ဇွတ် ပြုတတ်၏။ အကြောက်သဘော၊ အရွံ့သဘော မရှိ။ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ လက်ဆွဲမီးအိမ် များစွာရှိ၏။ ရေနံဆီပုံးများလည်း များစွာရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဦးပွင်းများနှင့် ကိုရင်ကြီး အခန်းတွင် ညအချိန်များ၌ ရေနံဆီမီးခွက်သာ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဘိုးသင်းသည် ဦးပွင်းကြီးထံ လက်ဆွဲမီးအိမ် တစ်လုံး၊ ကိုရင်ကြီးထံ လက်ဆွဲမီးအိမ် တစ်လုံး၊ အခြား ဦးပွင်းတစ်ပါး နေသော ကျောင်းကလေး၌ လက်ဆွဲမီးအိမ် တစ်လုံး ထားပေလေ၏။ ဦးပွင်းများက 'ဘုန်းကြီး ဆိုသတတ်' ... ဟု ရွံ့တွံ့တွံ့စကား ဆိုရာ ဘိုးသင်းက 'တပည့် တော်ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးဟာ မီးအိမ် ဈေးသည်၊ ရေနံဆီဈေးသည် မဟုတ် ပါ' ဟု ဆို၏။

ဦးပဉ္စင်းကြီးကား ငါ့တူဟာ ဘုန်းကြီးရဲ့ သော့ကိုင် အချစ်တော်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ထံ ငါ ဒီလို အခွင့်အရေး မရခဲ့ချေဟု စိတ်တွင် အောက်မေ့ပုံ ရှိဟန်တူ၏။

ထိုသို့မဖြစ်မီပင် သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် နှစ်ရက်နေ့လောက်က စ၍ ဦးပဉ္စင်းများနှင့် ကိုရင်ကြီးထံသို့ တစ်ညမှာ ဖယောင်းတိုင်ညှိစ နှစ်တိုင်စီ ကပ်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဘယ်လို ဘယ်နည်းဟု မသိကြ။

ဘိုးသင်းသည် စာမေးပွဲပြီး၍ ကျောင်းသားများ ခေတ္တ အိမ်ပြန်ကြ၍ ကျောင်းသား နည်းသောအခါ ဖယောင်းတိုင် ထွန်း၍ ကျန်ရှိသော ကျောင်းသား များကို ဝိုင်းပွဲကာ ပုံပြောခြင်း၊ ဝတ္ထုပြောခြင်းတို့ကို ပြု၏။ ထိုအခါ ဘုန်းကြီး က သူတို့အား ဖယောင်းတိုင် ပေးလို၍ နင်တို့ ဖယောင်းတိုင်များ ဘယ်က ရသလဲဟု မေး၏။ ထိုအခါ ဘိုးသင်းက 'သီတင်းကျွတ်လတုန်းက စေတီ များ၊ ရုပ်တုတော်များမှာ မြို့က မီးထောင်ပြည့် အဆို အက အတီးအမှုတ် တို့နှင့် လှည့်လည်ကာ မီးထွန်းကြပါသည်။ သူတို့ မီးထွန်းပြီးအပြန် လေးပုံ တစ်ပုံလောက်ကို မီးငြိမ်းပြီး ယူထားစေတဲ့ ဖယောင်းတိုင်များပါ ဘုရား' ဟု လျှောက်လေ၏။

ဘုန်းကြီးလည်း ပြုံး၍ 'ခွေးကောင်တွေ၊ ဒီအကောင်တွေဟာ ညတိုင်း ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်းပြီး စာကြည့်ပါတယ်၊ ဘယ်က ရတာလဲလို့ ငါ စဉ်းစား နေတယ်' ဟု ပြောကာ အေးအေးနေလေ၏။

ဘိုးသင်းကား ငယ်ကတည်းက စ၍ ထင်ရာစိုင်းပြီးသော် ဇွတ်တရွတ် ပြုလုပ်တတ်၏။ ဘုန်းကြီးပျံ ကျင်းပသောနေ့သို့ ရောက်သော် သူ့လူများကို ဘုန်းကြီးပျံသို့ မလွှတ်၊ သူ့လူများကား သွားချင်ကြ၏။ သူတို့ သွားချင် ကြသည်ကို ဘိုးသင်းသည် သိ၏။ ထို့ကြောင့် 'မင်းတို့ ဘုန်းကြီးပျံကို သွားနိုင်တယ်၊ ဘုန်းကြီးပျံသို့ ရောက်ရင် တည်းကျောင်းကို ရှေးဦးစွာဝင်ကြ' ဟု မှာ၏။ သူ့လူများက ခင်ဗျားကောဟု မေး၏။ 'ဟ ငါရော သွားရင် ဦးပဉ္စင်းများကို ဘယ်သူက ဆွမ်းကပ်မှာလဲ' ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဦးပဉ္စင်းငယ်တစ်ပါးနှင့် ကိုရင်ကြီးသည် ကျောင်းသားများ ကို ခေါင်းဆောင်၍ ဘုန်းကြီးပျံသို့ သွားမည် ဆို၏။ ကျောင်းသားများကား အင်တင်တင်နေ၏။ ဘိုးသင်းသည် သဘောသွားကို နားလည်၍ ၎င်းတို့အား ငွေသုံးကျပ် ထုတ်ပေးလိုက်ရာ ကျောင်းသားများသည် ရှေ့ရှေ့ရှာရှာနှင့် ဘုန်းကြီးပျံသို့ ပါသွားလေ၏။ ထိုသို့နှင့် ကျောင်းသားများသည် တည်း

ကျောင်းသို့ ရောက်သွားရာ၊ ဘုန်းကြီးက ငဘိုးသင်းကောဟု မေး၏။ ငွေဆုံက ဘိုးသင်း ကျောင်းစောင့် နေခဲ့တယ်ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ ဘုန်းကြီးက သည်အကောင်ကို သွားခေါ်ချေဟု ဆို၍ ဘိုးချစ်သည် ကျောင်းသို့ ပြန်လာ ပြီးလျှင် ဘိုးသင်းကို ခေါ်သဖြင့် ဘိုးသင်းသည် ဘုန်းကြီးပျံသို့ ပါသွားရ လေ၏။

ရောက်သော် ဘုန်းကြီးက ‘တို့ကျောင်းသားတွေဟာ ဘုန်းကြီးပျံမှာ ဆူတယ်၊ ဘယ်ဦးပဉ္စင်းကမှ အုပ်လို့မရ’ ဟု ပြော၏။ ‘တင်ပါ’ ဆိုကာ ဘိုးသင်းသည် ဘုန်းကြီးထံမှ ထ လာ၍ တည်းကျောင်းမှ မောင်းကို တီး လေရာ ကျောင်းသားကြီးငယ် လေးဆယ်ခန့်သည် ခဏကလေးနှင့် စုကာ ရောက်လာ၍ တည်းကျောင်း၏ နောက်တွင် စုဆုံကြလေ၏။ ထိုအခါ ဘိုး သင်းက ဤသို့ ပြော၏။

‘ဘုန်းကြီးက ပြောတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဘုန်းကြီးပျံမှာ ဆူကြ၊ ရမ်းကြ၊ ပွဲမငြိမ်အောင် လုပ်ကြတဲ့၊ ကြိုးစားကြဗျား’

ထိုအခါ လူကြီးကြီးတစ်ယောက်က ‘မင်းနယ်ကျယ်’ ဟု ဆိုရာ ဘိုးသင်း က ‘တစ်နယ်လုံးက ပေပင်ကျောင်း ဘုန်းကြီးဟာ သြဇာကောင်းတယ်လို့ ဆိုကြတယ်၊ ဘုန်းကြီးက မနေ့က မဆူကြနဲ့ ဆိုတယ်။ ခင်ဗျားတို့ တစ်ည လုံး ဆူတယ်။ သည်တော့ ပေပင်ကျောင်းဘုန်းကြီး သြဇာကောင်းတယ် ဆိုတာကို ခင်ဗျားတို့က စ ဖျက်တယ်။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက သူ့သြဇာ တည်ရအောင် ဆူကြ၊ ရမ်းကြ ဆိုတယ်’ ဟု ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါတွင် ယခုမှ ခြောက်တန်းအောင်ပြီး ကျောင်းသားကြီး ငါး ယောက်က ‘မင်းတို့ မဆူကြနှင့်၊ မရမ်းကြနှင့်၊ သူများ ဆူရင် ရမ်းရင်တောင် တောင်းပန်ကြ’ ဟု ဆိုသဖြင့် ကျောင်းသားများသည် သဘောတူသွားပြီး ဘုန်းကြီးပျံကို ငြိမ်သက်အောင် စောင့်ကြပ်သော ဦးပဉ္စင်းပျံများနှင့် လက်တွဲ ကာ စောင့်ကြပ်ကြလေ၏။

ဘိုးသင်းကား ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးသော် ကျောင်းသို့ ပြန်သွားလေ၏။

ဘိုးသင်းက လွတ်လိုက်သော လူစုသည် နှစ်ည ရှိပြီးနောက် ပြန်လာ ကြရာ ဦးပဉ္စင်းနှင့် ကိုရင်ဂေါ်ကြီးကား ပြန်ပါမလာပေ။ ထိုကြောင့် ဦးပဉ္စင်း ကြီးသည် ဘုန်းကြီးပျံသို့ သွားရန် တဆန်ငင်ငင်နှင့် ရှိနေရာ ဘိုးသင်းက ‘ကိစ္စမရှိပါ၊ သည်အကောင်တွေ ကျောင်းကို ကောင်းစွာ စောင့်မှာပါ’ ဟု လျှောက်လေ၏။

ထိုသို့ ဘိုးသင်းသည် ဦးပဉ္စင်းကြီးအား လျှောက်ထားပြီးနောက် ဦးပဉ္စင်းကြီး၏ ရှေ့မှာပင် ‘နင်တို့ ကျောင်းက ကြက်တွေကို သတ်ပြီး ချက်စားကြ၊ ဆွမ်းဝတ်မယူနှင့်၊ ဆွမ်းမခံနှင့်’ ဟု မှာ၏။ ဦးပဉ္စင်းကြီးကား မျက်လုံးပြူးနေ၏။ ထိုအခါ ငွေဆုံက ‘တို့ မစားပါဘူးကွာ၊ စိတ်ချပါ’ ဟု ဆို၏။

ဘိုးသင်းလည်း ‘မင်းတို့ ဒါလိုမစားရင် ဘာစားမလဲ’ ဟု ဆိုရာ၊ ငွေလှိုင်က ‘ငါ ပြောမယ်၊ တို့ ပိုက်ဆံကွင်းပစ်လို့ ...’ ဆိုရာ ဘိုးသင်းက ‘ငါ မှာတယ်၊ မကစားနှင့်’ လို့ ဆို၏။ ငွေဆုံက ‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့ ကစားချင်တာပဲ’ ဆို၍ ငွေဆုံက ဤသို့ ပြော၏။ ‘ဘိုးခက်ကို ပိုက်ဆံကွင်းပစ်ရော သုံးကျပ် နိုင်တယ်ကွယ်၊ ဒီတော့ ကစားသမားကြီးတစ်ယောက်က ငါ့ကို လက်တို့ခေါ်ပြီး မင်းတို့ ကွင်းမပစ်ပါနှင့် ဆိုကာ ငွေနှစ်ကျပ်ပေးတယ်၊ ဒါကြောင့် တို့ ငွေငါးကျပ် ကစားသမားများထံက ရတယ်၊ တို့ ကစားထိုက်တယ်၊ ဆက်ပြီး မကစားတာတောင် မှားသေးတယ်၊ တို့ လက်ထဲမှာ ငွေသုံးကျပ် ရှိသေးတယ်၊ စိတ်ချ၊ ကျောင်းက ကြက်တွေကို တို့ သတ်မစားပါဘူး’

ဘိုးသင်းသည် သူတို့အား ဆန်၊ ဆီ၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်တို့ကို ထုတ်ပေးခဲ့၍ ဦးပဉ္စင်းကြီးနှင့် တွန်းကြီးပျံသို့ သွားရောက်လေ၏။ ပေပင်ကျောင်းက တည်းကျောင်း၌ ဘိုးသင်း ရောက်နေသည်ကို မြင်ကြသဖြင့် ပေပင်ကျောင်းက လူဆိုးလူမိုက်ဗိုလ် ရောက်လာပြီဟု ဆိုးချင်သော သူတစ်စုထဲမှာ သတင်းဖြစ်ကာ ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။ ထိုအခါ အသက် တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ခန့် ရှိသော ရွာက အပျိုတစ်ယောက်ကလည်း ‘မင်း တို့အနားကနေပြီး ညပွဲကြည့်ပါကွယ်၊ တို့ကို ကင်မွန်းထောင်က အကောင်တွေဟာ ရစ်သီရစ်သီနှင့် လှောင်ချင်ကြတယ်’ ဟု ပြောလေ၍ ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ညနေချိန်သော် သူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီး၍ သူ၏ ဩဇာကိုက်သော ငါးတန်း အောင်ပြီးသော တောရွာသား ငါးယောက်နှင့် ဘိုးသင်းသည် ပွဲဈေးတန်းသို့ လျှောက်ကာ ကြည့်၏။ ပွဲတွင် ဆူချင် ရမ်းချင်သော သူများကို တွေ့၏။ ထိုသူများက ဘိုးသင်းကို မိတ်ဖွဲ့၏။ ဘိုးသင်းလည်း ၎င်းတို့အား ဆီထမင်းနှင့် ငါးကြော်၊ ကြက်သားကြော် နှစ်ကျပ်ဖိုး ကျွေး၏။ မခမူ၊ မရမ်း၊ အပျိုများကို မစ၊ မလှောင်ရန် တစ်ခွန်းမျှ မပြော။ ထိုကျသောငွေကို ဘိုးသင်း၏ ကျောင်းသားသူငယ်ချင်းများက ထုတ်ပေး၏။

သို့လင့်ကစား ဘိုးသင်းသည် ဤသို့ စကားတပြောပြောနှင့် သူလည်း ဆီထမင်းနှင့် ကြက်သားကြော်ကို မိတ်ဆက်အဖြစ် ဆိုင်အတွင်းမှာ စည်ခံကာ စားပြီးသော် ဤကဲ့သို့ စကားဆို၏။

‘ခု ဒီနယ်မှာ ဘုန်းကြီးပျံ ဖြစ်ပြီး အကြီးအကျယ် ကျင်းပတာမှာ ငြိမ်းအေးတာဟာ သိပ်ဝမ်းသာစရာ ကောင်းသမျှ’

‘ခင်ဗျားတို့ ဘုန်းကြီးကြောင့်’

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကြောင့်’

‘ဟာ ...’

‘မဟာနှင့်ဗျ၊ ကမ္မနယ်မှာ အလှူပွဲတစ်ပွဲရှိရင် လူတစ်ယောက်တော့ ခေါင်းပေါက်တာပဲ။ ခုလိုသာ ပွဲကြီးဆိုရင် နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်လောက်တော့ ဆေးရုံရောက်ရမှာ သေချာတယ်ဗျ။ ဒါ ဘာကြောင့်၊ အဲဒီနယ်က လူငယ်တစ်စုဟာ ခင်ဗျားတို့လို မယဉ်ကျေးလိုဗျ၊ သောက်စားမူးယစ်ပြီး ရမ်းကြတော့ မသဘာဝရောတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့ဗျာ။ ဒီမှာတော့ ခင်ဗျားတို့ နယ်ခံလူတွေက လိမ္မာယဉ်ကျေးတော့ ဒီဘုန်းကြီးပျံကြီးဟာ သိပ်ကို စည်ကားသိုက်မြိုက်တာပဲ။ ခင်ဗျားတို့မှာလည်း သိပ်ကို ဂုဏ်ကြီးသွားတာပဲ’

ဘိုးသင်းက ထိုသူတို့အပေါ် လူပါးလူနပ် လုပ်၍ ပြောပြလေရာ ထိုသူတို့ကား အတော်ပင် ဝမ်းသာသွားကြ၏။ ဆူချင် ရမ်းချင်သော စိတ်တို့ ပပျောက်သွားပြီးသော် ၎င်းတို့၏ အပေါင်းအဖော်များကိုပင် အေးအေးလူလူ ပွဲကြည့်ရန် ပြောဆိုကြလေတော့ပြီ။

ဘိုးသင်းကလေးမှာ နေပုံထိုင်ပုံနှင့်တကွ မိုက်ကန်းသည်၊ ရမ်းသည်ဟု ထင်ရစေကာမူ သူ၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံပုံနှင့် စကားပြောဆိုပုံကို အတော်ပင် သတိပြုစရာ ဖြစ်ပေသည်။

ဘိုးသင်းကလေးတို့သည် ညပွဲကြည့်သောအခါ နေ့လယ်က တွေ့ခဲ့သော အမျိုးသမီးက ဖျာများ၊ နေရာများ ပေးသဖြင့် ဘိုးသင်းသည် ၎င်း၏ အဖော်ငါးယောက်ကို ခေါ်ပြီး ထိုအမျိုးသမီးတို့နှင့် ကပ်၍ အတူ ပွဲကြည့်ကြ၏။ ဘိုးသင်းကလေးမှာ ထိုအမျိုးသမီးပျိုနှင့် ကပ်ကာ ရှိနေ၏။ ပွဲမှာကား ရုပ်သေးပွဲ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ပွဲကြည့်ကြရာ၌ အမျိုးသမီးများက ဘိုးသင်းတို့အား စားစရာများ တည်ခင်း ကျွေးမွေးကြ၏။ ဘိုးသင်းကလေးတို့ကလည်း အညံ့မခံ။

ကျေးသမျှ စားကြ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ပွဲကြည့်ကြရာ မင်းသမီး၊ မင်းသားများပင် စခန်းသွားနေလေပြီ။

ထိုခေတ်၊ ထိုအရပ်က ပွဲကသည် သဘာဝကား ဤသို့ ဖြစ်၏။ ဆောင်းဥတု၌ ဆီးနှင်းအလွန်ကျ၍ ပွဲခင်းကို ကနားကြီး အကြီးအကျယ် ထိုး၍ ချင်းရဲခက်များကို မိုးထား၏။ ကနားအတွင်း၌ မီးခွက်များ အသင့်အတင့် ထွန်းထား၏။ ထို့ကြောင့် ကနားအတွင်းမှာ အလင်းရောင် မှိန်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ထိုသို့ မင်းသမီး မင်းသား စခန်းသွားကို ကြည့်နေစဉ် ထိုအမျိုးသမီး ပျိုသည် ဘိုးသင်းနှင့် ကိုယ်ချင်းပူးကပ်လာပြီးလျှင် ထိကပါး ရိုကပါး လုပ်လာလေသည်။ ဘိုးသင်းက နည်းနည်း ကိုယ်ချင်းခွာပေးသော် အမျိုးသမီးက ဇွတ် ပူးကပ်ထားပြန်၏။

ထိုအမျိုးသမီးကား အသက် တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လောက်၊ ဘိုးသင်းကား အသက် တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်၊ ရွယ်တူချင်း မဟုတ်၊ အတော် ခြားနားနေ၏။ ဘိုးသင်းကား အသက်ငယ်သော်လည်း လွန်ခဲ့သော သုံးလေးရက်ကပင် ဣတ္ထိယသျှတ္တရကို ပေတစ်ခုထဲတွင် ဖတ်လိုက်၍ ထိုအမျိုးသမီး၏ သဘောကို ရိပ်စားမိသည်။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်သော သဘော ဖြစ်သည်။ သူ စိတ်ပျော်ရန်သာဟု ဘိုးသင်းသည် ယူဆမိသည်။

ဘိုးသင်းသည် ထိုသျှတ္တရကျမ်းကို ဖတ်စဉ်က ကျမ်းပြုဆရာအား မိန်းမများကို နှိပ်နှိပ်စက်စက် အပြစ်ပြုကာ စာရေးထားသည်ဟု အတော် မနှစ်မြို့ခဲ့ပေ။ စိတ်ထဲက အပြစ်ဆိုခဲ့ပေသည်။ ယခုကား သူ့မှာ လက်တွေ့ ဖြစ်နေသဖြင့် ပွဲကြည့်ရင်း စဉ်းစားရာ၊ စဉ်းစားမရ ဖြစ်သည်။ မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ အကျိုး မသက်ရောက်သော နေရာ၌ ထိုသို့ တွေ့ရသည်မှာ အတော်ဆန်းသည်။ သျှတ္တရ ဆရာသည် ထိုအကြောင်းမျိုး၌ ဘာကြောင့် များ ထည့်ပြီး မရေးသားပါလိမ့် ဟူ၍ သျှတ္တရကျမ်း ဆရာကို ဆွဲကာ စိတ်အားဖြင့် ပုတ်ခတ်မိပေသေးသည်။

ဘိုးသင်းသည် မင်းသမီး မင်းသား စခန်းသိမ်းပြီးသော် သူ့လူများနှင့် တည်းကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ဘိုးသင်းသည် ထိုနေ့ ဝေလီဝေလင်းမှာပင် ဦးပွင်းကြီးကို ထားခဲ့၍ ကျောင်းသို့ ပြန်လေပြီ။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌ ညက သူ တွေ့ခဲ့ရသော အကြောင်းသည် ခဏခဏ ပေါ်လာလေသည်။ ကျောင်းသို့ ရောက်သော်

ပြာသာဒ်ခန်းတွင် စိတ်ချလက်ချ အိပ်လေတော့ပြီ။ ဘုန်းကြီး ပြန်ရောက်
သည်ကိုပင် မသိလိုက်ချေ။

ဘုန်းကြီးလည်း နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်ဆွမ်း စားပြီး၍ လက်ဖက်ရည်
ဖန် သောက်နေရင်း ဦးပွင်းကြီးအား ‘ဒီအကောင်တွေဟာ တော်တော်
ကြက်သား ချက်စားတယ် ထင်တယ်’ ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို ဘိုးသင်း
သည် ရုတ်တရက် ကြားလိုက်၍ ဤသို့ ဝင်ရောက် လျှောက်လေ၏။

‘ဘုန်းကြီးပျံ့အတောအတွင်းမှာ ကြက်သားဈေး အင်မတန် ကောင်းနေ
ပါသည် ဘုရား၊ အဲဒီတော့ ကြက်ခိုးဝိဇ္ဇာ ဘိန်းစား ကိုထွန်းအောင်က
ကြက်တွေ ခိုးလာပြီး အမွှေးနုတ်ထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဘုရား’

ဘုန်းကြီးက ပြုံး၍ ‘နင် ကြီးရင် ရှေ့နေများ မလုပ်နှင့်’ ဟု ဆို၍
ဘိုးသင်းမှာ ‘တင်ပါ’ ဟု တင်ပါ ခဲ့ရ၏။

ဘိုးသင်းသည် တွေ့ခဲ့ရသော အကြောင်းကို စဉ်းစားရာ ဤသို့ အဖြေ
ပေါ်လာလေသည်။ ထိုအခါက သူ့အဖြေကို သူ မှန်သည်ဟု ထင်သည်။
ထိုအမျိုးသမီးတို့ရွာ၌ ဘုန်းကြီးပျံ့အတွက် အရပ်ဇာတ် ထောင်ရာ၊ ယင်း
မိန်းမပျိုမှာ ငွေရှင် ဖြစ်၍ ဇာတ်အုပ်သဖွယ် ဖြစ်နေပေသည်။ သူမသည်
ဇာတ်တိုက်တိုင်း ဇာတ်ဦးစီး အဖြစ်နှင့် ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအမျိုးသမီး
၏ မေထုန်စိတ်ကို ၎င်း၏ အပြုအမူ၊ အလေ့အကျင့်တို့နှင့် ဇာတ်သဘင်
ဝန်းကျင်က အားပေးကာ ရှိရမည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် ပွဲခင်းထဲ၌ မင်းသမီး မင်းသား စခန်းသွားကို
ကြည့်နေရင်း ကာမ မေထုန်စိတ်တို့သည် ဇာတ်ခံရင်းမှာ ထက်သန်လာလိမ့်
မည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပြေ သူသည် မေထုန်ကစားသည်ဟု ဘိုးသင်း
က ယူဆထားလိုက်ရလေသည်။

ထိုအယူအဆသည် မှန် မမှန် မသိ။ ထိုအခါက စ၍ ဘိုးသင်းသည်
မိန်းမများကို မရောနှောသင့်၊ ကြောက်စရာကောင်းသော သတ္တဝါဟု ယူဆ
ထားလေပြီ။ သူသည် လူလူချင်း မကြောက်သော်လည်း သဘာဝအားဖြင့်
မိန်းမကို ကြောက်စရာကောင်းသော သတ္တဝါဟု ယူဆထားလေပြီ။ သူ၏
အယူအဆသည် အရွယ်မရောက်သေးသူ ဖြစ်၍ မှန်နိုင်ပါ့မလား။ သူသည်
ယင်းအယူအဆ တစ်မျိုးအပြင် တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း မိန်းမသည် လောက
မှာ တော်တော် အမှီးတန်သော သတ္တဝါတစ်ခုဟု တစ်နေ့နေ့တွင် ယူဆ
လာလိမ့်မည်လား မသိ။

ခုနစ်တန်း အောင်သော်လည်း

ဤအတွင်း တပည့် ဆရာ သုံးယောက်သည် ဆရာဖြစ်သင်ရန် ပညာအုပ်ထံသို့ သွားရလေပြီ။ ကျောင်းလည်း ဖွင့်ပြီ။ ထို့ကြောင့် ဘုန်းကြီးသည် ဘိုးသင်းထံ ပထမတန်းက စ၍ စတုတ္ထတန်း အထိ ကျောင်းသားများကို လွှဲထားလိုက်လေပြီ။ သို့သော် ဘိုးသင်းမှာ ကျောင်းသားပင် ရှိသေးသည်။ သူ၏ လက်အောက်မှာကား ကျောင်းသားလေးဆယ်ခန့် ရှိနေလေပြီ။

ထိုသို့ ပြသနေ၍ တစ်လခန့်ရှိသော် တပည့် ဆရာများသည် ပြန်လာ၍ ဘိုးသင်းသည် သတ္တမတန်း အောင်ပြီဟု စာပါလာလေပြီ။ အောင်ရာမှာပင် သရက်မြို့နယ်၌ ပထမ ရသည်ဟု စာတွင် ဖော်ပြထား၏။ မိဘများကား အတော်ပင် ဝမ်းသာသွားပေသည်။ ကြားရသမျှ သူတို့တွင်လည်း ရွယ်တူ မိန်းကလေးများမှတစ်ပါး အားလုံးက များစွာပင် ဝမ်းသာကြသည်။ ဘိုးသင်း ကိုယ်တိုင်၌ကား ထိုစာမေးပွဲ အောင်ခြင်းကို တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။

ဘိုးသင်းကလေးသည် တပည့် ဆရာများ ပြန်လာသောအခါ စတုတ္ထတန်းနှင့် တတိယတန်းကို ပြရ၍၊ တစ်ခါတစ်ရံ ပထမတန်းကို ပြရလေသည်။ ထိုအခါက စ၍ ဘိုးသင်းသည် နေ့တိုင်းလောက်ပင် သပိတ်ထမ်းပြီးသော် ဆွမ်းခံလိုက်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အုတ်ဖိုရွာနှင့် ပွဲသာရွာများသို့ သပိတ်ထမ်း၍သော် လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းဟင်းဗျပ် ရွက်၍သော် လည်းကောင်း ဆွမ်းခံလိုက်လေသည်။

အမှန်စင်စစ် တာဝန်ခွဲထားချက်အရ အုတ်ဖိုရွာ၌ ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်း

ခံရန် အလယ်ပွဲက တာဝန်ယူရသည်။ ပွဲသာရွာ၌ ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းခံရန် အနောက်ပွဲက တာဝန်ယူရသည်။ ၎င်းပြင် မြို့သစ်ကုန်းရပ်၌ အနောက်ပွဲကပင် ဆွမ်းဟင်းခံရန် တာဝန်ယူရသည်။

အရှေ့ပွဲက မြို့ပေါ်တွင် ဆွမ်းဟင်းခံရန် တာဝန်ယူရသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်သော်လည်း ဘိုးသင်းမှာ တစ်ကျောင်းလုံး၏ တာဝန်ခံ သဘောနှင့် အုတ်ဖိုနှင့် ပွဲသာရွာများသို့ သက်ဆိုင်ရာများက မသွားဝံ့သော်၊ သွားရန် မတတ်နိုင်သော် ဘိုးသင်းသည် ဝင်ရောက်ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အခြားကျောင်းက သို့မဟုတ် ဂိုဏ်းမတူသော ကျောင်းက ကျောင်းသားများနှင့် ရန်ဖြစ်သော် အုတ်ဖိုရွာသို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆွမ်းဝတ်ပို့ သွားခြင်း၊ ဆွမ်းဝတ်ယူသွားခြင်း၊ ဆွမ်းဟင်းခံသွားခြင်းတို့ကို ပြုရလေသည်။

ဘိုးသင်းသည် ကျောင်းမှာ ထမင်းကျိုမျှ မစားဘဲနှင့် သတ္တမတန်း အောင်မှ တောသား ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား ကလေးများ ကျောင်းတွင် လုပ်ရမည့် လုပ်စရာရှိသော ကျောင်းဝေယျာဝစ္စ အလုပ်မျိုးကို ရှေ့ဆောင်ကာ ဦးစီးပြုပြီးလျှင် လုပ်ကိုင်နေပေသည်။ အလကား အကောင်ကလေးဟု ဆိုရ မည်လား။ ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေး။

ထိုနှစ် နှစ်သစ်ကူးရန် သင်္ကြန်ကျတော့မည့်အချိန် နီးကပ်လာသဖြင့် ကျောင်းပိတ်လိုက်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျောင်းသားများကို ခေါ်ပြီး သော် ကျောင်းအတွက် သော့ကိုင် အကြီးအမှူး ဘယ်သူ့ကို ထားမလဲ ... ဟု မေး၏။ ကျောင်းသား အားလုံးလောက်ကပင် ဘိုးသင်းကို ထားမည်၊ ထားပါဟု ပြောကြ၍ ဘုန်းကြီးသည် သော့တွဲကြီးကို ဘိုးသင်းအား ပေးအပ် လိုက်လေသည်။

ဦးပဉ္စင်းများ၊ ကိုရင်များ၊ တောက လာနေသော ညစား ရှင်လူထွက် လူကြီးများက 'တကယ်ဆိုတဲ့ အကောင်ကလေးကို သော့ကိုင်ထားပါပြီ။ ခက်ပါပြီ၊ လူဆိုးကလေးတွေဟာ လူဆိုးကို စုပြီး မင်းမြှောက်တာပဲ' ဟု မကြည်မသာသော သဘောနှင့် တီးတိုးပြောကြလေ၏။ သို့သော် လောက မှာ တီးတိုးပြောသော စကားသည် အကျယ်လောင်ဆုံး ဖြစ်သည်ကို ပြောသူ တို့သည် မသိ။ ထိုသို့ ပြောခြင်းကို ဘိုးသင်းသည် သိ၏။ သိသဖြင့် လူ ပါးစပ်သည် စကားကို ပြောမှာပဲ။ ပြောလိုသော စကားကို ပြောဆိုရန်သင့်၍ ပြောမှသာလျှင် အကြောင်းအကျိုး ဆိုက်သည် ... ဟု ဘိုးသင်းကလေးသည်

ယူဆသည်။ ထိုသို့ ယူဆနိုင်ရန် သူ့ အားအားရှိတိုင်း ဖတ်နေသည့် သူ၏ ပေစာထုပ်များက သွန်သင်ပေးဟန် ရှိပေသည်။

ဘိုးသင်းမှာ ထိုသောဘွဲ့ကို ရသဖြင့်၊ ရသောနေ့မှာပင် စေ့စေ့စုံစုံ ဖွင့်ကြည့်သည်။ မှတ်သားစရာများကို စိတ်နှင့် မှတ်ထားသည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေရောက်သော် အနောက်ခန်းမှာ လက်ဆွဲမီးအိမ် သုံးလုံး၊ ရေနံဆီ နှစ်ပုလင်း။ ကတီခန်းမှာ လက်ဆွဲမီးအိမ် နှစ်လုံး၊ ရေနံဆီ တစ်ပုလင်း။ ကျောင်းပြာသာဒ်မှာ လက်ဆွဲမီးအိမ် တစ်လုံး၊ ရေနံဆီ တစ်ပုလင်း။ ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ လက်ဆွဲမီးအိမ် တစ်လုံး၊ ရေနံဆီ တစ်ပုလင်း။ အရှေ့ကျောင်းမှာ လက်ဆွဲမီးအိမ် သုံးလုံး၊ ရေနံဆီ တစ်ပုံး ...ထားပေးလိုက်လေ၏။ ဤသို့ မီးအိမ်များ ပေးပြီးလျှင် ‘အိပ်တဲ့အခါ မီးမှုတ်၍ အိပ်ပါ။ ရေနံဆီလိုသော် ပြောပါ’ ဟု မှာထား၏။ ဦးပဉ္စင်းများအား မီးခြစ်တစ်ထုပ်နှင့် ဖယောင်းတိုင် တစ်ထုပ်စီ ပေးထား၏။

ဘုန်းကြီးသည် ထိုကိစ္စကို ချက်ချင်းပင် သိ၍ အလွန်အလွန် ဝမ်းသာသွားပုံ ရလေသည်။ ကျောင်းမှာကား အလွန်ပေါသည်။ လက်ဆွဲမီးအိမ်ပေါင်း ငါးဆယ်၊ လသာမီးအိမ် ဆယ်လုံးခန့် ရှိ၍ ရေနံဆီပုံးများမှာ အလုံးသုံးဆယ်ခန့် ရှိလေသည်။

ဘိုးသင်းသည် ကျောင်းက ပန်းကန်အိုးခွက် ဆေးကြောရာ ရေစဉ့်အိုး အနီးရှိ ကုန်းတစ်ခုတွင် ခြံကာ၍ သွပ်မိုး တစ်ဖက်ရပ် တဲကလေးလုပ်ပြီးသော် ရေနံဆီပုံးများကို ကျောင်းပေါ်မှ ချပြီးလျှင် ထိုခြံကလေးထဲ၌ ထားလေ၏။

ဦးပဉ္စင်းကြီးက ‘လူခိုးရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ’ ဟု ဘိုးသင်းအား မေး၏။ ဘိုးသင်းက ‘အလကား ရတာပဲ၊ ခိုးချင်တဲ့သူ ခိုးပေါ့’ ဟု ဆို၏။ ထိုစကားများကို ဘုန်းတော်ကြီး ကြားလတ်သော် အားရပါးရနှင့် အတော်ရယ်တော်မူလေ၏။

သင်္ကြန်ကျပြီး ထိုနှစ်သင်္ကြန်၌ ဘိုးသင်း မပျော်အားပေ။ ကျောင်းတွင် နေသားတကျ စီမံနေရလေတော့ပြီ။

ထိုခေတ်က မင်းတုန်းမြို့နှင့် မြို့နယ်၌ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့က စ၍ မြို့နှင့်တကွ အုတ်ဖို၊ မင်္ဂလာဦး၊ ကွဲပေး၊ ပွဲသာ၊ ကူဖြူ စသည့် ရွာများမှ ဆွမ်းကြီးလောင်းကြသည်မှာ ဆယ့်ငါးရက်ခန့် ဆက်တိုက် ဖြစ်နေ၏။

အဆိုပါ ကိစ္စများကို ဘိုးသင်းသည် နေသားတကျ ဖြစ်အောင် စီမံ

နေရ၏။ အကယ်၍ ဧကယ်ယွင်းသော် မင်း ခုနစ်တန်းအောင်တာ အလကား ပါဟု သူတစ်ပါးက ဆိုမည်ကို တွေးကာ ရှက်မိ၏။ သင်္ကြန်အကျ၊ အကြတ်၊ အတက်နေ့များ၌ ကျောင်းသို့ သီလယူ ဥပုသ်စောင့်၊ ရေလှူ ကန်တော့ လာကြမည့် အတွက်လည်း အကွက်ကျ သတိပြု စီစဉ်ထား၏။ သူ၏ အရှေ့ပွဲမှာ ပွဲကြပ် လူမောင်ကို 'မင်း ငါလုပ်တာ ကြည့်ထား၊ မင်း မလုပ် တတ်ရင် ခေါင်းကို ထိုးမယ်' ဟု ကြိမ်းထား၏။ လူမောင်မှာ ခြောက်တန်း တွင် သင်နေသူ ဖြစ်၏။ ဘိုးသင်းက လူမောင်အား ည ညမှာ သဒ္ဒါကို သင်ပေး၏။

ထိုအခါမှာ ဘိုးသင်းတွင် သျှောင်ထုံးကလေးနှင့် ရှိသေး၏။ ထိုးကွင်း ကိုလည်း အဖေ သဘောကျ ခြောက်တန်းကတည်းက ထိုးပြီး၏။ နားလည်း ဖောက်ထားရ၏။ ၎င်းကို ဘိုးသင်းသည် လုံးဝ သဘောမတူ၊ မိဘ၏စကား ကြောင့် လိုက်ပါရ၏။ ထိုးကွင်းထိုးရာ၌ တစ်ချက်မှ မညည်းခဲ့ချေ။ ပေပေ တေတေ အနာခံသည်ကို အဖေ ဖြစ်သူက အတော် သဘောကျပုံ ရှိ၏။

သင်္ကြန်အကြိုနေ့က စ၍ ဥပုသ်သည်များသည် ဥပုသ်စောင့် သီလ ယူရန် လာကြပြီ။ ထိုအခါ အချို့မှာ ဆွမ်းအုပ်နှင့်၊ အချို့မှာ မုန့်၊ မုန့်သေတ္တာ၊ မီးခြစ်ထုပ်၊ ဆန် စသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ ပါရှိကြ၏။ ဘုန်းတော် ကြီး သီလပေးပြီးသော် ဘိုးသင်းသည် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို ချက်ချင်း သိမ်းစေ၍ ဆွမ်းဟင်းများကို စားပွဲပိုင်းတစ်ခုတွင် တင်ထား၏။ ဆွမ်းကို နီးတောင်းသန့်သန့် တစ်လုံး၌ ထည့်ထားစေ၏။ မုန့် စသည်တို့ကိုလည်း စားပွဲပိုင်းပေါ်မှာ ကျကျနန သားသားနားနား တင်ပြထား၏။ ထိုသို့ ပြင်ဆင် ပေးသည်ကို ဒကာ ဒကာမတို့သည် အလွန် သဘောကျ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးလည်း အလွန် သဘောကျ၍ "ဒီကောင် စားပွဲပိုင်းနှင့် စားပွဲခင်းများကို ဘယ်အချိန်က လုပ်ပါလိမ့်မလဲ" ဟု အံ့အားသင့်နေပုံရှိ၏။ သုံးချောင်းထောက်နှင့် ဗျပ်များကိုကား မတင့်တယ်၍ ထိုနေ့ရ၌ မသုံးချေ။ အရန် အဖြစ်နှင့်သာ ထား၏။

နေ့ဆွမ်း စားသောအခါ ဆွမ်းပွဲများကို ဘိုးသင်းကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ် ကာ ပြင်ပေးသဖြင့် ကိုရင်များမှာပါ အလွန် တင့်တယ်၏။ ဘုန်းကြီးနှင့် ကိုရင်များ ဆွမ်းကိစ္စ ပြီးသောအခါ အချို့က လက်ဖက်ရည်ပွဲများကို ကပ်ကြ ရ၏။ ကိုရင်များကို မလစ်ဟင်းစေရန်လည်း ဂရုစိုက်ရ၏။ ဆွမ်းများကို လူကြီးများအတွက်နှင့် ကျောင်းသားများ အတွက်ဟု ခွဲခြမ်းကာ ဘိုးသင်း

ကိုယ်တိုင် ခွဲခြမ်းပေး၍၊ ကျောင်းသားများအတွက် ပွဲသုံးပွဲကို ပွဲခေါင်း ပွဲကြပ် များ ကြီးကြပ်ကာ ညီညီမျှမျှ ဝေယူစေ၏။ သရေစာများကိုလည်း ထိုနည်း လည်းကောင်း မျှမျှတတ ဖြစ်စေရန် ခွဲဝေပေးရ၏။

ထိုအခါ ဘိုးသင်းကလေးကို လူဆိုးကလေးဟု ဆိုခဲ့သော လူကြီး တို့သည် အတော်သဘောကျကြ၏။ မုန့်သေတ္တာ၊ နို့ဆီများမှတစ်ပါး အခြား မုန့်များကို အကျန် မရှိစေရဘဲ အကုန်လုံး ဝေငှပေးစေလေ၏။

ဘိုးသင်းသည် သို့ကလိုသာ စီမံပေးသည်။ သူမူကား ကျောင်းမှာ ထမင်းမစား၊ သရေစာလည်း မစားချေ။ ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ ဆွမ်းပွဲ၊ လက်ဖက်ရည်ပွဲ မနီးမဝေးကနေ၍ မလစ်ဟင်းရအောင် စောင့်ကြပ် ဆောင် ရွက်ပေးနေ၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းကို ဘိုးသင်းသည် သူ့လူများအား တစ်စုံ တစ်ရာမျှ မပြောသော်လည်း နမူနာပြုကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၍ ပွဲခေါင်း ပွဲကြပ်များ၊ ကိုရင်ကြီးများတို့သည် ကြည့်ရှုကာ မှတ်သားထားကြ၏။

ကမြင်းထလိုသော ကျောင်းသားများအား ‘မင်းတို့ ရေပက်လည်ချင် လည်ကြကွယ်၊ ငါတော့ မအားဘူး။ ကျောင်းမှာ ကိုရင်ကြီးတွေချည်း ကျန်ခဲ့ လျှင် မိန်းကလေးတွေနှင့် မတော်ဘူး။ ရေလှူလာကြမယ်ကွယ်၊ ရေလှူ လာတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ရေမပက်ကြနှင့်’ ဟု ပြော၏။ ထိုသို့ ပြောသဖြင့် ကိုရင်ကြီးများလည်း မနေသာဘဲ သင့်တင့်ရာနေ၍ ရေလှူလာသော ရေအိုး များကို နေသားတကျ စီစဉ်ထားကြရလေသည်။

ထိုသင်္ကြန်အခါတွင် သုံးရက်၌ ကျောင်းသားများနှင့် ကျောင်းစား လူကြီးများသည် လုံလောက်စွာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားကြရသဖြင့် အတော်ပင် စိတ်ကျေနပ်ကြလေသည်။

ထိုသို့လင့်ကစား ကျောင်းသားများက အတာ အတက်နေ ညနေ တွင် သူတို့နှင့် လိုက်ပါဦးဟု မရအရ ခေါ်နေကြသဖြင့် ဘိုးသင်းသည် ခေါင်းဆောင်ပြီး အကအခုန်များနှင့် ရေပက်ထွက်ရတော့၏။

ထိုအခါ မျက်စိမမြင်သော နွဲသမား ကိုဖြူထီးကို နှိမ့်တံခေါ်၏။ ဘိုးသင်းကား ဒိုးပတ် တီး၏။ လူနစ်ယောက်အား တစ်ယောက်ကို အပျိုကြီး၊ တစ်ယောက်ကို အရူးသဏ္ဍာန် ဝတ်ဆင်ပြီး ကစေ၏။ ခေတ်အလျောက် အတော်ပင် ကြည့်ကောင်းဟန် တူ၏။

ဘိုးသင်းကား ဘယ်လိုလူစားဟု ခန့်မှန်းရန် အတော်ခက်၏။ အခါ တွင်း၌ ကျောင်းသို့လာသော ဥပုသ်သည်၊ ရေလှူသည့် မိန်းကလေးတို့အား

ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင့် ဆက်ဆံသဖြင့် နာမည်ကောင်း ရမလိုလိုဖြစ်နေ၏။ အတက်နေ့ညနေ ရေပက်လည်သော အခါ၌မူကား အတော်ပင် ကြံကြံစည်စည် ချိုးသကဲ့သို့ မုန်းစရာ ဖြစ်၏။ အပျိုကြီးနှင့် အရူးသည် တွဲက၏။ မင်းတုန်းမြို့၌ အရူးကြင်ဒွန်းဟု ရှိ၏။ ဘိုးချစ်ဆိုသော သူငယ်ကို အရူးကြင်ဒွန်းနှင့်တူအောင် ဆင်ထား၏။ ကြည့်သူတို့ကား ဝိုင်းနေ၏။ ထိုသို့ ဝိုင်းလာသော သူများကို ထိုအခါမှ ရေလောင်းကြ၏။

အတီးအမှုတ်ကို ရုပ်ပေးသောအခါ အပျိုကြီး အဆိုနှင့် မိန်းမသံပါသော ဘိုးဇက်က ဆိုပေးရ၏။ မိန်းမလုပ် ကသူက ငွေဖလားကြီးနှင့် ရေပက်ရန် လိုက်၏။ အရူးလုပ်သူက ပြေးရ၏။ တဝေါဝေါ ရယ်မော၍ ပွဲကျနေကြ၏။ အရူးလုပ်သူက ကြင်ဒွန်းအရူး၏ အသံနှင့်တူအောင် ဤသို့ အော်ရ၏။ ‘ကြောက်ပါပြီ ခင်ဗျား ... ရေပက်ပါနှင့်တော့၊ မမကို ကြိုက်ပါတော့မယ်၊ မမ အလိုရှိသလို သုံးဆောင်တော်မူပါဘုရား’ ဟု ဆိုကာ က၏။ အတော် ပွဲကျ၏။

မြို့အုပ်မင်း၏ အိမ်ရှေ့၌ ပြောင်းပြန်ပြု၍ အများက “ဂုဏ်ရှင်သမီး ခြေကျင်းကြီးနှင့်” ဟု သံချပ်တိုင်ကြ၏။ ဘိုးသင်းက ဒိုးပတ်တီးရင်း “ကြီးကာ ငါဖို့ လက်မတို့နှင့်” ဟု အော်ကာ သံချပ်ဖောက်၏။

မြို့အုပ်မင်း သမီးကား ဘိုးသင်းတို့ လူစုကို အိမ်ပေါ်ကနေ၍ ဆန်ဆေးရေ ထမင်းရည်တို့နှင့် ရောကာ ရေနှင့် လောင်းချ၏။ ဘိုးသင်းတို့က အလွန်မွှေးသော ရေမွှေးရောသောရေထည့်၍ ပြုတ်နှင့် အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းထိုး၏။ အိမ်ရှေ့ပိုင်းတွင် မွှေးကြိုင်နေ၏။ ထို့နောက် ကံကော်ပန်းများကို ပစ်တင်ကာ လမ်းတစ်လျှောက် ဆက်လက် က သွား၏။

ထိုနည်းတူ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတို့၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွားရာ သံချပ်ထိုးကာ က ၏။ တိုင်သူမှာ အများ၊ သံချပ်အဖောက်မှာ ဒိုးပတ်တီးသူ ဘိုးသင်း ဖြစ်၏။ ဘိုးသင်း ဤအကနှင့် ဤသံချပ်ကို ပွဲထုတ်သည်မှာ အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပွဲထုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ လှည့်လည်ကာ က ရင်း ရေကစားသည်တွင် ဘိုးသင်းတို့နှင့် ရွယ်တူ မိန်းကလေး ခြီးကောင်ပေါက်များက မကောင်းသောရေနှင့် အိမ်ပေါ်က လှမ်းပတ်ကြ၏။ အပျိုမပေါက်တပေါက်များက တစ်စုစီ၊ တစ်စုစီ အိမ်မြင့်ကြီးများပေါ်က ပြုကာ တည်ညံ့နှင့် ညံ့နေကြ၏။ ဘိုးသင်းတို့က

မွေးကြိုင်သော ရေပြတ်နှင့် လှမ်းကာထိုးသဖြင့် မွေးကြိုင်သွား၏။ ကံကော် ပန်းများဖြင့် လှမ်းပစ်ကြ၏။

“ဂုဏ်ရှင်သမီး ခြေကျင်းကြီးနှင့်၊ ကြီးကာ ငါ့ဖို့ လက်မတို့နှင့်” ဟု လည်းကောင်း၊ “ဂုဏ်ရှင်သမီး ဆင်စွယ်ဘီးနှင့်၊ ကြီးကာ ငါ့ဖို့ လက်မတို့ နှင့်” ဟု လည်းကောင်း သံချပ်ထိုးကာ က ကြ၏။ လူကြီးများက ပြုံးနေ ကြ၏။ မြို့လယ် လမ်းလေးမအဆုံ၌ အပျိုကြီးနှင့် အရူး ရေပက် အကကို အဆိုနှင့်တကွ အတော်ကြာကလေး ကပြကြ၏။ ၎င်းတို့၏ ဒိုးပတ်သီချင်း ကား “ရွှေတညာ၊ ဖျော်ဖြေဗွေကျော့၊ ရွှေတုန်းသာဝယ် မူယာပိုမို့ ဆိုလို့ အများ ...” ဖြစ်ပြီးလျှင် ကျောင်းသားကလေးများ ဆိုကြသည့်မှာလည်း အတော် နားထောင်ကောင်းလေ၏။

ထိုဒိုးပတ်ခိုင်း၌ နှစ်သမားမှာ မျက်စိမမြင်သော ဖြူထီး ဖြစ်၏။ ဒိုးပတ် တီးသူမှာ ပရမတ်ဆရာကြီးသား ၇ တန်း အောင်ပြီးသူ ဘိုးသင်း ဖြစ်နေ၏။ အကန်းနှင့် အရမ်းသမားတို့ အတော်ပင် အဆင်တည့်နေပေသည်။

ဘိုးသင်းကား နက်ဖြန် မြို့ပေါ်၌ ဆွမ်းကြီးခံသွားရန် ကျောင်းတွင် ညကပင် သပိတ်များကို သေချာစွာ ရေဆေး ပြင်ဆင်ကာထားပြီး ဖြစ်လေ သည်။ ဆွမ်းကြီးလောင်းရာကလည်း လိပ်ဥ၊ ဘဲဥ၊ ငါးကြော်၊ ငါးခြောက် ကြော် များစွာ ရလေ၏။ မင်းတုန်းမြို့၏ ဆွမ်းကြီးလောင်းကား အတော်ပင် အားရနှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်နေ၏။ တစ်နေရာက ပုံတောင် တီးနေ၏။ အလွန် ကြည်နူးသာယာ နာပျော်ဖွယ် ကောင်းပါသည်။

ဆွမ်းခံမဏ္ဍပ်ကို နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ရာဇမတ် ကာထား၏။ ငှက်ပျောပင်များ စိုက်ထား၏။ ရာဇမတ်အတွင်း၌ သဲဖြူ ခင်း၍၊ သဲဖြူ အပေါ်တွင် သင်ဖြူ၊ ၎င်းအပေါ်တွင် အဝတ်ဖြူ ခင်းထား၏။

ဆွမ်းကြီးလောင်းရာတွင် ဆွမ်းတစ်တန်း၊ လက်ဝဲလက်ယာ၊ ဝက်သား ဟင်း တစ်တန်း၊ ကြက်သားဟင်း တစ်တန်း၊ ငါးကြော် တစ်တန်း၊ ငါးခြောက် ကြော် တစ်တန်း၊ ငရုတ်သီးကြော် တစ်တန်း၊ အမဲသားဟင်း တစ်တန်း၊ သရက်သီးသနပ် တစ်တန်း၊ လိပ်ဥ တစ်တန်း၊ လက်ဝဲ လက်ယာပြုကာ လောင်းကြသဖြင့် အလွန်ကြည်ညို အားရဖွယ် ကောင်းလှ၏။

ထိုမှတစ်ပါး တစ်ကျောင်းအတွက် သံဃာတော်ဦးရေကို ခန့်မှန်း၍ ဟင်းချိုအိုး တစ်လုံး၊ နှစ်လုံး စသည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြို့ပေါ်မှ ငွေ ကောက်ခံရသော ဘုံငွေမှ ဟင်းအမျိုးမျိုးတို့ကို ဖက်ခွက်နှင့် ထည့်ကာ

ပစ္စခန်ထဲတွင် ထည့်၍ ကျောင်း၌ သံဃာဦးရေ ကျောင်းသားဦးရေကို ခန့်မှန်းကာ လှူကြလေ၏။

ဘိုးသင်းကား ဆွမ်းကြီးခံရာသို့ မြို့ပေါ်၌ ဖြစ်သဖြင့် မလိုက်၊ ကျောင်းက နေ၍ အသင့်စီမံကာ နေလေ၏။

ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ နံနက်ဆွမ်း၊ နေ့ဆွမ်းများအတွက် ဘိုးသင်းသည် ခွဲခန့်စီမံ၏။ ဘုန်းကြီးများ နံနက်ဆွမ်းစားပြီးတွင် ကျောင်းသားများ၊ ကျောင်းတွင် စာသင်နေသော လူကြီးများမှာ လှိုင်ဘောလယ်အောင် စားကြရ၏။ လိပ်ဥ၊ ဘဲဥများကိုကား စဉ့်အိုးနှင့် သိမ်းထားသေး၏။

နံနက်ဆွမ်းစားပြီးသော် ဓဏနားပြီးနောက် ဘိုးသင်းသည် နေ့ဆွမ်းအတွက် ဟင်းများ ပူပူနွေးနွေးဖြစ်ရန် ဟင်းရည် ဟင်းလေး မန်ကျည်းရွက်နုကို ချက်ရန် စီမံနေ၏။ ထိုသို့ စီမံနေသည်တွင် သီလယူရန် ဒကာ ဒကာမ လူကြီးလူကောင်းများသည် ၎င်းတို့၏သမီး အပျိုချောကလေးများနှင့် ရောက်လာကြ၏။ သူတို့ ယူလာသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကို အကွက်ကျကျသိမ်းရန် လူမောင်၊ လူမေ၊ ငွေဆုံ၊ ဘိုးအုံး၊ ငွေလှိုင်၊ စံဖေတို့ကို လွှဲထား၏။ အားလုံး အကွက်စေ၏။ မလစ်ဟင်းကြပါ။

သီလယူပြီးကြ၍ စကားပြောနေကြရင်း မြို့အုပ်မင်းက ဒိုးပတ်ဆရာကို ခေါ်ပေးစမ်းပါ ... ဟု ဆို၍ ဘိုးသင်းကို ဆွမ်းဟင်းများ ပူပူနွေးနွေးရရန် စီမံနေသည်တွင် ခေါ်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ မြို့အုပ်မင်းလည်း 'ဒိုးပတ်ဆရာရယ် အများက သံချပ်တိုင်က ဝုဏ်ရှင်သမီး ခြေကျင်းကြီးနဲ့တဲ့၊ ဒိုးပတ်ဆရာက ကြီးကာ ငါ့ဖို့ လက်မတို့နှင့်တဲ့၊ ပြီးတော့လည်း တချို့နေရာမှာ ဝုဏ်ရှင်သမီး ဆင်စွယ်ဘီးနှင့် တိုင်ရပြီး၊ ဒိုးပတ်ဆရာက ကြီးကာ ငါ့ဖို့ လက်မတို့နှင့်တဲ့၊ တစ်နေရာမှာတော့ ဝုဏ်ရှင်သမီး ဆံတောက်ကြီးနှင့်လို့ အများက တိုင်ရတယ်။ ဒိုးပတ်ဆရာက ကြီးကာ ငါ့ဖို့ လက်မတို့နှင့်လို့ ဖောက်တယ်။ ကောင်းပါတယ် ... ဝမ်းသာပါတယ် ... မတို့စေရပါဘူး မောင်၊ ကြပ်မတ် စောင့်ထိန်းထားကြမှာပါ။ ကြီးတော့သာ မြို့သူများရဲ့ ခြင်ထောင်ထဲ မရောက်ပါနှင့်' ဟု ဆိုလေ၏။

လူကြီးများလည်း ရယ်ကြ၏။ ဦးဘိုးသာကား သဘောကျ၍ 'တကယ့်အကောင်၊ အတော်ရွတ်တဲ့ အကောင်' ဟု သူ့သားကို ဆို၏။ ဘိုးသင်းကား အဓိပ္ပာယ်နက်ကို စဉ်းစားလေ့ရှိသည်အတိုင်း ခေါင်းကို မဖော်ဝံ့တော့ဘဲ ဆွမ်းဟင်းချက်ရာသို့ ပြန်သွားလေ၏။

ဘိုးသင်းသည် ကျောင်း၌ သူ ထမင်းမစားသော်လည်း နေသားတကျ
 စီမံပေး၍ ကျောင်းသားများနှင့် ကျောင်းစားများအား ကောင်းကောင်းနှင့်
 ၀၀ စားရစေ၏။ ဆွမ်းကြီးလောင်းမှ ရထားသော ဘဲဥ၊ လိပ်ဥတို့ကို တစ်
 ယောက် တစ်လုံးစီ နှစ်ခါ၊ သုံးခါ ကျောင်းသားများအား ဝေပေး၏။ ဘုန်း
 တော်ကြီးများအတွက် လက်ဖက်ရည်ပွဲ၊ မုန့်ပွဲတို့ကို မလစ်ဟင်းရအောင် နေ့တိုင်း
 စီမံပေးရလေ၏။ ဘိုးသင်းကား ခုနစ်တန်း အောင်ပြီးမှ ကျောင်းတွင် အချုပ်
 အခြာ မိနေတော့၏။ ညတွင် ကျောင်းသားများကို စာပြန်ခိုင်းရ၏။ ထိုစာပြန်
 ကို ဖြုတ်ရ၏။ နံနက်စောစောတိုင်း ဘုရားရှိခိုးရာတွင် ပရိတ်ကြီးကို တိုင်ပေး
 သကဲ့သို့ ခေါင်းတည်ကာ ရွတ်ပေးရ၏။ နံနက် လေးနာရီ ထိုးသော် မီးထွန်း
 ရန် အလှည့်ကျ လူကို နှိုးရ၏။

ဘိုးသင်းသည် ကျောင်းတွင် မစားသော်လည်း အရှေ့ပွဲက ပွဲခေါင်း
 ဖြစ်နေ၍ မြို့ပေါ်တွင် ဆွမ်းဟင်းဗျပ်ကို အမြဲလောက်ပင် ခံရ၏။ တစ်ခါ
 တလေမှ သူ၏အကြပ် လူမောင်ကို ခိုင်း၏။ ထိုသို့ပြုရသည်ကား မြို့ပေါ်က
 ဟင်းကောင်းများစွာ ဆွမ်းဟင်းထည့်ရန် ဖြစ်၏။ အခြားသူများအား ဆွမ်း
 ဟင်း ခံစေသော် အကောင်းများကို ချစားမည်၊ ဝှက်ထားခဲ့မည်ကြောင့်
 ဖြစ်၏။

ဘိုးသင်း၏ ညဉ့်ကား အမြင်ကတ်စရာကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ဆွမ်းခံရာ၌
 လူချမ်းသာအိမ်က လောင်းသော ဟင်းကို မကျေနပ်သော် ဖိုထဲသို့ဝင်၍
 ဟင်းကောင်းများကို ကိုယ်တိုင် ခပ်ယူတတ်၏။ ဝက်သားဟင်း လောင်းသော်
 အဆီများနေက မီးဖိုထဲဝင်၍ လဲလှယ်ကာ အသားကို ခပ်ယူ၏။ ကြက်သား
 ဟင်း လောင်းသော် အရိုးများနေက မီးဖိုထဲ ဝင်ပြီးသော် လဲလှယ်ကာ အသား
 ဖတ်ကို ခပ်ယူ၏။ ထိုကြောင့် ထိုအိမ်များမှ မီးဖိုချောင်ကို ခြယ်လှယ်နေသော
 အပျိုကလေးများနှင့် ဘိုးသင်းတို့ မတည့်ချေ။ မြို့အုပ်မင်း၏ သမီး နောက်
 ကျောကို ဝက်သားဟင်းမှ ဝက်ဆီပူနှင့် လောင်းခဲ့၍ အတော်ပင် မကျေနပ်
 ဖြစ်၏။ မင်းနှင့် မင်းကတော်ကား ပြုံးနေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးကလေးကား
 သူမိဘရှေ့မှာကြောင့် ဘိုးသင်းကို ရန်မထောင်စွဲ။

ထိုကဲ့သို့ပင် အခြား လူချမ်းသာ အိမ်များ၌လည်း စိတ်အခန့်မသင့်
 သော် ကျောကို ဟင်းမှ ဆီရည်နှင့် လောင်းခြင်း၊ ခြေမကို ဟင်းရည်ပူနှင့်
 လောင်းခြင်းတို့ကို ပြုသဖြင့် လူကုတ် သမီးရွယ် ဟူသမျှတို့က ဘိုးသင်းကို
 အလွန်မုန်းကြ၏။ ဓားပြလူဆိုး၊ ကြီးရင် ဓားပြ ဖြစ်မည်ဟု သူတို့အချင်းချင်း

ပြောဆိုကြကာ ကွယ်ရာတွင် ဆဲရေးလေ့ ရှိကြသည် ဟူ၏။ အိမ်တွင်ကား သူတို့၏ မိဘများကို ကြောက်ရသဖြင့် ဘိုးသင်းနှင့် ရန်ဖြိုင်ကာ မဖြစ်စွဲကြပေ။

ဘိုးသင်း၏ အဖေကား သူ့သားကို အရပ်ထဲ၌ လည်ပတ်ကာ ကြားမော်၍ စားသောက်ကာ နေစေလိုသည်။ သူ့သား ဘိုးသင်းကိုကား လူကုန်ထံ သမီးတိုင်းလောက် ရွယ်တူများက အမြင်ကတိရုံမက၊ လမ်းတွင် တွေ့သော် ဟဲ့ခွေး ... ဘာဘာညာညာနှင့် စောင်းချိတ်ခြင်း၊ ကျိန်ဆဲခြင်းကိုပင် ပြုကြခြင်း များပေသည်။ ထိုသို့ ပြုကြခြင်းကား ဘိုးသင်း၏ အကျင့်ဆိုးနှင့် စာသော် နည်းပေးသေးသည်။ ဘိုးသင်းသည် ဆွမ်းဟင်းဗျပ်နှင့် ဆွမ်းဟင်းခံရန် သွားသောအခါ လူကုန်ထံ အိမ်က ဆွမ်းဟင်းလောင်းသော် ဟင်းညံ့လျှင် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်ကြည့်၍ သွန်ထားပြီးလျှင် ဟင်းကောင်းကို ခပ်ယူလေ့ရှိသည်။ မုန့်စရာ မကောင်းဘူးလား။ ပါးစပ်ကလည်း ‘ဟင်းကောင်းကို ထား၍ ဟင်းညံ့ကို လောင်းရင် နင်တို့ လင်ကောင်းကို ရမှာ မဟုတ်။ ဒါကြောင့် နင်တို့ လင်ကောင်းကို ရအောင်လို့ ဟင်းကောင်းကို ငါ ခပ်ယူတာ’ ဟု စကားတင်စီးပြီး ဆိုခဲ့သေးသည်။

အခန်း [၁၂]

ဗွေလည်း ဗွေကြပါပေရဲ့

ဘိုးသင်းကို ရွယ်တူ မိန်းကလေးများက မုန်းကြသည်မှာ အမုန်းနည်းသေးသည်ဟုပင် ဆိုရပေမည်။ တပေါင်းလတုန်းက သူတို့၏ ရေခပ်ဆိပ်သည် မြို့ပေါ် အစိုးရပိုင်း၊ လူကုထံပိုင်းမှ ရေခပ်ဆိပ်၏ အောက်ဘက်တွင် ကျ၏။ တစ်နေ့မှာ ဘိုးသင်းကလေးသည် သူ့ကိုယ်ကို ရေနှစ်၍ ကိုယ်မှာ လဲပေါက်များကို ကပ်စေသည်။ သူက ရှေ့က ကိုယ်တုံးလုံးကြီးနှင့် ပြေးသည်။ အဖော်များက မျောက်ဖြူကြီးဟု ဆို၍ နောက်က လိုက်ကြရသည်။

ဤနည်းဖြင့် ဘိုးသင်းသည် မိန်းကလေးများစွာ ရေချိုးနေသော ရေချိုးဆိပ်၌ တရစ်ပတ်ပတ် လျှောက်ပြေးကာ ကစားနေသည်။ ဤမျှထိ ရမ်းသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဒေါ်အိမ်စောင့် ဆိုသော မိန်းမကြီးက အရပ်ထဲမှာ ဆူနေအောင်၊ နံ့နေအောင် ပြောသည်။

မိန်းကလေးများကလည်း သူတို့၏ မိဘများအား ဘိုးသင်း၏ ယုတ်မာညစ်ညမ်း သောသွမ်းခြင်းကို တိုင်ကြရာ ၎င်းတို့၏ မိဘများက ဗွေမယူကြချေ။ မောင်ဘိုးသင်းဟာ အင်မတန် လိမ္မာတယ်၊ သိတတ်တယ်၊ စာတတ်တယ်။ တခြားကျောင်းသားတွေ စာမေးပွဲပြီးလျှင် အိမ်ကို ပြန်ကြတယ်။ သူပဲ ကျောင်းမှာ ကမကထပြုပြီး ဘုန်းကြီးနှင့် ဦးပဉ္စင်းများကို ဆွမ်းခံကျွေးခြင်း၊ ဆွမ်းဝတ်ယူကျွေးခြင်း၊ နံနက်စောစော ထ၍ ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းတို့ကို ချက်ပြီး အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ခြင်းတို့ကို ပြုတယ် ... စသည်ဖြင့် လူကြီးများကလည်း ၎င်းတို့အမြင်ကို ပြောကြ၍ သမီးများကပင် မိဘများအား လူမိုက်လူဆိုးဘက်က မျက်နှာလိုက်တယ် ... ဟု မတည့်ကြချေ။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

စင်စစ်ကား ဘိုးသင်းသည် လူကြီးများကို ရိုသေကိုင်းညွတ်သည်။ လူကြီးများက သူ့အား ဆုံးမစကား ပြောသောအခါ နှုတ်လှံမထိုး။ “ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား၊ ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား” နှင့် ခေါင်းငုံ့ကာသာ နေတတ်သည်။ မင်္ဂလာ တရားတော်အရ လူကြီးများ ဆိုဆုံးမခြင်းကို နာခံလွယ်သူ ဖြစ်၍ လူကြီး များက ဘိုးသင်းကို ချစ်ခင်ကြသည်။

ထိုသို့သော အချိန်အခါ ဝါပ ဥပုသ်နေ့များတွင် ဥပုသ်သည်များနှင့် ကျောင်းသားများအား သူ ဖတ်ထားသော စာများထဲမှ နိပါတ်ဝတ္ထုများကို ကျနစွာ ပြောတတ်၍ လူကြီးများသည် ဘိုးသင်း၏ အပေါ်၌ အတော်ကျေနပ်ပုံ ရပေသည်။

အောက်တန်းလွှာ လူတို့၏ သမီးများကိုမူကား အားလပ်တိုင်း သူ့နာ ပရုန္တတိုင်း ကောင်းစားစဉ်က ဝတ္ထုအတိုအထွာကလေးများကို ပြောနေတတ်၍ ငဆွေး၊ ငပွေး ဆင်းရဲသူမကလေးများနှင့် တည့်၍ လေပေးဖြောင့်သဖြင့် ၎င်း၏ အင်္ကျီ၊ လုံကွင်း၊ စောင်များကိုပင် ဖွပ်ပေးကြသည်။

စင်စစ်သော်ကား လူကုံထံသမီး ရွယ်တူ ရွယ်တန်းများက ဘိုးသင်း အား လူဆိုးလူမိုက်ဟု ကျိန်ဆဲသည်ကို အဆိုးမဆိုသာပေ။ ဘိုးသင်းသည် ပုလိပ်သား သားများ၊ တံငါသည် သားများ၊ ဘိန်းစား၊ ထန်းရည်သမား သားများ၊ အောက်တန်းစား လူများတို့၏ သားများတို့အား ရင်းရင်းနှီးနှီး အတူပြုကာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၍ ထိုအောက်တန်းစား သူများတို့၏ သမီး များနှင့်ကား အကျွမ်းတဝင် နေလေ့ရှိပေသည်။

ထိုသို့နေရာ၌ ဘိုးသင်းကလေး၏ အဖေမှာ လူကုံထံ ပရမတ်ဆရာ ကြီး ဖြစ်သဖြင့် ဘိုးသင်း၏ မကောင်းကျင့်များမှာ မထင်ရှားဘဲ ၎င်း၏ ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် အဖေ ဖြစ်သူတို့ပင် မသိကြပေ။

မိန်းကလေးများက သူ့အကြောင်းကို သူ့အိမ်မှာ တိုင်သည်ကို သိသော် အိမ်သို့လာ၍ ထမင်းပင် မစားဘဲ ကိုရာတော၊ မမင်းရာတို့၏ အိမ်မှာ မနက် ထမင်း၊ ညထမင်းများကို လာစားပြီးသော် ကျောင်းသို့ ပြန်သွားလေသည်။

ဘိုးသင်းသည် ကိုယ်ကို တုံးလုံးပြု၍ ကိုယ်တွင် နှို့များကိုကပ်ကာ မိန်းမများ၏ အတွင်း၌ လျှောက်ပြေးသည်ကို သူ့အရိုးက ကြား၍ ဆုံးမ သောအခါ ‘ဒါဟာ မကောင်းဘူးလား’ ဟု ဆို၍၊ အရိုးဖြစ်သူက ‘ဒါဟာ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ မကောင်းဘူး’ ဆိုသဖြင့် ‘မကောင်းရင် ကျွန်တော် နောက်ကို မလုပ်ပါဘူး’ ဟု သူ့အရိုးထံမှာ ပြောလေသည်။

ဘိုးသင်းသည် ထိုသို့သော အပေါင်းအသင်းများဖြင့် ငါးမျှားခြင်းမှ စပြီးသော် ငါးအမျိုးမျိုးကို ရှာဖမ်းတတ်သည်။ ငါးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း နားလည်သလို ဖြစ်နေပေသည်။ ညအချိန် ဆောင်းဥတု မှောင်မိုက်သောအခါတွင် သူ၏အဖေ ဦးစီးကာ ဆောက်ထားသော ဇရပ်မှ ဝါးကြမ်းများကို တစ်စ တစ်စနှင့် ကုန်အောင်ယူ၍ ငါးမီးရှူးထွန်းကာ ငါးဖမ်းခြင်း၊ ငါးတားစည်းပြုကာ ငါးဖမ်းခြင်း၊ ငါး ပေကြိုးဆွဲကာ ဖမ်းခြင်းတို့ကို အပေါင်းအဖော်တို့နှင့် ပြုလေသည်။

ဘိုးသင်းအဖေသည် ဘိုးသင်း၏ ငါးဖမ်းဘာဝနာ ပွားနေခြင်းကို လုံးဝ မသိရှာ။

ဘိုးသင်း၏အဖေကား ဇရပ်မှ ကြမ်းများကုန်၍ အခြား ငါးဖမ်းတတ်သူများကို ကြိမ်းသည်။ အရပ်မှ လူများသည် ဘိုးသင်းတို့တစ်စု ဇရပ်က ကြမ်းများ ယူသည်ကို သိလျက်နှင့် မပြောဝံ့ကြ။ ပြောလျှင် ညမှာ အိမ်ကို ခဲနှင့်ထုမည်ကို စိုးရိမ်ကြလေသည်။

ထိုသို့သာလျှင် မဟုတ်။ ဘိုးသင်းလည်း လသာသောည၊ သို့မဟုတ် နေ့အချိန်တွင် ခွေးများနှင့် တောလည်ခြင်း၊ တောကြက်တည်ခြင်း စသည်တို့ကိုလည်း ပြုလုပ်လေ့ ရှိသဖြင့် တောအကြောင်းနှင့် တိရစ္ဆာန်များအကြောင်းကိုပင် ကောင်းကောင်း သဘောပိုက်မိဟန် ရှိပေသည်။ အဘယ်မျှလောက် ရမ်းသလဲဆိုသော် ညလသာသာတွင် ကျားသစ်ကိုပင် ခွေးများနှင့် လိုက်၍ သတ်သည်။ နေ့အချိန်မှာလည်း ကျားသစ်ကြီးကို ခွေးများနှင့် လိုက်၍ သတ်သည်။

သူသည် သူ၏ လူများကို ပြောပြသည်။ လူဆိုတာ ကျေးဇူးကို သိတတ်၍ ဝတ္တရားနှင့် သူ့အကျိုးကိုသာ ဆောင်ရသည်ကို မကြောက်ရ။ ကြောက်သောသူသည် မုသားပြောခြင်း၊ လိမ်လည်ခြင်းက စပြီးသော် မကောင်းသော အကျင့်တို့ကိုပါ ကျင့်တတ်သည်။ ကြောက်သောသူသည် ရန်သူနှင့်တွေ့သော် အမြဲ ရှုံးသည်။ မကြောက်သောသူမှာ အောင်နိုင်တတ်သည်။ မအောင်နိုင်သော် သေရတတ်သည်။ သေခြင်းသည် အပြီး အောင်မြင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူ့လက်ရင်း နောက်လိုက်များကို ဘိုးသင်းသည် ပြောပြထားသည်။

ထိုသဘောကြောင့် ဘိုးသင်း၏ အပေါင်းအသင်းများသည် ဘိုးသင်း၏ စကားကို နားထောင်လေ့ ရှိကြသည်။

နှစ်သစ်ကူးလာသော် ဘိုးသင်းသည် ကျောင်းမှာ အခမဲ့ ကျောင်း ဆရာ အဖြစ်ဖြင့် စတုတ္ထတန်းနှင့် တတိယတန်းကို တာဝန်ယူ၍ ကျကျနန သင်ကြားပေးသည်။ ကျောင်းသားဦးရေလည်း တိုးလာပါသည်။ ညနေချိန် တွင် ပထမတန်း၌ ပထဝီကို သင်ပေးသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဘိုးသင်းသည် ကျောင်းတွင်သာ ပျော်မွေ့နေရင်း ကြည့်လိုရာ စာကိုသာ ကြည့်သည် မဟုတ်။ အင်္ဂလိပ်စာ အေ၊ ဘီ၊ စီ စာလုံးရေးနည်း လေးမျိုးကိုလည်း အပျင်းပြေ လေ့ကျင့်သည်။

အကွရာသင်္ချာ စာအုပ်နှင့် ယူကလစ်စာအုပ်ကို ဝယ်၍ မိမိဘာသာ အလွတ် လေ့ကျင့်သည်။ အကွရာသင်္ချာမှာ အနုတ်တွင် ထစ်နေသည်။ ယူကလစ်၌ ဘာကိုမျှ နားမလည်။ ထို့ကြောင့် ထိုပညာများကို အလွန် တတ်ချင်နေသည်။ ဘိုးသင်းသည် တစ်နေ့မှာ တတ်ရမည်ဟု အားခံထား သည်။

ဘိုးသင်းသည် စာတတ်ခြင်းကား ပညာတတ်ခြင်း မဟုတ်။ စာတတ် ခြင်းနှင့် ပညာတတ်ခြင်းသည် တခြားစီဟု ယူဆလာလေသည်။ ထိုအခါ တွင် မူလတန်း ပါဠိသဒ္ဒါဟု ပေါ်လာသည်။ ကျန်းမာခြင်း စာအုပ်လည်း ပေါ်လာသည်။ ထိုစာအုပ်များကို ဘုန်းကြီးထံမှ ယူ၍ ဘိုးသင်းသည် လေ့လာ သည်။

ထိုအခါကစ၍ ပါဠိသဒ္ဒါနှင့် မြန်မာသဒ္ဒါသည် တစ်မျိုးစီဟု ယူဆ၍ ကျန်းမာခြင်းကို မတတ်သော်၊ ကျန်းမာခြင်းကို နားမလည်သော် ကျန်းမာ အောင် နေထိုင်တတ်ဖို့ ခဲယဉ်းသည်ဟု အောက်မေ့၍ ကျန်းမာအောင် ပရိတ် ရွတ်ခြင်း၊ ကမ္မဝါဖတ်ခြင်းတို့ကို စိတ်အားဖြင့် ကုသသော ဆေးနည်းဟု ယူဆထားသည်။ သို့ရာတွင် ဘိုးသင်း၏ ပညာရည်ကား နုပေသေးသည်။ ပုဆိုးတစ်ပတ်ခန့်ရှိ ပျဉ်းပင်ကြီးကို လက်ထိုးလွှဲကလေးနှင့် တိုက်လှဲနေ သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။ စာဖတ်ဖန် များလာသောအခါ ဘိုးသင်း၏ စိတ် သဘော အတွေးအခေါ်များမှာ တစ်မျိုးတစ်စုံ ပြောင်းလဲ ဖြစ်လာ၍ ကစား ချိန်လောက်တွင် ကစားပြီးသော် တစ်ယောက်တည်း စာကြည့်၍သော် လည်းကောင်း၊ စဉ်းစား၍နေသော် လည်းကောင်း အနေများလာလေတော့ ပြီ။ သို့ရာတွင် ၎င်း၏ အပေါင်းအသင်းတို့ကား တကယ့် လူဆိုး လူပေ လူညစ်တို့၏ သားသမီးများသာ ဖြစ်နေ၍ ထိုသူတို့၏ စရိုက်အတိုင်း သူ သည် ထန်းရည်ခါး သောက်တတ်နေပြီ။

မိုးဦးကျဉ်း ဖားများစွာ ကျ၍ သူ့လူများ ကောက်လာသော ဖားများကို ထုံးစံအတိုင်း စီမံပြီးသော် အချို့ ဖားသားကြော်ကို ကိုရင်များနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ ဆွမ်းပွဲတွင် ထည့်သည်။ ဖားသားကြော် အချို့ကို ထန်းရည်ခါးနှင့် သောက်သည်။ အတော်ပင် အရသာရှိ၍ ဖားသားသည် ဘာကြောင့် ဤမျှလောက် အရသာရှိပါလိမ့်မလဲဟု စိတ်ကူး၍ပင် မရချေ။ ထိုအကြောင်းကို ကြီးသောအခါ ဆရာဖြစ် အထက်တန်း၌ သင်တန်းဆင်း ပညာများ သင်ကြားရသောအခါ လျှပ်စစ်အကြောင်းကို သင်ရာတွင်မှ ဖားသားသည် အဘယ်ကြောင့် စား၍ အရသာ အလွန်ရှိကြောင်းကို နားလည်လေသည်။

ဘိုးသင်းသည် တစ်ဖန် ဖားသားများကို ဒယ်ပိုင်းနှင့် တစ်လုံးကြော်၍ တစ်နေ့လုံး လက်ဖက်ရည်ဖန်နှင့် သောက်သည်။ ထိုသို့ စားသောက်ပြီး၍ မကြာမီ အလွန် ခေါင်းမူးသဖြင့် တစ်ရက်လုံးလုံး မထနိုင်ဘဲ ရှိပေသည်။ ဘိုးသင်း၏အရိုးက သူ့အား ဖားသားနှင့် ထန်းရည်ခါးသည် နှုတ်တတ်သည်ဟု ပြောသည်။ ထိုအခါက စ၍ ဘိုးသင်းသည် ဖားသားကို မစားတော့ပေ။ ထိုဖားကား ဖားအိုင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ဖားအိုင်းကို လျှပ်စစ်ဓာတ် အလွန် လိုက်၍ ဖားအိုင်းသားသည် လူသားထက်ပင် စား၍ အရသာရှိနိုင်ပေသည်။ ဘိုးသင်းသည် ဖားကို ဖဦးထုပ်နှင့် ရေးသင့်သည်ဟု ငြင်းလာခဲ့ရာ ဖားကား မောသည် ပန်းသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရကြောင်းကို ပေါ်လာသည်။ ဖားသားကို စား၍ မမောမပန်း၊ အလွန် သွေးအားကောင်း၍ တက်ကြွသည်။ ထို့ကြောင့် သွေးအားတက်ကြွခြင်း မြန်သော ထန်းရည်ခါးနှင့် သောက်စားသော် နှုတ်တတ်သည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ရကား ဖားကို ဖဦးထုပ်နှင့် မရေးသင့်၊ သွေးအားကောင်းသောကြောင့် “ဘ+အား=ဘား” ဘကုံးနှင့် ရေးသင့်သည်ဟု ဖတ်စာဆရာက ဘကုံးနှင့် ရေးထားသည်ကို ဘိုးသင်းသည် အလွန် သဘောကျကျေနပ်နေပေသည်။

ဘိုးသင်းသည် စေတနာ့ဝန်ထမ်း အကူဆရာ သဘောဖြင့် ကျောင်းသားဘဝကပင် ကျောင်းဆရာ လုပ်လာရာ ဝါဆိုလဆန်းသော် ဘုန်းကြီးထံ သုံးတန်း လေးတန်းကို ကျောင်းပိတ်ပေးရန် လျှောက်သည်။ ဘုန်းကြီးက ဘာကြောင့်ဟု မေးရာ သင်တန်းချုပ်ရမည်၊ ပိန္နဲစဉ်းရမည်၊ ကျိုရမည်၊ သင်တန်းဆိုးရမည်ဟု လျှောက်၍ ဘုန်းကြီးသည် တစ်ကျောင်းလုံး ကျောင်းပိတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဘိုးသင်းသည် ကျောင်းတွင်ရှိသော ပိတ်အုပ်များကို ထုတ်၍

ကိုရင်၊ ဦးပဉ္စင်း စသည်တို့အတွက် စေ့အောင် သင်္ကန်းချုပ်စေသည်။ ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်းတို့က ကိုရင်များနှင့် ကျောင်းသားကြီးများ တပျော်တပါး သင်္ကန်းချုပ်ကြသည်။ အချို့ကို ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဘိုးသင်းသည် ခေါ်သွား၍ ပိန္နဲပင်အိုကြီးများကို ဥယျာဉ်ရှင်ထံမှာ အလှူခံ၍ ချိုင့်လှဲပြီးသော် ဥယျာဉ်ထဲမှာပင် ပိန္နဲခေါက်များကို စဉ်းကာ ကျောင်းသို့ ယူဆောင်လာစေသည်။ အချို့ ကျောင်းသားများကို ဝါးခုတ်လွှတ်၍ သိုက်ဝါးများကို ကနုတ်လုပ်စေသည်။ မျှင်ဝါးများကို ခေါင်ရန်းတား လုပ်စေလေသည်။ အချို့ဝါးများကို ဝါဆိုမီးရှူး လုပ်စေလေသည်။ အချို့ ကျောင်းသားကလေးများအား တံပူပင်ကို ခုတ်စေ၍ တံပူ လုပ်စေလေသည်။

ဤနည်းဖြင့် ရဟန်းတော်များနှင့် ရှင်သာမဏေများ ဝါဆိုရန် အသင့်ဖြစ်သွားစေလေသည်။ သင်္ကန်းဆိုးခြင်း၊ လှန်းခြင်း၊ ပိန္နဲကျိုခြင်း၊ ကနုတ်သပ်ခြင်း၊ တံပူလုပ်ခြင်း စသည်ဖြင့် လုပ်ကြသည်မှာ တပျော်တပါး ဖြစ်ချေသည်။ ထိုသို့ အလုပ်လုပ်ကြရာတွင် ဘိုးသင်းသည် ကျောင်းသားများအား လက်ဖက်ရည်ဖန်နှင့် မုန့်သေတ္တာ တစ်နေ့ ကျွေးပြီးနောက် နောက်နေ့များတွင် သာဂူကျို၍ တိုက်လေသည်။ ကျောင်းသားတို့ကား အလွန် ပျော်ကြ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးကား အလွန် အားရနှစ်သက်၍ တပြုံးပြုံးနှင့် နေလေတော့သည်။

မင်းတုန်းမြို့ ထုံးစံကား ဝါဆိုလတွင် ဝါဆိုလပြည့် အဖိတ်နေ့က စ၍ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့အထိ ဆွမ်းဇရပ်များ၌ ဆွမ်းစဉ်ကာ သီလယူ ဥပုသ်စောင့်ကြလေသည်။

ဘိုးသင်းကား ယခုခေတ်စကားနှင့်ဆိုသော် ဘုနှင့်ဘောက်ကလေး ဟု ဆိုစရာ ဖြစ်စေသည်။

ဝါဆိုလ အဖိတ်နေ့တွင် ဆွမ်းစဉ်လိုက်ရန် စီမံခွဲပြီးနောက် ကျောင်းသားကြီး သုံးယောက်နှင့် ချောင်းကြီးထဲသို့ ငါးတန်းချရန် ထွက်သွားသည်။ ဤကား ကတ်ဖွဲ့ပြုလုပ်ရာ ရောက်သည်။ တံငါသည်မှ မကြွင်း၊ အားလုံး ဥပုသ်စောင့်သောနေ့တွင် သူက ငါးသွားဖမ်းသည်။ အတော့ကို အရွဲ့တိုက်သော ဘိုးသင်းပါကလား။

နံနက်စောစောက စ၍ ငါးတန်းချရာ ရေမှာ တော်တော်ပင် နောက်သည်။ ရှစ်နာရီခန့် ရှိသော်လည်း ငါးတစ်ကောင်မျှ မမိသေး။ ဘိုးသင်းသည် ချောင်းစောင့်နတ်ကို မြည်တွန်ကာ ကြိမ်းမောင်းနေသည်။

ထိုသို့နှင့် ငါးမိသလားဟု ငါးတန်းတွင် ငါးမျှားချိတ်များကို လျှောက်ဆွဲကာ ကြည့်နေရာ ၎င်း၏ ကိုယ်တွင်းထဲသို့ အားကောင်းကောင်းနှင့် တစ်စုံတစ်ခုသည် လာတိုးသည်။ ဘိုးသင်းသည် ရေနေောက်ကျ၍ ငါးကြီး မူးပြီးလျှင် သူ့ထံ လာတိုးသည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘိုးသင်းသည် လုံကွင်းနှင့် ကျောယူလာပြီးသော် 'လာကြဟေ့ ကော်ပြီ' ဟု အော်ကာ ယူလာသည်။

ကမ်းနားရေစပ်သို့ ရောက်လာသော် လူသေကောင် ဖြစ်နေသည်။ အဖော်များက 'လူသေကြီး၊ မျှောလိုက်' ဟု ဆိုကြသည်။ ဘိုးသင်းကား 'မမျှောရဘူး၊ လူတာဝန်ကို လုပ်ရမယ်' ဆိုကာ ကုန်းပေါ်သို့ တင်ယူလာသည်။ မျောလာသူမှာ ငါး မဟုတ်၊ ဆံပင်ဖားလျားနှင့် မိန်းကလေး ဖြစ်နေလေတော့ပြီ။

ဘိုးသင်းသည် ထိုအကောင်မအား ကျန်းမာခြင်း အဆိုနှင့်အညီ ရေနစ်သူကို ကုမသောနည်းနှင့် ကုမလေသည်။ ရေနစ်သူမှာ အဝတ်လုံးဝ မပါ။ ပါးစပ်မှ ရေအတန် အန်ကျပြီးနောက် လက်မောင်းကို စုချည် ကားချည် လုပ်ပေးနေ၍ ရေမျောလာသူသည် လွန်ကာ ညည်းစ အသံပြုလာသည်။

ဘိုးသင်းကလေးသည် ဝမ်းသာ၍ 'မသေဘူးဟေ့' ဟု အားရပါးရနှင့် အော်လေ၏။ သို့ရာတွင် ရေနစ်သူမှာ မိန်းမ၊ အပျိုအရွယ်၊ အဝတ်မပါ၍ ခက်နေသည်။ သူ၏ လုံကွင်းကို ဝတ်ပေး၍ သူ့မှာ အင်္ကျီကို ဘောင်းဘီကဲ့သို့ ဝတ်ထားသည်။ ရေနစ်သူကို ဆက်၍ ကုသနေသည်။ ရေနစ်သူသည် အတော်ကလေး သတိရလာပြီ။

ထိုအတွင်း စိစိညည်နှင့် လူတစ်စု လှေကလေးနှင့် လိုက်လာသည်။ လူတစ်စု ကမ်းနားက လျှောက်လိုက်လာသည်။ ထိုသူများနှင့် ဘိုးသင်းတို့သည် တွေ့ကြုံရပြီ။ ရေနစ်သူကား အတော်ပင် သက်သာ၍ စိတ်ချရပြီ။ သို့သော် အားမရှိသေး၊ နွေးသော အဝတ်များလည်း မရှိသေး။ ဘိုးသင်းက သူ့လုံကွင်းစိုကို ရေနစ်သူ ရင်ခေါင်းအထက်သို့ တင်ကာ ပုဆိုးလို ဝတ်သကဲ့သို့ ဝတ်ထားသည်။ သူ့မှာ ထိုခေတ်က အရပ်ခလေးအတိုင်း ဝတ်သည့် အင်္ကျီလက်ပွဲကို ဘောင်းဘီလုပ်၍ ဝတ်ထားသည်မှာ အတော်ပင် ကြည့်ကောင်းမည် ထင်ရပါသည်။

ဘိုးသင်းက မိန်းကလေးအတွက် အဝတ်ပါရဲ့လားဟု မေးရာ ခက်နေကြပြီ။ 'ခင်ဗျားတို့ အတော်ခွကျတယ်၊ သူ့အတွက် အဝတ်များ၊ အနွေးထည်

များကို မြန်မြန်ပြန်ယူပါ' ဟု ပြောမှ လိုက်ရှာသူများလည်း အဝတ်ယူရန် အမြန်ပြန်လေသည်။

ထိုခဏမှာပင် ဘိုးသင်းထံ လူတစ်ယောက်သည် လုံကွင်းသုံးထည် လာပို့သဖြင့် ဘိုးသင်းမှာ လုံကွင်း ဝတ်ရတော့ပြီ။ ထိုရေနစ်သူအား ခြောက်သော လုံကွင်းတစ်ထည်ကို ဝတ်ပေး၍ လုံကွင်းတစ်ကွင်းနှင့် နွေးလာအောင် ခြုံပတ်ထားရလေသည်။

များမကြာမီပင် ထိုရေနစ်သူထံသို့ လုံလောက်သော အဝတ်များနှင့် စောင်ထမ်းစင်တစ်ခု ရောက်လာ၍ အဝတ်များကို လဲလှယ်ဝတ်ပြီးသော် သူတို့သည် ရေနစ်သူကို ယူသွားကြလေပြီ။

ဘိုးသင်းတို့ကား ယနေ့ ဟန်မကျဟု ဆိုကာ ၎င်းတို့၏ ငါးမျှားတန်းကို ရုပ်ရာ ပေါင်လုံးခန့်ရှိသော ငါးထွေကြီး၏ ဗိုက်ကို ငါးမျှားချိတ်နှင့် ချိတ်၍ ပါလာလေသည်။ ထိုငါးထွေကြီးမှာ ခေါင်းပြား၍ ပါလာလေသည်။ ထိုငါးကြီးကို ယူ၍ ဘိုးသင်းတို့ ပြန်ကြလေပြီ။

ဘိုးသင်းတို့ကား ဖြစ်ပုံ တွေ့ရပုံကို တပြောပြောနှင့် အံ့မဆုံးအောင် ရှိနေကြလေသည်။ ဘိုးသင်းတို့သည် ထိုလူစုကို ဘယ်က၊ ဘယ်ရွာကဟု မသိကြချေ။ မေးလည်း မမေးမိခဲ့ကြချေ။ ထိုလူစုကကား ဘိုးသင်းကို ဦးဘိုးသားသား ခုနစ်တန်းအောင်သောသူဟု သိကြလေသည်။

ဝါဆိုလပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ည၌ ဘိုးသင်းသည် ကျောင်းပြာသာဒ်တွင် ကျောင်းသားကြီးများအား ခုနစ်တန်း၌ နှစ်ထပ်တိုးကို နားလည်အောင် တွက်ပြပြီးနောက် အိပ်သောအခါ ဤသို့ စဉ်းစားမိလေသည်။

ဒီအကောင်တွေဟာ သူများ ဥပုသ်စောင့်တဲ့နေ့မှာ ငါ့ကို ငါးရှာ လိုက်ရန် မရမက ခေါ်သည်။ အတော်မိုက်တဲ့ အကောင်များ၊ ငရဲသား။ ဟင် ... ဒီအကောင်တွေက ဒီလို မပူဆာရင်၊ ငါတို့ ဒီနေရာကို ငါးရှာရောက် မည် မဟုတ်။ မရောက်သော် ရေနစ်ကာ မျောလာတဲ့ အကောင်မဟာ မုချ သေမှပဲ။ ခုတော့ ငါတို့ကြောင့် အသက်ရှင်ရရှာသည်။ ကံ၏ စီမံပုံသည် ဆန်းကြယ်သည်။ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးက ချင်းအမျိုးသားများထံ ပေးစေတဲ့ ယေရှုခရစ်စာက ဘုရားသခင် အလိုတော်ရီအတိုင်း ဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ဒါဟာ ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်ရသလား၊ ဖြစ်ရသော် ဒီဘုရားဟာ အတော်ပွေတဲ့ ဘုရားပဲ။ ဟယ် ... ဘုရားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ ကံပါပဲလေ ...။

ထိုသို့ တွေးတော၍ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

နံနက်လင်း၍ အရုဏ်ဆွမ်း စားပြီးသဖြင့် ကျောင်းသားများ စာအံ နေကြစဉ် ရေနစ်ရာမှ ပြန်ရှင်လာသော မိန်းကလေးသည် လူကြီး ငါးယောက် နှင့် ဘိုးသင်း၏ အဖေကို ခေါ်ပြီးသော် ဘိုးသင်း ရိုရာကျောင်းသို့ ရောက်လာ တော့ပြီ။ ထိုအချိန်၌ ဘိုးသင်းသည် အလွတ်ပညာသင် သင်ကြားနေသော လူကြီး လေးယောက်အား သတ္တရပရိစ္ဆေဒ ပြုလုပ်နည်းကို သင်ပြပေးနေရာမှ မြင်ရ၍ “အင်း ... မချော ဇာတ်မသိမ်းသေးဘဲ တစ်စခန်း ထွက်လာပြန် မှကိုး ...” ဟု တွေးဆနေသည်။

ဘိုးသင်းကား သူတို့ ထိုနေ့မှာ ငါးရှာသည်ကို သူ့အဖေ သိသွားမှာ အတော်စိုးရိမ်သည်။ သူ့အဖေသည် ဤသို့သာ သိသော် အတော်ရှက်သွား မည်ဟု ဘိုးသင်းသည် တွေးဆမိသည်။

ခဏကြာသော် စာအံဖြုတ်လိုက်၍ ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းလာကြ၏။ လူမောင်သည် ဘိုးသင်းကို ဘုန်းတော်ကြီး အခေါ်နှင့် လာခေါ်တော့၏။ ဘိုးသင်းကား “ရော ... တစ်ခါတော့ ခွကျပြီ။ သူတစ်ပါးကို ကယ်ခြင်း သည် ကောင်း၏ဟု ဆိုသည်။ ယခု ကောင်းသလား” ဟု တွေးဆကာ လိုက်ပါသွားရလေသည်။

ကျောင်းပေါ်သို့ရောက်၍ ဘုန်းတော်ကြီးကို ဦးချ ကန်တော့ပြီးသော အခါ ဘုန်းတော်ကြီးက ‘မင်းတို့ကိုကွယ် ... ရေနစ်ရာမှာ ကယ်ဆယ်လို့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင် ဆိုပြီး ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့တဲ့၊ ဟောသည်မှာ လူတစ်စု’ ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။ ဘိုးသင်းကား ရုတ်တရက် ဉာဏ်အလွန် ညံ့၍ တစ်စုံတစ်ရာမျှ ပြန်မလျှောက်နိုင်ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ ငှက်နာ ကဲ့သို့ မှိုင်နေလေတော့ပြီ။

ဘုန်းကြီးက ‘နင့်လူတွေခေါ်’ ဟု ဆို၍ ဘိုးသင်းသည် သူ့လူ သုံး ယောက် ဖြစ်သော ဘိုးမိန်း၊ ဘာဟိန်း၊ ဘိုးချစ်တို့ကို ‘နင့်တို့ ဘာမှမပြောနှင့်၊ ဘုန်းကြီးကို ငါ လျှောက်မယ်’ ဟု နှုတ်ပိတ်ကာ ခေါ်ခဲ့လေသည်။

ဘုန်းကြီးလည်း ‘ကိုင်း ... ကိုင်း ... ကိုင်း ... လူချောတွေ ကန်တော့ ခံလိုက်ကြ’ ဆိုရာ ထိုမိန်းကလေးက ကန်တော့မည်ပြုစဉ် ဘိုးသင်းက ‘နေပါဦး၊ နေပါဦး၊ နေပါဦး ... ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘မင်းတို့ ငါ့ကို ကယ်လို့’

‘ဟာ ... ကြံကြံစည်စည်၊ ဒါ လူ့ဝတ္တရားဗျ။ လူဆိုတာ ဒုက္ခတွေ့လာ

သူကို တွေ့ရင် တတ်နိုင်လျှင် ကယ်ရတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရေကူးသင်ခွဲတာမို့ ခင်ဗျားကို ကယ်နိုင်တာ’

‘မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်’

‘ဦးလေး ... ဦးလေး အကြောင်းစုံ မသိဘူး ထင်ပါတယ်’

ဘိုးသင်း၏ အဖေက ‘ကိုင်း ... တွေ့ရပုံကို ပြောစမ်းပါဦး’ ဟု ဆို၍ ဘိုးသင်းသည် ကြံဆကာ ဒဏ္ဍာရီကို ပြောတတ်သည်အတိုင်း စိတ်ကူးတည်ရာ ဤသို့ ပြောလေ၏။

‘ဒီလမှာ မိုးရွာတတ်လို့ ထင်းတုံး လိုချင်တာနှင့် ရလိမ့်မယ်ထင်ကာ ထင်းတုံးဆယ်ဖို့ သွားပါတယ်။ ချောင်းရောက်တော့ ထင်းတုံးတစ်တုံး မျောလာတယ်။ တစ်ချက် ပေါ်လာပြီး မြုပ်သွားတော့ ဟာ .. လူနဲ့တူတယ်ဆိုပြီး ရေကူးကာ သွားဆယ်ရာ သူ့ဆံပင်ဆွဲမိလို့ ဆွဲခေါ်တာနဲ့ ရေတိမ်သို့ ရောက်လာပါတယ်။ ဒီအခါမှ ပွေ့ထမ်းပြီး ရေနစ်တဲ့လူကို ကုသတဲ့နည်းနှင့် ကုသတာပါပဲ။ ပြီးတော့ ငါးထွေကြီး တစ်ကောင်တောင် ခေါင်းကြေပြီး မျောလာလို့ ရခဲ့သေးတယ်’

‘ညည်း ကန်တော့လိုက်’ ဟု အမေနှင့်တူသော မိန်းမကြီးက ဆို၏။ ထိုမိန်းကလေး အမျိုးမလှတလှက ကန်တော့မည်ပြုရာ ဘိုးသင်းက ‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာတုံး။ အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီး ကန်တော့ပွဲနှင့် ကန်တော့ချင်ရင် ကျွန်တော်တို့ ဆရာဘုန်းကြီးကို ကန်တော့။ ခင်ဗျား ကန်တော့လို့ ကျွန်တော်တို့ ဆုမပေးတတ်၊ ဆုပေးစရာလည်း မရှိ’ ဟု ဘိုးသင်းသည် စကားဆန်းနှင့် ဘုမ္မတ်လေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးတစ်ယောက်က ‘မောင်ရယ် ဆုကို လိုချင်မှ ...’ ဟု စကားဆို၍ ဘိုးသင်းသည် ထိုလူကြီး၏ စကားကို ဖြတ်ပြီး ‘ဦးကြီး၊ ဆုဆိုတာကို ဦးကြီးတို့ သတိထားပြီး စဉ်းစားသွားပါ။ သီလရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မင်္ဂလာရှိတဲ့စကားကို ဆိုတာဟာ အမှန်မြတ်ဆုံး ဆိုတဲ့ ဆုပါတဲ့။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာသီလမှ မရှိပါ။ ဒါကြောင့် ဘာဆုမှ ပေးလို့မဖြစ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆရာဘုန်းကြီးကိုသာ ကန်တော့ပါ။ ရွာလွန်ရွက်တိုက် ဖြစ်နေပါမယ်’ ဟု ဆိုလေ၏။

ဘုန်းကြီးကား ပြုံး၍ ‘ခင်ဗျားတို့ ဒီအကောင်ကို တစ်နေ့လုံး ပြောရင်တောင် စကားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုင်း ကိုင်း ကိုင်း ... ရွာလွန်ရွက်တိုက် မဖြစ်ရပါဘူး၊ ငါ့ကိုယ်စား နင်တို့က ကန်တော့ခဲ။ ဟဲ့ .. ကန်တော့လိုက်’

ထိုမိန်းကလေးက ကန်တော့ပြီးသောအခါ ဘုန်းကြီးက 'သူတစ်ပါးက မိမိအပေါ်၌ပြုသော ဝတ္တရားကောင်းကို သိတတ်တဲ့လူဟာ သူ့ကျေးဇူးကို သိတတ်တဲ့လူတဲ့၊ အဲသည်လိုလူဟာ အာယု အသက်ရှည်ခြင်း၊ ဝဏ္ဏ အဆင်း လှခြင်း၊ သုခ ချမ်းသာခြင်း၊ ဗလ အားအစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်းတို့ ဖြစ်နိုင်လို့ ပြည့်စုံစေ' ဟု ဆုပေးလေ၏။

ထိုအခါ ကန်တော့ပွဲအပြင် ငွေငါးကျပ်လည်း ပါလာ၍ ဘိုးသင်းက 'ဒါ ဘာလဲဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ဆရာဟာ ပုဂါရာမခေတ်က အရည်းကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ငွေကို အလှူမခံဘူးဗျ' ဟု ဆို၍ လူကြီးတစ်ယောက်က 'မောင်တို့ဖို့' ဟု ဆိုသဖြင့် ဘိုးသင်းသည် ဤသို့ တုံ့ပြန်လေ၏။

'ကျွန်တော်တို့ လုပ်စား၊ ငွေရှာသမား မဟုတ်ပါ။ သည်းခံပါ ခင်ဗျာ'

ထိုအခါ ဦးဘိုးသာသည် နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးကို သပ်၍ 'ကိုင်း ... ကိုင်း ... စကားရှည်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ဒီကျောင်းက မီးအိမ်ပျံ လုပ်တာမှာ ထည့်လိုက်' ဆိုသဖြင့် ထိုမိန်းကလေးက လက်နှင့်ကိုင်ကာ 'ကျွန်မက မီးအိမ်ပျံလုပ်ဖို့ ကုသိုလ်ပါဝင်ပါတယ်' ဆိုကာ ပေးသဖြင့် ဘိုးသင်းသည် လက်ခံယူလိုက်ပြီးနောက် လူမောင်ကို ခေါ်၍ ထိုငွေ ငါးကျပ်ကို အပ်ထားလိုက်လေ၏။

ဘိုးသင်း၏ စိတ်သဘောကား အတော်ကို စဉ်းစားစရာ ဖြစ်၏။ ဘယ်လို ... ဟု အကဲခတ်ရန် အတော်ခဲယဉ်း၏။ သူ၏အမေသည် မြန်မာမင်း လက်ထက်က ပဲ့နင်းကြီး၏သမီး ဖြစ်၍ လွှာချောင်းရိုးတစ်လျှောက်၌ အမွေသက်ဆိုင်သော လယ်မြေဧကပေါင်း များစွာ ရှိ၏။ ဘိုးသင်း၏အမေသည် ၎င်းကို လုံးဝ စိတ်မဥပတ်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ဂရုမထားချေ။ စကားကိုပင် စပ်၍ မပြောချေ။ ဘိုးသင်း၏အမေသည် ၎င်း၏မောင်ကြီး ဝမ်းကွဲက နှင့်မြေကို ရောင်းရတဲ့ငွေဟု လာပေးသော် ယူထားလိုက်၏။ အခြားစကား တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပြောချေ။ ဘိုးသင်း၏ အဖေကလည်း ဘာမျှ မပြောချေ။

ဘိုးသင်း၏ အရီးက ဘိုးသင်းအား ဤသို့ ဆုံးမကာ ပြောပြဖူး၏။ 'လူ့ကျင့်ဝတ္တရားအရ သူတစ်ပါးကို မခစားရသော်လည်း အရာရာမှာ မာနကို နှိမ့်ချရတယ်။ ခစားခြင်းဟာ သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ အထင်ကြီးခြင်း၊ အညံ့ခံခြင်း တစ်မျိုးပဲ။ မာနကို နှိမ့်ချခြင်းဟာ လူ၏ ကျင့်ဝတ္တရားကောင်း တစ်ခု။

'တို့အိမ်မှာ မြန်မာမင်းလက်ထက်က ကျေးကျွန် တစ်ယောက်မှ မရှိ။ သို့သော် ကျေးကျွန်များကား များစွာ ရှိတယ်။ အဲဒီ ကျေးကျွန်များဟာ အင်္ဂလိပ် စိုးပိုင်လာတော့ အိမ်မှာ ကျွန် မရှိရဟု ကြေညာသော်လည်း အိမ်က ထွက်မသွားကြလို့ ကျွန်တစ်ယောက် လယ်တစ်ပွဲအပြင် လုပ်ကိုင်စဉ်အခါ စားသောက်နေထိုင်ဖို့ ငွေကိုလည်း ပေးလိုက်ရတယ်။ ကြည်ကုန်းရွာနားမှာ တို့လယ်တွေ များစွာရှိတယ်။ ယခု တို့မှာ မြေဆီ မီးခွက်တစ်ခွက်လောက်မှ မထား၊ လယ်မလုပ်ဘဲနှင့် လယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငွေကို ရအောင် ယူသော် မသန့်စင်ဟု ငါတို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် တို့ထံက အရင်က တို့လယ် များကို လုပ်တဲ့လူတွေဟာ တို့က ငွေမယူလို့ မတောင်းဘဲနှင့် စပါးများကို လာရောက် ပို့ကြတယ်'

ဘိုးသင်းသည် သူ၏အရိုး အရိပ်အမြွက် ပြောဆိုသော စကားကို ကောင်းစွာ နားလည်ပုံ ရပေသည်။ စင်စစ်ကား သူသည် ကျောင်း၌သာ ပျော်မွေ့၍ နံနက်ချိန် ဦးပဉ္စင်းများ၊ အတန်းမသင်သော ကိုရင်ကြီးများအား ဘုန်းတော်ကြီးက စာချသောအခါ အနားက ထိုင်၍ ဖြစ်စေ၊ ဝမ်းလျားမှောက်၍ ဖြစ်စေ နားထောင်နေတတ်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သဂြိုဟ်စာအုပ်ကို ဝယ်၍ ကြည့်၏။ သို့သော် မကျက်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဦးပဉ္စင်းများ၊ ကိုရင်ကြီးများ သဒ္ဒါစာအံနေရာ၌ လွယ်ကူ သောနည်းကို ပြောပြ၍ ဘုန်းကြီးထံ ရောက်ကြသဖြင့် ဘုန်းကြီးက 'ဘိုးသင်း အကြံပေးသောနည်းကို မှတ်ပြီးကျက်ရင် ခဏနှင့်ရမယ်' ဟု ပြောဖူး၏တဲ့။ ဦးပဉ္စင်းကလေးများ၊ ကိုရင်ကြီးများအား ဆွမ်းစဉ်သွားသောအခါ တရား ဟောနည်း သင်ပေးသည်ကို ဘုန်းတော်ကြီးက ကြား၍ ပြုံးနေ၏။

ဘိုးသင်းအား ၎င်းထက် အသက်ကြီးသော လူကြီးများကပင် အားကိုးဟန်ရှိ၏။ ဝါခေါင်လထဲ၌ ပွဲသာရွာတွင် ကာလဝမ်းရောဂါ ဖြစ် သဖြင့် လူအနည်းငယ် ဖိတ်စဉ်၏။ ထိုအခါတွင် ညနေခင်းမှာ လူကြီး သုံးယောက်က သူတို့ ကိစ္စရှိသဖြင့် သွားရန် ဘိုးသင်းကို အပါ ခေါ်နေ၏။ ထိုသို့ ခေါ်ခြင်းကား အပြန်တွင် တစ္ဆေကြောက်သောကြောင့် ဖြစ်ကြ၏။ ထိုလူသုံးယောက်သည် မြေတိုင်းစာမေးပွဲဝင်ရန် ဘိုးသင်းထံ၌ ဂဏန်းသင်နေ သူများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့သည် ဘိုးသင်း ပါလျှင် တစ္ဆေ မကြောက်နိုင်။ တစ္ဆေသည် ပရိတ်ကြီး တစ်ဆယ့်တစ်သုတ်ကို အကုန်ရထားသော ဘိုးသင်း

ကို ကြောက်သည်ဟု ထင်ကြ၏။ ဘိုးသင်းသည် ဘုန်းကြီးထံမှာ ခွင့်ပန် လျှောက်ထားပြီး လိုက်သွား၏။

ထိုလူသုံးယောက်ကား ပွဲသာရွာ၌ သူတို့၏ ငွေရရေးကိစ္စ ပြီးသော အခါ ကာလရောဂါ ဖြစ်သဖြင့် ရွာသာများ စိတ်ပျော်စေရန် ကိုးမီးပွင့်သာ စသော ကစားဝိုင်းကလေးကို အခွင့်ပြုထားသဖြင့် ထိုလူသုံးယောက်သည် ကစားဝိုင်းတွင် ဝင်ကာ ကစား၍ နေဝင်သွား၏။ တစ်ယောက်လျှင် ၎င်းတို့ သုံးယောက် တစ်ကျပ်၊ တစ်ကျပ်ခွဲလောက်စီ နိုင်ပုံရကြ၏။

ကစားဝိုင်းပြီး၍ မြို့သို့ ပြန်လာကြရာ တစ္ဆေအကြောက်ဆုံးလူက ရှေ့က သွား၏။ ဘိုးသင်းသည် နောက်ဆုံးက လိုက်ရ၏။ သာစည်ကျောင်း သို့ မရောက်မီ ရှေ့က လူသည် ကြောက်သဖြင့် မသွားဝံ့၍ တစ်ယောက်ကို သူ့ရှေ့တင်၍ သူ့ကို အလယ်က လိုက်စေရ၏။

ဘိုးသင်းသည် သာစည်ကျောင်းသို့ဝင်၍ ဘုန်းကြီးထံမှ လက်ဆွဲ မီးအိမ်တစ်လုံးကို ငှားခဲ့၏။ ရှေ့ဆုံးမှလူသည် မီးအိမ်ကို ဆွဲ၍ သွား၏။ သာစည်ကျောင်းကိုလွန်၍ မကြာမီပင် ထိုအလယ်က လိုက်သောသူသည် ကြောက်လာပြီးသော် 'ငါ့ခြေထောက်ကို တစ္ဆေက ဆွဲကိုင်ထားတယ်၊ အေးအေးစက်စက်ကြီးနှင့် သွားမရ' ဟု ပြောနေ၏။ ကျန်လူသုံးယောက် သည် ခက်နေပြီ။ သူ့ကို ထမ်းခေါ်ရမလို ဖြစ်နေပြီ။

ထိုအခါ ဘိုးသင်းက ဉာဏ်ရလာ၍ ဤသို့ ပြော၏။ 'တစ္ဆေ တကယ် ခြောက်ရင် ပရိတ်ရွတ်လို့ မရဘူးဗျ။ သေးနှင့် ပန်းရတယ်ဗျ' ထိုအခါ ထို လူက 'ဟင်' ဆိုသဖြင့် ဘိုးသင်းက 'ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသို့သွားသော လမ်းက မန်ကျည်းပင်ပုကလေးမှာ တစ္ဆေကြီးရှိလို့ ကျွန်တော်က ဝိုင်းပြီး သေးနှင့်ပန်းစေရာ သေးနှင့်ဝိုင်းပန်းကြလို့ တစ္ဆေကြီးဟာ အား ယား ဆိုကာ အော်ပြီး ပြေးရတယ်' ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ ထို အလယ်မှ ကြောက်လွန်းသော သူက သူ့ကို ဝိုင်းပြီး သေးနှင့်ပန်းပါ ဆို၍ သူ့ဒူးအောက်ကို လူသုံးယောက်က သေးနှင့်ပန်းရာ ည ငှက်တစ်ကောင်က ဂဲ ... ဟု ဆိုကာ အော်ပြီးလျှင် ခေါင်းပေါ်မှဖြတ်၍ သွားလေ၏။ ထိုအခါမှ ထိုအကြောက်လွန်သောသူသည် တစ္ဆေထွက်ပြေးပြီဟု ဆိုကာ မောင်မင်းကြီးသားမှာ လမ်းသွားနိုင်လေတော့ ပြီ။

သို့နှင့် မြို့ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အဖော်များစွာနှင့် တွေ့ရ၍ ကျောင်းသို့ပြန်လာရာ ထမင်းကလည်း မစားရသေးသောကြောင့် ထမင်း

ဆာသဖြင့် 'ကိုင်းဗျာ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းချက်စားကြဦးစို့' ဟု ဘိုးသင်းက ဆိုရာ တစ္ဆေကြောက်တတ်သူက သူ မစားတော့ဘူးဟု ဆိုကာ ကျောင်းသား ကြီးများနှင့် လိုက်ပါသွားလေ၏။

ဘိုးသင်းကား အဖော်နှစ်ယောက်နှင့် ကိုယာတော၊ မမင်းရာတို့၏ အိမ်ကိုဝင်၍ သူ့မှာပါသော ပိုက်ဆံငါးမူးကို ကိုယာတောအား ထုတ်ပေး ပြီးသော် 'ကြက်ဝယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းမစားရသေးဘူး' ဆို၏။ ကိုယာတောလည်း ကြက်ကြီးတစ်ကောင် သွားဝယ်ပြီးသော် ပိုက်ဆံတစ်မတ် ကို ပြန်ပေး၏။ ဘိုးသင်းလည်း မယူဘဲ 'ဆီ ဆန် ဝယ်ဗျာ၊ လိုရင် နက်ဖြန် ကျွန်တော် ပေးမယ်' ဟု ဆို၏။

မမင်းရာလည်း 'ဘာလို့ ပေးရမလဲ' ဆိုကာ မမင်းရာက ထမင်းချက် ၏။ ကိုယာတောက ကြက်ကို ကိုင်၏။ ဘိုးသင်းသည် ဤသို့ စဉ်းစား၏။ ဒီလူသုံးယောက်အား ငါက ညတိုင်းပင် ဂဏန်းသင်ပေးနေ၏။ သူတို့က ခေါ်၍ ငါ ပွဲသာရွာသို့ လိုက်ရ၏။ သူတို့ ကစားလို့ နိုင်ခဲ့ကြ၏။ တကယ်ဆို ကြက်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံ သူတို့က ထုတ်သင့်၏။ တကယ်စီးတဲ့ လူနှစ်ယောက်ပဲ။ ငွေရှင်စနစ်။ သူတို့အား ဂဏန်းသင်ပေးလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ သူတို့ မြေတိုင်း စာရေး ဖြစ်ရင် သိပ်ငွေစားမှာပဲ ဟု တွေးမိပြီး စိတ်ပျက်လာ၏။

ထို့နောက်မှ "မတော်ပါဘူးလေ ... လူတိုင်း ငွေဆာတာပဲ။ သူတို့ တတ်ဖို့ရန် သင်ပေးရတာပဲ" ဟု ဘိုးသင်းသည် စိတ်ထဲကတစ်ဖန် တွေးဆ ပြန်၏။ သူတို့ စိတ်ကောင်းမထားသော်လည်း မိမိက စိတ်ကောင်းထား ရမည် ... ဟု တွေးကာ စိတ်ပြေစေရပြန်သည်။

ထိုသို့နှင့် ကြက်သားဟင်းနှင့် ထမင်းကို စားပြီးနောက် ကျောင်းသို့ ပြန်လာရာ ဘိုးသင်းကပင် နောက်က လိုက်ခဲ့ရ၏။ ကျောင်းသို့ပြန်ရောက်၍ ထိုသူများနေသော ဆွမ်းစားကျောင်းကလေးပေါ်သို့သွားရာ ခုတွင်က တစ္ဆေ ကြောက်သောသူကို တစ္ဆေပူးနေသဖြင့် ဦးပဉ္စင်း၊ ကိုရင်တို့ပါ ဝိုင်းအုံကာ နေကြ၏။

ဦးပဉ္စင်းကြီးသည် တစ္ဆေပူးနေသောသူအား ဂါထာ၊ မန္တရားတို့နှင့် မန်းမှုတ်ခြင်း၊ အင်းချ၍ တစ္ဆေကိုနှင်ခြင်း၊ လက်ဖွဲ့နှင့် ရေစိမ်ကာ တိုက်ခြင်း၊ ရေနံနှင့် ပက်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် တစ္ဆေထွက်သွားအောင် ပြုလုပ်သော်လည်း တစ္ဆေကား လုံးဝ မဖြူ၊ ဂရုမထား။

ထိုအခါ တစ္ဆေပူးသူနှင့် အဖွဲ့ကျသူ နှစ်ယောက်က လမ်းတွင် ဖြစ်ပျက်

ခွဲသော အကြောင်းကို ပြောပြသဖြင့် ဦးပဉ္စင်းကြီးက ‘ဟေ့ ဘိုးသင်း လုပ်စမ်းကွယ်’ ဟု ခိုင်း၏။ ဘိုးသင်းက မှော်ဆရာ လုပ်ရပြန်ပြီ။ အလကား အရမ်းယုံကြည်တဲ့ တောသားတွေဟု စိတ်တွင် တွေးပြီးလျှင် ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ဘိုးသင်းသည် ဤသို့ ကြိမ်းမောင်းလေ၏။

‘ဒီအကောင်က ဘာလဲ၊ ထွက်သွား၊ သေးနှင့် ပန်းထုတ်ရမလား’ ထိုသို့ ကြိမ်းမောင်းကာ ရေတစ်ခွက်ကို ယူပြီးလျှင် မန်းချင်ယောင် ပြုလုပ်၍ ရေခွက်ထဲမှ ရေကို လက်နှင့်ယူကာ မျက်နှာကို အမှတ်တမဲ့ လန့်သွားအောင် ဖျတ်ခနဲ ရေဖြင့် တောက်လိုက်၏။

တစ္ဆေပူးသော အကောင်သည် ဟင်း ... ဟု သက်မချပြီးသော် မျက်စိဖွင့်ကာ ကြည့်၏။ ထိုအခါ ဘိုးသင်းသည် ရေတိုက်၏။ တစ္ဆေပူးသော အကောင်ကား လူကောင်းပြုကတော့ ဖြစ်သွား၏။ စိတ်ဆောင်တိုင်း ဖြစ်နေကြ၏။ စိတ်သည် ဆန်းကြယ်လှ၏။

အရုဏ်ဆွမ်း စားပြီးသောအခါ ဘိုးသင်းသည် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဦးပဉ္စင်းများအား ဝမ်းဘဲဥသုပ်၊ ပျားကောင်ကြော်၊ လက်ဖက်တို့နှင့် လက်ဖက်ရည်အဖန် ဆက်ကပ်၏။ ကိုရင်များအား ငါဆိုလှ ဆွမ်းကြီးခံတုန်းက ရ၍ သိုလှောင်ထားသော လိပ်ဥများထဲမှ တစ်ပါး တစ်လုံးကျ ထည့်ပေး၏။ ကျောင်းသားများအား နှစ်ယောက် တစ်လုံးကျ လိပ်ဥများကို ဝေပေး၏။ ဘိုးသင်းသည် ဘုန်းကြီး လက်ဖက်ရည်သောက်သည့်အနားက စောင့်နေ၏။ ကိုရင်များအား ဝမ်းဘဲဥသုပ်၊ လက်ဖက်သုပ်တို့ဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဖွဲ့ကပ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဦးပဉ္စင်းကြီးက ညတုန်းက တစ္ဆေပူးသောအကြောင်း၊ ဘိုးသင်းက ကုသော အကြောင်းတို့ကို ဘုန်းကြီးအား လျှောက်နေရာ ဘုန်းကြီးက ပြုံးနေ၏။

ဘိုးသင်းသည် ဤသို့ လျှောက်ထား၏။
‘အလကား တောသားတွေ၊ ငွေမက်၊ ငွေငတ်၊ လူစဉ်းလဲတွေ။ ဒီလို လူစားတွေဟာ ငွေငတ်သလောက်၊ စဉ်းလဲသလောက် သူတစ်ပါးရဲ့ အကျိုးကို မမြင်ဘူး။ ကိုယ်ဖို့ကောင်းသာ သိတတ်တယ်။ ဒီလိုလူစားတွေဟာ ကြောက်တတ်တယ်။ ကိုယ်ဖို့ကောင်းကို သိသလောက် အကြောက်ကြီးတယ်။ အကြောက်ကြီးသလောက် ဘေးဖြစ်တတ်တာပါ ဘုရား’

ဘုန်းကြီးက သဘောကျ၍ ပြုံးနေ၏။ ဦးပဉ္စင်းကြီးကား ဘိုးသင်းမှာ

ဆေးရှိရမယ်ဟု ထင်သောကြောင့် ‘ဟဲ့ နင့်ဟာ ဘယ်နှာလဲ’ ဟု ဆို၏။
ဘိုးသင်းက ဤသို့ လျှောက်၏။

‘ကိုယ်ဖို့ ကောင်းကိုသာ သိတတ်တဲ့လူဟာ အင်မတန် အကြောက်ကြီးတယ်။ ကြောက်လွန်းအားကြီးတော့ နှလုံးသွေးဟာ ဖောက်ပြန်လာတယ်။ ဒီတော့ သည်းခြေကို ခိုက်တယ်။ သည်းခြေကို ခိုက်ပြီး မတည်ငြိမ်ဘဲ တောပြော တောင်ပြော ပြောလိုက်၊ သတိမေ့နေလိုက်နှင့် စိတ်ပေါ့သွပ်နေတယ်။ ဒါကို တစ္ဆေပူးတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ ဘာဟုတ်မလဲ၊ ကြောက်လွန်းလို့ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး စိတ်ပေါ့သွပ်သွပ်နေတာ’

‘အင်း’

‘စင်စစ် တစ္ဆေက လူကို ဘယ်ခြောက်မလဲ၊ ဘာကြောင့် ခြောက်မလဲ၊ ကိုယ့်အကျင့်က ကိုယ့်စိတ်ကို ခြောက်ပြီး ကြောက်လို့ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်ရတာပါ။ ဒီအကောင် တစ္ဆေပူးနေတာဟာ အကြောက်လွန်ပြီး မေ့ကြော ဖောက်ပြန်နေတာပါ။ တပည့်တော်မှာ ဘာဆေး၊ ဘာလက်ဖွဲ့၊ ဘာဂါထာ မန္တာန်မှ မရှိ။ ဘာကိုမှလည်း မကြောက်။ ဒီတော့ ဂါထာမန္တာန် မန်းတယ်။ မှုတ်တယ်လို့ ဟန်ဆောင်ကာ သူ့မျက်နှာကို ရေအေးအေးနှင့် တောက်တော့ လန်ပြီး အာရုံပြောင်းသွားတယ်။ ဒီတော့ သတိရတယ်။ ဒီခါမှာ ရေအေးအေး တိုက်လိုက်တော့ နှလုံးသွေးကောင်းပြီး စိတ်ကောင်းလာတာပါပဲ’

‘ဦးပဉ္စင်းကြီးကလည်း သတိပြုမှပေါ့၊ စိတ္တနိဿယတေ လောကော လို့ ကျမ်းဂန်ရှိတယ်’ ထိုသို့ဆိုကာ ဘုန်းကြီးသည် ထ သွား၍ ဦးပဉ္စင်းများလည်း ထ သွားကြတော့၏။ ဘိုးသင်းကား ထိုလက်ဖက်ရည်ပွဲကို လူကြီးများအား ခေါ်၍ တိုက်လေ၏။ လူကြီးများလည်း ရေမုန့်နှင့် ကြက်သွန်ကြော်ဝယ်ပြီးသော် သောက်စားနေကြလေ၏။

ဘိုးသင်းသည် ယခုအခါ အသက် တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်၍ ဆယ့်လေးနှစ်ထဲသို့ ဝင်လာသဖြင့် ကျောင်းသားကြီးပိုင်းတွင် ပါဝင်နေရာ၊ အောက်တန်းများကို စာသင်ပြနေရသည့်ပြင် တစ်ခါတစ်ရံ ဘုန်းကြီး မအားသော် ငါးတန်း ခြောက်တန်း တို့ကိုပါ ပြရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းတွင် ကျောင်းသားပင် ဖြစ်လင့်ကစား တစ်ကျောင်းလုံး၏ ခေါင်းဆောင်သဖွယ်ဖြစ်နေ၏။

ဘိုးသင်းသည် ငယ်ကတည်းက စ၍ ဘယ်ကိစ္စမဆို စိတ်က ပိုင်း

ဖြတ်ပြီးလျှင် ဇွတ်ပြုကျင့်တတ်၏။ သူ့ခေါင်းမှာရှိသော ဆံပင်ကိုဖြတ်၍ ခေါင်းတုံးတိုလိုက်၏။ ဖြတ်ပြီးသော ဆံပင်ကို ဘိုးသင်းသည် သူ့အမေအား သွားပေး၏။ သူ့အမေက အတော်ပင် ပြစ်တင်စကား ဆို၍ 'နင်က ကုလား မွေးမြင်း ဦးစွန်းဖုတ်ကို ထားမလိုလား၊ မထားပါနှင့်ကွယ်' ဆိုသောကြောင့် ခေါင်းတုံးတိုနှင့်ပင် နေ၏။ ထိုသို့ ဘိုးသင်း ခေါင်းတုံးတိုနှင့် ဖြစ်နေ၍ ၎င်း၏ သူငယ်ချင်းများသည်လည်း ခေါင်းတုံးတိုပစ်ကြလေ၏။

ဘိုးသင်းသည် 'ကျော်ရောဟယ်' ဟု သိသူများက ဆိုရမလို ဖြစ်၏။ မြို့တောင်ကုန်းရပ်မှာ နာမည်ကျော် ဗေဒင်ဆရာကြီး ရှိ၏။ ထိုဗေဒင်ဆရာ ကြီးထံ သွား၍ 'အဘထံ ဖျားနာ၍ ဗေဒင်လာမေးသော် ကြက်သား၊ ငါး ကြော်၊ ဝက်သား တစ်ခုခုနှင့် ရွာချရမယ်လို့ ဟောပါ' ဆို၏။ ဗေဒင်ဆရာက 'ဘယ့်နှယ် ... မတော်တာကွယ်' ဟု ဆို၏။

ဘိုးသင်းလည်း 'အဘ အခု ဟောတာလည်း မတော်တာ မဟုတ်တာ တွေကို ဟောနေတာပဲ' ဆိုရာ၊ ဗေဒင်ဆရာကြီးက 'မင်းနှယ်ကွယ် ... ကိန်း ကျလို့ ဟောရတာပဲ' ဆိုပြန်၏။ ဘိုးသင်းက 'အဲဒီကိန်းဟာ ဘုရားဟော မဟုတ်ဘူး၊ လူညာ ရသေ့စဉ်းလဲတို့က ကြံဖန်ပြီး လုပ်ထားတဲ့ကိန်း။ အဘ ဘူရိဒတ် ဇာတ်တော်ကြီးဝတ္ထုမှာ ဖတ်ကြည့်။ ဘူရိဒတ် ဇာတ်တော်ဟာ ဘုရားဟောလို့ ဆိုတယ်။ ဘူရိဒတ်ဇာတ် ဝတ္ထုတော်မှာ ဗေဒင်ကို အပြစ် ဆိုထားတယ်' ဟု ကျကျနန ပြောလေရာ၊ ဗေဒင်ဆရာကြီးလည်း လန့်လာပုံ ပေါ်၏။

ဘိုးသင်းလည်း ဆက်၍ ဤသို့ ပြောပြန်၏။
'ကျွန်တော်လည်း ကိန်းလုပ်တတ်ပါတယ်။ ဒီကိန်းကျရင် ဘယ်လို ဖြစ်တတ်တယ်လို့ ရေးထားရင် ဒါကို ကြည့်ဟောတာပဲ'
'ကွယ် ... သင်ကြိုန်ရက်၊ ဝါထပ် နှစ်ငင်ရက်တို့ ရှိနေတာပဲ' ဟု ဆို ပြန်၍-

'ဆရာကြီး ဒါက တစ်မျိုး၊ ကမ္ဘာနှင့် အနီးကပ်ဆုံး ဂြိုဟ်ခုနစ်လုံးရဲ့ အသွား၊ ကမ္ဘာရဲ့အသွားကို ကြည့်ပြီး တွက်ထားတာ။ အဲဒီအသွားတို့ကို သေသေချာချာကြည့်တွက်ပြီး ဗုံသုံးကိန်း၊ ဗုံညီတိုင်းနည်းနှင့်လုပ်ရင် သက္ကရာဇ် ကိုတောင် ဖြန့်နိုင်မယ်။ ဒါက တခြား၊ ဗေဒင်ဟောတာက တခြား ဟု ဘိုးသင်း သည် ပြော၍ ဗေဒင်ဆရာကြီးအား ဤသို့ ပြောပြလေ၏။

'ဆရာကြီးက ကြက်သားနှင့် ရွာချရမယ်ဟော၊ လူနာက ဆန်ကောကို

ခေါက်ပြီး ရွာချ၊ ကျွန်တော်တို့က ယူ၊ အဘတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်နေ့စာ ကျွန်တော်တို့က ပေးမယ်။ ဘယ့်နှယ် မကောင်းဘူးလား။ သည် လိုမှ အဘ ဗေဒင်မဟောရင် ကျွန်တော်က ဗေဒင်ကို မယုံရန် ပြောမှာပဲ။ ဘုရားဟော နိပါတ်ဝတ္ထုနှင့်ကို သေသေချာချာ လူတွေအား ပြောပြမှာပဲ’

ထိုသို့ ဘိုးသင်းသည် ဇာင်ဆရာကြီးအား ပြောနေ၍ ဗေဒင်ဆရာ ကြီးသည် သူ့စီးပွားရေးကို ထိခိုက်မည်ကြောင့် ဘိုးသင်း၏စကားကို သဘော တူရလေ၏။

ထိုခေတ်က မင်းတုန်းမြို့တွင် မြို့နှင့်အနီးအပါးရှိ ပွဲသာရွာ၌ နတ်ဝင် ကတော် အများဆုံး ရှိ၏။ ထိုရွာမှာ နတ်အုပ်မကြီး ရှိသလိုပင် ဖြစ်နေ၏။ ထိုရွာရှိ နတ်ဝင်ကတော်ကြီး သုံးယောက်ကို စုန်းမကြီးများဟုပင် နယ်က ယိုးစွပ်၍ ကြောက်ကြ၏။ ဘိုးသင်းကား နတ်၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ သဘက်၊ စုန်း စသည်တို့ကို အယူမရှိ၍လား မသိ။ လုံးလုံး ဂရုမစိုက်။ တစ်ချိန်သော် ပွဲသာရွာ နတ်အုပ်မကြီးထံသို့ သွား၍ ဤသို့ ပြော၏။

‘ကြီးတော်၊ ကြီးတော်တို့ရွာက လာပြီး နတ်မေးရင် ဗောင်းတော်၊ နားတောင်းတော်ဆက် ဆိုတာတော့ ဟောပေါ့။ ကြီးတော်တို့ရမယ့် လာဘ် ပေကိုး’

‘ဒါ ဘာဖြစ်သလဲဟဲ့’ ဟု ထိုနတ်ထိန်းမကြီးက ဆို၏။

ဘိုးသင်းက ‘နောက်တစ်ခါ ဘာအကြောင်းနှင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် လာပြီး နတ်မေးရင် နင်တို့အိမ်က ဆွမ်းဟင်းကောင်းကောင်း ပေပင်ကျောင်း ထည့် ပေး။ ပေပင်ကျောင်း ဘုန်းကြီးကို နတ်များက အင်မတန် ကြည်ညိုတယ်။ ပေပင်ကျောင်းကို ဆွမ်းဟင်းကောင်းကောင်းထည့်မှ နတ်များကလည်း နင် တို့ကို ကောင်းကောင်းကြီး မ မယ်လို့ ဟောပါ။ နင်တို့က ကောင်းကောင်း စားပြီး ကျောင်းကျတော့ မကောင်းကျောင်းပို့ ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း မကောင်း တဲ့ ဆွမ်းဟင်းကို ထည့်တော့ နတ်က နင်တို့ကို ဘာ မ ချင်မလဲလို့ ဟောရ တာပေါ့’ ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ နတ်မကြီးက .. ‘မင်းနှယ်ကွယ် .. မတော်တရော်’ ဟု ဆို၏။

‘ဒါဖြင့် မဟောချင်ရင်နေ။ ကောင်းပြီ၊ နတ်ရုပ်တွေ ရှိသမျှကို ယူပြီး ထင်းခွဲဆိုက်ပစ်မယ်။ နတ်စင်ကိုလည်း ဖျက်ပစ်မယ်’ ဟု စိတ်ဆိုးသယောင် နှင့် ဆို၏။

နတ်ကတော်ကြီးကလည်း တစ်ခါ နတ်ရုပ် ပျောက်ဖူးခဲ့၍ 'ဒီကောင်ကလေးဟာ ဘာကိုမှ မကြောက်၊ တကယ်လုပ်မယ့် အကောင်ကလေး။ သခွပ်မှုချောင်းထဲက နတ်ဖွတ်ကြီးကိုတောင် သတ်စားတဲ့ ကောင်ကလေး။ သည်ဖွတ်ကြီးကို နတ်ရဲ့ စီးတော်မိကျောင်းလုပ်ပြီး ရေထဲချရမှာတောင် မချရဘူး' ဟု အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြီးသော် ဘိုးသင်းကို လန့်သဖြင့် ဘိုးသင်း၏ စကားကို သဘောတူလိုက်ရသည်ပြင် ရခိုင်ငှက်ပျောသီးတစ်စီး ပေးလိုက်ရသေး၏။ ဘိုးသင်းကလည်း ပိုက်ဆံငါးမူး ပေးခဲ့လေ၏။

ဘိုးသင်းသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ ထင်သလို ပြုနေ၏။ တကယ်ခွကျ မြင်ပြင်းကတ်စရာကောင်း၏။ သူသည် အရမ်းမဲ့ ဝယ်ခြမ်းစားသောက်ခြင်း မရှိသော်လည်း ကုန်ကျသင့်သောအခါ၌ မတွန့်တို မနမြော့ အလွန်ရက်ရော၏။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံလည်း ပေါ၏။ မပြတ်ချေ။ မြို့ပေါ်မှ သူ့ဦးကြီး ဦးဆိုင်နှင့် ဒေါ်ကြွယ်က သူတို့၏သား ဝင်စားသည်ဟု သား ... သား ... နှင့် ဘိုးသင်းကို အလွန် ချစ်၏။ ဘိုးသင်း ကြီးလာကတည်းက ဘိုးသင်းအား လစဉ် ပိုက်ဆံမပေးရလျှင် မနေနိုင်ပေ။ ဒေါ်ကြွယ်ကိုယ်တိုင်က လာရောက်ပေး၏။ အုတ်ဖိုက ဦးကြီးပဲလှော်နှင့် ဦးကြီးလင်းတို့ကလည်း သူတို့သားများထက် လိမ္မာသည်။ ပညာတတ်သည်ဟု တွေ့တိုင်းလိုပင် ငွေပေး၍ သွားကြ၏။

သို့လင့်ကစား ဘိုးသင်းသည် သူ့ဦးကြီးများ၏ အိမ်သို့ အလွန်ရောက်ခဲ့၏။ တစ်နေ့သော် သူ့အစ်ကိုတော် ခုနစ်တန်းဝင်နေသူက သူတို့၏ အိမ်သို့ ခေါ်သွားသဖြင့် ဦးကြီးပဲလှော်အိမ်သို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် သူ၏ ဦးကြီး ဦးပဲလှော်နှင့် တွေ့နေ၏။ ဦးပဲလှော်က ဤသို့ ပြော၏။

'ငါတို့ မင်းအား ငွေပိုက်ဆံ ပေးတာကို မယူဘူးလို့ မငြင်းနှင့်၊ မင်း မိုက်ရာကျမယ်။ တို့က မပေးရင်တောင် မင်းလာတောင်းရမယ်' ဟု ဆို၏။ ဘိုးသင်းသည် ဘယ်လိုစကားလဲဟု သူ့ဦးကြီး၏စကားကို တစ်စုံတစ်ရာမျှ ဟုတ်ကဲ့ဟုပင် မဆိုဘဲ နားထောင်နေ၏။ သူ့ဦးကြီးလည်း ဤသို့လျှင် စကားကို ဆက်ပြန်၏။

'မင်းအဖေနှင့် အမေဟာ ဘာမှ မသိ၊ အဖျင်းသည်။ ငါတို့ ပြောသည်ကိုလည်း နာမယူ။ လွှာချောင်းရိုးတစ်လျှောက်မှာရှိတဲ့ လယ်မြေများကို တော်သလို စီမံပြီးယူကြ ဆိုရာ ဘာမျှ ဂရုမစိုက်၊ အလကား သူများတွေ လုပ်ကိုင် စားသောက်နေကြတာပဲ။ အဲဒီ လယ်မြေများထဲက တချို့ကို ငါတို့

ယူပြီး ရောင်းစားတာ နည်းတာ မဟုတ်ဘူး။ တို့က မင်းအမေအား နင့် အတွက်လို့ ခွဲဝေပေးတာလောက်ကိုပဲ မယူချင် ယူချင်နှင့် ပေးတာကို ယူ တယ်။ တို့ သုံးစားလာတာ မနည်းဘူး။ ခုလည်း လယ်တွေ ရှိသေးတယ် ဆိုပေမဲ့ ဂရုမစိုက်ဘူး။ အဲဒီတော့ မင်း ရထိုက်တဲ့ငွေတွေကို တို့ သုံးစား လာလို့ တို့ထံမှာ ငွေလိုချင်ရင် လာပြီးတောင်း’

ဘိုးသင်းကား သူ့ဦးကြီး ပြောစကားကို အရသာရှိသော စကား ဟုပင် ထင်ပုံမပေါ်။ ဘယ်လိုလူစားလဲ၊ ကြောင်တောင်တောင်လား။ ၎င်း၏ ဦးကြီးလည်း ဆက်၍ ပြောပြန်၏။

‘မင်းအဖေက သာပြီး ခက်သေးတယ်။ အလှူမသာ လူဝိုင်းကောင်း ကောင်း၊ ဧရပ်မှာ တရားစကား ပြောရရင် ကျေနပ်နေတာပဲ။ ည ဘုရား ဝတ်ကျောင်းမှာ ဘုရားဝတ်တက်၊ ပြီးရင် ပုံဝတ္ထုပြော၊ ဒါလိုနှင့် လူလုပ် နေတာပဲ။ ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ယာ ဆိုတာကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ မင်း ဟိုရွာ နှစ်ရွာကို သွားရင် အဲဒီရွာများက လူချမ်းသာ လေးငါးဆယ်ယောက်တို့က မင်းအား ခေါ်ကြ၊ ကျွေးကြ၊ မင်းအိတ်ထဲ ငွေအတင်းထည့်ကြ လုပ်တာ တွေဟာ အလကား မဟုတ်ဘူး။ မင်းအမေကြီး ဒေါ်အိုစာရဲ့ မြေများကို လုပ်စားပြီး စီးပွားဖြစ်နေလို့ကွ၊ သိလား။ ကြည့်ကုန်းနှင့် တံတားရွာ စပ်ကြား မှာ ဒေါ်အိုစာရဲ့ လယ်တွေဟာ လက်ညှိုးထိုး မလွဲဘူး။ ဒီမြေတွေဟာ ဘာလဲ။ ရှင်ဘုရင်က ပယ်စားအပိုင်ပေးထားတဲ့ မြေတွေ။ တကယ်ဆို အစဖော်ပြီး တောင်းတန်သလောက် တောင်းဖို့ပေါ့။ ယခုတော့ မင်းအဖေက ပရမတ် စကားကိုချည်း ပြောနေတာပဲ’

ဘိုးသင်းကား သူ့ဦးကြီး ပြောသော စကားတို့ကို အိ အိ မလှုပ် ဘဲ ပြန်လာခဲ့ပြီးသော် ဤသို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်လေ၏။

ဦးကြီးက .. လယ်မလုပ်ဘဲနှင့် လယ်ပိုင်လုပ်တာ နည်းလမ်းကျတယ် ထင်တယ်။ ကိုင်းမလုပ်ဘဲနှင့် ကိုင်းပိုင်လုပ်တာလည်း တရားတယ် ထင် တယ်။ ကိုယ်မလုပ်ဘဲနှင့် သူများ လုပ်နေတဲ့မြေကို ငါပိုင်တယ်ဆိုတာ တရားစွဲပြီး ယူတာဟာ ဓားပြတိုက်ရာ ရောက်တယ် ဆိုတာကို ဦးကြီးဟာ မစဉ်းစားဘူး ထင်တယ်။

မိမိ၏ မိဘဘိုးဘွား အစုအစဉ် လက်ထက်က မြေများကို ဖော်ယူကာ ငွေရှာတဲ့စနစ်ကို လူစကောင်းဟု ဦးကြီးဟာ ထင်တယ်။ စင်စစ် ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်လုပ်ရတဲ့ ပစ္စည်းက ထွက်တဲ့ငွေကိုသာ ကိုယ်ပိုင်သင့်တယ်။

ရသင့်တယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လယ်မလုပ်၊ ကိုင်းမလုပ်ဘဲနှင့် မြေပိုင်ထားပြီး ချမ်းသာနေတာဟာ ထင်ထင်ရှားရှား လှယ်ကတိုက်ခိုက် ယူငင်နေတာ တစ်မျိုးပဲ။

ဘိုးသင်းသည် ဘယ်လိုလူလဲ။ ထိုသို့သော လူများ လောကတွင် ရှိသေးသလား။ ဘိုးသင်းသည် ဤသို့လည်း စိတ်ကစားသေး၏။ ကိုယ် လုပ်ရတဲ့ ပစ္စည်းကို ကိုယ့်သဘောကျပေါ့။ ဒါဟာ သဘာဝပဲ။ ကိုယ့် ကြက်မက ဥတာကို သူများလာယူရင် ခံနိုင်မလား။ ကိုယ့်ခြံထဲက နွားကို သူများ ဈေးလာဖြတ်ရင် ခံနိုင်မလား။ တလောက လူကြီးနှစ်ယောက် လာပြီး အဖေထံမှာ ပြောတယ်။ အဖေက အိ အဲ မလုပ်။

‘ခင်ဗျား ဟိုအကောင်တွေ ဒီနှစ် သိပ်ကို စပါးရမယ်၊ ခင်ဗျားက ငါ့အား စပါး ဘယ်ဈေးနှင့်ပေးလို့ တောင်းဆိုပါ။ စားသာအောင် ဝယ်တာ ပေါ့။ မုချ ဒီနှစ် စပါး ခြောက်ဆယ်ဈေးပေါက်မယ်။ ဟိုအကောင်တွေထံ ကလည်း ကြက်သွန် ဘယ်လောက်ကို ဘယ်ဈေးနှင့် ပေးရမယ်လို့ ဝယ်ပါ။ ကြက်သွန်ဈေးဟာ ဘယ်တော့မှ မကျဘူး။ မင်းတုန်း ကြက်သွန် ဆိုတာ နာမည်ကျော်ပဲ’

ဘယ့်နယ် ... သူတစ်ပါး လုပ်တာကို အဖေက လိုချင်တဲ့ဈေးနှင့် ဝယ်ရမတဲ့။ မတော်တာ။ ဒီမြေတွေဟာ အဖေ အမေရဲ့ မြေတွေကိုပါ။ ဟုတ် တယ်ထား။ အခု အဖေမြေ မဟုတ်တော့ဘူး။ အမေကြီးက သူတို့အား ပေးထားခဲ့တဲ့မြေ ဆိုတယ်။ ပေးပေး၊ မပေးပေး။ သူတို့ လုပ်လာတာ ကြာလှ ပေါ့၊ သူတို့မြေပေါ့။

ဘိုးသင်း၏ စိတ်ကစားမှုသည် သဘာဝကျသလား၊ ထောက်ခံစရာ သင့်သလား။ ဘိုးသင်းကား အသက် တစ်ဆယ့်လေးနှစ်သာ ရှိသေး၏။ ကလေးနှင့်မလိုက်၍ အယူအဆများကို ကြံကြိမ်ဖန်ဖန် တွေးတော စိတ်ကူး နေလေသည်။

ထို့နောက် တစ်နေ့တွင် ထင်ကိုင်းရွာ မသာက ပင့်သဖြင့် ကိုရင်ကြီး တစ်ပါးကို ဝါပန်စေပြီးသော် ဘုန်းကြီး၏ကိုယ်စား လွှတ်လေ၏။ မိုးတွင်း ဖြစ်နေသဖြင့် ထိုမသာသို့ လိုက်ပါလိုသူ ရှုံ့မဲ့မဲ့များသာ များနေလေရကား ဘိုးသင်းက ဦးဆောင်ကာ လိုက်သဖြင့် လိုက်မည့်သူ လေးယောက်လောက် ခေါ်လာလေ၏။ ၎င်းတို့တွင် ထင်ကိုင်းသားနှစ်ယောက် ပါ၏။

ဘိုးသင်းတို့တစ်စု ငါးယောက်သည် ကိုရင်ကြီးနှင့် တပျော်တပါး

ထင်ကိုင်းရွာသို့ သွားကြလေ၏။ ထိုနေ့မှာ လကွယ် အဖိတ်နေ့ ဖြစ်၏။ ဘိုးသင်းတို့သည် ထိုရွာသို့ ရောက်သော် ထိုနေ့ညတွင် မသာအိမ်က ထမင်း ဟင်းကို မစားဘဲ အခြား သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ အိမ်တွင် စားကြ၏။ စားကြပြီးနောက် မသာအိမ်သို့ သွားကြကာ လူကြီးများ စကားပြောရာအနီး တွင် ထိုင်နေကြလေ၏။

တစ်ယောက်သော လူကြီးက ‘မင်းလယ်တော့ စပါးအတော်ကောင်း တယ်ဟု ကြားတယ်’ ဆိုရာ၊ တစ်ယောက်က ‘ဟုတ်ကဲ့၊ ယခုနစ်တော့ စပါး အတော်ရမှာပါ’ ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ အခြားတစ်ယောက်က ‘စပါး ရပေမဲ့ကွာ ဈေးရမှာ မဟုတ်ပါဘူး’ ဆို၍၊ ယခင်လူကြီးက ‘လယ်လုပ်ရတာ ကိုတောင် စိတ်မပါတော့ပါဘူးကွယ်၊ မိရိုးဖလာ အစဉ်အဆက်မို့သာ လုပ် ရတယ်။ စပါး ရပေမဲ့ စပါးဈေး မဟန်ရင် အလကားပါပဲ’ ဟု ရွာလူကြီး သြဇာကောင်းပီပီ စကားဆိုလေတော့၏။

ထိုအခါ ဘိုးသင်းသည် နားထောင်နေရာမှ မရိုးမရွန့်နှင့် စကားပြောချင် သဖြင့် လွှတ်ခနဲ ‘ဦးကြီးတို့ ဘာကြောင့် စပါးလုပ်ပါသလဲ ခင်ဗျာ’ ဟု ရိုရိုသေသေ နိမ့်သောအသံနှင့် မေးလေ၏။

လူကြီးတစ်ယောက်က ‘ဝမ်းစာအတွက်ပါကွယ်’ ဆိုရာ၊ ဘိုးသင်းက ‘ဒီစပါးတွေကို ဦးကြီးတို့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဆန်ဖွပ်ပြီး ကုန်အောင် မစားနိုင် ဘူး။ တချို့ကို ရောင်းရမယ်’ ဆို၍ ဟုတ်ကြောင်းကို ပြောကြရာ ‘ဦးကြီး တို့က စပါးဈေးကို ကြီးကြီးရောင်းရင် ဆီနှင့် ဝါကိုလည်း ဈေးကြီးကြီး ရောင်းကြမှာပဲ’ ဟု ဘိုးသင်းက ပြောပြီးနောက် ဤသို့ ဆက်ပြန်လေ၏။

‘တောင်သူများက မိမိတို့ရဲ့ လယ်များ၊ တောင်ယာများ၊ ကိုင်းများမှ ထွက်သော အသီးအနှံတို့ကို ဈေးကြီးကြီး ရောင်းချကြရင် တောင်သူ အချင်းချင်း မှာတော့ ဘဲစားဘဲချေမို့ မထောင်းတာဘူးပေါ့ ခင်ဗျာ။ အခြား အလုပ်သမား များ အဖို့တော့ ကုန်စည်ဈေးနှုန်း ကြီးမြင့်ခြင်းဖြင့် မထိခိုက်ပေဘူးလား ခင်ဗျာ’

ထိုအခါ လူကြီးများသည် အံ့အားသင့်နေကြလေ၏။ ဘိုးသင်းကား ဆက်၍ ဤသို့ ပြောပြန်လေ၏။

‘အဲဒီလို ထိခိုက်ကုန်ရင် တောင်သူများဟာ အခြား အလုပ်သမားများ အပေါ်မှာ ကောက်ပဲသီးနှံ လက်နက်နှင့် တိုက်ခိုက်နေရာ မရောက်ဘူးလား ခင်ဗျာ။ ဒီတော့ အင်မတန် မွန်မြတ်တဲ့ တောင်သူအလုပ်ဟာ ကောင်းသော

အလုပ် ဖြစ်ပါ့မလား။ အကယ်၍ ကောင်းသောအလုပ် မဖြစ်ခဲ့ရင် ကောင်းသော အသက်မွေးမှု ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား’

‘အင်း ... ဒါကို စဉ်းစားစရာ’ ဟု လူကြီးများက ပြောကြ၍ ဘိုးသင်းသည် ဆက်ကာ ဤသို့ ပြောပြန်၏။

‘အဲဒီတော့ တောင်သူများ လုပ်တဲ့ အလုပ်ဟာ အကယ်တည်း ကောင်းတဲ့ အသက်မွေးမှု ဖြစ်မလာရင် မိုးလေ ဆီးနှင်း မှန်ပါ့မလား။ မမှန်ရင် အသီးအနှံကို ဘေးအမျိုးမျိုး ထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်ရတယ် ခင်ဗျ’

‘ဟုတ်ပေတယ် .. ဒါတော့ သဘောတရားပဲ’ ရွာလူကြီးတစ်ယောက်က ဆိုလေ၏။ ဘိုးသင်းလည်း သူ ဖတ်ထားသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အဖွင့်ကို စကားတန်ဆာဆင်ကာ ဤသို့ ပြောလေတော့၏။

‘တောင်သူများဟာ အခြား အလုပ်သမား အမျိုးမျိုးများအတွက်ကိုပါ အကျိုးလို့လားသမှုနှင့် အလုပ်လုပ်ကြသောကြောင့် ကောင်းသောအလုပ် ဖြစ်ပြီး ကောင်းသော အသက်မွေးမှု ဖြစ်လာမှာပါပဲ။ ဒီအခါမှာ မိုးလေ မှန်ပြီး အသီးအနှံတို့ ကောင်းမှာပဲ။ အဲဒီတော့ မိမိတို့ရဲ့ အသီးအနှံများကို ဈေးကြီးကြီးနှင့် ရောင်းခြင်းဟာ ဖြန့်ဆိတ်ကြီး သည်းထန်စွာဥှာပြီး ရပ်သွားသလို ဖြစ်ပါတယ်။ အများအကျိုးကိုမျှော်ပြီး အလုပ်လုပ်တာက တစ်ခုံစိမ့်နှင့် ခုနစ်ရက်ဆက်ကာ မိုးရွေနေတာနှင့်တူလို့ အဲဒါကိုပဲ စဉ်းစားဖို့ လိုပါတယ်’ ... စသည်ဖြင့် ဘိုးသင်းကလေးသည် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ထို့နောက် မသာက ညဇည့်ခံဆိုင်း တီးသဖြင့် ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

ဘိုးသင်းကား ကျောင်းပိတ်သောအခါ အိမ်သို့မပြန်၊ ကျောင်းတွင် နေ၍ စာတိုက်နှင့် ပျော်မွေ့နေသည့်အတိုင်း ထိုကဲ့သို့ အကြားအမြင်တိုးသော အကျိုးတစ်ရပ် ထွက်ပေါ်စေလေသည်။ ကျောင်းသည် စာကို ကောင်းစွာ ဖတ်တတ်စေသည့်ပြင် အကြောင်းအကျိုးကိုလည်း ကောင်းစွာ စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်သဖြင့် မျဉ်းတိုင်းစာတိုက်ထဲမှ စာအမျိုးမျိုးကို ယူဖတ်သောကြောင့် အကွက်ဆိုက်လာသောအခါ လူထဲသို့ ဝင်နိုင်ပေသည်။

လူကြီးများကား ‘သိသလား၊ ဒီသူငယ်ဟာ ဘယ်သူ့သားလဲ’ ဟု မေးကြရာ တစ်ယောက်က ‘ဆရာကြီး ဦးဘိုးသာ သား၊ ခုနစ်တန်းအောင်ပြီး တဲ့ မောင်ဘိုးသင်း’ ဟု ပြောလေရာ ‘ဒါကြောင့်ကိုး’ ဟု လူကြီးများသည် မေတ္တာသဘောကိုပြုကာ အလုပ်လုပ်ကြရန် အထူး ကျေနပ်ကြလေသည်။

ဘိုးသင်းတို့လည်း နောက်တစ်နေ့ အသုဘချပြီးသော် ထင်ကိုင်းရွာမှ ညနေ အတော်စောင်းမှ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့သည် ကြက်သေ တစ်ကောင်ကို အမွှေးနုတ်၊ မီးမြှိုက်ပြီးသား ပါလာလေသည်။ ထိုလမ်း၌ ကြက်ကို ဝမ်းခွဲယူခဲ့လျှင် သွေးရဲရဲနှင့် ဖြစ်နေမည် ဖြစ်သဖြင့် ညနေခရီးကြောင့် မသင့်သဖြင့် ထိုကဲ့သို့ အကောင်လိုက် ယူခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့သည် မိကျောင်းအိုင်သို့ ရောက်သောအခါ တံငါကြီး ဦးရွှေဝိုင်း ထံသို့ ခဏဝင်ကာ စကားပြောဆိုရင်း နားနေကြသည်။ ဦးရွှေဝိုင်းကား အတော့်ကို ထူးဆန်းသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရသည်။ သူသည် မိကျောင်းအိုင် ဝဲကြီးဘေး တောင်ကမ်းပါးယံတွင် တစ်ဦးတည်း တစ်ဖက်ရပ်တဲကလေးနှင့် နေကာ ချက်ပြုတ်စားသောက်နေလေသည်။

ထိုဦးရွှေဝိုင်း၏ သားသမီးများမှာ မြို့ပေါ်၌ လူကုန်ထံ လူချမ်းသာများ ဖြစ်ကြသည်။ သူ၏ သားသမီးများက အိမ်မှာနေပါ ဆိုရာ မနေချေ။ မိကျောင်းအိုင်ကမ်းမှာနေ၍ ငါးများကို ကိုင်းထောင်ကာ ဖမ်းနေပေသည်။ ထိုသို့ဖမ်းရာ၌ တစ်ခုသော အသီးကို ငါးစာပြု၍ ဖမ်းသည်။ ဘာသီးနှင့် ဖမ်းသည်ဟု မည်သူ့အားမျှ မပြောချေ။ ငါးများ အရမ်းမဲ့ သေကုန်မှာ ကြောင့် မပြောဟု ဆိုသည်။ မေး၍ မရ။

ဦးရွှေဝိုင်း ငါးဖမ်းရာ၌ သုံးပိဿာအောက် ငါးကို မိလျှင် ပြန်လွှတ်လေသည်။ သုံးပိဿာနှင့် ၎င်းထက်ကြီးသော ငါးကိုသာ ဖမ်းရာ ငါး သုံးကောင်ထက် ပို၍ မဖမ်းချေ။ သူ့ ငါးရောင်းသော ပိုက်ဆံဖြင့် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား စသည်တို့ကို သင့်ရုံဝယ်၍ အကုန်လုံး ထန်းရည် ဝယ်သောက်ပစ်လေသည်။

ဦးရွှေဝိုင်း ထူးဆန်းချက်မှာ မည်သည့်ရောဂါမျှ မရ။ ကျားလည်း မကိုက် ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို အားအားရှိတိုင်း ပုတီးစိပ်နေသည်။ သူထံမှ ငါးကို ကျွဲပေးရွာသူများက ဖောက်သည်ယူ၍ အရောင်းများသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကိုယ်တိုင် ငါးကိုထမ်း၍ မြို့သို့ ယူလာကာ ရောင်းသည်။ သူထံမှ ဖောက်သည်ယူကြသော ငါးသည်မများသည် ငါးဈေးကို မြှင့်ရောင်းသည်ဟု သိသော် ထိုကဲ့သို့ မြို့ကိုတက်၍ ကိုယ်တိုင် ရောင်းလေသည်။

ဘိုးသင်းတို့သည် ဦးရွှေဝိုင်း နေရာမှ ထွက်ခွာလာသောအခါ ငွေလှိုင်က ဦးရွှေဝိုင်းထံမှ ငါးများချိတ်နှစ်ချောင်း တောင်းခဲ့လေသည်။ နေဝင်တော့

မည်ဖြစ်ရာ မိုးကလည်း ရွာမလို ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွဲပေးရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တွင် ဝင်တည်းကာ အိပ်ကြရန် စီစဉ်ကြလေသည်။ ဘိုးသင်းတို့က ရွာထဲ၌ ဆန် ဆီ စသည်တို့ကိုဝယ်၍ ထိုကျောင်းမှာပင် ထမင်းချက်စားကြဖို့ စီစဉ်ရာ သူတို့မှာပါသော ကြက်ကြီးကို ကိုင်သောအခါ ငွေလှိုင်က ကြက်အူများကို လွှင့်မပစ်ဘဲ ညမှာ ငါးကိုင်ထောင်ရအောင် သူ့မှာ ဦးရွှေဝိုင်းထံက ငါးဖျား ချိတ် ရလာခဲ့ကြောင်းကို ပြောလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘိုးသင်းတို့သည် ထမင်းစားပြီးကြ၍ ညနေဝင်သော အခါ ကြက်အူများကို ယူပြီးသော် သင်္ချိုင်းအနီး ရေစပ်သို့သွားကာ ငါးကိုင် ထောင်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် သင်္ချိုင်းဟု သူတို့ မသိချေ။ ခဏကြာသော် မိုးကလေး တဖြောက်ဖြောက် ကျလာ၍ သူတို့သည် ချောင်းကမ်းပါးတစ်ခု တွင် မိုးခိုနေကြသည်။ မိုးကား ဆက်မရွာချေ။ ညအနည်းငယ် နက်လာ သောအခါ လူနာညည်းသံကို ၎င်းတို့၏ မနီးမဝေးမှ ကြားရတော့ပြီ။

တစ်ယောက်က ‘ဟော တစ္ဆေခြောက်တယ်’ ဟု ဆိုလေတော့ပြီ။ ဘိုးသင်းက ‘ငါလခွီး တစ္ဆေခြောက်ရမလား၊ ငှက်မြည်သံပါ’ ဟု ဆိုသည်။ အသံကား ရပ်မသွားဘဲ တိုး၍ တိုး၍ ကျယ်လာသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ တိတ် ဆိတ်သော ညအချိန်မှာ ထိုအသံသည် ကြောက်စရာ ဖြစ်နေပေသည်။ အဖော်များက တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဘိုးသင်းသည် ‘တစ္ဆေခြောက်ရင် ကော်တာပေ’ ဆို၍ ‘ဘာကော် သလဲ’ ဟု မေးကြရာ ‘နောက်တော့ ပြောမယ်ကွယ်။ ကိုင်း တစ္ဆေကိုဖမ်းဖို့ သွားမယ်ကွယ်’ ဟု ဆို၍ ဘိုးသင်းသည် အသံကြားရာသို့ ရှေ့က တက်သွား လေ၏။ နောက်က လူများလည်း တစ္ဆေကိုထက် သူ့ကို ကြောက်ရခြင်း ကြောင့် ဘိုးသင်း၏နောက်က ပါသွားရ၏။

လရောင်က မရှိ။ ကြယ်ရောင်တို့သာ မှုန်တိမှုန်ဖွားနှင့် နေကြ၏။ အသံရှိရာသို့ ရောက်ကြပြီ။ ဘိုးသင်းတို့သည် ကျောင်းက အသင့်ပါလာ သော ရေနံကွင်းကို မီးတို့ကာ ကြည့်ရာ မြေပေါ်၌ ပက်လက်လဲနေသော လူနာ ဖြစ်နေပေတော့ပြီ။

ဘိုးသင်းတို့ကား ‘ဒါ ဘာလဲ’ ဟု အံ့ဩကြသည်။ ထိုလဲနေသော သူမှာ မိန်းမ ဖြစ်သည်။ လုံကွင်း မရှိ။ အင်္ကျီကား ရှိသည်။ ဘိုးသင်းလည်း ‘အသာနေ ငါ ပြောပြမယ်။ ဒါဟာ ကာလနာဖြစ်ပြီး သေပြီထင်ပြီး အမြှုပ်

ခိုင်းလိုက်ရာ မြုပ်သူများက မမြုပ်ဘဲ ပစ်ထားခဲ့ကြ၍ အဝတ်ကို ချွတ်ယူ သွားကြပုံ ရတယ်။ ဒီအကောင်တွေဟာ ဘိန်းစားများ ဖြစ်ရမယ်’

ကျွေးပေးရာမှာ ကာလရောဂါ အနည်းငယ် ဖြစ်နေသည်။ ကာလရောဂါ ဖြစ်ရင် ချက်ချင်း ချရသည်။ မချက ဒဏ်တပ်ခံရမည်ဟု အမိုးရက အမိန့် ဆင့်ဆိုထားလေသည်။ နောက်မှ မြေပုံသို့လာ၍ သရဏဂုံ တင်နိုင်သည်ဟု အခွင့်ပြုထားသည်။

သူသေကို မြှုပ်ရန်လာသော သူတို့သည် သူသေကို မမြှုပ်ခဲ့ဘဲ ပစ်ထားခဲ့သည်။ သူသေကား မသေသေး။ မြောမေနေသည်ဟု ဘိုးသင်း သည် ထင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူသေ ဒွါရများနှင့် အညစ်အကြေးများကို ရေဆေးပြီးသော် ရွာသို့ သွားပို့ကြရအောင်ဟု ဘိုးသင်းက ဆိုသည်။ သို့သော် ထိုမိန်းမ လူနာမှာ ခါးဝတ် မရှိတော့ပေ။

ဘိုးသင်းသည် သူ ခြံထားသော ပုဆိုးကို သူနာအား ပတ်ထားပြီး သော် သူနာကို ထမ်းကြ၍ ရွာသို့ သွားကြလေသည်။ ရောဂါသော် ရွာ တံခါးကို ပိတ်ထား၍ သူနာကို ရွာတံခါးအနီး ဇရပ်ခေါင်းတိုပေါ်မှာ ထားပြီးလျှင် ‘မျိုး ကင်းဆရာကြီးတို့ တံခါးကို ဖွင့်ကြပါဦး။ ခင်ဗျားတို့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို မသေဘဲနှင့် ပစ်ထားလို့ လာပို့တာပါ’ ဟု ဘိုးသင်းသည် အော်လေ၏။ ထပ်ကာ ထပ်ကာ အော်၏။

ကင်းသမားသည် တံခါးကိုဖွင့်၍ မီးကွင်းနှင့်ကြည့်ရာ ‘ဟာ သေပြီ လို့ သွားပြီး အမြှုပ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ဘယ်နှယ် လူနာက အသံကျယ်ကျယ် ညည်းနေပြီး’ ကင်းသမားတို့သည် ရွာလူကြီးများကို သွားကာ ပြောပြ၍ ခေါ်လာခဲ့လေသည်။ ဘိုးသင်းလည်း ‘ခင်ဗျားတို့ လူတစ်ယောက်ကို မသေဘဲ နှင့် သင်္ချိုင်းမှာ သွားပြီး ပစ်ထားတယ်။ ဘာကောင်းသလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ တွေ့လို့ လာပို့တယ်’ ဟု ပြောကာ၊ လူနာကို အပ်ကာ စကားမရည်ဘဲ ပြန်လာကြ၏။

ဘိုးသင်းတို့သည် သူတို့ ငါးကိုင်းထောင်ရာသို့ ပြန်သွားရာ ငါးကြီး တစ်ကောင်ကို မိနေ၍ ယူပြီးသော် ကျောင်းသို့ ပြန်ကြလေ၏။

ရွာလူကြီးများသည်ကား လူနာကို ရွာပြင်ဘက်တွင်ပင် ကောင်းစွာ အမိုးအကာလုပ်ကာ ထားပြီးလျှင် ဆေးတိုက်ခြင်း၊ ထွေးထွေးနွေးနွေး ထား ခြင်းတို့ဖြင့် ပြုစုကာ နေကြရင်း သူကြီးက ‘ဘယ်က သူငယ်တွေလဲ’ ဟု မေး၏။

တစ်ယောက်က ‘သူငယ်တစ်ယောက်ဟာ ဘကြီးဘိုးသာရဲ့သား ဘိုးသင်း’ ဟု ပြော၏။

‘အင်း တော်သဟေ့၊ မိအေးတော့ အတော် ကံကောင်းတာပဲ။ သူတော် ကောင်း ကလေးတွေနှင့် တွေ့ရတယ်’ ဟု သူကြီးသည် ပြောဆိုကာ လူများ နှင့် အတော်ကြာကြာ စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုကာ နေလေသည်။ လောကကြီး မှာ ငါးရှာသော သူတို့သည်ပင် သူတော်ကောင်း ဖြစ်ရသေး၏။ သဘော ... သဘော။

ဘိုးသင်းကား လူပင် ငယ်သော်လည်း လုပ်လေသမျှ အရာနှင့် အကြောင်းကြောင်း ဖြစ်နေပေသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ပြီး၍ တစ်ဆယ့်သုံးရက် လောက် ရှိသော နေ့တစ်နေ့ နံနက်တွင် သတ္တမတန်း၌ အလွတ်ပညာသင် အဖြစ်နှင့် စာမေးပွဲဝင်ရန်ဖြစ်သော မြေတိုင်း စာရေးကြီးများကို ဂဏန်း သင်ပေးနေလေ၏။ ဘိုးသင်းသည် အပြောင်စကား၊ အရှော်စကား အတော် ကလေး တစ်ခါတလေ ပြော၏။ ‘ခင်ဗျားတို့ အောင်ရင်တော့ သမီးပေးရ မယ်’ ဟု ဆို၏။ ‘အေးကွယ် ... မယူရင်တော့ မင်း သိရောမယ်’ ဟု ပြော ကြကာ ဘိုးသင်း သင်ပေးသော ဂဏန်းကို သေချာစွာ မှတ်နေကြ၏။ —

ထိုအတွင်း ဦးဘိုးသာက ခေါင်းဆောင်၍ လူကြီး လေးယောက်၊ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၊ မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်က ကန်တော့ပွဲကို ရွက်ကာ ဘုန်းကြီးထံ သွားကြလေ၏။ သူတို့ကို ကျောင်းပြာသာဒ်အတွင်းမှ ဘိုးသင်းသည် မြင်လိုက်ရ၍ ‘အင်း ... တစ်ကွေ့တော့ တွေ့ရပြန်ပြီ။ တစ္ဆေ ဖမ်း သွားတာ ခွပါပဲ’ ဟု တွေးကာနေစဉ် လူမောင်က ‘ဘိုးသင်း မင်းကို ဘုန်းကြီးက ခေါ်နေတယ်’ ဟု လာခေါ်၏။

ဘိုးသင်းကား မြန်မာ့ထုံးစံဟာ အတော်ကို ခက်တယ်ဟု ညည်းကာ ပါသွားလေ၍ ဤသို့ တွေ့ကြရလေပြီ။

‘ဟေ့ မင်းတို့လူသိုက် ခေါ်ကွယ်။ မင်းတို့ကို ကန်တော့ဖို့တဲ့၊ ရောက် လာပြန်ပြီ’

‘ဦးကြီးတို့ ဘယ့်နယ် မတောက်တခေါက်’

‘အံ့မယ်ကွယ်၊ သေပြီလို့ သင်္ချိုင်းကို သွားမြှုပ်ခိုင်းလိုက်ရာ မမြှုပ်ဘဲ ထားခဲ့လို့ မသေတာနှင့် မင်းတို့ပဲ လာပို့တာလေ’

‘ဦးကြီးကလည်း ကြံကြံစည်စည်၊ ကျွန်တော်တို့ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ပါလို့ သက်သေပြနိုင်ရဲ့လား ခင်ဗျ’
 ‘ဟေ့ မောင်ရွှေ ... လုပ်ပါဦးကွ’
 ‘မောင်ဘိုးသင်း ... မင်းပဲ ငါ့ထံက မီးခြစ်ဆံ တောင်းသွားသေး
 တယ်။ ငါ အိမ်ပြန်ပြီး သခွားမသီးတစ်လုံး ယူပြီး မင်းကို ပေးလိုက်သေး
 တယ်’

‘ဒါ ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ ခင်ဗျ။ ပြီးလျှင် ပြီးတာပဲ’
 ‘အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်များမို့ မိအေးက ငွေတစ်ဆယ့်ငါးကျပ်
 ကန်တော့ပွဲနှင့် မင်းတို့ကို ကန်တော့ဖို့ လာတာ’

‘ကြံကြံစည်စည် ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ အပျင်းပြေ ကျောင်းက
 လျှောက်လာပြီး ငါးထောင်တဲ့ လူတွေကို လျှောက်ကြည့်ရာ မမအေး ကံ
 ကောင်းလို့ ကျွန်တော်တို့နှင့် တွေ့ရတာ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဆရာ
 ကောင်း တပည့်များမို့ ကယ်တာပါ။ ကျေးဇူးရှင် မဟုတ်ပါ။ လူမို့ လူဝတ္တရား
 ကို ဆောင်ရွက်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ငါးကိုထောင်တဲ့ လူတစ်ယောက်
 ထံကတောင် ငါးကြီးတစ်ကောင်ကို တစ်ကျပ်ပေးပြီး ဝယ်ခဲ့ပါသေးတယ်။
 သူက အလကား ပေးပါရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ လခစား မဟုတ်လို့ အလကား
 မယူပါဘူး ဆိုကာ ငွေပေးခဲ့ပါတယ်။ ကန်တော့စရာ မလို့ပါဘူး ခင်ဗျာ
 ... ကြံကြံစည်စည် ... မမအေး မသေထိုက်လို့ပါ’

‘ဟာ ... ဟုတ်ရိုးလား မောင်ရယ်၊ ဘယ်နှယ် ကိုဘိုးသာ၊ ဒါဟာ
 ကန်တော့ထိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ကန်တော့ရမယ်ဗျာ’

‘ဘကြီး ကန်တော့ခံတယ်ဆိုတာ သီလရှိမှ ခင်ဗျ။ သို့မဟုတ် သူ
 အိမ်မှာ နောင်ဘဝ နွားကြီး ဖြစ်နေရဦးမယ်၊ ကြောက်စရာ။ ကျွန်တော်တို့ကို
 ကန်တော့မယ့်အစား ဘုန်းကြီးကို ကန်တော့ပါ။ ဘုန်းကြီးဟာ ကျွန်တော်
 တို့အား ကောင်းသောနား၊ ကောင်းသော မျက်စိ၊ ကောင်းသောစိတ်တို့ကို
 တပ်ဆင်ပေးတဲ့ ဗိသုကာဆရာတော်ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဆရာ
 ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားကိုသာ ကန်တော့ပါ’

မယ်အေးသည် ဘုန်းကြီးအား ကန်တော့လေ၏။ ဘုန်းကြီးလည်း
 ဆုပေးလေ၏။ ဘိုးသင်းသည် စံဘေကို ခေါ်၍ ကန်တော့ပွဲကို သိမ်းစေပြီး
 လျှင် ‘ဒီငွေတစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ဘာလဲ’ ဟု မေး၏။

‘ကန်တော့တာပါ’ ဟု မယ်အေးက ဆို၏။ ထိုအခါ ဘိုးသင်းက
 ‘မမအေး၊ ကျွန်တော်တို့ဆရာဟာ ရဟန်းဝိနည်းတရားကြောင့် ငွေနှင့်

အကန်တော့မခံပါ။ ခင်ဗျားငွေ ပြန်ယူသွားပါ' ဟု ဆို၍ မယ်အေးမှာ အခက် တွေ့ရပြန်၏။

ထိုအခါ ဦးဘိုးသာက 'ကိုင်း ... ကိုင်း မယ်အေးက သူတို့ သီတင်း ကျွတ်လမှာ မီးထွန်းပွဲ လုပ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာ ကုသိုလ်ဝင်' ဟု ဆို၍၊ မယ် အေးက 'မောင်ကလေးရဲ့ အသက်သာ ရှိတော့တယ်။ ငါ့မောင်ကလေး ကျေးဇူးရှင်ရယ်၊ မောင်ကလေးတို့ မီးထွန်းပွဲ လုပ်ရာမှာ သုံးလိုရာသုံးဖို့ ငွေတစ်ဆယ့်ငါးကျပ် လှူပါတယ်၊ လက်ခံပါ' ဆိုပြီးလျှင် ပေးလေ၏။

ဘိုးသင်းသည် ထိုငွေတစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ကို လူမောင်အားခေါ်၍ အပ် ထားလေ၏။ သူကြီးကား ဘုန်းတော်ကြီးကို အထူးကြည်ညို၍ ပစ္စည်း လေးပါး ဒကာခံကာ ပြန်သွားလေ၏။

စင်စစ် ထိုသူကြီးသည် သူ၏ရွာက ပေပင်ကျောင်း ဘုန်းကြီးကို အထူး ကြည်ညိုကြသော်လည်း သူက ပေပင်ကျောင်းနှင့် တစ်ရိုဏ်းစီဖြစ် သော အခြား ဘုန်းကြီးများကိုသာ အားကျမခံ အထူး ကြည်ညိုလေ၏။ ထိုနေ့က စပြီးသော် သူကြီးသည် ဒီလို ဘုန်းတော်ကြီးမျိုးကမှ တပည့်ကောင်း ထွက်သည် ... ဟု ယူဆကာ ပေပင်ကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးကို အထူး ကြည်ညိုသွားလေတော့သည်။

အခန်း [၁၃]

လူနောက်လူပြောင် ဘိုးသင်း

ဘိုးသင်း၏ ထိုသို့သော သဘောထားသည် ကောင်းသလော၊ သူ၏အကျင့်သည် နှစ်သက်ဖွယ်လော။ ဘိုးသင်း တောလည်သည်၊ ငါးရှာသည် ဆိုခြင်းကို ဆရာဘုန်းတော်ကြီးနှင့် သူ၏ အဖေသည် လုံးဝ မသိချေ။ ဘိုးသင်းသည်လည်း စာပေကျမ်းဂန်၌သာ အထူးဝါသနာထုံ၍ အရပ်ထဲမှာပင် လည်ပတ်နေခြင်း မရှိဘဲ ကျောင်းမှာသာ ကြည့်လိုရာ စာများကို ကြည့်နေသဖြင့် တောလည်ခြင်းနှင့် ငါးရှာခြင်းကို ဝါသနာထုံမည်လော ... စဉ်းစားစရာ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လူကြမ်းလေးများအား တောလည်ခိုင်းခြင်း၊ ငါးရှာခိုင်းခြင်း၊ ကြက်ခိုးခိုင်းခြင်း၊ ထန်းရည်ခိုးခိုင်းခြင်းတို့ကို ထောက်သော် ထိုအလုပ်မျိုး၌ ဝါသနာ ပါသတတ်ဟု ထင်ဖွယ်ဖြစ်၏။

ဘာကြောင့် ကြက်ခိုးခိုင်းသနည်း၊ ထန်းရည်ခိုးခိုင်းသနည်းကိုလည်း သတိပြုသင့်သေးသည်။ ကြက်မတစ်ကောင်က ကြက်များစွာ ပွားသည်။ ငွေရင်း မလို၊ ပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်ရန်လည်း မလို။ သို့ပါလျက် ကြက်ရှင်က ကြက်ကို ဈေးကြီးပြု၍ ရောင်းသော်၊ လိုချင်သောအခါ ဝယ်၍မရသော် သူ့လူများက ခိုးဖို့ ပြောလာသည်။ ထိုအခါ သူသည် ခေါင်းညိတ်သည်။

ထန်းရည်ခါးမှာလည်း ထိုအတူပင်။ ထန်းရည်သည် အပင်က ဘာသာအလျောက် ယိုသည်။ ပင်ပန်းစွာ ချွေးထွက်ခံ၍ အလုပ်မလုပ်ရ။ ထန်းတက်သော ထန်းရည်သမားသည် အခြားသူများကို မျှတ သောက်သင့်ပါလျက် ဝယ်ယူ၍ မရသော်၊ သူ့လူများက ထန်းရည်ခိုးမည် ဆိုလာ၏။ ထိုအခါ သူက မတားဆီးချေ။

ရာပြည်စာအုပ်တိုက်

ထို့ကြောင့် သူ့လူများ၏ မဖွယ်ရာသော အပြုအမူတို့သည် သူ့
ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ရောက်ခြင်းကိုလည်း ခေါင်းငုံ့၍ ခံသည်။

သူသည် လည်းကောင်း၊ သူ့လူများသည် လည်းကောင်း ထန်းရည်ခါး
စိမ်ရည်တို့ကို တပေါင်း၊ တန်ခူးလတို့မှတစ်ပါး မသောက်ကြချေ။ ဘိုးသင်း
သည် မသောက်ရအောင်လည်း သူ့လူများကို တားမြစ်သည်။ သူ့လူများကို
တားမြစ်၍လည်း ရသည်။

သူထက် အသက်အရွယ်ကြီးသော ရှင်လူထွက်ကြီးများသည် ခြောက်
တန်း၊ ခုနစ်တန်းမှာ စာသင်နေကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ဘုန်းကြီးမသိအောင်
ဘုံဆိုင်သို့သွား၍ တိတ်တိတ် ထန်းရည်ခါး သောက်ကြသည်။ ထိုသောက်
ခြင်းကြောင့် တစ်နေ့မှာ ရန်ဖြစ်ရမည်ဟု ဘိုးသင်းသည် သိသည်။ ရန်ဖြစ်
လျှင် ကျောင်းမှာမည်ပျက်မည်ဟု ဘိုးသင်းသည် ယူဆသည်။ ကျောင်းသား
သည် ကျိုးကန်းနှင့် တူသည်။ တကယ်လည်း ကန်းသည်ဟု ဘိုးသင်းသည်
ယူဆသည်။ မှားမှားမှန်မှန် ကိုယ့်ကျောင်းကလူကို ထိသော် တစ်ကျောင်းလုံး
အုံကြွလာတတ်သည်။ ထိုအခါ အုပ်မနိုင် ထိန်းမရ ဖြစ်လာတတ်၍ စိတ်
အကြီးအကျယ် ညစ်ရမည်ဟု ဘိုးသင်းသည် ယူဆသည်။

ထိုသဘောကြောင့် ထိုလူများကို ဘုံဆိုင်သို့ သွားမသောက်ပါနှင့်ဟု
ဘိုးသင်းက တောင်းပန်၍ အပြင် ရနိုင်သော နေရာက ရှာပေးသည်။ ထန်း
သမားနှင့် အပေါက်အလမ်း မတည့်သော် တစ်ခါတစ်ခါ သူ့လူများက
ထန်းရည်ခါး ခိုးပေးသည်ကို လက်ခံသည်။

ဖော်ပြခဲ့သော သေရမည့်သူကို ကယ်ဆယ်ခြင်းကိစ္စ၌ သူ့နောက်ပါ
များသည် ငါးဖမ်းလိုသည်။ ဦးရွှေဝိုင်း ငါးကြီး ရသလို ရချင်ကြသည်။
ထို့ကြောင့် သူသည် သူ့လူများကို မတားဆီး၊ ရောနှောပေါင်းသင်းခြင်းဖြင့်
အုပ်စည်းကာ လိုက်ပါသည်။ မြင်းဆိုးကို ဇက်ကြိုး၊ လျှောပေးထားသလို
ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ သင်းတို့ ပြုမှုခြင်းကြောင့် သေပြီဟု မြှုပ်ရန်ကို မမြှုပ်ဘဲ
ပစ်ထားခဲ့သော ကာလနာဖြစ်သူ အပျိုကလေးကို တွေ့ကြုံရသည်။ သင်းတို့
သာ ငါးဖမ်းမသွားသော် ထိုမိန်းကလေးသည် အခြောက်တိုက် သေရတော့
မည်။

ယခုသော် မိန်းကလေးသည် အသက်ရှင်၍ ဘိုးသင်းတို့ကို ကန်တော့
ရန် လူကြီးများနှင့် ခေါင်းဆောင်လာရာ၊ ပေပင်ကျောင်းဘုန်းကြီး ဦးအာဒိစ္စ

ကို မကြည့်ညိုသော သူကြီးသည် ယခုအခါ၌ တကယ့်သူတော်ကောင်းပါ တကား၊ မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ပါတကားဟု ဘုန်းကြီးကို အထူး ကြည့်ညို ပြီးလျှင် ပစ္စည်းလေးပါးဒကာ အဖြစ်နှင့်ပင် ခံယူလေသည်။

ဤနည်းဖြင့် လောကသဘောသည် ကွင်းဆက်ဖြစ်နေ၍ ဘိုးသင်း ၏ လောက၌ စက်လှည့်နေခြင်းကို ဘယ်လို ယူဆ ဆုံးဖြတ်မည်နည်း။ စာရေးသူ၏ သဘောကား ထိုအခါမှာ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ထိခိုက်မှုကြောင့် ဘိုးသင်းသည် လူဆိုး လူရမ်း လူကြမ်းကလေး ထော်လော်ကန့်လန့် ဖြစ် သည်ဟု ယူဆသည်။

စင်စစ်ကား ဘိုးသင်းသည် သူ၏ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးအား သရုပ် ဖော်ရာ ရောက်နေပေသည်။

ပေပင်ကျောင်းဘုန်းတော်ကြီး ဦးအာဒိစ္စမှာ တစ်နှစ် တစ်နှစ်တွင် ဆုတော်ငွေ တစ်ထောင်နီးပါး စာသင်ကျောင်းအတွက် ရနေသည်။ များစွာ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝနေသည်ဟု အချို့လူများက ထင်ကြသည်။ သို့သော် ဘုန်းကြီးမှာ ငွေတစ်ကျပ်မျှ မရှိ။ ဘုန်းကြီး၏ ငွေများကို မည်သူများက ယူ၍ သုံးပစ်သနည်းဟု ပြဿနာထွက်နေသည်။ ဘုန်းကြီး၏အချစ်တော် သော့တွဲကိုင်က သူ့အိမ်သို့ ကဲ့ဝှက်ပေးသည်ဟု အချို့က တီးတိုး ပြောဆို ကြသည်။ ဤသည်လည်း အမှား။

ဘုန်းတော်ကြီးထံ ပညာအုပ်က ဆုတော်ငွေ လာရောက်လှူသော အခါ ဘုန်းကြီးက ဝိနည်းတော်အရ ပြေစာတွင် လက်မှတ်ပင်မထိုး။ တပည့် ဆရာတစ်ယောက်က ကိုယ်စား လက်မှတ်ထိုး၍ လက်ခံသည်။ ဘယ်ရွှေ ဘယ်မျှဟု ဘုန်းတော်ကြီးသည် မသိ။ ငွေလက်ခံသောသူက သေတ္တာထဲမှာ ထည့်၍ သော့ကို ဘုန်းကြီး၏အနီး နာရီစင်ပေါ်မှာ ထားသည်။ ဤနည်းဖြင့် ငွေများ ကုန်ဟန်ရှိသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ထိုငွေကို မသုံး၊ မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မျှ မသုံး။ ထိုငွေနှင့် ပတ်သက်၍လည်း စကားကိုပင် မ စ ချေ။ အလိုရှိသည်ကို အလှူခံသည်။ ငွေကား ထည့်ထားသော သေတ္တာထဲ၌ သုံးလလောက် ကြာသော် မရှိတော့ပေ။

ဘိုးသင်းသည် သတ္တမတန်း စာမေးပွဲ ဝင်ပြီးသည်နောက် ကျောင်း သားများ၏ သဘောအရ ထိုဆုတော်ငွေကို လက်ခံ၍ သိမ်းထားပြီးလျှင် သော့ကို သိမ်းယူထားသည်။

ဘိုးသင်းသည် ကျောင်းမှာ မည်သည့်ဆရာများ လိုသည်၊ ဆင်းရဲသော ကလေးများအတွက် မည်သည့်စာအုပ် လိုသည်၊ ကျောက်သင်ပုန်းကျောက်တံများ မည်မျှ လိုသည်ကို တွက်ထားသည်။ ကျောင်းပိတ်စဉ်အတွင်း ဗလာစာအုပ်၊ မြေပုံဆွဲစာအုပ်၊ ပုံဆွဲစာအုပ်၊ အမျိုးကောင်း မျဉ်းလွတ်အဖြူစက္ကူများ စသည်ဖြင့် လိုအပ်သည်များကို ပြည့်စုံအောင် မြို့အုပ်မင်းသရက်မြို့သို့ သွားသောအခါ ငွေနှစ်ရာဖိုးလောက် မှာလိုက်သည်။ ထိုအခါ မြို့အုပ်မင်းက စ၍ ဘိုးသင်း ဘာတွေလုပ်နေကြောင်း သဘောသရုပ် ပေါ်လာလေပြီ။ အများ သိကြလေပြီ။

ထိုမှတစ်ပါး အတန်းကို ဆရာများအား ငွေငါးဆယ်စီ ပေးသည်။ ထင်ရှားစွာပြု၍ ပေးသည်။ ခေါင်းကပ်၍ လက်မှတ်ထိုး ယူစေသည်။ ဦးစီးဆရာနှစ်ယောက်အား ငွေတစ်ရာငါးဆယ်ကျပ်စီ ပေးသည်။ အထင်အရှားစာရင်းပြုထား၍ ပေးသည်။ ထိုသဘောကို အများက ကျေနပ်ကြသည်။

ထို့အပြင်လည်း ကျောင်းတွင် လိုအပ်သော ကော်ဇော၊ သင်ဖြူးတို့ကို ဝယ်၍ နေသားတကျ ထားသည်။ ခေါင်းအုံးများ၊ ခေါင်းအုံးစွပ်များကို ပြုလုပ်သည်။ ခေါင်းအုံး၊ ခေါင်းအုံးစွပ် ချုပ်ခြင်းကို မြို့ပေါ်မှ သူနှင့်မတည့်သော ဂုဏ်ရှင် သမီးပျိုကလေးများအား ပြုလုပ်ပေးရန် သွားခိုင်းသည်။ မိဘများက အတော်ပင် ကျေနပ်ကြသည်။ ခေါင်းအုံးစွပ်များမှာ ပန်းများပင်ထိုး၍ လှလှပပနှင့် ပါလာသည်။ ခြင်ထောင်လေးလုံး ချုပ်သည်။ ခြင်ထောင်နှစ်လုံးကို အုတ်ဖိုရပ်မှာ ချုပ်ရန် သွားခိုင်းသည်။ မြို့ပေါ်မှာ နှစ်လုံးချုပ်ရန် သွားခိုင်းသည်။ ခြင်ထောင်ကိုလည်း အမျိုးသမီးများက တာဝန်ယူ၍ ချုပ်ကြရာ လက်ခဲ မပေးရုံမျှမက ခြင်ထောင်ချုပ်ရန် ပိတ်ကိုပင် ပြန်ပေးကြ၍ ပိတ်စိုက်ပြီးသော် ချုပ်ပြီးလျှင် လှူကြသည်။

ဘုန်းကြီး၏ ခုတင်မှာလည်း ဖယောင်းပုဆိုးကို ခင်းထားပြီးလျှင် အပေါ်မှ မွေ့ရာစွပ်နှင့် အိပ်ရာခင်း၊ ၎င်းအထက်မှ သားရေနယ်ကို ကျကျနန မွေ့ရာနှင့် အိပ်ရာခင်းကို မမြင်ရအောင် ခင်းထားလေ၏။ ဘုန်းကြီးကား ဘိုးသင်း၏ အပြုသဘောကို အတော်ပင် စဉ်းစားဟန် ရှိ၏။

ထိုမှတစ်ပါး အာဂန္တု ရောက်လာသောအခါ အာဂန္တုတိုင်းကို ဘုန်းကြီး၏ အနား၌ မထားချေ။ သင့်လျော်အောင် စီမံစည့်ခံ၍ စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့စေလေသည်။

ထိုသို့လျှင် ဘိုးသင်း စီစဉ်သုံးစွဲခြင်းကို တစ်ခွန်းမျှ ဝင်ရောက် မမေး

ခြင်းအားဖြင့် ဘုန်းကြီးသည် ငွေကို လုံးဝအာရုံမပြုကြောင်း ထင်ရှားလာလေသည်။ ဘုန်းကြီး၏ ဆွေမျိုးများ လာသော အခါမှာလည်း ဘိုးသင်းသည် သူတို့အား အစားအသောက်များနှင့် ကောင်းစွာ ဝတ်ပြုသည့်ပြင် ပြန်သွားသောအခါ ငွေတစ်ဆယ်၊ ဆယ့်ငါးကျပ်၊ နှစ်ဆယ် ထိုက်တန်သည်လောက်ကို ပေးလိုက်လေသည်။

ဘိုးသင်းသည် သူ့မှာ စာသင်ကြားခံယူရန် တာဝန်များစွာ မရှိ၍ ကျောင်းကိုပင် ဂရုစိုက်နိုင်သည် အားလျော်စွာ ဂရုစိုက်ပေသည်။ ညတွင်လည်း စာကြိုးစားလိုသော စာသင်သားများကို လသာမီးအိမ်၊ လက်ဆွဲမီးအိမ်တို့နှင့် စာကြည့်စေသည်။ ထိုသဘောကို မြို့ပေါ်မှ လူကြီးများ မြင်ကြရသောအခါ ရေနံဆီပုံး စသည်တို့ကို လှူကြလေသည်။ မြို့ပေါ်က လှူမှန်းကို သိသောအခါ အုတ်ဖိုရွာကလည်း လှူကြသဖြင့် ညမှာ စာကြည့်လိုသူတို့သည် လသာမီးအိမ်၊ လက်ဆွဲမီးအိမ်တို့နှင့် အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် စာကြည့်နိုင်ကြပေတော့သည်။

ဘိုးသင်း ... ဟယ် ဘိုးသင်း၊ တစ်ခုသောတော၌ သစ်ပင်တစ်ပင်ပင်ပေါ်တွင် ငန်းမြွေကြီး တစ်ကောင်သည် အသိုက်လုပ်၍ နေလေသည်။ မျှစ်ချိုး၊ မှိုရှာ၊ ဟင်းရွက်ရူး သွားသူများတို့ကို ထိုငန်းမြွေကြီးက လိုက်နေသဖြင့် မသွားဝံ့ကြဘဲ အတော် ကြောက်နေကြရလေသည်။

ဘိုးသင်းသည် သူ၏ လူငါးယောက်နှင့် ထိုမြွေသိုက်ကြီးကို ထိုးချရန်နှင့် မောင်းထုတ်ရန် သွားလေသည်။ လက်နက်မှာ ဝါးလှည့်ပိုင်း လေးပိုင်း လောက်စီနှင့် ခက်ရင်းခွ တစ်ချောင်းသာ ပါလေ၏။

ရောက်လတ်သော် ထိုမြွေသိုက်ကို သူ့လူများအား ဝါးလုံးရှည်ရှည်နှင့် ထိုးချစေလေသည်။ ငန်းမြွေသည် သူတို့ကို ကြောက်၍ထင်၊ ဆင်းကာမလိုက်ဝံ့။ အသိုက်ထဲမှ ခေါင်းထောင်ကာ ကြည့်ပြီးသော် အသာကုပ်နေဟန်ရှိ၏။ မြွေသိုက်ကို တုတ်နှင့် ထိုးချ၍ မြွေသည် တစ်စုံတစ်ရာ မလှုပ်ရှားလေသော် ... 'အလကားဟာတွေပါ၊ ဒါဟာ မြွေသိုက် မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့တွေ့ကရာ ကြောက်တာနှင့် ပြောတာပါ။ ကြောက်တဲ့လူဆိုတာ ထွေလီထွေလာ အင်မတန် များတယ်' ဟု ဘိုးသင်းသည် ပြောဆို၍ ပြန်လာရာ၊ ခဏမှာပင် သစ်ပင်ပေါ်မှ လှုပ်ရှားသံတစ်ခု ကြားရသဖြင့် ပြန်ကြည့်ကြရာ မြွေကြီး လျှောဆင်းလာသည်ကို မြင်ကြရလေ၏။ ထိုအခါ ဘိုးသင်းက 'ဟေ့ မပြေးကြနှင့်၊ ရပ်ကြည့်နေကြ' ဟု ဆိုလေ၏။

ဘိုးသင်းနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများတို့သည် ရပ်ရွာ၊ ငန်းမြွေကြီးကို ကြည့်နေကြလေ၏။ မြွေကြီးသည် လက်မောင်းလောက်မျှရှိ၍ သူတို့ကို အတင်း လိုက်လာလေ၏။ မြွေကြီးသည် သူတို့၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိလာသော် စိတ်ဆိုးသော သဘောနှင့် ပါးပျဉ်းထောင်ကာ နီရဲ တောက်ပသော မျက်လုံးဖြင့် လျှာတစ်လစ်...တစ်လစ်...နှင့် ပြုလုပ်နေလေတော့၏။

ဘိုးသင်းက 'ဟေ့ တွယ်လိုက်စမ်းကွယ်' ဆိုရာ ဘိုးစိန်သည် ဝါးလှည့်ပိုင်းနှင့် တစ်ချက်သာ ပစ်လိုက်ရသည်။ မြွေသည် ပါးပျဉ်းကျကာ လဲကျသွားလေတော့ပြီ။ ဘိုးချစ်က ခက်ရင်းခွနှင့် ဝင်ကာ ခေါင်းကို ထောက်ထားလေ၏။ မြွေကြီးကား အမြီးနှင့် ယမ်းလိုက်ရာ အလွန်ပင် သန်သဖြင့် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်နှင့် နောက်ဘက်မှာရှိသော သစ်ပင်ငယ်တို့သည် ကျိုးပဲ့ကုန်လေတော့သည်။

ဘိုးသင်းတို့လူစု ပိုင်းရိုက်ကြသဖြင့် မြွေကြီးသည် ကိစ္စချောရလေတော့ပြီ။

ဘိုးသင်းတို့သည် ထိုမြွေကြီးကို အမြီးက ဆွဲယူလာ၍ ကျောင်းသို့ ရောက်သော် တစ်ခုသော အိုးထဲတွင် ပုံကာ ထည့်ထားလေ၏။ ထိုနေ့က ကျောင်းစောစောဆင်းသောနေ့ဖြစ်၍ ဘိုးသင်းနှင့် အဖော်များသည် နေ့လယ်တွင် ၎င်းတို့၏ ကျောင်းရေဆိပ်သို့ ထိုမြွေသေ ထည့်ထားသော အိုးကို ယူသွားလေ၏။

သူတို့၏ ရေဆိပ်အထက်က ရေဆိပ်၌ လူကုတ်များ၏ သမီးပျိုတစ်စုသည် အဝတ်ဖွပ်လျှော်သူ တချို့၊ ရေချိုးသူ တချို့နှင့် ရှိနေကြ၏။ ထိုအတွင်း ငွေလှိုင်သည် မြွေကြီးကို အမြီးကဆွဲ၍ တတန်းတန်းနှင့် သွားရာ နောက်က အခြားအဖော်များက လိုက်ကြ၏။ ငွေလှိုင်ကား မရပ်မနား ဆွဲ၍ပြေး၏။ အဖော်များက 'မြွေကြီးကို ပေးပါ၊ တရုတ်ထံ ကြက်နှင့် လဲစားပါရစေ' ဟု ဆိုကာ တောင်းကြ၏။

ထိုသို့ မိန်းမပျိုများ၏ အကြားတွင် မြွေကြီးကို ပတ်ချာလှည့် ဆွဲပြေးသူက ပြေး၊ နောက်က လိုက်သူက လိုက်ကြနှင့် တရုန်းရုန်း တအုန်းအုန်း ဖြစ်နေကြသည်တွင် ဘိုးသင်းသည် လာရောက်၍ 'နင်တို့ ဒီမြွေကို မယူကြနှင့်၊ ယူတဲ့ အကောင်ကိုတော့ အထိုးပဲ' ဆိုကာ မြွေကြီးကို ထားခဲ့စေ၍ ပြန်လာလေ၏။ ဘိုးသင်း၏ အဖော်များလည်း မြွေကြီးကို မယူဘဲ ထားခဲ့

ကြလေ၏။ မြွေသေကောင်ကြီးနှင့် မိန်းမပျိုများသည် တရုန်းရုန်း၊ တဖျစ် တောက်တောက်နှင့် ဆဲဆိုကာ ရှိနေကြလေ၏။

ဘိုးသင်းတို့သည် ရေဆိပ်မှ ရေချိုးပြီးသော် ရေခပ်၍ ကျောင်းသို့ ပြန်လာကြ၏။ လမ်းတွင် ထန်းရည်သမားတစ်ယောက်ကို တွေ့၍ တပ်ဆိပ် မှာ မြွေသေကြီးတစ်ကောင် လက်မောင်းလောက်ကို ထားခဲ့သည်ဟု ဘိုးသင်း သည် ထိုသူအား ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့ညနေသော် ဝါပန်၍ ရောက်လာသော အာဂန္တု ကိုယ်တော် နှစ်ပါးအတွက် ဘိုးသင်းသည် ခေါင်းဆောင်ကာ ဆွမ်းဖိတ်သွားရာ သူ၏ အိမ်သို့ ပထမ ဝင်လေ၏။ ထိုအခါ မြွေနှင့်ပတ်သက်၍ တိုင်ရန် လာရောက် ကြသော မိန်းကလေးတစ်စုကို ဘိုးသင်းသည် တွေ့ရလေပြီ။

ထိုအခါ သူ၏အရိုးက 'ဟဲ့ ... ဘိုးသင်း၊ မြွေသေကြီးကို မိန်းမ တစ်တွေ ရေချိုးတဲ့နေရာမှာ ဘာကြောင့် လျှောက်ပြီး ဆွဲအပြေးခိုင်းကာ ထားခဲ့စေရသလဲ။ မတော်တဆ အဆိပ်တွေ ကျကျန်ရစ်ရင် မခက်ပါလား' ဟု စတင်ကာ ဆိုလေ၏။ ဘိုးသင်းလည်း တည်တည်နှင့် 'အရိုးကလည်း မဖြစ်နိုင်တာ၊ မြွေသေက အဆိပ်ကျကျန်ရစ်ရမယ်လို့ မတောက်တခေါက်' ဟု ဆိုလေတော့၏။

အရိုးကလည်း 'နင် ဘာကြောင့် မြွေသေကြီးကို ထားခဲ့စေရသလဲ' ဟု ဆိုသောအခါ ဘိုးသင်းသည် ဤကဲ့သို့ ပြောပြလေသည်။

'သူတို့ တပ်ကုန်းက မိန်းမတွေပဲ မျှစ်ချိုး၊ မှိုရှာ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် အရူးသွားကြတော့ မြွေသိုက်ထဲက မြွေကြီး ဆင်းလိုက်တယ်လို့ ပြောကြတာ နှင့် ဘယ်သူမှ သခွပ်ပင်တော့ကို မျှစ်ချိုးတောင် မသွားဝံ့ကြတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီမြွေကြီးကို တခြားပို့မလို့ သွားပြီး ဖမ်းပါတယ်။ မြွေကြီးက အတော့်ကို အသည်းကြောင်တဲ့မြွေ၊ သေသွားတယ်။ ဒါနှင့် မြွေကြီး သေပြီ၊ မကြောက်ကြနှင့်၊ မျှစ်ချိုး မှိုချိုးရှာ သွားချင်သလို သွားကြပေတော့လို့ အများ သိအောင် ကြော်ငြာတဲ့သဘောနှင့် ထားစေတာပါ။ မလေးမခန့်လို့ မဟုတ် ပါ။ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ ရိုသေ လေးစားပါတယ်။ ဒါကို လုဖေတို့ တစ်စုက တရုတ်ထံမှာ ကြက်နှင့်လဲစားဖို့ လိုက်တောင်းတာနှင့် တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေရတာပါ'

ထိုအခါ ဘိုးသင်း၏အမေက ဖျောင်းဖျ ပြောပြန်၏။ 'မင်းနယ်ကွယ်၊ မြွေဆိုတော့ ကြောက်ကြမှာပေါ့။ သေပြီလို့ ပြောရင် ပြီးတာပဲ'

‘အမေ၊ မိန်းကလေး အပျိုမပေါက်တပေါက်၊ ပေါက်လှနိုး ဆိုတာ အတော့်ကို ရှည်တယ်’

ထိုအခါ မိန်းကလေး စွာစွာတစ်ယောက်က ဘိုးသင်း၏အဖေရှေ့တွင် ပြန်၍ အားတက်ပြီးသော် ‘ဘာရှည်သလဲ၊ ဘာရှည်သလဲ’ ဟု ရန်ထောင်လေ၏။ ဘိုးသင်းက ‘ခင်ဗျားကို ကြောက်ပါတယ်ဗျာ’ ဆိုသဖြင့် ဦးဘိုးသာသည် ပြုံးနေလေတော့သည်။

ထိုမိန်းကလေးကား မြို့အုပ်မင်း၏သမီး၊ အတော်ချောလှသူ ဖြစ်၏။ ဘိုးသင်း ဆွမ်းဟင်းခဲသွားစဉ်က ကြက်သားဟင်း လောင်းရာ တောင်ပံရိုးပါလာ၍ မီးဖိုထဲသို့ဝင်ကာ ကြက်သားဖတ်များကို ခပ်ယူပြီးလျှင် ထိုကြက်ရိုးနှင့် မိန်းကလေး၏ နဖူးကို ဘိုးသင်းက ပစ်ခဲ့ခြင်းသည် မကြာလှသေး။ ထိုအခါက ထိုအမျိုးသမီးမြတ်ကလေးသည် မိမိ၏အိမ်မှာကြောင့် ငြိမ်နေခဲ့ရ၏။ ဤအခါမှာကား ဘိုးသင်း၏အိမ်၊ ဘိုးသင်း၏ အဖေရှေ့တွင် ဖြစ်သဖြင့် ဘိုးသင်းကို ‘အင်မတန် ဆိုးတယ်၊ အင်မတန် ရမ်းတယ်၊ ငါ ပညာတတ်တယ်ဆိုပြီး သူများကို လူမထင်ဘူး’ စသည်ဖြင့် စွမ်းအားရှိသမျှ စိတ်ထဲတွင် သိုသိပ်ထားရသည်တို့ကို ဖွင့်ချကာ ရန်ထောင်နေလေ၏။

အခြား မိန်းကလေးများကလည်း ဘိုးသင်း၏မိဘများ ရှေ့မှာကြောင့် ‘ကျွန်မတို့ကို အယုတ်တမာမကလေးတွေ ဆိုတယ်၊ သူတို့မှာ ရွံစရာရှိတယ်ဆိုတယ်၊ ဟင်းရည်ပူနှင့် လောင်းတယ်၊ သူဟာ သိပ်ကို မိုက်တာပဲ၊ အိမ်ကို နောက်ချေးနှင့် ပေါက်တယ်၊ လှဖေက ခိုင်းတာကို လုပ်စေတာပဲ၊ လှဖေဟာ ဒါကြောင့် ခြေလိမ်နေတာ’ စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဘိုးသင်းကို အားရှိပါးရှိ ဝိုင်းကာ ရန်ထောင်ကြလေ၏။ (ဘိုးသင်းကို ချက်ကောင်းမိထားကြလေပြီ။)

ဘိုးသင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာမျှ ပြန်၍မပြောဘဲ ဣန္ဒြေရရနှင့်ပင်နေ၏။ ထိုသို့ မိန်းကလေးများ ရန်ထောင်ပြီးသောအခါမှ ‘နှင်တို့ရဲ့အိမ်က ဆွမ်းအုပ်တစ်အုပ်စီ ကျောင်းကို ပို့ကြပါ၊ တို့ ဆွမ်းလည်ပြီး မစိတ်တော့ပါဘူး’ ဟု ဘိုးသင်းသည် ပြောလေ၏။ အားရပါးရ ရန်ထောင်ကြပြီးသဖြင့် မိန်းကလေးများကား ကျေနပ်သွားဟန် ရှိကြလေ၏။

ဤပြုမူချက်များကို ကြည့်၍ ဘိုးသင်းသည် ရွတ်သည်လော၊ ရမ်းသည်လော၊ မည်သို့ ဆိုရမည်နည်း။ ကျောင်းမှာ တန်ခူးလက ဆွမ်းကြီးခံရာ ဆွမ်းများစွာ ပိုနေ၏။ ထိုသို့ ပိုသော ဆွမ်းများကို လွန်ခဲ့သော နှစ်

များက ထမင်းခြောက် လှန်းခဲ့သော်လည်း ယခုနှစ်မှာ ထမင်းခြောက် မလှန်း
စေတော့ပေ။

ထိုဆွမ်းပိုများကို ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ အုန်းပင်များ၏ အရင်းတွင်
ပုံထားစေလေ၏။ ၎င်း၏သဘောကား ထိုသို့ပုံထားလျှင် ဆိတ်များ၊ နွား
များ ဝင်၍ စားမည်။ စားလျှင် သေမည်။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ရှင်၊ နွားရှင်
တို့သည် မိမိတို့၏ ဆိတ်များ၊ နွားများကို ကျောင်းဝိုင်းထဲ၌ ပုံထားသော
ထမင်းများကို မစားရအောင် အထူးစောင့်ထိန်းကြရမည်။ ထိုအခါ ကျောင်းဝိုင်း
ထဲမှာ စိုက်ထားသော ဟင်းခင်းကလေးသည် ဘေးကင်းမည်ဟု ယူဆ၏။
စင်စစ် ထိုထမင်းပုံများကို နွား၊ ဆိတ် အစောင့်ခိုင်းထားသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ဆိတ်ကျောင်းသော ကုလားနှင့် နွားကျောင်းသူကား ထိုကဲ့သို့ မလိမ္မာ
သဖြင့် နွားနှစ်ကောင် သေ၍ ဆိတ်သုံးကောင် သေ၏။ ထိုနောက်မှ နွား
ကျောင်းသူနှင့် ဆိတ်ကျောင်းသူသည် သတိထား၍ သူတို့၏ နွားများ၊ ဆိတ်
များကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ကြလေသည်။ ဝါဆိုလ၌လည်း ထိုနည်း
အလားတူ ဆွမ်းကျန်များကို အုန်းပင်မြစ်ရင်းတွင် များစွာ ပုံထားစေလေ
၏။

ထိုနှစ်မှာ အုန်းပင်များသည် နိမ့်နိမ့်နှင့်ပင် များစွာ သီးနေလေသည်။
ဘုန်းကြီးသည် အလွန် အံ့ဩ၏။ ဘာကြောင့် ဤမျှလောက် အုန်းသီး
သီးပါလိမ့်မလဲ၊ ရေနုနှင့် နီး၍လားဟု အောက်မေ့မိကြောင်း ထုတ်ဟု ပြောဆို
၏။ ဘိုးသင်းလည်း သဘောကို မသိချေ။ အုန်းသီး သီးသည်ကိုသာ သိလေ
သည်။

ဘုန်းကြီးကို ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများတို့က တကယ့် သူတော်
ကောင်းကြီး၊ ရဟန္တာစိတ် ရှိပါတကားဟု အားလုံးလောက်ကပင် အောက်မေ့
ကြဟန် ရှိပုံရလေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျောင်း၌ စာသင်ပေးခြင်း၊
စာချပေးခြင်းတို့မှတစ်ပါး ဝေယျာဝစ္စ ကိစ္စတို့၌ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပြောဘဲ
အေးအေးနေခြင်းကြောင့် သာ၍ ကြည်ညိုကြလေသည်။

ကျောင်းဝိုင်းထဲ၌ အမှိုက်လှည်းရန် ဘိုးသင်းက နှိုးဆော်သည်။
ကျောင်းဝိုင်းထဲတွင် သရက်ပင် ခြောက်ပင် ရှိသည်။ မျိုးကောင်းများ ဖြစ်
ကြသည်။ သီးလည်း အလွန်သီးသည်။ ဘိုးသင်းသည် ကျောင်းသားများကို
ခေါ်၍ 'မင်းတို့ သရက်သီးအစိမ်းစားရန် သရက်ပင် ဘယ်နပင် 'လိုသလဲ'
မေးသည်။ ကျောင်းသားများက 'တစ်ပင်သာ လိုသည်' ဟု ပြောသည်။

ဘိုးသင်းက ‘နှစ်ပင် ယူထားကြပါလား’ ဆိုသည်။ ကျောင်းသားများက ‘တစ်ပင်ပဲ တော်ပါပြီ’ ဟု ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းသားများ သဘောကျ သရက်ပင်တစ်ပင်ကို သီးသန့် သတ်မှတ်ကာ ‘စားချင်သလို စားကြ၊ အခြား သရက်ပင်များကို မထိကြရ’ ဟု ဘိုးသင်းသည် ပြောထားလေသည်။ ထို့နောက်လည်း ဤသို့ ပြောပြသည်။

‘မင်းတို့ ဥယျာဉ်ထဲသွားပြီး သရက်သီး မစားကြနှင့်။ ဘာကြောင့် ဆိုသော် ဥယျာဉ်ထဲသွား သရက်သီးစား၊ ရေချိုးလျှင် အပူရှုပ်ဖျား၊ ဆေးကု မရတော့ သေရော၊ အဲဒါလိုသေတာ လေးငါးယောက် ရှိပြီ။ ပိန္နဲသီးကိုတော့ ကွယ် ... မှည့်မှပဲ ဘုန်းကြီးကိုကပ်ပြီး စားကြတာပေါ့’

ဘိုးသင်း၏ စကားကို အများက သဘောတူကြသည်။ အချို့ မျိုးနည်းနည်းညှဲသော သရက်ပင်က အသီးများကို အစိမ်းရူး၍ ဆားရည်စိမ်ထားသည်။ မှည့်ရန် ရင့်သောအခါ ကျကျနန ခူးပြီးလျှင် အုပ်ထား၍ ဘုန်းကြီးအားလည်း မှန်မှန်ကပ်နိုင်သည်။ ကျောင်းသားများလည်း မုန်းအောင်ပင်စားကြရသည်။ ပိန္နဲသီးလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။

ထိုနှစ် သီတင်းကျွတ်လ၌ ကျောင်းမှာ မီးထွန်းပွဲလုပ်၊ မီးအိမ်ပျံလွှတ်၊ သုံးရက်မျှ ဖျော်ပါးစွာ မီးထွန်းပွဲ လုပ်ကြ၍ လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ည၌ ဘုန်းကြီး၊ ဦးပဋ္ဌင်းများ၊ ကိုရင်များတို့ကို ကျောင်းသားများက ကန်တော့ပြီးသောအခါ ကျောင်းတွင် ဆိုင်းဗုံမပါဘဲ နိပါတ်ပွဲဟု သီချင်းများမပါဘဲ ဇာတ်ပွဲတစ်ခု ခင်းကျင်းကြသည်။ ပလ္လေနှင့် ပတ္တလား စည်းဝါးတော့ ပါသည်။ ပလ္လေကို ဘိုးသင်းက မှုတ်သည်။ ပတ္တလားကို ကျောင်းသား တစ်ယောက်က တီးသည်။

ထိုဇာတ်ပွဲ၏ ဇာတ်လမ်းမှာ လူချမ်းသာတစ်ယောက်က လယ်စပါးငါးရာထွက်လောက်ကို သူ ရသင့်သည်ဟု ရုံးမှာ တရားစွဲသည်။ တရားသူကြီးအား လာဘ်သွားပေးသည်။ တရားသူကြီးနှင့် မင်းကတော်က လာဘ်လာပေးသူများကို တို့ သူဌေးမျိုး၊ ငွေကိုတောင် ကိုင်မသုံးဘူး၊ လူတစ်ယောက်ကိုတောင် ငွေနှင့်စက်ပြီး ဝယ်နိုင်တယ် ပြောလွှတ်ပုံ။

ထိုလူချမ်းသာက မှုသားသက်သေများအား ငွေများစွာပေး၊ ရှေ့နေငှားလုပ်တာနှင့် တရားသူကြီး စိတ်ညစ်ရပုံ။

ထိုလူချမ်းသာ တရားနိုင်ပုံ။

လယ်များသို့ ရေသွင်းရန် ဆည်လုပ်ပုံ၊ မြောင်းများ တူးပုံ။

မပြည့်စာအုပ်တိုက်

နောက်ဆုံး နောက်မိုး အားကြီးသောကြောင့် စပါးများ ပျက်စီးပုံ တို့ကို ကပြကြလေသည်။ ဇာတ်အမည်မှာ “တရားလောက” ဖြစ်သည်။

ထိုဇာတ်ပွဲ ကြည့်သူတို့သည် ကလေးများ ကသောပွဲဖြစ်၍ တခစ်ခစ် နှင့် ရယ်မောနေကြ၏။ မြို့အုပ်မင်းက ဘိုးသင်းကို ခေါ်၍ ‘မင်း ဇာတ်ပွဲ ကောင်းပြီး သရုပ်ပါပါရဲ့၊ ဒါပေ သဘာဝကျ’ ဟု ဆို၏။ ဘာကြောင့်ပါလဲ ဟု ဘိုးသင်းက ဆိုရာ၊ မြို့အုပ်မင်းက-

‘ကွယ့် မင်းဇာတ်က တရားသူကြီးက ငွေမစားဘူး၊ ငွေစားရတယ် ကွယ့်’

‘ဟာ ဦးလေးကလည်း လာဘ်မစားတဲ့ မြို့အုပ်မင်းလည်း ရှိတာပေါ့’ ဟု ပြောလေတော့သည်။ မြို့အုပ်မင်းက ဘိုးသင်းကို အတော် ကျေနပ် သွားပုံ ရ၏။

ထိုနှစ် သီတင်းကျွတ်၍ စာမေးပွဲများ ပြီးသောအခါ ကျောင်းသား များလည်း ထုံးစံအတိုင်း အိမ်သို့ပြန်ကြသဖြင့် ကျောင်းသားနည်းလာလေ တော့ပြီ။ ဘုန်းကြီးနှင့် ဦးပဉ္စင်းများသည်လည်း ဝတ်နေသွားကြ၍ ကျောင်း တွင် ကိုရင်ကြီး နှစ်ပါးသာ ရှိလေ၏။ ကျောင်းသားငါးယောက်ကို ဘုန်းကြီး ၏ နောက်သို့ ထည့်လိုက်ရသဖြင့် ကျောင်းတွင် ကျောင်းသား နှစ်ဆယ် လောက်နှင့် ဘိုးသင်းသည် ကျောင်းစောင့် အဖြစ်ဖြင့် နေရလေသည်။ ဘုန်းကြီး သို့လည်း ငါးရက် တစ်ကြိမ် လူချင်း လဲလှယ် ပို့ရလေသည်။

ထိုအခါ၌ ကိုရင်ဂေါ်ကြီးမှာ တောရွာတစ်ရွာက လာရောက်၍ စာ ရိုးရိုးသင်နေသူ ဖြစ်သဖြင့် မြို့ပေါ်တွင် ဆွမ်းဝတ်မရှိ။ ကိုရင်သာနုမှာကား အုတ်ဖိုက ဖြစ်၍ ဆွမ်းဝတ်ရှိ၏။ ဘုန်းကြီး၊ ဦးပဉ္စင်းတို့၏ ဆွမ်းဝတ်ကို မှန်မှန် နေ့စဉ်ယူရမှာလည်း ဦးပဉ္စင်းများနှင့် ဘုန်းကြီး ဆယ့်ငါးရက်ခန့် မရှိ၍ မတော်။ ထို့ကြောင့် ဘိုးသင်းမှာ အတော် အကျပ်ရိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ လေတော့ပြီ။

နေ့ဆွမ်းကိုကား မြို့ပေါ်တွင် သပိတ်သုံးလုံး၊ အုတ်ဖိုတွင် သပိတ် တစ်လုံးနှင့် ဆွမ်းဟင်းတစ်ဗျပ် အခံခိုင်း၏။ မြို့သစ်ကုန်း၌ ဆွမ်းဟင်းဗျပ် တစ်ဗျပ် အခံခိုင်း၏။

ထိုသို့ဖြစ်နေ၍ ဘုန်းကြီးနှင့် ဦးပဉ္စင်းများ၏ ဆွမ်းဝတ်များကို မယူဘဲ ထား၍ မြို့ပေါ်၌လည်း ဆွမ်းဟင်းဗျပ် မခံဘဲ ထား၏။ ကျောင်းတွင်ရှိသော ဆန်ကို နံနက်၌ ချက်၏။ ဘိုးသင်း၏ လူများက ဟင်းအတွက် မပူနှင့်ဟု

ဆို၏။ ညမှာ ငါးရှာထွက်ကြ၏။ နေ့မှာ တောလည်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းတွင် အသင့်အတင့်ထက်မက ဟင်းကောင်း ထမင်းကောင်း စားနေ နိုင်ကြ၏။ ထိုသို့နှင့် နှစ်ရက်မြောက်သော ညမှာ ကျောင်းမှ ကြက်များကို ကျားသစ် တစ်ကောင်က လာမှုတ်သဖြင့် တောကြောင် မှတ်ပြီးသော် လိုက် ကြ၏။

ခွေးများကလည်း လူအားကိုးနှင့် သစ်ကို့ မကြောက်ကြဘဲ လိုက်၏။ နောက်မှ သစ်က မပြေးတော့ဘဲ ခုခံနေ၍ သစ်ဖြစ်မှန်း သိသော်လည်း ဘိုးသင်းက ရှအောင်၊ မိအောင်သာ လုပ်' ဟု ဆိုသဖြင့် ဝိုင်းအုံကာ ညကြီး မှာ ခဲနှင့် ထုကြသဖြင့် ကျားသစ်မှာ ခါးကျိုးလေ၏။ ထိုအခါမှ ဖင်တရွတ် ဆွဲနေသော သစ်ကို့ သေအောင် ခဲနှင့် ဝိုင်းထုပြီး ယူလာခဲ့ကြလေ၏။

ဘိုးသင်းကား တစ်မျိုး၊ ငါးရှာချင်သောသူကို မရှာနှင့်ဟု ဖိဖိစီးစီး မတားမြစ်။ သူပါ ရော၍ ငါးရှာပြီးသော် အုပ်ထိန်းပေး၏။ တောလည် ချင်သောသူများ အပေါ်၌လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ဖြစ်၏။ ကြက်ခိုးရန် ကိုကား အရမ်းမဲ့ အခွင့်မပြု။ သို့သော် အရပ်ထဲမှ လှူသော ကြက်သားဟင်း လည်း မပြတ်သဖြင့် ကြက်ခိုးရန် မလိုပေ။ ကိုရင်ကြီး နှစ်ပါးမှာ ဘုန်းကြီး များ ရှိစဉ်ကထက်ပင် အစားကောင်း အသောက်ကောင်းနှင့် ပြည့်စုံနေ၏။

ဘုန်းကြီး၏ ဆွမ်းဝတ်ချက်သော အိမ်များကလည်း ဆွမ်းဝတ်ယူ မလာသဖြင့် ကျောင်းသို့ လာရောက်ကာ 'ဘာကြောင့် ဆွမ်းဝတ်ယူ မလာ သလဲ' ဟု မေး၏။ ထိုအခါ ဘိုးသင်းက 'ဘုန်းကြီး မရှိလို့' ဟု ပြောရာ၊ 'ကိုရင်ကြီး ရှိနေတာပဲ၊ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ဆွမ်းဝတ်ကို မပျက်ပါစေနင့်' ဟု ပြောသွား၏။ ပွဲသာရွာကလည်း ထို့အတူ လာပြော၏။ မြို့ပေါ်ကလည်း ဆွမ်းဟင်းဗျပ် လာရန် လာပြောကြ၏။

ဘိုးသင်းကား ငယ်ငယ်က စ၍ပင် သိတတ်သည်။ သူတစ်ပါးက တင်စီးကာ စဉ်းလဲသည် ဟူသော သဘောနှင့် အပြောခံရမည်ကို အတော်ပင် ရှက်ကြောက်လေသည်။ စားခန်း၊ သောက်ခန်း၊ ငွေခန်း၊ ကြေးခန်းနှင့် ပတ် သက်၍ အတော်ပင် သတိထားပေသည်။ သူသည် ဖတ်လိုရာ စာကို ဖတ်၍ နေရာသည့်အတွက် အတော်ပင် ပျော်မွေ့ကာ ရှိလေပြီ။

ညတစ်ည။ ခုနစ်နာရီခန့်သော် ဆင်းရဲလှသော လူတစ်ယောက် သည် လာ၍ လျှောက်လာသည်။ 'တပည့်တော်ကလေး သေ၍ ညချင်း ချရာမှာကြောင့် အသုတရူ ကြွပါ' ဟု ကိုရင်ကြီးကို ပင့်တော့ပြီ။ ဘိုးသင်းကား အထာကို သိ၍ ထိုသူနှင့် ဤသို့ စကားအတင်အချ ပြောနေလေပြီ။

‘ဦးပိန်ရဲ့၊ မနက်မှ ချပါတော့’

‘မောင်ဘိုးသင်းရယ်၊ ကလေးက အောက်လည်း မရှိ၊ နှစ်ခါလည်သာ ရှိနေတော့ ချက်ချင်း ချရမယ်လို့ အရပ်က ပြောနေပါတယ်’

‘ဟာ ... မချရင်ကော ဘာဖြစ်သလဲဗျာ’

‘အရပ်နာတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဦးဘိုးသာလည်း လာတာပဲ။ လာပေ့ ဦးဘိုးသာက တစ်ယောက်တည်းရယ်’

‘ခက်တယ်ဗျာ၊ ညကြီး’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ဦးမှပဲ’

‘ခူလာ’

‘ခူ ပင့်ဖို့ လာတာပဲ။ မီးအိမ်သုံးလုံးလောက်လည်း ငှားပါဦး’

‘ကိုင်း လာခဲ့မယ်ဗျာ’ ဟု ဆို၍ မီးအိမ်လေးလုံး ငှားလိုက်လေ၏။ ဘိုးသင်းသည် ကိုရင်ကြီးနှစ်ပါးနှင့် ဤသို့ တိုင်ပင်နေ၏။

‘ကိုရင်သာနု လိုက်ဗျာ’

‘ငါ တစ္ဆေကြောက်တယ်၊ မလိုက်ဝံ့ဘူး၊ ရေစက်ချလည်း မရဘူး’

‘ဒါဖြင့် ကိုရင်ဂေါ်ကြီး’

‘ဟ မောင်ဘိုးသင်းရယ်၊ ငါက တစ္ဆေကိုတော့ မကြောက်ပါဘူး၊ လူကို ကြောက်တယ်၊ လူထဲရောက်ရင် သီလ မပေးတတ်တော့ဘူး၊ ရေစက် ချဆို ဘာမှ မသိတော့ဘူး’

ဘိုးသင်းကား အတော်ပင် ခွကျနေပြီ။ မြန်မာ့ထုံးစံကိုပင် စိတ်ထဲက ကလော်တုတ်နေတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ကိုရင်ဂေါ်ကြီးအား ဤသို့ ပြောတော့ ၏။

‘ကိုရင်ကြီး လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်က ကိုရင်ကြီးရဲ့ နောက်က ကပ်ပြီး ကိုရင်ကြီးရဲ့ အဆိုနှင့် ဆိုပေးပါမယ်၊ ကိုရင်ကြီးက ပါးစပ်လှုပ်၊ ညဘက် ကြီးမှာ မသိပါဘူး၊ မမြင်နိုင်ကြပါဘူး။ ယပ်ကြီးကို ယူသွားပြီး ကွယ်ထား တာပေါ့’

ကိုရင် ဂေါ်ကြီးသည် ညကြီးမှာ အသုဘရှု ကြွရလေတော့၏။ သုသာန် သို့ ရောက်သောအခါ ကိုရင်ကြီး အဟောအဆိုနှင့် ဘိုးသင်းက နောက်မှ နေ၍ ဟောဆိုပြီးသော် ကလေးကို သရဏဂုံတင် ရေစက်ချပြီးလျှင် လှူဖွယ် တန်းရာများကို ယူကာ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အရပ်ထဲမှာကား ကိုရင်ဂေါ်ကြီး ဟာ အတော်ပင် တရားဟောတတ်လာပြီဟု ကျော်ကြားလာလေ၏။

ကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးနှင့်ကပ်ကာ အင်္ဂါရတ်ထိုးနေသော ကပ္ပိယကြီး တစ်ယောက် ရှိ၏။ ကပ္ပိယကြီးက သူ့အင်း စွမ်းကြောင်း၊ သူသည် ဥစ္စာစောင့် များကို နိုင်ကြောင်း၊ သူက ဥစ္စာစောင့်ကို ခေါ်ပြီး အပူးခိုင်းရင် ပူးရကြောင်း တို့နှင့် အလှိုင်းကြီး လှိုင်းနေလေ၏။

ဘိုးသင်းလည်း ကုလား ဘာလီဂျိုး၏သား မဟာဘီ ဆိုသော ကလေး ကို သွန်သင်ပေးပြီးသော် နေ့လယ်ချိန်တွင် ထိုကပ္ပိယကြီးအား မဟာဘီကို ဥစ္စာစောင့် အပူးအဝင် ခိုင်းစေလေ၏။

ဘိုးသင်းသည် ကျောင်း၌ ထင်တိုင်းကြံနေသည်ဟု ထင်စရာဖြစ်၏။ သူသည် စုန်း၊ နတ်၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ သဘက်တို့ကို မကြောက်။ ဥစ္စာ စောင့်ကိုလည်း မယုံ။ လူညာ အလိုမဲ့ဟု ယူဆထား၏။ သူတို့ဟာ သူတို့ ရှိချင်လည်း ရှိမည်။ သို့သော် လူတွေက အလှိုင်းတကြီး အကျယ်ချဲ့သည်။ ဟန်ဆောင်တာတွေလည်း ရှိမည်ဟု ယူဆထား၏။

ကပ္ပိယကြီးသည် နေ့လယ်ချိန်တွင် မဟာဘီအား ဥစ္စာစောင့် အပူး ခိုင်းလေပြီ။ ကပ္ပိယကြီးကား ပုတီးကြီးကို ကိုင်၍ မန္တာန်ရွတ်ပြီးသော် မိုင်းကိုင် စက္ကူပေါ်တွင် အင်းချကာ မဟာဘီ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ 'ငါဆရာ အမိန့်၊ ဥစ္စာစောင့် ဝင်စေ' ဟု ဆိုကာ တင်လေ၏။

မဟာဘီသည် မျက်စိကို မှိတ်၍ ကိုယ်ကို ယိမ်းယိုင်ကာ အသံသေး အသံညောင်နှင့် 'ဆရာကြီး ကျွန်မကို ဘာကိစ္စနှင့် ခေါ်ပါသလဲ' ဟု ဆိုကာ ဤသို့သော အမေးအဖြေတို့သည် ဖြစ်နေလေ၏။ ဘိုးသင်းတို့တစ်စုလည်း ကိုရင်ကြီး နှစ်ပါးနှင့် ဝိုင်းကာ နားထောင်နေ၏။

'အသင့်ကို ကျွန်ုပ် မေးစရာ ရှိလို့'

'မေးပါရှင်'

'အသင် ဘယ်ကလဲ၊ နာမည်ကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ'

'ကျွန်မ အရှေ့ကန်ကြီးရဲ့ ကန်ပေါင်ရိုး အလယ်တည့်တည့် ဥဒုံပင် နားမှာရှိတဲ့ ဓနသုခ ဥစ္စာတိုက်ကြီးကို စောင့်နေရပါတဲ့ စောသုဆွေပါရှင်' 'အသင် ဘယ်လိုဥစ္စာများကို စောင့်နေရပါသလဲ'

'ကျွန်မဟာ အရိမေတ္တေယျဘုရား ပွင့်တော်မူတဲ့အခါ ကျောင်းတော် ဆောက်ဖို့ ထားခဲ့တဲ့ ရွှေလှည်း ကိုးစီး၊ ငွေလှည်း ကိုးစီး၊ ကျောက်သံပတ္တမြား တို့ကို စောင့်နေရပါတယ်ရှင်'

'ဒါပြင်ကော'

‘ ရွာကျောင်းက ဘုန်းကြီး ဖျံတော်မူသွားရာမှာ မြှုပ်ထားခဲ့တဲ့ ငွေအိုး သုံးလုံး၊ ရွာက အဘိုးကြီး သေသွားရာ မြှုပ်ထားခဲ့လို့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ရွှေအိုး တစ်လုံး၊ ... မြို့ပေါ်က ... သေသွားရာမှာ မြှုပ်ထားလို့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ငွေအိုး နှစ်လုံးနှင့် ရွှေအိုး တစ်လုံး၊ အရိုးရွှေသုံး၊ ဦးဘိုးသာတို့ရဲ့ အမေ ဒေါ်အိုစာ မြှုပ်ထားခဲ့တဲ့ ဘော်သာခွာ ငွေအိုး ငါးလုံး၊ ရွှေနှင့် ကျောက်မျက်ရွဲ ရတနာများကို ထည့်ထားတဲ့ အိုးသုံးလုံးတို့ကိုပါ ယူပြီး စောင့်ရှောက်ထားပါတယ် ရင်’

‘အဲဒီ ဥစ္စာများကို ငါ့အား ပေးရမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကြီးကိုတော့ ကျွန်မက လိပ်ပြာလှလို့ ချစ်ကို ချစ်ပါတယ်။ ဆရာကြီးကိုလည်း အမြဲ စောင့်ရှောက်နေပါတယ်။ ဆရာကြီး ရေသယံသံ အရှာခိုင်းတော့လည်း ကျွန်မပဲ ယူပေးလိုက်တာပဲ။ ဆေးဒန်း သတ္တု ဖမ်းတော့လည်း မိအောင် ကျွန်မပဲ ကူညီစောင့်ရှောက်တာပဲ’

‘အင်း ပေးပါလေ’

‘ကျွန်မကတော့ ပေးပါတယ်။ ဆရာ့ကို မေတ္တာထားရင်းစွဲနှင့် သဒ္ဓါ ပါတယ်။ ဒါပေတဲ့ သိုက်မှာ စောင့်နေရတာက ကျွန်မချည်း မဟုတ်ဘူးရှင်။ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး၊ ဘိုးသူတော်တစ်ယောက်၊ ငမန်းဆိုတဲ့ ဘီလူးကြီးတစ်ဦး လည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဦးပဉ္စင်းနှင့် ဘိုးသူတော်ကတော့ ကျွန်မက နွဲ့နွဲ့ပြီး ခရာကာ ပြောလိုက်ရင် လိုက်လျော့ပြီး ပါပါတယ်။ ပါရမယ်ရှင်။ ဘီလူး ငမန်းကတော့ သူ စားရ သောက်ရမှ၊ သူ့ကို ပေးကမ်းမှ သူ ပါပါတယ်ရှင်’

‘အင်း ဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ’

‘သူ့ကို ကျွေးလိုက်ရင် ရမှာပါပဲရှင်’

‘ဘာကို ကျွေးရမလဲ’

‘ကြက်ဖို ကြက်မ အမွေးကို ပြောင်အောင်နုတ်၊ အူအသည်းနုတ်၊ ပြုတ်ယောင်ကလေး ပြုတ်ကာ သူ့အား တင်လိုက်ရင် ရနိုင်ပါတယ်။ ကျက်တော့ မကျက်စေရဘူးရှင်’

‘အင်း ကောင်းပြီ’

‘ဒါပဲလားရှင်’

‘ဒါပါပဲ’

‘ကျွန်မ ပြန်ပါတော့မယ်၊ ဦးတင်ပါသေးရှင်’

ထိုသို့ မဟာဘုံပါးစပ်က ထွက်ပြီးသော် ဝါး ... ဝါး ... ဝါး ... နှင့်

သမ်း၍ မဟာဘီသည် မျက်စိဖွင့်ကာ သတိရလာသောကာလ ကပ္ပိယကြီးက ဤသို့ မေးလေ၏။

‘မဟာဘီ မင်း ဘာဖြစ်သွားသလဲ’

‘ကျွန်တော် ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး’

‘ကိုင်း ကောင်းပြီ၊ သေချာတယ်ကွယ်’

‘ဘိုး ... ကြက်ဝယ်ရအောင် ပိုက်ဆံ သုံးမတ်ပေး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တို့ စီမံပါမယ်’

ဟု ဘိုးသင်းသည် အလွန်ယုံကြည်သော သဘောနှင့် ပြောလေ၍ ကပ္ပိယကြီးက-

‘ဘုန်းကြီးရဲ့ငွေတွေ’

‘ဟာ ဘိုး ... ကိုယ်ကျိုးနည်း နွားဖြစ်ကုန်ပါမယ်။ ဘုန်းကြီးရဲ့ငွေကို ဘုန်းကြီးက မပေးဘဲနှင့် သုံးရင် ဘုံကျွန် နွားဖြစ်ရတတ်တယ် ခင်ဗျ’

ဟု ဘိုးသင်းသည် တည်တည်နှင့် ပြောသဖြင့် ကပ္ပိယကြီးသည် ပိုက်ဆံ ငါးမူး ထုတ်ပေးလေ၏။ ဘိုးသင်းကား ကန်တော့ပွဲအတွက် ကျောင်းမှ အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီးတို့နှင့် ကန်တော့ပွဲ ပြုလုပ်၍ ကြက်ဖို ကြက်မဖြင့် သိုက်တူးရန် စီမံလေ၏။

ညလူခြေတိတ် အချိန်လောက် ရှိသောအခါ ကပ္ပိယကြီးကို ဆရာ တင်၍ သိုက်တူးရန် သွားကြလေပြီ။ တူးရွင်းများကို ကိုင်စွဲ၍ လူပို သုံး ယောက်ကို တွင်းတူးရန် ဘိုးသင်းက ခေါ်ခဲ့၏။

သိုက်တူးရန် နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကပ္ပိယကြီးသည် ဂါထာ မန္တန်ရွတ်၍ စည်းဝိုင်းကို ဝိုင်းပြီးသော် စည်းဝိုင်းအတွင်း၌ ကန်တော့ပွဲကို ထား၏။ ‘စားပါ၊ သောက်ပါ၊ မနှောင့်ယှက်ပါနှင့်၊ ပူဇော်ပသပါသည်’ ဟု ကြက်ဖို ကြက်မကို ခေါင်းပေါ်သို့တင်ကာ ဆုတောင်းသည့် သဘောနှင့် မေတ္တာပို့ကာ ဆိုပြီးနောက် ‘ကိုင်း တူးကြပေတော့’ ဟု ကပ္ပိယကြီးက အမိန့် ပေးလေ၏။

တူးသူ သုံးယောက်က တူးရွင်း နှစ်ချက် သုံးချက်လောက် မြေပေါ်သို့ ချရုံသာရှိသေး၊ ချုံတစ်ခုထဲက အနက်ကောင်ကြီး တစ်ကောင်သည် ထွက် လာပြီးသော် ကပ္ပိယကြီးကို တဖုန်းဖုန်းနှင့် ထုထောင်းလေ၏။ ဘိုးသင်းတို့ တစ်စုလည်း ထွက်ပြေးကြလေပြီ။ ကပ္ပိယကြီးလည်း ‘ဟေ့ နေကြပါဦးဟေ့’

ဆိုကာ နောက်က ပြေးလိုက်လာလေ၏။ ကျောင်းသို့ရောက်၍ အမောပြေ ထိုင်နေကြရင်း ဘိုးသင်းကလေးက စကားစတော့၏။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ ခင်ဗျ’

‘တော်တော်ဆိုးတဲ့ ဘီလူးဟေ့၊ ငါက အခဲကောင်းလို့သာ၊ တင်းပုတ် နှင့်ကို ထုတာ’ ဟု ပြောပြီးသော် သူ့အခန်းသို့ အကြိမ်အောင် သူ့သဘောနှင့် သွားလေတော့၏။

ခဏကြာသော် ငွေလှိုင်သည် အဝတ်နက်နှင့် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ပတ်ပြီးသော် ကြက်ပြုတ်ဖျော နှစ်ကောင်ကို ဆွဲကာ ရောက်လာလေ၏။ လူသုံးယောက်လည်း ကန်တော့ပွဲကို သွားရောက်ယူပြီးနောက် ဆွမ်းစား ကျောင်းကလေးပေါ်၌ ပျော်ပျော်ပါးပါး စကားပြောနေကြလေ၏။

စင်စစ်ကား ငွေလှိုင်သည် အဝတ်နက်ကိုပတ်ဝတ်၊ အဝတ်နက်ကို ခေါင်းတွင်ပေါင်းပြီးသော် ချိုထဲက လျှိုအောင်းနေရာမှ ခေါင်းအုံးကို ဆွဲကိုင် ကာ ထွက်လာပြီးလျှင် ကပ္ပိယကြီးအား ဘီလူးဟန်ဆောင်၍ ထုခြင်း ဖြစ် လေသည်။ ဘိုးသင်းသည် မည်မျှလောက် နောက်ပြောင်သည်ကို စဉ်းစား သင့်ပေသည်။

ဘိုးသင်းတို့သည် ထိုနေ့ညမှာပင် ကြက်သားများကို ချက်၍ ကိုရင် ကြီး နှစ်ပါး၏ အဖို့ပါ ချန်ထားလိုက်ပြီးနောက် ပျော်ပွဲစားသဘောနှင့် စားကြလေ၏။ ဘိုးသင်းကား သို့ကလို ဘိုးသင်းပါပေ။

ထို့နောက် ဦးပဉ္စင်း ဦးစံကွန်း (ဘွဲ့ကို မသိ) သည် လွယ်အိတ် နီ ကြောင်ကြောင် နှစ်လုံးကို လွယ်ကာ ရောက်လာပြန်၏။ ဘိုးသင်းလည်း ‘တပည့်တော်တို့ကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးလည်း မရှိ၊ ဦးပဉ္စင်းလည်း မရှိ၊ ဝတ် ဆောက်တည်ရန် သွားနေကြပါတယ်။ မတည်းခိုပါနှင့်’ ဟု တောင်းပန် လျှောက်ထား၏။

ဦးပဉ္စင်း ဦးစံကွန်းကလည်း ‘ကိစ္စမရှိ၊ ငါ မင်းတို့အား မျက်နှာပွင့် ဆေး၊ ကာယသိဒ္ဓိ အပြီးဆေးများကို ပေးမယ်။ မကြာပါဘူးကွယ်၊ သုံးည လောက်ပဲ မင်းတို့ကျောင်းမှာ အိပ်မှာပါ’ ဟု ပြော၏။ ဘိုးသင်းသည် ဘယ်လို လူစားမှန်း မသိ၊ မတည်းခိုရန် အကျိုးအကြောင်း ရှင်းလင်း လျှောက်ထား ပြန်၏။

‘ကိုယ်တော်၊ ဆွမ်းဖိတ်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ ကိုရင်ကြီး နှစ်ပါးကိုတောင် တပည့်တော်တို့ ဆွမ်းချက်ကျွေးနေရပါတယ်’

‘မခက်ပါဘူးကွယ်၊ ငွေပါရင် ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ’
‘တစ်ခုကတော့ ခက်တယ် ဘုရား’
‘ဘာလဲကွယ်’

‘တပည့်တော်တို့မြို့က စုန်းမ မရှိပေမဲ့ အုတ်ဖိုနှင့် ကျည်ကုန်းကတော့ စုန်းမ အတော်ပေါတယ်ဘုရား။ အဲဒီ စုန်းမတွေကို တပည့်တော်တို့ ကျောင်းက ကပ္ပိယကြီးက အုပ်ချုပ်ပြီးထားတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီမှာ ကိုယ်တော် ည ကျိန်းမယ်ဆိုရင် ဒီကပ္ပိယကြီး ကျေနပ်မှ ကောင်းမယ်။ သို့မဟုတ်ရင် ကိုယ်တော် အနှောင့်အယှက် တွေ နေရမယ်။ အဲဒီ ကပ္ပိယကြီးထံမှာ စိတ်ကျေနပ်အောင်၊ သဘောတူအောင် အမိန့်ရိုက်ပါဦး’

‘ဟေ့ ငါက ဒီလိုဟာမျိုးကို ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကိုယ်တော် ဒီလိုမပြောနှင့်။ ဒီကပ္ပိယကြီးက တကယ့် ဇော်ဂန်မကြီးတွေတောင် နိုင်တယ်၊ ဝိဇ္ဇာများတောင် သူ့ထံ လာရသတဲ့၊ ကိုယ်တော် သူ့ကို သွားတွေ့ရင် ကောင်းမယ်’

‘ငါ အရေးမစိုက်ပါဘူးကွယ်’

‘တပည့်တော်ကတော့ ဝတ္တရားကျေအောင် ပြောရတာပါ’

‘အေး ... အေး ... အေး ... ရော့ကွယ်၊ ငါ့ဖို့ ဆွမ်းဟင်းများ ကပ္ပိပြီး ချက်ကွယ်’

‘တင်ပဲ’

ထိုသို့ ပြောဆို၍ အာဂန္တု ဦးပဉ္စင်းသည် ဘိုးသင်းအား ငွေတစ်ကျပ် ထုတ်ပေးလေ၏။ ဘိုးသင်းလည်း ၎င်းငွေကို လှဘောနှင့် ငွေလှိုင် လက်သို့ အပ်လိုက်လေ၏။ ဘိုးသင်းသည် ဧည့်သည် အာဂန္တု ဦးပဉ္စင်းနှင့် စကားပြောဆိုပြီးနောက် ကပ္ပိယကြီးထံ သွားရောက်၍ ဤသို့ ပြောဆိုနေပြန်လေ၏။

‘အဘ အာဂန္တုတစ်ပါး ရောက်လာတယ်၊ ဦးစံကွန်းတဲ့’

‘ဘယ်က အာဂန္တုလဲ’

‘ဒါတော့ မသိဘူး၊ သူဟာ အင်းပေါက်နေပြီတဲ့။ နေကိုကြည့်၊ အဋ္ဌမုခ်ကို နောက်ဆုတ်၊ အင်းချပြီး ဖနောင့်နှင့် ပေါက်လိုက်ရင် နေဟာ တုန်ပြီး ချက်ချင်း မိုးညိုသွားရသတဲ့’

‘အလကားပါကွယ်၊ လူလိမ် မှော်ရူးပါ’

‘အဘ ဒီလို သူ့ကို မဆိုနှင့်၊ ခုလို စကားပြောနေတာကိုတောင် သူ ကြားချင်ရင် ကြားနေမယ်’

‘ကြားပါစေကွယ်၊ ဂရုမစိုက်ပါဘူး’

‘အဘ ဂရုမစိုက် မလုပ်နှင့်၊ တော်တော်ကြာရင် အဘကို ပညာစမ်းထားမှ ခက်နေမယ်’

‘အဲ ... မယ်၊ စမ်းစမ်းပါစေကွယ်’

ဘိုးသင်းကား ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ဘယ်လိုလူစားမှန်း မသိ၊ လူတစ်ဖက်သားကို ကစားစရာဟုသာ ထင်လေသလား မသိ၊ အတော်ပင် ရယ်စရာ ဖြစ်အောင်၊ ဟန်မကျအောင် ပြုမူတတ်လေသည်။ သို့ရာတွင် လူတိုင်းကိုလားဟု ဆိုသော် လူတိုင်းကိုကား မဟုတ်။ ဘယ်လို လူစားများကို ဘိုးသင်းသည် ကစားပေသနည်း။

ငွေလှိုင်နှင့် လှဘေသည် ကြက်မဆူတစ်ကောင်ကို ဝယ်၍ အာဂန္တု ဦးစံကွန်း အဆီရည်ကျလာအောင် ၎င်း၏ရှေ့တွင် ကြက်ကို ကိုင်လေ၏။ ၎င်းနောက် မဆလော၊ ကြက်သွန်ဖြူများ ထည့်၍ မွေးကြိုင်လှစွာနှင့် ဆွမ်းစားကျောင်းလေးအောက်တွင် ညရှစ်နာရီလောက်မှာ ချက်၏။ ထမင်းကိုလည်း ချက်၏။

ထမင်းဟင်း ကျက်ပြီးသော် ဘိုးသင်းနှင့် အဖော်တစ်စုသည် ညတွင်းပင် အာဂန္တု ဦးပဉ္စင်း ဦးစံကွန်းကို ဆွမ်းကပ်၏။ အာဂန္တု ဦးစံကွန်းလည်း ဤသို့ ဆို၏။

‘ဟ ည ရှိပါသေးတယ်’

‘ညကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘုဦးပေးပါဘုရား’

‘မစားကောင်းပါဘူးကွာ’

‘ဘယ်ဘုရားက ဟောသလဲ၊ ညမှာ ထမင်းစားလို့ ငရဲကျတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ခုကို ဦးပဉ္စင်း ဟောစမ်းပါ။ အလကားပါ၊ ညမှာ ဘုန်းကြီးအား ဆွမ်းလောင်းမယ့်လူ၊ ဆွမ်းချက်ကပ်မယ့်လူ မရှိလို့ စည်းကမ်း လုပ်ထားတာပါ။ ဘုဦးပေးမှာသာ ဘုဦးပေးပါ ကိုယ်တော်’

ဤသို့ လျှောက်ထား၍ အာဂန္တု ဦးပဉ္စင်း ဦးစံကွန်းသည် ညတွင်ပင် ကြက်သားဟင်း၊ ထမင်းတို့ကို လက်ဖက်ရည်ဖန်နှင့် စားသောက်လေ၏။

ဘိုးသင်းတို့လည်း ဦးပဉ္စင်း အာဂန္တုနှင့် စကားပြောနေ၍ မျက်နှာချစ်ဆေးများ၊ ကာယသိဒ္ဓိဆေးများကို တောင်းနေကြ၏။ လှဘေကား ကျန်သော ကြက်သားဟင်း လေးပုံ သုံးပုံလောက်ကို နံနက် ဦးပဉ္စင်းအား ဆွမ်း

ကပ်ရန် အာဂန္တု ဦးပဉ္စင်း၏ ရှေ့တွင်ပင် အိုးနှင့်တကွ လုံခြုံစွာ အုပ်ဆိုင်ထားလေ၏။

နံနက်လင်းသော် ကိုရင်များအား ဘိုးသင်းတို့သည် ဆွမ်းကျွေးကြ၍ ဦးပဉ္စင်း အာဂန္တုအား ဆွမ်းကပ်ရန် ညက ထားသော ကြက်သားဟင်းကို ဦးပဉ္စင်း၏ ရှေ့တွင်ပင် လုံခြုံစွာ သိမ်းထားရာမှ နွေးရန် ယူလိုက်သောအခါ ကြက်သားဟင်းများသည် တုတ်ချောင်းများ ဖြစ်နေသဖြင့် ဘိုးသင်းနှင့် ငွေလှိုင်ကို ခေါ်၍ပြ၏။ ဘိုးသင်းလည်း ဤသို့ ပြောလေ၏။

‘မနေ့က ဦးပဉ္စင်းကို တပည့်တော်က အပြောသားပဲ၊ ဦးပဉ္စင်းက ဘာလေး ညာလေးနှင့်၊ ခုတော့ ကြက်သားဟင်းတွေဟာ တုတ်ချောင်းတွေ ဖြစ်နေပြီ၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ’

‘သိစေမယ်ကွယ်၊ ငါ့ ဘာမှတ်သတုံး’

ထိုအခါ အေးထုံထုံနေတတ်သော လူမောင်က တက်လာ၍ ‘ညက ကွာ၊ ငါ အောက်ဆင်းပါတယ်၊ အဲဒီကျောင်းပေါ်သို့ မီးလုံးကြီး တက်သွားတယ်ကွယ်၊ ငါ ကြောက်လို့ နင့်ကိုတောင် နှိုးသေးတယ်၊ မရဘူး’

အာဂန္တု ဦးစံကွန်းကား လွန်စွာ စိတ်ဆိုးသွားပြီးလျှင် ‘သိစေရမယ်၊ သိစေရမယ်။ ငါ့ကို ဘာထင်တယ် မသိဘူး’ ဟု ကြိမ်းပနေလေ၏။

ဘိုးသင်းတို့ကား အာဂန္တု ဦးပဉ္စင်းအား ငါးခုံးမချက်၊ ဘူးသီးဟင်းချို၊ ငရုတ်သီးကြော်၊ ခဲတက်ချဉ်သုပ်တို့နှင့် ဆွမ်းကပ်လေ၏။ ထိုအာဂန္တုအား ဆွမ်းကပ်ပြီးသော် ကပ္ပိယကြီးအား ဘိုးသင်းတို့သည် ထမင်းကျွေးကြ၏။ ထိုကပ္ပိယကြီး ထမင်းစားသောအခါ ထမင်းပွဲတွင် ကြက်သားဟင်းများနှင့် ဖြစ်လေ၏။ ထိုအဖြစ်ကို အာဂန္တု ဦးစံကွန်းသည် မြင်၏။

ထိုကပ္ပိယကြီးအား ဘိုးသင်းတို့သည် ကျကျနန လက်ဖက်ရည်ဖန် တိုက်၏။ ကပ္ပိယကြီးကား သိုက်တူးရာတွင် ရှုံးလာခဲ့ရသည်ကို ကျေနပ်၍ တပြုံးပြုံးနှင့် လက်ဖက်ရည်ဖန် သောက်နေ၏။ ထိုအခါ ဦးစံကွန်းက ဤသို့ စတင်တော့၏။

‘ခင်ဗျာ ဇော်ဂနီ ဇော်ဂနက်ညဏ်ဟာ ဒါပဲလား’

‘ဦးပဉ္စင်း ဒါ ဘာပြောတာလဲ’

‘ကျုပ်က အကုန်သိ’

‘ဘာသိတာလဲ’

‘သိစေရမယ်’

‘သယ် ... တတ်နိုင်သလို စမ်းစမ်းပါ’

ထိုအခါ ဘိုးသင်းသည် ကြားဝင်၍ ဤသို့ ဆိုလေ၏။ (အတော် ကြည့်ကောင်းပေမည်။ ကျောင်းသား ဆယ့်ငါးယောက် လူသံမဏိကလေး တို့လည်း ဝိုင်းနေ၏။)

‘အဘကလည်း အစွမ်းပြ၊ ဦးပဉ္စင်းကလည်း တန်ခိုးပြ၊ အဘက အင်းချပြီး ဆေးနွားနှင့် တိုက်ပါလား၊ ဦးပဉ္စင်းကလည်း အဋ္ဌမုန် နောက်ဆုတ် ချပြီး တွယ်စမ်းပါလား’

‘သူ့ဆေးနွားကို စမ်းစမ်းပါစေ’

ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးသည် သူ့နေရာသို့သွား၍ မိုင်းကိုင်စက္ကူကို ပျံ့လာခဲ့ပြီးလျှင် အင်းချကာ ဆေးနွားနှင့်တိုက်ရန် စီမံ၏။ အာဂန္တု ဦးစံကွန်း ကလည်း ‘အံ့မယ်၊ ဒါလောက်တော့ ဂျပ်ကောင်ထားတယ် သိလား’ ဟု ဆိုကာ အင်းချ၍ မိုးပေါ်ကြည့်ပြီးသော် အင်းကို ဖနောင့်နှင့် ပေါက်လေ၏။

ဆွမ်းစားကျောင်းကလေးပေါ်တွင် တရုန်းရုန်းနှင့် ပညာပြိုင်ကြသည် ကို ကျောင်းသားများလည်း ဝိုင်းကာ ကြည့်နေကြ၏။ ဘယ်သူမှ ဘာမှ မဖြစ်။ ထိုခဏတွင် မြန်မာမင်း လက်ထက်က ဝန်စာရေးဖြစ်သော ကတ်ပေ ကတ်တရာ ဦးစိန္တုသည် ရောက်လာ၍ အုန်းသီးတစ်လုံး တောင်း၏။ ဘိုးသင်း လည်း ‘အုန်းပင်နိမ့်နိမ့်မှ အုန်းသီးတစ်လုံးကို ဆွတ်ယူခဲ့’ ဟု ဘိုးစိန်ကို ခိုင်းလိုက်၏။

အာဂန္တု ဦးစံကွန်းနှင့် ကပ္ပိယကြီးကား အင်းချ၊ မန္တန်စုတ်နှင့် တန်ခိုး ပြိုင်နေကြ၏။ ဦးစိန္တုက ‘ဟား၊ ဟုတ်မှ လုပ်ကြပါ’ ဟု ဆိုကာ ကြည့်နေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ကျောင်းမျက်နှာကြက်၌ ပျားဆယ့်ငါးကောင်လောက် ရှိသေး သော ပျားဆွတ်ပါးနီ ပျားအုံကို အမှတ်တမဲ့ ကျောင်းမိုးပေါ်သို့ တစ်ယောက် အား တက်စေ၍ အပေါက်ကြားက ထိုးချလိုက်စေ၏။ ပျားအုံသည် ပျား ကောင်များနှင့် ကျလာ၍ ပြီးသော် တွေ့ကရာကို ဖမ်းတုပ်တော့၏။ ကျောင်းသား တို့ကား ထွက်ပြေးကြ၏။ ဦးစံကွန်း၊ ကပ္ပိယကြီး၊ ဦးစိန္တုတို့မှာ ပျားတုပ်ခံကြ ရ၍ ဦးစိန္တုက ‘ဟာ၊ ဟာ၊ ဟာ၊ ဘယ့်နယ်လဲ’ ဟု ပြောကာ ပျားတုပ်မည်ကို ကြောက်သဖြင့် ထ ပြေးလေ၏။

ဘိုးသင်းတို့ တစ်စုကား ခွက်ထိုးခွက်လန် အားပါးတရနှင့် ရယ်ကြ ၏။ ကပ္ပိယကြီးနှင့် ဦးစံကွန်းကား ပြေးရာမှား ဖြစ်နေ၍ ပျားနှစ်ချက်စီ အတုပ်ခံရ၏။ ဦးစိန္တုကား အုန်းသီးကိုရရန် စောင့်မနေဝံ့တော့ဘဲ အိမ်သို့

ပြန်ပြေး၍ အကြောင်းကို ဦးဘိုးသာအား ပြောပြနေလေ၏။ အာဂန္တု ဦးပဉ္စင်း ဦးစံကွန်းသည် ပျားတုပ် နှစ်ချက်ခံရ၍ သူ့လွယ်အိတ်ကိုယူကာ 'သိစေမယ်' ဟု ဆိုပြီးလျှင် ဆွမ်းစားကျောင်းကလေးပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ ကပ္ပိယကြီး က မူကား 'အလကား ခွေးကောင်မှော်ရူး' ဟု ဆိုကာ သူ့နေရာသို့သွား၍ ပျားတုပ်သော ဒဏ်ရာကို သတ္တကွတ္တံနှင့် သွေးကာ လူးနေလေ၏။ ဘိုးသင်း ကား သူ့စိတ်က မချေမငံထင်သော် လူတစ်ဖက်သားကို လူငယ်တို့၏ သဘာဝ အတိုင်း ထိုသို့လည်း နောက်ပြောင်၍ ကစားတတ်လေ၏။

ဘိုးသင်း၏အဖေ ဦးဘိုးသာသည် အုန်းသီးရအောင် မဆိုင်းနိုင်ဘဲ ပျားတုပ်ခံသွားရသော ဦးစိန္တု၏ ပြောစကားအရ တောသို့ ထင်းခုတ်သွား ရင်း ကျောင်းသို့ဝင်လာရာ ဘိုးသင်းမှာ ကျောင်းသားကြီးများအား ဂဏန်း သင်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရ၍ အခြားကျောင်းသားများက ကျက်လိုရာ၊ ဖတ် လိုရာ စာများတို့အား ကျက်ဖတ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဦးဘိုးသာလည်း ဘိုးသင်းအား 'ဦးစိန္တုတို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ' ဟု မေးလေ၏။ ဘိုးသင်းလည်း 'အဖေနှယ် ... အာဂန္တု ဦးပဉ္စင်းနှင့် ကပ္ပိယကြီး ပညာပြိုင်နေတာကို ဦးစိန္တုက ဆရာလုပ်ပြီး ဘာတွေကို ကတ်သီးကတ်သတ် ပြောနေတယ် မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ရုန်းရုန်း ရုန်းရုန်းနှင့်ပေ။ ဒီအထဲ ပျားဆွတ် ပါးနီပျားတွေက ဝင်တုပ်လို့ သူတို့ ဘာဖြစ်ကြတယ် မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ထွက် ပြေးကုန်ကြတာပဲ'

ဘိုးသင်း၏ စကားကို ကြားသော် ဦးဘိုးသာကား ပြုံး၍ ဓားမ တစ်ချောင်းနှင့် ထွက်သွားလေသည်။

ဘိုးသင်း၏ လုပ်ကိုင်သွားလာ နေထိုင်ပုံသည် အများနှင့် မဆီငေါ်သလို ဖြစ်နေ၏။ သူသည် အများက ရေးကြီးခွင့်ကျယ် ပြောသော စကားတို့ကို လည်း မယုံ။ အလကား ပါးစပ်ရိုတိုင်း သူတစ်ပါး နားထောင်ကောင်းအောင်၊ ကြောက်အောင် ကြိဖန်ကာ ပြောသည်ဟု ယူဆထား၏။ သူ၏ ဗေဒင်ဆရာ ကြီးနှင့် နတ်ဝင်သည်မကြီးအပေါ်တွင် ပြောသော စကားသည် အလွန်အလွန် ဗေဒင်နှင့် နတ်ဝင်သည်များကို ကရော်ကမည်ပြုရာ ရောက်ချေသည်။

၎င်းတို့ကျောင်းမှ ကပ္ပိယကြီးသည် ဘိုးသင်းကို တည့်အောင် မပေါင်း စေကာမူ ဘိုးသင်းကမူကား အဆင်ပြေအောင် အမြဲရောနှောဆက်ဆံ၏။

အသက်အရွယ်ကြီးသူ ဖြစ်၍လည်း ရိုသေ ကိုင်းညွတ်၏။ တစ်နေ့ညမှာ ကျောင်းနောက်ဖေး အဂ္ဂိရတ်ဖို တစ်စင်တစ်ခုပေါ်တွင် ဘိုးသင်းသည် စာဖတ်နေရင်း အိပ်ပျော်သွား၏။ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ကပ္ပိယကြီးသည် လာရောက်၍ ဓာတ်လုံးကို မီးကစားနေကြ၏။ အချိန်ကား ခြောက်နာရီခန့် ရှိ၏။ ဤသည်ကို ဘိုးသင်းသည် အိပ်ပျော်နေ၍ မသိ။ ဘုန်းကြီးနှင့် ကပ္ပိယကြီးကလည်း သတိမထား၍ ဘိုးသင်း အိပ်ပျော်နေသည်ကို မမြင်မိ။ သူတို့၏ ဓာတ်လုံး၌သာ အာရုံစွဲကာ မီးကစားနေကြသည်။ ဘိုးသင်းသည် အိပ်နေရာမှ နိုးလာပြီး 'တော်ပါပြီ၊ ရပ်ပါတော့' ဟု ကယောင်ကတမ်းကဲ့သို့ ဆိုလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘုန်းကြီးက 'ခွေးကောင်' ဟု ဆို၍ ကပ္ပိယကြီး ဆက်၍ ထိုးနေသည်ကို စိုက်ကာ ကြည့်နေသည်။ ဘိုးသင်းလည်း အိပ်ရာမှ လူးလဲကာ ထ၍ ကြည့်နေလေသည်။ ထိုခဏမှာပင် အလွန်ကျယ်လောင်သည့် "ဝုန်း" ဆိုသော အသံကြီးသည် ပေါ်လာ၍ လုံထဲမှ စလယ်တောင်းခန့်နိုးပါးလောက် ထင်ရသည့် ထိန်လင်းစွာ တောက်ပသော အရောင်ရှိသည့် အလုံးကြီးသည် လိမ့်ကာ ထွက်လာတော့၏။

ဘုန်းကြီးသည် ထိုဝင်းဝင်းတောက် အလုံးကြီးကို မီးညှပ်နှင့် တားသေး၏။ ထိုအလုံးကြီးကား တားမရဘဲ တောက်လျှောက် ကျောင်းနောက်ဖေးတောထဲသို့ ဝင်ကာ ပျောက်သွားလေတော့ပြီ။

ဘုန်းကြီးကား "ဟင်း" ဟု လက်မိုင်းချကာ အသက်ရှူလျက် ဘိုးသင်းအား 'တော်ပါပြီ၊ ရပ်ပါတော့လို့ ဘာကြောင့် ဆိုသလဲ' ဟု မေး၏။ ဘိုးသင်းကလည်း 'တပည့်တော့ စိတ်ထဲမှာ တော်စေချင်၊ ရပ်စေချင်လို့ပါ ဘုရား' ဟု လျှောက်လေ၏။

ဆရာတပည့် သုံးဦးတို့သည် အဂ္ဂိရတ်ဖိုထဲက ထွက်လာကြ၏။ 'ဒီအကောင် ပြောတုန်းက ရပ်ရင် ဟန်ကျပြီး မိမှာပဲ' ဟု ဘုန်းတော်ကြီးသည် မကျေမချမ်းနိုင်ဘဲ ပြောနေလေတော့၏။ နောက်တစ်နေ့သော် ကပ္ပိယကြီးသည် ပုဂံမှ သိုက်ဆရာများကို ဘုန်းကြီးထံ ခေါ်ဆောင်လာလေ၏။ ထိုသိုက်ဆရာများက ပေပင်ကျောင်းမှ သက်ဆိုင်သော ခြေတော်ရာ ပရိရုဇာ်အတွင်း၌ သိုက်စာကျ၍ သိုက်တူးလိုကြောင်းနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးကို လျှောက်ထားကြလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သိုက်ဆရာများက လူလိမ် လူညာ လူဝါကြားများ ထင်၍ စကားမပြောလို။ ထို့ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးသည်

ဘိုးသင်းကို ခေါ်၍ သိုက်ဆရာများနှင့် တွေ့ဆိုင်ပေး၏။ ဘိုးသင်းလည်း သိုက်ဆရာများနှင့် ဘုန်းကြီး၏ရှေ့တွင် ဤသို့ စကားပြောဆိုလေ၏။

‘ဦးကြီးတို့ သိုက်တူးတာဟာ တူးရပါရဲ့၊ သို့သော် ဒီထဲမှာ ဘာများ ရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ’

‘ရွှေလှည်း တစ်စီး၊ ငွေလှည်း ခုနစ်စီး ရှိတယ်တဲ့’

‘များလှပါကလား ခင်ဗျာ၊ ဘယ်သူတွေက ဒါတွေကို ထားခဲ့ပါ သလဲ’

‘ဒါတော့ မသိဘူး မောင်ရယ်၊ ကျုပ်တို့လည်း သိုက်စာကိုတွေ့လို့ တွေ့ပြီးတဲ့နောက် မကြာမီ လိုက်လာတာပဲ’

‘ကောင်းပါပြီ၊ တူးလို့ရရင် ဦးကြီးတို့အား ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ’

‘ကျုပ်တို့က ရတဲ့ ရွှေငွေများကို တစိုးတစိမျှ မယူပါ’

‘ဒါဖြင့်’

‘အဲဒီမှာ ကြေးပုရိုက်ကလေးတစ်ခု ရှိပါတယ်၊ ဒါကိုပဲ ယူမှာပါ’

‘ဪ ပလ္လင်ပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ပြဒါးရှင်လုံးကိုလည်း ဦးကြီးတို့ မယူဘူးပေါ့’

‘ဟာ ... မောင် ဒီသိုက်စာကို တွေ့ထားပြီးပြီလား’

‘ကြံကြံမှ စည်စည်ခင်ဗျာ၊ အဲဒီလိုပဲ ဥစ္စာစောင့် ဝတ္ထု၊ သိုက်သမား ဝတ္ထုတို့မှာ ဖတ်ဖူးလို့ပါ ခင်ဗျာ’

‘တကယ်လို့ တွေ့ခဲ့ရင်လည်း ကျုပ်တို့က ဘုန်းတော်ကြီးအား လှူခဲ့ ပါမယ်’

‘ရှိကောရှိတယ် မဟုတ်လား ခင်ဗျာ’

‘ရှိတတ်ပါရဲ့’

‘ကောင်းပါ့ခင်ဗျာ၊ တူးတာပေါ့၊ တူးတဲ့အခါ ကျွန်တော် လိုက်ကြည့် ပါရစေ၊ တူးမယ့်လူ လိုရင်လည်း ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါမယ်’

‘တူးဖို့လူ မလိုပါဘူး’

‘ကောင်းပါပြီ၊ တူးချင်တဲ့ အချိန်မှာ တူးကြတာပေါ့။ ဦးကြီးတို့ တူး ရင်သာ ကျွန်တော် လိုက်ပါရစေ။ ဦးကြီးတို့က ဘာမျှမပေးဘဲ အကုန်လုံး ယူသွားမယ် ဆိုရင်လည်း ယူသွားပေါ့။ ဘာတွေကို ရတယ်လို့ သိရရင် ပြီးတာပါပဲ’

ထို့နောက် မကြာမီ တစ်နေ့သောနံနက် ခြောက်နာရီ နေထွက်လာ

သည့် အချိန်က စ၍ သိုက်ဆရာကြီးသည် ဂါထာမန္တရားများကို ရွတ်၍ စည်းဝိုင်း ဝိုင်းလေတော့ပြီ။ ကန်တော့ပွဲများကို တင်သပြီးနောက် သိုက်သမားတို့သည် တူးကြလေ၏။ ထိုသို့ တူး၍ တော်တော်နေမြင့်သွားလေပြီ။ ထိုအခါမှ ‘လှေတစ်စင်းနှင့် မောင်းတစ်ခု တွေ့ပြီ’ ဟု တူးသူထဲမှ ထိုလူတစ်ယောက်က သိုက်ဆရာကြီးအား ပေးသည့်သဏ္ဍာန်လုပ်၍ ပေး၏။ ဘိုးသင်းကား “အလကား လူလိမ်လူညာတွေ၊ ဘယ်မလဲ လှေ၊ ဘယ်မလဲ မောင်း” ဟု တွေးဆနေ၏။ ကပ္ပိယကြီးကား ‘ရွှေလှေကလေး’ ဟု စကားစ၏။ သိုက်ဆရာကြီးက ‘စကားမပြောပါနှင့်၊ မီးမတောင်းပါနှင့်’ ဟု စကားပိတ်၏။

ဘိုးသင်းသည် လိမ်လျှင်၊ ညာလျှင် သည်လို ပီအောင် လိမ်မှ၊ ညာမှ ဟု ယူဆနေ၏။ ခဏကြာသော် ‘တိုက်နှုတ်ခမ်းကို တွေ့ပြီ’ ဟု တစ်ယောက်က ပြော၏။ ကပ္ပိယကြီးကား ဝမ်းသာအားရနှင့် ‘ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ ...’ ဟု စကားဆို၏။ ဘိုးသင်းကား တော်တော်ကို ခွေအောင် လိမ်ညာတတ်တဲ့ သူများဟု အောက်မေ့ကာ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

ခဏကြာသော် လူတစ်ယောက်သည် တူးနေသော တူးရွင်းကို လွှတ်ချ၍ ငေးနေပြီးနောက် လက်တစ်ဖက်က မောင်းကို ကိုင်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ညာဘက်လက်နှင့် တီးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဟန်ပြု၍ ပါးစပ်က ‘နောင် ... နောင် ... နောင် ... နောင် ...’ ဟု ဆိုပြီးလျှင် ကွေးနေအောင် က လေတော့၏။ ထိုနောက် သိုက်ဆရာကြီးနှင့်တကွ လူငါးယောက်သည် တူးထားသော မြေပုံထဲတွင် လူးနေသည်ကို ဘိုးသင်းသည် မြင်ရတော့၏။

ရူးချက်နယ် ဆန်းပါဘိ။ ရူးတာလား၊ ညာတာလား၊ လိမ်တာလား၊ ဘယ်လိုလဲဟု ဘိုးသင်းသည် ခဏကြာအောင် ကြည့်နေပြီးနောက် ‘အလကား လူတွေ’ ဟု ပါးစပ်က ဆိုပြီးသော် စည်းဝိုင်းထဲက ထွက်၍ ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ကျောင်းသို့ရောက်သော် ဘုန်းကြီးကား ဦးပဉ္စင်းများနှင့် ဆွမ်းစားနေလေတော့ပြီ။ ဘိုးသင်းသည် ဘုန်းကြီး၏ရှေ့သို့ ဝင်၍ ဦးချလေ၏။

ဘုန်းကြီးက ‘ဟေ့ ဘယ့်နယ်လဲ’ ဟု မေးလေ၏။ ဘိုးသင်းကား မိမိ မြင်တွေ့ခဲ့ရသော အကြောင်းတို့ကို ပြန်၍ လျှောက်ထားပြီးသော် လူတစ်ယောက်က ထ ထည့်ပြီး ဘာမှမရှိဘဲနှင့် မောင်းတီးသကဲ့သို့ “နောင် ... နောင် ... နောင် ... နောင် ...” နှင့် လုပ်ပြီးသော် ကတော့သည်။ ကပြီးနောက် မြေကြီးထဲမှာ လူးနေကြတော့သည်။ အလကား လူစားတွေ၊ အရူး

များ၊ ဒါမှမဟုတ် လူလိမ် လူညာများဟု တွေ့မြင်ခဲ့သည်များကို တစ်စ
မကြွင်း လျှောက်ထားလေတော့ပြီ။

ဘုန်းကြီးကား တစ်စုံတစ်ရာမျှ စကားမဆိုဘဲ ပြုံးနေလေတော့၏။
ဦးပဉ္စင်းများကမူကား စကားအတော်အတန် မေးနေကြပေသေးသည်။ ထို
အတွင်း ကပ္ပိယကြီးနှင့် သိုက်ဆရာ၊ သိုက်သမားတို့သည် ရောက်လာကြ၍
ဘုန်းကြီးအား ဦးချကြလေသည်။ ဘုန်းကြီးကား တစ်စုံတစ်ရာမျှ သိုက်နှင့်
ပတ်သက်၍ စကားမဆိုဘဲ ‘ကိုင်း အဝတ်တွေလည်း ဖုန်တွေ ဖုတ်တွေ
ပေလို့၊ ထမင်းစားကြရအောင် အဝတ်လဲကြ’ ဟု အမိန့်ရုံလေ၏။

ဘိုးသင်းက ကြီးကြပ်၍ ကပ္ပိယကြီးနှင့် သိုက်သမားများအား ထမင်း
ကျွေး၊ လက်ဖက်ရည် တိုက်ပြီးနောက် ဘုန်းကြီး၏ရှေ့သို့ ခေါ်သွားလေပြီ။
သိုက်ဆရာကြီးကပင် ဘုန်းကြီးအား စတင်၍ ဤသို့ လျှောက်ထားသဖြင့်
ရယ်ဖွယ်ရာ စကားလုံးများသည် ပေါ်လာလေတော့ပြီ။

‘တပည့်တော်တို့၊ ဣတော ဥစ္စာတိုက်နှုတ်ခမ်း လေးထောင့်စပ်စပ်
ပေါ်လာပါတယ် ဘုရား’

‘ဦးကြီး၊ ခင်ဗျား မဟုတ်မမှန်တာကို ဘာကြောင့် လျှောက်သလဲ’
‘အများပဲ မြင်နေကြတာပဲ မောင်ရယ်’

ဘိုးသင်းကား အများနှင့် တစ်ယောက် ဖြစ်၍ ပြုံးကာ နားထောင်
နေ၏။ သိုက်ဆရာကြီးသည် ဤသို့ ဆက်ကာ လျှောက်တော့၏။

‘ရွှေလှေကလေး တစ်ခုနှင့် ရွှေမောင်းတစ်ခုကို ရပါသည်။ ဒီလှေနှင့်
ဒီမောင်းကို တပည့်တော် လက်ထဲ ရောက်သည်ကစ၍ “မောင်း” ပါသော
စကားကို တပည့်တော်က မပြောရတော့ပါ။ ပြောလျှင် သိုက်စောင့်များက
တပည့်တော်တို့ကို မောင်းပစ်နိုင်ပါသည်။’

‘ဒီလို ဣတော သိုက်ကြီး ပေါ်တော့မယ် အလုပ်မှာ တပည့်တော်က
“မီးမတောင်းနှင့်” ဟု ပြောထားပါသော်လည်း တပည့်တစ်ယောက်က ရှေ့မှာ
ချထားသော ရွှေမောင်းကို ယူပြီး တီးရာ တွင်းထဲက ရေထွက်လာပါသည်။
ရွှေလှေကလေးဟာ ရေထဲမှာပျော်ပြီး ဥစ္စာတိုက်ကြီးကို ဧရာမ လှေကြီး
ဖြစ်ကာ တင်သွားပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်တို့လည်း ရေထဲမှာ ကူးကြ
ရပါတော့တယ် ဘုရား။ ဒါတော့ ဥစ္စာစောင့်က စိတ်ကို ပြောင်းလဲပြီး လုပ်
လိုက်လို့ မောင်းကို ဆွဲတီးတဲ့ သဘောပါ။ သူ့ကိုလည်း အပြစ်ဆိုဖွယ်
မဟုတ်ပါဘုရား’

ထိုအခါ ဘိုးသင်းသည် ပြုံး၍ ဤသို့ လျှောက်လေ၏။

‘အလကား လူညာတွေပါ ဘုရား၊ ဘယ်မှာမှ ဥစ္စာတိုက်နံရံလည်း မပေါ်၊ လှေနှင့် မောင်းကိုလည်း မတွေ့၊ တပည့်တော် ဘာကိုမျှ မမြင်။ လူတစ်ယောက်က ပါးစပ်မှ နောင် ... နောင် ... နောင် ... နှင့် မောင်းကို တီးပြီးသော် က ပါတယ်။ သည်အခါမှာ ကပ္ပိယ အဘနှင့်တကွ သူတို့ အားလုံး မြေကြီးထဲမှာ လူးကြပါတယ်။ သူတို့ ရေကူးရတယ် ဆိုပါတယ်။ ရေကူးရရင် သူတို့ရဲ့အဝတ်ကို ရေစိုရမယ်။ ခုတော့ ဖုတ်တွေ လူးနေပါတယ်။ စင်စစ် သိုက်ဆရာကြီးဟာ မဟုတ်တာကို လီဆယ်ပြီး လိမ်ကာ လျှောက်နေ ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် လောဘတရားကြောင့် ရူးနေခြင်း ဖြစ်မှာပါ ဘုရား’

ဘုန်းကြီးကား မည်သို့မျှ မဆုံးဖြတ်တတ်ဘဲ ငေးနေလေတော့၏။ ဘိုးသင်းသည် ဘုန်းကြီးကို ဦးချ၍ ထမင်းစားရန် အိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ ဘိုးသင်းသည် အိမ်က ဝက်သားဟင်း ချက်ထားသော်လည်း မစားဘဲ ခရမ်း သီးချက်၊ ခရမ်းချဉ်သီးထောင်း၊ ဘူးရွက်ဟင်းချိုဟင်းနှင့် စားပြီးသောအခါ သူ့အဖေနှင့် လူကြီးများ စကားပြောနေရာတွင် ဝင်ထိုင်၍ သိုက်သမားများ သိုက်တူးပုံ အကြောင်းများကို ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ဦးဘိုးသင်းက ဤသို့ ဆို၏။

‘သူတို့ မောင်းတီးလို့ ရေထွက်လာပြီး ရေထဲမှာ ကူးရတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှာပေါ့၊ ပုပ္ဖာရုံကျောင်းနေရာမှာ သိုက်တူးတုန်းကလည်း ကျားထွက်ပြီး လိုက်လို့ ပုဂံက သိုက်သမားစုဟာ ပြေးကြရတယ်လို့ ကြားဖူးတာပဲ’
‘အဖေက လာပြန်ပြီ၊ မြေထဲမှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းကို ဆိုရင် ဘယ်သူ ပစ္စည်းပဲဖြစ်ဖြစ် တူးယူရင် ရမှာပေါ့၊ ပေးကြစမ်းပါ၊ တူးယူပြပါမယ်’
‘နင်ဟာ တော်တော် ရွတ်တွံ့တွံ့ ပြောတယ်’

‘အလကား လူလိမ် လူညာ ဓားပြ သူခိုးတွေပါ။ လူရှုပ် လူပွေတွေ ချည်းပါ’

‘ဒီအကောင် ဇွတ်ပြောတာပဲ၊ နင်ပါလို့ ဒီလိုဖြစ်တာ၊ နင်ဟာ လူထူး လူဆန်း၊ ငယ်ငယ်ကလေးက ဝှေးစေ့သုံးလုံးတောင် ပါတဲ့အကောင်’

ဘိုးသင်းသည် သူ့ဖခင်၏ စကားဝိုင်းမှ ထ ကာ ကျောင်းသို့ ပြန်လာ ပြီးလျှင် ကျောင်းသားများကို စာပြနေလေ၏။ ကျောင်းဆင်းသွားသောအခါ ဘုန်းကြီးခေါ်၍ ဘိုးသင်းသည် ဘုန်းကြီးထံ သွားရပြန်၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယ ကြီးနှင့် သိုက်ဆရာကြီးကို ဘုန်းကြီး၏ရှေ့တွင် တွေ့ရ၍ သိုက်ဆရာကြီးက

ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ

၁၆၅

ဘိုးသင်းအား ‘မောင့်လက္ခဏာကို ပြစမ်းပါ’ ဟု ဆိုသဖြင့် စကားအချီအချ ပြောကြရပြန်လေ၏။

‘ဘယ့်နှယ် ... ဦးကြီး ဘာကြောင့် လက္ခဏာကို ကြည့်ချင်ရသလဲ မတောက်တခေါက်၊ လက္ခဏာဟာ ဘာကြောင့် ဖြစ်ရတာလဲ’

‘မောင့်ဇာတိပဝတ္တိနှင့် အနာဂတ် အကြောင်းကို သိချင်လို့ပါ’

‘တောက်တီးတောက်တက်များ၊ မိမိလာ ရွှေပြည်ကြီးမှာ လက္ခဏာ ဖတ်တဲ့ ပုဏ္ဏားတို့က ဥယျာဉ်တော် ကျောက်ဖျာပြင်ပေါ်မှာ အိပ်နေတဲ့ ဇနတ္တ မင်းသားကို လက်က လက္ခဏာ ကြည့်ဖတ်သလား၊ မြေခဏာ ကြည့်ဖတ် သလား၊ လူရယ်စရာ မလုပ်ပါနှင့်’

‘မောင်ဟာ ကတ်တတ်တတ်ပါကလား’

‘ဦးက ခွကျတာပါ။ လက္ခဏာ ဆိုတာ ဘာလဲ၊ သိသလား’

သိုက်ဆရာကြီးသည် တွေ့၍ စဉ်းစားနေသဖြင့် ‘လက္ခဏာ ဆိုတာ အသွင်အပြင်ကို ခေါ်တယ် ခင်ဗျ။ ဆင်လက္ခဏာ မြင်းလက္ခဏာကို ဖတ်ရ မယ်ဆိုလို့ မြင်းလက်နှင့် ဆင်လက်ကို သွားပြီး ကိုင်ကြည့်ရင် မြင်းပေါက် ဆင်နင်းကို ခံရမှာပဲ’ ဟု ဘိုးသင်းသည် ပြောလေတော့၏။ ဘုန်းကြီးက ‘ပြလိုက်စမ်းပါကွယ်’ ဆို၍ သိုက်ဆရာကြီးအား ဘိုးသင်းသည် သူ၏ လက္ခဏာကို ပြလေ၏။ သိုက်ဆရာကြီးသည် ဘိုးသင်း၏ လက္ခဏာကို ကြည့်၍ ဤသို့ ဆိုလေ၏။

‘မင်းဟာ လူများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်လှပဲ၊ ဒီလက္ခဏာမျိုးဟာ မိစ္ဆာ သဘော ရှိတယ် ...’ ဟု ဆိုသဖြင့် ဘိုးသင်းသည် သူ၏လက်ကို ရုပ်ပြီး သော် ‘ဦးကြီးတို့ သိုက်သမားတွေကို ဥစ္စာစောင့် ဘီလူးက တင်းပုတ်နှင့် မထုတာ ကံကောင်းတယ်’ ဟု ဆိုကာ ထ ပြန်သွားလေ၏။

ဘိုးသင်းသည် ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် သိုက်သမားများအထံ သို့ သွားရောက်၍ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် သိုက်သမားများအား ဤသို့ ပြောလေ ၏။

‘ဦးကြီးတို့ ဒီမှာ တည်းပြီး ညမအိပ်ပါနှင့်၊ ဆွမ်းစားကျောင်းကလေး မှာ အိပ်ပါ။ နေရာ ပြင်ထားပြီးပါပြီ’

‘ဘယ့်နှယ်ကွယ့် မောင်ရင် ...’

‘အဘ ဘယ့်နှယ် လုပ်မနေပါနှင့်၊ ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ အိပ်ပါ။ နေရာ လုပ်ပြီးပါပြီ’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘မောင်ရင်က ဒီကျောင်းမှာ ဘာလဲ’
 ‘ကျွန်တော်က လူကလေးပါ’
 ‘ဘယ်နှယ်ကွယ်’
 ‘ဦးကြီးတို့ ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ အိပ်ကြပါ’
 ‘မောင်က ဘုန်းကြီးဘုရားထက်ပင် ကျောင်းမှာ အာဏာပိုင်ပါလား’
 ‘ဪ... ခက်တယ်ဗျာ၊ ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ အိပ်ကြပါ ခင်ဗျာ’
 ‘မောင် ထားသလို မနေနိုင်ဘူး’
 ‘မနေနိုင်ရင် ဂတ်သွားတိုင်ပြီး ဦးကြီးတို့ကို ဖမ်းရလိမ့်မယ်’
 ‘ဘာမှုနှင့် ဖမ်းမှာလဲ’
 ‘ဖမ်းတဲ့အခါ အများ သိမှာပေါ့’
 ‘ကောင်းပါပြီကွယ်၊ အိပ်တာပေါ့’
 ‘ဦးကြီးတို့ စားဖို့ သောက်ဖို့လည်း အသင့် ချက်ထားပြီးပါပြီ’
 ထိုသို့ ပြောဆိုကာ ဘိုးသင်းသည် ထိုနေရာမှ ဖဲသွားလေ၏။ သိုက်ဆရာကြီးများကား ဆွမ်းစားကျောင်းပေါ်သို့ ရွှေပြောင်းကာ တည်းခိုရလေ၏။ သူတို့အား ထိုနေ့ ညနေစာ ချေသားဟင်း ဆီပြန်တစ်ခွက်၊ ချေသားနံရိုးများနှင့် ခွေးတောက်ဟင်းချို၊ ငါးနှင့် ငရုတ်သီးချက်၊ မုန့်လာချဉ်ပတ်တို့နှင့် ထမင်းကျွေးလေ၏။ သိုက်ဆရာကြီးမှာ မိမိတို့အား ဘုန်းကြီးနှင့် နီးကပ်စွာ ကပွဲယကြီး၏ အခန်း၌ တည်းခို၍ ညမအိပ်စေဘဲ ဆွမ်းစားကျောင်းကလေးမှာ ညသိပ်သော်လည်း ကောင်းစွာ မွန်စွာ အရသာရှိရှိနှင့် ထမင်းကျွေးသည့်ပြင် လသာမီးအိမ်နှင့် အခံ့သား ပြင်ဆင်ပေးထားသဖြင့် ဘိုးသင်း၏ သဘောသွားကို မရိပ်မိသာ ဖြစ်နေလေ၏။
 ထိုနေ့ညတွင် ထိုသိုက်သမားကြီးများထံသို့ ကပွဲယကြီးနှင့် ဦးပွင်းကြီးသည် လာရောက်ကာ စကားပြောနေကြလေ၏။ ဘိုးသင်းလည်း စာပြန်သည်ကို စောစောဖြုတ်၍ သိုက်ဆရာကြီးများ၏ထံသို့ လာရောက်၏။ သူ့တွင် ဟံသာဝတီ သတင်းစာအဟောင်းတစ်ခု ပါ၏။ သိုက်ဆရာကြီးက စ၍ စကားဆိုသဖြင့် ဤသို့လျှင် စကားကြော ရှည်သွားလေ၏။
 ‘မင်းက သိုက် သမိုင်း ဆိုတာများကို မယုံဘူးထင်တယ်၊ ငယ်ကလည်း ငယ်သေးတာကိုလေ’
 ‘အဲဒီ သိုက်သမိုင်းများဟာ ဘုရားဟောလား’
 ‘မင်းနှယ်ကွယ် ... နေမြင် လမြင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ရေးထားတာပဲ’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘ခက်တယ် ခင်ဗျာ ... နေကိုမှ မမြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အကန်းပေါ့၊ အကန်းဟာ စာရေးနိုင်ပါ့မလား။ လကို မမြင်တဲ့သူဟာ သိပ်ကို မျက်စိ မှုန်တိမှုန်များ လူစားမျိုးပဲ။ ဒီလိုလူက စာရေးနိုင်ပါ့မလား။ ဒါကြောင့် စာရေး နိုင်တဲ့ လူတွေဟာ နေမြင် လမြင်ချည်းတွေပဲ’

‘ဗျို၊ ခင်ဗျားတို့သူငယ် ... ကိုယ်တော့်သူငယ်ဟာ အတော်ခက်တယ်’
‘ဦးကြီး ကျွန်တော်လည်း သိုက်စာကို ရပါတယ်။ ရွှေမြင်တင် တောင်၊ ခွေးတဟောင်၊ ရွှေဆောင်ငွေဆောင် ထွန်းလို့ပြောင်၊ နက်အောင် မတူးရ၊ တွေ့ကြည့်သူတွေ၊ ယူကြလေ၊ ဒါနပြုစေ၊ အမျှအတမ်းဝေကြလေ ... တဲ့၊ သွားပြီး တူးကြပါလား’

‘အင်း ...’
‘ပြီးတော့လည်း တောရကျောင်းအနီး၊ ဝိုင်းထီးထီး၊ စေတီထီးမဲ့နှင့်။ စေတီမြောက်ပါး၊ နံရံနား၊ ငါထားရွှေငွေ၊ ယူကြလေ၊ ထိုက်သူစံကြစေတဲ့ ... တကတဲ တူးလိုက်ကြတာ အုတ်တံတိုင်းတောင် မရှိကြလေတော့ဘူး ခင်ဗျာ’

‘ဒါတော့ ဟုတ်တယ်ဗျား၊ ဒကာကြီး ဘယ်သူမှ ရတယ် မကြားဖူး ဘူး’
ထိုအခါ သိုက်ဆရာများသည် ပြုံး၍ မည်သို့မျှ စကားမဆိုဘဲ ရိုရာ၊ ဘိုးသင်းက စကား ဤသို့ ဆိုပြန်လေ၏။

‘ကျွန်တော် ပြောပြမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ကြားဖူးနားဝပေါ့’
‘အင်း ... အင်း ... အင်း’
‘ကိုရွှေအောင် ဆိုတဲ့လူဟာ သွေးကျောက်ခုတင် အလွန်မှာ တောင်ယာ ခုတ်ပြီး အလုပ်လုပ်သတဲ့။

‘ကိုရွှေအောင်ဟာ သူ့တောင်ယာသို့ အသွား သွေးကျောက်ခုတင် နားမှာ ကျောက်ဘီလူးရုပ်ကြီးရှိရာ မောမောနှင့် ထန်းရည်သောက်ပြီးနောက် ထန်းရည်ဘူးကို ဘီလူးရုပ်ကြီးရဲ့နားမှာ ဆွဲထားသတဲ့။ တစ်နေ့တော့ ကို ရွှေအောင်က ထန်းရည်သောက်ပြီး ကျောက်ဘီလူးကြီးအား သောက်မလား မေးတော့ ကျောက်ဘီလူးကြီးက ခေါင်းညိတ်သတဲ့’

‘ဟာ ... မင်းစကားဟာ ဒဏ္ဍာရီပါ’ ဟု ကပ္ပိယကြီးက ဆိုရာ၊ ဘိုးသင်း က ‘နားထောင်ပါဦးလေ’ ဆိုပြီးလျှင် ဆက်၍ ဤသို့ ပြောပြန်လေသည်။
‘ဒါနှင့် ကိုရွှေအောင်က ကျောက်ဘီလူးရုပ်ကြီးအား ထန်းရည်ခါး

တစ်ခွက် တိုက်ရာ ကျိုက်ကျိုက်နှင့် ကျောက်ဘီလူးရုပ်ကြီးက သောက်ချ သတဲ့။ ကိုရွှေအောင်လည်း ငါးရက်လောက် သည်လိုနှင့် နေလာရာ တစ်နေ့ မှာ ထန်းရည်ခါးဝယ်ရန် ပိုက်ဆံမရှိလို့ ကျောက်ဘီလူးရုပ်ဆီ လာပြီး ... ကွယ် ... ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ထန်းရည် မဝယ်နိုင်တော့ဘူး၊ မင်း ရေကိုပဲ သောက်တော့ ဆိုရာ ဘီလူးကြီးက ခေါင်းခါပြီး သူထိုင်နေတဲ့ နေရာမှာ ထိုးပြသတဲ့။ ကိုရွှေအောင်က ဒီအခါမှာ ကြည့်လိုက်ရာ ငွေတစ်ခွက် တွေ့ သဖြင့် ဒီငွေခွက်ကို ယူလာခဲ့သတဲ့။

‘ကိုရွှေအောင်ဟာ နေ့စဉ် ထန်းရည်ခါး ဝယ်သွားပြီး ကျောက်ဘီလူး ကြီးနှင့် ဝေငှသောက်ကာ နှစ်ရက်တစ်ခါ၊ သုံးရက်တစ်ခါ ငွေတစ်ခွက်စီ ကျောက်ဘီလူးရုပ်ကြီးထံမှ ယူသတဲ့’

‘အင်း ... အင်း ...’

‘ဒီလိုနှင့် ကိုရွှေအောင်မှာ ငွေနှင့် လက်ကိုင် တောင့်တောင့်တင်းတင်း ချိလာလေတော့သတဲ့။ တစ်နေ့မှာ ဦးကြီးတို့လိုပေါ့၊ ပုဂံက သိုက်ဆရာတွေ ရောက်လာပြီး ကျောက်ဘီလူးကြီးကို ချည်မန်းကွင်းနှင့် လက်ပြန်ကြိုးတုပ်၊ ခြေများကိုတုပ်၊ ခေါင်းပေါ်တွင် မီးထွန်း၍ ကျောက်ဘီလူးကြီး၏ အောက်မှ ငွေများကို ခြင်းကြားများနှင့် ထည့်ထမ်းကာ ယူသွားကြသတဲ့။

‘ထိုအခါ ရွှေအောင်မှာလည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ စိတ်မကြည်သာဘဲ ကျောက်ဘီလူးထံသို့ အမြန်ရောက်အောင် သွားရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် “ရွှေအောင်ရေ ... မြန်မြန်လာပါဟဲ့၊ မြန်မြန်လာပါဟဲ့” နှင့် အော်သံကို ကြားရ၍ ကိုရွှေအောင်လည်း အမြန် သွားရောက်ရတာပေါ့။

‘ထိုအခါ ဘီလူးကြီးက “ငါ့ခေါင်းပေါ်မှာ ထွန်းညှိထားသော မီး များကို အမြန်မှုတ်ပါ” ဆို၍ ရွှေအောင်လည်း မီးများကို အမြန်ငြိမ်းအောင် မှုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဘီလူးကြီးက “ငါ့မှာ ချည်ထားသော ကြိုးများကို ဖြုတ်ပါ” ဆိုသဖြင့် ရွှေအောင်သည် ချည်မန်းကြိုးများကို ဖြေပေးလိုက်ရ ပြန်သတဲ့ဗျာ ...။

‘ဒီအခါ ဘီလူးကြီးက ထ ၍ သိုက်သမားများထံ လိုက်ပြီးသော် သတ်ပုတ်ပြီးလျှင် သူ့ငွေများကို ပြန်ယူခဲ့သတဲ့။ ရောက်သောအခါ ဘီလူး ကြီးသည် ရွှေအောင်အား တစ်သက်စာ လုံလောက်အောင် ငွေခွက်များပေး၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာနှင့် ရွှေအောင်ကို ထားခဲ့ပြီးလျှင် သိုက်ပြောင်းသွားရှာ သတဲ့။ ဒါကြောင့် သိုက်တူးလို့ရဖို့ အင်မတန် ခဲယဉ်းပါတယ် ခင်ဗျာ’

ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက 'ခါဖြင့် တို့ သိုက်တူးရာမှာ မင်းက ရွှေအောင် ပေါ့' ဟု ဆိုရာ၊ ဘိုးသင်းက 'အဘ၊ ကျွန်တော်ဟာ ရွှေအောင် မဟုတ်၊ အဘဟာ ရွှေအောင်ပါ။ ဘာကြောင့်ဆိုသော် ရွှေလောင်းကလေး သိပ်လှ တာပဲ။ မောင်းကလေးကလဲကွာ သိပ်လှတာပဲလို့ အဘက ပြောနေလို့ ဟိုဦးက မရိုးမရွ ဖြစ်လာပြီး ယူတီး၊ အားလုံး ရေကျူးကြရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုင်း ဘယ်သူ ရွှေအောင်လဲ' ဟု ဆို၍ ရယ်ကြလေ၏။

ဘိုးသင်းလည်း ကပ်၍ ဤသို့ ပြောပြန်လေ၏။

'သိုက်တော့ မတူးပါနဲ့၊ ခင်ဗျာ၊ ရဖို့ အင်မတန် ခဲယဉ်းပါတယ်။ ဥစ္စာစောင့် ဆိုတာ အသိုက်အဝန်း အပေါင်းအဖော် အင်မတန် များပါတယ်။ သူတို့ မနိုင်ရင် သူတို့ထက် တန်ခိုးကြီးသော ဥစ္စာစောင့်များကို ကူဖို့ သွား ခေါ်တတ်ပါသတဲ့ ခင်ဗျာ'

ထိုသို့ ပြောဆိုကြပြီးသော် ဘိုးသင်းနှင့် ဦးပဉ္စင်းကြီးသည် မိမိတို့ နေရာသို့ ပြန်သွားလေ၏။ ဘိုးသင်းသည် သတင်းစာကို မေ့ကျန်ခဲ့သည့် သဘောနှင့် ထားခဲ့လေ၏။ ထိုသတင်းစာကို လူတစ်ယောက်က ယူကြည့်ရာ သတင်းစာ၌ သိုက်သမားယောင်ဆောင်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တည်းခို၊ သိုက်တူးသည် ဆိုပြီးသော် ဘုန်းကြီးကို ရိုက်ပြီးလျှင် ငွေများကို ယူသွား သည်ဟု သတင်းစာတွင် တွေ့ရလေ၏။

ထိုသတင်းစာကို ထိုသူသည် ၎င်းတို့၏ သိုက်ဆရာကြီးအား ပြသ လေသဖြင့် သိုက်ဆရာကြီးသည် ဘိုးသင်းကို အလွန် ချီးကျူးလေတော့ သည်။ အာဂ ကောင်ကလေးပဲကိုး။

ဘိုးသင်းသည် လူတစ်မျိုးဟု မဆိုသာစေကာမူ အရာရာ၌ ဟုတ် မဟုတ် စုံစမ်းလိုသော သဘောထား ရှိဟန် တူပေသည်။ သူ၏ အရိုးသည် ငယ်ငယ်က ၎င်းအား ဥစ္စာစောင့်ကို ဓားနှင့်ခုတ်လိုက်က ပြုတ်ကျကျန်ရစ် ခဲ့သော အပိုင်းသည် ရွှေတုံး၊ သွေးစက်များသည် ရွှေတုံး ဖြစ်သည် ဆိုခြင်း ကို လည်းကောင်း၊ ဥစ္စာစောင့် မြွေကို ဓားနှင့် ခုတ်ပိုင်းလိုက်လျှင် အမြီးပိုင်း သည် ရွှေဖြစ်သည်ဟု လည်းကောင်း ပြောကြားခဲ့ခြင်းတို့ကို ဟုတ်လိမ့်နိုးဟု ထင်နေသေး၏။

အများသော လူကြီးတို့က ဥစ္စာစောင့် ရှိသည်၊ ဘယ်မှာရှိသည်ဟု လည်းကောင်း၊ ဥစ္စာစောင့်ကို သတ်လိုက်က ရွှေငွေဖြစ်သည်ဟု လည်း ကောင်း ပြောကြသည်ကို တပီအပီကျသိအောင် စုံစမ်းလိုခြင်း ရှိနေပေသည်။

၎င်းတို့၏ ကျောင်းနောက်ဖေး နှစ်ခေါ်လောက်၌ လယ်ကွင်းကြီး ရှိ၏။ ထိုလယ်ကွင်း၌ လယ်ထွန်ရာတွင် ကိုရင်ကလေး တစ်ပါးက လာ၍ ထွန်စီးပါရစေဟု ခဏခဏပြောသည်။ ထိုကိုရင်ကလေးသည် ဥစ္စာစောင့်ဟု ပြောကြသည်ကို မှတ်သား၍ ထိုကိုရင်ကလေးကို သတ်ရန် နံနက်များတွင် ခဏခဏ စောင့်ဖူးသည်။ ဘာတွေ့မလဲ။

များစွာသော လူများက ကျောင်းမြောက်ဘက်ရှိ ဥသျှောင်စေတီကြီး ထဲမှာ ဥစ္စာစောင့်မ ရှိသည်။ ညနေ နေဝင်ရီတရောမှာ ထွက်ထွက်လာတတ် သည်ဟု ပြောကြသဖြင့် ဘိုးသင်းသည် ခဏခဏ ညနေ နေဝင်ရီတရော တွင် စားတစ်ချောင်းနှင့် သွားစောင့်တတ်၏။ ထိုသို့ စောင့်ခြင်းဖြင့် တစ်နေ့ မှာ မြောက် ဥသျှောင်စေတီအနီး သစ်ပင်တစ်ပင်သို့ မိန်းမတစ်ယောက် သည် လက်ဝတ်လက်စား အနည်းငယ် ဝတ်ဆင်၍ လာသည်ကို ဘိုးသင်း သည် တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ ဘိုးသင်းသည် “အင်း ... တွေ့ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ” ဟု ဓားကိုဆွဲပြီး သော် ထိုမိန်းမအနီးသို့ ချောင်းနေရာမှ ရုတ်တရက် သွားရောက်ရာ အသိ ဖြစ်နေသည့်ပြင် ထိုမိန်းမမှာ ကြိုးတစ်ချောင်း လက်က ကိုင်ကာ ယူလာ သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဘိုးသင်းလည်း ဤသို့ ဆိုတော့ပြီ။

‘ဟင် ... မဟိုဒင်၊ ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလဲ။ လက်ကလည်း ကြိုးကြီး နှင့်၊ လက်ကောက်တွေလည်း ဝတ်လို့၊ ဆွဲကြိုးလည်း ဆွဲလို့၊ လက်စွပ်လည်း ဝတ်လို့’

‘မယ်ကွာ ... မောင်ဘိုးသင်း၊ ငါ သွားချင်ရာ သွားမလို့’

‘ဟာ ... ခင်ဗျား ခင်ဗျား အိမ်ပြန်သွား’

‘မပြန်ဘူးကွယ်၊ မင်း ... ဖယ်’

‘ကိုင်းဗျာ၊ ခင်ဗျားလက်က ကြိုးကို ပေး’

‘မပေးဘူးကွယ်’

‘ဟာ ... ခင်ဗျား ပေးပါဗျာ’

‘မပေးဘူးဟေ့ နင်ဖယ်၊ ပေး ... နင့်လက်က ဓားကို’

‘ခွကျနေပါပြီ။ ခင်ဗျား ကြိုးဆွဲချသေဖို့လာတာ၊ မတော်တာ မလုပ် ကောင်းပါဘူး’

‘တော်တယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ငါ ကောင်းလို့ လုပ်တာ’

‘အင်မတန် ဝဋ်ကြီးတယ်ဗျ၊ အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာ ဝဋ်လိုက်တတ်
တယ် ဗျ’

‘လိုက် လိုက်ကွယ်၊ ဖယ်စမ်းကွာ’

‘မဖယ်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား မသွားရဘူး။ လာကြပါဦးဗျို့’ ဟု ဘိုးသင်း
သည် လူကြီးနှင့် လူငယ် ဖြစ်နေ၍ အော်တော့၏။ ၎င်း၏လင်နှင့် အဖော်
တစ်ယောက်သည် အော်သံကြားရာသို့ ပြေးလာ၏။

‘လာဗျို့ ... လာလာ၊ မြန်မြန်လာ’

‘ဘိုးသင်း ဖယ်၊ နှင့်လက်က ဓားကို ငါ့ပေး’

‘လာကြဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ မြန်မြန်ပြေးလာကြ’

‘ခင်ဗျား ကံကောင်းလို့ဗျာ’ ဟု ဘိုးသင်းက ထိုမိန်းမ၏ ယောက်ျား
ကို ဆီး၍ ပြောလေ၏။

‘မင်း ပြန်လိုက်ခဲ့’ ဟု ယောက်ျားဖြစ်သူက ပြော၏။

‘လိုက်ဘူး’ ဟု ထိုမိန်းမက ငြင်းနေ၏။

‘ငါ မှားပါပြီကွယ်’

‘ကျွန်မ ခဏခဏ ပြောတယ်။ စိမ်ရည်မသောက်ပါနဲ့လို့။ ရှင် နေ့စဉ်
မူးလာတယ်’

‘ငါ နောက် မသောက်ပါဘူး’

‘ရှင် သောက်နေ၊ မိန်းမထက် ထန်းရည်နှင့် စိမ်ရည်ကို ချစ်တဲ့လူပဲ။
စိမ်ရည်နှင့် နေ၊ ကျွန်မ သေမယ်’

‘ငါ့ကို မသနားရင်တောင်ကွယ် သားကလေးကို သနားပါ။ အမေ
... အမေ ... အမေ ... နှင့် အမေ ဘယ်ကို သွားသလဲ၊ အဖေ။ အမေ ဘယ်
မှာလဲ၊ ကိုဘိုးသင်းက စာအုပ်ဝယ်ခဲ့လို့ မှာလိုက်တယ်နဲ့ ကလေးဟာ သနား
စရာ ဖြစ်နေပြီ’

ထိုအခါ လင်မယားနှစ်ယောက်သည် ငိုကြတော့၏။

‘ကိုင်းဗျာ ... ကျွန်တော့်အစ်မ ပြန်ပါ။ ကျွန်တော် ရှိခိုးပါရဲ့ဗျာ’

အဖော်ပါလာသူကလည်း ဝင်ရောက်တောင်းပန်သဖြင့် ထိုမိန်းမ
သည် ၎င်း၏ယောက်ျားနောက်သို့ လိုက်ပါသွားရာ ဘိုးသင်းလည်း ၎င်းတို့
နှင့် အတူ ပါသွားရလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဘိုးသင်းက သူ ဥစ္စာ
စောင့် ထွက်လာမယ်ထင်လို့ ဓားနှင့်စောင့်နေတယ် ဆိုပြီး ဖြစ်ပုံကို ပြော
ပြရာ၊ လင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် ကိုစံကဲသည် ရယ်ကြလေတော့၏။ ဘိုးသင်း

လည်း ထန်းရည်၊ အရက် စိမ့်ရည်တို့ သောက်ခြင်း အပြစ်များနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်သတ်သေသည့် အပြစ်များ အကြောင်းကို တရားဟော ဆရာကြီးကဲ့သို့ တစ်ဖက်သား နားဝင်ချိုသာအောင် ပြောပြလေ၏။

ထိုအိမ်မှပင် ထိုနေ့ညစာကို ဘဲသားဟင်းနှင့် ဘိုးသင်းသည် စားခဲ့ရလေသည်။ ထိုအိမ်က ထိုယောကျိန်းနှင့် ကိုစံကံအား မောင်ဘိုးသင်း ထန်းရည်သောက်တတ်သည်ဟု ပြောသော် ဘယ်လိုပင်ပြောပြော မယုံကြံတော့ပေ။ ကိုစံကံနှင့် ထိုသူသည်လည်း ထိုအခါကစ၍ မသောက်ကြတော့ပေ။ ဘိုးသင်းသည် လူတစ်မျိုးပါကလား ကရီ။

တော၏မာယာ

ဘိုးသင်းသည် ကျောင်းသားများကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်း ရှိ၏။ မြို့ပေါ်၌ ပွဲခံသောအခါ ကျောင်းသားများ ပွဲကြည့်ချင်လျှင် ဘိုးသင်းက အာမခံ၍ သွားခွင့်တိုင်မှ ဘုန်းကြီးက လွှတ်၏။ ပွဲပြီးသောအခါ ကျောင်းသားများအား ဆွမ်းဝတ်ယူရန် လူများကို ယူစေ၍ ကျန်လူများကို သိမ်းရုံးကာ ကျောင်းသို့ ခေါ်ခဲ့ရ၏။ မြို့ထဲမှ မိန်းကလေးများသည် ကျောင်းသားများနှင့် ဝေးသော နေရာတွင် သူတို့၏ဖျာကို ခင်းကြ၏။ ဘိုးသင်းကလည်း သူ့လူများအား မိန်းကလေးများနှင့် နီးကပ်သောနေရာတွင် ဖျာမခင်းကြရန်ကို အမြဲ ပြောဆို ဆုံးမထား၏။

ဘိုးသင်းသည် ပွဲကြည့်သောအခါ သေသေချာချာကြည့်၍ မှတ်သား သင့်သည်များကို ကောင်းစွာ မှတ်သား၏။ မင်းသားကြီး စကားများနှင့် လက်ပတ်တမ်းများကို အထူးမှတ်သားထားလေ့ရှိ၏။ ရွတ်ဖတ်သွားသည့် လက်ပတ်တမ်းများကို အမိအရ မှတ်သားမိသည်ကား မဟုတ်။ အမိပွယ် ကို မှတ်သားထားခြင်းသာ ဖြစ်၏။

မင်းသမီး မင်းသား ဆိုသော သီချင်းများကို ချက်ချင်းရ၏။ သို့သော် ရေးမှတ်မထားသော် နံနက်သို့ရောက်လျှင် မေ့ပျောက်တတ်၏။ ဘိုးသင်း ထက် မှတ်ဉာဏ်သာသူကား ဘိုးသင်းနှင့် အိမ်နီးနားချင်း ဆိုင်းသမား၏ သမီး မသက်ပုံ ဖြစ်၏။ သက်ပုံမှာ ဘိုးသင်းနှင့် ရွယ်တူ ဖြစ်၏။ သက်ပုံ ကား ပွဲထဲကဆိုသော သီချင်းကို ချက်ချင်းရသည်။ ရပြီးသော် မမေ့ချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘိုးသင်းသည် သက်ပုံထံမှ သီချင်းတောင်းကာ ရေးရ၏။ သက်ပုံကား စာမတတ်။ ဉာဏ်ကား အလွန်ကောင်း၏။

တစ်ခါသော် ထိုပွဲကြည့်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဖျာခင်းရာတွင် အတော် အရပ်ဆိုးနေ၏။ မိန်းကလေးများသည် ဘိုးသင်းက ဖျာခင်းခိုင်းထားသော သူများ၏ ခင်းထားသော ဖျာအနီး၌ ဖျာလာ၍ခင်းသဖြင့် ဘိုးသင်း၏ လူများက မိန်းကလေးများ၏ ဖျာများကို ယူ၍ ဆွဲပစ်၏။ မိန်းကလေးများကလည်း အတင်းဖျာခင်းမည်ပြုရာ တကျက်ကျက် ဖြစ်နေသဖြင့် သူကြီးနှင့် လူကြီးများပင် ဖျန်ဖြေ၍မရဘဲ “မခင်းရဘူး၊ ခင်းရမယ်” နှင့် ဖြစ်နေ၏။

ထိုအတွင်း ဘိုးသင်းကို ကျောင်းသားတစ်ယောက်က သွားခေါ်၍ ဘိုးသင်းသည် ပွဲခင်းသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေး စွာစွာ တစ်ယောက်က ဘိုးသင်းကို ‘နှင့်ဟာ တို့မိန်းကလေးများကို သိပ်နိုင်ချင်တာပဲ၊ အင်္ဂုလိမာလ အလောင်း၊ နှင့်လူများဟာ တို့ဖျာတွေကို ဆွဲပစ်တယ်၊ နင် နိုင်တိုင်း ညှဉ်းဆဲတာပဲ’ ဟု ငိုကာ ရန်ထောင်လေ၏။

ထိုအခါ ဘိုးသင်းက ‘မမရယ် ... ရန်ထောင်ချင်ရင် ထောင်ပါ၊ ဆဲချင်ရင်လည်း ဆဲပါ၊ ငိုတော့ မငိုပါနှင့်၊ နင်တို့ရဲ့ဖျာတွေကို ပြန်ခင်းပေးပါ့မယ်’ ဆိုကာ သူ့လူများနှင့် ဘိုးသင်းသည် မိန်းကလေးများ၏ ဖျာများကို နေသားတကျ ပြန်ခင်းပေးလေ၏။ ဘိုးသင်းသည် ရွယ်တူ မိန်းကလေးများကို မကောင်းမပြောသော်လည်း ဘယ်အခါမဆို ဂုဏ်ရှင် သမီးများကိုမူကား မျက်နှာထားနှင့်သာ ကြည့်၏။ သူနှင့် ရန်ဖြစ်နေသကဲ့သို့ ရှိနေတတ်၏။ ယခုသော်ကား မိန်းကလေး ငိုသည်ကို သူသည် မကြည့်နိုင်။ မိန်းကလေးက ငိုသောကြောင့် မိန်းကလေးများ၏ အလိုသို့ ရှောရှောရှူရှူ လိုက်လျောရလေသည်။ မိန်းကလေးများသည် ဘိုးသင်း၏အပေါ်၌ နိုင်သောလက်နက်ကို တွေ့လေပြီ။

ထိုသို့ မိန်းကလေးများနှင့် ပြိုင်၍ ပွဲကြည့်သောအခါ ဘိုးသင်းသည် သူ့လူများကို ကောင်းစွာပင် အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်စေသော်လည်း မိန်းကလေးများမှာ သဘာဝအတိုင်း ဖောဖောသီသီနှင့် ဝယ်ခြမ်းကာ စားသောက်ကြမည်ကို သိသည့်အတိုင်း ဘိုးသင်းကလည်း ကြက်တစ်ကောင်ကိုဝယ်ကာ ချက်လာ၍ ဆီထမင်းနှင့် သူ့လူများကို စားစေ၏။ ထိုသို့ ပြိုင်ဘက်၌ သူတို့က အရှုံးမခံ ပြုမူလေ၏။ သို့သော် သူ့လူများမှာ ဆင်းရဲသား လူမွဲစု ဖြစ်၏။ မိန်းကလေးများမှာ လူချမ်းသာ သားသမီးများ ဖြစ်၏။

လူကြီးများကား ထိုကဲ့သို့ မိန်းကလေးများအား အလှောင်အပြောင် အနှောင့်အယှက် မရှိဘဲ ပွဲကြည့်ရသဖြင့် အတော်ဝမ်းသာကြ၏။ စင်စစ်ကား

လူရမ်းကားကလေး ဘိုးသင်းကို မိန်းကလေးများသည် မုန်းလက်စမပြေ နိုင်ဘဲ ရှိနေလေတော့ပြီ။

တစ်ခါကလည်း ကျောင်းသားအချို့သည် ဘိုးသင်းက ခိုင်းသည့် အတိုင်း လုံကွင်းကိုချွတ်၊ ကိုယ်တုံးလုံးပြု၍ ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် ကျောက် ဆောင်များတွင် ပုစွန်တုပ်ငုပ် ဖမ်းကြသည်။ ပုစွန်တုပ်နှင့် ငါးကြောက်ဖား၊ ငါးရွှေသစ်တုံးများကို ရကြ၏။ ထိုငါးများကိုလည်း ဘုန်းကြီးနှင့် ဦးပဉ္စင်း များအား အရုဏ်ဆွမ်းတွင် ဆွမ်းဟင်းချက်၍ ကပ်၏။ ထိုအပြုအမူကို မိန်း ကလေးတစ်ယောက်က သူတို့ရှေ့မှာ တုံးလုံးချွတ်ပြီးလျှင် တမင့်ကို အကြောင် တိုက်ကာ ရေချိုးသည်ဟု ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးကို တိုင်၏။ ဦးပဉ္စင်းကတစ်ဆင့် ဘုန်းကြီး၏ နားသို့ ရောက်သဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးက ထိုပုစွန်တုပ် ငုပ်သော သူများအား ရေဒဏ်တစ်ခေါက်စီ ဒဏ်ထား၏။

ထိုအကြောင်းကို ဘိုးသင်း သိလေရာ ‘နင်တို့ လိုက်ခဲ့ကြ၊ နင်တို့ရဲ့ ရှေ့မှာ ဒီကောင်မရဲ့နဖူးကို နာနာခေါက်မယ်’ ဆိုကာ ညနေ ရေချိုးဆိပ်က စောင့်နေ၏။ ထိုမိန်းကလေးလည်း အဖော်များနှင့် ရေခပ်လာ၏။ ဘိုးသင်း သည် ထိုမိန်းကလေး၏ နဖူးကို ခေါက်ဖို့ သွားသောအခါ ထိုမိန်းကလေးက ဝိုဠ်ပြီးလျှင် ‘နင် ငါ့ကိုနိုင်တိုင်း နှိပ်စက်တယ်’ ဟု ဆိုလေသည်။

ဘိုးသင်းက ‘နှင့်နဖူးကိုမှ မခေါက်ရသေးဘူး၊ နင် မငိုနှင့်’ ဟု ဆို၏။ မိန်းကလေးက ‘ငါ ငိုမှာပဲ၊ မျက်ရည်ကျမှာပဲ၊ ငါ ငိုပြီး ဘကြီးနှင့် အရိုးကို သွားတိုင်မှာပဲ’ ဆိုသောကြောင့် ဘိုးသင်းသည် ထိုမိန်းကလေးကို အရှုံး ပေးခဲ့ပြီးလျှင် ‘လာကြကွယ်၊ မိန်းမဆိုတဲ့ သတ္တဝါကောင်မတွေဟာ နည်း နည်းမှ မကောင်းဘူး။ တစ်ဆိတ်ရှိရင် ငိုတာပဲ။ လုံးလုံးကို မင်္ဂလာမရှိဘူး’ ဟု ဆိုကာ ပြန်သွားကြလေ၏။

မိန်းကလေးများက ‘ဟေး ... သူများကို နှိပ်စက်တဲ့ လူဆိုးကလေး ဟာ သိပ်ကို မင်္ဂလာရှိတာပဲ’ ဟု ပြောင်လျှောင်ကာ အော်လိုက်ကြလေ၏။ ‘တို့ ဘာရွံစရာလဲ ...’ ဟုလည်း အော်လိုက်ကြသေး၏။

ဘိုးသင်းသည် ထိုကဲ့သို့ လူရမ်းကလေးဟု ဆိုရလောက်အောင် ဖြစ် သော်လည်း ကလေးဘဝ ရွယ်တူတန်းတူချင်း မိန်းကလေးများအား သူ သူငယ်ချင်းများက စာပေးခြင်း၊ ရည်းစားစကား ပြောခြင်းမှစ၍ မသင့် မလျော်သော စိတ်ထားများ၊ အပြုအမူများကို မပြုရန် စောင့်ထိန်းထားလေ ရှိ၏။ ဘိုးသင်း၏လူများသည် မိန်းကလေးများနှင့် ရွေ့ရွေဖော်ပင် ဆက်ဆံ

သွားကြ၏။ လှောင်ခြင်း၊ ပြောင်ခြင်း၊ မဖွယ်မရာ ပြောဆိုခြင်းများ လုံးဝ မပြုကြတော့ချေ။

တစ်နေ့တွင် ကျောင်းသို့ အာဂန္တူ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး ရောက်လာ၏။ ဘိုးသင်းသည် ၎င်းဦးပဉ္စင်းကို ဆွမ်းစားကျောင်းတွင် နေရာပေးထား၏။ ထိုဦးပဉ္စင်းက သူသည် မှော်ပညာကို ကောင်းစွာတတ်ကြောင်း၊ ယောထဲက ပြန်လာခဲ့ကြောင်း၊ စုန်းမများကိုလည်း နိုင်နင်းကြောင်းနှင့် အတော်ပင် ဝါကြွား ပြောဆိုနေ၏။ ဘိုးသင်းသည် ထိုဦးပဉ္စင်း ကြွားဝါသည်ကို တစ်ခုမျှ မယုံကြည်ချေ။ ထိုဦးပဉ္စင်း မှော်ဆရာက ဤသို့ ပြော၏။ မီးနေသည် သေသော အခါ သူ့လက်ဖျံရိုးကို ယူပြီးသော် ဆေးစီရင်လျှင် အလိုရှိရာ နိုင်းတိုင်း ရသည်ဟု အတော်ကြွား၏။

ထိုအတောအတွင်း ရွာထဲရှိ မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကလေးမွေးပြီး နှစ်နာရီလောက်အကြာ၌ သွေးတက်၍ သေသွား၏။ ထိုအခါ ထိုအရပ်က မီးနေသည် သေခြင်းသည် အစိမ်းသေ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ညမအိပ်ရ၊ နေ့ချင်း ချပစ်ရမည့်ထုံးစံရှိသည်ဟု ဆိုကြသဖြင့် နေ့ချင်း ထိုမသာကို ချပစ်ရလေ၏။ ဘိုးသင်း၊ ငွေလှိုင်၊ လှဖေ၊ ဘိုးစိန်တို့သည် ထိုအသုဘ၌ ဘုန်းကြီးနှင့် လိုက်ကြ၏။ မြှုပ်သောနေရာကို သေချာစွာ မှတ်သားထားကြ၏။ မြေဖို့သော သူများအား ဘိုးသင်းတို့က ကျွန်တော်တို့ မို့ပါမည်၊ ထားခဲ့ပါဆိုသဖြင့် ပြန်သွားကြရာ ဘိုးသင်းတို့သည် ကရော်ကမည် တော်စွာလျော်စွာ မြေကို ခပ်ဖွဖွ ဖို့ထားခဲ့ပြီးသော် ပြန်လာကြလေ၏။

ညလူခြေတိတ်အချိန် ရောက်သောအခါ မှော် ဦးပဉ္စင်းနှင့် ဘိုးသင်းတို့သည် မီးနေသည်၏ လက်ဖျံရိုးကို ဆေးစီရင်ရန် ယူဖို့ သုသာန်သို့ သွားရောက်ကြလေ၏။ သုသာန်သို့ ရောက်သော် ဘိုးသင်းတို့သည် သူချိုင်းမြေပုံကို ဖော်၍ ခေါင်းကို မချီကာ ထုတ်ကြတော့၏။ ထိုနောက် ခေါင်းကို ဖွင့်လိုက်ရာ သူသေသည် ညည်းတော့၏။ အဖော်များကား တစ္ဆေမြောက်သည်ဟု လန့်ကြ၏။ နောက်သို့ တွန့်ဆုတ်ကြ၏။

ဘိုးသင်းက ‘ဟေ့ မသေသေးဘူးကွ၊ မြောမေနေရာက သတိရလာလို့ ညည်းနေတယ်။ လာကြကွယ်’ ဟု ဆို၏။

ထိုနောက် သူတို့သည် ထိုမီးနေသည် မိန်းမကို ခေါင်းထဲမှ ထုတ်၍ ဤသို့ တိုင်ပင်ကြ၏။

‘ဘယ်လို လုပ်မလဲ’

‘ကုန်းပိုးယူလိုလည်း မဖြစ်၊ ထမ်းယူလိုလည်း မဖြစ်’
 ‘တွဲခေါ်ရင်ကော’
 ‘ဘာလိုက်နိုင်မှာလဲ’
 ‘ကိုင်းကွာ ... ဦးပဉ္စင်းရဲ့ သင်္ကန်းကို ပုခက်လုပ်ပြီး ထမ်းယူရအောင်’
 ‘ဟာ ... ငါ့သင်္ကန်း ပစ်ရရောပေါ့ကွယ်’
 ‘ကိုယ်တော် ဘုန်းကြီးပဲ၊ ပုံသကူအဝတ်ကိုတောင် ဝတ်ရသေးတယ်’
 ‘အေး ... အေး ... မင်းတို့သဘောပဲ’

ဘိုးသင်းတို့သည် မှော်ဆရာ ဦးပဉ္စင်း၏ သင်္ကန်းကို ပုခက်ထမ်းစင် ပြုလုပ်၍ မြောမေ့နေရာမှ သတိရလာသော မီးနေသည်ကို ထမ်းယူကြကာ သင်္ချိုင်းမှ ဖြတ်လမ်း လာခဲ့ကြလေ၏။ ကြည့်၍ကား အလွန် ကောင်းပေ မည်။ လူလေးယောက်သည် မီးနေသည်ကို ထမ်းစင်နှင့် ထမ်း၍ သင်္ချိုင်းမှ ယူလာရာ၊ ဦးပဉ္စင်းက နောက်က ကိုယ်ရုံ ဧကသီ မပါဘဲ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် လိုက်လာရှာလေသည်။

ဘိုးသင်းတို့သည် သေပြီ ဆိုသော မီးနေသည်ကို လေသာကျောင်း ဟောင်းဝင်း၊ ဇရပ်ပျက် တစ်ခုပေါ်၌ တင်ထားကြ၏။ အဖော်များအား အစောင့် ထားခဲ့ပြီးသော် ဘိုးသင်းသည် ထိုသူမ၏ အိမ်သို့ သွားရာ မသာအိမ် ပီသဥွာ သုံးပုံပဲ ရိုက်ခြင်း၊ ပွင့်သာပစ်ခြင်းတို့ကို တအုန်းအုန်း တကျွက်ကျွက်နှင့် တွေ့ရလေပြီ။ ဘိုးသင်းသည် ထိုမီးနေသည်မ၏ လင်ကို ခေါ်၍ ထိုသူအား ‘ခင်ဗျားမိန်းမ မသေဘူး’ ဟု ပြောပြလေသည်။

‘ဟာ .. မင်းနှယ်ကွယ်၊ သေလို့မှ ငါတို့ မြှုပ်ခဲ့ပြီးပြီ’

‘ခု မသေလို့ သင်္ချိုင်းက ထမ်းယူလာခဲ့ပြီး လေသာ ကျောင်းဝင်း ထဲက ဇရပ်မှာ ထားခဲ့တယ်’

‘မင်း အဟုတ် ပြောနေတာလား’

‘ခင်ဗျားနှယ် မတော်တာကို ကျွန်တော်က အလကား လာပြီး နောက် နေပါ့မလား၊ ကိုင်း ... ခင်ဗျား သူ့အဝတ်အစားနဲ့ စောင်၊ ကာဖို အကာအရံ တွေကို ယူပြီး လိုက်ခဲ့ဗျာ’

ထိုမိန်းမ၏လင်လည်း အားပါးတရနှင့် စောင် အဝတ် စသည်တို့နှင့် ယူကာ ဘိုးသင်းနှင့်အတူ လိုက်ပါလာလေ၏။

ဘိုးသင်းသည် ကျောင်းသို့ပြန်ရောက်သော် ကိုယ်တုံးလုံး ဖြစ်ရှိနေ သော အာဂန္တု မှော်ဆရာ ဦးပဉ္စင်းအား ကိုရင်ကြီး တစ်ပါးထံမှ ဧကသီ

တစ်ထည် တောင်း၍ သင်္ကန်းအစား ပေးရလေသည်။ ဘိုးသင်းအဖို့မူ ရှုပ်ထွေး ညစ်ပတ်ရာမှ အကျိုးတစ်ရပ်သည် ပေါ်လာပြန်လေသည်။ အာဂန္တူ မှော် ဆရာ ဦးပဉ္စင်းကား အရုဏ်ဆွမ်း စားပြီးသော် ပြန်ပြေးလေတော့ပြီ။

ထိုအကြောင်းကို ကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မသိချေ။ အရပ်ထဲတွင်ကား ဘိုးသင်းသည် သင်္ကန်းက လူသေကို ဖော်၍ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးနှင့် ရှင်အောင် ပြုလုပ်သည်ဟု အရပ်၏စကား ဖြစ်သည့် အတိုင်း တစ်စတစ်စနှင့် ကားလာလေတော့ပြီ။

ဖြစ်ရပုံ ... တကယ့်ဖြစ်ပုံ ... အံ့ပဲအံ့သေး။ ထိုမှော်ရူး ဦးပဉ္စင်းသည် သေသူကို အသက်သွင်းပေးနိုင်သည်။ ပြန်ရှင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်သည်။ ဝိဇ္ဇာအတတ်ရှင်ဟု စကားအားဖြင့် ကားကြလေတော့သည်။ ဦးပဉ္စင်း မှော် ဆရာကား ၎င်း၏ အကျင့်ညစ်ဆိုး မတော်မျိုးသည် ထင်ရှားပေါ်ပေါက်တော့ မည်ဟု ထိတ်လန့်ကာ မည်သူ့အားမျှ အသိမပေးဘဲ ထွက်ပြေးလေတော့ သည်။ ဘိုးသင်းသည် ထိုအကြောင်းကို ဂရုမပြုသော်လည်း ဤသို့ စဉ်းစား၏။

လောကမှာ ဘယ်နှင့် ညာ ရှိသည်။ ဘယ်တစ်ခုတည်း သော်လည်း ကောင်း၊ ညာတစ်ခုတည်း သော်လည်းကောင်း ရှိချေသော် အင်္ဂါမစုံဟု ခေါ်သည်။ မှော်ရူး ဦးပဉ္စင်းကဲ့သို့သောသူ မရှိသော် လောက၌ အင်္ဂါစုံပါ မလား။ အကယ်၍သာ ဤမှော် ဦးပဉ္စင်း မရောက်လာသော် ထိုမီးနေသည်မ သည် အသက်ရှင်ပါ့မလား။ လောကမှာ ငါ့လိုလူချည်း မဟုတ်။ သူ့လို လူလည်း ရှိရမည်။

ဦးပဉ္စင်းက ကြွားသည်ကို ငွေလှိုင်တို့ ယုံကြည်သည်။ ထိုယုံခြင်းသည် ကောင်းသလား။ သူတို့ ယုံကြည်သောကြောင့် ထိုမီးနေသည်မ အသက် ရှင်ရသည်။ လောက၌ အမြင်တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်ကာ ရှိလေသည်။ မကောင်းနှင့် မကောင်းခြင်းသာ ဆက်သွယ်နေသည် မဟုတ်။ (ဝါ) အကောင်း နှင့် အကောင်းခြင်းသာလည်း ဆက်သွယ်နေခြင်း မဟုတ်။ မကောင်းနှင့် အကောင်းလည်း ဆက်သွယ်နေသည်။ မဟုတ်နှင့် အဟုတ်လည်း ဆက်သွယ် နေပေသည် ... ဟု စဉ်းစားမိလေ၏။ အကုသလာဓမ္မာ ... ကုသလာဓမ္မာ ဆိုသော ပဋ္ဌာန်းတရားတော်ကိုပါ ဆက်စပ် စဉ်းစားမိပြန်လေ၏။

ဘိုးသင်း၏အဖေသည် ထိုအကြောင်းကို အရပ်ထဲတွင် ရေပန်းစား စကား ဖြစ်လာသောအခါ ဘုန်းကြီး၏ ရှေ့တွင် ဘိုးသင်းကို ခေါ်ကာ မေးမြန်းရာ၊ ဘိုးသင်းသည် ဤသို့ ဖန်တီးကာ ပြောလေသည်။

‘ပေါက်ကိုင်းရွာ၏ ကျောင်းတွင် အုန်းပင် သုံးပင်လောက်မှ အသီးများသည် မြေကြီးနှင့် ထိအောင်ပင် သီးနေသည်ဟု အာဂန္တု ဦးပဉ္စင်းက ပြော၍ ညတွင်းပင်ကြည့်ရန် ထိုကျောင်းသို့ သွားရာ သင်္ချိုင်းအတွင်းမှ ညည်းသံ ကြားရ၍ ...’ စသည်ဖြင့် ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထိုမီးနေသည်ကား တစ်လခန့်ရှိ၍ ကောင်းစွာ နေကောင်းသောအခါ ဘိုးသင်းကို ခေါ်၍ ‘မင်းတို့ ကျေးဇူးကြီးပါသည်’ ဟု စတင်ကာ ပြောလာရာ၊ ဘိုးသင်းသည် ရှေ့သို့ တော်တော်ပင် မြင်သဖြင့် ‘ပြီးလျှင် ပြီးတာပဲ ခင်ဗျာ’ ဟု ထ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ထိုမီးနေသည်ကား ဘိုးစိန်၊ လှဖေ၊ ငွေလှိုင်တို့ကို ခေါ်သော်လည်း မရချေ။ ၎င်းတို့၏အိမ်သို့ သွားသော်လည်း အတွေ့မခံကြချေ။ ဘိုးစိန်၊ လှဖေ၊ ငွေလှိုင်တို့ကပင် မိမိက ကယ်ဆယ်ထားသူထံက ဆုလာဘ်ကို လက်ခံသော သူသည် သုဘရာဇာနှင့် အမြီးပိုင်း ခေါင်းပိုင်းဟု ပြောဆိုကြလေသည်။ ထိုသို့လျှင် ၎င်း၏ သူငယ်ချင်းများ အချို့နှင့် စိတ်ဓာတ်စွဲလမ်းခြင်းမှာ ဘိုးသင်းသည် အားလပ်သော ညများ၌ ဒဏ္ဍာရီများကို ပြောဆိုပြခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဘိုးသင်းသည် ထိုသို့လျှင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကပင် အချိန်အားရ သည်အတိုင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းက စာတိုက်အိုကြီးများနှင့် ပျော်မွေ့နေခြင်းများ၍ တောက်တိုမည်စ ပုံတို ပုံစများ၊ ဒဏ္ဍာရီများ၊ စာပေကျမ်းဂန်များကို တီးခေါက်မိသည်သာ မဟုတ်၊ ခေတ်အလျောက် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးဖြင့် ဗဟုသုတများကိုလည်း လေ့လာလေသည်။

ဘိုးသင်းသည် ဆောင်းဦးပေါက်၊ ထိုနှစ်တွင် ကျောင်း စာမေးပွဲအပြီး၌ ၎င်း၏သူငယ်ချင်းများနှင့် ထင်ကိုင်းရွာသို့ ငါးရက်ခန့် လိုက်သွားပြီးလျှင် နံနက်ချိန်တွင် လယ်ကွက် ပပ်ကြားအကံထဲများ၌ ဖားထိုးခြင်း၊ ညအချိန် ဖားမီးရှူးထွန်းခြင်းတို့ကို ပြုလေ၏။ ထိုဖားများကို တော၌ပင် ကျပ်တင်သဖြင့် ကျပ်တင်ခြင်း သဘောကို နားလည်သည့်ပြင် ဖားအကြောင်းကိုလည်း သတိထားမိသည့်အတိုင်း ဖားတွင် အထင်အရှား ဖားအိုင်း၊ ဖားပေါင်စင်း၊ ဆောင်းဖားတို့ ရှိရာတွင် ဖားအိုင်းနှင့် ဆောင်းဖားကို အဘယ်ကြောင့် လူများသည် ကြိုက်နှစ်သက်၍ စားကြောင်းကိုလည်း သတိပြုမိလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဘုန်းကြီးသည် ကံလယ်ရွာ အလှူသို့ ပင့်သဖြင့် သွား

လေ၏။ ထိုအခါတွင် ကြက်ဝါသနာပါသော ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးသည် ရောက်လာ၏။ ထိုဦးပဉ္စင်း၏ အမည်ကို မဖော်ပြသင့်၍ မဖော်ပြလိုပါ။

ထိုဦးပဉ္စင်းကား ကြက်ဝါသနာသာ ပါသည် မဟုတ်။ ခွေးများကို မွေးမြူခြင်း၌လည်း ဝါသနာကြီး၏။ သို့ရာတွင် ထိုဦးပဉ္စင်းသည် တောရွာတစ်ရွာရှိ ကျောင်း၌ နေရသည့်အလျောက် သူ၏ခွေးများကို တောထဲမှ ကျားသစ်က ဖမ်းယူကာ စားခြင်းကို မကြာခဏ ခံရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျားနှင့် သစ်ကို ထိုဦးပဉ္စင်းသည် အတော်မှန်းဟန် ရှိပေသည်။ ဤတွင်မျှမက ထိုဦးပဉ္စင်းသည် ကြက်တည်ခြင်းကိုလည်း ဝါသနာထုံ၍ တောကြက်များကို ရအောင် တည်ပြီးသော် ယဉ်အောင် မွေး၍ အိမ်ကြက် တိန်ညင်မများနှင့် သားဖောက်ခြင်းကိုလည်း ပြုလေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့သောအခါ ထိုဦးပဉ္စင်းနှင့် ဘိုးသင်းတို့သည် ဘုန်းကြီး မရှိခိုက် နံနက်စောစော ကြက်တည်ရန် သွားကြလေ၏။ တောသို့ ရောက်သော် ဦးပဉ္စင်းသည် တည်ကြက်ကို မွေးထား၏။ ဘိုးသင်းသည်ကား ညွတ်ကွင်းများ၊ ကိုယ်ရည်တတ်များကို စိုက်၍ ကြက်ကို ကြက်ဆူးတိုင်နှင့် ခိုင်ခိုင် ကိုယ်ရည်တတ်များ အတွင်း၌ ထားခဲ့၏။ ဦးပဉ္စင်းနှင့် ဘိုးသင်းသည် မချမ်းမစီးနိုင်ဘဲ ပုန်းအုံချုံကလေး အတွင်းက ဝပ်ကာ ချောင်းကြည့်နေကြ၏။

တည်ကြက်ကား တောင်ပံပြင်းစွာရိုက်၍ “ငါ့ဗိုလ် ငါမင်း” ဆိုလိုသော သဘောနှင့် တွန်တော့လေပြီ။ တောကြက်ဖကြီးကား ငါ့နယ်ပယ်သို့ ဘယ်ကြက် လာရသနည်းဟု ဒေါသမာန်ပါပါ တွန်ကြေးလျက် ကြက်မအခြွေအရံ၊ မြီးကောင်ပေါက် ကြက်ဖကလေး အခြွေအရံ များစွာနှင့် ရန်သူကို နှိမ်နင်းရန် လိုက်လာလေတော့ပြီ။

သဘာဝကား အတော်ပင် ဆန်းကြယ်ပေသည်။

တောကြက်၊ ခါ၊ ရစ်တို့သည် တစ်တောတွင် တစ်ဖသာ နယ်သတ်မှတ်၍ မင်းမူနေလေသည်။ မိမိ၏နယ်၌ အခြား ထောင်ထားသော အဖများ ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို သည်းမခံလိုပေ။ ချက်ချင်း နှိမ်နင်းလိုက်ပေသည်။ ချိုးနှင့် ငုံးမှာလည်း ထိုသဘောဆင်ဆင်ပင် ဖြစ်သည်ကို ဘိုးသင်းသည် မှတ်သားထားပေသည်။

တောကြက်သည် အိမ်ကြက်၊ တည်ကြက်၊ တိန်ညင်ကြက်ဖကို ခွပ်ရန် လိုက်လာ၍ ချဉ်းကပ်လာလေပြီ။ ရန်စောင်ကာ ရှိနေချေပြီ။ ထိုအဖြစ်ကို ဘိုးသင်းနှင့် ထိုဦးပဉ္စင်းသည် ကြည့်ကောင်းသဖြင့် အားမရနိုင်ဘဲ ကြည့်နေ၏။

ထိုအတွင်း အိမ်ကြက်က တောင်ပံရိုက်၍ တွန်ပြီးရင်း တွန်နေရာ တွင် ကျားကြီးတစ်ကောင်သည် ငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက်နှင့် ပေါ်ပေါက်လာလေ တော့၏။ ဦးပဉ္စင်းကား ကြောက်၍ ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ပုနေတော့၏။ ဘိုးသင်းကား အခြေအနေကို အက်ခတ်၍နေ၏။ “ဘာသဘောလဲ” ဟု စဉ်းစား၏။ ကြက်တွန်တာနှင့် ကျား လာရသလား။ ဒီကျားဟာ သည်လို ကြုံဖူး၊ တွေ့ဖူးလို့ ကြက်တွန်သံ ကြားတာနှင့် ရောက်လာသလား။ ဦးသာ ရောက်ရဲ့ ကျားလိုများ ဖြစ်နေသလားဟု ဘိုးသင်းသည် စဉ်းစားနေ၏။

ကျား ရောက်လာ၍ တောကြက်ကား ရဲ့သွား၏။ ကျားကား ဖယ် သယောင်နှင့် တစ်ဖက်သို့ သွား၏။ တည်ကြက်က တောင်ပံကို ပြင်းပြင်း ရိုက်ကာ တွန်လိုက်တိုင်း တောကြက်သည် ထိုးလိုက်လာ၍ ကျားသည် ပြန်လာပြန်၏။ ဤနည်းဖြင့် အတန်ကြာသွားရာ ကျားက ဖယ်သွားမလို ဟန်နှင့် သွားလိုက်၊ တည်ကြက်က တွန်သော် ပြန်လာလိုက်နှင့် ကြည့်၍ ဘိုးသင်းကလေးမှာ သဘောကျနေ၏။ တောကြက်ကလည်း တောဟိန်း အောင် တွန်နေ၏။ ကျားသည် တောတွင်း ထိုကြက်ပွဲမှ ဖယ်မသွားနိုင်။

ဦးပဉ္စင်းကား ကြောက်လွန်း၍ သင်္ကန်းကို ခြုံပြီးသော် ပု၍ ကုပ်နေ ၏။ ဘိုးသင်းမှာကား သဘောကျ၊ ကြည့်ကောင်းနေသည်။ ကပွဲကလေး တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ ဤသို့ စဉ်းစားမိလာလေတော့သည်။

ဒီကျားဟာ စပါးကြီးချက်ညိုမိသော သားကောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ သည်။ တည်ကြက်၏ အသံကို ကြားရတိုင်း ပြန်၍ ပြန်၍ လာသည်။ ကြက်၏ အသံသည် ကျားကို ညှို့ထားနေဟန် ရှိသည်။ ဆန်းလှပါဘိ တကား။

သတ္တဝါ၏ စရိုက်နှင့် သဘာဝတန်ခိုးသည် အတော် ထူးဆန်းပါ တကားဟု ဘိုးသင်းသည် အောက်မေ့နေလေပြီ။ မုဆိုးဋီကာနှင့် တောမာယာ ဆိုသော ပုရပိုက်ကို ဖတ်ဖူး၍ ကျား၏ဖြစ်ထွေကို စဉ်းစားသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ထိုခဏထွင် တောဝက်တောင်းကြီး တစ်ကောင်သည် ရောက်လာ၏။ တော ကြက်များ အချို့သည် ကတော် ... ကတော် ဟု လန့်၍ မြည်ကြလေ၏။

တောဝက်တောင်းကြီးသည် ကျားကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပြီးသော် ဇောင်းမွေးထောင်လျက် ရန်စောင်နေပြီ။ ကျားကား ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ နှုတ်ခမ်းမွေးကို သပ်နေပြီး ဦးပဉ္စင်းက ထိုတောကပွဲကို ဘိုးသင်းအား လက် တို့၍ ပြ၏။ ဘိုးသင်းသည် ကြည့်ကောင်းသည်ထက် ဤသို့ စဉ်းစား၏။

ဝက်သည် ကျား၏အစာ။ ဤကျားသည် ဘာမှိုင်းမိနေသလဲ။ ဒဏ္ဍာရီ
ထဲတွင် ပါသည့် ကျားသူတော်လား။ ဝက်ကို ကြောက်နေသလား။

ထိုအတွင်း တောကပ္ပိကလေး၌ တည်ကြက်က တောင်ပုံနက်၍ ပြင်း
ထန်စွာ တွန်နေ၏။ ကျားသည် ငိုငို၍နေ၏။ ထိုခဏစဉ်တွင် တောဝက်
တောင်းကြီးသည် ကျားကို တအားကုန် ထိုးကော်ကာ ပက်လိုက်ရာ ကျားပါ
ကြီးသည် နောက်သို့ ပြန်ကာ လဲကျသွားလေ၏။ တောဝက်တောင်းကြီး
လည်း ဦးတည်ရာ ပြေးသွားလေ၏။ တောကြက်တို့ကား လန့်ပြီးသော်
ပျံသွားကြလေ၏။

ထိုအခါ ဦးပဉ္စင်းသည် 'ဟာ ...' ဘာဖြစ်ကုန်သလဲ၊ ကျားကြီး နောက်
လန်လဲကျသွားပြီ' ဟု ဆိုတော့၏။ ဘိုးသင်းလည်း ကျားကြီးကို ဝက်ပက်လို
သေပြီ၊ တောကြက်များလည်း ပျံကုန်ကြပြီ ဆိုကာ ထ သွားပြီးလျှင် ကင်း
ညွတ်များကို နတ်နေလေတော့၏။ ဦးပဉ္စင်းလည်း ထ လိုက်လာ၍ ကိုယ်ရံ
ညွတ်များကို နတ်လေတော့၏။

ဦးပဉ္စင်းနှင့် ဘိုးသင်းသည် တည်ကြက်ကို ယူခဲ့၍ ကျားသေကြီးကို
ထားခဲ့ပြီးသော် ပြန်လာလေ၏။ ဦးပဉ္စင်းသည် နံနက် အရုဏ်ဆွမ်းကို မော
မောနှင့် ဘုဦးပေးလေ၏။ ဘိုးသင်းကား ကျားသေကို အဖော်များနှင့် သွား
ရောက်ကာ ထမ်း၍ ယူလာခဲ့လေသည်။ ထိုကျားသေကြီးကို ကျောင်းသား
ကြီးတို့သည် ထမ်း၍ ရုံးသို့ သွားပို့ရာ ဆုရလေသည်။

ကျောင်း၌ ထိုဝက်ကြီးနှင့် ကျားအကြောင်းကို အဆန်းတစ်ခုကဲ့သို့
ဦးပဉ္စင်းသည် ပြောပြနေလေရာ၊ ဘိုးသင်းက ဤသို့ ပြောလေ၏။

'ကိုယ်တော် တည်ကြက်ရဲ့ ချိုင်းမှာကြည့်၊ ကျားမွေး ပါရမည်'
ဦးပဉ္စင်းများနှင့် ကိုရင်ကြီး၊ ကျောင်းသားများတို့သည် ကြည့်ကြရာ
ထိုတည်တိန်ညင်၏ ချိုင်း၌ ကျားဝါမွေး ပါနေသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။
ဘိုးသင်းသည် ၎င်း၏ စာမှရသည့် ဗဟုသုတ၊ ကြက်တည်သမားတို့ထံမှ
ရသည့် ဗဟုသုတတို့နှင့် ဤသို့ ပြောပြလေ၏။

'ထိုကြက်က အတောင်ပံကိုရိုက်၍ တွန်သော် ကျားသည် ကြားရာ
အရပ်က ထိုကြက်ထံ လာရလေသည်။ မလာဘဲ မနေနိုင်ချေ။ ဥပမာဆိုသော်
သံသည် သံလိုက်ထံ ပြေးလာရသလိုပဲ။ ကျားသည် ကြက်၏ထံ ရောက်
သော် ကြက်၏ညှို့ဓာတ် မိချေပြီ။ စပါးကြီးမြွေသည် သားကောင်များကို
ညှို့သကဲ့သို့ ထိုကြက်၏ အသံသည် သူ့အနီး ရောက်လာသော ကျားကို

ညှို့လေတော့ပြီ။ သတ္တဝါတစ်ခုမှာ အဘယ်ကြောင့်ဟု လွယ်လင့်တကူနှင့် စဉ်းစား၍ မသိနိုင်သော တန်ခိုးတစ်ခုခု ရှိတတ်ပါတယ်။

ကျားသည် မှိုင်းမိသလို တွေဝေသွားလေပြီ။ ကျားသည် ကြာသော် မျက်စိပြာလာလေပြီ။ ထို့အတူ တောနက်ကြီးထဲ၌ သင်းရွေချပ်ကောင်နှင့် လင်းမြီးဆွဲငှက်သည် လူကို မှိုင်းမိအောင် ညှို့တတ်၍ တောသွား၊ တောလည် ဟူသမျှ မှာထားရပါတယ်။

‘ဒီအခါ တောဝက်ဟာ ကြက်များရဲ့အသံကို ကြားရလို့ တောင်ယာ ပေါက်မှ ရန်စောင်ကာ နေပြီ။ သည်တောင်ယာပေါက်မှာ ဖရုံသီး၊ ပဲစိမ်းစား၊ ပျောက်ဥများ ရှိရမည်ဟု ဝက်က လာခဲ့တာပါပဲ။ ဒီလိုနှင့် တောဝက်ကြီးဟာ ကျားကို တွေ့နေပေပြီ။ ဝက်က ကျားကို သူ့ရန်သူဟု အောက်မေ့ကာ တိုက်ဖို့ ချက်ရှာနေတယ်။ ကျားက မှိုင်းမိသလို တွေဝေနေလို့ သူ့အစာ ဝက်ကို မမြင်။ မျှစ်ချိုး သွားတဲ့သူဟာ သင်းရွေချပ်ရဲ့ ညှို့ဓာတ်မှိုင်းမိလာရင် ဝါးရုံပင်ကို မမြင်နိုင်တော့ပေ။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။ ထိုသဘောသည် ကြောက်ခြင်း သဘောကို လိုက်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျားဟာ နေထွက်လာလို့ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေတာနှင့် ကြောက်လာပါတယ်။

‘ညှို့ဓာတ်အမိခံရတဲ့ သတ္တဝါများဟာ သည်လိုသဘောပါပဲ။ ဒီအခါ မှာ ဝက်ကြီးဟာ ကျားကို ရန်စောင်နေရာ၊ ကျားဟာ မှိုင်းမိလို့ တွေဝေကာ နှုတ်ခမ်းမွှေးကို သပ်နေစဉ် ဝက်က ချက်တစ်ဖြုတ် အောင်းလိုက်တာပါပဲ။

‘တိန်ညင်ကြက်များမှာ အချိုးမျိုး ရှိပါတယ်။ တိန်ညင်ကြက်တိုင်း တည်လို့ မရပါ။ အချို့ ကြက်ဟာ တောထဲသို့ရောက်ရင် ကြောက်လို့ မတွန် ဝံ့တော့ပါ။ အချို့ ကြက်မှာ သူ့အသံကို ကြားတာနှင့် တောကြက်များဟာ မလိုက်တော့ပါ။ အချို့ ကြက်မှာ သူ့အသံကို ကြားရင် ကြက်မတွေ့ဟာ များလိုက်လာတယ်။ အချို့ ကြက်မှာ ချေ၊ ယုန်၊ သစ်၊ မြေ စသည်ဖြင့် လိုက်တတ်ပါတယ်’

ဘိုးသင်းသည် ထိုသို့ ပြောပြသော်လည်း ဦးပဉ္စင်းများနှင့် အခြား သူတို့သည် သဘာဝနှင့် တော၏အကြောင်း သဘောပေါက်ကြဟန် မရှိပေ။

ထို့နောက် များမကြာမီ တစ်နေ့သောညတွင် ကျောင်းမှာ ဘေးမဲ့ မွှေးထားသော “ငတော” အမည်ရှိသည့် ဝက်ကြီးတစ်ကောင် ရှိရာ၊ ထို ဝက်ကြီးသည် လန်၍ ကျောင်းအောက်သို့ ပြေးလာ၏။ ထို့နောက် ည လ သာသာတွင် ငှက်များထိုးသံကို ကြားရ၏။ ထိုအခါ ဘိုးသင်းသည် ‘ဟေ့

ဝက်ကြီးကို ကျားလာချောင်းပြီ' ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကြောင့် အချို့သည် ကြောက်ကြ၏။ အချို့သည် မယုံကြ။ အချို့ကား ဘာလုပ်ရမလဲဟု မေးကြ၏။

ဘိုးသင်းသည် ခဏစဉ်းစား၍ ဘုန်းကြီးအား အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားပြီးသော် ရဲသော လူငါးယောက်လောက်နှင့် ကျောင်းနောက်ဖေး ကုဋီနားတွင် မီးဖို၏။ မီးဖိုထဲသို့ ဝါးလုံးစိမ်းများကို ထည့်၏။ ဝါးလုံးစိမ်း များကို မီးလောင်သောကြောင့် မီးဖိုမှ သေနတ်သံကဲ့သို့ တဖြောင်းဖြောင်း သော အသံများ ထွက်နေကြ၏။ ထိုနေ့ည၌ ကျောင်းမှ ဝက်ကြီး ဘေးကင်း သွားရလေ၏။ ထိုနောက် သုံးရက်ကြာသော် နံနက်စောစော၌ ငတောသည် ထမင်းစားရန် မလာတော့ပြီ။ ရှစ်နာရီ အချိန်ခန့်တွင် လင်းတများ ဝဲသည်ကို မြင်ကြ၍ လူကြီးများသည် ဓား၊ လှံ၊ တုတ်များကို ကိုင်စွဲကာ တောစပ်၌ သွားရှာရာ ငတော သေနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဝက်ကြီး ငတောမှာ နောက်ပိုင်းက စ၍ အစားခံထားရသဖြင့် နောက်ပိုင်းနှင့် အူ၊ အသည်း၊ အဆုတ် တို့ မရှိတော့ပြီ။

ထိုဝက်ကြီးကို ယူခဲ့ကြ၍ ထုံးစံအတိုင်း ကိုင်ဖျက်ကြရာ ဝက်မှာ အသား မရှိတော့ဘဲ အခေါက်နှင့် အဆီများသာ ရကြ၍ ဝက်ဆီ သံပုံးနှင့် လေးလုံး၊ ဝက်ဆီဖတ်နှင့် ဝက်ခေါက် တောင်းနှင့်သုံးလုံး ရနေပေသည်။

ထိုနေ့ညသော် ဘိုးသင်းသည် ဘုန်းကြီး မသိရအောင် သေနတ်သမား သုံးယောက်ကို ကျောင်းသို့ ခေါ်ထားလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုည၌ ကျား၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှပင် မမြင်ကြရပေ။ ထိုသို့နှင့် သုံးရက်ဆက်ကာ စောင့် သော်လည်း ကျားသည် မပေါ်လာ၍ လက်လျှော့ပြီးသော် ဘိုးသင်းသည် ဤသို့ စဉ်းစားမိလေ၏။

ကျားသည် အဆီများသော ဝက်သားကို မစားလို၊ ပျိုနုသော ဝက်သား ကိုသာ စားလိုဟန် ရှိပေသည်။ စင်စစ် ဤကျားသည် ဤမှာ ဝက်ရှိ၍ ဝက်သားကို စားလိုခြင်းကြောင့် လာရောက်ဟန်မတူ။ ယခင်က တောဝက် ပက်၍ သေသွားသော ကျားကြီးကို ကျောင်းအနီး ဧရပ်သို့ ယူလာသဖြင့် ထိုကျား၏ အဖော်သည် လိုက်ရာရင်း ဝက်ကြီး ငတောနှင့် တွေ့သွားဟန် တူသည် ဟုလည်း ဘိုးသင်းသည် သတိပြုမိလေသည်။

အခန်း [၁၅]

ကပ်၍ ပါလာသော ဗြာဟ္မထဝါဒ

ဘိုးသင်းသည် ငယ်ငယ်က စ၍ သူတစ်ပါး လှူစာ တမ်းစာ ဖြစ်သော ကျောင်းက ထမင်း ဟင်းများကို အလွန် စားခဲ၏။ သို့ရာတွင် ကျောင်းအတွက် အလုပ်လုပ်စရာ ရှိသည်များကို သူတစ်ပါးကို လုပ်ပါ။ လုပ်ပေါ့ဟု မခိုင်း သော်လည်း မိမိကိုယ်တိုင် ဦးတည်၍ လုပ်လေ့ရှိပေသည်။

ဘိုးသင်းတို့၏ ကျောင်း၌ မိုးအခါတွင် မြက်များ အလွန်ပေါက်၍ တစ်လမှာ နှစ်ခါလောက် ပေါင်းထိုးရပေသည်။ ထိုအခါ ကျောင်းတွင် ပွဲ သုံးပွဲ ရှိရာ၊ ပွဲသုံးပွဲကို တာချ၍ မိမိ၏ပွဲ တာကျသောနေရာကို ပေါင်းရှင်း ရလေသည်။ ထိုပွဲသုံးပွဲကိုလည်း မည်သည့်နေရာဟု မဲချသည့် စနစ်နှင့် ဘုန်းကြီးက ခွဲဝေပေးရာ၊ ခွဲဝေပေးတိုင်း ဘိုးသင်းက အလယ်ပိုင်းနှင့် အနောက် ပိုင်းကိုသာ ပထမ၊ ဒုတိယ မဲချပြီး ‘သူတို့ လိုချင်သည့် နေရာကို ယူပါစေ၊ တပည့်တော်တို့ အရှေ့ပွဲက သူများ မလိုချင်သည့် အကွက်ကို ယူပါမည်’ ဟု တာဝန်ယူလေသည်။

ထိုသို့နှင့် အလုပ်လုပ်သောအခါ အခြားပွဲက ပွဲခေါင်းများမှာ မိမိ တို့က သက်သာခို၍ ငယ်သားများကို ခိုင်းနေပေသည်။ အရှေ့ပွဲက ပွဲခေါင်း ဘိုးသင်းကား ဤသို့ မဟုတ်။ ကိုယ်တိုင် နှစ်ယောက်ကိုင် တူးရွင်းကြီးကို အရင်းက ကိုင်၍ အားနည်းသူကို အဖျားက ကိုင်စေကာ ထိုးလေသည်။ ထို့ကြောင့် အရှေ့ပွဲက လူအားလုံးသည် တက်စီလက်စီ ညီညီညွတ်ညွတ် လုပ်ကြံသဖြင့် ဘယ်အခါမဆို အရှေ့ပွဲ အလျင်ပြီး၍ ပေါင်းမြက်လည်း အလွန် ပြောင်လေသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ထိုသို့သော အချိန်တွင် ဘိုးသင်းသည် ခုနစ်တန်းအောင်ပြီး ဖြစ်၏။
 ပထမတန်းက စတုတ္ထတန်းအထိ ကျောင်းသားများမှာ သူ့လက်ထဲ
 တွင် ရှိသည်ပြင် အလွတ်ပညာသင် လူကြီးများအား ဂဏန်းနှင့် သဒ္ဒါကို
 လည်းကောင်း၊ အချို့ ငါးတန်း ခြောက်တန်းက ညှိသော ကျောင်းသားများ
 အား ညအချိန် ဂဏန်းနှင့် သဒ္ဒါကို လည်းကောင်း သင်ပြပေးလေသည်။
 ယင်းသို့ဖြစ်၍ ဟန်ကြီးပန်ကြီး လေတလုံး မိုးတလုံးနှင့် နေလိမ့်
 မည်ဟု ထင်ဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း မနေ။ အလုပ်ရှိသော် ဦးတည်၍ လုပ်လေ
 သည်။ ဟန်ကြီးပန်ကြီးနှင့် လူကြွားများကို ကြည့်၍လည်း အစဉ် ပြုံးလေ
 ရှိသည်။

တပေါင်းလ ရောက်သော် အားလပ်သောနေ့များတွင် ကျောင်းဘေး
 ပတ်လည်၌ ဘုန်းကြီးက မခိုင်းဘဲနှင့် ဘိုးသင်းက ဦးဆောင်၍ မီးတာခြင်း
 ကို ပြုလေသည်။ ထိုအခါ ရှင်လူထွက် လူကြီးများနှင့် အခြား လူကြီးများ
 သည် မပါမဝင်သဖြင့် ဘိုးသင်းသည် ၎င်းတို့အား တကယ်မသိတတ်သော
 သူများ၊ မသိတတ်သော သူများသည် အလကား လူပိုတွေ၊ ပိုနေရုံ ပိုလျှင်
 တော်သေး၊ သူတစ်ပါး လုပ်သည်ကို ဖျက်သတတ်ဟု သတိထားလေသည်။

တပို့တွဲ၊ တပေါင်းလများတွင် ကိုရင်၊ ဦးပဇွင်းများက အဖိတ်နေ့
 တိုင်း အမှိုက်လှည်းကြသည်။ ဘိုးသင်းက ခေါင်းဆောင်၍ အမှိုက်ကျုံး
 သဖြင့် ကျောင်းသားအားလုံး မခိုမကတ်ဘဲ အမှိုက်ကျုံးကြသည်။ ရှင်လူထွက်
 များနှင့် အခြားလူကြီးများကား တဟောဟောနှင့် မောနေကြလေသည်။

တပေါင်းလ အဖိတ်၊ လပြည့်၊ လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့များ၌
 ဆွမ်းကြီးခံများ ရှိ၍ အလွန်ပင် ထမင်း၊ ဟင်း၊ မုန့်ပဲသရေစာတို့ ပေါသဖြင့်
 ဘိုးသင်းသည် ထိုရှင်လူထွက် လူကြီးများနှင့် အခြားလူကြီးများတို့အား
 ထမင်းဟင်းများကို ကောင်းစွာ ကျွေးလေသည်။ မုန့်နှင့်တကွသော လက်ဖက်
 ရည်ပွဲများကိုလည်း ကောင်းစွာ ချထားပေးစေလေသည်။

ထိုသူတို့လည်း အားရပါးရ စားသောက်ကြသည်။ ထိုအခါ ပွဲသုံးပွဲမှ
 ပွဲခေါင်း အကြပ်များအား ဘိုးသင်းက ခေါ်၍ ‘နင်တို့ ဟိုလူကြီးများအား
 မမေ့မလျော့ကြနှင့်၊ သတိပြုပြီး ကောင်းစွာ မွန်စွာ ကျွေးကြ။ အမှိုက်ကျုံးဖို့၊
 ပေါင်းထိုးဖို့၊ မီးတာဖို့၊ စသည်ဖြင့် ကျောင်းရဲ့အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ရှိတဲ့အခါ
 နင်တို့ သွားမခေါ်ကြနှင့်။ သူတို့ကိုလည်း မတွက်ကတ်ကြနှင့်။ သူတို့က

တို့လို အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတန်းစား မဟုတ်ဘူး။ ကြားလား၊ မှတ်ထား။ နောက် ထပ်ပြီး မင်းတို့အား ငါ မပြောဘူး' ဟု ပြောပြလေ၏။

ဘုန်းကြီးနှင့် ဦးပွဲင်းကြီးကား ဘိုးသင်း၏ လုပ်ကိုင်ပုံကို ကြည့်ပြီး တီးတုံး ပြောကြသည်မှာ 'တကယ် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကောင်၊ ကြီးများ ကြီးရင် ဘယ်လိုနေမလဲ၊ ဒီစိတ်သဘောမျိုးကို မပြောင်းလဲဘဲ သွားရင် သူနှင့် တွေ့ရတဲ့ လူများဟာ ဘယ်လိုနေကြမယ် မသိ' ဟု ပြောနေ ကြလေသည်။

တပေါင်းလ၌ တောက ကျောင်းသားများသည် မိမိတို့၏အိမ်က ပြန်လာခါဖြေစ်၍ အတော်ပင် ဆူဖြိုးကြ၏။ ဆန်များလည်း တစ်တင်း၊ နှစ်တင်း စသည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဆီလည်း တစ်ပိဿာ၊ နှစ်ပိဿာ စသည်ဖြင့် လည်းကောင်း ပါလာကြသည်။ အခြား ပဲစေ့၊ ပိန်းဥ၊ ပဲငမောက်ဥ စသည်များနှင့် ရေချို ငါးခြောက်၊ အမဲကျပ်တင်ခြောက်၊ ဆောင်းသားခြောက် စသည်တို့လည်း ပါလာကြ၍ ညအချိန်မှာ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြလေ သည်။ ၎င်းတို့ကို ကျောင်းမှ ညစားဟု ခေါ်လေသည်။

ဘိုးသင်းသည် ထိုလ၌ များသောအားဖြင့် နံနက်တွင်သာ ၎င်း၏ အိမ်တွင် ထမင်းပြန်စား၍ ညနေတွင် တစ်ခါတလေ သုံးလေးရက်ဆက် ပြီးသော် အိမ်သို့မပြန်ဘဲ ထိုညစားများနှင့် ချက်ပြုတ်စားသောက်နေလေ သည်။

တစ်ခါသော် အိမ်သို့ ညနေမပြန်သည်မှာ လေးရက် ရှိသဖြင့် ဦး ဘိုးသာသည် ကျောင်းသို့ လိုက်လာရာ ဘိုးသင်းသည် တန်းလျား ကုလား ထိုင်ကလေးတစ်ခုပေါ်၌ ပေစာကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဘုန်းကြီး လည်း မနီးမဝေးမှာပင်ရှိ၍ 'နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး ဘာကိစ္စလဲ' ဟု မေးရာ၊ ဦး ဘိုးသာက 'ဒီအကောင် ညနေ အိမ်ပြန်မလာတာ လေးရက်ရှိပြီ၊ ဘယ်မှာများ စားသောက်နေပါသလဲလို့ လိုက်လာတာပါ ဘုရား' ဟု လျှောက်ရာ 'ဟော ဟိုမှာ သူ့အကောင်တွေ ထမင်းဟင်း ချက်နေကြတယ်' ဟု ဘုန်းတော်ကြီး က အမိန့်ရှိလေသည်။

ဦးဘိုးသာလည်း ဘိုးသင်းအား 'မင်း ဘာစာကြည့်နေသလဲ' ဟု မေးရာ၊ ဘိုးသင်းက သူနာပရန္တတိုင်းကြီး ခြောက်ခန်းရာတွင် အရည်းများ အကြောင်းကို ကြည့်နေပါတယ်ဟု ဆိုရာ၊ အဖေဖြစ်သူ ဦးဘိုးသာက 'မင်း နယ်ကွယ် ... ကြံကြံစည်စည်၊ စာကိုပဲ ကြည့်လို့ အားမရဘူးလား' ဟု

ဆိုရာ ဘုန်းကြီးသည် ပြုံးနေလေ၏။ ဘိုးသင်းက ဤသို့ သူ့အဖေအား ပြောပြလေ၏။

‘ရစ်တန်းမှာ သင်ရတဲ့ ကန်တော်မင်းကျောင်း မေတ္တာစာထဲတွင် အရည်းတော့်ဆရာ မဟာထေရ်ကျော် ကန်တော်မင်းကျောင်း မေတ္တာလောင်း သား ... ဟု အစချီကာ ပါနေလို့ အရည်းအကြောင်းကို သဘောသရုပ်နှင့် တကွ သိချင်လို့ပါ’

ဦးဘိုးသာကား အံ့အားသင့်နေ၏။ ဘုန်းကြီးက ပြုံး၍ ‘ဘယ့်နယ် ခင်ဗျား၊ အရည်းဆိုတာ ဘာလဲ၊ အရည်းများရဲ့သဘောကို နားလည်ရဲ့လား၊ ခင်ဗျားသိတဲ့ အရည်းက သီရိပစ္စယာ၊ ပုဂါရာမတို့မှာ ပန်းဦးလွတ် ပူဇော် ခြင်း ခံယူနေတဲ့ အရည်းများကိုသာ သိမှာပါ’ ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဦးဘိုးသာသည် လေရှေ့၍ ‘အိမ်တော့လည်း လာဦးမှပေါ့ ကွယ်’ ဆိုရာ၊ ဘိုးသင်းက ဤသို့ ပြန်ကြားလေ၏။

‘ကျွန်တော် ညနေအိမ်ပြန်ဖို့ သူငယ်ချင်းများက လာခေါ်ပါတယ်။ မလိုက်ရင် ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်ရာရောက်လို့ လိုက်ရ။ လိုက်သွားရတော့ မြောက်ဘံခါးက စ၍ အရှေ့ဘံခါးအထွက် ဦးစိန္တူ အိမ်နားအထိ သိချင်းဆို၊ ပါးစပ် ဗုံဆိုင်းတီး၊ တစ်ခါတစ်ခါ မတော်တရော် သံချပ်တွေထိုး၊ ကျွန်တော့် ခေါင်းပေါ်ကျ၊ ကျောင်းသားတွေကို ဘိုးသင်းက ခိုင်းတိုင်း လုပ်ကြရတယ် လို့ စွပ်စွဲ’

‘မင်းက သည်လို မလုပ်နှင့်လို့ ဆိုပါလား’

‘ဟာ ... အဖေ့နယ် ... သူများ လုပ်ချင်တာ၊ ဆိုချင်တာ၊ ပြောချင် တာကို မလုပ်နှင့်၊ မဆိုနှင့်၊ မပြောနှင့်လို့ ဆိုတာဟာ သူများကို ဟန့်တားရာ ရောက်တယ်။ သူများကို ဟန့်တားခြင်းဟာ လူ၏ အခွင့်အရေးကို ပိတ်ပင်ရာ ရောက်တယ်။ သူတစ်ပါးကို မဟန့်တားရဘူး။ သူတစ်ပါး မလုပ်ချင်အောင်၊ မဆိုချင်အောင်၊ မပြောချင်အောင်၊ သဘောတရားများကို ကျကျနန နားလည် အောင် အနုသဘောနှင့် ပြုပြင်ပေးရတယ် ခင်ဗျ။ အမျှမျှ ... ဆိုတာနှင့် သဘောတရားကို နားမလည်နိုင်ဘူး ခင်ဗျ’

ဘုန်းတော်ကြီးကား အားရပါးရ ရယ်လေ၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက် သော ကျောင်းသားက ထမင်းစားရအောင် လာခေါ်၍ ဘိုးသင်းသည် ပါသွား လေ၏။ ဦးဘိုးသာက ဘုန်းတော်ကြီးကို လျှောက်ထားလေ၏။

‘တပည့်တော်တော့ ဘယ်လိုသားကို ဓွေးရတယ် မဆိုနိုင်ပါဘူး ဘုရား’

‘ခင်ဗျားသားပဲ၊ ခင်ဗျားလို ရှိမှာပေါ့။ ခင်ဗျားလည်း သင်္ကန်းဝတ်ပြီး ရဟန်းဣန္ဒြေနှင့် လာပြီး ဆွမ်းခံရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောင်းရမယ်။ ပဏိတဒါန ဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ပေါ်မှာလည်း တည်တယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား’

ထိုအခါ ဦးဘိုးသာသည် သူ့သား ထမင်းစားရာသို့ သွားကြည့်၍ မန်ကျည်းသီးချက်၊ ခွေးတောက်ဟင်းချို၊ ကုလားပဲထောင်းကြော်တို့နှင့် စားနေသည်ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ‘မင်းကွယ် ... ဒီလို စားနေရင် အိမ်မှာ ဟင်းယူ လွှတ်ပါလား’ ဆိုကာ ပြန်သွားလေ၏။

ဘိုးသင်းသည် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် နေရသော နေရာကို အတော်ပင် ခင်မင်နှစ်သက်ဟန် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းတွင် အလွန်ပျော်၏။ ကျောင်းသားများအား ညအချိန် ပထဝီနှင့် သဒ္ဒါ သင်ပေးခြင်း၊ ဒဏ္ဍာရီ ပြောနေရခြင်းကို အလွန် နှစ်ခြိုက်နေ၏။ ရံဖန်ရံခါ အရပ်ထဲသို့ ရောက်ရှိ သွားစဉ် သူနှင့် အလွန်ပွန်းတီးပြီးသော၊ ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိန်းမကြီးများက မိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်နှင့် လှောင်လျှင် ‘ခင်ဗျား နောက်ကို ဒီလို ပြောရင် အိမ်ကို ခဲနှင့် ထုမှာပဲ’ ဟု ဆို၏။

ထိုသို့နှင့် တန်ခူးလသို့ ရောက်၍ နှစ်သစ်ကူးရန် သင်္ကြန်ကျလေပြီ။ သင်္ကြန်တွင်း၌ ရေပက်လည်ရန် အပေါင်းအဖော်များက မနှစ်ကကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရန် ပြောကြသောအခါ ဘိုးသင်းက ‘ဟေ့ ... ငါ ရက်သွားပြီ’ ဆိုကာ ဤသို့ ပြောပြလေ၏။

‘ဘာကြောင့် သူများကို ရေနှင့် လောင်းချင်ရသလဲ၊ သူက ရေပက် ခံချင်သလား၊ မခံချင်တာကို သွားပြီးလုပ်ရင် သူ့ကို စော်ကားတာပဲ မဟုတ်လား။ သူ့ကို စော်ကားတာဟာ ကောင်းသလား၊ ယဉ်ကျေးသလား၊ ရိုင်းစိုင်းသလား’

ဘိုးသင်း၏ သူငယ်ချင်းများသည် ဘိုးသင်း၏စကားကို နားစိုက်နေကြ၏။ ဘုန်းကြီးကလည်း ကျောင်းပေါ်က နားထောင်သယောင်နှင့် ရှိနေ၏။ ဘိုးသင်းသည် သူ့လူများအား ဆက်၍ ဤသို့ ပြောပြန်၏။

‘သူတို့က ရေပက်၊ ရေလောင်း ခံချင်ပါသတဲ့ကွယ်။ သူတို့ ခံချင်လို့ ကိုယ်က သွားပြီး ရေနှင့်လောင်းရင် သူ့မှာရှိတဲ့ ချေးတွေ ညှော်တွေ၊ သူ့မှာ ကပ်နေတဲ့ အညစ်အကြေးတွေကို ကိုယ်က ဆေးကြောသုတ်သင်ပေးရာ မရောက်ဘူးလား။ သူ့ကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ရေနှင့် ဆေးကြောပေးရာ ရောက်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ဆပ်ပြာခဲနှင့် သွားပြီး ချေးတွန်းပေးရင် သူ့ကြော့

အကြားမှာရှိတဲ့ အညစ်အပတ်တွေကို သွားပြီး သူ့ အလိုတူရင် ရေနှင့် ပွတ်တိုက်ပြီး ဆေးပေးမလား။ သူတို့က ကိုယ့်ကို ရေနှင့် လိုက်လောင်းရင်၊ လိုက်ပက်ရင် အေးအေးလူလူ ပြုံးပြုံးကြည်ကြည်နှင့် ခံနေခြင်းဟာ မကောင်းဘူးလား’

ထိုသို့ ဘိုးသင်းက သူနှင့် အပေါင်းအသင်း တေဖော်တေဖက်၊ ရွတ်ဖော်ရွတ်ဖက်တို့အား သဘောကို ပြောပြရာ ၎င်း၏ လူစုတို့သည် သဘောကျသယောင် ရှိကြလေ၏။ ထိုနှစ်မှာကား မနှစ်ကကဲ့သို့ ကျောင်းသားများသည် မြို့ထဲတွင် ရေပက်မလည်ကြရုံမျှမက တအုန်းအုန်းတကျွက်ကျွက်နှင့် ရေပက်နေသော သူတို့ကိုပင် လူရိုင်းများဟု ပြောကြလေ၏။

ဘိုးသင်းသည်လည်း သင်္ကြန်တွင်း၌ ကျောင်းသို့ ဥပုသ်စောင့်ရန် လာကြသော လူကြီးအချို့သည် နေ့ခင်းပိုင်း ကျောင်း၌နေကြရာ၊ ၎င်းတို့၏ အနားတွင် ထိုင်၍ ထိုလူကြီးများ စကားပြောနေကြသည်ကို နားထောင်နေ၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုကြရာတွင် သင်္ကြန်စာ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သော် သင်္ကြန်ခေါ်ဝေါ်ခြင်း အကြောင်းသို့ ရောက်သွားကြ၍ ဘိုးသင်းသည် အပြုံးကြီး ပြုံးနေ၏။ ထိုအခါ ဘိုးသင်းကို ချစ်သော ဦးကူးက ‘မင်း ဘာ ပြုံးသလဲ’ ဟု မေး၍ ဘိုးသင်းသည် ဤသို့ ဆို၏။

‘သင်္ကြန်၏စကားကို မစဉ်းစားမီ သင်္ကြန်စာကို သတိထားရမယ် ခင်ဗျာ’

‘ဘယ်လိုလဲကွယ်’

‘သင်္ကြန်စာမှာ ဗြဟ္မာကြီးရဲ့ခေါင်းကို နတ်သမီးတစ်ယောက်က တခြား နတ်သမီးတစ်ယောက်၏လက်ကို ကမ်းနေတာ ခင်ဗျာ’

‘ဒါကို မင်းက ဘာပြောချင်သလဲ’

‘ဗြဟ္မာဟာ ဥပပတ်သဘောအရ ဖြစ်တဲ့ရုပ် မဟုတ်လားခင်ဗျာ’

‘အင်း ဟုတ်တယ်၊ ဥပပတ်ရုပ်ပဲ’

ဘုန်းတော်ကြီးကမူကား “ဒီအကောင် စာတွေကို နင်းဖတ်ထားပြီး ချတော့မယ်” ဟု တွေးကာ ပြုံးနေ၏။ ဘိုးသင်းလည်း ပြောတော့ပြီ။

‘ဥပပတ်ရုပ်ဟာ စုတေစိတ်ကျလျှင် ရုပ်ကလာပ်ဟာ ကျန်ခဲ့သေး သလား ခင်ဗျာ’

လူကြီးများသည် အံ့အားသင့်နေကြ၏။ ဦးဘိုးသာလည်း ရှိ၏။

‘ဥပပတ်ရုပ်ဟာ စုတေစိတ်ကျလျှင် မကျန်ခဲ့တော့ဘူး ခင်ဗျ။ အဲဒီ

တော့ ဒီဗြဟ္မာခေါင်းကြီး ရှိနေတာဟာ မှားတဲ့ အယူလား၊ မှန်တဲ့ အယူလား။ ဗြဟ္မာကြီး စုတေစိတ် မကျသေးဘူးဆိုရင် သူ့ဝိညာဉ်ဟာ ခေါင်းထဲမှာ နေသလား။ ကိုယ်ထဲမှာ နေသလား။ အဲဒီဗြဟ္မာကြီးရဲ့ကိုယ်မှာ ဆင်ခေါင်းကို ဖြတ်ကာ တပ်ထားတဲ့ ဗိဿနိး နတ်ကြီးကို ဘုရားလုပ်ပြီး အနောက်မဇ္ဈိမ ဒေသမှ ပွဲကိုးကွယ် ပူဇော်ပသတယ်။ ပုဏ္ဏားများလည်း ပူဇော်ပသ ကိုးကွယ် တယ်။ ဒီတော့ ဗြဟ္မာဟာ စုတေစိတ် မကျသေးလို့ ဝိညာဉ် ရှိနေသေးလျှင် အဲဒီဝိညာဉ်ဟာ ဆင်ခေါင်းတပ်ထားတဲ့ ဗြဟ္မာကိုယ်ထဲမှာ ရှိသလား။ နတ် သမီးများ တစ်ဦးက တစ်ဦးအား ကမ်းနေတဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ရှိသလား။ ဒါမှ မဟုတ် ဝိညာဉ်မရှိ၊ စုတေစိတ် ကျသွားပြီဆိုရင် ဒီရုပ်ကြီးဟာ ကျန်ခဲ့ပါဦး မလား’

ဦးဘိုးသာနှင့်တကွ ဥပုသ်သည် လူကြီးများ၊ သတ္တမတန်း စာမေးပွဲ ဝင်ရန် အလွတ်ပညာသင်နေသော လူကြီးများတို့သည် သွားဖြီးကာ ရယ်နေ ကြတော့၏။ ဘိုးသင်းကား တည်တည်နှင့် ဤသို့ ပြောပြန်တော့၏။

‘အဲဒီတော့ ခင်ဗျာ၊ မှားသောအယူ (ဝါ) လိမ်လည်သော ဝါဒနှင့် လှည့်စားပြီး ဗိဿနိးနတ်ကြီးနှင့် ဗြဟ္မာခေါင်းကို အမွမ်းတင်ထားတဲ့ သင်္ကြန်စာဟာ စာလိမ်၊ စာကရော်ကမည်ကြီး ဆိုမလား။ အဟုတ်အဟတ်စာ ဆိုမလား။ အဲဒါကို စဉ်းစား ရလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ၊ သင်္ကြန်စာ တစ်ခုလုံး၏ သရုပ်ကို ဗြဟ္မာခေါင်းက အကြောင်းပြနေပါတယ် ခင်ဗျာ’

ထိုအခါ ဦးကူးသည် ‘ဘယ့်နယ်လဲ မောင်ဘိုးသာ’ ဟု ဆိုသဖြင့် ဘိုးသင်း၏အဖေ ဦးဘိုးသာက ‘ဆိုမယ်ဆို ဆိုစရာ၊ ပြောစရာပေါ့ဗျာ။ ခက်ကုန်ပါပြီ’ ဟု ဆိုလေ၏။ ဦးကူးက ‘မောင်ဘိုးသင်း ပြောပြစမ်းကွယ်၊ ဒီသဘောတွေကို’ ဆိုသဖြင့် ဘိုးသင်းသည် ပြောပြလေ၏။

‘အနောက်မဇ္ဈိမ ဟိန္ဒူများ နှစ်သစ်ကူးတော့ ဗြဟ္မာသွေးဆိုကာ နီသောရေနှင့် ပက်လောင်းကြပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ပက်ဖျန်းပါ တယ်။ ဒီသဘောဟာ ဘာလဲဆိုတော့ ဗြဟ္မာကြီးရဲ့သွေးနှင့် လူကို ပက်ဖျန်း တော့ ထိုလူမှာ ရှိခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လုံး တင်ခဲ့တဲ့ အပြစ်နှင့် အညစ်အကြေးများ ဟာ ကင်းစင်သတဲ့၊ လူမှာလည်း ဘေးဥပဓ်အန္တရာယ် ကင်းရှင်းပြီး လာဘ် သပွကာ ရွှင်သတဲ့။ ဒါဟာ သူတို့အယူ၊ ပုဏ္ဏားများရဲ့ အယူပါပဲ။

‘မြန်မာပြည်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဟာ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံ ဝင်ရောက် လာတဲ့အခါ’

‘နေပါဦးကွယံ့၊ ပထမအကြိမ်’

‘ဒီလိုပါခင်ဗျ၊ ရာဇဝင်မှာ ဘယ်မင်းလက်ထက်ရယ်လို့ အတိအကျ ရေးမထားပါ။ မဇ္ဈိမဒေသမှာ မဟာပုံ ရဟန်းဝတ်နေတဲ့အခါ စူဠပုံဟာ ပြန်လာခဲ့တယ်။ ပြန်လာပြီး မဇ္ဈိမမှာ ဘုရားပွင့်တဲ့အကြောင်းကို ပြောပြပါတယ်။ လူများက ဘုရားဟာ ဘယ်လိုတရားကို ဟောသလဲလို့ မေးကြတော့ သစ္စာလေးပါး တရားကို ဟောတယ်လို့ သစ္စာလေးပါး တရားကို ပြောပြပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ရတနာသုံးပါးကို ကြားရရှိမျှနှင့် သုနာပရန္တ တိုင်းသားများဟာ အကျွတ်တရားကို ရသုရ၊ သောတာပန်၊ အနာဂါမ် ဖြစ်သူဖြစ်ဖြစ်ကြပါတယ်။ ၎င်းနောက် စူဠပုံက သရက္ခန်ကျောင်းတော်ကြီးကို လယ်ကိုင်းမြို့မမှာ ဆောက်ပါတယ်။

‘ဒီကျောင်းတော်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ နိဗ္ဗိကကိုယ်တော် လာရောက် အလှူခံပြီး မဟာပုံ ရဟန္တာကို ထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ဟာ မြန်မာပြည်သို့ ပထမအကြိမ် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်ရောက်လာပါတယ်’

လူကြီးများသည် သဘောကျနေကြ၍ ဘုန်းတော်ကြီးက ပြုံးပြီးလျှင် ‘ကိုတိုးသာ၊ တိုးသင်းဟာ ကျောင်းမှာချည်းနေတာ သိပြီလား’ ဟု အမိန့်ရှိ၏။ တိုးသင်းက ‘ကျောင်းက ထမင်းဟင်းနှင့် သရေစာကို ဘာမှ မစား၊ ကျုပ် ကျောင်းက စာတွေကို အိမ်ပြန်မနေဘဲ ခိုးကြည့်နေတာ’ ဟု ဆိုလေ၏။ တိုးသင်းလည်း ဆက်ကာ ပြောရပြန်၏။

‘မြန်မာပြည်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာ ဒုတိယအကြိမ် ဝင်ရောက်လာတော့ တရားတော်နှင့် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မှုရေးရာ ကျမ်းဂန်များတို့ဟာ မာဂဓဘာသာနှင့် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ မာဂဓစကားနှင့် ဆိုလျှင် ဘုရားဟော ဘာသာဖြစ်လို့ မာဂဓဘာသာနှင့် ရွတ်ဆိုရေးသားလျှင် အလေးအမြတ်ထားလေ့ ရှိကြပါတယ်’

ထိုအခါ ဘုန်းကြီးက ‘ဟဲ့ အကောင်၊ လွှတ်ပြီးတော့ ဖွင့်မကြံလိုက်နှင့်၊ ခပ်လျှော့လျှော့ပြော’ ဟု ဆို၏။ ဦးကူးက ‘ပြောသာ ပြောပါကွယ်’ ဟု ဆို၏။

‘အဲဒီ ဒုတိယအကြိမ် ဝင်ရောက်လာသော ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် သီရိပစ္စယာ၊ တမ္ပဝတီ၊ ပုဂံ အဦးအစ ရှေ့ပိုင်းခေတ်တို့မှာ ဝင်ရောက်လာခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သော မဇ္ဈိမမှ ဟိန္ဒူအယူ၊ ပုဏ္ဏားအယူ အချို့တို့ဟာ မာဂဓဘာသာ၊ သက္ကတ ဘာသာတို့နှင့်ပင် ကြားညှပ်ပြီး ရောယှက် ကပ်ပါလာပါတယ်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘အဲဒီတော့ သင်္ကြန်အတွင်း ရေပက်ဝါဒဟာ မရွံ့မမှာလို အနီရေနှင့် မဟုတ်ဘဲ ရေရိုးရိုးနှင့် အနော်ရထာမင်း လက်ထက်တော်က စပြီး ပေါ်လာ ဟန် တူပါတယ်။ ဒီသင်္ကြန်ရေနှင့် ပက်က အပြစ်များ ကင်းစင်ပြီး ရောဂါ ဥပဒ် ကင်းတယ်။ မင်္ဂလာ ရှိတယ်လို့ ပုဏ္ဏားများက ဝါဒသွတ်သွင်းလာတဲ့ လက္ခဏာ ဖြစ်မယ်လို့ ယူဆမိပါတယ်’

ထိုသို့လျှင် ဘိုးသင်းသည် မိမိ၏ အယူအဆကို ပြောပြလေ၏။

ဘိုးသင်း တစ်ဖြစ်လဲ ရှင်မာရ်နွဲ့

ဘိုးသင်းသည်ကား လူပေလူတေကြီး မဟုတ်စေကာမူ လူညံ့စားများနှင့် အထူး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသဖြင့် ဆိုင်းသမား၊ တံငါ၊ အသောက်အစား သမားတို့၏ အကျင့်သည် ၎င်းထံသို့ ကူးစက်လာမှန်း မသိ ကူးစက်လာလေ တော့ပြီ။ ၎င်းကို ဘိုးသင်းသည် ခုခံတိုက်ခိုက်နိုင်အံ့လော့။

ဦးဘိုးသာသည် ဘိုးသင်းကို ရှင်သာမဏေဘောင်သို့ သွတ်သွင်းလို သောကြောင့် ဘိုးသင်းအား လိင်၊ ဒဏ်၊ သေခိယ ဟသော ရှင်ကျင့်ဝတ်တို့ကို သင်ပေးရန် ဘုန်းကြီးထံ လျှောက်ထားလေ၏။

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက ပြုံး၍ 'ခင်ဗျားသားအား ဒါတွေကို သင် ပေးဖို့ မလို၊ သူကတောင် ဋီကာချဲ့ပြီး ကိုရင်ကြီးတွေကို ပြောနေသေးတယ်၊ ခင်ဗျား မေးစမ်းပါလား၊ ဘာကြောင့် ရှင်သာမဏေ ဝတ်ရတာလဲလို့၊ သူက ပြောပြလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ကြက်သီးထပြီး လန့်သွားမှာပဲ'

ဦးဘိုးသာကား ဘိုးသင်းကို ရှင်ပြုရန် အများတကာနည်းတူ နေ့ ကောင်းရက်သာ ရွေးချယ်ကာ လောကကို မလွန်ဆန်သာဘဲ စီစဉ်ရလေပြီ။

ဘိုးသင်းကား ဘိန်းစားသည် ဘာကြောင့် လူစဉ်မမီသလဲ၊ ဘိန်းကို ဘာကြောင့် မဖြတ်ရသလဲ၊ ဘိန်းစားသည် ဘိန်းမစားရသော် ဝမ်းကျ သေရ ခြင်းသည် ဘာကြောင့်လဲ ... ဟု မထိုက်မတန် စဉ်းစားလေတော့ပြီ။

ထို့ထက် မျက်စိမမြင်သော (ဝါ) ဝမ်းတွင်းပါ မျက်စိမမြင်သော ဖြူထီး ဆိုသူသည် လူကို နှိပ်သောအခါ အသားဖြူသည်၊ ညိုသည်၊ နှုတ်ခမ်း မွေး ရှိ မရှိတို့ကို သိသည်ဆိုခြင်းကို မယုံ၍ စမ်းသပ်ရာ မှန်နေသဖြင့်

ဘာကြောင့် ဤသို့ သိရသလဲဟု အကြောင်းရှာ၏။ ၎င်းပြင် လူကို ကာမ ရာဂစိတ် ပြင်းထန်လာအောင် နှိပ်တတ်သည်ဟု ဖြူထီးသည် ထင်ရှား၍ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရအောင် နှိပ်နိုင်သည်ဟုလည်း ကျော်ကြားနေ၏။ ၎င်းတို့ကိုလည်း ဘိုးသင်းသည် အကြောင်းရှာမတွေ့ ဖြစ်နေ၏။

ထို့ထက် ညအခါတွင် ထန်းရည်ခါး အခိုးသွားသောအခါ ဖြူထီး လည်း ပါသည် များ၏။ ဖြူထီးသည် ထန်းပင်လုံးကိုကပ်၍ နားထောင်ပြီး သော် ထန်းရည် ရှိ မရှိ၊ နည်းနည်းရှိသည်၊ များများရှိသည်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်၏ ဟု ဆိုခြင်းအတွက် ဘိုးသင်းသည် မယုံ။ ထို့ကြောင့် ဖြူထီးကိုခေါ်၍ ငါး ကြိမ်တိုင်တိုင် အဖော်များနှင့် ညအချိန်မှာ ထန်းရည် ခိုးဖူး၏။ ကျော်ကြား တိုင်း မှန်၏။ ထိုမျှမက ကြက်၏ အမွေးအရောင်ကိုလည်း စမ်းသပ်ရုံနှင့် လည်းကောင်း၊ အသံကို ကြားရုံမျှနှင့် လည်းကောင်း သိသည် ဆိုခြင်းမှာ လည်း မှန်နေ၏။ ၎င်းပြင် ဖြူထီးကို မြွေမပေါက်နိုင်၊ မြွေပြီးသည် ဆိုခြင်း မှာလည်း မှန်နေ၏။ ၎င်းကို အကြောင်းရှာသော် ဘိုးသင်းသည် အတတ် ပညာ နည်းသေးသဖြင့် ဉာဏ်မမီ၍ မသိပေ။

ဘိုးသင်းကို ရှင်ပြုတော့မည်။ ဦးဘိုးသာသည် ဒေါ်ရွှေဆိတ်၏ အလို ဆန္ဒအရ ဘိုးသင်းကို မဏ္ဍပ်ကနား ထိုးပြီးသော် အခြားသူများလိုကဲ့သို့ ရှင်ပြုရန် ဖိတ်စာများကိုပင် ရိုက်၍ ဖိတ်ပြီးလေပြီ။

ရှင်ပြုရန် ရှင်လောင်းယူမည့်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဘိုးသင်းကို မည်သူမျှ ရှာမတွေ့တော့ပေ။ ဘိုးသင်း၏အမေ ဒေါ်ရွှေဆိတ်ကား မပြတ် ငိုလေတော့ပြီ။ ဦးဘိုးသာကား နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးကို သပ်ကာ သပ်ကာနှင့် စကားမဖောင်နိုင်တော့ဘဲ မှိုင်တော့၏။

ထိုသို့နှင့် ငါးရက်မြောက်သောနေ့၏ ည၌ သူ့အမေ ငိုငိုနေသည်ကို သိရသဖြင့် ဘိုးသင်းသည် ဘုန်းကြီးထံသို့ ရောက်လာ၍ ဘုန်းကြီးနှင့် ဤသို့ စကားဆိုနေ၏။

‘နင် ဘာကြောင့် ထွက်သွားနေရသလဲ၊ သာမဏေ မဝတ်ချင်ဘူး လား’

‘အင်မတန် ဝတ်ချင်ပါတယ် ဘုရား၊ ကိုရင်ဝတ်ပြီး မထွက်ဘဲ ပဉ္စင်း တက်ချင်ပါတယ် ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ လူကို သနပ်ခါးလိမ်း၊ ခေါင်းပေါင်းပေါင်း၊ အဝတ်တန်ဆာကို ဇာတ်ထဲက ဇာတ်မင်းသားလိုဝတ်၊ မြင်းပေါ်တင်ပြီး လှည့်ပြရတာကို မပြချင်လို့ပါ ဘုရား’

‘ဘယ်တော့ ကိုရင် ဝတ်မလဲ’
‘ခုကို ဝတ်မှာပါပဲ ဘုရား’
‘လူမောင် ... ငွေလှိုင်’
‘ဘုရား ... ဘုရား ...’

‘သွား ... သင်းအဖေ၊ အမေ၊ အရီးတို့ကို ခေါ်ချေ။ ဘိုးသင်းကို ကိုရင်ဝတ်ပေးတော့မယ်လို့ ပြော ...’

ဦးဘိုးသာသည် အရပ်ထဲမှ လူကြီးငါးယောက်ကို ခေါ်၍ ဘိုးသင်း၏ အမေ၊ အရီးတို့နှင့်တကွ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ညချည်းမှာပင် လိုက်သွားကြလေ၏။

ဒေါ်ရွှေဆိတ်ကား သူ့သားကိုတွေ့သော် တားမရဘဲ ဖက်၍ ဝိုလေတော့၏။ ပြောင်တင်းသော ဘိုးသင်းကား ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ ဤသို့ ဆိုလေ၏။

‘အမေ ကျွန်တော် သင်္ကန်းဝတ်မှာကို သဘောမတူလို့လား’

‘ငါ မွေးတာပဲ၊ ငါ သင်္ကန်းဝတ်ပေးချင်တာပေါ့၊ နင် သင်္ကန်းဝတ်ဖို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ချွေးနဲ့စာ့ပါအောင် မုန့်ရောင်း ငွေစုထားတယ်’

‘ကိုင်း ... ကိုင်း ... အမေ ကျွန်တော် သင်္ကန်းဝတ်တော့မယ်’

ဘိုးသင်းသည် ထိုသို့ပြောဆို၍ ဘုရားခန်းသို့ ထ သွားပြီးသော် သူ အသင့် ခါးပန်းကြိုးနှင့်ချည်ကာ လိပ်ထားသော သင်္ကန်းလိပ်ကို ယူလာခဲ့ပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မဆိုဘဲ၊ ဘုန်းကြီးကို ဦးချ၍ “သကလ ဝဇ္ဇ” ... ကို ဆိုတော့၏။

ဘုန်းကြီးလည်း ‘တကယ့်အကောင်နှင့် တွေ့နေပါပြီ’ ဟု ဘိုးသင်း၏ လက်မှ သင်္ကန်းစုံကို ယူတော့၏။ တစ်ဖန် ဘိုးသင်းသည် သကလဝဇ္ဇ သင်္ကန်းတောင်းကို ဆိုသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဘိုးသင်းအား သင်္ကန်းစုံကို ပေးလိုက်ရာ၊ ဘိုးသင်းသည် တစ်နေရာသို့သွား၍ သာမဏေအဝတ်ကို ကျကျနန ဝတ်လေ၏။ သူ၏ခေါင်းမှာလည်း နေ့လယ်က ကြိုတင်၍ ရိတ်ထားသည်ဟုပင် ထင်ရ၏။ ပြောင်လက်ကာ နေ၏။

ဦးဘိုးသာကား အင်း ... သူများမှာ သင်္ကန်းတောင်းကို ဆရာက တိုင်ပေးသည်အတိုင်း လိုက်ဆိုရသည်။ သူ့သားမှာ သူ့ဘာသာသူ တောင်းဆိုသည်ဟု အင်း ... ရှည်ကြီးနှင့် ရှိနေလေ၏။

ဘိုးသင်းသည် သာမဏေအဝတ်နှင့် လာပြီးသော် ဘုန်းကြီးထံမှာ

ကန်တော့ရာ သြကာသ ... ကန်တော့ရသော အကျိုးကြောင့် အလုံးစုံ သိသောဉာဏ်ကို ရရပါလို့၏ ဘုရားဟု ဆုတောင်း၏။ ဘုန်းကြီးကား လန့်သွားပုံနှင့် အဖေ ပြုလုပ်သူကား ဝေသွားပုံ ရှိလေတော့၏။

ဘိုးသင်းသည် ရှင်သာမဏေ သီလကို ဘုန်းကြီးက တိုင်မပေးရဘဲ ကိုယ်တိုင် တောင်း၏။ သရဏဂုံ ဆိုသောအခါ အလွန် ပီသပြတ်သားပြီး လျှင် ဋ္ဌာန်ကရိုဏ်းကျသောကြောင့် ဦးဘိုးသာသည် သားမွေးရသောကျေးဇူး နှစ်ပေပြီဟု အောက်မေ့လာပုံ ရှိ၏။

သီလယူပြီးသော် ဘုန်းကြီးက “မာရိန္ဒ” ဟု ဘွဲ့ပေး၏။ ကိုရင်မာရိန္ဒ သည် တရားဟောတီသည်အလား ရှင်သာမဏေ ဝတ်ရခြင်း အကြောင်း၊ ရှင်ပြုပေးရခြင်း အကြောင်း၊ မည်ကဲ့သို့ ရှင်ပြုမှ ဓမ္မဒါန ဖြစ်၍ မြတ်သော အကြောင်းကို သေချာစွာ တစ်တစ်ခွဲ ပြောပြ၏။ ထို့နောက်မှ သီရိဓမ္မာ သောကမင်းကြီးသည် သာသနာ့အမွေကို ခံလိုသောကြောင့် သားတော်နှင့် သမီးတော်တို့ကို သာသနာ့ဘောင်သို့ သွတ်သွင်းရကြောင်းတို့ကို အကျယ် ထုတ်ဖော်ပြောပြလေ၏။

ထို့နောက် သာသနာ့အမွေကို ခံယူ၍ သာသနာ့အမွေကို ရသည် ရှိသော် ငရဲသို့ကျဖို့ အလွန်ခဲယဉ်းကြောင်း၊ လောဘ ဒေါသ မာန အစွမ်းကြောင့် အပါယ်သို့ ရောက်ရစေကာမူ တန်ခိုးအင်အားရှိသည့် ပြိတ္တာမျှသာ ဖြစ်၍ ဓဏနှင့် ကျွတ်နိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ နိဗ္ဗာန်ကို မရသေးသမျှ ကာလ ပတ်လုံး မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဘဝမျိုး၌ မဖြစ်ရတတ်ကြောင်း၊ မည်ကဲ့သို့ရှိမှ သာသနာ့ အမွေကို ရကြောင်း ... တို့ကို အမေနှင့် အရီးကို အကြောင်းရင်းထားကာ ကျနစွာ ပြောပြလေ၏။ အမေဖြစ်သူနှင့် အရီးဖြစ်သူကား အဘယ်ကြောင့်မှန်း မသိ၊ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ရှိနေလေ၏။ သောမနဿ မျက်ရည်ပင် ဖြစ်မည် ထင်၏။ ဦးဘိုးသာနှင့် ဒေါ်ရွှေဆိတ်သည် ကိုရင်မာရိန္ဒအား ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာခံပြီးသော် ဘုန်းကြီးနှင့် ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါး၊ ကိုရင်မာရိန္ဒ အပါအဝင် ကိုရင်သုံးပါးတို့ကို နက်ဖြန် အရုဏ်ဆွမ်းအတွက် ဆွမ်းဖိတ်သွားလေသည်။

ကိုရင်ကြီး သုံးပါးတို့က ကိုရင်ဘိုးသင်းအား မေးကြလေ၏။

‘ဘယ်ကိုများ သွားပြီး ဘာလုပ်နေသလဲ’

ထိုရပ်ကွက်တွင် ထိုခေတ်၌ ကိုရင် အချင်းချင်းကို ခင်ဗျား ကျွန်တော်နှင့် ပြောကြ၍ ဝတ်ကြောင်များကလည်း ရှင်သာမဏေများအား ခင်ဗျား ကျွန်တော်နှင့် ပြောကြလေသည်။

‘ကျွန်တော် ဗောင်းနားတောင်း ဆင်ကာ မြင်းစီးပြီး မပြချင်တာနှင့် ထွက်သွားနေတယ်။ ဒီအခါမှာ ကိုယ်ပျောက်ချင်လို့ တစ္ဆေကို မြင်ရအောင် ဘိုးစိန်၊ ငွေလှိုင်တို့နှင့် လင်းတကို ဖမ်း၊ ငါးရဲ့ကို ရအောင်ရှာ၊ သင်္ချိုင်းမှာ လင်းတကို ငါးရဲ့ကျွေး၊ မီးကင်ပြီး မှိုင်းခံ၊ လင်းတက ကျတဲ့ မျက်ရည်နှင့် ကွင်းပြီး တစ္ဆေများကို ကြည့်ကြတယ်။ ဘယ်မှာ တွေ့မလဲ၊ အလကား မှော်ဆရာတွေ ... မဟုတ်မဟုတ်တာ။

‘ပြီးတော့ ညောင်ပင်ကြီးအောက် အရိုးရဲ့ရုပ် ဦးပျည်းကလေးပေါ် မှာ သတ်ဘက် (သဘက်) နှင့် သတ်ချင်လို့ တစ်ညလုံး စောင့်နေတယ်။ နောက် အိပ်ပျော်ချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်။ ဘယ်မှာ သဘက် ပေါ်လာ မလဲ။ ဒါနှင့် အိပ်ပျော်သွားတော့ ကျောင်းက ကြေးစည်ရိုက်တဲ့ အခါမှာ နိုးလာတယ်။ ဒီအခါမှာ ကုပ်ကုပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် လူတစ်ယောက်ဟာ ဂုန်အိတ်ကြီး တစ်လုံးကို ထမ်းလာပြီး ကျွန်တော့်အနားမှာ ဗုန်း ... ကနင်းဆို ချကာ ထားပြီး ပြန်သွားတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့’

‘ကျွန်တော်လည်း ဒီအိတ်ကြီးကို စမ်းသပ်ကြည့်တော့ ကြက်သေ ကောင်တွေကို တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ ... တန်တော့ ငါ့ကို သဘက်က ကြောက်လို့ မလုံးဝတာနှင့် အပင်းပစ်သွားတယ်လို့ အောက်မေ့တယ်။ ဘာ ဟုတ်မလဲ၊ တော်တော်ကြာတော့ ထွန်းအောင်ဘိန်းစားဟာ ရောက်လာပြီး သူ ခိုးယူလာတဲ့ ကြက်အိတ်ကြီးကို လာယူတာပေါ့။ ကျွန်တော်က သူ့ကို မပေးတော့ဘူး။

‘ဦးထွန်းအောင်က သနားစရာ ပြောပြီး တောင်းတော့ ကြက်သေ နှစ်ကောင်ကို သူ့ခိုးထဲက ခေါင်းပုံဖြတ် ယူထားလိုက်တယ်။ သဘက်ထံက ဦးထုပ် လိုချင်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ခိုးထဲက ကြက်နှစ်ကောင် ရလိုက်တာ ပါပဲ။ အလကား ဒဏ္ဍာရီတွေပါဗျာ၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး’

ကိုရင်ကြီးများက တစ်ဖန် ရယ်ကြလေ၏။

ကိုရင်မာရိန္ဒ၏ ဒကာကြီးနှင့် ဒကာမကြီးကား အလှူကို အရပ်၏ သဘောကျအတိုင်း ကျွေးမွေးစည့်ခံခြင်းကို ပြု၍ ပင့်သံဃာများအပြင် ကိုရင် မာရိန္ဒကို တစ်ပါး အပိုထည့်ကာ လှူရလေတော့ပြီ။

*

ထိုအခါတွင် ထိုကျောင်း၌ ကိုရင် လေးပါး ရှိရာ၊ ကိုရင်မာရိန္ဒသည် အငယ်

ဆုံး၊ အရပ်အနိမ့်ဆုံး ဖြစ်၍ ထုံးစံအတိုင်း စီတန်း ဆွမ်းခံရာတွင် နောက်ဆုံးက ပါရ၏။ မြို့တွင် ဆွမ်းခံသောအခါ အများအားဖြင့် ဆွမ်းလောင်းကြသူများ မှာ အပျိုပေါက်ကလေးများ ဖြစ်ကြ၍၊ မြို့ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မာရိန္ဒ အား လူဝတ်တုန်းက မုန်းလက်စနှင့် ဆွမ်းမလောင်းခြင်း၊ ဆွမ်းနည်းနည်း လောင်းခြင်းကို ပြုကြ၏။

မာရိန္ဒကလည်း ညစ်ပတ်သည်ဟု ထင်စရာ။ သူ့ထံ ဆွမ်းလောင်း သော သူ၏ ဇွန်းကြီးကို စိတ်မထင်သော် သပိတ်ပုံးနှင့် ညှပ်ယူလိုက်ပြီး နောက် မနီးမဝေး၌ ရုပ်ပုံထား၏။ ဤနည်းဖြင့် ဘိုးသင်းသည် ရှင်သာမဏေ ပြုသော်လည်း ပြေပြစ်ခြင်း မရှိဘဲ၊ အရပ်သူ ရွယ်တူ မိန်းကလေးများနှင့် မသင့်မတင့် ဖြစ်နေပေသေးသည်။

ထိုသို့နှင့် ဝါဝင်သွားရလေ၏။

မင်းတုန်းမြို့၌ ထုံးစံအတိုင်း ဝါဆိုလ ဝါဝင်ရက်များ ဖြစ်သည် အဖိတ်၊ လပြည့်၊ ဥပုသ်ထွက် လပြည့်ကျော် တစ်ရက်တွင် ဧရပ်များ၌ ဆွမ်းစဉ်သဖြင့် ကျောင်းမှ သံဃာတစ်ပါးစီ ကြွကြရ၏။ ကိုရင်မာရိန္ဒသည် ဝါဆိုလ အဖိတ်နေ့တွင် အလွန် မျက်နှာငယ်သော ပွဲသာရပ် ဧရပ် ဆွမ်းစဉ် သို့ ပါသွားရ၏။ ထိုရေပဲ၌ တောထွက် ဦးပွင်း တစ်ပါး၊ အသက်လေးဆယ် ကျော် ကိုရင်ကြီး တစ်ပါးတို့သာ အခြားကျောင်းက ပါကြ၍ မာရိန္ဒသည် သီလပေးတရား ဟောရလေပြီ။

ဥပုသ်ယုရန် ဒကာ ဒကာများ ကန်တော့ပြီးသောအခါ မာရိန္ဒသည် ဒကာ ဒကာမတို့၏ သဘောကိုသိ၍ သြကာသက စ၍ ကန်တော့ခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျနစွာ ပြောပြပြီးသော် ကန်တော့ရသော အကျိုးအားကြောင့် အပါယ်လေးပါး ... ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရားတော်မြတ်ကို ရရပါလို၏ အရှင်ဘုရားဟု ဆုတောင်းကြနှင့်၊ မတောင်းကောင်းဘူးလို့တော့ မဆိုဘူး။ သို့သော် မသင့်ဘူး၊ ဘာကြောင့် ... ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွား ဖြစ်နေပြီး ကုန်ကူးတာ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ကန်တော့ရသော အကျိုးအားကြောင့် အားလုံးသော သတ္တဝါများ၏ ကောင်းသော အလိုဆန္ဒအတိုင်း ပြည့်ကြ ပါစေ ဘုရားလို့ ဆုတောင်းကြ ... ဟု ပြောပြလေသည်။

ထိုသဘောကို စာရေးသူ ကျွန်ုပ် စာရေးဆရာကြီး ဦးဘိုးသင်းသည် အချို့အခါကို မည်သို့မျှ မဆိုလို။ ထိုအခါက ရှင်သာမဏေ မာရိန္ဒ၏ အပြု အမူကိုသာ ပြခြင်း ဖြစ်သည်။

မပြည့်စာအုပ်ဖိုက်

မာရိန္ဒာသည် သီလတောင်းခြင်း၊ ပေးခြင်း၊ သရဏဂုံ ဆောက်တည်ခြင်း၊ သာသနာတွင်း ဥပုသ်၌ သရဏဂုံ ဆောက်တည်ရခြင်းကြောင့် မြတ်ခြင်းတို့ကို ကျကျနန ရှင်းလင်းပြီးနောက် သီလ (အကျင့်) ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သော မြန်မာစကားနှင့် ပြောပြပြီးလျှင် တရားဟောလေသည်။

ဟောသောတရားမှာ ရူပနန္ဒီ ထေရီမဝတ္ထု ဖြစ်၍ ပါဠိဂါထာ ရွတ်ခြင်း၊ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျကျနန ရှင်းပြခြင်း၊ စကားဖန်ထည့်ကာ ဟောခြင်း၊ အဘိဓမ္မာ အဆန်းတတ်၍ ဟောခြင်းတို့ကို ပြုလေသည်။ ရေစက်ချရာ၌လည်း ထိုဧရပ်၌ ရေစက်ချတတ်သူ မပါ၍ မာရိန္ဒာသည်ပင်လျှင် ပရမတ်ဆန်ဆန် ရေစက်ချပေးခဲ့လေသည်။

ဆွမ်းစဉ်ကိစ္စ ပြီးသောအခါ လှူဖွယ် ဆွမ်းဟင်း စသည်တို့ကို ကျောင်းသားများနှင့် ကျောင်းသို့ ပို့လိုက်၍ မာရိန္ဒာသည် သာစည်ကျောင်းတွင် မီးအိမ်ပျံ လုပ်ရာ၌ ဆရာလုပ်ရရန် နေခဲ့လေသည်။

ကျောင်း၌ကား ဆူညံနေပြီ။ 'ဦးဘိုးသု ကိုရင်ကလေး ပွဲသာ ဧရပ်မှာ တရားဟောတာ အင်မတန်ကောင်းတယ်။ ဒီတရားကို သည်ကနေ့ နေ့လယ် ကျောင်းမှာ နာရရင် ကောင်းမှာပဲ' ဟု ဒကာ ဒကာမတို့သည် တစ်ယောက် တစ်ပေါက်နှင့် ပွဲတောင်းသကဲ့သို့ ပြောနေကြလေပြီ။ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးကား ဒီကိုရင်အား ငါ တရားဟော သင်မပေး၊ တရားကျက်ဖို့လည်း မပြော၊ သူကသာ တခြား ကိုရင်သုံးပါးအား တရားဟောနည်းဟောပုံကို သင်ပေးနေပါကလား ... ဟု တွေးဆ၍ ကိုရင်မာရိန္ဒာကို မျှော်နေ၏။

ကိုရင်မာရိန္ဒာကား မရောက်လား။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျောင်းသားများအား ခေါ်၍မေးရာ 'သာစည်ကျောင်းမှာ နေ့ဆွမ်းစားပြီး မီးအိမ်ပျံလုပ်ဖို့ နေခဲ့တယ်' ဟု ကျောင်းသားများက လျှောက်ကြလေ၏။

ဘုန်းကြီးက ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို လွှတ်၍ ကိုရင်မာရိန္ဒာကို အခေါ်ခိုင်းသဖြင့် ကိုရင်လည်း "အင်း ... အမှုတွေပြန်ပြီ ထင်တယ်။ ဘာမှ များ ဖြစ်နေပြန်ပါသလဲ၊ ဟင်းခိုးစားကြလို့လား" ဟု တွေးဆကာ မာရိန္ဒာသည် ကျောင်းသို့ ပြန်လိုက်လာရလေ၏။ ကျောင်းရောက်သော် ဘုန်းတော်ကြီးက မေးမြန်းတော်မူ၏။

‘မင်း ပွဲသာဧရပ်မှာ ဘာတရားဟောသလဲ’
 ‘ရူပနန္ဒီ ထေရီမဝတ္ထုကို ဟောပါတယ် ဘုရား’

‘အင်း ... အဲဒီတရားကို နာချင်ကြလို့တဲ့ကွယ်၊ အဲဒီမှာ ဟောသလို နေ့တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ ဟောစမ်းပါ’

‘တင်ပါ့ဘုရား’

*

ကိုရင်မာရိန္ဒသည် နေ့ဆွမ်းစားပြီးသောအခါ တရားနာလိုသော ဒကာ ဒကာမတို့အား ရူပနန္ဒီထေရီမ ဝတ္ထုကိုပင် ဟောကြားရာ တရားနာသူတို့ လည်း အတော်များကြ၏။ ထိုသို့ ဟောကြားရာ၌ မိမိကိုယ်ကို မိမိ လှသည် ဟု ထင်ကြောင်းနှင့် လှပအောင် ပြုပြင်ခြင်းတို့သည် မေထုန်တံခါးကို ရိုက် ဖွင့်ခြင်းနှင့် တူသည့် အကြောင်းတို့ကို စကားဖန်ပြုကာ ထည့်သွင်းဟောပြု လေသည်။ ထို့ကြောင့် တရားနာသူထဲတွင် ကိုရင်မာရိန္ဒ၏ ဒကာကြီး ပရမတ် ဆရာကြီး ဦးဘိုးသာပင် ပါနေ၍၊ ဦးဘိုးသာသည် သဘောမကျချေ။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ကိုရင် မာရိန္ဒသည် ပဉ္စင်းခံသွားမည်လောဟု စိုးရိမ်ခြင်း ကြောင့် ဖြစ်လေသည် ... တဲ့။

ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဘိုးသင်းကလေးဖြစ်သော ကိုရင်မာရိန္ဒသည် အတော်ပင် ကျော်ကြားသွားလေ၏။ နောက်တစ်နေ့ ဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင် မြို့လယ် ကန်ဇရပ်က ကိုရင်မာရိန္ဒကိုပင် ဆွမ်းစဉ်ထည့်ရန် ဘုန်းကြီးထံတွင် လျှောက်တောင်းသဖြင့် ကိုရင်မာရိန္ဒသည် ထိုဇရပ်သို့ လိုက်ရပြီးသော် ထို ဝတ္ထုကိုပင် ကျကျနန တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း ဟောပြော၏။ ထိုအခါ၌ကား မနေ့က ကျောင်းမှာ ဟောသည်ထက်ပင် ပို၍ မိန်းမတို့၏ မာန်တက်ခြင်း ငါးပါးနှင့် အပြစ်၊ လူများဟာ တစ်စက္ကန့်ထက် တစ်စက္ကန့် တိုး၍ အိုခြင်း ဥပါဒ်ထိဘင် အကြောင်းတို့ကိုပါ ထည့်သွင်းဟောပြောခြင်း၊ ပါဠိဂါထာရွတ်၊ အဓိပ္ပာယ်ပြော၊ စကားဖန် ပြောခြင်းတို့ကြောင့် တရားနာသူတို့သည် မထနိုင် လောက်အောင်ပင် စွဲကြလေ၏။

ဝါဆိုလပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့၌လည်း မြို့ပေါ် မင်းဇရပ်တွင် တရား ဟောရန် တောင်းဆိုခြင်းကြောင့် ကာကဝဇ္ဇိယ ဝတ္ထုကို ဟောလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဒါနအကြောင်းကိုသာလျှင် မဟုတ်ဘဲ မိန်းမတို့၌ လင်ယူရခြင်း ၏ သဘော၊ အဘယ်ကြောင့် လင်ယူရကြောင်း၊ အလှူရုံရင့်သော ပုဂ္ဂိုလ် များတွင် မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်သော အိမ်သူရှင်မများလည်း ပါသောအကြောင်း တို့ကို ထည့်သွင်းပြီးသော် မယ်ကာက၏ လင့်ကျေးဇူးကို အသက်နှင့်လဲကာ

ဗျာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဆပ်လိုသည့် အကြောင်းတို့ကိုပါ ဟောပြခြင်း၊ စကားဖန်ပြုကာ ဟောခြင်း တို့ကို ပြုလေ၏။ များစွာသော မိန်းမကြီး ရွယ်ရွယ်လတ်လတ် အပျိုကလေး များသည် ဝမ်းသာအားရ မျက်ရည်ကျကြလေ၏။

ထိုအခါကစ၍ ကိုရင် မာရိန္ဒ၏ သတင်းသည် အတော်ပင် ထင်ရှား ကျော်ကြားသွားလေ၏။ ကိုရင် မာရိန္ဒသည် ဘိုးသင်းပင် ဖြစ်၏။ ဘိုးသင်း ကို အတော်မုန်းနေသော မိဘကောင်း သမီးပျိုများသည် ကြည်ညိုလာကြ လေ၏။

အချို့ကလည်း ဘိုးသင်းသည် တစ်မြို့လုံးကို မီးရှို့တဲ့ သူငယ်ပဲ ... ဟု အယူရှိနေခြင်းလည်း ပြေပျောက်ကာ ကိုရင် မာရိန္ဒကို ကြည်ညိုလာကြ လေ၏။

တစ်မြို့လုံးကို မီးရှို့သည်ဟု ထင်သော အကြောင်းကား ဤသို့ ဖြစ်လေ၏။

ဘိုးသင်းသည် နတ်စင်၌ ကိုးထားသော ပိုက်ဆံများကို သူ့လူများ အား ယူစေသည်သာမက၊ နတ်စင်မှ ကြက်များကို ဖမ်းယူကာ စားပစ်သည် မှာ နှစ်ကောင်သာ ကျန်တော့၏။ ထိုအခါ၌ နတ်စင်ကို လေပွေ့စေသဖြင့် အကာအရံ အမိုးတို့ ပျက်လေ၏။ ဘိုးသင်း၏ နောက်ပါများသည် ကျန်သော ကြက်နှစ်ကောင်ကို ဖမ်းယူကာ သတ်ပြီးသော် နတ်စင်က ပျက်ကျသော အမိုးအကာတို့ကို ယူ၍ ပုလိပ်၏ သား ဘိုးစိန်သည် သူ့အိမ်၌ မီးဖိုထဲတွင် ထိုအမိုးအကာတို့ကို မီးဆိုက်ပြီးလျှင် ကြက်မြိုက်၏။ ၎င်းမီးဖိုက စပြီးလျှင် မီးလောင်ရာ ဆေးရုံပါ ပါသွားပြီးသော် တစ်မြို့လုံး ကျွတ်လေ၏။ မြို့ ပေါ်က တိရစ္ဆာန်ထောင်မျိုး ဦးချက်ကြီး အိမ်တစ်အိမ်သာ ကျန်၏။ ဘိုးသင်း ၏အရပ် မြို့သစ်ကုန်းကား ချိုင်းကျ၍ မီးဘေးက လွတ်လေ၏။ ရုံးနှင့် မြို့အုပ်အိမ်၊ ပုလိပ်အင်စပက်တော်အိမ်တို့ ကျန်၏။

ထိုသို့ မီးလောင်ရာ၌ ဘိုးသင်း၏တပည့် ဘိုးစိန်ကြောင့် ဖြစ်ရာ၊ ဘိုးသင်းက ခိုင်းစေသဖြင့် ဖြစ်ရသည်ဟု ဘိုးသင်းကိုပင် မုန်းနေကြ၏။ သို့သော် မျက်နှာကြီးသား ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မုန်းရုံသာလျှင် ဝမ်းထဲက မုန်းနေ ကြရ၏။

ယခုအခါ၌ကား ဘိုးသင်းသည် ကိုရင် မာရိန္ဒ အဖြစ်နှင့် တရားဟော ရာ ခုနစ်တန်း အောင်ပြီးအပြင် ကျောင်းရှိ စာတိုက်ထဲမှ စာများကို အားအား ရှိတိုင်း ဖတ်ထားခြင်းကြောင့် ကျနစွာ နားလည်အောင်၊ စိတ်ဝင်စားအောင်

ဟောနိုင်၍ ဘိုးသင်း၏အပေါ်၌ မြို့က မုန်းလာခဲ့ခြင်းသည် ပြေပျောက်သွားလေသည်။

ကိုရင်မာရိန္ဒကား တစ်ဝါတွင်းလုံး ဥပုသ်နေ့၊ ဥပုသ်ထွက်သောနေ့တို့၌ တရားကို မထပ်ဘဲ ဟောနိုင်သဖြင့် ဒကာ ဒကာမတို့သည် အလွန်ကြည်ညိုကြလေ၏။

ကိုရင်မာရိန္ဒ၏ ဒကာကြီးဖြစ်သူ ဦးဘိုးသာ ပရမတ်ဆရာကြီးသည် ကား ကိုရင်မာရိန္ဒသည် သင်္ကြပ်ကို သင်ယူနေသဖြင့် အလွန်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရဟန်းတက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုအတွင်း အဘိဓမ္မာတရား အမေးအဖြေကို ကိုရင်ကြီး တစ်ပါးနှင့် တွဲကာ ဟောရပြန်သဖြင့် ကိုရင်မာရိန္ဒကို ဒကာ ဒကာမများက ကြည်ညိုလာသလောက် ဦးဘိုးသာကမူကား မြန်မြန် ဝါကျွတ်စေလို၏။

ကိုရင်မာရိန္ဒသည်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေများကို သင်ကြားခံယူပြီးသော် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ရှိလေ၏။ သို့သော် ထိုသဘောကို မည်သူ့အားမျှ ထုတ်ဖော်မပြောချေ။

ဘိုးသင်းသည် ကျောင်းမှ ကျောင်းသားများကို ခေါင်းတည်၍ ပွဲလမ်းသဘင်တို့ကို ပြုရသော်လည်း ငွေလေးကျောင်း ဘုန်းကြီးပျံအတွက် မြို့ပေါ်က အရပ်ဇာတ်ပွဲ ပြုလုပ်သည်ကို လုံးဝ သဘောမကျချေ။ များစွာ အပြစ်ပြောခဲ့လေသည်။

ဘုန်းကြီးပျံကိစ္စတွင် သူသည် သူ၏ဘုန်းကြီးအတွက် စင်ရှင်လုပ်ရန် တာဝန်ယူခဲ့ရသော်လည်း ထိုဘုန်းကြီးပျံကို သဘောမကျချေ။ ဘုန်းကြီး၏ ဒကာ ဒကာမ ကြီးကြီး ခိုင်ခိုင် မာမာတို့အားလည်း မပြောကြားချေ။ သို့သော် အကြားအားဖြင့် ဒကာ ဒကာမတို့ လာရောက် ဝိုင်းဝန်း ငွေလှူကြသောကြောင့် အလွန်ခမ်းနားသည့် ပထမတန်းစား စင်ရှင် ဖြစ်ရလေသည်။

စင်စစ်သော်ကား ကိုရင်မာရိန္ဒ၏ စိတ်နှင့် သူ၏ ဒကာကြီး ဦးဘိုးသာ၏ စိတ်သည် တစ်ဖက်တစ်လမ်း ဖြစ်နေပေတော့သည်။ ကိုရင်မာရိန္ဒသည် မိမိ သဘောမကျ၊ အကျိုးမရှိ ဖြစ်သည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြသော်လည်း အများ၏ သဘောကို လိုက်လျော၍ အများ ကျေနပ်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းများလေသည်။

ကိုရင်မာရိန္ဒသည် ကျောင်း၌ ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထတန်းတို့ကို အတန်းပိုင်ယူ၍ သင်ပေး၏။ တတိယနှင့် စတုတ္ထတန်းတွင် ပါဠိကို အပို

ဘာသာအဖြစ်နှင့် ထည့်၍ သင်ပေး၏။ ကျန်းမာခြင်း ဘာသာရပ်ကိုလည်း ကောင်းစွာ သင်ပေး၏။ ဘုန်းကြီး သင်သော ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်းတို့တွင် ဘုန်းကြီး မရှိသော်၊ မအားသော် သဒ္ဒါနှင့် ဂဏန်းကို သင်ပေး၍ ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်းတွင် ပါဠိကို အပိုဘာသာ အဖြစ်နှင့် နံနက်စာအံချိန်တွင် ဆွမ်းစားကျောင်း၌ သီးခြားပြုကာ သင်ပေး၏။

တစ်နေ့၌ ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်းတွင် ကိုရင်မာရိန္ဒ ပါဠိသင်ပေးနေသည်ကို ဘုန်းကြီးသည် လာရောက် ကြည့်ရှုရာ၊ အလွန် အံ့သြ၏။ ‘ဒီကိုရင်ဟာ ပါဠိကို ဘယ်အချိန်က တတ်နေပါလိမ့်မလဲ၊ သန္နိနှင့် ဆန်းဂိုဏ်းသာလျှင် လိုတော့တယ်’ ဟု ဦးပဉ္စင်းကြီး ဦးအာသယအား ထုတ်ဖော်ပြောပြသတဲ့။

ကိုရင်မာရိန္ဒသည် သင်္ဂြိုဟ်ကို သင်နေသော်လည်း ခုနစ်ရက်ခန့်သာ ဦးအာသယ ဦးပဉ္စင်းကြီးထံမှာ တက်ပြီးနောက်၊ နောက်ရက်များတွင် စာမတက်တော့ဘဲ မိမိဘာသာ နိဿယကိုကြည့်၍ သင်ယူနေ၏။ ဘိုးသင်းသည် ကျောင်းသားဘဝက လူပေ လူတေ အဖြစ်နှင့် ကျောင်း၏ဝတ်ကို ထောင့်စေ့ခဲ့သည်ထက် ကိုရင်မာရိန္ဒဘဝမှာ ရှင်သာမဏေ အဖြစ်ဖြင့် ကျောင်း၏ထောင့်ကို အထူးစေ့စေ့သဖြင့် အလွန်ပင် နှစ်ခြိုက်သာယာခြင်း ဖြစ်နေပေ၏။

ကိုရင်မာရိန္ဒသည် သင်္ဂြိုဟ် သင်ယူနေခြင်းကို ဘုန်းကြီးနှင့် ဦးဘိုးသာသည် လုံးဝပင် မသိချေ။ တစ်နေ့သော် ဥပုသ်နေ့တွင် ဥပုသ်ဇရပ်၌ မိန်းကလေး၊ မိန်းမလတ် အပျိုအရွယ်တို့အား ကိုရင်မာရိန္ဒသည် အကုသိုလ်စိတ်တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးအကြောင်းကို သရုပ်ခွဲကာ သင်ပေးနေ၏။ ၎င်းကို ဦးဘိုးသာသည် အနားက ကြည့်နေ၏။ ပရမတ်ဆရာကြီး ဦးဘိုးသာသည် သားကိုရင်မာရိန္ဒ သင်ပေးနေခြင်းကို ကြားမဝင်သဘာ အလွန် အံ့သြနေ၏။

လောဘမူစိတ် ရှစ်ခု၏ အကုသိုလ်ဖြစ်ပုံအကြောင်း (ဥပမာ- “သောမနဿ သဟဂတံ ဒိဋ္ဌိဂတ သမ္ပယုတ္တံ အသင်္ခါရိကဇကံ”) စသော အကုသိုလ်ဖြစ်ပုံများ ကိုရင်မာရိန္ဒ ရှင်းပြနေရာ၊ ပရမတ်ဆရာကြီး ဦးဘိုးသာသည် လက်ဖျားခါလေ၏။ ဘယ်လို ဘယ်လိုနှင့် ဒါတွေကို သင်ယူတတ်မြောက်နေပါလိမ့်မလဲဟု အောက်မေ့၏။

ဦးဘိုးသာသည် ဘုန်းကြီးထံ အမြန်သွားရောက်၍ လျှောက်ထား၏။ ‘ဘယ်လို တတ်နေပါလိမ့်မလဲ’ ဟု မေးလျှောက်၏။ ဘုန်းကြီးကလည်း ‘သူ အရပ်ထဲမှာ လည်မနေဘဲ ကျောင်းသားတုန်းက ကျောင်းမှာ တပေပေ၊

တကတိကတိနှင့် စာတိုက် အကြိုအကြားမှာ နေလို့ တတ်တာပေါ့' ဟု ပြော၏။

ဦးဘိုးသာကား သဘောမကျ။ 'မောင်ရင်ဟာ ရဟန်းဘောင်များ ဆက်ဝင်သွားရင် ခက်မှာပဲ' ဟု ဘုန်းကြီးထံ လျှောက်၏။ ဘုန်းကြီးလည်း မာရိန္ဒဟာ ရဟန်းဘောင် တက်မယ် ထင်တယ်ဟု ပြောရာ၊ ဦးဘိုးသာသည် ဥပုသ်နှင့် စိပ်ပုတီးကြီး ကိုင်၍ မျက်ရည်ကျသတဲ့။

ဘုန်းတော်ကြီးကား မာရိန္ဒကို ရဟန်းဘောင်သို့ မဆွဲ၊ ဦးဘိုးသာကား သူ၏သားကို ရဟန်းပြုရန် လုံးဝ မလိုလားပေ။ ဦးဘိုးသာသည် ၎င်း၏သား ကိုရင် တရားဟော၊ တရားပြ ကောင်းသည်ဟု အများက ပြောသည်ကိုပင် မကြားလို့ မနစ်လိုပေ။ စင်စစ်လည်း ကိုရင်မာရိန္ဒသည် ရဟန်းဘောင်သို့ မျက်နှာမူနေပေတော့ပြီ။

သို့နှင့်ပင် သီတင်းဝါလ ကျွတ်သွားပေပြီ။ ဦးဘိုးသာသည် မိမိ၏ သားကို သာမဏေဘဝမှ ထွက်စေလိုပြီ။ သို့သော် ကိုရင်ဝတ်နှင့် ကထိန် အမေးအဖြေကို ပြုရရန် ကိုရင်မာရိန္ဒမှာ တာဝန်ကျနေ၍ လူမထွက်ရသေး ပေ။

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော်လျှင် ကျော်ချင်းပင် ကိုရင်မာရိန္ဒသည် သူ့အဖေ၏ သဘောကြောင့် လူထွက်ရချေပြီ။ သို့သော် အိမ်သို့ မပြန်၊ ကျောင်းမှာပင်နေ၍ ကျောင်းသားများအား စာပြပေးပြီးသော် စားချိန်လောက် မျှသာ အိမ်သို့ လာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ညနေချိန် အိမ်သို့မပြန်ဘဲ ကျောင်းမှာ ညစားများနှင့် ထမင်းချက်စားနေ၏။ ဦးဘိုးသာသည် သားကို အိမ်၌အိပ်ရန် ဆွဲ၏။ ဘိုးသင်းလည်း ကျောင်းမှာသာ အိပ်၏။ ဦးဘိုးသာသည် သူ့သားကို အရပ်ထဲ၌ လည်ပတ်စေလို၏။ ဘိုးသင်းကား အားလပ်ချိန်တွင် ခွေးများနှင့် မုဆိုးလုပ်ပြီး တောလည်၏။ တံငါသဘော အပေါင်းအသင်းများနှင့် ချောင်းရိုး တစ်လျှောက်တွင် ငါးရှာ၏။ အရပ်ထဲမှာ မနေလိုသဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထင်ရာပြုနေခြင်း ဖြစ်၏။

အခန်း [၁၇]

ပတ်ဝန်းကျင်၏ သတ္တိ

ဘိုးသင်း တာဝန်ယူ၍ ပြသသော ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထတန်းတို့က အကုန်အောင်၏။ တတိယတန်းနှင့် စတုတ္ထတန်းမှာ ပါဠိကို အပိုဘာသာ အဖြစ်နှင့် အောင်မြင်ကြ၏။ ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်းမှာလည်း ပါဠိကို အပိုဘာသာ အဖြစ်နှင့် အောင်မြင်ကြ၏။

ပညာအုပ်သည် အခြား တပည့်၊ ဆရာနှစ်ယောက်ထံမှ ပါဠိကို ဘိုးသင်းက သင်ပေးကြောင်း ကြားသိရ၏။ ပညာအုပ်သည် ဘိုးသင်းကို သူနှင့် လိုက်ပါရန် ခေါ်၏။ ဘိုးသင်းကလည်း မလိုက်။ ဦးဘိုးသာကလည်း မထည့်ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းမှ ရှင်လူထွက်သောအခါ အဖေသဘောနှင့် မကိုက်ညီ၍ ကျွန်ုပ် မြင်နေသော လမ်းသည် လူဆိုး၊ သူဆိုး၊ ဓားပြများ လမ်းစဉ်နှင့် သူပုန်လမ်းစဉ်သာ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ကျောင်းမှာ စာမေးပွဲပြီးကြ၍ ကျောင်းသားအချို့ အိမ်သို့ပြန်ကြပြီ။ ကျွန်ုပ်ကား ကျောင်းမှာပင် ပျော်၏။ အဖေက အိမ်သို့ လာရန် ခေါ်သဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ရာ ကျွန်ုပ်မိဘများမှာ ပိန်းတန်းဖိနပ်ထောင်သော အလုပ်ကို လုပ်၍ လုပ်သားဆယ်ယောက်လောက် ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လုပ်သားများနှင့်ရော၍ သားရေကိုင်ခြင်း၊ ဆောက်ကြောင်း ထိုးခြင်း၊ သားရေဖောက်ခြင်း၊ သတားပေါက်ခြင်း၊ ဖိနပ်ချုပ်ခြင်း စသော အလုပ်များကို ဝင်လုပ်၏။ အဖေက မလုပ်စေလို၊ ‘မလုပ်ပါနှင့်’ ဟု ခဏခဏ ပြော၏။ အဖေသည် အတော် ခက်၏။ အဝတ်ကောင်း ဝတ်၍

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

လူပျိုပီပီ အရပ်ထဲမှာ လည်စေလို၏။ အိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံထည့်၍ ဈေးသုံးစေလို၏။ လူကဲ့သို့ အိမ်များသို့ လည်ပတ်၍ စကားတပြောပြော လေတဖောဖောနှင့် နေစေလို၏။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုသဘောကို လုံးဝ မလိုက်လျောနိုင်။ ထိုသို့သောလူသည် အလွန်အလွန် အောက်တန်းကျသော အလကား လူနဲ့ ဟု ထင်သည်။ အဖေအတွက် အတော်ခက်နေသည်။ အိမ်ကအလုပ် ကျွန်ုပ် ဝင်လုပ်သည်ကို သဘောမကျချေ။ အရပ်ထဲရှိ အောက်တန်းကျပေ ဆိုသော လူများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ ရောနှောနေခြင်း၊ အိမ်များ၌ သက်ငယ်မိုးလိုက်ခြင်း၊ တောင်ယာခုတ် လိုက်ခြင်းတို့ကို လုံးဝ သဘောမတူ။ တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် စကားများလေပြီ။ ကျွန်ုပ် သဘောမကျ။

တစ်ရံသော် ကျွန်ုပ် အိမ်မှာ ထင်းပေါက်၍ ထင်းခုတ်၊ ခွဲနေသည်ကို အဖေသည် လည်ရာက ပြန်လာစဉ် တွေ့သောအခါ တွေ့ပြီးလျှင် မတ်တတ်ရပ်ကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်ကို ဘာမျှ မဆိုဘဲ အိမ်ရှေ့ကအိမ်မှ ကိုဖားကို ခေါ်ပြီး ဤသို့ ကြိမ်းလေ၏။

‘ဟေ့ မောင်ဖား၊ မင်း ဘာမှ သိတတ်တဲ့လူစား မဟုတ်ဘူး။ မောင်ရင်ထင်းခွဲ၊ ထင်းခုတ်၊ ထင်းပေါက်နေတာကို မင်း မမြင်ဘူးလား။ ကြည့်ကောင်းသလား၊’

‘ဘကြီး ... ကိုဘိုးသင်းကို မေးပါ။ မခွဲပါနှင့်၊ ကျွန်တော် ခွဲပါမယ်၊ ပေါက်ပါမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ခင်ဗျား လာမရှုပ်နှင့်၊ ခင်ဗျားကို ပုဆိန်နှင့် ထုလွှတ်ရမလားလို့ ဆိုလွှတ်ပါတယ်’ ဟု ပြော၏။

တစ်နေ့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဘာသာဘာဝအတိုင်း ဆိုင်းထမ်းနှင့် ရေထမ်းလာသည်ကို အဖေသည် မြင်တွေ့၏။ မျက်ရည်ကျပြီးသော် အမေနှင့် ရန်ဖြစ်၏။ အမေက ‘ဘယ်သူကမှ မခိုင်း၊ သူ့ဘာသာသူ ရေထမ်းတာ’ ဟု ဆို၏။

ကျွန်ုပ်ကား ထိုသဘောကြောင့် ကျောင်းသို့ပြန်၍ ကျောင်းမှာသာ ထင်သလို ရမ်းနေ၏။ ထန်းရည် သောက်၏။ ထန်းရည်ခိုး လိုက်၏။ ကြက်ခိုးစေ၏။ တောလည်၏။ ငါးရှာ၏။ ဘိန်းသမားများနှင့် ပေါင်း၍ ဘိန်းရှူကြည့်၏။ ဘိန်းစားကြည့်၏။ အချုပ်၌ ကျွန်ုပ်၏ လမ်းစဉ်သည် လောက၌ လူဆိုး၊ လူပေ၊ လူတေတို့၏လမ်းသို့ လျှောက်နေ၏။ မြို့ပေါ်မှ အလွန် ဆိုးပေ၊ တေတေပေပေ၊ လူကို သတ်ရဲသည် ဆိုသော သူများသည် ပင် ကျွန်ုပ်ကို ချော၍ပေါင်းကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အလိုကို လိုက်လျောကြ၏။

ထိုသဘောတို့သည် ကျွန်ုပ် ပြေးဆင်းနေသော ချောက်ထဲသို့ တွန်းချသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ယခုအမြင်နှင့် ကျွန်ုပ် ကြည့်သော် ထိုအခါက ကျွန်ုပ်၏အကျင့် သည် လူရေးလူရာ မြောက်ဖို့ရန် လုံးဝ မရှိတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် တောလည်ရာမှ ချေတစ်ကောင်ကို ရ၍ ဝွေးကုန်းရေဆိပ် တွင် ဖျက်နေရာ လှဖေက ရောက်လာပြီးသော် ‘ခင်ဗျား မန္တလေးသို့ ပညာ သင် သွားဖို့ စာရောက်နေသတဲ့’ ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ် အတော် ဝမ်းသာ သွားလေသည်။ အိမ်သို့ ဒုန်းချ ပြေးလေတော့ပြီ။ အိမ်မှာလည်း လူတွေ ပိုင်း၍ ‘သွားလို့ မတော်ပါဘူး၊ မန္တလေးမှာ ပလိပ်ဖြစ်လို့ မြို့ပျက်နေသတဲ့၊ အစိုးရက ကြက်မှာ ပလိပ်ဆေး သုတ်လွှတ်ပြီး လူတွေကို သတ်နေသတဲ့။ မြန်မာပြည်မှာ လူတွေ များနေလို့ အိမ်ရှေ့မင်း လာပြီးနောက် လူတွေကို သတ်နေသတဲ့’ ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြ၏။ အမေကား သူ့သားတစ်ယောက်ကို ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ်နေသော မန္တလေးသို့ သွားရောက် ပညာသင်ကြားရမည့်အတွက် မျက်ရည်စက်လက်နှင့် နေလေ၏။ အဖေကား ‘ကျုပ်သား ကပ်သုံးပါးနှင့် လွတ်ကင်းရမည့်သား၊ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်’ ဟု ဆို ၏။ ကျွန်ုပ်ကား အမေကိုကြည့်၍ အနည်းငယ် စိတ်ထင့်မိ၏။ သို့နှင့်ပင် အဖေ၊ အမေ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုန်းကြီး၏ထံသို့ သွားရောက်ကြရ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးကား ‘လွတ်သာလွတ်၊ ဘာမျှ မဖြစ်နိုင်၊ ဒီအကောင် ဟာ သူ့ကောင်းစားရေးသာ မဟုတ်၊ တို့မြို့၏ အမည်ကိုလည်း ထွန်းတောက် စေလိမ့်မယ်၊ ဟဲ့ ... ဆုငွေတွေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ’

‘ရှိပါတယ် ဘုရား၊ ဒီအတိုင်းပါပဲ’

‘နှင့် ပညာသင်ဖို့ လိုသလောက် ယူသွား’

‘မယူလိုပါ ဘုရား’

‘ကိုဘိုးသာ ယူသွား၊ နှင့်အဖေကို သေ့ပေးလိုက်’

‘မယူပါရစေနှင့် ဘုရား’

‘ခက်တယ်’ ဆို၍ ဘုန်းကြီးသည် အသံတုန်နေ၏။ အမေကလည်း ‘သူ့ကို ပညာသင်ပေးဖို့ တပည့်တော်မတို့မှာ ငွေရှိပါတယ် ဘုရား’ ဟု လျှောက်လေတော့သည်။

အလွန်တောကျသော သရက်မြို့ခရိုင် မင်းတုန်း တောမြို့ကလေးက စကားဝဲဝဲနှင့် တောသားကလေး ဘိုးသင်း၏ အသက်အရွယ် ကြီးသောအခါ သမီးအကြီး စိန်ရေငုံ အလိုကိုလိုက်၍ စစ်ကိုင်းမြို့တွင် နေသောကြောင့်

“စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း” ဟု ပေါ်လာပြီးလျှင် လွတ်လပ်ရေး ရပြီးနောက် စာဆိုကြီး အဖြစ်နှင့် စစ်ကိုင်းတွင်သာမက မန္တလေးမြို့တော်ဟောင်း လူထု ဦးလှ၏ အမြင်ကျယ်၍ သဘောထားမြင့်မူဖြင့် မန္တလေးမြို့နှင့် မန္တလေး တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်တွင် ပူဇော်ကန်တော့ခြင်းကို စတင်ကာ ခံယူခဲ့ရ ပြီးနောက် ၁၉၆၃ ခုနှစ် စစ်ကိုင်းမြို့ စာဆိုတော် အခမ်းအနား၌ ပူဇော် ကန်တော့ခြင်းကို ခံယူပြီးလျှင် မိန့်ခွန်းစကား ပြောဆိုနေခဲ့ပါသည်။

လူတို့တွင် ပဋိသန္ဓေ နေစက စ၍ ပတ်ဝန်းကျင်သဘောနှင့် တွေ့ရရာ မိဘသည် ရှေးဦးစွာ ဖြစ်သဖြင့် ပညာရှိတို့သည် “လက်ဦးဆရာ မည်ထိုက်စွာ ပုဗ္ဗာစရိယ မိနှင့်ဘ” ဟု ဆိုထားလေသည်။

ထို့နောက် ကြီးပြင်းလာသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင် သဘောအတိုင်း ဖြစ်ပျက်ရတတ်၍ ကျွန်ုပ်သည် မန္တလေးမြို့၌ စာပေသင်ကြားခြင်း မရှိခဲ့ရ သော် မည်ကဲ့သို့ ဆိုးသွမ်း ယုတ်မာ ညစ်ညမ်းသောသူ ဖြစ်ရမည်ကို အလွန် ပင် တွေးတော ထိတ်လန့်မိတော့သည်။

ထို့ကြောင့် လူဖြစ်လာရမှုနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ အခြေအနေကို အထူး သတိပြု စဉ်းစားအပ်သည်ဟု ထည့်မှတ် ရေးသားထားပါသည်။ အချို့ အကြောင်းများကို မထည့်ခဲ့ပါ။ အချို့အကြောင်းများမှာ မင်းတုန်းမြို့က လူကြီးများနှင့် တွေ့ရရာ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်အားဖြင့် သိရ၍ မှတ်မိ တန်သမျှကို ရေးထားခြင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် လူတစ်ယောက် ဖြစ်ရရန်အတွက် အဆိုးဘက်၊ အကောင်းဘက်သို့ ရောက်အောင် ဆွဲဆောင်ဖို့ လွယ်ကူလှပေသည်ဟု မှတ်တမ်းပြုထားရမလိုပင် ဖြစ်ချေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဖမ်းစားမှု၊ ပြုစားမှု တို့ကို ခုခံတတ်၊ ခုခံနိုင်မှ ဘဝတာတွင် အမြင်မှန် အတော်အသင့်နှင့် သက်သာသတတ်ဟု ထင်မိပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ထံမှ အဆိုးနှင့် အကောင်း ကို ခွဲခြားယူတတ်ဖို့ လိုသည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

အခန်း [၁၈]

မန္တလေး ဆရာအတတ်သင်ကျောင်းသို့

ကျွန်ုပ်သည် တောသားဘဝနှင့် တောမြို့ကလေးတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မွေးဖွား ကြီးပြင်းလာရသော တောမြို့ကလေးသည် မင်းတုန်းမြို့ ဖြစ်၏။ မင်းတုန်းမြို့သည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် မည်သည့်အခါမျှ တိမ်ကော ပ ယောက်သွားရန် မသင့်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သရေ ခေတ္တရာ ပြည်ကြီးသည် သုမုန္တရီမင်း ဖြိုကြွင်းသက္ကရာဇ် တစ်ဆယ့်ခြောက် ခုနှစ်တွင် ပျက်စီး၍၊ ထိုသက္ကရာဇ် နှစ်ဆယ့်ငါးခုတွင် မင်းတုန်းမြို့၌ ထီးသစ် နန်းသစ် စိုက်ထူပြီးသော် မြန်မာနိုင်ငံတော်ဟု သမုတ်လျက်၊ တိုင်းရင်းသား များကို စုစည်းကာ လူမျိုး မကွဲပြားစေမူ၍ မြန်မာလူမျိုးဟု တည်ထောင် ခဲ့သော အချက်အချာမြို့ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ပင်တည်း။

ထိုသို့သော တောမြို့ကလေးမှ ကျွန်ုပ်သည် သရက်မြို့က မန္တလေး မြို့သို့ ရေလမ်းခရီး သင်္ဘောဖြင့် သွားရရာ ထိုအချိန်ကျမှ သင်္ဘော စ၍ စီးဖူးသူ ဖြစ်သည်။ အတိုင်းထက်အလွန် နှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်၏။ မိမိ တော အရပ်တွင် ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ ကြီးပြင်းလာရခြင်းကို ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေ ဘိသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သို့သော် အသက်ကြီးရင့်လာသောအခါ တောအရပ်၌ အသက်တစ်ဆယ့်ငါးနှစ် တိုင်တိုင် နေခဲ့ရခြင်းကြောင့် အကြားအမြင် မည်မျှ လောက် ကြယ်ဝပြီးလျှင် သဘာဝ အလေ့အထများကို မည်မျှလောက် မည်ကဲ့သို့ ခန့်မှန်းတတ်သည်ဟု သိရှိရလေသည်။

တောသားကလေး ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောစီးရသည့်အတွက် အလွန်

အလွန် နှစ်ခြိုက်ပျော်မွေ့၏။ သူပြောလူပြောအရ အလွန် စည်ပင်သာယာ ဝပြောသော နေပြည်တော်ဟောင်း မန္တလေးသို့ ရောက်ရပြီးလျှင် ထိုမြို့မှာ နေကာ ပညာသင်ကြားရတော့မည့် အတွက်လည်း အတော်ပင် ဝမ်းသာ မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မန္တလေး နော်မန်ကျောင်းသို့ သွားရောက်ရန် အမိန့်စာ ရသောအခါ မော်လမြိုင် နော်မန်ကျောင်း၌ စာမေးပွဲ မအောင်၍ ပြန်လာ ကြရသော လူအချို့က နော်မန်ကျောင်းတွင် အစားအသောက် အလွန်ညံ့ဖျင်း ကြောင်းတို့ကို စိတ်ပျက်လှအောင် ပြောကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကား အစားကောင်း စားရန် ကျောင်းသို့သွားခြင်း မဟုတ်၊ ပညာသင်ကြားရန် ကျောင်းသို့ သွားရ မည်။ လိုရင်း၌ ထမင်း၊ ငရက်သီး တစ်တောင့်၊ ဆား၊ ကြက်သွန်တစ်စုံ ကိုတော့ စားရမှာပဲဟု သဘောထား၍ ရှင်ဘုရင် နေသွားသော မန္တလေး ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ ရောက်ရမည်ကိုသာ ဝမ်းသာနေမိပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အဖေသည် ကျွန်ုပ်ကို ကျောင်းသို့ လိုက်ပို့၏။ လမ်းတွင် စလေမှ ကိုသိင်္ဂါ ဆိုသော သူတစ်ယောက်သည် တက်လာ၏။ သူလည်း နော်မန်ကျောင်းသို့ သွားရန် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ခုနစ်တန်း မအောင်သေး။ တပည့်ဆရာ အဖြစ်မှ နော်မန်ကျောင်းသို့ လာသူ ဖြစ်၏။ သူ့ကိုလည်း သူ၏အဖေသည် လိုက်ပို့လေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အဖော် ရလာပေပြီ။ သို့သော် သူသည် ကျွန်ုပ်ထက် ကြီးသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်ကြပြီ။ အချိန်မှာ သုံးနာရီ ခွဲခန့် ရှိချေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြို့ပေါ်သို့တက်၍ နော်မန်ကျောင်းသို့ သွား ရာ၊ မြို့မှာ ကျွန်ုပ် ကြားဖူးသကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ခြောက်ကပ်လျက် ရှိ၏။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း လူသွားလူလာ အလွန်ပါးလျက် အိမ်တံခါးများ ပိတ်ထားသည်ကို မြင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘာကြောင့် အိမ်တံခါးများ ပိတ် ထားရသည် ဟူသော သဘောသွားကို မသိ၊ ဖေးရန် လူလည်း မရှိသလို ဖြစ်၍ “မန္တလေးမြို့လည်း တိုတောမြို့ မင်းတုန်းထက် တိုး၍ မစည်ကားပါ ကလား” ဟု တွေးဆမိ၏။

စင်စစ် ထိုအခါတွင် မန္တလေးမြို့၌ ပလိပ်ရောဂါ အကြီးအကျယ် ဖြစ်၍ မြို့ပျက်လုမတတ် ရှိနေချိန် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဖေကား မန္တလေးသို့ ခဏခဏ ရောက်ဖူးသူ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အတွက် အလွန် စိုးရိမ်ဟန်ရှိပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကို ကျောင်းမှာ ထားခဲ့ရမည်အတွက် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေဟန်

တူပေသည်။ ကျွန်ုပ်ကား မန္တလေးမြို့၏ ခြောက်သွေ့နေခြင်းကို စိတ်မဝင်စားဘဲ၊ ကျွန်ုပ် စာပေပညာ သင်ကြားရအံ့သော ကျောင်းကြီးကို မြင်ရသဖြင့် အတော်ပင် ဝမ်းသာလျက် ရှိနေပေတော့ပြီ။

ထိုသို့သော အခိုက်ဝယ် ဘဝ၊ ဘဝက ရေစက်ကြောင့်ထင်၊ ကျွန်ုပ်၏ အဖေနှင့် မေမြို့ (ယခု ပြင်ဦးလွင်) မှ ဆရာအတတ်သင်တန်း လာယူရသော ဆရာ ဦးမှိန်ကြူကို တွေ့လေတော့ပြီ။ ဦးမှိန်ကြူကား ယခင် ရေကျော် အထက်တန်းကျောင်း အထက်တန်းဆရာမ ဒေါ်သန်းစိန်၊ သံအမတ်ကြီး ဦးအုန်းစိန်တို့၏ ဖခင်တည်း။

ဦးမှိန်ကြူသည် အဖေ့ကို မြင်တွေ့ရလျှင်ပင် အဖေအပေါ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ အပေါ်၌ များစွာ မေတ္တာသက်ရောက်ပုံ သဘောကို ပြလေသည်။ အဖေကလည်း ဦးမှိန်ကြူအပေါ်၌ ထိုကဲ့သို့ သဘောသက်ရောက်ပုံ ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကမူကား ကလေးသဘာဝအလျောက် ထူးမခြားနားလှတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ညအချိန် အဖေနှင့် ဦးမှိန်ကြူတို့ ပြောသော စကားကို နားထောင်မိ၏။ ထိုစကားတို့တွင် မန္တလေးမြို့၌ ပလိပ်ရောဂါ အကြီးအကျယ် ကျရောက်ခြင်းမှာ ရှင်းရှင်း မကင်းစင်သေးသဖြင့် မြို့သည် ချောက်ချားလျက်ပင် ရှိကြောင်းသည် ပါနေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အဖေကလည်း မန္တလေးသို့ အိမ်ရှေ့ ဝေလမင်းသား လာသောအခါ မန္တလေးက လူပေါင်းများစွာ ကြိုဆိုကြသဖြင့် မြန်မာပြည်၌ လူဦးရေ များလှပါကားဟု ထိတ်လန့်ခြင်းကြောင့် လူများကို သတ်ရန် လျှို့ဝှက်ကာ အမိန့်ပေးခဲ့သည်ဟု ကောလာဟလ ဈေးစကား ကြားသိရသည့် အကြောင်းကို ပြောပြ၏။ ထို့နောက် အစိုးရက ကြွက်များကို ဆေးသုတ်ကာ လွှတ်၍ လူများအား သတ်သည်ဟု သတင်းဖြစ်နေကြောင်းကို အဖေက ပြောပြ၏။

ဦးမှိန်ကြူကလည်း ထိုသတင်းများသည် တစ်ခုမှ မဟုတ်ကြောင်း တို့ကို အဖေအား နည်းလမ်းတကျ ရှင်းလင်း ပြောပြသည်ကို ကျွန်ုပ် ကြားသိရ၏။

အဖေသည် ဦးမှိန်ကြူကို များစွာ ယုံကြည်၏။ များစွာလည်း အားထား၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ဦးမှိန်ကြူအား အပ်နှံထား၍ မန္တလေးမှ စိတ်ချပြီးသော် ကံတရားကို အောက်မေ့ဟန်ဖြင့် ပြန်သွားလေ၏။ ငွေများကိုလည်း ဦးမှိန်ကြူထံတွင် ကျွန်ုပ်၏အတွက် အပ်ထားခဲ့လေ၏။

ဦးမှိန်ကြူကား ဘဝက ရေစက်ပင်ထင့်၊ ကျွန်ုပ်ကို သူ၏ ညီငယ် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သဘောထားကာ အားပေးလေသည်။ ညအိပ်သောအခါ မှာပင် ကျွန်ုပ်မှာ အရမ်းမဲ့ တောသား သဘာဝအလျောက် အိပ်သဖြင့် ခြင်ထောင်များကို လာ၍ ချပေးခြင်း၊ စောင်ကင်းကွာနေသည်ကို မြို့ပေးခြင်း တို့ ပြုလေသည်။

တောသား ကျွန်ုပ်သည် အဖေနှင့် ဦးမှိန်ကြူ ပြောသော စကားများကို ကြားရရာ၊ ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မယုံကြည်ပေ။ ကျွန်ုပ်မှာ စာတတ်ရန် အစပျိုးတုန်း ဖြစ်၍ စာအုပ်ကို အတော်အားကိုးသည့်အတိုင်း ကျန်းမာခြင်း စာအုပ်မှာ မပါလေရကား စိတ်ဝေလျက် နေလေ၏။

သို့လင့်ကစား ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် စာသင်ခဲ့သော ကျောင်း၌ ကြမ်း တမ်းသော ရောဂါနှင့် ပတ်သက်သည့် ဟတောဝါတ (သတ်တတ်သော လေ) ဓာတ်ဆိုး အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီးသော် သာမာဝတီ ဝတ္ထု၊ ဂေါသက ဝတ္ထုတို့ကို ဖတ်ဖူးသည့်အတိုင်း ထိုပလိပ်ရောဂါကို ကြောက်အပ် သော ရောဂါဟု ကျွန်ုပ် မထင်ရုံမျှမက ကြောက်လည်း မကြောက်ချေ။ သို့သော် မန္တလေးမြို့ကြီး ခြောက်ကပ်နေခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် မနှစ်မြို့ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် မန္တလေးမြို့ ဆရာအတတ်သင်ကျောင်း (နော်မန်ကျောင်း) ၌ ၁၉၁၇ ခု မတ်လ လေးရက်နေ့တွင် ကျောင်းသားအဖြစ်နှင့် စာရင်းသွင်း ခြင်းကို ခံရလေပြီ။ ထိုအခါက စ၍ တောသားကလေး ကျွန်ုပ်သည် နော်မန် ကျောင်းသား ဖြစ်လေပြီ။

ကျွန်ုပ် နော်မန်ကျောင်းသို့ သွားမည်ပြုသောအခါ မော်လမြိုင် နော်မန် ကျောင်းမှ ထွက်လာခဲ့သော သူများက ကျောင်းတွင် အစားအသောက် မကောင်း၍ စိတ်ဆင်းရဲကြောင်းကို ပြောလိုက်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကား ထမင်း စားခန်း၌ ထမင်းဟင်းကို တွေ့ရပြီ။

ဟင်းမှာ ကန်စွန်းရွက်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက် ဟင်းရည်၊ ပဲပြုတ်၊ ငါးပိကြော် စသည်တို့ ဖြစ်၏။ ပဲပြုတ်ကို မစားဖူးသော၊ ကန်စွန်းရွက်ကို မစားဖူးသော တောသား ကျွန်ုပ်မှာကား အရသာတွေ့နေပြီး အတော်ကောင်းသော ဟင်းမွန် ပင် ဖြစ်နေ၍ ဦးမှိန်ကြူက စားကောင်းသလား မေးပြီးလျှင် သူတို့ ဝယ်စား သော ဟင်းများကိုပင် ထည့်ပေး၏။ ထိုဟင်းကို လက်မခံဘဲ အတော်

ကောင်းကြောင်းကို ပြောပြ၍ ဦးမှိန်ကြူကား ပြုံးလေ၏။ ထိုအခါ၌ တောက
လာသော ကျွန်ုပ်သည် အမဲသား၊ ဝက်သားတို့ကို မစားသေးပေ။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ လူဟောင်းများ စာမေးပွဲ ပြုလုပ်နေ၍ စာမသင်ရသေး
သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ဆရာက ရှစ်တန်းတွင် အက္ခရာသင်ရာ အနုတ်နှင့် ယူကလစ်
ကို စ၍ ပြပေးလေရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် အက္ခရာသင်ရာကို ကျွန်ုပ်၏ဘာသာ
ကျွန်ုပ် စာအုပ်တွင် ကြည့်ကာ တွက်နိုင်ပေ၍ အတော်ပင် ပျော်နေပေပြီ။

ထိုသို့ ကျောင်းသို့ ရောက်စဉ် ကျွန်ုပ်မှာ အလွန် စကားဝဲ၍ လူ
ဟောင်းများက “တောသား” ဟု ဆိုကြရုံမျှမက “ချင်းကလေး” ဟု ဆိုကြ၏။
ကျွန်ုပ်ကား မနာ။ “ငါ မင်းတုန်းမြို့မှာ မွေးတာပဲ။ မင်းတုန်းမြို့ဟာ မြန်မာ
တို့ ထီးနန်းကို မန္တလေးမြို့မှာထက် အရင်စိုက်ထူတာပဲ” ဟု စိတ်ဓာတ်တွင်
သို့ကာ ထားမိ၏။

ထိုအခါက ဆရာအတတ်သင် (နော်မန်) ကျောင်းသည်ကား ဖေဖော်
ဝါရီလ၊ မတ်လတို့က စ၍ လူသစ်များကို စပြီးလျှင် လက်ခံလေသည်။
သို့ရာတွင် လူသစ်များကား များစွာ မရောက်ကြသေးပေ။ စာမေးပွဲမှာလည်း
လူဟောင်းများသည် ဖြေပြီးစ ဖြစ်၍ အောင်စာရင်းသည် မထွက်သေးပေ။
သို့နှင့်ပင် မတ်လကုန်သော် ကျောင်းပိတ်လိုက်သဖြင့် ကျောင်းသားများ
သည် မိမိတို့၏ အရပ်သို့ ပြန်ကြလေပြီ။

ကျွန်ုပ်မှာကား ကျွန်ုပ်၏ အရပ်သည် ဝေးလံနေ၍ မပြန်ပေ။ ထို
အခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ဂန့်ဂေါသား ကိုဘစောနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်စွာ မိတ်ဆွေ
ဖြစ်နေ၍ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် မပြန်ဘဲ တရုတ်တန်း တောင်ဖျား
မုဆိုးမကြီး၏အိမ်တွင် သွားရောက် နေပေသည်။ ထိုအိမ်ကား ဆင်းရဲ၍
အိမ်ကုပ်ကလေး ဖြစ်သည်။ ထိုမုဆိုးမကြီးမှာ သမီးပျိုကလေးနှစ်ယောက်
ရှိရာ ဈေးရောင်းကာ အသက်မွေးကြသည်။

ကိုဘစောနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအိမ်မှာ ကျဉ်းကျုတ်၍ မနေတော့ဘဲ
ငါးရက်လောက်ရှိသော် နော်မန်ကျောင်း၏ မြောက်ဘက်ရှိ ဆရာကျော်
အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေကြ၏။ ကိုဘစောမှာ လူလည်ဖြစ်၍ အိမ်သို့ အလာ
နည်းပြီးသော်၊ ကျွန်ုပ်သာလျှင် ဆရာအိမ်၌ နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေပြီ။

ကိုဘစောမှာ နော်မန်ကျောင်းတွင် လူဟောင်း ဖြစ်၍ ရှစ်တန်းကို
ဝင်ထားသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ငွေချမ်းသာသောသူ၏ သားတစ်ယောက်
ဖြစ်ဟန်ရှိ၍ ၎င်း၏အိမ်မှ ငွေကိုသာ အတွင်မှာပြီးလျှင် သုံးနေဟန်ရှိရာ၊

သူ့ထံမှ မြို့သူ့ အလည်များသည် ငွေကို ချူမြိုက်နေကြဟန် တူသည်။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သည် ကိုဘစောနှင့်အတူ သွားလာနေသော်လည်း “လူအ” ကလေး ဖြစ်၍ မသိပေ။ ဆရာကျော်နှင့် (ဆရာကတော်) အစ်မကမူကား ကိုဘစောကို အတော်ပင် ချစ်ခင်ကြ၍ တီးတိုး ဆုံးမပုံ ရပေသည်။ ဆရာကျော်နှင့် အစ်မက ဆုံးမ၍ ကိုဘစောနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆရာတို့၏ အိမ်သို့ တရုတ်တန်းမှ ပြောင်းလာရလေသည်။

ဆရာကျော်မှာ သရက်မြို့သား ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာနှင့် တစ်နယ် သားချင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ဆရာကျော်နှင့် အစ်မသည် ကျွန်ုပ်ကို အထူး သဖြင့် ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ကြပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကျေးဇူးတို့ကို အစဉ် မမေ့နိုင်ပေ။

ကိုဘစောသည် ကျွန်ုပ်ကို ချစ်ခင်သောသူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် အလည်အပတ် သွားရာသို့ ကျွန်ုပ်ကို မခေါ်ပေ။ သူသည် ဆရာ အိမ်သို့ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ဆိုသလို မလာဘဲ နေသည့်ပြင် ညမှာ ပြန်အိပ် သောရက် နည်းပေသည်။

ကိုဘစောသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ မလည်ပတ်လို။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူ့အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိမည်အတွက် အတော်စိုးရိမ်ဟန် တူ သည်။ ကျွန်ုပ် သိလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ဆရာနှင့် အစ်မကို မုချ ပြောမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပြောသော် ဆရာနှင့် အစ်မက ကိုဘစောအား ဆုံးမပေလိမ့် မည်။ ကိုဘစောသည် သူ့အား ဆရာနှင့် အစ်မက ဆုံးမမည်ကို လိုလားဟန် မတူပေ။

ထိုသို့သော သဘောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မန္တလေးမြို့၌ တစ်ကိုယ်ချင်း လျှောက်၍ လည်ပတ်လိုရာသို့ လည်ပတ်၏။ တစ်ခါတလေသာ ကိုဘစော နှင့်အတူ အိမ်တော်ရာသို့ သွား၍ လမုန့်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဖန် သောက်ကာ သုတေသနကို ဆည်းပူးပါသည်။

တစ်နေ့သော ညနေခင်းမှာ ကျွန်ုပ်သည် အနောက်ပြင် တိုက်တော် ကျောင်းတိုက် အနောက်ဘက် ကျသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်သော ပုဏ္ဏားဝိုင်း ထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း ရောက်သွားသည်။ ထိုပုဏ္ဏားဝိုင်းကြီးမှာ လူများ မရှိကြ။ တိတ်ဆိတ်ကာ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် မြေစိုက် အိမ်ကုပ်ကလေးတစ်ခု အတွင်းမှ လူနာညည်းသံကို ကျွန်ုပ် ကြားရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအိမ်ကုပ်ကလေးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားရာ၊ အိပ်ရာ

ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသော အမယ်ကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့၍ ‘အဘွား
ဘာဖြစ်သလဲ’ ဟု မေးပါသည်။ လူနာ အမယ်ကြီးက မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်၍
ပုဏ္ဏားသန်နှင့် ‘ငါ့ကိုကွယ် ... ပလိပ်ဖြစ်လို့ ထားပစ်ကာ ထွက်ပြေးကြတယ်။
ငါ့ကို ရေနွေးတည်ကာ ဆေးတစ်ခွက် တိုက်ပါ’ ဟု တုန်တုန်ချည့်ချည့်ဖြင့်
ပြောဆိုပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအမယ်အို အနားမှ မီးခြစ်ကိုယူ၍ မီးမွှေးပြီးသော်
ရေနွေး တည်ပြီးလျှင် အမယ်အို ဆေးနှင့် အမယ်အိုအား ရေနွေးဆူသော
အခါ အမယ်အိုကို အိပ်ရာမှ ထူကာ ဆေးတိုက်ပါသည်။ ထိုနောက် အမယ်အို
နေရာ အိပ်ရာကို သန့်ရှင်းစေ၍ အမယ်အိုကို နေသားတကျ ပြန်သိပ်ခဲ့ပြီး
လျှင် သောက်ရေများကို ပြည့်စေလျက် ကျွန်ုပ် ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့ နံနက် ထိုအမယ်အိုထံ သွားရောက်ရာ၊
အမယ်အို နေကောင်းထိုင်သာ ဖြစ်၍ ရည်မန်း သောက်ပြီးကြောင်းကို သိရ
သဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ၎င်းအား လာရောက်ကြည့်ပြီးသော်
ရည်မန်းရေ တိုက်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆသည်။ သို့ရာတွင် ထိုပုဏ္ဏားဝိုင်း
မှာ အခြားသူများ မရှိသေးပေ။ ထိုအိမ်မှာလည်း အခြားသူ မရှိသေးပေ။
ထို့ကြောင့် ၎င်းကို ကျွန်ုပ် အံ့ဩပြီးနောက် ဤသို့ တွေးဆမိသည်။ လူ
မည်သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကူညီစောင့်ရှောက် ဝန်းဝိုင်းသင့်သည်။ သူတို့
သည် ပလိပ်ရောဂါကို ကူးစက်ကာ သေတတ်သော ရောဂါဟု ထင်၍
ကြောက်ခြင်းကြောင့် လူဝတ္တရားများမှ ကင်းကွာရသည်။ မိမိကို ကာကွယ်
သောအားဖြင့် သေရမည်ကို ကြောက်ခြင်းသည် လူတို့ ပြုအပ်သော ဝတ္တရား
ကို ချွတ်ယွင်းစေတတ်သည် ... ဟု တွေးမိပါသည်။

အမယ်အိုလည်း ‘ညနေတစ်ခေါက် ငါ့ထံလာပြီး ကြည့်ပါဦး’ ဟု
မှာထားလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ပြန်လာခဲ့သည်။

ထိုသို့နှင့် ငါးရက်ခန့် ရှိသော် ညနေတွင် ကျွန်ုပ်အား အမယ်အိုသည်
ဤသို့ ပြောတော့သည်။

‘ငါ့မြေး ... ငါ့အသက်ကို ငါ့မြေး ကယ်ဆယ်တယ်၊ ငါ့မှာ ရွှေ
တစ်ဆယ်သားနှင့် ငွေများ မြှုပ်ထားတာ ရှိတယ်၊ ငါ့မြေးအား ငါ ပေးရမယ်’
ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ‘အဘွား ကျွန်တော် မလိုချင်ပါ၊ လူဝတ္တရား
ကိုသာ ကျွန်တော် ပြုစုပါတယ်’ ဟု ပြောဆိုပါသည်။

ထိုခဏ၌ ထိုဝိုင်းထဲသို့ ငါးအိမ်ထောင်လောက် ပြန်လာကြသည်။

ထိုအမယ်အို အိမ်သို့လည်း မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် ဝန်ထုပ်စည်ပိုးနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် အပျိုဖြစ်ပုံရ၍ ကျွန်ုပ်ထက် အသက်ကြီးမည် ထင်သည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်ကို အလွန်စက်ဆုပ်သော မျက်နှာနှင့် ကြည့်နေသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်သည်။

ထိုမိန်းကလေးကို မြင်သော ယောက်ျားတို့သည် အဆစ်အမြစ် ပြေပြစ်စွာနှင့် မျက်နှာပုံပန်း လှပသော ပုဏ္ဏားမကလေး၊ အလှ အချောကလေး တစ်ယောက်ဟု ထင်ကောင်း ထင်ပေမည်။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုမိန်းကလေး၌ အလှအချော တစ်ကွက်ကိုမျှ မမြင်။ သူ့အား ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပါးကို လေးငါးချက်လောက် တီးလိုသည်။ သူသည် မိန်းမသား ဖြစ်၍သာ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို အောင့်အည်းထားလိုက်ရသည်။ ယောက်ျားချင်းသာ ဖြစ်ခဲ့သော် သူ့ကို ကျွန်ုပ် မုချ နှိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ တောသား၏ စိတ်သည် ထိုတုန်းပင် ရှိဟန်တကား။

အမယ်အိုသည် နောက်တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်အား လာရန် အထပ်ထပ် မှာသည်ကို ကျွန်ုပ် ကြားရပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့၍ ဤသို့ သတိဖြစ်မိတော့သည်။

“သူတစ်ပါးက ကောင်းသော ကျေးဇူး တုံ့ပြန်မှုကို လက်မခံထိုက်၊ မသာယာထိုက်၊ လက်ခံ၍ သာယာသော် သံယောဇဉ် ဖြစ်တတ်သည်။ သံယောဇဉ် သဘောသည် လူကို တင်သော ချေးညှော် ဖြစ်သည်။”

“လူတိုင်းသည် သေရမည် မုချ ဖြစ်သော်လည်း သေရန်သည် အလွန် ခဲယဉ်းသော သဘောတစ်ခုပါ တကား။”

ထိုသို့ ကျွန်ုပ် ယူဆခြင်းကို လောကက ပြုံးမလား ... မှန်မည်လား။ ကျွန်ုပ်ကား ယူဆလိုရာသို့ ယူဆလိုက်တော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအချိန်က စ၍ ထိုအမယ်အိုထံသို့ မရောက်တော့ပေ။

နော်မန်ကျောင်း ရောက်လျှင်

ကျောင်းပိတ်၍ ကျောင်းပြန်ဖွင့်သောအခါ ကျောင်းမှာ အတော်ပင် စည်သဖြင့် ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား တစ်ရာငါးဆယ်ခန့် ရှိလေသည်။

ကျောင်းတွင် အင်္ဂလိပ်နှင့် မြန်မာ (Anglo Vernacular) ဆရာဖြစ်သင်သူ၊ မြန်မာစာ (Vernacular) ဆရာဖြစ်သင်သူ ဟူ၍ ရှိ၏။ အင်္ဂလိပ်နှင့် မြန်မာစာသင်သူ၊ မြန်မာစာသက်သက် သင်သူ ဟူ၍လည်း ရှိ၏။

ဆရာဖြစ်သင်သူ ယောက်ျားကလေးတိုင်းသည် ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား နေကြရ၏။ အချို့ အင်္ဂလိပ်စာသင်သော လေးတန်း၊ ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်းက သူများမှာလည်း ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား နေကြ၏။

အင်္ဂလိပ်စာ သင်သောသူတို့သည် အင်္ဂလိပ်စာ မသင်သောသူတို့အား အလကား လှူလှည့်များ၊ ၎င်းတို့နှင့် လူဘက်မမျှဟု ထင်ကြ၏။ ထိုကဲ့သို့လျှင် အင်္ဂလိပ်စာတတ် ဆရာများက ထင်ပုံ ရ၏။

မန္တလေးမြို့လည်း အတော်ပင် စည်ကားလာ၍ ကျောင်းနှင့် အနီးအနား ပတ်လည်က “နော်မန်ကျောင်းက ဘော်ဒါတွေ၊ တောသားတွေမှိုသောက်စားကြီး” ဟု ဆိုကြ၏။ ဟုတ်များ ဟုတ်လေသလား။

ကျောင်း၌ နေ့လယ်ကျောင်းဆင်းချိန်သော် တိုဟူးကို ဝယ်စားကြ၏။ ကျောင်းအားသော နေ့များမှာလည်း ဝမ်းတိုဟူးဟု အော်သော ဈေးသည်ကိုခေါ်၍ စားကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကား ၎င်းကိုကြည့်၍ ဒါ ဘာလဲဟု စဉ်းစား၏။ တိုဟူးပျဉ်ကို မြောင်းထားသော အမြောင်းကြီးများမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အရပ်၌ သပုံခဲခေါ် ဆပ်ပြာမြောင်းကြီးများနှင့် တူနေ၏။ ဆပ်ပြာကို

ဝယ်၍ စားသလားဟု ကျွန်ုပ် ထင်၏။ ငါတို့အရပ်မှာ မြို့သို့ များစွာ ရောက်ဖူးသော လူလည်များက 'တို့ တောသားများဟာ သပုံခဲကို မုန့်မှတ်လို့ ဝယ်စားတယ်' ဟု ပြောဖူးသည်ကို သတိရသဖြင့် အတော်ပင် ကျွန်ုပ် စဉ်းစား၏။ တောသား၊ တောကျသည်ဟု အဆိုခံရမည်ကို တွေးကာ ရှက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် သို့လင့်ကစား အများတကာနည်းတူ တစ်ပြားဖိုး ဝယ်စားရာ အတော်ပင်ကောင်း၍ အရသာရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဘာမှန်၊ ဘာကိုလုပ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် မသိ။ သူတစ်ပါးအား မေးရန်လည်း ရှက်၍ မမေးဝံ့။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ဝမ်းတိုဟူး၊ တိုဟူးဟု ခေါ်ကြောင်းကို သိရ၏။

တွေ့ရပြန်ပြီ။ "မြီးရှည်" ဟု တရုတ်က အထမ်းနှင့်အော်၍ လှည့်လည်ကာ ရောင်း၏။ ထိုမြီးရှည်သည် ဘာမှန်ဟု ကျွန်ုပ် မသိ။ ကျွန်ုပ် မကြားဖူး၊ မမြင်ဖူး၊ မစားဖူးသော သရေစာ ဖြစ်နေပြန်၏။

သို့နှင့် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် အများတကာက ခေါ်၍ "မြီးရှည်" ဝယ်သောက်ကြ၍ ကျွန်ုပ်လည်း ဝယ်သောက်၏။ တစ်ပန်းကန်လျှင် တစ်ပဲပေးရ၏။ အတော် ကောင်း၏။ ကြိုက်၏။ သဘောကျ၏။ သို့သော် ဘာကိုလုပ်သည်ဟု မသိ။ မုန့်တီဟုပင် ထင်သော်လည်း မုန့်တီအရသာ လုံးဝမပေါ်ပေ။ နောက်မှ မြီးရှည်အကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ရွယ်သူ သဘာဝအတိုင်း တောသား ဖြစ်၍ တောမြို့ကလေး ခြောက်ကပ်ကပ်မှာ ကြီးရသည်ကိုပင် တွေးတောကာ ရှက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် အပြောအဆို၊ အနေအထိုင် စသည်တို့ကို ပြုပြင်လာမိတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသို့ ရောက်စက ပဲပြုတ်၊ ငရုတ်သီးကြော်၊ ငါးပိကြော်၊ ချဉ်ရည် စားရသည်ကိုပင် ဝဲကို မစားဖူးသဖြင့် အတော် ကျေနပ်၏။ ယခုအခါသော်ကား ထိုထမင်းပွဲကိုပင် မကြည့်ချင်တော့ပေ။ တို့အိမ်မှာ ဒီအစာမျိုးကို ခွေးတောင် မစားဟု တွေးဆ လာလေတော့ပြီ။ မြို့သားစိတ် ဝင်လာပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ထမင်းစားခန်းကား အတော် စက်ဆုပ်ဖွယ် ဖြစ်၏။ ထမင်းစားခန်းကို နေ့စဉ် ဆေးကြောသုတ်သင်သော်လည်း ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်မိသော် ထမင်းနဲ့ ဟင်းနဲ့သည် နံ့သည်ဟုပင် ထင်၏။ ထိုစားခန်း၌ ထမင်းမှာ အခဲကြီးများ ဖြစ်၍ စပါးလုံးတို့သည် ထောင်နေ၏။ ထိုထမင်းခဲ

နှင့် ထမင်းစားခန်းနံရံကို ပေါက်သော် ထမင်းခဲကြီးသည် ကပ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခဏခဏ ထမင်းခန်းနံရံကို ထမင်းခဲနှင့် ပေါက်ကြ၏။

ဟင်းမှာ မန်ကျည်းရွက်၊ ကန်စွန်းရွက်တို့ကို ရော၍ ချက်သည် ဟင်းရည် တစ်ခွက်၊ အလဲအလှယ် ချဉ်ပေါင်ရွက်ကို ချက်၏။ ထိုသို့ချက်ရာ၌ မန်ကျည်းရွက်ကို မသင်၍ အနုအကြမ်း ရောပြီးလျှင် လည်းကောင်း၊ ကန်စွန်းရွက်ကို ဝက်စာစဉ်းသကဲ့သို့ စဉ်း၍ လည်းကောင်း ထည့်သဖြင့် ပက်ကျို၊ နံ့ကောင်းများပင် ပါ၏။ ကန်စွန်းရွက်စဉ်းမှာ စည်းထားသော သင်အူနီးကိုပင် မဖြေသဖြင့် သင်အူနီးလည်း ပါ၏။ ဘယ်လောက် စားစချင့်ဖွယ် ဖြစ်လဲ။ ပဲပြုတ်ကား နေ့တိုင်းလောက်ပင် ပါ၏။ ပဲကို စားရန်ထားဘိ၊ အသံကိုပင် မကြားလိုတော့ပေ။ ခုနစ်ရက် တစ်ပတ်မှာ တစ်နေ့ကျ အမဲသားနှင့် ဘူးသီးကို ရော၍ ကျွေး၏။

ထိုအခါ အမဲသားမှာ အရိုးအရွတ် အဆီတို့သာ များနေ၍ အနံ့ကိုပင် မခံနိုင်အောင် ညှိနေ၏။ ဆောင်းအခါ ညနေခင်း၌ ထိုဟင်းခွက်ကို ယောက်ချို ဇွန်းကြီးနှင့် စိုက်ကာ ဆွဲယူသော် ဟင်းမှာ ခဲနေသဖြင့် ဟင်းခွက်တစ်ခွက်လုံး ပါလာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အာကမုနသတ္တိ (ဆွဲငင်ခြင်းဓာတ်) ဟု ဆိုကာ ဟင်းခွက်ကို ဆွဲကြ၏။

ထိုသို့လျှင် သရုပ်ပေါ်လောက်ရပြသော စားခန်းအတွက် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဆင်းရဲလှ၏။ ညနေချိန် ထမင်းစားခါနီးသော် ဟင်းရောင်းသော ဈေးသည်မသည် ရောက်လာသဖြင့် သူ၏ထံမှာ ဟင်းဝယ်ပြီးသော် စားကြရ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ငါးယောက်၊ ခြောက်ယောက် တစ်ဝိုင်း ထမင်းစားပွဲမှာ ဆင်းရဲသော တောသားများ များနေ၍ ကျွန်ုပ်မှာ ညနေတိုင်းလောက်ပင် ဟင်းဖိုး အကုန်ခံရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ကျောင်းဖွင့်၍ မကြာမီပင် စာမေးပွဲအောင် ဂေဇက်များ ထွက်လာ၍ လူဟောင်းများသည် သူ့ထက်ငါ ဆူညံလျက် ရှိကြ၏။ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်းမှာ အတော်ပင် အကျများကြ၏။ ရှစ်တန်းမှာ ကျကြသော သူများက စိတ်ပျက်ဖွယ် ပြောကြ၍ ပညာသင်ကြားရာ၌ အားလျော့ဖွယ် ဖြစ်၏။ ရှစ်တန်းမှာ သုံးဆယ်ရာနှုန်းခန့်ပင် မအောင်ကြချေ။ ကျွန်ုပ်အား ရှစ်တန်းကျ ကျောင်းသားဟောင်းကြီးများက မင်းတို့ ဘယ်လိုပင် ကြိုးစားပေမည် စာမေးပွဲကျရှုံးမှာပဲ' ဟု ပြောကြသဖြင့် စိတ်ပျက်ဖွယ် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်ကား ထိုသို့ စာမေးပွဲကျ လူဟောင်းများ ပြောစကားကို အခြား လူသစ်တို့၌ ထိခွဲ၍ လှုပ်ရှားစေကာမူ မလှုပ်ရှား၊ မထိခိုက်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်ုပ် မန္တလေးသို့ လာရောက် ပညာသင်ကြား ခံယူခြင်းကား လူပါးဝဖို့၊ လူရည်လည်ဖို့၊ ပညာတတ်ဖို့သာဟု ကျွန်ုပ်သည် သဘောထား ၏။ စာမေးပွဲအောင်သည် ဆိုခြင်းကို ကျွန်ုပ် နားမလည်။ ဘာကြောင့် စာမေးပွဲ အောင်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ် မသိ။ စာမေးပွဲအောင်သော် ဘာလုပ်ဖို့ ဟုလည်း ကျွန်ုပ် နားမလည်။

ကျွန်ုပ်၏ သဘောမှာကား လူရည်လည်ဖို့၊ လူပါးဝဖို့၊ ပညာတတ်ဖို့၊ လောကအကြောင်းကို နားလည်ဖို့၊ လူနှင့် လူချင်းကို အနွံအတာခံကာ ပေါင်း သင်းဆက်ဆံတတ်ဖို့ဟု ဖြစ်နေပေသည်။ စာမေးပွဲ အကြောင်းနှင့် ပတ် သက်၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပြောဆိုနေကြခြင်းကို ကျွန်ုပ် နားငြီးသည်။ ခွေးနာ၊ ကြောင်နာ ညည်းသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်သည်။ ကျွန်ုပ်၏အထင်သည် မှား သလား၊ လူရမ်း လူကန်းကလေး၏ အထင်အမြင် အယူအဆကလေးလား။

ထို့ထက် နှာခေါင်းရှုံ့စရာကား ထမင်းစားခန်းအတွက် ဖြစ်နေကြ သည်။ ကျွန်ုပ်ကိုကား ထိုထမင်းစားခန်းသည် မလှုပ်မရှားနိုင်ပေ။ ကျွန်ုပ် သည် ထမင်းကို ပဲလှော်တစ်ပြားဖိုး၊ ငရုတ်သီးတစ်တောင့်၊ ဆားတစ်လက်မ ခန့်နှင့် စားနိုင်သည်။ ပညာတတ်အောင် သင်ရဖို့ကား ခဲယဉ်းသည်ဟု ယူဆ သည်။

တောသာကလေး ကျွန်ုပ် ဘိုးသင်းသည် တောမြို့ကလေး၌ လူ ချမ်းသာ သားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း တောမြို့ကလေးက ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာ တောရွာကလေးများက လာရောက် ပညာသင်ကြားကြရသော တောသာကလေး ညစားများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေ၍ ညနေချိန်တွင် ထိုတောသားကလေးများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးဟု ခဏခဏ ဝမ်းဝ ပြီးစတမ်း ထမင်းစားသောက်ကာ ကျင့်လာခဲ့သဖြင့် အစားအသောက်အား ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ပညာသင်ကြားရေးကို ထိရောက်စွာ မလှုပ်ရှားနိုင်ပေ။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ စိတ်ကူးမိသည်။ တောင် တိုင်းမှ စိမ့်ရေ၊ စမ်းရေ မထွက်။ စိမ့်ရေ၊ စမ်းရေ ထွက်နေသော တောင်သည် လောကမှာ အတတ်ပညာ ကြွယ်ဝသူနှင့် တူသည်။ တောင်များတွင် စိမ့်ရေ စမ်းရေထွက်သော တောင်သည် သာ၍ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့

လောကမှာ စိမ့်ရေ စမ်းရေ တည်းဟူသော အတတ်ပညာတို့ ထွက်လာနိုင်သော သူသည်သာ အဖိုးတန်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆသည်။

သို့လင့်ကစား ကျွန်ုပ်သည် တောမြို့ကလေးမှာ မွေး၍ တောသားအဖြစ်နှင့် ကြီးပြင်းလာရသည့် အနုစစ်အရသာကို မရိပ်မိသေးပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်က တူတူပေပေ နေထိုင်လာခဲ့သဖြင့် ဆင်းရဲဒဏ်ကို ခံနိုင်စေကာမူ၊ ထမင်းစားသောက်ရခြင်းသည်ကား ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားတို့၏ ပညာသင်ကြားရေးကို အတော်ပင် ထိခိုက်နေပေသည်ဟု ထင်လာလေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် ဗရင်ဂျီ ကိုရင်ကြီးလူထွက် ပြင်သစ်လူမျိုးဟု အများကပင် ပြောကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာမကြီးဟု ခေါ်နေကြသည့် ဆရာကတော်သည်ကား ဥရောပတိုက်သားနှင့် မွန်အမျိုးသမီးမှ မွေးသော ကပြားမ ဖြစ်ပြီးလျှင် မယ်သီလရင်ကျောင်းတွင် ကြီးပြင်းရကာ လူလားမြောက်ခဲ့ရသည်ဟု ပြောကြသည်။

ဆရာကြီးက ဈေးဝယ်သူ (ဗရင်ဂျီ ဘာသာဝင် ရွှေဘိုနယ်မှ နဘက်သား) အား ဈေးဖိုးပေးရာ၊ ဆရာမကြီးက ခေါင်းပုံဖြတ်၍ နတ်ထားလိုက်သတဲ့။ ၎င်း၏နောက်မှ ထိုသူက အမြတ်ထုတ်ကာ ဝယ်ခဲ့သတဲ့။ ၎င်းနောက် ထမင်းချက်သူ နဘက်ရွာသားက သူတို့အတွက် ကောင်းကောင်း အဦးအဖျား ယူကာ ချက်စားပြီးလျှင် ကျောင်းသားများအား သူတို့၏ ရွာမှာ ဝက်စာကျိုကျွေးသကဲ့သို့ ကျိုကျွေးဟန် တူသည် တဲ့။

ကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာဘဝမှ လာရောက်၍ ဆရာအတတ်ကို သင်ကြားသောသူတို့ကား အထက်တန်းစား ပြုပြီးလျှင် တသီးတခြား တစ်ဝိုင်းပြုကာ စားသောက်ကြသဖြင့် ဦးမှိန်ကြူသည် ထမင်းစားတိုင်း လောက်မှာပင် ကျွန်ုပ်ထံ ဟင်းကောင်းကလေးများကို ထည့်ပေး၏။ ကျွန်ုပ်ကား ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ဝိုင်းတည်းပြုကာ ထမင်းစားရသော သူတို့ကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်းစားရသည်အတွက် မျိုမကျနိုင်ပေ။ ကျွန်ုပ်နှင့် ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်းပြုကာ ထမင်းစားရသော သူတို့မှာလည်း အိမ်က ငွေပိုနိုင်သောသူများ မဟုတ်ကြ၍ ကျွန်ုပ်မှာ “ကြုံမှ ကြုံရပလေ” ဟုသာ ညည်းတွားစရာ ဖြစ်နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် ရသော ဟင်းကောင်းများတို့ကို ကျွန်ုပ် မစားဘဲ အများစားရန် ချပေးသည်။ ဈေးသည်ထံမှ ဝယ်သော ဟင်းများကိုလည်း

အများစားရန် ချပေးသည်။ ကျွန်ုပ်ကား ဖြစ်ကတတ်ဆန်း။ ထိုသဘောကို ဦးမှိန်ကြုံနှင့် အပေါင်းအသင်း သင်တန်း တက်လာသော ဆရာများက သိကြ၍ ကျွန်ုပ်ကို အထပ်တလဲလဲ အကဲခတ်ဟန် ရှိကြပေသည်။

စင်စစ်သော်ကား စားရေးသောက်ရေးကြောင့် ပညာသင်ကြားရသည် မှာ စိတ်ညစ်စရာ ဖြစ်ရစေကာမူ၊ ကျောင်းသားတို့ကား ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် ပညာသင်ကြား ခံယူကြခြင်း များသည်ဟု မြင်ကွင်းတွင် ပေါ်နေသည်။ စင်စစ် ကျောင်းသားများ၏ အကျင့်သည်သာလျှင် ကျောင်း၌ ပညာသင်ကြား ရပုံကို ဆုံးဖြတ်နေပုံ ရပေသည်။

အတန်းထဲ၌ ရေးက ဆရာနှင့် နီးနီးမနေလိုကြ၍ ကျွန်ုပ်မှာ အနီးဆုံး ရှေ့ဆုံးက ရောက်နေပေသည်။ ဆရာ မေးသမျှကို ဖြေရဖန် များသဖြင့် ဆရာ၏ မြင်ကွင်းအတွင်းသို့ တောသားကလေး ကျွန်ုပ်သည် ဝင်လာပြီး သင်္ချာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာသဘောကျသူ ဖြစ်လာလေသည်။

တစ်နေ့ “ပုလိပ်စားဇချင်း” သင်ရာတွင် ဆရာက စကားစပ်မိသဖြင့် ‘မြန်မာအစ၊ တကောင်းက’ ဟု စကားရောက်သွားလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ထိုစကားသည် မှားတန်ရာသည်၊ ရာဇဝင် မသင်ဖူးသူ စကားနှင့် တူပါသည်ဟု ပြောလိုက်ပေသည်။

ဆရာက ‘မင်း ပြောစမ်း’ ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ထ ချ ဤသို့ ပြောပြပါသည်။

‘တကောင်းခေတ်က လွန်၍ သရေခေတ္တရာ ခေတ်တွင်ပင် မြန်မာ ဟူသော စကားသည် ပေါ်မလာသေး။ ပျူ၊ ကမ်းယံ၊ သက် ဟူ၍ပင် ရှိသေး၍ ပြည်အစို့စို့ ဖြစ်နေပါသည်။

‘သရေခေတ္တရာ ခေတ်ပျက်ပြီး၍ သုမုန္တရီမင်း ဖြိုကြွင်းသက္ကရာဇ် နှစ်ဆယ့်ငါးခုနှစ်တွင် မင်းတုန်းမြို့ကို သမုဒ္ဒရာဇ်မင်းသည် ထီးသစ် နန်းသစ် ပြုပြီးသော်၊ တိုင်းရင်းသား အားလုံးကို မြန်မာဟု သမုတ်၍ မြန်မာပြည်ဟု သတ်မှတ်လိုက်လေသည်။ ထိုနောက်မှ အရိမဒ္ဒနာ ပေါ်ကြွပြည်ကြီးကို မြန်မာတို့၏ မင်းနေပြည်ဟု သတ်မှတ်ပြီးသော် တည်ထောင်ပါသည်။ ထို့ ကြောင့် ဆိုချင်သော် “မြန်မာအစ မင်းတုန်းက” ဟု ဆိုသင့်ပါသည်’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာသည် အလွန်အားရ၍ ရယ်ပြီးသော် ‘ကန့်ကွက် စရာ ရှိသလား’ ဟု မေးပါသည်။ အတန်းသား အားလုံးက သရေခေတ္တရာ ခေတ်ပျက်ပြီးမှ မြန်မာဟု ပေါ်လာ၍ မြန်မာအစ တကောင်းက ဆိုခြင်းသည်

မသင့်ဟု ပြောကြ၍၊ ဆရာက 'မင်းတို့က မောင်သင်းကို စကားဝဲလို့ ချင်း ဆိုကြပေမဲ့ မောင်သင်းဟာ မြန်မာအစစ်' ဟု ဆိုသဖြင့် တစ်တန်းလုံး ရယ်ကြ ရလေသည်။

ထိုခေတ်က ခေတ်၏သဘောအရ လူငယ်များမှာ အကျင့် အလွန် အမင်း ပျက်စီးကြလေသည်။ ထိုသို့ ပျက်စီးရခြင်းမှာ ရည်းစားထားခြင်း လည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည့် ကာမမေထုန်မှုနှင့် ပတ်သက်သော သဘော ဓလေ့များကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား ကျောင်းများ၌ တောကလူများ များကြရာ၊ ထိုကျောင်းများတွင် အစားအသောက် မကောင်းသောကြောင့်ဟု ယိုမယ်ဖွဲ့ စရာ ဖြစ်လာရပေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အထူး မစေ့ဘဲနှင့် သဘောထားကို ရိပ်မိပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ကတည်းက စ၍ မိမိရှိရှိနေခြင်း၊ တင့်တယ်ထင် ရှား မှု သဘောတို့နှင့် ပတ်သက်သည်တို့၌ ဂရုမပြုခဲ့၍ အစားအသောက်၊ ဝတ်မှု၊ နေထိုင်မှုတို့ကို အလေးမထားခဲ့ပေ။ သို့သော် အချင်းချင်း ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှုကိုကား ကျွန်ုပ်သည် အတော်ပင် အလေးထားခဲ့ပေသည်။

ထိုခေတ်က သရက်မြို့က စ၍ မန္တလေးမြို့ထိ မြို့များ၌ အင်္ဂလိပ် စာသင် အထက်တန်းကျောင်း မရှိ။ မန္တလေးမြို့၏ အထက်ကျသော မြို့များ ၌လည်း အထက်တန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းမျှ မရှိ။ ထို့ကြောင့် မန္တလေး မြို့သို့ အရပ်ရပ်က ကျောင်းသားများ စုပေါင်း ရောက်လာကြသဖြင့် သာ သနာပြု အထက်တန်းကျောင်းများတွင် ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစားများ များစွာ ရှိနေပေသည်။ ရွှေမန်းမြို့တော်က ထိုကျောင်းအိပ် ကျောင်းစားများကိုလည်း “တောသားများ” ဟု ခေါ်ကြလေသည်။ ထိုကျောင်းအိပ် ကျောင်းစားများ သည်လည်း အရေးရှိသော် တသွေးတည်းဖြစ်၍ အလွန်ညီကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရှစ်တန်းတွင် သင်ကြားလာရာ ဘာသာတိုင်းမှာပင် ကောင်းစွာလိုက်နိုင်၍ ဆရာ၏ အချစ်တော် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေပြီ။ ထိုသို့နှင့် ပထမ အစမ်းစာမေးပွဲ ပြုလုပ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် အောင်သော်လည်း အတော်ပင် အဆင့်နိမ့်နေလေသည်။ ထိုအခါ ဆရာက ခေါ်၍ 'မင်း သင်္ချာ ဘာသာရပ်များကို မတွက်တတ်ဘူးလား' ဟု မေးသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အကုန်တွက်နိုင်ကြောင်းကို ပြောရာ ဆရာက ဘာကြောင့် မတွက်သလဲဟု မေးသဖြင့် ဤသို့ ကျွန်ုပ် ပြောဆိုလိုက်ပါသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘ကျွန်တော် တွက်သော် စာမေးပွဲ၌ အဆင့်အတန်း အထက်က ရောက်ပါမည်။ ထိုအခါ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် စာမေးပွဲ ကျထားသော သူဟောင်းများက ကျွန်တော်ကို မုန်းမည်စိုး၍ လျှော့ပြီး ဖြေလိုက်တာပါ’

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်က ဆရာ မေးသည်ကို ဖြေ၍ ဆရာက ‘နောက်ကို သည်လို မလုပ်နှင့်၊ ဖြေနိုင်သမျှ ဖြေရမည်’ ဟု ဆုံးမလေတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ဒုတိယအစမ်းမှာ ကျွန်ုပ်သည် ပထမ ရလေသည်။ ထိုအခါ ဆရာကား အတော်ပင် သဘောကျ၍ အပြုံးကြီးပြုံးကာ လူဟောင်းများကို အရှက်ခွဲလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုနေ့တွင် စိတ်မချမ်းသာဆုံး ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သော စနေနေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်တော်ရာ၌ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပြီးသော် များစွာသော ဆရာလောင်း ကျောင်းသားတို့သည် ဝိုင်းကြီးသို့ သွားကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော လူသစ်ကလေးများကို လူဟောင်း လူလည်ကြီးများက ဇာတ်သွင်းလေတော့ပြီ။ “ဝိုင်းကြီး” ဆိုသော နေရာမှာ ပြည့်တန်ဆာမများ နေသောနေရာ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်ကို အတော်ပင်ချောသော ဆံတောက်နှင့် ကောင်မကလေး တစ်ကောင်က သူ့အခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွား၍ သူ့သဘာဝအလျောက် သင်ပေးကာ ဖမ်းတော့ပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ တစ်ကိုယ်လုံး လှသည်ဟု ထင်သော ကောင်မကို ကျွန်ုပ်ကား အတော်ပင် ရွံ၍ စက်ဆုပ်လေသည်။ သို့သော် ဒီကောင်မသည် ပိုက်ဆံလိုချင်၍ ဒီအလုပ်ကို လုပ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် တွေးမိသည်နှင့် သူ့အား သက်သက် ပိုက်ဆံတစ်မတ် ပေးပြီးသော် သူ့အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။

အပေါင်းအဖော် လူရည်လည်ကြီးများကမူကား ကျွန်ုပ်သည် ဈာန်လျှော့ပြီဟု အောက်မေ့ကြလေတော့ပြီ။

နောက်တစ်ပတ် စနေနေ့မှာကား ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသားတစ်စုသည် အိမ်တော်ရာထဲမှ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသော် ခြင်္သေ့ဦးသို့ တံတားကြီးက လျှောက်၍ တစ်တန်းကြီး သွားကြလေသည်။ ထိုအပြုအမူကို ကျွန်ုပ်သည် ရက်စရာဟု မထင်၊ အလွန်ပျော်၍ တို့ ခေတ်မီသည်ဟု အယူရှိလေသည်။

ခြင်္သေ့ဦးသို့ ရောက်သော် အတော့်ကို လူရည်လည်သော ကောင်မတစ်ကောင်သည် ကျွန်ုပ်ကို သူ့အခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ သို့သော် သူသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကျွန်ုပ်အတွက် နည်းပြဆရာမ မဖြစ်နိုင်။

ကိုးတန်းမှာ သင်နေသော “ရွှေနန်းသူ မာန်နှိုး၍ ဈာန်ကြိုးကို ဖြတ်သည် နယ်” ဆိုသော ဦးပုည မေတ္တာစာကို သတိရမိ၍ သည်ကောင်မ အလှအချော ကို ကျွန်ုပ် ရယ်ချင်ခြင်းထက် သူ့ကို ကျွန်ုပ် ရွံသည်။ အလွန် စက်ဆုပ်သည်။ သို့သော် ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ် သူ့ကို သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ထိုသို့ ကြည့်လေ သူ့ကို ကျွန်ုပ် ရွံလေ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခမာ ပိုက်ဆံကို လိုချင်ရှာပေသည်ဟု သက်သက် ပိုက်ဆံတစ်မတ် ပေးပြီးသော် ထိုကောင်မ ၏ အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် သဘောသွားကို ရိပ်မိပြီ။ ကျောင်းသားများ အဘယ် ကြောင့် စာမေးပွဲ ရှုံးကြသည်ကို အစရှာတွေ့ပြီ။ သို့သော် ထိုအကြောင်းကို ကျွန်ုပ် မဖွင့်ဟဝံ့ပေ။

ထို့နောက် စနေနေ့များတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုကျောင်းသားများနှင့် မလိုက်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် အခြား ကျောင်းသားအဖော် သုံးယောက်ကို ခေါ်၍ ဘီလမ်း ဝါစာစီဆိုင်ထံသို့ သွားပြီးလျှင် ဗျစ်တစ်ပုလင်းကို တစ်မတ်နှင့် ဝယ်၍ ဘီစတိတ်နစ်ပွဲ မှာပြီးသော် သောက်စားကြပြီးလျှင် ကျောင်းသို့ ပြန်လာကြသည်။ ထိုလူသုံးယောက်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ယောက်ဖလောင်း ကိုဝ ဆိုသူ ပါလေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုဝကို ကျွန်ုပ်က နာမည် မသိ။ ကိုဝကမူ ကား ကျွန်ုပ်ကို “မောင်သင်း” ဟု သိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ခုနစ်တန်း မှာ ဒသမ အစားကို မတတ်၍ ညံ့စားကြည့်ချိန်တွင် ပြပေးရသည်။

ထိုအကြောင်းတို့ကို လူကြီးနှင့် လူငယ် ဖြစ်၍ ဦးမှိန်ကြူသည် တစ်စုံ တစ်မျှ မသိချေ။ သို့သော် မည်ကဲ့သို့ ဆိုမည်ဟု ကျွန်ုပ် မသိပေ။

ဦးမှိန်ကြူကား ကျွန်ုပ်ကို သူ့ညီတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချစ်သည့်ပြင် ယုံလည်း အလွန် ယုံကြည်သည်။ သူ့မှာ ငွေလို၍ အဝတ်များကို ပေါင်ရန် ရှိသောအခါ ကျွန်ုပ်က ပေါင်ပေးရသည်။ အပေါင်ဆိုင်မှာ သူ့ယောက်ဖ၏ အပေါင်ဆိုင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ အဖေသည် ကျွန်ုပ်၏အတွက် ငွေကို ဦးမှိန်ကြူအား အပ် ထားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ စာတိုက်မှတစ်ဆင့် အဖေ ပို့သောငွေ ရလာသော အခါ၌လည်း ဦးမှိန်ကြူထံမှာပင် အပ်ထားသည်။ ယခုအခါမှာကား ဦး မှိန်ကြူက ကျွန်ုပ်၏ထံမှာ သူ့ငွေများကို ‘ငါ့ထံမှာ ငွေရှိရင် ဝိုင်းပြီး ချေးကြ၊ ပြီးတော့ ပြန်မရ’ ဟု ပြောကာ အပ်ထားသည်။ ဤအဖြစ်ကို အစ်မက သိ သည်။ ဘယ်လို သိသည်ဟု ကျွန်ုပ် မသိ။ အစ်မကား ကျွန်ုပ်ကို သူ့မောင်

ကလေးလို ချစ်သည်။ အစ်မနှင့် ကျွန်ုပ် သိသွားသည်ကား၊ အစ်မနှင့် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်သည် မုန့်တီ စားလိုသည်။ သို့ရာတွင် မုန့်တီသည် ဦးကျောက်လုံးထဲမှာ ယောက်ျားကလေးများ ဝိုင်းနေ၍ ခက်နေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က 'ကျွန်တော် ဝယ်ပေးမည်' ဆိုကာ ဝယ်ပေးခြင်းက စ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုအစ်မကား တခြားသူ မဟုတ်။ အမေရိကန်ရှိ မြန်မာသံအမတ်ကြီး ဦးအုံးစိန်၊ ဂျပန်မှာ သံအမတ် အထွန်းတို့၏အမေ ဒေါ်မိမိ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်မိမိက 'ငါ့မောင်ထံမှာ ကိုမှိန်ကြူက ဘာကြောင့် ငွေအပ်ထားသလဲ' ဟု မေးသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း 'မသိ' ဟု ပြောသည်။ 'မင်းက ပြောလိုက်၊ ငါ ယူသုံးလိုက်ပြီလို့' ဟု အစ်မက ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ်က 'ဟင် ... အစ်မက မယူဘဲနှင့်' ဟု ဆိုရာ၊ 'ငါ ယူချင်တဲ့အခါ ယူမှာပေါ့၊ မင်းအစ်ကို ကိုမှိန်ကြူဟာ လူရွတ်လူနောက်' ဟု မစပ်မဖာ အစ်မက ဆို၍၊ ကျွန်ုပ်က 'ဟာ အစ်မက ... အစ်ကိုဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ' ဆိုရာ၊ အစ်မက 'ဘာလူကောင်းလဲ' လို့ မေးပြန်သဖြင့် 'အစ်ကိုဟာ ထမင်းစားရင် ဟင်းလာပေးတယ်၊ ညအိပ်တော့ ခြင်ထောင်ချပေးတယ်' ဟု ပြောပြရာ၊ အစ်မသည် သေသေချာချာကြီး ရယ်လေတော့သည်။

အစ်မကား ကျွန်ုပ် အရက်ပါတီဖွဲ့၍ အရက်သောက်သည်ကို မသိ၊ သိသော် ရိုက်မည်ဟု ထင်သည်။ အစ်မသည် ကျွန်ုပ်ကို သူမောင်တစ်ယောက်ဟု ယူဆ ခင်မင်ပါသည်။ အစ်မသည် အင်္ဂလိပ်စာသင်သော ဆရာအတတ်သင်ဘက်က ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကား မြန်မာစာသာ သင်သော ဆရာအတတ်သင်ဘက်က ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သော စနေနေ့နံနက်တွင် ဦးမှိန်ကြူက ငွေနှစ်ကျပ် တောင်းသဖြင့် ထုတ်ပေးလိုက်ပြီးသော် ဤသို့ ပြောဆိုနေပါသည်။

'အစ်မက ကိုမှိန်ကြူငွေကို ငါ ယူသုံးလိုက်ပြီလို့ ပြောလိုက်လို့ ဆိုပါတယ်'

'သူ ယူသလား'

'မယူပါ'

'အလကားကောင်မ ...'

'ဟာ ... အစ်ကို ဒီလိုမပြောနဲ့၊ အစ်မဟာ အတော့်ကိုတည်တယ်'

'ဘာတည်သလဲ ...'

'ကျွန်တော့်အား ဟိုလူစုနှင့် မပေါင်းနှင့်၊ အလည်မသွားနှင့်၊ သူတို့

ဟာ ယောကျ်ားတန်ခိုးနှင့် တို့ပတ်ပဝါ ဆောင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သည်
 တော့ ကျွန်တော်က အစ်မရယ် သူတို့လည်း လူပဲ ဆိုတော့ ငါ့စကားကို
 မင်း နားထောင် ဆိုကာ ကျွန်တော့်နဖူးကို တစ်ချက် ခေါက်သွားပါတယ်’
 ‘အဲမယ်လေးကွယ် ... မောင်သင်းရယ်၊ ဒါဟာ တည်တာလား’
 ‘တည်တာပေါ့ ခင်ဗျာ ...’

ဆရာ ဦးမှိန်ကြူကား ဟက်ဟက်ပက်ပက် အားရပါးရ ရယ်လေ
 တော့သည်။

ကျွန်ုပ်ကား သို့ကလုံ ကျောင်းတွင် နေလာခဲ့သည်။ ကျောင်းတွင်
 ကျောင်းဆရာအတတ်ကို တော်တော် သင်မိသောအခါ၊ ဆရာက “ဖား”
 အကြောင်း လေးတန်းအတွက် သင်နည်းမှတ်ချက် အရေးခိုင်းလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လေးတန်းအတွက် ဖားအကြောင်း သင်နည်းမှတ်ချက်
 ရေးပြီးသောအခါ ဆရာထံ ပြရသည်။ ဆရာက ‘ဟဲ့ မောင်သင်းရယ် ...
 မင်း ဘယ်စာအုပ်ထဲက ကြည့်ရေးသလဲ’ ဟု မေးရာ၊ ကျွန်ုပ်လည်း အတန်း
 တူသားများ၏ ရှေ့တွင်ပင် ‘ဖားအကြောင်းကို ရေးသူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးက
 သမပိုင်းစုံသား၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လို တောသား ဟုတ်မယ် မထင်ပါ။
 ကျွန်တော်ဟာ တောသား၊ ကျွန်တော်တို့တောမှာ မိုးဦးကျ ဖားကောက်၊
 ဆောင်းတွင်းမှာ လှယ်ကွက်ထဲ၌ ဆောင်းဖားထိုး၊ ဆောင်းဖားမီးရှူးရိုက်၊
 ရေအိုင်ထဲမှာ ဖားပေါင်းစင်းကို ဖမ်း၊ ငါးရဲ့ထောင် လုပ်ခဲ့လို့ ဖားအကြောင်း
 ကို ကျနစွာ သိခဲ့တာနှင့် ရေးတာပါ’ ဟု ပြောပြရာ၊ အတန်းသားများက
 မအံ့သြကြချေ။ ဂရုမထားကြချေ။

ဆရာကမူကား ‘အင်း ...’ ဟု အင်းရှည်ကြီးနှင့် သောကြာနေ့မှာ
 လေးတန်းကို ယူ၍ အတန်းပြရမည်ဟု ဆိုလေပြီ။

ကျွန်ုပ်ကား ဖားအကြောင်းကိုသာ စုံလင်စွာ သိသည်။ ဖားရုပ်ပုံကို
 မရေးတတ်၊ အခက်ကျနေသည်။ ထိုအခါ အင်္ဂလိပ်ဘက်မှ အစ်မနှင့်အတူ
 ဆရာဖြစ် သင်နေသော၊ ဥရောပတိုက်သူ အဝတ်ကိုဝတ်သော မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်က သူ ဖားရုပ်ပုံများကို ရေးပေးမည်။ မင်းလိုသော ရုပ်ပုံများကို
 ပြောဟု ဆိုသဖြင့် သူ့အား ပြောပြရသည်။ သူက ထိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အား
 ကူညီခြင်းသဘောနှင့် ရေးပေးသည်မှာလည်း သူ့အား ပါဠိကို မြန်မာပြန်ရန်၊
 မြန်မာကို ပါဠိပြန်ရန် ဆရာက ခိုင်း၍ ရေးပေးဖူးသောကြောင့် အတူအလှည့်
 ကျေးဇူးပြုဟန် တူသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းမှာ မိန်းကလေးများနှင့် ယောက်ျားကလေးများ ပူးပူးကပ်ကပ် ရောရောဝင်ဝင်နေခြင်းကို ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် အခွင့်မပြုချေ။ ပြစ်ဒဏ်ကိုပင် ပေးတတ်သည်။

ကျွန်ုပ်ကား ၎င်းကို ဂရုမပြု။ တစ်ခါတစ်ရံ အတန်းတူ မိန်းကလေးများနှင့် အတူရောနှောနေ၍ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ပညာနှီးနှောနေသည်။ သင်္ချာပြပေးနေသည်။ စာပြပေးခြင်းကို ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် ကျောင်းအုပ်ကတော်ကြီး ရှေ့မှာပင် ပြုနေသည်။ ဆရာကြီးကား မည်သို့မျှ မဆိုချေ။

အင်္ဂလိပ်ဘက်က ဆရာဖြစ်တန်း သင်နေသူ မိန်းကလေးများအား ပါဠိဆရာကြီးက 'မောင်သင်း တစ်ကောင်ဟာ ပါဠိတော်တယ်၊ ပါဠိစကားကိုပင် ပြောနိုင်တယ်' ဟု ကြွားထား၍ သူတို့က ကျွန်ုပ်အား ပါဠိမေးကြသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ဆရာကြီးရှေ့မှာပင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နှီးနှောတိုင်ပင်ပြောဆိုသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စတုတ္ထတန်းမှာ ဖားအကြောင်းကို သင်ပြပေးသည်။ ဆရာက ကောင်းသည်ဟု မှတ်ချက်ချ၍ အခြားသူများအား နမူနာယူရန် ပြောပြသည်။ ဖားရုပ်ပုံအမျိုးမျိုး ရုပ်ပုံကားချပ်ကြီးများကို ပြကာ သင်ပြပေးသဖြင့် မြို့သားများသည် ဖားအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလျှင် အချုပ်အားဖြင့် မြင်ဖူးကာ တိုးတက်စဉ်းစားဖို့ အခြေခံရပေလိမ့်မည်။

ဖား၏ အကြောင်းကား အတော်ပင် လေးနက်သည်။ မူလအောက်တန်းတွင် တစ်မျိုး၊ မူလအထက်တန်းတွင် တစ်မျိုး၊ အလယ်တန်းတွင် တစ်မျိုး၊ အထက်တန်းတွင် တစ်မျိုး သင်ပြပေးမှ ဖားအကြောင်းကို လေးလေးနက်နက် နားလည်နိုင်ဖို့ ရှိသည်။ ထိုအကြောင်းကို အတန်းပြပြီးသော် ပြောပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ဆရာဆောင်က အလွန်ကြည်သော မျက်နှာနှင့် သဘောကျကာ ပြုံးနေပေသည်။

ကျွန်ုပ်ကား အရပ်ကိုစွန့်၍ မိဝေးဖဝေး ပညာ လာရောက်သင်ကြားရရာ၊ မိမိကိုယ်မိမိ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကာ လမ်းသွားလာနိုင်ပေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် သွားရန် အားထုတ် လုံ့လပြုနေသော လမ်းသည် စက်ဆုပ်ဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းကို ကျွန်ုပ် မသိ။ အကန်းက ငါ အမြင်သန်သည်၊ ကျယ်သည်ဟု ထင်ဘိသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်လည်း ဆရာအတတ်ကို တော့အိတော့အ သင်ရ၍ ကျွန်ုပ် ယူဆပုံသည် မှန်ကန်သည်ဟု ထင်သည်။ ထိုအတွင်း ယူကလစ် (ဂျော်မက်ထရီ) သင်ရာ၌ သက်သေပြနည်းက ဝင်ရောက်

လာပြန်သဖြင့် အကြောင်းအကျိုးနှင့် သက်သေဆင်ထုတ်တတ်လျှင် ဟုတ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ်သည် ယူဆလာလေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်ကား ဤသို့ အယူရှိလာတော့သည်။ အတတ်ပညာကို သင်ကြားခံယူလျှင် တတ်မြောက်သည်။ လောကသဘော၊ ဓေတိသဘောကို သိ၍ ဝင်ဆံ့နိုင်ရန်ကား ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်မှဟု အယူရှိလာသဖြင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကို မူတည်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

စာသင်ကြားရသော ခေတ်ကာလ

ကျွန်ုပ်တို့ စာသင်ရသော ထိုခေတ်ကား ကြောက်စရာ အလွန်ကောင်းသော ခေတ်ကြီး ဖြစ်နေကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ကျောင်းက ထွက်လာသောအခါ စဉ်းစား မိတော့ပြီ။ အရပ်ထဲ၌ မိန်းမပိုးခြင်း၊ လူပျို အပျို စာပေးခြင်း၊ မိန်းကလေး ယောက်ျားကလေးတို့ မှားယွင်းခြင်း၊ ယောက်ျားကလေးများ မိန်းမများထံ၌ ထင်ပေါ်ခြင်း၊ အရပ်ပျက်မများထံ၌ ထင်ရှားခြင်း၊ ပြည့်စုံသောများထံ၌ မျက်နှာကြီးခြင်း၊ ဖာကျိုးခြင်း၊ ကြပ်ထွက်၊ ဖာကျိုး၍ ဆေးစားရခြင်းသည် ခေတ်မီသည်။ ခေတ်ဆန်သည်ဟု ယူဆကြပြီးသော် ထိုသို့သော လူမှ လူဝင်ဆုံသူ တစ်ယောက်ဟု ထင်ကြလေသည်။

ထို့ထက် ထိတ်လန့်ဖွယ် ကောင်းသည်ကား လူတစ်ယောက်ကို ရိုက်ပုတ်ရဲလျှင်၊ စော်ကားရဲလျှင်၊ မဟုတ်မခံ လက်တုံ့ပြန်တတ်လျှင်၊ လူဆိုး အရက်သမားကလေး တွေ့မရှောင်ပြောင်နှံ့၊ ပြောင်ကြဲတတ်လျှင် “အာဂလူ” ဟု ထင်မှတ်ကြ၍ ၎င်းမှာ အပေါင်းအဖော် အခြံအရံ များနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုခေတ်က မန္တလေး တရုတ်တန်းမှ လေးတာ၊ လေးဖာ ဆိုသူတို့ သည် မန္တလေးတွင် ထိပ်သီးပြုကာ တံခွန်စိုက်နေသည်။ ရန်ကုန်မှာကား ဘောဘောကျော၊ မေမေကျော၊ ကုလားပုတို့သည် တံခွန်စိုက် ထင်ရှားလေ တော့ပြီ။

ကျောင်းများမှာလည်း ပိုးလုံကွင်း၊ ရုပ်အင်္ကျီ၊ အပေါ်အင်္ကျီ ဒိုဘီကျ ၀တ်၍ ကျောင်းတက်မှ တကယ့်ကျောင်းသား။ နောက်ပိတ်ဖိနပ်၊ ဘွတ်ဖိနပ် ပြောင်ပြောင်လက်လက် စီး၍ ကျောင်းတက်နိုင်မှ တကယ့်ကျောင်းသား။

ပိုးရောချည်ပါ လုံကွင်းကို ဝတ်သော် ကျောင်းသားညံ့ စာရင်းတွင် ပါချင်လာပြီ။ ဖိလုံကွင်း၊ ဂျပန်လုံကွင်း၊ ဗန်ကောက်၊ စူရတီလုံကွင်းတို့မှာ ကျောင်းခန်းထဲ၌ ဂုဏ်ပြိုင်နေကြ၍ ကျောင်းသားများ၏ ခေါင်းမှာ ဆီမွှေး အမြဲစိုသော ဗိုလ်ဆံတောက်သည် ပြောင်လက်လျက် တည်နေခြင်းသာ များသည်။

ယခုခေတ်မှာကဲ့သို့ မဟုတ်၊ ကျောင်းခန်းထဲတွင် ခြေအိတ် မပါက နောက်ပိတ်ဖိနပ်၊ ဘွတ်ဖိနပ်များကိုပင် မစီးရ။ အပေါ်အင်္ကျီ မပါလျှင် ကျောင်းခန်းထဲသို့ စာသင်ရန် မဝင်ရ။ ရှေ့ထိုးဖိနပ်၊ ပိန်းတန်းဖိနပ်၊ ကတ္တီပါဖိနပ် စသည့် ဖိနပ်မျိုးကို အတန်းပြင်ဘက်တွင် ချွတ်ထားခဲ့ရသည်။ ဆရာတိုင်း ခေါင်းပေါင်း၍ အပေါ်အင်္ကျီ ဝတ်ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာအတတ်သင် ကျောင်းသားများမှာ အတန်းပြ ယူရသော် ကြီးကြီးငယ်ငယ် လူတိုင်း ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းရသည်။

စင်စစ် ထိုခေတ်က စာသင်ခန်းသည် စာပေပညာ သင်ကြားရေး ထက် အဝတ်ကို ဂုဏ်ပြိုင်သော အကြားအမော်အခန်း ဖြစ်နေပေသည်။ ထိုခေတ်သည် နှစ်သက်စရာလော၊ လန့်စရာလော၊ ယခုခေတ် စာသင်ခန်းများနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ကြည့်ရာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စာသင်ခန်းသို့ ဝင်ရောက်ရန်မှာ အတတ်ပညာထက် ရှေးဦးစွာ အဝတ်အစားကို မူတည်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။ ထိုခေတ် ပညာသင်ကြားရေးသည် အရင်းရှင်၏ လက်ညှိုးညွှန် ဖြစ်သည်။ ငွေရှင် ပညာသင်ကြားရေး နည်းစနစ်ဟု ယူဆစရာ ဖြစ်နေပေသည်။

ထိုခေတ်၌ ကျွန်ုပ်ကား ဇာတိညွှတ်ကို မစွန့်သောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းမှာ ဂေါ်ရခါးဆံတောက်ဟု ဆိုသော ဆီမလိမ်းရသည့် ဗိုလ်ကေတိုထားရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဗိုလ်ကေရှည် ထားရာတွင်လည်း ဆီမလိမ်းဘဲ ရေကို လိမ်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ဆံပင်တွင် အသွေးအရောင် မရှိဘဲ၊ ညစ်ဖုတ်ဖုတ်နှင့် နေပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အပေါ်အင်္ကျီ ဒိုဘီကျကို လုံးထွေး၍ ချေပြီးမှ ကျွန်ုပ် ဝတ်သည်။ ဤကား ကန့်လန့်တိုက်ခြင်း မဟုတ်။ ကျွန်ုပ် ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းကို ဝတ်ချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ၎င်းကို ဆရာကြီးနှင့် ဆရာကြီးကတော်သည် အတော်သဘောကျ၍ ခိုင်းစရာရှိသော် မောင်သင်း ... မောင်သင်းနှင့် စတင်ကာ ခိုင်းလာတော့ပြီ။ ကျောင်းတက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဘွတ်ဖိနပ်ကို အစီးများသည်။ တန်ဖိုးမှာ ဆယ့်နှစ်ကျပ်ထက် မနည်းပေ။

ထိုခေတ်၊ ထိုခေတ်၏ နောက်ပိုင်းက ကျောင်းသားများသည် ရှေ့တန်းက နေ၍ ခိုင်အာခီခေတ်၊ ကိုးဆယ့်တစ်ဌာနခေတ်၊ လွတ်လပ်ရေးခေတ်ကြီးကို တည်ထောင်နေပေပြီ။ ဘယ်လိုနေမလဲ။ ထိုခေတ်က ပညာသင်ကြားရေးမှာ ယခုခေတ်ကို ဖန်တီးရာများ ရောက်နေမလား။ စာပညာရပ်များ၊ အတတ်ပညာရပ်များကို သင်ကြားရာ၌ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ကြားသော လူတစ်စုသည် အရင်းရှင် နယ်ချဲ့က ပုံစံချထားသည့် ငွေရှင်စနစ်နှင့် ပညာသင်ကြားလာခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် ဘာပြောပြော၊ ဘာလုပ်လုပ် အနောက်နိုင်ငံက အတုကို အတုခိုးကောင်း အဖြစ်နှင့် ပုံသွန်းနေသည်။ လက်ဝေခံ၊ နို့သက်ခံ အဖြစ်မှ လွတ်ကင်းနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းလေသည်။

တိုင်းရင်းသားစာပေ သက်သက်ကိုသာ သင်ကြားနိုင်သော သူတစ်စုမှာ ငွေရှင်စနစ်ကို တမ်းတမျှော်ကိုးကာ ရှေ့ဆောင်နောက်လိုက် တပည့်ကောင်း အဖြစ်နှင့် ပုံသွန်းခံနေရသည့် သူတစ်စု အဖြစ်မှ လွတ်ကင်းရန် ခဲယဉ်းလေသည်။

ထိုမှတစ်ပါး ကြက်တူရွေးပညာ သင်ကြားရေးစနစ်နှင့် စာသင်ကြားနေသော သူတစ်စုမှာ တိုင်းသူပြည်သားများကို ဆီးဖြူသီးလုံး ဖြစ်စေသော လူ့အဖြစ်ဖြင့် စိတ်ကြီးဝင် ဂုဏ်မြင့်ကာ ဝင့်နေကြပေသည်။ ထိုသူတို့အားဖြင့် ဆန်ကောနှင့်တူသည့် လောကကြီးထဲတွင် ဆီးဖြူသီးနှင့်တူသော တိုင်းသူပြည်သားတို့သည် လိမ့်နေကြရပုံ ပေါ်သည်။

ကျွန်ုပ်ကား ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးဖြင့် လောကအကြောင်း၊ ခေတ်အကြောင်းကို နားလည်လိုပေသည်။ မဟုတ်မခံ မာဆတ်ဆတ်နှင့် ပြိုင်နိုင်တတ်သူကို လေးစားကြသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်သည်။ ထို့ပြင် အရက်သောက်တတ်သူကို လူလေးစားတတ်သေးသည် ဟုလည်း ကျွန်ုပ် ထင်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ အထင်သည် လမ်းမှားကို ညွှန်ပြရာ ရောက်သည်ဟု ကျွန်ုပ် မထင်။ ခေတ်မီသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်သည်။ ထို့ထက် ကျွန်ုပ်၏ မှားသောအယူကား ဤသို့ ဖြစ်လာပေတော့ပြီ။

ဝိုင်းကြီးနှင့် ခြင်္သေ့ဦးက အတော်လှပသော ပြည့်တန်ဆာမ နှစ်ယောက်သည် သူတို့၏ အခန်းထဲ၌ ကျွန်ုပ်ကို အမျိုးမျိုး ညှည့်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် သိလိုသည်ကို အမျိုးမျိုး ကြည့်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကား ကျွန်ုပ်ကို စွမ်းအားရှိသမျှ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပြည့်တန်ဆာမ နှစ်ယောက်၌ တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ နှစ်သက်ဖွယ် မတွေ့ရ။ ထိုအခါ

ကျွန်ုပ်အသက် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိပြီ။ ပြည့်တန်ဆာမ၌ အကုန်လုံးကို ကျွန်ုပ် ရွံ့၍ စက်ဆုပ်သည်။ ထိုသဘောကား လမ်းမှန်ပင် ဖြစ်တန်ကောင်း ၏။ ဝါဟစ်ဆိုင်ထဲတွင် ကျွန်ုပ် ဘီဟိုက် အနည်းငယ်ကို ရေခဲရေနှင့်ရော၍ တစ်ခွက်သောက်ပြီးသော် စဉ်းစား၏။ ကျွန်ုပ် ပြည့်တန်ဆာမကို ရွံ့ခြင်းသည် လမ်းမှန်တစ်ခုဟု မြဲမြံကြီး ယူ၏။

ကျွန်ုပ်ကား ထိုမျှမက အစဉ်းစားလွန်၍ လမ်းမှားကို ရောက်သွား သည်ဟု ထင်၏။ ပြည့်တန်ဆာမနှင့် အခြား မိန်းမများကို တင်စား၍ မိန်းမ ဟူသည် ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်သော သတ္တဝါတစ်မျိုးဟု ကျွန်ုပ် ထင်လာ၏။ ထိုအထင်ကို နာဂရီဘာသာမှ ဘာသာပြန်ထားသော ဣတ္ထိသျှတ္တရ စာအုပ်က ထောက်ခံနေသလို ဖြစ်ပြန်၏။ ပြည့်တန်ဆာသည် ရောင်းကုန် ချကုန်၊ ထို့ကြောင့် သူ့ကုန်ကို တွင်ကျယ်အောင် အထူးကောင်းမွန်တင့်တယ်ရန် စီမံရမည်။ အခြားမိန်းမကား ရောင်းကုန် ချကုန် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ပြည့် တန်ဆာထက် အခြားမိန်းမသည် ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု ယူ ကလစ် သက်သေထုတ်နည်းနှင့် ကျွန်ုပ် သက်သေထုတ်ကြည့်၏။ တကယ် အံ့စရာ သွက်သွက်လည်လေတော့ပြီ။

ထို့ကြောင့် မိန်းမများက အမြင်ကတ် မုန်းထားသောသူသည် လောက မှာ ဆုလာဘ်တစ်ခုဟု ကျွန်ုပ် ယူဆသည်။ ကြံကြံမှစည်စည် ထိုသဘော သည် လောကနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေမည်လား။ အရက်သမားကို မိန်းမ တို့သည် အမြင်ကတ်ရမည်။ ထို့ကြောင့် အရက်သောက်ရမည်၊ အရက်သမား ဟု ထင်ရှားရမည် ... ဟု ကျွန်ုပ်သည် လမ်းမှားကို လိုက်နေပြီဟု ဆိုရမလို ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အရက်သောက်တော့ပြီ။ အခြား သူငယ်ချင်းများအားလည်း အရက်တိုက်တော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ကျောင်းမှာ ဆရာဖြစ် စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုကြရပြီ။ အချို့ မှာ ပရိုင်မာရီခေါ် မူလတန်းဆရာဖြစ်ကို ဖြေဆိုကြရသည်။ အချို့မှာ စက္ကင် ထရီခေါ် အလယ်တန်း ဆရာဖြစ်ကို ဖြေဆိုကြရသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ် ကဲ့သို့ ခုနစ်တန်းအောင်ပြီး သုံးယောက်မှာကား ထိုဆရာဖြစ် စာမေးပွဲများကို ဖြေဆိုရန် မလိုဟု ဆိုသဖြင့် မဖြေရပေ။

ထို့နောက် မတ်လထဲတွင် ရှစ်တန်းစာမေးပွဲ အစိုးရစစ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ဖြေဆိုကြရသည်။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း အရက်သောက်တတ်နေ၍ များစွာ မထင် ရှားသေးသော အရက်သမားကလေး ဖြစ်နေပေတော့ပြီ။

စာပြန့်စာအုပ်တိုက်

ဦးမှိန်ကြူလည်း စာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီး၍ မေမြို့ (ယခု ပြင်ဦးလွင်) သို့ ပြန်လေပြီ။ ထိုအခါ ပြန်ခါနီး၌ အကြောင်းရှိသော်၊ ငွေလိုသော် သူ့ထံ စာ ထည့်ဟု မှာထားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း စာမေးပွဲပြီးသော် မတ်လ မကုန်မီပင် တစုတဝေး တည်း သင်္ဘောနှင့် ပြန်ကြရာ သင်္ဘောပေါ်တွင် ကျောင်းသားများမှာ အကျောင်းကျောင်းက ဖြစ်နေသဖြင့် ကပ္ပိတန် ကိုယ်တိုင်ကပင် ကျောင်းသား များကို တစ်နေရာ သီးသန့်ပြီး နေရာချပေးရလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သို့ ပြန်ကြသူတို့မှာ အလွန်ပင် ပျော်စရာ ကောင်းလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် အရပ်သို့ရောက်သော် အိမ်သို့ လှည်းလွှတ်လိုက်၍ ဆရာဘုန်းကြီးထံ ဝင်ကာ ကန်တော့ပြီးသော် အားမရနိုင်လောက်အောင် စကားအမျိုးမျိုးကို ပြောနေသဖြင့် အတန်ကြာသွားလေပြီ။ အဖေနှင့် အမေ ကား သား ရောက်လာသည်တိုင်အောင် မဆိုင်းနိုင်တော့ပေ။ ကျောင်းသို့ လိုက်လာကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကြီးကို ကန်တော့၍ ကျောင်းက အဖေ အမေတို့ နှင့် ထွက်လာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်၍ ပိုးလုံကွင်း တစ်ပတ်ရစ်ကို ခပ်တိုတို ဝတ်ထား၏။ ဘွတ်ဖိနပ်ကို စီး၏။ ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းမှာ ထိုအခါ ဗိုလ်ကေအရှည်နှင့် ဖြစ်၍ ဆံပင်ခွဲထား၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဖေ အမေတို့၏ ရှေ့က တကျော့ကျော့နှင့်သွားရာ အဖေကား ဝမ်းသာ၍မဆုံး၊ ပါးစပ်ကိုပင် မစေ့နိုင်အောင် ပြုံးနေလေ၏။

အိမ်မှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်းများ၊ အရပ်ထဲမှ လူများတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ရန် စောင့်နေကြသည်မှာ အများကြီး ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်း ဤသို့ စိတ်ကူးမိ၏။

“ငါ့သူငယ်ချင်းများနှင့် ငါတို့ရပ်ကွက်က လူများဟာ ငါ့ကို အတော်ပင် ချစ်ကြပါကလား၊ ငါသည် ငါတို့အရပ်၏အကျိုးကို ဆောင်ထိုက်သည်။ အကျိုးကို ဆောင်နိုင်အောင် ငါ ပညာတတ်ရမည်။ ငါ ဖြေဆိုခဲ့သော စာမေးပွဲ သည် အောင်ပါမလား” ဟု စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ် ထင်လာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်း၌ စာမေးပွဲ ဖြေခဲ့ရာ နည်းနည်းကလေးမျှ တွန့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိ။ ကောင်းစွာ ဝတ်၍ ရင်ဘတ်တွင် နှင်းဆီပွင့် တစ်ပွင့် ထိုးကာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် ဖြေဆို၏။ ဘာသာတိုင်းကိုပင် ကောင်းစွာ ဖြေခဲ့၏။ သို့သော် စာမေးပွဲအောင်ဖို့ စိတ်မကူးမိခဲ့။ စာမေးပွဲ အောင်ရန်

လည်း အာသီသ မထား။ အိမ်သို့ရောက်မှ အရပ်က လူများကို တွေ့မြင်ရ၍ စာမေးပွဲ အောင်ချင်၏။ ထိုအောင်ချင်ခြင်းကား အရပ်၏ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်လိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေသည်။

ညနေချိန်သော် ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာဝတ်၍ ဘွတ်ဖိနပ်စီးကာ လမ်းလျှောက်ရင်း မြို့ကို တစ်ပတ် လှည့်ကြည့်၏။ ဆွေမျိုးများ၊ သိက္ခန်းသော လူများကို နှုတ်ဆက်၏။ အဖေကား အတော်ပင် အားရဝမ်းသာ ရှိလေပြီ။ “ငါ့သားဟဲ့” ဟု အတော်ပင် မာန်ရောက်ဟန် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းတွင် မည်ကဲ့သို့ညစ်၍ မည်ကဲ့သို့ ဆိုးသော အကျင့် ရှိသော်လည်း၊ ကျောင်းတည်ရာမြို့မှာ အလွန်ယဉ်ကျေးသော မန္တလေးမြို့ ဖြစ်၍၊ သင်ရသော ပညာမှာ ဆရာအတတ် ဖြစ်သဖြင့် တောသားကလေးဘိုးသင်း၏ ရုပ်နှင့်စိတ်သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ အသွင်ပြောင်းသကဲ့သို့ ရှိလေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာပေသင်ကြားမှုသည် လူကို ပြုပြင်ခြင်း မှန်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းမှာ လူလတ်တန်းမှ ဘောလုံးသမား ဖြစ်၏။ ဘယ်တောင်ပံက ကစား၏။ လူလုံးလူဖန် အနည်းငယ် သင့်၏။ စနေနေ့ည၊ တနင်္ဂနွေနေ့ညများ၌ ကျောင်းတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ သီချင်းဆိုကြရာ၌ ပလွေမှုတ်၏။ ပါးစပ်မှုတ် ဘာဂျာကိုလည်း မှုတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းမှာ ခင်မင်သူ ပေါ၏။ အရက်ကလေး တမြဲမြဲနှင့်ဆိုသော် အတော်ပင် ပန်ရသည် ဟု ကျွန်ုပ် ထင်၏။ ကိုယ်ထင်လျှင် ခုတင် ရွှေနန်းပေ။

အရပ်သို့ ခဏပြန်ရောက်သော် ကျွန်ုပ်သည် ခပ်တည်တည်ပင် နေသေး၏။ ထိုသို့နှင့် သင်္ကြန်ကျလေပြီ။ အကျနေ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ရွယ်တူ ဂုဏ်ရှင် သမီးအပျို အချို့က ဟိုအရင် ငယ်ငယ်ကလိုပင် ရေပက်လာဘတ်ဟု ထင်ကာ ကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်း၍ ရေပက်ရန် မျှော်နေကြပုံ ပေါ်၏။ ကျွန်ုပ် မြို့ပေါ်သို့ မနိုးပြန်ရိုက်ကျကျနှင့် လျှောက်ကြည့်သည်ကို သူတို့ မြင်လိုက်ပုံလည်း ရကြ၏။

ကျွန်ုပ်ကား ရေပက်မလည်ဘဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားပြီးလျှင် လူကြီးများနှင့် စကားပြောကာ တည်တည်ပင် နေ၏။ သင်္ကြန်တွင်း သုံးရက်တွင် ကျောင်းမှာပင် ခပ်အေးအေး ခပ်တည်တည်ပင် လူကြီးများနှင့် စကားစပ်စိစပ်ရာ ပြောနေ၏။

နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့သော် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် လျောင်းကာ “မောင်မင်းကျော်ဝတ္ထု” ကို ကြည့်နေ၏။ ထိုအတွင်း

ထိပ်တန်းက တကယ့်အပျိုတစ်စုသည် ညံ့ညံ့ ညံ့ညံ့နှင့် ရောက်လာကြ၏။
'ဦးကြီးနဲ့ အရီး၊ မောင်ဘိုးသင်းကို ရေလောင်းဖို့ လာတယ်' ဟု တစ်ယောက်
တစ်ပေါက်နှင့် ပြောကြ၏။ အဖေကား သဘောကျ၍ ပြုံးပြုံးကြီးနေ၏။
အမေကကား 'နင်တို့ဟာ နေ့လယ်ကြီး' ဟု ဆို၏။ နှမ ငွေရင်က ရန်ထောင်
လွတ်ချင်ပုံ ရ၏။ သို့သော် လူများနေ၍ မဝံ့ဟန် ရှိ၏။

အပျိုတစ်စုသည် ကျွန်ုပ် ထပြေးမည်ထင်၍ ပတ်ပတ်လည် ရေခွက်
များကို ကိုင်ကာ ဝိုင်းထားကြ၏။ တောင်းပန်လိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်ကြပုံ
ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ကား ကြည့်နေသောစာအုပ် အသာချထား၍ လူ့န္တေ့မပျက်ဘဲ
မတုန်မလှုပ်နှင့်ပင် နေ၏။ အပျိုတစ်စုသည် ကျွန်ုပ်ကို ရေနှင့် ဝိုင်း၍ လောင်း
ကြပြီ။ ကျွန်ုပ်ကား ဘာမျှ မပြော၊ ပြုံး၍သာ နေ၏။

အပျိုတစ်စုကား ကျွန်ုပ် ထ ၍ မပြေး၊ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပြော၊
တောင်းလည်း မတောင်းပန်သောကြောင့် များစွာ အားရပုံ မပေါ်ကြချေ။
၎င်းတို့တစ်စုသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဖြစ်သွားကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ယောက်ျား
သူငယ်ချင်း တစ်စုကား ထိုအပျိုတစ်စုကို အတွေ့အမြင် မခံဝံ့ဘဲ ထွက်ပြေး
ကာ ဥယျာဉ်ထဲတွင် ပုန်းနေကြရ၏။

အဖေကား ကျွန်ုပ် မတုန်မလှုပ်နှင့် ရေလောင်းခံနေသည်ကို အားရပုံ
မပေါ်၊ ပြန်၍ ရေလောင်းစေချင်ဟန် တူ၏။ အပျိုတစ်စုကလည်း သူတို့အား
ပြန်၍ ရေလောင်းစေလိုပုံ ပေါ်သည်။ ယခုသော်ကား ကျွန်ုပ် တုတ်တော
လုပ်နေ၍ သူတို့သည် မည်ကဲ့သို့သဘော ရှိသွားမည်ကို မသိသာပေ။

အဖေက 'မောင်ရင့်နယ်၊ ပြန်ပြီးတော့ ရေနှင့် ပက်ရောပေါ့' ဟု ဆိုရာ၊
ကျွန်ုပ်လည်း 'အဖေနယ်၊ အင်မတန် ရိုင်းတဲ့ဝါဒ' ဟု ဆိုသဖြင့် 'မင်းနယ်
ကွယ်' ဟု ရယ်ကာ နေလေ၏။

ထို့နောက် သုံးရက်ခန့်ရှိသော် ကျွန်ုပ်သည် သူငယ်ချင်းသုံးယောက်
နှင့် အုတ်ဖိုရွာမှတစ်ဆင့် ခွေး (ဝှေး) ကုန်းက လှည့်ကာ ပြန်လာ၏။ ထိုအခါ
ခွေးကုန်းဆိပ် ထန်းရည်ဆိုင်၌ လူမိုက်ဟု ဂုဏ်ယူနေသောသူ နှစ်ယောက်က
ကျွန်ုပ်ကို ရပ်ကြီးသားဟု ထင်၍ သူတို့၏ လူကဲကို တောသားသဘာဝ
အတိုင်း ပြလိုဟန်ဖြင့် မူးသံပါပါ စကားခပ်မာမာနှင့် ခြိမ်း၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သဘောသွားကို ရိပ်မိ၏။ ထန်းရည်ဆိုင်ရှင် ကုလား
စန်ထူး၏သားအား 'ဟေ့ စန်ညွန့်၊ ငါ့ ထန်းရည်တစ်မြူ ကောင်းကောင်း
ပေးစမ်း' ဟု ဆို၍ စန်ညွန့်သည် ထန်းရည်တစ်မြူ မရှိတရီကို လာပေး၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုထန်းရည်တစ်မြူ မရှိတရိုက် လက်ဝါးပေါ် တင်ပြီးသော် အကုန်လုံး မော့ချကာ သောက်လိုက်လေ၏။ ‘ဟေ့ သူတို့ကို ထန်းရည်တစ်မြူ ပေးလိုက်၊ ကြက်ဥကြော် ပေးလိုက်’ ဟု ကျွန်ုပ်သည် စန့်ညွန့်ကို ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ လူမိုက်ဟု ဂုဏ်ယူနေသောသူ တစ်ယောက်က ငွေလှိုင်ကို ခေါ်၍ ‘သူ ဘယ်သူလဲ’ ဟု တိုးတိုးမေး၏။ ငွေလှိုင်က ‘ဘကြီးဘိုးသာရဲ့သား မန္တလေးမှာ ကျောင်းသွားနေတဲ့ ကိုဘိုးသင်း’ ဟု ပြောသဖြင့် ထိုလူမိုက်မိုလ် လုပ်နေသော လူနှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ထံ လာရောက် မိတ်ဆွေဖွဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း လောကအလျောက် ခေတ်ဟာ အကင်းပါးဖို့ တော်တော် လိုတယ်ဟု ယူဆထားလိုက်၍ နေရာတကာမှာ “မေတ္တာသတ္တော အနန္တော” နှင့် မရ၊ ဓားမြှောင်သတ္တော ခေတ်သဘောလည်း အရပ်ရပ်တိုင်းမှာပင် ရှိနေသည်ဟု မှတ်သားထားလိုက်မိ၏။

ထို့နောက် ငါးရက်ခန့်အကြာ ညအချိန်တွင် မြို့ပေါ်ရေဆိပ်၌ ကြက်သားဟင်း ချက်စားကြပြီးသော် ကျွန်ုပ်သည် သူငယ်ချင်းတစ်စုနှင့် မြို့ပေါ်သို့ တက်ကာ ပါးစပ်မူတ်ဘာဂျာကို မှုတ်၍လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထို ပါးစပ်မူတ် ဘာဂျာကို ကောင်းကောင်း မှုတ်တတ်၏။ ကြားသူတို့ကား ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်ပြီး အသံသာယာ၍ အိမ်များပေါ်မှ နားထောင်နေကြဟန်တူ၏။ ကျွန်ုပ်သည် “ဝေဇယန္တာ” သီချင်းကို မှုတ်၏။

နံနက်လင်းသော် တော၏သဘာဝအတိုင်း ထိုအကြောင်း သတင်းကောင်းသည် လိုက်လာတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ငယ်က ရွယ်တူ အပျိုတစ်စုက အတော် မုန်းခဲ့ကြသော်လည်း စန်းပွင့်သယောင် ရှိသည်လိုလို ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းဖွင့်ခါနီးသော် နေ့ရပ်မှ ပြန်ရလေတော့ပြီ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဦးလေးတော်သူ မင်းကွန်းဘက်က ဦးပဉ္စင်း တစ်ပါး အဖော်ရလာလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သရက်မြို့သို့ ရောက်သော် ဦးပဉ္စင်းအား သင်္ဘောပေါ်သို့ ပို့လိုက်၍ ကျွန်ုပ်ကား သူငယ်ချင်းတစ်စုနှင့် ရန်ကုန်က လှည့်ပြီးလျှင်၊ ရန်ကုန်မှာ မွေနှောက်ပျော်ပါးပြီးသော် “အညာသား ငပေကလေးတွေ” ဘွဲ့ကို ယူခဲ့ကြပြီးလျှင် ကျောင်းသို့ ပြန်လာလေပြီ။

အခန်း [၂၁]

ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ဘဝ

ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းသို့ရောက်၍ ကျောင်းဖွင့်ပြီး သုံးရက်မြောက်သော် စာမေးပွဲ
ဂေဇက် ထွက်လာသဖြင့် ဆရာကြီးက ဖတ်ပြု၏။ ကျောင်းသားများသည်
ဝိုင်း၍ သူ့ထက်ငါ နားထောင်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်ကား နားမထောင်၊ ဘောလုံး ဂိုးရှူး လေ့ကျင့်နေ၏။ ထိုသို့
နားမထောင်ခြင်းကား စာမေးပွဲပဲ အောင်ချင် အောင်မှာပေါ့၊ ဘာကြောင့်
အောင်ချင်ကြပါသလဲ၊ အလကား ... ဟု ကျွန်ုပ်သည် ယူဆ၍ ဘောလုံးကို
တစ်ယောက်တည်း ကန်နေ၏။

ကျောင်းသား သူငယ်ချင်းများက ‘မင်း စာမေးပွဲအောင်တယ်’ ဟု
ပြော၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ‘အောင်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ စာမေးပွဲပဲ အောင်မှာပေါ့’
ဟု တူးလိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် အောင်သူအောင်၊ ရုံးသူရုံး ဖြစ်နေသဖြင့်
အောင်သူတို့ကား ပျော်ကြလျက်၊ ရုံးသူတို့ကား မဲ့ကာ အသံတိတ်နေကြ၏။

ထိုနေ့ညကား စနေနေ့ည ဖြစ်၍ စာမေးပွဲအောင်သူ အချို့က သီချင်းဆို
လက်ခုပ်တီးကြ၍ ကျွန်ုပ်မှာ ပလေ့မှုတ်ရသဖြင့် တမော ဖြစ်၏။ သို့လင့်
ကစား အလကားလူတွေ၊ စာမေးပွဲအောင်သူရော ရုံးသူပါ ကျော့ကျော့ဆိုင်မှ
ဘူးသီးကြော် တစ်ကျပ်ဖိုး ကျွန်ုပ်က အချောင်ဝယ်ကျွေးရ၏။ လက်ဖက်ရည်
မြေအိုးနှစ်လုံးရော ယူလာခဲ့ရာ တစ်လုံး ကဲ့သွား၍ တစ်မတ် လျော်လိုက်
ရသေး၏။ ‘တန် ... ခင်ဗျားတို့နှင့် ရောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အလကားလူတွေ’
ဟု ကျွန်ုပ်မှာ ဆိုရုံသာ ဆိုနိုင်လေသည်။ သို့ပေမင့် ထပ်တလဲလဲပဲ ဝယ်ကျွေး
ရ၏။

တနင်္လာနေ့သော် အစ်မနှင့် တွေ့ပြီ။ အစ်မက ‘ငါ့မောင် စာမေးပွဲ အောင်တယ်’ ဟု ဝမ်းသာအားရနှင့် ‘အစ်မလည်း အောင်တယ်’ ဟု ပြောလေ၏။ ‘ငါ့မောင် နားမထောင်ဘူးလား’ ဟု အစ်မက မေးရာ၊ ‘မထောင်ဘူး’ ဟု ဆို၍ အစ်မက ‘ငါ့မောင်နယ် ... ဖြစ်ရပေလေ၊ မင်း ဂဏန်း၊ အကွရာ သချာ၊ ယူကလစ်၊ ရာဇဝင်တို့မှာ ဂုဏ်ထူးနှင့်ကို အောင်တယ်’ ဟု အားပါး တရ ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုးတန်းမှာ သင်ရလေပြီ။ ကိုးတန်းဆရာကား ဆရာနွဲ့ ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ အရုပ်ဆိုး အသားမည်းသော်လည်း နာမည်နှင့်အညီ နွဲ့နွဲ့ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ဆရာ ဆရာနွဲ့ ကဲ့သို့သော သင်ပြပုံကောင်းသော ဆရာမျိုးသည် အလွန်ရှားပေလိမ့်မည်။

ဆရာနွဲ့သည် စာအရကျက်သည်ကို မလိုလားပေ။ စာကျက်သည်ကို ကြက်တူရွေးဟု ဆို၍ ကြက်တူရွေးနှင့် ပုံကပ်ကာ ပြောဆိုပြီးသော် ‘စာအုပ် ဟာ မင်းတို့ဆရာလား၊ ငါဟာ မင်းတို့ဆရာလား’ ဟု မေးလေသည်။ ဆရာက သူ သင်ပြသည်ကို ကောင်းစွာ မှတ်သား၍ လည်းကောင်း၊ စာကြည့် ရာ၌ အရ မဟုတ်ဘဲ အကြောင်းအကျိုးနှင့် အဓိပ္ပာယ်ကို လည်းကောင်း မှတ်သား၍ မိမိ၏ အသိအတတ် သဘောနှင့် ရေးသားရန် သွန်သင်ပါ သည်။ ထိုနည်းကို ကျွန်ုပ်သည် အထူးသဘောကျ၍ ဆရာ့အလိုတော်ကိုက် ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်း၌ ကိုးတန်းမှာ သင်နေရသူ ဖြစ်ရာ၊ လူဟောင်း ဒုတိယနှစ်သမား ဖြစ်နေ၍ လူငန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ အပေါင်း အသင်းလည်း အတော်များလာ၍ ချမ်းသာသူသား၊ ဆင်းရဲသူသား စသည် ဖြင့် ကျွန်တော်မှာ နီးရင်းသော သူငယ်ချင်းများ ပေါများနေပါတော့ပြီ။

ကျောင်း၌ ငွေပို့နိုင်သော မိဘများ၏ သားသမီး ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာ သောသူ၏ သားသမီး ဖြစ်စေ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား နေရပါက အားလုံး ဆင်းရဲသူချည်း ဖြစ်ကြရပါတော့သည်။ ဤကား ကျွန်ုပ်တို့၏ ခေတ်သဘော ပေ။

အကြောင်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသား အချင်းချင်းသည် မိမိနှင့် နီးရင်းရာများနှင့် မျှတဝေငှ စားသောက် သုံးစွဲကြပါသည်။ အစားအစာမှာ မကောင်း၍ ဟင်းဝယ်စား

ရသည့်ပြင် မုန့်တီ၊ ငြီးရှည် စသော အဆာခံ သရေစာများ (မုန့်) ကိုလည်း ဝယ်စားကြရပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အပေါင်းအသင်းများမှာ အများအားဖြင့် လူလည်လူငယ်များ ဖြစ်ကြ၍ အပေါင်ဆိုင်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ရုံမျှမက အိမ်က ပို့ပေးသော ငွေမှာ မလောက်နိုင်သဖြင့် အလွန်ညည်းကြသည့်ပြင် မကောင်းသော အကျင့် စာရိတ္တဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်လာကြလေပြီ။

အချို့မှာ မုန့်သည်ထံမှ အကြွေးယူစား၍ ပြန်မပေး၊ အချို့မှာ လူစား စသည်ဖြင့် မကောင်းသော အကျင့်သို့ တိမ်းလာလေတော့ပြီ။ သင်ရသော စာများမှာ အလွန် အဖိုးတန်သည်။ စာကောင်း ပေကောင်း ဖြစ်သည်။ ကျင့်ကြံ လာကြခြင်းမှာ လူဆိုးလမ်းစဉ် ဖြစ်နေပေသည်။

ထိုသို့ အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်ရသနည်း။ နံနက်တိုင်း ကျောင်းသားများ မှာ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ ဝယ်သောက်ရခြင်း၊ နေ့လယ် ကျောင်းဆင်းမှာ လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။ ညစာထမင်းကိုလည်း ဟင်းကောင်းကောင်း နှင့် မစားရခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ချေသည်။

ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ ဆရာမကြီး (ခေါ်) ဆရာကြီးကတော် ကပြားမ ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးကတော်က တောသားတွေ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီဆို သောက်ဖူးသလား၊ ပေါင်မုန့်ဆို စားဖူးသလား၊ သင်းတို့ရဲ့ရွာမှာ ဒါလောက် ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်း စားရသလား ဟုပင် ခဏခဏ ပြောသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထက်မြက်သော ကျောင်းသားများကို သည်းခံရန် တောင်းပန်၍ ငွေရရန် ရှာကြံရလေပြီ။ ထိုနည်းကား တစ်ပဲတန် မဟုတ် တရုတ် ဇာတ်စာအုပ်ကလေးများကို ရေး၍ ဈေးချိုအနီးရှိ အိန္ဒိယ စာပုံနှိပ် တိုက်မှာ ရောင်းရရာ တစ်အုပ်ဖိုး ငါးကျပ် ရလေသည်။ တစ်လမှာ နှစ်အုပ် ရေးသော် တစ်ဆယ်လောက် ကိုက်၍ သူငယ်ချင်း တစ်စုမှာ ငွေကြေး ကျပ်တည်းခြင်းမှ အနည်းငယ် သက်သာရာ ရပါသည်။ ဇာတ်စာအုပ် တစ်အုပ် ကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရေးသဖြင့် နှစ်နာရီလောက် ရေးရသည်။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း အရက်ကောင်းကောင်း သောက်နိုင်လေပြီ။ ထိုအခါ ဘီဟိုက်ဂိုင့်မှလင်း တစ်လုံးကို ငါးမတ်သာ ပေးရ၍၊ ဗျစ်တစ်လုံးကို တစ်မတ် သာ ပေးရလေသည်။

ထိုစဉ်အခါက ကျွန်ုပ်သည် စာရေးခြင်း၌ ဝါသနာ မပါ၊ စာကြည့်

ခြင်းကိုသာ ဝါသနာပါလေသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်မိုင်း၊ မောင်မင်းကျော် ဝတ္ထုများကို ဝယ်ဖတ်လေသည်။ တစ်အုပ် တစ်ကျပ် ပေးရသည်။ ထိုသို့ ဖတ်သော်လည်း ထိုစာအုပ်များကို မစွဲ၊ အရသာလည်း မတွေ့။ ဝန်စာရေးကြီးဟောင်း ဦးကြီး ရေးသော “ဣတ္ထိဒုဇ္ဇနကထာ” စာအုပ်ကိုကား အတော်သဘောကျသည်။ သို့လင့်ကစား တစ်ပုံတန်၊ ခြောက်ပြားတန် ဇာတ်စာအုပ်ကလေးများကို ကျောင်းတွင် ဈေးသုံးရအောင် ရေးရလေသည်။ မရေးသော် သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်း၍ ရေးအောင် တိုက်တွန်းကြလေသည်။

ထိုဇာတ်စာအုပ်ကလေးများကို နွားကျောင်းသားများက အတော်သဘောကျဟန် ရှိသည်။ ဇာတ်စာအုပ်ကလေးထဲများ၌ ဘိုးစိန် ဆို၊ ငွေစိန် ဆို ... စသော တွေ့ကရာ သီချင်းနှစ်ပုဒ်လောက် ရေးထည့်ရလေသည်။ နွားကျောင်းသားကလည်း သီချင်းသွား မသိ၊ ဘာမသိနှင့် ထင်တိုင်းအော်၍ တောထဲတွင် ဆိုပုံရသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဘာမသိ ညာမသိနှင့် ရေးသည်။ ပုံရိုက်ရောင်းသော ကုလား ပုံနှိပ်တိုက်ရှင်ကလည်း ဇာတ်စာအုပ် ဆိုရင် ပြီးရော ရိုက်ရောင်းသဖြင့် တောတက့တော၊ တောင်တက့တောင် နဲ့လေ တော့သည်။ ယခု တွေးမိသော် ရယ်ချင်သည်။ ဒုက္ခပါပဲ။

ထိုသို့ရေးရာ၌ ဒွေးချိုး၊ ကြိချိုး၊ သဖြန်၊ လေးချိုး၊ လေးဆစ်သဖြန်၊ တေးထပ်၊ သံချို စသည်တို့ကိုကား ဇာတ်စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ တစ်ပုဒ်လောက်ကို မှန်မှန်ကောင်းကောင်း ရေးထည့်ပေး၏။ ငိုချင်း၊ ပတ်တိုက်တိုက်လည်း ကျကျနနပင် တစ်ပုဒ် နှစ်ပုဒ်လောက် ရေးထည့်ပေးပါသည်။ ဒွေးချိုး၊ ငိုချင်း၊ သဖြန်တို့ကိုကား နေ့မန်သို့ မရောက်မီကပင် မတောက်တခေါက် ရေးတတ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ကဗျာကို လုံးလုံး ဝါသနာမပါပေ။

ကျွန်ုပ်တို့ ကိုးတန်းတွင် သင်ရသော မြန်မာစာမှာလည်း ဦးပုည မေတ္တာစာပေါင်းချုပ်နှင့် စတုဓမ္မသာရ ကိုးခန်းပျို့ ဖြစ်လေသည်။ ဦးပုည မေတ္တာစာပေါင်းချုပ်မှာ အလွန်ခက်သည်။ ဖတ်ကောင်းသလောက် အဓိပ္ပာယ်နက်နဲ၍ နားမလည်ပေ။ ပေါရာဏရော၊ ပါဠိရော၊ ပါဠိပျက်ရော ရောထွေးနေပေသည်။ ဆရာက သင်မပေးဘဲ မတတ်ပေ။ မလွယ်ပါပေ။

ဦးပုည၏ ဇာတ်ဝတ္ထုများကို မဖတ်မီ၊ ဝန်စာရေးကြီး ဦးကြီး ရေးသော “ဣတ္ထိဒုဇ္ဇနကထာ” စာအုပ်ကို ဖတ်မိသည်။ ပြန်ကဟပ် ရေးသားနည်းမှာ ဦးကြီး ရေးနည်းကို ကျွန်ုပ်က သာ၍ ကြိုက်ကြောင်း ပြောသော

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အခါ ဆရာက 'သွားမရှိတဲ့သူဟာ အသားထက် ဥကို သာ၍ နှစ်သက်သည်' ဟု ဆိုဖူးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ ဇာတ်စာအုပ်ကလေးများကို ငွေလိုချင်၍ ရေးသည်သာမက စနေနေ့မှာ ချောင်ကြိုချောင်ကြားသို့ တစ်ခါ တစ်ခါ သွား၍ သတင်းကောင်းများကို ရယူပြီးသော် မန္တလေးတိုင်း သတင်းစာသို့ ပေးပို့သောအခါ နှစ်ကျပ်၊ သုံးကျပ် ရသေးသည်။

ထိုသို့ ပညာသင်ရင်း သူငယ်ချင်းများနှင့် ပေါင်းသင်းရေးဆုံအောင် ကြံဆောင်သော်လည်း အလွန် ခက်သည်။ သူငယ်ချင်းများသည် ကျွန်ုပ်ထံ ငွေရောက်သော် ဝိုင်း၍ ချေးကြသည်။ ချေးသော်လည်း ပြန်မဆပ်ရုံမျှမက ပိုးလုံကွင်းကိုလည်း ယူ၍ ပေါင်ကြသေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အင်္ကျီကောင်း၊ ပိုးလုံကွင်းကောင်း နှစ်ထည် သုံးထည်ခန့်သည် အပေါင်ဆိုင်မှာ အမြဲလိုလိုပင် ရောက်နေသည်။ သို့သော် သူတို့အိမ်မှ ငွေရောက်သောအခါ ရွေးပေးကြ၍ တော်သေးသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သူငယ်ချင်းတစ်စုက ကျွန်ုပ်ကို မပေါင်းစေလို။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က မခွာဘဲ၊ သူတို့က ခွဲကွာစေလိုပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စနေနေ့ရောက်သော် အရက်ကို မူးအောင်သောက်၍ သတိအရသား၊ အသိသားနှင့် တမင် ရမ်းသည်။ အရက်မသောက်တတ်သူကိုလည်း အတင်း အရက်တိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်ကို အပေါင်းအသင်းများက အရက်သမားကလေးဟု သတ်မှတ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် နေ့အားတွင် အလည်မလိုက်သည့်ပြင် ရှေးကလောက် မရောနှောကြတော့ပေ။ အခြားနေ့များမှာ ကား တရုန်းရုန်း တအုန်းအုန်းပင် ရှိသေး၍ မသက်သာလှပေ။

ကျောင်းသားအချင်းချင်းက ကျွန်ုပ် အရက်သောက်၍ ရမ်းဖန်များသော် “အမူရော” ဟု ဘွဲ့ ပေးထားသည်။ သဘောကား ဤသို့ ဖြစ်၏။ နော်မန်ကျောင်း၏ တောင်တက် ဒေါ်မြစ်တို့အိမ်မှာ “အမူရော” ဆိုသော ဇေတဗာရီ ကုလားကြီးတစ်ယောက် ရှိ၏။ ၎င်းသည် အရက်ကို မိုးမလင်းအောင် သောက်၏။ သူမိန်းမ ရှာရသမျှသော ငွေကို ယူ၍ သောက်၏။ မူး၍ လူခြေတိတ်လောက်ရောက်သော်၊ စကားများပြီးသော် ဆူ၏။ သူ ဆူသည်မှာ မဆဲမကြိမ်း၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မထိခိုက်၊ တောရောက် တောင်ရောက် ပြော၊ မဟုတ်တရုတ် လင်္ကာပတ်တန်းတွေကိုဆို၊ မူးသံနှင့် ညနေအောင် ဖောင်ဖောင် ဖောင်ဖောင်နှင့် စကားပြောလေ့ရှိ၏။ ထိုထို အမူးသမား

ထက် ကျွန်ုပ် ရမ်း၏။ ကျွန်ုပ် ရမ်းသည်မှာ များသော်လည်း နှစ်ခုကိုသာ ပြမည်။

ဆရာကြီးက ကျောင်းဖွင့်စဉ် ကျောင်းပိတ်လများအတွက်ပါ စတိုင်ပင် ထုတ်ပေး၍ ငွေရွှင်နေကြသဖြင့် အရမ်း သုံးဖြုန်းမည်ကို စိုးသောကြောင့် ပွဲမကြည့်နှင့်၊ ပွဲကြည့်မသွားနှင့်ဟု အထူး ဆုံးမထား၏။ သူငယ်ချင်း ငါး ယောက်က ဆိုင်းတန်းရုံမှာ ဘာဂျာစီန်အုပ် က တာ သွားကြည့်ရအောင်ဟု ခေါ်၏။ မသွားရန် တောင်းပန်၏။ မရမနေ ခေါ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့အား ဘီလမ်း ဝါဟစ်ဆိုင်သို့ခေါ်၍ အစား ကျွေးပြီးနောက် အရက်နည်းနည်းနှင့် ဆော်ဒါများများ ထည့်ကာ တိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ကား တော်တော်ပင် သောက်၏။ သူငယ်ချင်းများက ‘မင်း မူးပြီး မရမ်းနှင့်’ ဟု ဆိုကြ၏။ ‘အေးပါကွယ်’ ဟု ဆိုကာ ပွဲကြည့်သွားကြ၏။

ကျွန်ုပ်ကား ဘာနေမလဲ။ တမင်ကို ရုံပေါက်ဝမှာ ရမ်း၍ အပျို ကလေး တစ်ယောက်ကို တိုးသဖြင့် ရန်ဖြစ်ရလေပြီ။ အရပ်သားများ ဝိုင်းလာ ကြပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း အညံ့မခံ ဆော်မည်ဟု ဆဲကာ ကြိမ်းမောင်းနေသည်။ အမူးသမား သဘာဝမှာ ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့က ခြောက်ယောက်တည်း။ အရပ်သားများက အများကြီး ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ပွဲ မကြည့်ရတော့ဘဲ ပြန်ပြေးလာကြရလေသည်။ စင်စစ် ပွဲမကြည့်ဖြစ်အောင် ကျွန်ုပ် ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပွဲကြည့်က ယနေ့ည ငွေအတော်ကုန်မည်။ နောက်တစ်ခု ကျွန်ုပ် ရမ်းခြင်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

တရုတ်တန်း ရွှေတိုက်ဇာတ်ရုံမှာ ဖိုးစိန် ကမည်ဟု ပြောကြ၍ သူငယ် ချင်း တစ်စုက ယနေ့ည ပွဲသွားကြည့်ရအောင်ဟု တိုင်ပင်ကာ ဆွဲဆောင် ကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ‘မတော်ကြောင်း၊ တနင်္လာနေ့မှာ အစမ်းစားပွဲ ရှိတယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ခင်ဗျားတို့ သင်္ချာပြန်တွက်၊ စာကြည့်၊ မအောင်ရင် ဆရာက ခင်ဗျားတို့ကို ဆူမှာ’ ဟု ပြောပြ၏။ ၎င်းတို့ကား သဘောမကျ၊ ကြည့်ဖို့ အားသန်ကြ၍ ကျွန်ုပ်လည်း ပါရလေတော့ပြီ။ ထိုနေ့မှာ ကုလား စာပုံနှိပ်တိုက်က စာအုပ်ရောင်း၍ ငွေငါးကျပ် ရလာ၏။

ကျွန်ုပ်ကား ဘီဟိုက်ပိုင်ပုလင်း တစ်လုံးကို တိတ်တိတ်ဝယ်ထား၏။ အဖော်တို့ကား ထိုနေ့မှာ အစားအသောက်ဆိုင်သို့ မသွားကြတော့ဘဲ ရွှေတိုက် ဇာတ်ရုံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပင် သွားကြ၏။ ဇာတ်ရုံသို့ ရောက်သော် ဆန်ပြုတ် ဝယ်သောက်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကား မသောက်၊ ဝက်မြီး တစ်ပိဗိုး

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဝယ်၍ အရက်နှင့် သောက်၏။ သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် လန်ပုံရသော မျက်နှာနှင့် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်နေကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရုံထဲသို့ ဝင်ပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် သူဌေးကတော် တစ်ဦးက သူ့သားသမီးများနှင့် ကြည့်ရန် အခွဲသား ခင်းထားသော ကော်ဇော်ကြီးပေါ်သို့ ဝင်တိုင်လိုက်သည်။ ယောကျ်ားကလေး တစ်ယောက်က မထိုင်ရန် လာပြောသည်။ ကျွန်ုပ်က မူးသံနှင့် ငေါက်လွှတ်လိုက်သည်။ တော်တော်ကြာ ပုလိပ်လိုလို လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍လာရာ ကျွန်ုပ်ကပင် စတင်၍ ဆွဲထိုးလိုက်သည်။

ရုံထဲတွင် ရုန်းရင်းခတ် ဖြစ်သွားလေပြီ။ တရုတ်တန်းက လူခိုက်တစ်စု တုတ်၊ ဓားများကို ကိုင်၍ ရောက်လာပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ကား ဝိုင်းလာသူ လူတစ်စုကို တွန်းထုတ် ထိုးကြိတ်ကာ ရုံထဲမှ အနိုင်ထွက်လာပြီးလျှင် လမ်းတွင် တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် ပြန်လာကြရရာ၊ ကျွန်ုပ်ကား စိတ်ဆိုးမပြေဟန်ဖြင့် ကျုံးထိပ်က လမ်းဓာတ်မီးအိမ်ကို ခဲနှင့် ထုတော့ပြီ။ ထိုအခါ လမ်းစောင့် ကုလားပုလိပ် လာရောက်သဖြင့် ပုလိပ်ကို ဝိုင်းထိုးခဲ့ပြီးသော် ကျောင်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်က စ၍ ကျွန်ုပ်၏ အပေါင်းအသင်းတစ်စုသည် ကျွန်ုပ်ကို ပွဲကြည့်ရန် အဖော်မလုပ်ကြတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်မှာ အတော် ဟန်ကျသွားသည်။

တနင်္လာနေ့သော် အစီမက ခေါ်၍ ‘မင်း အရက်သောက်ပြီး ရွှေတိုက်ရုံထဲမှာ ရမ်းတယ်ဆို၊ မင်းအစီကိုထံ စာရေးရမယ်’ ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ်က အစီမအား ‘ဘယ်သူက ပြောသလဲ၊ ကျွန်တော့်အပေါ်၌ ကြားရသော သတင်းပုပ်၊ မှန် မမှန်ကို အစမ်းစာမေးပွဲမှာ ကြည့်ပါ’ ဟု ဆိုသည်။

အစီမက ‘မင်းကို “အမူရော” ဟု ခေါ်ကြပါကလား’ ဟု ထပ်မေးပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်က ‘ကျွန်တော် အမူရောကို အရက်တိုက်ပြီးသော် သူ့ထံက ဗဟုသုတရာလို ခေါ်ကြတာပါ’ ဟု ဖြေရသည်။ မဖြေတတ်သော် အစီမက ခေါင်းကို အမှန်ခေါက်တော့မည်။ သို့မောင်ကလေး ကျွန်ုပ် ပျက်စီးမှာကို သနားဟန်ရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား အရက်သမားကလေး ဖြစ်နေပေပြီ။ ပထမ အစမ်းစာမေးပွဲ၌ ကျွန်ုပ် ပထမရ၍ အစီမသည် စိတ်ကျေနပ်သွားသည်။ မရသော် ကျွန်ုပ် ဒုက္ခပဲ။

ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား နေရသည်ကား ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်က အတော်ပင် လန့်စရာကောင်းသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်း (၁)

တစ်ပွဲတည်းစားသူ တစ်စုက ကျွန်ုပ်၏ ရမ်းပုံကို သဘောမကျသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ထံ၌ မုန့်စားရုံသာ ဆက်ဆံကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကား အတော် အေးသွားပြီ။ စာကို ကောင်းကောင်း လေ့ကျင့်ရတော့ပြီဟု ဝမ်းသာမိသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ မိန်းမပျက်များနှင့် အပျော်ဝါသနာကြီးသော သူတစ်စုနှင့် တွေ့ရ ပြန်ပြီ။

ထိုသို့ တွေ့ခြင်းမှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ အပြစ်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် သည် ကိုးတန်း ဆိုသော တတိယနှစ်တန်းကို သင်ကြားနေစဉ်မှာ ဆရာ သင်ပြပေးသည်ကို ကောင်းစွာ ဂရုစိုက်သောကြောင့် ဂဏန်း၊ အကွရာသင်္ချာ ယူကလစ်တို့၌ ကျကျနနပင် တတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ရှစ်တန်းက မတတ်သူများအား ည စာကြည့်ချိန်တွင် ၎င်းတို့ မေးပါက သင်ပေးခြင်းဖြင့် အပေါင်းအသင်းဆုံလာသည်။ ထိုသို့သော သူများနှင့်လည်း ညစာမကြည့် ရသော စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ညများမှာ ကျောင်းနားရှိ ဗိုလ်အိမ်များက အကြော် အလှော် ဟင်းနဲ့များသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆာလောင်စေသောကြောင့် ရွှေ ကျီးမြင့် တောင်ဘက် အုန်းတမင်းနှင့် အမဲကြော်၊ အကြော်မျိုးစုံ ရောင်းသော ကျော့ကျော့ထံမှာ ခဏခဏ ဝယ်စားကြသည်။ ဝယ်စားရာ၌ ကျွန်ုပ်က အကုန်ခံရခြင်း များသည်။ ဤကား ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းတစ်မျိုး ဖြစ်နေ သည်။

ထိုမှတစ်ပါး ညအချိန် အားလပ်ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ပလွေမှုတ်တတ် ခြင်း၊ ပါးစပ်မှုတ်ဘာဂျာ မှုတ်တတ်ခြင်း၊ ဘာဂျာဆွဲတတ်ခြင်းတို့ကြောင့် ထိုအတတ်နှင့် ပျော်ကြသည့် အားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်မှာ အပေါင်းအသင်း အတော်ပင် ရှိလေသည်။

ထိုသို့ ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ် မနှစ်သက်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ် နှင့် နီးနီးရင်းရင်း ပေါင်းသင်းလာသော သူငယ်ချင်း အချို့မှာ မိန်းမ အပျော် အပါး လိုက်စားတတ်သည့်ပြင် ရွှေကျီးမြင့် လက်ကြားလမ်းရှိ ပြည့်တန်ဆာ အိမ်သို့လည်း ခဏခဏ ကျွန်ုပ်ကို အဖော်ခေါ်သည့်ပြင် သွေးဆောင်ခြင်း ကိုလည်း ပြုသည်။ မြို့ပေါ်ရှိ အခြား ပြည့်တန်ဆာအိမ်များသို့ အပေါင်း အဖော်များက ကျွန်ုပ်အား သွေးဆောင်ခေါ်ငင်၍ မကြာခဏ ရောက်ဖူးခြင်း များသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့သော မိန်းမ အမျိုးအစားကို မဆို ထားနှင့်၊ မိန်းမကောင်း အလှအပကလေးများနှင့် ယောကျ်ားများ၏ လိုရင်း သည် ရွံစရာ အကောင်းဆုံးဟု ကျွန်ုပ် ယူဆချက်သည် မပြောင်းမလဲပေ။

ထိုသို့သော သဘောမှာ ကျွန်ုပ် တောသား၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဘဝက ဆို၊ ပေ၍ လူတောကလေး လုပ်လာခဲ့သဖြင့် တွေ့ဖူး မြင်ဖူးခဲ့ခြင်း ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် အထက်တန်းဆရာဖြစ် စိတ်အကြောင်း စာသင်ကြားသော အခါမှ သိရပေသည်။

ကျွန်ုပ်ကား ထိုသူတို့နှင့် လမ်းခွဲလိုပေသည်။ တစ်နေ့သော စနေနေ့ သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်တော်ရာထဲ၌ လက်ဖက်ရည်ဖန် သောက်ကြပြီး နောက် ဝိုင်းကြီးသို့ ရောက်သောအခါ လျှို့ဝှက်ယူလာခဲ့သော အရက်ပုလင်းမှ အရက်အနည်းငယ်ကို ရေမပါဘဲ ကျွန်ုပ်သည် မော့ချလိုက်သည်။ ပြည့်တန်ဆာ ခေါင်း၊ ပြည့်တန်ဆာ လင်မယား နှစ်ယောက်သည် ကြည့်နေသည်။

ကျွန်ုပ်ကား ရမ်းပြီ။ ‘ဟေ့ ကောင်မနှစ်ကောင် ... တစ်ယောက် တစ်ကျပ်စီ ပေးမယ်၊ လူလယ်မှာ တုံးလုံးချွတ်ပြ’ ဟု ဆိုသည်။ ၎င်းတို့က ‘အခန်းထဲ လာ’ ဟု ခေါ်သည်။ ကျွန်ုပ်က ‘ဒီမှာပြ၊ မပြဘူးလား ပြမလား’ ဟု အကျပ်ကိုင်သည်။

ပြည့်တန်ဆာ လင်မယားနှစ်ယောက်သည် ရောက်လာ၍ ‘မင်း မတော် တာကို မခိုင်းပါနှင့်’ ဟု တားမြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကား လျှို့ဝှက်ကာ ယူလာ ခဲ့သော လွှဲသံကို ပြုလုပ်ထားသည့် ဓားမြှောင်ကို အိမ်မှ ထုတ်ပြီးလျှင် ‘ဗျိုလူ ... အူမထွက်ချင်ရင် ပြန်သွား’ ဟု ခပ်မာမာ ဆိုသည်။

အဖော်များသည် ဝိုင်း၍ ကျွန်ုပ်ကို ဆွဲထားသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်ကို ဆွဲထားသော သူများအား မမိ မတွက်စေရန် ဓားနှင့်ရမ်းတွက်၍ ဓားနှင့်ထိုးရန် လိုက်သည်။ တရုန်းရုန်းနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ပြည့်တန်ဆာ ခေါင်း လင်မယားတို့သည် လန့်သလို ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်ကား အမူး သမား ပီသအောင် ဤသို့လည်း ပါးစပ်က ရေရွတ်သည်။

‘ဟေ့ ဗိုလ်မထားဘူး၊ မင်းတုန်းသားကွ၊ ဘာလဲ ခင်များတို့ ဈေးသည် မဟုတ်လား၊ မဆစ်ဘဲနှင့် လိုချင်တာကို ရောင်းရမယ်၊ ကောင်မ နှစ်ကောင်ပြ၊ မပြရင် မင်းတို့ကို ဦးစိန်ရိုးထံ သွားတိုင်မယ်’ ဦးစိန်ရိုးကား မင်းတုန်းသား အရှေ့နယ်ပိုင် တရားသူကြီး ဖြစ်သည်။ ပြည့်တန်ဆာတန်း ထဲ၌ မိကောင်းဖခင် ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက် နေ့လယ်ကြီးမှာ ရမ်းနေသည်မှာ ကြည့်၍ ကောင်းပါ့မလား၊ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဦးစိန်ကြူကဲ့သို့ ခင်မင်နေ၍၊ ကျွန်ုပ်ကို ညီလို သဘောထားသော ကိုဘစိန်သည် ‘မောင်သင်း ...လာကွယ် ငါ့ညီ၊ ငါ့စကား

နားထောင်' ဆိုကာ ဆွဲခေါ်သွား၍ ကျွန်ုပ် ပါသွားသည်။ ကျောင်းသားများ လည်း 'ဒီအကောင်ဟာ ဒီလိုပဲ၊ မတော်တာကို အင်မတန် လုပ်တယ်' ဟု ပြောကြားပြီးသော် ဝိုင်းကြီးမှ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ အဖော်များက ကျွန်ုပ်ကို မတော်တာ လုပ်သည်ဟု တောက်တီးမြည်တွန်ကြသည်။ သူတို့ လုပ်ခဲ့ခြင်း ကိုမူကား တော်သည်ဟု ထင်ကြသည်။ ထိုသူတို့ အားလုံးသည် ကျောင်း ဆရာလောင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျောင်းက ထွက်ကြသော် တိုင်းပြည်ကြီး မြင့်တက်လာအောင် စာပေပညာကို ကလေးများအား သင်ကြားပေးမည့် ကျောင်းဆရာများ လုပ်ကြပေမည်။ ဘယ့်နယ်လဲ အရပ်ကတို့ ...။

ထိုအခါက စ၍ ထိုသို့သော ကိစ္စမျိုး၌ ကျွန်ုပ်ကို အဖော်မသွေကြ တော့ပေ။ မြေညာ ... ချမ်းသာစွာ၊ ချမ်းသာစွာ၊ အရက်မူး၍ ရမ်းခြင်းအကျိုး။

ဆရာကြီးကတော် ဆရာမကြီးကား ကျွန်ုပ် ဇာတ်စာအုပ်ကလေးများ ရေး၍ ရောင်းစားကြောင်းကို စားပွဲထိုး ကိုသာညိုက ပြော၍ သိထားသည် ... တဲ့။ ဆရာမကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်၍ 'ဆရာကြီး၏ မွေးနေ့မှာ အပျော် ကပြရန် ပြဇာတ်တစ်ခု လုပ်ပါ' ဟု အမိန့် ချမှတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ် ဝန်ခံလိုက်ရ လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပြဇာတ်အတွက် ဥပက ဇာတ်ထုပ်ကို ပြဇာတ်ပြုလုပ် ကာ ပြဇာတ်ဆရာ လုပ်ရလေသည်။ ထိုပြဇာတ်၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဥပက ပြုလုပ်ရ၍ မုံရွာက ကိုရွှေသီးက ဆာဝါ၊ ဘိုးရုံက မုဆိုး၊ ဘဿက ဆာပါ လုပ်ရလေသည်။ ပြဇာတ် ကပြသည်မှာ တစ်နာရီကြာ၍ တသောသောနှင့် ပင် ရှိကြလေသည်။

လူများမှာ သံပရာသီးသည် ကြီးလေ ချဉ်လေ ရှိသကဲ့သို့ ကြီးလေ ဆိုးလေသည့် အမျိုးအစားသည် မုချ ဆိုးပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ယောက်ဖ လောင်း ကိုဝမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် နီးနီးရင်းရင်း ပေါင်းစေကာမူ ကျွန်ုပ်ကိုကား မတော်ရာသို့ မသွေးဆောင်ပေ။ သူသည် စစ်ကိုင်းက ဖြစ်၍ ဆရာဖြစ် တတိယနှစ် အောင်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ သတ္တမတန်း မအောင်သေးပေ။ အတော်ပင် ညံ့ဖျင်းသည်ထက် အပျင်းက ပို၍ အထက်လူကြီးများ၊ ဆရာ များတို့အား လိုက်လျောမှုနှင့် ဆက်ဆံလေသည်။

ကိုဝသည် ပညာမှာ အတော်ဖျင်းသည်။ ဂဏန်းကို သင်ပြ၍ မတတ် နိုင်။ ဆရာက ညတွင် တွက်ဖို့ ပေးလိုက်သည်ကို အမြဲလောက်ပင် ကျွန်ုပ်က တွက်ပေးရသည်။ ၎င်းနှင့်မိတ်ဖက် ကိုဘထွန်း ဆိုသော ရေဝန်သားလည်း

အတော်ပင် ဖျင်း၍ အင်္ဂလိပ်စာ ခုနစ်တန်းကို တခြားကျောင်းက ပြောင်းလာ ပြီးသော် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား အဖြစ်နှင့် သင်ကြားနေလေသည်။ သူ သည် ဘောလုံးကန် ကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့်လည်း ကျွမ်းပါ သည်။ သို့သော် အကျွမ်းတဝင် မရှိ။ ကိုဘထွန်းကား ကိုဝနှင့် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရောနှော၍ အရက်သောက်ဖက်၊ ပြည့်တန်ဆာလိုက်ဖက် ဖြစ်သည်။ ကိုဝကို အကြောင်းပြု၍ ကိုဘထွန်းသည် ကျွန်ုပ်ထံမှာ ညတွင် ဂဏန်းတွက်သည်။ ၎င်းကစ၍ ခင်မင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် သူနှင့် ရောနှော မိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဘထွန်း၊ ကိုဝ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရက်သောက်ဖက် ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုနှစ်မှာ ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ်မည်ကို တင်ကြို ကာကွယ်သောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းက စပြီးလျှင် ပလိပ်ရောဂါ ကာကွယ်သည့်ဆေး ထိုးလေ သည်။

ထိုသို့ ဆေးထိုးရာ၌ ယခုခေတ်မှာကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ။ လေမီးဖိုနှင့် ဆေးကို ရှေ့တွင်ပင် ကျိုချက်၍ ထိုးသဖြင့် ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်မည်ဆိုသော် ထိတ်လန့်သင့်ပေသည်။ မြန်မာပြည်၌ ပလိပ်ဆေးကို မန္တလေးက စ၍ ထိုးသည်။ မန္တလေးမှာ နော်မန်ကျောင်းက စ၍ ထိုးသည်။ နော်မန်ကျောင်း တွင် အစီမံ (ဒေါ်မိမိ) က စ၍ ထိုးသည်။ အစီမံ၏နောက် ကျွန်ုပ် ထိုးသည်။ ထို့နောက်မှ ကျောင်းသားအများ လိုက်ထိုးကြသည်။ သုံးရက် ဖျားသည်။ ဖျားပြီးနောက် အလွန် နေထိုင်ကောင်းသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်မြို့တည်း၊ တစ်ကျောင်းတည်းသား ကိုကျော်စောမှာ အလွန်ကြောက်တတ်၍ ပလိပ်ဆေး ထိုးပြီးလျှင်ပြီးချင်း မေ့သွားသဖြင့် သတိ ရအောင် အတော်ပင် ပြုစုကြရလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကား ကျောင်းတွင် “အမူရော” ဘွဲ့နှင့် နာမည်ရ ကျောင်းသား တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ရာ ဆရာမကြီးက ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်သော ကျောင်းသား များကို ကျွန်ုပ်နှင့် မပေါင်းရန်၊ အတူ စကားပြောမနေရန် အမြဲလောက်ပင် ဆိုသည်။ သို့သော်လည်း ကျောင်းသားများသည် ကျွန်ုပ်နှင့်သာ နေလိုကြ သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့အား မထိတထိနှင့် ကြိဖန်ပြီးသော် ခဏခဏ ပုံဝတ္ထု ပြောသည်။ ယင်းသို့ ပုံပြောပြသည်ကို သူတို့ သဘောကျကြသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် အမေရိကန် ဘာသာဝင် တစ်ယောက်၊ ဘရင်ဂျီ ဘာသာဝင် တစ်ယောက်တို့ စကားပြောနေကြသော် ကျွန်ုပ်က ဆွပေးသဖြင့် ဘာသာရေး

ငြင်းခုံပြီးသော် ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ဆရာကြီးက သိသော် ရန်ဖြစ်သူကို မဆိုဘဲ ကျွန်ုပ်ကိုသာ ဆိုသည်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်ုပ် စကားပြောနေလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်က ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မြောက်ပေးသဖြင့် ၎င်းတို့ချင်း ရန်ဖြစ်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ရယ်စရာ မောစရာ ကတ်သီးကတ်သတ် အတော်ပြောကာ ဆွ ပေးသည်။ ဝက်ကို လည်လှီးဖို့ ခဲယဉ်းသဖြင့် (ဝါ) နွား၊ ကြက်တို့ကဲ့သို့ လည်လှီးဖို့ရန် မလွယ်သဖြင့် ဝက်သားကို ပသီများ မစားကြတာ ထင်ပါရဲ့ ... ဟု ဆိုသော်၊ ခရစ်ယာန်က ‘ဟုတ်တယ်၊ မင်း စားသာစား’ ဆိုရာက စပြီးလျှင် ငြင်းခုံကြ၍ ရန်ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်က ဘရင်ဂျီ တစ်ယောက်အား ‘သောကြာနေ့မှာ အမွှေးပါတဲ့ အသားကို မစားရင် ငါးကို ဘာကြောင့် စားသလဲ၊ ငါးမှာ နှုတ်ခမ်းမွှေးရှိတယ် မဟုတ်လား’ ဟု စလိုက်လျှင် အမေရိကန်က ‘ဟုတ်တယ် ... ဘရင်ဂျီဟာ ငါးမှာ အမွှေးရှိတာကိုတောင် မသိ’ ဟု ဆိုရာက စပြီးသော် ဘာသာရေး ငြင်းခုံမှုဖြင့် ရန်ဖြစ်တတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ကို ကျွန်ုပ်နှင့် ကျောင်းအားသော နေ့များမှာ အတူ မနေရန် ဆရာမကြီးက ခဏခဏ ဆိုသည်။ သို့လင့်ကစား ဆရာမကြီးနှင့် ဆရာကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဝကို တော်တော်ပင် အာရုံပြုပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာကြီးနှင့် ဆရာမကြီးသည် ဒေါက်ကတ်မှောက်စဉ်က ဆရာမကြီးမှာ လက်လည်သွားရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဝက “ဘလဲ့ဘဆရာ” ကို သွားခေါ်ပြီးလျှင် ကုစေသဖြင့် ခဏနှင့် ပျောက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘလဲ့ဘသည် အင်းဝဘက်မှာ ရှိသည်။

ရွပ်ပွေ့သော ဘဝတစ်ခုသို့ ဝင်ကြည့်ခြင်း

ကိုဝက သီတင်းကျွတ်လတွင် စစ်ကိုင်း ငါးထပ်ကြီး ဘုရားပွဲသို့ လိုက်ရန် ခေါ်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ် ပါသွားရာ၊ ကိုဝတို့၏ အိမ်၌ စည်သည်ကျောင်းသား များ များနေသဖြင့် ငါးထပ်ကြီးကိုမှ မသွားဘဲ ကျောင်းသို့ ပြန်လာ၏။

ထိုအခါ မီးရထားတွင် အလွန် လူများနေ၍ မိန်းကလေး ခပ်ငယ်ငယ် အတော်လှလှ နှစ်ယောက်မှာ မထိုင်သာ၍ မတ်တတ်ရပ်နေရ၏။ ကျွန်ုပ် ကား ဤသည် မသင့်ဟု သဘောထားပြီးလျှင် ထိုမိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကို နေရာမှ ထ ပေး၍ သူတို့ကို နေရာပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုသို့သော သဘောကြောင့် ထိုမိန်းကလေး နှစ်ယောက်၏ အကြီး အမှူး အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်ရှိမိန်းမ အသွေးအရည်ကောင်းက ကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူးတင်စကား ပြော၍ 'မောင် ဘယ်ကလဲ' ဟု မေး၏။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုအမေးကို ပြန်၍မဖြေ။ ထိုအခေါ်သည် ထပ်၍ ထပ်၍ မေး၏။ ကျွန်ုပ်လည်း တည်တည်နှင့် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ နေ၏။

ထိုအခါ အခေါ်က သူ့အိမ်သို့ အလည်လာရန် အရပ်၊ အိမ်တို့ကို သေချာစွာ ပြောပြီးလျှင် မှာနေ၏။ ကျွန်ုပ်ကား အိမ်မလှုပ်ဘဲ ဘာမျှ ပြန် မပြောချေ။ ထိုမိန်းမကြီးမှာ ကျောက်နီစေ့မျက်လုံး တပ်ထားသော နဂါးပုံ လက်ကောက်ကြီးနှင့် ဖြစ်၏။ သူနှင့်ပါလာသော မိန်းကလေးသုံးယောက် မှာလည်း ရွှေလက်ကောက် နှစ်ရစ်ီ၊ ဆွဲကြိုးတို့နှင့် အပြင် အင်္ကျီမှာ ရွှေ ကြယ်သီးများနှင့် ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့ကို မြင်ရသူများသည် အထက်တန်းစားဟု ထင်ကောင်း ထင်ပေမည်။ ကျွန်ုပ်ကား ၎င်းတို့သည် ပြည့်တန်ဆာခေါင်းမ

နှင့် ပြည့်တန်ဆာမကလေး သုံးယောက်ဟု ယူဆ၏။ ထိုသို့ ယူဆခြင်းမှာ မီးရထားပေါ်သို့ တက်လျှင်တက်ချင်း သူတို့ကို တွေ့စက စ၍ ယူဆ၏။ သို့လင့်ကစား အဘယ်ကြောင့် နေရာပေးသလဲ၊ ပြည့်တန်ဆာမ ဖြစ်သော ကြောင့်လားဟု ထင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏ အယူအဆမှာလည်း ပြည့်တန်ဆာသည်လည်း မိန်းမ၊ မင်းကတော်၊ သူဌေးကတော်၊ မင်းသမီး၊ လူချမ်းသာ သားသမီးတို့လည်း မိန်းမ၊ မိန်းမချင်း သဘောတူသည်။ မိန်းမကို ငဲ့ညှာလိုက်လျှင် အားလုံးသော မိန်းမတို့ကို ငဲ့ညှာရမည်ဟု ဆရာနွဲ့၏ တပည့်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် ဂျီဩမေတြီ နည်းအားဖြင့် ယူဆ၏။

ထိုသို့ဖြစ်သော် ပြည့်တန်ဆာခေါင်းမနှင့် ပြည့်တန်ဆာမကလေး သုံးယောက်ကြောင့် သူတို့၏ အကြီးအမှူး၏ အမေးကို ကျွန်ုပ် မဖြေဟု မယူဆသင့်။ ကျွန်ုပ်သည် မိဝေး ဖဝေးပြုကာ ပညာသင်ကြားနေသော လူပျိုပေါက်စကလေးစစ်စစ်။ ထို့ကြောင့် မိန်းမများ ကျွန်ုပ်ကို မိသွားမည် စိုးရိမ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်က ထိုအဒေါ်ကြီးအား စကားပြန်မပြောခဲ့ရ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအဒေါ်ကို ပြည့်တန်ဆာခေါင်းမ၊ ကောင်မကလေး သုံးကောင်ကို ပြည့်တန်ဆာဟု ယူဆသည်ကား ထိုကောင်မကလေး သုံးကောင်က 'မေမေ ... မေမေ' နှင့် ခေါ်၏။ ထိုမိန်းမမှာ အမြွှာပူး သုံးယောက်မွေး၍ သမီးသုံးယောက် မွေးသလော။ မွေးထားသော မျက်နှာပုံချင်း မတူသော်လည်း ဆင်သင့်သည်။ အမေနှင့် သမီးများလည်း ထိုအတူ ဖြစ်သင့်သည်။ ယခုမှာ ၎င်းတို့ ရွယ်တူဖြစ်၍ တစ်ပုံစီ ဖြစ်၏။ မအေနှင့် သမီးများလည်း မျက်နှာပုံပန်း အသားအရေမှ စ၍ ကွဲပြားကာ ရှိလေ၏။ ထိုသဘောကြောင့် ၎င်းတို့ကို ပြည့်တန်ဆာခေါင်းမကြီးနှင့် ပြည့်တန်ဆာမကလေး သုံးကောင်ဟု ယူဆခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ကို ဤသို့လည်း ယူဆ၏။

သူတို့သည် ပြည့်တန်ဆာခေါင်းမနှင့် ပြည့်တန်ဆာမများ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့၏ ဝတ်ပုံဆင်ပုံနှင့် အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုများကို မြင်ရခြင်း အားဖြင့် ဝိုင်းကြီးခြင်သော်က ပြည့်တန်ဆာမတို့ထက် အဆင့်အတန်း မြင့်သည်။ မျက်နှာကြီး မေထုန်ဈေးသည်များ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသိရှိရသည်။ ထိုအဒေါ်ကြီးသည်လည်း ၎င်း၏ အဆင်းနှင့် အရည်အသွေးကို ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် ဗိုလ်ကတော်ကျတစ်ဦး ဖြစ်တန်ရာပေသည်။

ထိုခေတ်က လူမျိုးကွဲမယား ဆိုသော် လူအများစိတ်၌ နှိမ့်ချကား ရှိ၍ ဥရောပတိုက်သား မယားများကို ဗိုလ်ကတော်ဟု ခေါ်ကြ၏။ လူအများ တို့က ဘယ်လိုပင် ဗိုလ်ကတော်ဟု ခေါ်ကြစေကာမူ ထိုမိန်းမများကို မိန်းမ ပေါ့၊ မိန်းမပျက် သဘောထားကြလေသည်။

ဗိုလ်ကတော်ကျကိုကား ပြည့်တန်ဆာမသာသာ သဘောထားကြ သောခေတ် ဖြစ်လေသည်။

ထိုမိန်းမကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို သူ့ထံသို့ အလည်အပတ် လာရောက် ရန် ဆွဲဆောင်ပြောဆိုပြီးသော် ရှမ်းစုဘုတာ၌ ဆင်းသွားကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကား သူတို့နှင့် တွေ့ရစဉ် အခါမှာသာ သူတို့နှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်အလုပ် လုပ်မိသည်။ သူတို့နှင့် ကွဲသွားရသည်က စ၍ ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ် စိတ်အာရုံအတွင်းသို့ မဝင်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျောင်းသို့ ပြန်ခဲ့ လေသည်။

အိမ်တော်ရာ ဘုရားပွဲတော်လည်း သီတင်းကျွတ်လမှာ ကျင်းပလေ ပြီ။ ထိုဘုရားပွဲ၌ ညအချိန်တွင် ပိုက်ဆံကွင်းပစ်ပွဲ ပါလေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဝါ၊ ကိုဘထွန်း၊ အခြားသူ နှစ်ယောက်လည်း အိမ်တော်ရာဘုရားပွဲသို့ သွားကြလေသည်။ ဘုရားပွဲမှာ တော်တော်စည်ကားသည်။

ကိုဘထွန်းကား မန္တလေးသား၊ မန္တလေးကြီး ဖြစ်တုံလျက် တော်တော် ပင် ညှိ၍ အ သည်။ ကျွန်ုပ်က တားလျက်နှင့်ပင် ပိုက်ဆံကွင်း ဝင်ပစ်သည်။ ခွက်ခွက်လောအောင် ရှုံးလေသည်။ ထို့နောက် လေသေနတ် ဝင်၍ ပစ်ပြန် ရာ၌လည်း ရှုံးသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးမှာ ပါသော ငွေများပင် ချော လေပြီ။ ဘသားချော ငါးယောက် အတော်ပင် အကြံရ ခက်သွားလေပြီ။

ထိုခဏတွင် မကြာမီက ကျွန်ုပ်နှင့် မီးရထားပေါ်တွင် တွေ့ရသော မိန်းမကြီးသည် မိန်းမလေး သုံးယောက်နှင့် ဘုရားပွဲသို့ လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လေပြီ။ ထိုအဒေါ်သည် ကျွန်ုပ်ကို အလွန်ဝမ်းသာသော သဘောနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီးသော် ဤသို့ ပြောလေတော့သည်။

‘ဒေါ်ဒေါ် အချိန်ရှိသမျှ မောင့်ကို မျှော်နေတယ်။ ဘာကြောင့် မလာ သလဲ’

- ‘မအားလို့ပါ’
- ‘မောင်က မေ့သွားလို့ပါ’
- ‘မထင်ပါနဲ့’

ထိုမျှသာ ပြောဆို၍ အလွန်လည်ပတ်သော မိန်းမလည်၊ မိန်းမနပ် ကြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ၏ သားရေလက်ဆွဲအိတ်ကို ယူဖွင့်လိုက်ပြီးသော် ငွေများကို လက်နှင့် တစ်ဆုပ် ဆုပ်ယူ၍ ကျွန်ုပ်အား ပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ် လည်း အမ်း၍ ငေးနေမိသည်။ အဖော်များလည်း အမ်းနေကြသည်။

ထိုအခါသည် ငွေများကို ကျွန်ုပ်၏ အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ဇွတ် ထည့်၍ 'ဒေါ်ဒေါ် နေ့တိုင်း မျှော်နေမှာပဲ' ဟု ပြောပြီးသော် ဘုရားဖူးရန် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ခွဲသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အဖော်များကို မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦး၏ ခေါက်ဆွဲ ဖိုထဲသို့ ခေါ်သွား၊ ခေါက်ဆွဲ၊ ဝက်သားသုပ်များကို မှာပြီးသော် ဗျစ်နှစ်ပုလင်း နှင့် သောက်ကြ စားကြ၏။ ငွေကို ရေတွက်ကြည့်ရာ ရှစ်ကျပ် ဖြစ်နေလေ သည်။ ထိုအခါ ကိုဝက စ၍ ဤသို့ စကားခင်းလေ၏။

'ဒါဟာ ဘယ်က မိန်းမတွေလဲကွယ့်'
'ခင်ဗျားတို့ မသိဘူးလား'
'တို့ ဘာသိမလဲ'
'ခင်ဗျားတို့မှ မသိဘဲနှင့်'
'မင်း အတော် ခွကျတယ်'
'ဒါဟာ ခွလား၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အသိအကျွမ်း မဟုတ်လား'
'မင်းကို ဘာကြောင့် ငွေပေးသလဲ'
'သူတို့ ပေးချင်လို့ ပေးတာပေါ့'
'ခက်တာပဲ'
'မခက်နှင့်လေ၊ ဒါပဲ'

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်ပြီးကြသောအခါ အငြိမ့်ကို ခဏ ကြည့် ပြီးနောက် ကျောင်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခေါ် အပေါ်၌ အတော်ပင် အံ့သြ၍ စဉ်းစားနေမိ ၏။ သူသည် သူ့အိမ်သို့ အလည်လာရန် သေချာစွာ ပြောပြ၍ ခေါ်၏။ ဘာကြောင့် ငါ့ကို သူ ခေါ်လဲ၊ သူ့မယ်ကလေး နှစ်ယောက်ကို ငါ နေရာ ဖယ်ပေးလိုက်သဖြင့် ဤမျှလောက် ကျေးဇူးတင်ရသလား၊ ယခု ငွေရှစ်ကျပ် ပေးခဲ့သည်။ သူ့အပေါ်၌ ငါ့ထင်ချက်သည် လွဲနေသလား။ ငါ့ကို သူ ပိုင်း ရန်လည်း ငါ့မှာ မျှော်လင့်ဖွယ် အရိပ်အယောင် ဘာမျှ မရှိပါကလား။ ငါ့ကို သူ ဖျက်ဆီးလို၍လား။ ဘာကြောင့် သူ ငါ့ကို ဖျက်ဆီးလိုသလဲ၊ ငါဟာ

သူ့ရန်သူလား၊ ငါဟာ လူချော လူလှလား၊ ငါ့ကို သူများက သေချာစွာ ကြည့်လေ အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလေ ဖြစ်သည်။ အခု သူ့အား ချေဆပ်ရန် ကျေးဇူးသည် ငါ့အပေါ်သို့ ရောက်နေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနောက် တစ်နေ့ ဈေးသို့သွား၍ “အမူရော” ထံမှ ရသော နည်းအတိုင်း ဘယဆေးဆိုင်မှ ဆေးများကို ဖော်စပ်ခဲ့၏။ နောက် တစ်နေ့တွင် လိုအပ်သည်များကို ရှာဖွေကာ ပြည့်စုံစေ၏။ ထို့နောက် တစ်နေ့ တွင် ကျွန်ုပ် ထိုအဒေါ်ထံသို့ မြင်းရထားနှင့် သွား၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းရထားပေါ်က ဆင်းပြီးနောက် ကျွန်ုပ် သွားလိုသော အိမ်ကို ရှာကြည့်နေ၏။ ထိုအတွင်း လှပတင့်တယ်စွာ ခန်းဆီးများ ဆင်ထား သော အိမ်လှလှတစ်ခုမှ လူကုံထံနှင့် အဆင်တူသော ယောက်ျားကြီး တစ် ယောက်သည် ဆင်းလာ၍ ရောက်လာသော မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်ပြီး သော် သွားလေ၏။ ထိုအခါ ပြတင်းပေါက်မှ ကျွန်ုပ် မြင်ဖူးသော ကောင်မ လေး တစ်ကောင်သည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်၍ ‘မေမေ ... ကိုကို’ ဟု အသံပြုလိုက် ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့ခဲ့ဖူးသော မိန်းမကြီးသည် ထွက်ကြည့်၍ ‘မောင် ... လာ ... လာ’ ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ခေါ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွား၍ ဧည့်ခန်းပေါက်ဝ၌ စီးလာ သော ဘွတ်မီနပ်ကို ချွတ်မည်ပြုရာ၊ ထိုမိန်းမကြီးက ‘မချွတ်နှင့် မောင် ... စီးခဲ့’ ဟု ခေါ်၏။ ထိုဧည့်ခန်းမှာ လှပသော စားပွဲခင်းကို ခင်းထား၍ တင့် တယ်စွာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင်ထား၏။ ဧည့်သည်ကို စားပွဲ ကုလားထိုင် လိုလုံလောက်လောက်နှင့် ဧည့်ခံသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆ၏။

ထိုအတွင်း အိမ်အောက် လမ်းမဘက်က “မြီးရှည်” ဟု တရုတ်က အော်၏။ ကောင်မလေး သုံးယောက်သည် ဆင်း၍ မြီးရှည် သောက်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ထိုအဒေါ်အတွက်လည်း မြီးရှည် နှစ်လုံး ရောက်လာ၏။ စားရင်း သောက်ရင်း စကားပြောကြလေသည်။

‘သူတို့အထဲက ဘယ်သူ့ကို လိုချင်သလဲ’
‘ဖွယ် ...’
‘ဘာကြောင့်’
‘အသိသားနှင့်ဗျာ’
‘ကိုင်း ဒါဖြင့် အဒေါ်ဟာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနေတာ ငါးနှစ်တောင် ကျော်ရော့မယ်။ လာ ... အဒေါ်နှင့် ...’

‘ဟာ ... မတောက်တခေါက်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကလဲ’
 ‘ဘာကြောင့်လဲ’
 ‘အဒေါ်က အသိသားနှင့်ဗျာ၊ အဒေါ်ဟာ ကျွန်တော့် အစ်မအရွယ်၊
 အမေအရွယ်လောက် ရှိနေတာပဲ’
 ‘အေး ... မောင်ရင်ဟာ ဆင်ခြင်တဲ့တရား အရှိသားပဲ’
 ‘အဒေါ်၊ ကျွန်တော် တစ်ခု တောင်းပန်ပါရစေ’
 ‘မောင်၊ ချစ်စရာကလေး မောင်ရယ် ... မောင် မမေးနှင့်၊ မပြောနှင့်၊
 ဒေါ်ဒေါ်က ရှင်းပြမယ်’
 ‘ဟုတ်ကဲ့’
 ‘တိုတိုပဲနော် ... လိုရင်းရောက်ရင် ပြီးတာပဲ’
 ‘ဟုတ်ကဲ့’
 ‘အဒေါ်ဟာ မြောင်နယ်သူ၊ အသက် အစိတ် အရွယ်မှာ ပုလိပ် အင်
 စပက်တော် အိမ်တွင် ထမင်းချက်နေရတယ်။ လခ တစ်ဆယ် ရတယ်’
 ‘ဟုတ်ကဲ့’
 ‘အဒေါ်ဟာ မိန်းမလှ မိန်းမချောကြီးပေါ့၊ အခု အသက် လေးဆယ့်
 ငါးနှစ် ရှိပြီ၊ မောင် မြင်တဲ့အတိုင်း’
 ‘ထားပါတော့’
 ‘အဒေါ်ဟာ မလှဘူးလား’
 ‘ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်မိန်းမ လှသလဲ’
 ‘ကတဲနော် ... မောင့်ကို ဒေါ်ဒေါ်က ကိုက်ဝါးပြီး မျှိုလိုက်တော့မယ်’
 ‘ပြောမှာ ပြောပါဗျာ’
 ‘ဒေါ်ဒေါ်နေတဲ့ အိမ်က ပုလိပ်အင်စပက်တော်ဟာ ငွေစားမှု ထင်ရှား
 လို့ ရာထူးကျတော့မယ်။ ဒီတော့ ဒေါ်ဒေါ်ကို ရာဇဝတ်ဝန်ထံ လက်ဆောင်
 ထိုးတော့တာပေါ့။ ရာဇဝတ်ဝန်ကလည်း ဒေါ်ဒေါ်ကို တွေ့ရ တွေ့ရချင်းပင်
 သိပ်မက်ပြီး စွဲတာပဲ’
 ‘ဟာ ... ယုံတမ်းစကားလား’
 ‘တယ် ... မောင်နော်’
 ‘ကိုင်း ... ပြောပါခင်ဗျာ’
 ‘ဒါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကို အိမ်တစ်အိမ် ငှားပေးထားပြီး တစ်လ တစ်ရာ

ပေးတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ ရာဇဝတ်ဝန်ရဲ့ ခါးပိုက်ဆောင် ပျော်တော်ဆက် တစ်ယောက်ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒါနဲ့ ဒီရာဇဝတ်ဝန်ဟာ ဒီမြို့မှာပဲ မင်းကြီးဖြစ်တယ်။ အဲဒီမင်းကြီးရဲ့ ကတော်ဟာ ဘိလပ် ပြန်သွားတော့ သင်္ဘောပျက်ရာမှာ ပါသွားတယ်။ အဲဒီအခါ ဒေါ်ဒေါ်ကို မင်းကြီးက အတင့်အတယ် သူ့အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ထား တယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ မင်းကြီးကတော် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ပေါ့။ ဒေါ်ဒေါ် နေလာခဲ့တဲ့ ပုံလိပ်အင်စပက်တော် ငွေ(လာဘ်) အင်မတန် စားတတ်သူဟာ လည်း ဝန်ကလေး ဖြစ်လာတာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ တယ်ကောင်းဗျာ’

‘ဒေါ်ဒေါ်လည်း မရှုပ်ပါဘူး၊ မပွေပါဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီမင်းကြီးကို ဘိလပ် က ပြန်ခေါ်တယ်’

‘ဒေါ်ဒေါ် ဘိလပ်ကို မလိုက်ရတော့ဘူးပေါ့’

‘ဘာလိုက်ရမလဲ မောင်ရယ် ... ဒေါ်ဒေါ်တို့က ကျွန်လူမျိုး၊ သူတို့က သခင်လူမျိုးပါကလား’

‘ဟင်း ... မျောက်မျိုး၊ တိရစ္ဆာန်မျိုးတွေ၊ ငါ မသေမီ တို့လူမျိုး သခင်လူမျိုး ဖြစ်ရမယ်’

‘မကြိမ်းဝါးနှင့် မောင်၊ သူတို့လူမျိုးပိုင် နိုင်ငံမှာ နေမဝင်ဘူးတဲ့’

‘သိရောပေါ့၊ ပြောပါ ခင်ဗျာ’

‘သူ ပြန်သွားတော့ ဒေါ်ဒေါ်ထံ ငွေတစ်သောင်း ပေးထားခဲ့တယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ ကန်းတယ်၊ မိုက်တယ်’ (ထိုမိန်းမကြီးသည် မျက်ရည်ကျ၍ ဤသို့ ဆက်ပြောပြန်၏။)

‘ဒီငွေနှင့် ဒေါ်ဒေါ်ဟာ ရိုးရိုးအေးအေး စားသောက်နေရင် ဒီငွေဟာ အံ့ဒေါ်တစ်သက်မှာ လုံလောက်သင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့နော် ... ဒေါ်ဒေါ်ဟာ မောင့်ကို စန်ရွေး မီးရထားပေါ်မှာ တွေ့တော့ မောင်ဟာ အမျိုးသားပီပီ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အပေါ်မှာ ငဲ့ညှာ စောင့်ရှောက်အပ်တဲ့ ဝတ္တရားကို သိတတ်ပြီး ဆောင်ရွက်သွားတာပဲလို့ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ အသိဉာဏ် ဝင်လာ တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒီသူငယ်ဟာ ကျောင်းသား၊ လူမျိုးရဲ့ ဝတ္တရားကို သိတတ် နားလည်

ပြီး ကျင့်သုံးတယ်။ ဒီသူငယ်မှာ အဖိုးတန် စိတ်ဓာတ် ရှိတယ်။ ဒီလို ကျောင်းသားကလေးများ ပျက်စီးသွားရင် တိုင်းပြည်မှာ အင်မတန် နှစ်နာမယ်။ သူ့ထံက အရက်နဲ့ ရတယ်။ ပျက်စီးဖို့ ခန်းမကြီးကို ဝင်ရန် တံခါးပေါက်ကို သူ ကြည့်နေပြီ။ ငါဟာ ဒီလို ကျောင်းသားကလေးတွေကို ငွေနှင့်ပစ်ပြီး ဖျက်ဆီးလာခဲ့တာ များခဲ့ပြီ။ လူကိုထံသား လူချောများကိုလည်း ငါ မေထုန်ရသာ သဘောကို ခုံမင်ပြီး ဖျက်ဆီးခဲ့တာ များခဲ့ပြီ။ နောက်ဆုံး ငါ ငွေကုန်လို့ ကောင်းရောင်း ကောင်းဝယ် ဘာမှ လုပ်မစားတတ်တာနှင့် ဗိုလ်အိမ်တင်မည့် ကောင်မလေးတွေ မွေးပြီး ခေါင်းလုပ်ကာ နေရတယ်လို့ စဉ်းစားမိတယ်’

‘ဪ ...’

‘မောင်ဟာ အဒေါ်လို မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ပြီး ပျက်စီးမှာစိုးလို့ မောင့်ကို အဒေါ်ထံ မရမက ခေါ်တာပါ’

‘ဒါနဲ့ ...’

‘မောင့်ကို အဒေါ်က စမ်းတာ၊ မောင် ရမ်းချင်လာရင် အဒေါ်က တရားပြမလို့’

‘ကျွန်တော်ကလည်း ယခု အဒေါ်ကျေးဇူးကို ဆပ်မလို့ လာတာပါ’

‘ဪ ဘယ်လိုများ ဆပ်မလဲ’

‘အဒေါ် ကောင်မလေးများကို အပျိုအစစ်နှင့် မခြားမနားရင် အဒေါ်မှာ ဝင်ငွေကောင်းမယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးမလို့ပါ’

‘အဟုတ်လား’

‘ဪ အဒေါ်ကလဲ’

ထိုသို့ ပြောဆို၍ ဇေလုံ တစ်လုံးကို တောင်းပြီးသော် ရေထည့်၍ ဆေးမှုန့်ကို ဖျော်လိုက်ပါသည်။ ထိုဆေးရည်နှင့် မိန်းကလေးများတို့၏ ရင်ဘတ်ကို ဆွတ်စေပြီးသော် သူတို့၏လက်နှင့် ဆုပ်နယ်ပြီး အုပ်ထားစေ၏။ ကောင်မလေးများကလည်း အာဂ။ ပြည့်တန်ဆာမတွေပဲလေ။ ‘ကိုကိုလက်နှင့်အုပ်ပါ’ တဲ့။ ကျွန်ုပ်လည်း ‘မင်းတို့ကိုယ်ကို ငါ လက်ညှိုးနှင့်ပင် မထိလို၊ ရွံတယ်’ ဟု တည်တည်ပင် ဆိုလိုက်ပါသည်။

မိန်းကလေးများသည် ကျွန်ုပ် နည်းပြသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ‘ဒီလို တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် သုံးရက်ဆက်ပြီးလျှင် ပြုပြင်၊ သုံးလအတွက် ဖြစ်သည်’ စသည်ဖြင့် သွန်သင်ပေးပါသည်။

ထို့နောက် ၎င်းဆေးရည်ထဲတွင် ဆေးမှုန့်တစ်ခုကို အနည်းငယ် ထည့်ပြီးသော် သူတို့ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ပြုပြင်ဖွယ်ရာများကို ပြုပြင်ပေးပါသည်။ ထို့နောက် ဒီဆူဇာမှ ရောင်းသော ဆေးတစ်ပုလင်းကို ထိုမိန်းမကြီးအား ထုတ်ပေး၍ ရေတစ်အင်တုံတွင် ဒီဆေးတစ်စက် ထည့်ပြီးလျှင် ကိစ္စပြီးသော အခါ ဟောသည် ဖြတ်ကလေးနှင့် စုပ်၍ ထည့်ကာ ဆေးကြောပစ်က ရောဂါ ကင်းတတ်ကြောင်းနှင့်တကွ စုံလင်စွာ သွန်သင်ပေးပါသည်။

ထိုအခေါ်ကြီးက 'မောင်ဟာ ကိလေသာ ကုန်ခန်းနေတယ် ထင်ပါရဲ့' ဟု ဆို၍ ကျွန်ုပ်က 'အဝေးကြီး အဒေါ်၊ မြေမျိုခံနေရမယ်' ဟု ပြောပြရပါ သည်။

ထိုမိန်းမကြီးသည် ကျွန်ုပ် ပြန်တော့မည် ပြုသောအခါ ကျွန်ုပ်အား တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူ ငါးချပ် ပေးပါသည်။ ကျွန်ုပ် လက်မခံခဲ့ပါ။ ထို အခါ ထိုအဒေါ်ကြီးသည် မျက်ရည်ကျလာသဖြင့် တောင်းပန်ပြီးလျှင် တစ် ဆယ်တန် နှစ်ချပ်ကိုသာ လက်ခံခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ ထိုအဒေါ်ကြီးက 'မောင်မှာ ဒီသဘောမျိုး ရှိတာကို ဒေါ်ဒေါ် သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်။ မောင် ဒီသဘောမျိုးကို တည်တည်ကြီး ထားပါ။ မြဲပါစေ။ ဒေါ်ဒေါ်တို့လို မိန်းမ မိုက်ကြီးများဟာ မောင်တို့လို အညွန့်အတက်နဲ့ ကျောင်းသားများကို များစွာ ပျက်စီးစေတတ်ပါတယ်' ဟု ပြောလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပြန်လာ၍ ဝါဟစ်ဆိုင်မှ ဘီဟိုက်ပုလင်းအငယ် သုံး ပုလင်း ဝယ်လာခဲ့ပြီးလျှင် "အမူရောကြီး" အား တစ်ပုလင်း ပေးပါသည်။ ဒေါ်အရှာဘီအား ငွေငါးကျပ် ပေးလိုက်ပါသည်။ ထိုနည်းကား အရက် သမားကြီး "အမူရော" ထံမှ ရသောနည်း ဖြစ်၏။ ထိုနည်းတွင် ရန်ကုန်မှ ကုလားပုထံမှ ရခဲ့သော နည်းနှင့် ထပ်လောင်းကာ စမ်းသပ်၍ကြည့်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အမှုကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ပတ်သက်လာသော် နက်နက် နဲနဲ စဉ်းစားလေ့ ရှိပါသည်။ တို့မြန်မာ ပြည့်တန်ဆာမများမှာ ရောဂါရှိတတ် သည်။ ၎င်းတို့ထံ သွားလာသော သူများမှာလည်း လူပျိုနာမိ၍ လူစဉ်မမီပင် ဖြစ်ရတတ်ချေသည်။ ဂျပန် ပြည့်တန်ဆာမများမှာကား ထိုရောဂါမျိုး မရ။ ၎င်းတို့ထံ သွားလာသော သူများမှာလည်း ရောဂါမရ။ ဤသည် ဘာကြောင့်။ အကြောင်းရှိရမည်ဟု ကျွန်ုပ် စုံစမ်းရာ သူတို့သည် ဆေးမှုန့်တစ်မျိုးကို အသုံးပြုလေ့ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုဆေးမှုန့်ပါသော ပုလင်းထည့်သည့်

စက္ကူသေတ္တာခွဲမှာ ဂျပန်စာနှင့်သာ ဖြစ်၍ ဆေးနာမည်ကို မသိရပေ။ သို့သော် သေတ္တာခွဲကလေးများ အနားမှာ ဒီဆူဇာမှ ဆေးသတ္တာခွဲ နှစ်ခုကို တွေ့ရပြန် သဖြင့် သဲလွန်စ ဆက်ရှာမိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဆေးသေတ္တာခွဲကို ဘောင်ရာဆောင်ဒင်အနီး မြင်း စာရေးကြီးဝင်း ဂျပန်မများ နေသော အိမ်နားရှိ အမှိုက်ပုံမှ ကောက်ယူလာ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ငွေရှိသော တစ်နေ့တွင် ဒီဆူဇာဆေးဆိုင်သို့သွား၍ ဘူးခွဲကို ပြုပြီးသော် 'ဒီဆေးတစ်ဘူး ရောင်းပါ' ဟု ဝယ်သည်။ ထိုအခါ အရောင်း စာရေး ဖြစ်ဟန်ရှိသော အင်္ဂလိပ်မတစ်ယောက်က 'မင်း ပြည့်တန်ဆာခေါင်း လား' ဟု မေးတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း 'ဟုတ်ကဲ့' ဟု ဆိုရာ ထိုအင်္ဂလိပ်မက စုတ်သပ်၍ 'မင်း ငယ်ငယ်ရှိသေးတယ်၊ မိုက်တယ်' ဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ်က ခေတ်အလျောက် ကလေးရောဂါ မမိစေချင်လိုပါဟု ပြောပါသည်။ ထိုအခါ ထိုအင်္ဂလိပ်မသည် အတော်သဘောကျသွား၍ ဆေးတစ်ပုလင်းကို နှစ်ကျပ်ခွဲ နှင့် ရောင်းပြီးသော် ဆေးမူန့်တစ်ထုပ်ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါမှ တို့လူမျိုးသည် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပျော်ပါးဖို့သာ နားလည် သည်။ ရောဂါကို ကြိုတင်ကာကွယ်ဖို့ဘက်တွင် အောက်ကျနောက်ကျ ရှိလှ ပါတကားဟု သတိပြုမိပါသည်။

အခန်း [၂၃]

ကိုလိုနီ ပညာရေးစနစ်၏ ဒဏ်ချက်

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပညာရေးဌာန၏ မတည်မြဲသော ဥပဒေတစ်ရပ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရပြန်လေသည်။ ထိုဥပဒေကား ဆရာအတတ်ကို သင်ကြားခံယူသော သူတို့၌ ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်း ဟူ၍ မရှိ။ ၎င်းတို့သည် ထိုစာမေးပွဲများကို ဝင်လိုသော် ငွေတင်၍ ဝင်ရမည် ဖြစ်ချေသည်။

ဆရာအတတ်ကို သင်ကြားခံယူနေသော သူတို့၌ ပထမနှစ်တန်း၊ ဒုတိယနှစ်တန်း၊ တတိယနှစ်တန်း၊ စတုတ္ထနှစ်တန်း (ဆယ်တန်း) ဟူ၍သာ ရှိသဖြင့် ထိုစာမေးပွဲကိုသာ ငွေမတင်ရဘဲနှင့် စာမေးပွဲ ဝင်ခွင့်ရလေသည်။ ထိုစာမေးပွဲများကိုသာ အောင်သောသူများမှာ ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်း အောင်သော သူများကဲ့သို့ ရုံးမှာ စာရေးလုပ်ခွင့်၊ ကျောက်ထိုးဆရာ၊ ကျောင်းဆရာ စသော လုပ်ငန်းမှအပ မည်သည့် အစိုးရ လုပ်ငန်းကိုမျှ လုပ်ခွင့်မရသည့်ပြင် ရှေ့နေစာမေးပွဲကိုလည်း ဝင်ခွင့်မရပေ။

ထိုသို့ ဥပဒေ ထွက်လာရာ၌ စတုတ္ထနှစ်တန်း သင်ကြားခံယူမည့် တပည့်တို့သည် မူလတန်း (ပရိင်မာရီ) ဆရာဖြစ်၊ အလယ်တန်း (စက္ကင်ထရီ) ဆရာဖြစ် စာမေးပွဲကို မဝင်ရ။ စတုတ္ထနှစ်တန်းကို ဝင်ပြန် ဖြေဆိုသော အခါမှသာ အထက်တန်း (ဟိုက်ရာဂရိတ်) ဆရာဖြစ် စာမေးပွဲကို ဝင်ရလေသည်။ ထိုသို့ ဝင်၍ ဟိုက်ရာဂရိတ်ကို မအောင်သော် မူလ ဒုံးရင်းနှင့်ပင် ပြန်ရပေလိမ့်မည်။ သို့လင့်ကစား အလွတ်ပညာသင်များမှာ အလယ်တန်း ဆရာဖြစ်ကို အောင်ပါက သတ္တမတန်း၊ နဝမတန်း အောင်ရုံနှင့်ပင် အထက်တန်း ဆရာဖြစ်ကို ဝင်ရောက်ဖြေဆိုခွင့် ရလေသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသားများမှာမူကား စတုတ္ထနှစ်တန်းနှင့် အထက် တန်း ဆရာဖြစ်ကို အောင်မှ အထက်တန်းဆရာဖြစ် လက်မှတ်ကို ရနိုင် ပေသည်။

ထို့ကြောင့် အထက်တန်းဆရာဖြစ် အတတ်ကို သင်ကြားလိုသော သူများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုးတန်းမှ လေးယောက်သာ ပေါ်ထွက်ပေတော့သည်။ ထိုလေးယောက်တွင် ကျွန်ုပ်မှတစ်ပါး ကျန်သုံးယောက်မှာ ကိုးတန်းစာမေးပွဲ ကို ငွေတင်၍ ဝင်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကား ကျွန်ုပ်၏အဖေက ကျောင်း ဆရာ (သို့မဟုတ်) ပညာရေးဌာနမှတစ်ပါး အခြားဌာနတွင် မလုပ်စေလို သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကိုးတန်းကို မဝင်တော့ဘဲ ကိုးတန်းစာမေးပွဲ အတွက် တင်ရန် ငွေကိုးကျပ်ကို အပေါင်းအဖော်များနှင့် ဝါဟစ်ဆိုင်သို့ သွား၍ အမြည်းကောင်းကောင်းနှင့် အရက်သောက်ပစ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မိုက်မဲသလား၊ ရမ်းသမား၊ အမြင်မှန် ရသလော။

ဆရာများကမူကား အင်မတန် မိုက်ပြီး ရမ်းတဲ့ “အမူရော” ဟု ဆိုကြသည်။

ထိုခေတ်က ကျောင်းဆရာများကပင်လျှင် ကျောင်းဆရာလုပ်ရန် အားပေးလိုကြဟန် မရှိပေ။ ကျောင်းဆရာ အလုပ်သည် နံ့ဖျင်းသေးနပ်သည် ဟု ယူဆကြသည်။ ထိုသို့ ယူဆသောခေတ်က ပေါက်ပွားလာသည့် ကျောင်း ဆရာများ၏တပည့် ယခုခေတ် ခြယ်လှယ်နေသော သူများ၏ သဘောတရား သည် အသို့ ဖြစ်ရတတ်သနည်း။ ထိုခေတ်က သတ္တမတန်းလောက် အောင်သူ ပင် ရုံးစာရေးလုပ်၊ ရှိခိုးတတ်သော် မြို့အုပ်ဖြစ်၊ မြေတိုင်းစာရေးလုပ်၊ ထိုနည်း လည်းကောင်း သစ်တောခေါင်းလုပ်၊ သစ်တောဝန်ထောက် အင်္ဂလိပ်ထံ ခူးထောက်ရှိခိုးတတ်သော် သစ်တောကျောင်းသွား၊ တောအုပ်ဖြစ်၊ စစ်ကဲ၊ ဝန်ထောက်၊ ဝန် စသော အရာရှိကြီးများ ထိအောင် ဖြစ်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ အင်္ဂလိပ်စာ သတ္တမတန်းအောင်သော်ကား ထို့ထက်ပင် အရေးလှ၍ စက်ရှင် မင်းကြီးပင် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ကိုးတန်းအောင်သော်ကား ရှေ့နေစာမေးပွဲ ဝင်၍ ရှေ့နေလုပ်၊ လူချမ်းသာကြီး ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ဤသည်တို့ကို ထောက်ဆသော် ကျွန်ုပ်မှာ ငုံးတိတိ ဖြစ်နေပေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ဖို့မျှ စိတ်မကူး၊ ထိုစိတ်ကူး သူများသည် “ဝက်ကိုသတ်၍ ဆွမ်းကျွေးပြီးသော် နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်သို့ ရပါ လို၏ဟု ဆုတောင်းသူများနှင့် တူနေမလား” ဟု ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်ုပ် မိကွဲ ဘကွဲ လာရောက်၍ အဆင်းရဲခံကာ ပညာသင်ကြား သည်ကား အတတ်ပညာကို လိုချင်သောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ မည်သည့် အလုပ်ကို လုပ်ရန်ဟု ကျွန်ုပ် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မတွေးတောမိ။ သို့သော် ပြည့်တန်ဆာခေါင်းမ ဗိုလ်ကတော်ကျနှင့် တွေ့သောအခါ “ငါတို့လူမျိုး သခင် ဖြစ်ရအောင် ငါ အတတ်ပညာကို တတ်အောင် သင်ကြားရမည်” ဟု စွဲမြဲလာခဲ့သည်။ ထိုသဘောကို ယခု အခြေအနေနှင့် ကျွန်ုပ် ပြန်ကြည့်သော် ပြုံးမိသည်။ ကျွန်ုပ်သာ မြို့အုပ် လုပ်လာခဲ့သော် အောက်ထစ်ဆုံး ဝန်ထောက် အထိ ဖြစ်နိုင်၍ ကျွန်ုပ်၏ သားသမီးများသည် ဒီဂရီရ မောင်မယ်များ အဖြစ် နှင့် လှလှကြီး ကြွားနိုင်ပေမည်။ ယခုသော်ကား ... ဒါပါပဲလေ၊ မစဉ်းစား တာပဲ ကောင်းပါတယ်။

ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်း “ကိုဝ” က ဒီဇင်ဘာလ ကျောင်းပိတ်သော် စစ်ကိုင်းသို့ လိုက်ခဲ့။ စစ်ကိုင်းမှာ မီးတောက်တဲ့အရက် အင်မတန် ပေါသည် ဟု ပြော၍ စစ်ကိုင်းသို့ လိုက်သွားရန် ကျွန်ုပ် ကြံဆနေသည်။

ထိုသို့နှင့် ကျောင်းပိတ်သောနေ့၏ နံနက်မှာပင် ကိုဘထွန်းက (ရေဝန်သား) ကျွန်ုပ်ကို ခဏ ဆို၍ ခေါ်သွားသည်။ အရက်ဆိုင်က ဘီဟိုက် ပုလင်းကြီးတစ်လုံး ဝယ်ပေး၍ ငွေငါးကျပ် ပေးကာ ‘မင်း ငါ့ကို ကူညီပါ’ ဟု ပြောတော့သည်။

‘ဘာလဲ၊ ဘာကို ကူညီရမလဲ’ မေးသောအခါ သူ့သူငယ်ချင်းမ တစ် ယောက် ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ်နေ၍ စောင့်ရှောက်ပေးပါဟု ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ်က ‘ခင်ဗျားနဲ့ အတူတူလား’ ဟု မေးရာ ‘ငါ ကြောက်လို့ ငါတော့ မစောင့်ပဲ’ ဟု ကိုဘထွန်းက ရိုးရိုးပင် ဖွင့်ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်ကား သဘောတူသည့် အနေနှင့် လိုက်ပါသွားသည်။ ရောက် သောအခါ တော်တော်သင့်တင့်သော အိမ်အတွင်း သည်းထန်စွာ ဖျားနေ သော သူနာတစ်ယောက်တည်းကိုသာ တွေ့ရသည်။ အခြား အိမ်သူ အိမ်သား တို့ကား ပလိပ်ရောဂါ ကူးမည်ကို ကြောက်၍ ပလိပ်ဖြစ်သော သူမအပျိုကို ထားခဲ့ပြီးသော် ထွက်ပြေးကြသည်။ ထိုသူမကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာသိ၍ ကျွန်ုပ်နှင့်လည်း ပွန်းတီးပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် စောင်မ စောင့်ရှောက် ရမည် အတွက် အတော်ပင် ဝမ်းသာပါသည်။ ကျွန်ုပ်က ကိုဘထွန်းအား ‘သူဟာ ခင်ဗျား ရည်းစားလား’ ဟု မေးရာ၊ ကိုဘထွန်းက ‘မဟုတ်ဘူး၊ မောင်ကို့ရည်းစား’ ဟု ပြောသည်။ မောင်ကို့ကား အပြင်းအထန် ဖျားနေ၍

ကိုဘထွန်း၏ စေတနာကို ပြုံးရမလားဟု ကျွန်ုပ် တွေးမိသည်။ ကိုဘထွန်းလည်း အလွန်အမင်း ကြောက်လန့်သော မျက်နှာနှင့် အမြန်ပြန်သွားလေ၏။

လူနာကား အပြင်းဖျားနေရာမှ ချွေးစို့လာ၍ မျက်စိဖွင့်ပြီးသော် ‘မောင်သင်းလား’ ဟု မေးကာ မှိန်းသွား၏။ ပလိပ်ရောဂါမှာ အတော် ပြင်းထန်၏။ လူမမာသည် လူးလို့မိနေ၏။ ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာမှ မလုပ်တတ်၊ ကြည့်၍သာ နေရ၏။ ညအချိန်၌ လူနာ မိန်းမပျိုနှင့် ကျွန်ုပ် နှစ်ယောက် ထံသာ ရှိ၏။ လူနာကား အလူးအလို့မဲ့ ရပ်ပြီးသော် ‘ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ်’ ဟု ညည်း၏။ သူ့ကိုယ်မှာ အဝတ်မကပ်ပေ။

ကျွန်ုပ်ကား ထိုအခါမှာ မရှုံ့။ သူ့အား အဝတ် ဝတ်ပေးရ၏။ လူနာ သက်သာ၍ ညည်းသည်ဟု ထင်သဖြင့် ဝမ်းသာမိ၏။ လူနာကလည်း အာဂလူနာ။ အဖေ၊ အမေ၊ မောင်၊ ညီမလေးတို့ သူတို့အား ရောဂါကူးမှာ ကြောက်လို့ ပြောကြပြီ။ ‘ငါ ကြောက်တယ်၊ သိပ်ကြောက်တယ် ... မောင်သင်း ငါ့အနားက မခွာပါနှင့်၊ ငါ့အနားမှာ ကပ်နေပါ’ ဟု ဆိုသည်။

သူ့သဘောမှာ ပလိပ်ရောဂါ ကူးသော် ကျွန်ုပ်ကို ကူးပေစေ။ သူ့မိဘ၊ သူ့မောင်၊ သူ့ညီမတို့အား မကူးစေလိုသည့် သဘော သက်ရောက်သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ ပလိပ်ဆေး ထိုးထားပြီးကြောင်းကို သူ သိသည်။

လူနာသည် အတော်ပင် ကြောက်နေပုံ ပေါ်သည်။ အဖျားလည်း မကျသေးချေ။ ချွေးကလေး စို့သယောင် ရှိ၏။ သူက ‘ကိုမောင်ကိုကော’ ဟု မေး၏။ မောင်ကိုသည် သူ့ရည်းစား ဖြစ်သည်။ မောင်ကိုသည် နေ့လယ်ကပင် သေ၍ ပန်းရထားနက်ကြီးနှင့် ပို့လိုက်ရပြီ။ သူက ‘ကိုမောင်ကိုက မန္တလေးတောင်ကို သွားလည်ရအောင် လာခေါ်သည်’ ဟု ပြောသည်။ ကျွန်ုပ် အံ့ဩသည်။ ကျွန်ုပ်က ‘ဟာ ... ကိုမောင်ကို အဖျားပျောက်စ ရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျား နေကောင်းမှ မန္တလေးတောင် သွားကြလို့ ပြောလွှတ်လိုက်တယ်’ ဟု ပြောရသည်။

လူနာသည် ‘ဪ ... ဪ’ ဆိုကာ မှိန်းနေသည်။ ‘မောင်သင်း ငါ ကြောက်တယ်၊ ငါ့အနားမှာ ကပ်နေပါ’ ဟု ဆိုသည်။ ထိုသို့နှင့် လူနာသည် တဖြည်းဖြည်း မှိန်းနေတော့ပြီ။ ညလည်း နက်လာပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ချင်၍ လက်ဆွဲမီးအိမ်ကို ထွန်းထားကာ သူ့အနားမှာပင် ကပ်အိပ်နေပါသည်။

ညနက်လာလေ စူးရှသည့် ခွေးအူသံများသည် တစ်ရပ်မှ တစ်ရပ်သို့

ကူးစက်၍ အလွန်ပင် စိတ်နောက်ကျဖွယ် ဖြစ်သည်။ ကျီးများ ပြိုသည်မှာ လည်း တစ်ရပ်မှ တစ်ရပ်သို့ ကူးစက်လျက် ထိတ်လန့်ဖွယ် ဖြစ်နေပေသည်။ လူနာမသည် အဘယ်မှာ မကြောက်ဘဲ ရှိတုံပါအံ့နည်း။ ကျွန်ုပ်မှာ ဘာကိုမျှ မတွေးတောနိုင်၊ အကြားအမြင်လည်း မပြည့်ဝ၊ ပညာလည်း ကောင်းစွာ မတတ်၊ သူ့ကိုသာ တိုးတက် တိုးတက်၍ သနားလာသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ လူနာမလည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ကပ်၍ မှိန်းနေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်သော် အိပ်ပျော် သွားပြီ။ ရဟန်းတော်များ ကျောင်းက တုံးကြီးခေါက်မှ ကျွန်ုပ် နိုးလာသည်။ ထိုအခါ လူနာ၏ ဘယ်ဘက် လက်မောင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းကို မီးရောင်တွင် မြင်ရ၍ သူ သက်သာ သွားပြီဟု အားတက်မိသည်။ သို့ရာတွင် သူနာမ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်ဖယ် လိုက်ရာ လက်မှာ အေးစက်လျက် ရှိနေချေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်မကပ်တော့သော သူနာမကို သေချာစွာကြည့်ရာ သေသွားကြောင်းကို သိရတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။ အဝတ်များနှင့် ပုံး၍ လူသေကောင်ကို ခွေးလာမစားရန် တံခါးကို ပိတ်၍ စိတ်ချလက်ချ ပြန်အိပ်လေတော့ပြီ။ နံနက်လင်းသောအခါမှ အကွက်အုပ်ထံ သွား၍ လူသေကြောင်းကို ပြောခဲ့ပြီးသော် ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသို့ရောက်သော် ကျနစွာ ရေချိုး၍ ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်အားလုံးကို ဒိုဘီဆိုင်သို့ ပို့လိုက်ရတော့ပြီ။ ထိုသို့ လူနာ သေသွား ပြီးနောက် သူ့အပေါ်၌ ကျွန်ုပ် အတော်ပင် စိတ်ဆိုးမိသည်။ သူ့အား ပလိပ် ဆေးထိုးရန် အခါခါ ပြောသည်။ သူ့မိဘများအားလည်း ကိုမောင်ကိုနှင့် လိုက်၍ ပလိပ်ဆေးထိုးရန် ပြောသည်။ ကိုမောင်ကိုရော သူတို့အားလုံး ပြော၍ နားမလည်။ အင်္ဂလိပ်က ပလိပ်ရောဂါကို လုပ်နေသည်။ ကြွက်များကို ပလိပ်ဆေးသုတ်၍ လူများ သေကုန်အောင် လွှတ်သည်ဟု တစ်ယူသန် ပြော မရဘဲ ယူဆကြသည်။

ကိုမောင်ကိုသည် ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ်သည်ဟု ဆို၍ ဖျားသည်။ ထို မိန်းကလေးသည် သူ့ရည်းစား ကိုမောင်ကိုကို သွားမေးပြီးအပြန် သူ ဖျား သည်။ သူသည် ကိုမောင်ကိုထံမှ ပလိပ်ရောဂါ ကူးပြီဟု အလွန် ကြောက် သွားပုံ ရသည်။ ကိုမောင်ကိုလည်း ဆောင်းဥတုမှာ အအေးခံ၍ အငြိမ့် အလွန်ကြည့်သည်။ သူ့အိမ်သို့အပြန်တွင် ညစ်စုတ်စုတ်နှင့် လူတစ်ယောက်

ကို တွေ့၍ လန့်ပြီးသော် ပလိပ်ရောဂါ ကြွက်လွှတ်သော သူဟု ထင်ပြီးလျှင် အတော်ကြောက်သွားသည်။ နံနက်ကျသော် 'ဖျားသည်။ ထိုစဉ်က ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်သည် ပလိပ်ရောဂါကြောင့် မသေ။ ကြောက်သောကြောင့် သေကြ ရသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဒီဇင်ဘာလ ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း အခြားသို့ မသွား တော့ဘဲ ကျောင်းမှာပင် စာကြည့်နေသည်။ ထိုအခါ အိန္ဒိယ စာပုံနှိပ်တိုက်က ကုလားသည် လာရောက်၍ ဇာတ်စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးပါဟု ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်က 'ခင်ဗျား ငွေလေးငါးကျပ်သာ ပေး၍ မရေးချင်' ဟု ပြောရာ၊ ကုလားက 'တစ်ဆယ် ပေးပါမယ်။ ငါးကျပ် ယခု ယူပါ' ဆိုပြီးလျှင် ပြန်သွား သည်။ ကျွန်ုပ်ကား လိပ်ပြာမောင်နှံပြဇာတ် ဆို၍ ကိုယ်တွေ့ကို စပ်ဖာရေးရာ နှစ်နာရီ ကြာသောအခါ ပြီး၍ ကုလားအား ပေးလိုက်သည်။ ကုလားထံမှ နောက်ထပ် ငွေငါးကျပ် ရသည်။ ကျွန်ုပ်ကား ဆရာကြီး ထမင်းချက်အား ငွေတစ်ကျပ် ပေးလိုက်၍ ကျွန်ုပ်အား ကြက်သားဟင်း နှစ်နပ် ချက်ပေးပါ ဟု ပြောသည်။ ထိုပြဇာတ် ထွက်လာသောအခါ ဖတ်မိသော မိန်းမတိုင်း ဝိုကြည့်သည်ဟု ပြောကြသည်။ ဘာတွေများ ဒါလောက် ကောင်းတာလဲ ကျွန်ုပ် မသိချေ။

လာပြန်ပြီ ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့

ထိုဒီဇင်ဘာလ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ခရီးမဝေးသော မြို့များက ကျောင်းသားများသည် ၎င်းတို့၏ နေရပ်များသို့ ပြန်ကြွ၍ ကျောင်းမှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ထက်ဝက်မျှလောက်ပင် ရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကား ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့်ပင် နေကြသည်။

တစ်နေ့သောညမှာ ကိုးနာရီခွဲ၍ ကျွန်ုပ် အိပ်ရာဝင်တော့ပြီ။ မန္တလေးရာသီဥတုကား အတော်ပင် အေးသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်နှင့်အတန်းတူ သဘာဝဖြစ်သော သူငယ်ချင်းတစ်စုက “စာကလေး” ဘွဲ့ပေးထားသော ဘိုးစံသည် ကျွန်ုပ်ထံ လာ၍ ‘ဟေး ... အမူရော လိုက်ခဲ့စမ်းကွာ’ ဟု ခေါ်သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အေးစက်စက်နှင့် ‘ဘယ်လဲ’ ဟု မေးရာ ‘ကျုံးထိပ်ကို’ ဟု ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ငြင်းပါသေး၏။ ဘိုးစံက မရအရ ခေါ်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မနေသာ၍ မွေးစုတ်တဘက်ကို ခေါင်းတွင် ပတ်ပြီးသော် သက္ကလတ်အပေါ်အင်္ကျီကို ဝတ်ပြီးလျှင် လိုက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဘိုးစံသည် ကျုံးအတွင်းသို့ ထိုးထားသော တံတားဦးတို့ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျုံးကမ်းတံတားပေါ်တွင် ရောက်နေ၍ နွေးနေသည်။

ထိုအတွင်း မိန်းမနှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ညအချိန် ကြယ်ရောင်မျှသာ ရှိသဖြင့် အသားဖြူသည်၊ ညိုသည်၊ မျက်နှာပုံပန်း လှသည် စသည်ဖြင့် မသဲကွဲပေ။ ဝဝတုတ်တုတ် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ဖြောင့်သည်ကိုကား သိသည်။

ထိုမိန်းမနှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဘိုးစံအား ဘဲပေါင်းနှင့် ခေါက်ဆွဲ

ကျေးသည်။ သူတို့လည်း စားကြသည်။ စားပြီးသောအခါ ကော်ဖီသောက်သည်။ ထိုနောက် မိန်းမတစ်ယောက်က ဘိုးစံကို ဆွဲခေါ်သွား၍ မရှက်မကြောက် တိရစ္ဆာန်သဘာဝ ပျော်ပါးကြလေသည်။ ကျန်သော မိန်းမ တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ကို ‘လာ’ ဟု ဆွဲခေါ်သည်။ ကျွန်ုပ်က ငြင်းသည်။ သူက သူဟာ မိန်းမကောင်းပါဟု ဆိုသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်ကို အတင်းမွေးမည် ပြုသည်။ ကျွန်ုပ် ထွက်ပြေးလာရပါသည်။

ဘိုးစံသည် ထိုမိန်းမ၏ အလိုကိုလည်း လိုက်လျောရသည်။ ဘိုးစံနှင့် မိန်းမနှစ်ယောက်တို့၏ ကပွဲကို ကျွန်ုပ် တပ်ရာကျ မြင်ရသည်။ နောက်ဆုံးမှာ ဘိုးစံသည် ထိုမိန်းမနှစ်ယောက်ကို တောင်းပန်၍ ငွေနှစ်ဆယ် ယူပြီးသော် ပြန်လာကြသည်။ လမ်းမှာ ဘိုးစံအား ကျွန်ုပ်က မေးသည်။

‘ဒီမိန်းမနှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူတွေလဲ’

ဘိုးစံက ဤသို့ ပြောပြသည်။

‘မင်းနှင့်ငါ တန်ဆောင်မုန်းလ ကောင်းမှုတော် ပွဲတော်တုန်းက ကောင်းမှုတော်ဘူတာက ရထားနှင့် ပြန်လာရာ တွေ့ရတဲ့ တရုတ်ကတော် နှစ်ယောက်လေ’

‘ဟ အဲဒါ သူဌေးကတော် နှစ်ယောက်ပါလား’

‘အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...’

‘မင်းနဲ့ နောက် ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို တွေ့သလဲ’

‘ကျောက်တော်ကြီး ဘုရားပွဲမှာ တွေ့ပြီး ...’

‘မင်းကွယ် ... တရုတ် ဆိုတာ ဒေါသကကြီးသန့်န့်၊ မင်း သေမှာ’

‘ဟေ့ ဘိန်းစာတွေကွ၊ ဘိန်းမှိုန်းနေရရင် ပြီးတာပဲ’

ဘိုးစံသည် နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်သော် ကျွန်ုပ်အား မုန့်ကျွေးသည်။ ကျွန်ုပ် မစား၊ မင်းဘာသာ စားပါဟု နာအောင် ဆိုလိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့ ဘိုးစံသည် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ပြန်သည်။ ကျွန်ုပ် မလိုက်။ အခြားကျွန်ုပ်နှင့် အတန်းတူ လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားသည်။

ထိုသူကို ကျောင်းသားများက “သူခိုး” ဟု ဆိုကြသည်။ သူသည် ခိုးခြင်း မှန်သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ပိုက်ဆံကို မခိုး၊ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ပိုက်ဆံကို မွေ့ရာအောက်မှာ ထားသည်။ မင်း လိုချင်ရင် ယူသုံးဟု ပြောထားသည်။ သူ ယူတိုင်း ကျွန်ုပ်အား ပြောသည်။

ထိုသူသည် ကြီးသောအခါ မယား အတည်တကျ မယူ၊ သူများ၏

မယားနှင့် ကြာခိုခြင်းကိုသာ ပြုနေသည်။ ထိုသဘောကား ကျောင်းသား တုန်းက ဘိုးစံ သင်ပေးခြင်းကြောင့်လား၊ သူ့မိကြောင့်လားဟု စဉ်းစားဖို့ ရှိသည်။ ဤအဖြစ်များကို တမင် ရေးသားပြခြင်းမှာ ကျောင်းသားအရွယ် လူငယ်များသည် မကောင်းသော မိတ်ဆွေနှင့် ပေါင်းမိလျှင် ပျက်စီးတတ် ကြောင်း သိစေလို၍ တမင်ရေးပြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုခေတ်ကို ပြန်၍ စဉ်းစားသော် အလွန် စက်ဆုပ်စရာ၊ ကြောက်စရာ ဖြစ်ပြီးလျှင် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် လူအများ၏ အကျင့်စာရိတ္တ ဆိုးလာသည်။

ကျောင်းသားတစ်ယောက် ပျက်စီးလျှင် အလွန် နှမြောစရာ ကောင်း သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်မင်သော ကျောင်းသားအချို့သည် အလွန် အကျင့် ကောင်းသည်။ သို့သော် သူ့ဦးလေး ကျောင်းဆရာကို ကြောက်ရ၍ အကျင့် ကောင်းနေပုံ ရသည်။ သူ့ကို ကျွန်ုပ်အစ်ကိုကဲ့သို့ သဘောထားကာ ခင်မင် မိပါသည်။ သူ့အဝတ်အထည်များနှင့် ငွေကို ကျွန်ုပ်၏ သေတ္တာထဲမှာ ထား သည်။ ကျွန်ုပ်၏ သေတ္တာမှာလည်း သော့ကို ကျွန်ုပ် ဖျက်ထားသည်။ သို့ရာ တွင် ဘာမျှ မပျောက်။ အခြားသူတို့လည်း သူတို့ငွေကို ကျွန်ုပ်၏ သေတ္တာ ထဲမှာပင် လာထားကြသည်။

ထိုသူသည် ကြာသမားတစ်စုနှင့် ပေါင်းမိ၍ မိန်းမလိုက်စားခြင်းက စပြီးသော် စည်းပျက်၍ ဖာကျိုးလေသည်။ သူသည် ဘောလုံးကစားရာမှာ ဂိုးစောင့်အဖြစ် ကစားသည်။ ထိုသူသည် လူချော၊ သျှောင်ထုံးနှင့် ခေါင်း ပေါင်းနှင့် နားတောင်းပန်ထားသည်။ သူ့ကို ကုလားမယား၊ ကပြားမကြီးက အတော်ကြိုက်သည်။ ထိုကုလားမှာ စစ်ထဲက စစ်ဗိုလ်ဟု ပြောကြသည်။ ဗိုလ်ကြီး၏မယား၊ ဗိုလ်ကတော် ဖြစ်သည်။

ထိုဗိုလ်ကတော်မှာ လုံးကြီးပေါက်လှ၊ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ ၀၀၊ အတော်ပင် ချောလှသည်။ ထိုဗိုလ်ကတော်သည် ထိုသူကိုကြိုက်၍ အတော်ပင် ငွေကုန် ခံကာ နီးစပ်အောင် ကြံရလေသည်။ ထိုဗိုလ်ကတော်က ထိုသူနှင့် ပျော်ရရင် ရွှေခင်္ဂါးတစ်ပြား ပေးပါမည်ဟုပင် ပြောသည်။

ထိုသူ၏ ဦးလေးသည် ကျွန်ုပ်ကို ယုံသည်။ ထိုသူနှင့် ကျွန်ုပ် စနေ နေ့များတွင် မြို့ထဲသို့ လည်ပတ်ရာ၌ ၎င်း၏တူသည် မတော်မတည့် မပြု ကျင့်။ ပြုကျင့်လျှင် ကျွန်ုပ်က တိုင်ရမည်ဟု မှာထားသည့်အတိုင်း တိုင်မည် ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

တစ်နေ့သော် ထိုသူနှင့် ၎င်းကို အကျင့်ပျက်စေသော ကိုကံဘ ဆိုသူ

သည် ကျွန်ုပ်ကို မန္တလေးတောင်သို့ မြင်းရထားနှင့် ခေါ်သွားကြ၏။ နန်းတော်သို့ ရောက်က အသင့်စောင့်နေသော ဗိုလ်ကတော်နှင့် တွေ့တော့ပြီ။ ဗိုလ်ကတော်သည် ရထားတစ်စီးနှင့် အသင့်စောင့်နေသည်။ ထိုရထားပေါ်သို့ ထိုသူသည် ပြောင်းစီးလေတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်ကား ရိပ်မိပြီ။

မန္တလေးတောင်သို့ ရောက်ကာလ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုကံဘ၊ ထိုဗိုလ်ကတော်အဖော် ဇေတဘာရီမနှင့် အာပုံသည်တို့သည် ကျောက်တော်ကြီး၌ မုန့်တီ စသော သရေစာများကို စားနေကြသည်။ ထိုသူနှင့် ဗိုလ်ကတော်ကား မန္တလေးတောင်ခြေ သိမ်ပျက်ထဲသို့ ဝင်သွားကြလေတော့သည်။

အင်း ... တကယ့်ခေတ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်ခေတ်ပါပေ။

နောက်တစ်နေ့သော် ကိုကံဘက 'အမူရော ဘာဝယ်လဲ၊ ပုဆိုး အင်္ကျီ ဝယ်မလား' ဟု မေးသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း 'ဘာမျှမလို' ဟု ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

ထိုနောက် သုံးရက်ကြာလောက်တွင် မန္တလေးတိုင်း သတင်းစာသို့ သတင်းတစ်ခု ရေးပေးပြီးသော် ရွှေကျီးမြင့်လက် ကြားလမ်းက ကျွန်ုပ်ပြန်လာရာ ထိုဗိုလ်ကတော်၏ တိုက်ဝတွင် ထိုဗိုလ်ကတော်နှင့် ကျွန်ုပ် တွေ့ခဲ့ဖူးသော ဗိုလ်ကတော်ကျသည် နှုတ်ဆက်ကာ စကားပြောနေခြင်းကို ကျွန်ုပ် မြင်တွေ့ရလေတော့ပြီ။

ထိုခေတ်က ကျောင်းသားကလေးများမှာ လူပျိုနာမိသော ကျောင်းသားများ များပြား၏။ ထိုသို့သော မိန်းမမျိုးများကြောင့် ပျက်စီးသော ကျောင်းသားများ၊ မိကောင်းဖခင်သားများ များစွာ ရှိနေပေသည်။ ထိုခေတ်က ထိုလူငယ်များပင် ဒိုင်အာဇီခေတ်၊ ကိုးဆယ့်တစ်ဌာနခေတ်မှာ လူကြီးလူကောင်းများ ဖြစ်ကြ၍ မြန်မာတို့၏ခေတ်ကို တည်ထောင်လေသည်။ ထို တည်ထောင်သော သူထဲတွင် ကျွန်ုပ်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုခေတ်ကို အတော် ကြောက်လန့်လာ၍ တစ်ကိုယ်တည်းပင် နေလေ့ရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ်ကို အပေါင်းအသင်း မလုပ်ကြရန် ကျွန်ုပ် အရက်များစွာ မူးသည်။ သို့လင့်ကစား တစ်နေ့သောညမှာ ကျွန်ုပ်ထံ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ကိုဝသည် 'တို့ ခြင်္သေ့ဦးက ပြည့်တန်ဆာမကို ခိုးမလို့၊ ဘထွန်းကြီးလည်း ပါမယ်။ မင်း လိုက်ခဲ့ပါ' ဟု ခေါ်တော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်ကလည်း 'ပြည့်တန်ဆာကို ကယ်ဆယ်လို့ မရ။ ပြည့်တန်ဆာပါးစပ်ဟာ မှန်တာကို ဘယ်တော့မှ မပြော။ ပလီပလာ ပြောတာကို မယုံ

ပါနှင့်။ ဘထွန်းထံက ငွေကျအောင် ပြောတာပါ' ဟု အတန်တန် ပြော၍ တားသည်။ ၎င်းတို့သည် မည်သို့မျှ ပြော၍မရ၊ ကျွန်ုပ်ကို ဇွတ်ခေါ်နေကြသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း မနေသာတော့သဖြင့် ပါရလေတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခြင်္သေ့ဦးမှ မယ်မကို သွားခိုးတော့ပြီ။ ပြည့်တန်ဆာခေါင်းနှင့် ပြည့်တန်ဆာ လင်များ လိုက်လာကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ရိုက်ကြရပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာ ခေါင်းချိနှစ်ခု အကြားတွင် ထိ၍ ရွှေတချောင်းမြောင်းထဲသို့ ကျသွားကာ မူးမေ့နေလေ တော့ပြီ။ သန်းခေါင်လောက် ရှိမှ ကျွန်ုပ် သတိရရာ ရေပုပ်စော်နံ့သဖြင့် စဉ်းစားတော့မှ ညက အဖြစ်အပျက်သည် ပေါ်လာတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ယောက်တည်း ကျောင်းသို့ ပြန်လာ၍ ဆောင်းဥတု အေးသော ရာသီ မှာပင် ကိုယ်ကို ရေဆေးပြီးသော် အိပ်ရာသို့ ဝင်အိပ်တော့ပြီ။ ဘသားချော များ ကျွန်ုပ်အလျင် ရောက်နေပြီး အစနံ့သား အိပ်နေကြပြီ။ ကိုဝနှင့် ကေစင် တို့ လူများကား ကျွန်ုပ်နှင့် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား တစ်ကျောင်းစီ ဖြစ် သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းချိုကြားမှာ ယခုထက်ထိ အမာရွတ် ရှိသေးသည်။ သေရာ ပါမည်။

နံနက်လင်းသော် ကိုဝ၊ ကိုဘထွန်း၊ ကိုကေစင်တို့ ကျွန်ုပ်ကို မေးကြ သည်။ ကျွန်ုပ် ဘာမျှ ပြန်မပြော၊ အေးအေးနေသည်။ သို့သော် နောက်နှစ်ရက် ကြာသော် ထိုလူစုနှင့် အိမ်တော်ရာထဲမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြပြီးနောက် ကျောင်းသားထု အသင့်အတင့်နှင့် ခြင်္သေ့ဦးသို့ သွားကြပြီ။ ကောင်မ မယ်မကို တွေ့ပြီ။ ကျွန်ုပ်ကား စကားတာရှည်မပြော။ ဝှက်ယူလာခဲ့သော ဓားမြှောင်ကို ထုတ်၍ 'မယ်မ ... ခင်ဗျား အဝတ်အစားကို ယူလာ၊ လိုက်ခဲ့' ဟု ခေါ်တော့ ပြီ။

မယ်မသည် ကြောင်တောင်ငေးတေးပြုကာ ကြည့်နေသည်။ ကျွန်ုပ် လည်း 'လာ လိုက်ခဲ့၊ ဟ မြန်မြန်' ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆိုလေရာ၊ ကောင်မ က အစ်ကိုဟု အော်တော့ပြီ။ ပြည့်တန်ဆာလင်များနှင့် ပြည့်တန်ဆာခေါင်း ပိုင်းလာပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း 'ဟေ့ နယ်မရွေးဘူး၊ ငါ မင်းတုန်းသား၊ အုမထွက်ချင် ရှေ့မတိုးနှင့်' ဆိုကာ ဓားမြှောင်ကို ကိုင်ပြီးလျှင် ဝင်တော့ပြီ။ ပြည့်တန်ဆာ လင်များနှင့် ပြည့်တန်ဆာခေါင်းသည် ရှားသွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကား သဘော ကို တပ်အပ်ကျ သိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်းတစ်စုကား သဘောကို နားမလည်ကြချေ။ မယ်မသည် အထုပ်ကလေးကိုပိုက်၍ ခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါ လာတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်၊ ကိုဝ၊ ကိုဘထွန်း၊ ကိုကေစင်တို့သည် မယ်မကို စိန်ပန်းသို့
ခေါ်သွား၍ အိမ်တစ်အိမ်တွင် ငွေနှင့် အပ်ထားပြီးသော် ပြန်လာခဲ့ကြပါ
သည်။

ထိုနောက် သုံးရက်ကြာသောအခါ မယ်မသည် ကိုဝ၊ ကိုဘထွန်းတို့
ပေးသော ငွေနှင့်တကွ ခြင်္သေ့ဦးသို့ ပြန်သွားသဖြင့် ကိုဝနှင့် ကိုဘထွန်း
ကြီးက 'ဟေ့ အမူရော ... မယ်မ မရှိတော့ဘူး' ဟု ပြောကြသည်။ ထိုအခါမှ
ကျွန်ုပ်က 'ခင်ဗျားတို့ သိပ် အံ့ တယ်၊ ပြည့်တန်ဆာထက် ညံ့တယ်၊
ပြည့်တန်ဆာ လှိုမှိတာကို ခံရတယ်၊ ပြည့်တန်ဆာက သူ့ကိုကယ်ပဲဟု သနား
စရာ ပြောတာဟာ တကယ်ပြောတာ မဟုတ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို ချတာ။ မယ်မ
လို ပြည့်တန်ဆာရည်ဝတဲ့ ပြည့်တန်ဆာကို ကယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မရဘူး။
အေးအေး စာကြည့်နေ၊ စာမေးပွဲတွေ လုပ်တော့မည်' ဟု သဘောတရားကို
ပြောပြလိုက်ရပါသည်။

*

စာမေးပွဲကား လုပ်ပြီ။ ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်း စာမေးပွဲများကို လုပ်
ပြီ။ ကျွန်ုပ်ကား ကိုးတန်းကို မဝင်။ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်း ဝင်သော သူများအား
အပြင်ဘက်က နေ၍ တွက်ပေးနေရသည်။

ထိုနောက် မူလတန်းဆရာဖြစ် စာမေးပွဲ၊ အလယ်တန်းဆရာဖြစ်
စာမေးပွဲများကို ဖြေဆိုကြရပြီ။ ကျွန်ုပ်၊ ဘိုးစံ၊ ဘိုးရုံ၊ ကိုဘိုးစိုတို့ လေးယောက်
မှာ မည်သည့် ဆရာဖြစ် စာမေးပွဲကိုမှ မဝင်ရသေးချေ။

ထိုနောက် ပထမနှစ်တန်း၊ ဒုတိယနှစ်တန်း၊ တတိယနှစ်တန်း စာမေးပွဲ
ကို ဖြေဆိုကြရသည်။ ပါဠိဆရာကြီး ဦးဒွန်းက သူ သင်သော ပါဠိဘာသာ၌
မတတ်သူအား ပြောပေးရမယ်ဟု ဝင်ငေါက်သေးသည်။ ပညာအုပ်က ပြုံး
နေသည်။ ပညာအုပ်နှင့် ဆရာများကလည်း ကောင်းစွာ အဖွဲ့ကျကြသည်။

ပညာအုပ်မင်းမှာ ထိုအခါက မန္တလေးမြို့ပေါ်တွင် နာမည်ကြီးသော
ဘီအေ ဦးဘိုးစော ဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်က ဘီအေသည် အလွန် အဖိုးတန်
သည်။

ဘီအေ ဦးဘိုးစော ပညာအုပ်သည် ကျောင်းကပွဲ၌ ကျွန်ုပ် ဥပက
လုပ်ကတည်းကပင် သဘောကျတတ် ဖြစ်ပုံရသည်။ ကျွန်ုပ် တတိယနှစ်တန်း
တွင် စာမေးပွဲ ဖြေဆိုရာ၌ ဂဏန်း၊ အက္ခရာသင်္ချာ၊ ယူကလစ်တို့ကို ဖြေဆို

ရာတွင် ခဏခဏ လာ၍ တစေ့တစောင်းကြည့်ရာ ပြုံးပြီးလျှင် အလွန် သဘောကျပုံ ရသည့်ပြင် ကျွန်ုပ်ကို ချစ်လာပုံ ရသည်။

မေးခွန်းတစ်ချပ်ကို ကျွန်ုပ် တစ်နာရီနှင့် ဖြေ၍ပြီးသည်။ ပညာအုပ် မင်းက ကျွန်ုပ် ဖြေပြီးလျှင်ပြီးချင်း ထွက်မသွားရ။ နာရီဝက်သာသာ ပြန်၍ အကြည့်ခိုင်းထားသည်။

ပညာအုပ် ဘီအေ ဦးဘိုးစောသည် အလွန်အလွန် အဖိုးတန်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ ထိုခေတ်က ၎င်းသည် မြို့အုပ် လုပ်မည် ဆိုသော် လွယ်လွယ်နှင့် ဖြစ်မည်။ သို့ရာတွင် ပညာရေးဌာန၌သာ လုပ်လို၍ လုပ်သည်။ ပညာအုပ် လုပ်ရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောင်းက ဆရာများနှင့်သာ မက မြို့ပေါ်က စာစစ်ခံကျောင်းက ဆရာများနှင့်လည်း ရွှေဖော်စွာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်း ရှိလေသည်။

ဦးဘိုးစောသည် ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းက ကျောင်းသားကြီးများနှင့်လည်း ရောနှော၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသည်။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုသဘောတွင် မရော၊ ကျွန်ုပ်ဘာသာပင် နေသည်။ သို့ရာတွင် ဦးဘိုးစောသည် တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်၍ ကျွန်ုပ်၏ နေရပ် စသည်တို့ကို မေးပြီးလျှင် ကျောင်းပိတ်သော် ပြန် မည်လား၊ ဘာကြောင့် ပြန်မလဲဟု မေးသည်။

ကျွန်ုပ်အရပ်သို့ ပြန်ပြီးသော် “မန္တလေးက ကျောင်းပြန်ဟု ကြားပြ ချင်သောကြောင့်” ဟု ပြောရာ များစွာ သဘောကျသည်။ ထိုအခါ ၎င်း၏ လက်ထဲ၌ “လိပ်ပြာမောင်နံ” ဇာတ်စာအုပ်ကလေး ရှိသည်။ ၎င်းက ‘ဒီ စာအုပ်ကို ဘာကြောင့် ရေးသလဲ’ ဟု မေးသည်။ သူငယ်ချင်းများနှင့် ကျောင်း ပိတ်စဉ်အတွင်းမှာ ဈေးသုံးဖို့လို၍ ရေးပါသည်ဟု ပြောရာ၊ ဦးဘိုးစောသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ်သည်။

ထို့နောက် ဦးဘိုးစောက ၎င်းစာအုပ်ပါ စခန်းသွား သီချင်းများကို မေးရာ ကျွန်ုပ်က ‘ဘယ်မှာ သီချင်းသွား ဟုတ်မလဲ၊ ရမ်းသန်း တောရမ်း မယ်ဘို့ ရေးတာပေါ့။ စာအုပ်ပုံရိက်တဲ့ ကုလားက နားမလည်၊ ဖတ်သူတွေ ကလည်း နားမလည်၊ များသောအားဖြင့် တောသားတွေနဲ့ စာဖတ်တတ်တယ် ဆိုသူတို့က ဖတ်ကြ၊ သူတို့ ဆိုချင်ရာ ဆိုကြ၊ ဘယ်မှာ သီချင်းသွား ဖြစ်နိုင် မလဲ၊ စည်းဝါးကျမလဲ’ ဟု ပြောပြရာ၊ ဦးဘိုးစောသည် သဘောကျ၍ ‘မင်း တကယ့်လူပဲကွယ်’ ဟု ပြောကာ ပြောကာ ရယ်တော့သည်။

*

ကျောင်းသားများသည် စာမေးပွဲပြီးကြ၍ တစ်စတစ်စနှင့် ပြန်ကြပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောလမ်းက လူများလည်း သင်္ဘောပတ်ကြ၍ သင်္ဘောသို့ အခြား ကျောင်းများက ကျောင်းသားများပါ တစုတဝေး ဆင်းကြတော့ပြီ။

ထိုအခါ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က 'ကိုသင်းရေ .. ခွကျနေပြီ' ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က ဘာလဲဟု မေး၏။ သူက 'ကျွန်တော့်နှင့် တစ်မြို့တည်းသား ... ဟာ ပါမလာတော့ဘူး' ဟု ပြောတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ဤသို့ တီးတိုးပြောဆို တိုင်ပင်ကြရပြီ။

'ဘာဖြစ်တာလဲ'

'ကျောင်းနားက အပျိုကြီး နှစ်ယောက်က ခိုးထားတယ် ထင်တယ်'

'ဒါဖြင့် အကောင်းသားပေါ့'

'ဟာ ... ခင်ဗျားနယ် ဘာဖြစ်မလဲ။ သူ့မိဘက ကျွန်တော့်ကို ဆိုမှာ ဗျ။ ဒီကျောင်းပိတ်မှာ သူ့ကို ရှင်ပြုရမှာ။ သူ့မှာ သျှောင်ထုံးနဲ့ ဆံတောက်နဲ့ ရှိသေးတယ်။ ခုမှ ဆယ့်ငါးနှစ်သာသာ ရှိသေးတယ်'

'ဒါ ဘာလုပ်ရမလဲ'

'ခင်ဗျား ရှာခေါ်ပြီး ပေးပါဦး'

'ခုတော့ မတတ်နိုင်ဘူး'

'နောက်တစ်ပတ် သင်္ဘောပေါ့ဗျာ'

'အေးလေ ... ကောင်းပြီ'

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပေါ်၌ ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာလိပ်၊ သေတ္တာ စသည် တို့ကို ထိုသူအား အပ်လိုက်၍ နေခဲ့ရပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ယောင် ဖျောက်၍ စုံစမ်းရာ အပျိုကြီး နှစ်ယောက်နှင့် ထိုကျောင်းသားကို တွေ့ရပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူကို ခိုးဖို့ ကြံရပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောင်းဝိုင်းအရှေ့ဘက် ပန်းခြံထဲမှာ ထိုင်ကာ ကြံရာမရ မှိုင်ကာ စဉ်းစားနေရာ ဒေါ်ပုံက 'အမူရော၊ မင်း မပြန် သေးဘူးလား' ဟု နှုတ်ချိုသွေးကာ နှုတ်ဆက်သည်။

ဒေါ်ပုံကား ကျောင်း၏အရှေ့ဘက်ကပ်လျက် အုတ်တံတိုင်းတစ်ခု သာ ခြားသည့် တိုက်မှာ နေသည်။ ဒေါ်ပုံသည် ကောင်မကလေးများကို ဗိုလ်အိမ်တင်၍ လူပွဲစား လုပ်နေသော တိတ်တိတ်ပုန်း ခေါင်းမကြီး ဖြစ် သည်။ ၎င်းတို့အိမ်ကို ကျွန်ုပ် ၁၈၈၀၈ အနောင့်အယုက်ပေး၍ သူ ကျွန်ုပ်ကို

ကြောက်ပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ပုံသည် ကျွန်ုပ်ကို ရင်းနှီးခင်မင်လာရန် မိတ်ဖွဲ့ဟန် တူသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း 'အဒေါ် ကျွန်တော် ပြန်မလို့ပဲ၊ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို အပျိုကြီးနှစ်ယောက်က ခိုးထားလို့၊ ဒါကို ပြန်ခိုးဖို့ ကျွန်တော် နေရစ်ခဲ့တယ်' ဟု ပြောပြရာ ဒေါ်ပုံသည် ပြုံးနေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဖန် 'ကျွန်တော် အဲဒီကျောင်းသားကို ပြန်၍ ခိုးရရင် အဒေါ်အိမ်မှာ ခဏထားပါရစေ၊ ကျောင်းမှာ ထားလျှင် ပြန်ပါသွားမှာပဲ' ဆိုရာ ဒေါ်ပုံသည် သဘောကျသွားလေပြီ။ ဒေါ်ပုံ၏ ကွင်းထဲသို့ ကျွန်ုပ် ခြေချမိပြီ။

ထိုနေ့ည၌ ရွှေကျီးမြင့်လက်ကြားက ကျောင်းသား ဘဖေကိုခေါ်၍ ညောင်ပင်ဈေး ဇာတ်ရုံမှာ ပွဲကြည့်ခိုင်းရသည်။ ကျွန်ုပ် ခိုးမည့် ကျောင်းသားလည်း အပျိုကြီးနှစ်ယောက်နှင့် ပွဲကြည့်သည်။ ဘဖေသည် ထိုကျောင်းသားကို ရုံပြင်ဘက်သို့ ခဏ မှုန်စားထုတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် ထိုကျောင်းသားကို ရထားဖြင့်တင်၍ ပြန်ခေါ်လာပြီးသော် ဒေါ်ပုံအိမ်မှာ အပ်ထားလိုက်သည်။ ဒေါ်ပုံလည်း လုံအောင် စောင့်ရှောက်သည်။

ထိုသဘော၌ ဒေါ်ပုံသည် ကျွန်ုပ်အလုပ်တွင် သစ္စာရှိရှိနှင့် ကူညီ၍ ကျွန်ုပ်၏ ကျေးဇူးရှင် မိတ်ဆွေကောင်းသဘော သက်ရောက်သွားလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ဒေါ်ပုံနှင့် ဒေါ်ပုံ၏ ကောင်မကလေးများအား အပျိုမသာအောင် ဆေးဖော်ပေး၍ နည်းလမ်းပြပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်ပုံလည်း ကျွန်ုပ်ကို အတော် ကျေးဇူးတင်သွားဟန် ရှိသည်။

နောက်သင်္ဘောပတ်တွင် ထိုကျောင်းသားအား သင်္ဘောစရိတ်၊ အိပ်ရာ အိပ်ခင်း စသည်တို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏အရပ်သို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ် မန္တလေးမှာပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ပြည့်တန်ဆာခေါင်းမကြီးများနှင့် ကုလားဗိုလ်ကတော် ထံမှာ ငွေတောင်းသော် ရမည်ဟု သိသည်။ သို့သော် ထိုငွေကို ကျွန်ုပ် ဈေးခြောက်ထက်ပင် ရှံသည်။ မကိုင်မတွယ်လို့။ ကျွန်ုပ်မှာ ငွေကလေး အနည်းငယ် ကျန်ရသည့်အထဲ ထိုနေ့တွင် သောက်စားပစ်၍ ပိုက်ဆံ ငါးမူးသာ ကျန်တော့သည်။ လူမှာလည်း အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုသာ ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုခေတ်စကားအရ လူမိုက်အရူး ဖြစ်နေချေ၏။ “ငွေ ရနိုင်စရာ အရှိသားနှင့် မယူဘဲ အဆင်းရဲခဲခြင်းသည် လူမိုက် လူရူး” ဖြစ် နေပေသည်။ ကျွန်ုပ် လုပ်ပုံ ဟုတ်သည်ဟု ဆိုမလား။

အခန်း [၂၅]

ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ကိုရင်ကြီးဘဝ

ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ခဏကလေးနှင့် ထိုခေတ် ထိုအခါက ငွေသုံးလေးဆယ် ရဖို့ရန် မခဲယဉ်း။ ထိုမခဲယဉ်းခြင်းကို ကျွန်ုပ် များစွာ စက်ဆုပ်သည်။ ကျွန်ုပ် သည် ထိုသို့နှင့် စစ်ကိုင်း ကိုဝ၏အိမ်သို့ သွားသည်။

ကျောင်းမှာ ကိုဝ အပြင် ကိုဝ၏ ညီမနှစ်ယောက်လည်း ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား အဖြစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်စာ သုံးတန်း၊ လေးတန်းမှာ သင်နေသည်။

ကျွန်ုပ် ကိုဝ၏အိမ်သို့ ရောက်ပြီ။ ညနေ ငါးနာရီ ရထားနှင့် လိုက် လာခဲ့၍ ခြောက်နာရီခန့် ရှိလောက်ပြီ။ ကိုဝ၏အိမ်မှာ ကိုဝကို မတွေ့။ ကိုဝ၏ ညီနှစ်ယောက်ကိုလည်း မတွေ့။ ကိုဝ၏ ညီနှစ်ယောက်မှာ မယား ငယ်နှင့် နေသော သူ့အဖေရှိရာ မတ္တရာသို့ သွားကြသည်။ ကိုဝတို့အိမ်မှာ ကိုဝ၏ အဘိုးနှင့် ကိုဝ၏ နှမကိုသာ တွေ့ရသည်။

ကိုဝ၏ နှမကို ကျွန်ုပ် မသိ။ သို့သော် အမရပူရ ကိုဝ၏အဒေါ်အိမ် တွင် သူ့ကို ခဏခဏ တွေ့ရ၍ သူကပင် ကျွန်ုပ်တို့အား ထမင်းခူးကျွေး သည်။ ထိုစဉ်အခါများက သူ့ကို ကျွန်ုပ် အစေခံမ (အိမ်ဖော်) ဟု ထင်သည်။

ယခုတွေ့သော အခါမှာလည်း သူ့ကို အစေခံမဟုတ် ထင်သည်။ သူ၏နာမည်ကို “မယ်ခ” ဟု ကျွန်ုပ် သိသည်။ မယ်ခသည် တစ်ကိုယ်တည်း နှင့် အိမ်နှစ်အိမ်မှာ အစေခံ လုပ်နေရသည်ဟု ထင်မိ၍ ငွေချမ်းသာသူများကို ကျွန်ုပ် တွေးမောကာ မျက်နှာရှုံ့မိပါသည်။

မခက ‘မင်း ထမင်းစားပြီးခဲ့ပလား’ မေးသည်။ ကျွန်ုပ်က ‘ခင်ဗျား မေးမနေနှင့်၊ ခင်ဗျားသဘော’ ဟု ထောင့်မကျိုးသော စကားကို ဆိုသည်။ မခသည် ကျွန်ုပ်ကို ထမင်းခူးကျွေးသည်။

ရုပြည်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်ုပ် ထမင်းစားပြီးနောက် မည်သည့်စကားကိုမျှ မပြောဘဲ ၎င်းတို့၏ အိမ်နောက်ဘက်တွင်ရှိသော ဘုန်းကြီး ဦးသုမနကျောင်းသို့ သွားရောက်တော့သည်။

‘လာဟော့ မောင်သင်း၊ ထိုင်ကွာ’

‘တပည့်တော် ကိုရင်ကြီး ဝတ်မလို့’

‘ဟ ... တကယ်လားကွ’

‘တကယ်ပါ ကိုယ်တော်၊ အိမ်ကို ပြန်စရိတ် မရှိတာနှင့် ကိုရင်ကြီး ဝတ်မလို့’

‘အေး ... အေး ... အေး ...’

ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှာပင် ဦးသုမန ကိုယ်တော်သည် ကျွန်ုပ်အား ကိုရင်ကြီး ဝတ်ပေးလေပြီ။ ကျွန်ုပ် ပဗ္ဗန္ဓု ဆိုသော ရှင်သာမဏေကြီး ဖြစ်ရပြီ။ ကျွန်ုပ် ကိုရင်ကြီး ဖြစ်ပြီးခဏ၌ ကိုယ့်အဖြစ်ကို တွေးကာ ရယ်ချင်သည်။ “ပဗ္ဗန္ဓိတဘာဝေါ ဒုလ္လဘော” ဟု ဆိုသည်။ ငါ့မှာကား အိမ်သို့ပြန်ရန် ငွေမရှိတော့၍ ပဗ္ဗန္ဓိ ဖြစ်ရပြီ (ရှင်သာမဏေ ဖြစ်ရပြီ)။ လွယ်လှပါတကား။ ထိုသို့ ဝမ်းထဲမှ ဥဒါန်းကျူးမိတော့ပြီ။ ကြည်ညိုဖွယ် မကောင်းလား။

လောက၏ခေတ်ကား တစ်ခေတ် တစ်ခေတ်သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံစီပင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့မှာပင် ကျွန်ုပ်ကား ဇာတ်ရှုပ်မိ၍ ဦးသုမနကျောင်းသို့ ရောက်ပြီးသော် သာမဏေ ဖြစ်သည်။ ဆရာအို၊ စက်ရှင်မင်းကြီး ဦးကျောက်တိုင်၊ ကိုဝတို့သည် နေ့လယ်က အရှေ့ဣတ္ထာသယချောင်တွင် ဒုလ္လဘရဟန်း ဝတ်ကြသည်။

သူတစ်ပါး မည်ကဲ့သို့ သဘောနှင့် ရဟန်းဝတ်စေကာမူ ကျွန်ုပ်ကား ကျောင်းပိတ်စဉ်အတွင်း အိမ်သို့ မပြန်နိုင်၍ ရှင်သာမဏေ ဝတ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝအိမ်မှာ ကပ်နေသော် နေခွင့်ကို ရပေမည်။ ကိုဝ၏အမေသည် ရုပ်ရည်လှသလောက် သဘောလည်း ကောင်းသည်။ ကျွန်ုပ် အစေခံမ ထင်သော ကိုဝ၏နမ မယ်ခကား အသားညို၍ အရပ်ဆိုးသည်။ သူ၏ စိတ် သဘောသည် ဆိုး မဆိုး၊ ကောင်း မကောင်း ကျွန်ုပ် သတိမထား။

ကိုဝ၏အဘိုးကား နံနက် ဦးသုမန ကိုယ်တော်အား ယာဂုကပ်ရန် လာသောအခါ ကျွန်ုပ်ကို သင်္ကန်းဝတ်နှင့်တွေ့နေ၍ အတော်ဝမ်းသာသွားပုံ ရသည်။ ကျွန်ုပ်အား ယာဂုသောက်ရန် ဝတ်ပြုသည်။ ကျွန်ုပ် အနည်းငယ်

သာ သောက်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ “မောင်သင်း”၊ “အမူရော” ဟူသော နာမည်
သည် ဓဏပျောက်၍ “ပဏ္ဍိ” ဟူသော အမည်ကို ရနေပေပြီ။

ကျွန်ုပ် သပိတ်နှင့် နံနက်စောစော ဆွမ်းခံသွားပြီ။ ဆွမ်းမှာ သပိတ်
ပြည့်စမန်း ရသည်။ ဆွမ်းဟင်းမှာ ခြောက်ခွက် ရသည်။ ရသည်မှာ ပဲပြုတ်
တစ်ခွက်သာ ဖြစ်၍ ကျန်ဆွမ်းဟင်းများမှာ ဟင်းကောင်းများ ဖြစ်သည်။
ကျွန်ုပ် ကျောင်းသို့ပြန်လာရာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မြန်မာပြည်သည် သူတော်ကောင်း
တိုင်းပြည်၊ မြန်မာပြည်တွင် စစ်ကိုင်းသည် သူတော်ကောင်းမြို့အစစ်၊ ငါ့ကို
ဘယ်က ဘယ်လို ကိုရင်ဟု မသိကြ၊ ငါ့မှာ ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်း လုံလုံလောက်
လောက် ရသည်။ ၎င်းတို့မှာ ပုဂ္ဂလိက မရှိ၊ ဓမ္မဒိဋ္ဌာန်သာ ရှိသည်ဟု
လမ်းတွင် အောက်မေ့မိသည်။ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ စေတနာကား ချီးကျူးဖွယ်
ပါပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် ရသော ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းများနှင့် ဘုန်းကြီး
ဦးသုမနအား ဆွမ်းကပ်ပြီးနောက် အကျန်ကို ကျွန်ုပ် စားသည်။ ကျောင်းမှာ
ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းများ များစွာ ကျန်နေသည်။

နေ့လယ်သော် ကျောင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ စဉ်းစားမိသည်။
ငါတို့ စာသင်ခန်းနှင့် ရွှေကျီးမြင့် အရှေ့ပေါက်သည် လမ်းမျှသာ ခြားသည်။
ဘုရားဖူးဟု ဦးပဉ္စင်းများနှင့် မိန်းမများ မြင်းရထား အတူစီးကာ များစွာ
လာကြသည်ကို ထိုခေတ်က ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ်လူငယ်များသည် များစွာ
အပြစ်ဆိုကြသည်။ ဘုန်းကြီး၊ ဦးပဉ္စင်း၊ ကိုရင်များကို ကျွန်ုပ်တို့ များစွာ
အပြစ်ပြောကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ဆရာ ဆရာနွဲ့ကား တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပြော။
ကျွန်ုပ်တို့ သင်ရသော စာတွင် စတုဓမ္မသာရ ကိုးခန်းပျို့ ပါ၍ ပုရောဟိတ်
ပုဏ္ဏားကြီးနှင့် ဧသုကာရီ မင်းကြီးသည် ရဟန်းယောင်ပြု၍ ဟတ္ထိပါလထံ
ဆွမ်းရပ်သည်ကို သင်သောအခါမှ ဆရာက ပြောပြသည်။ အင်း ...။

အင်း ... ဟတ္ထိပါလသည် ရဟန်းအသွင်နှင့် ရပ်လာသော ဧသုကာရီ
မင်းကြီးနှင့် ပုရောဟိတ်ကို ဖူးမြင်ရသောအခါ ဤကား ရဟန်း၊ ဤအဝတ်
ကို ဝတ်၍ ဤသို့သော ဣန္ဒြေနှင့် ဤသို့ ဆွမ်းခံခြင်းသည် ရဟန်းပါတကား
ဟု အောက်မေ့သည်။ ၎င်းမှာ သာသနာပ ဖြစ်လျက်လည်း “ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ၊ သံသံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ” သည် မဆိတ်ဟု ဖြစ်သည်။ ‘မင်းတို့ ရဟန်း
ကို ဖူးမြင်လိုသော် ပွဲ၊ ဓာတ်ရှင်၊ ဘောလုံးပွဲ စသည်တို့မှာ မကြည့်နှင့်။

စာတက်ရာ၊ စာပြန်ရာ၊ ဆွမ်းခံရာမှ ကြည့်' ဟု ဆရာက ပြောပြသင်ပေး ဖူးသည်။

ဆရာသည် ဆက်လက်၍ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ဝတ္ထုကိုပင် သင်ပြပေးသေး သည်။ စစ်ကိုင်းသည် နေအပ်သော မြို့ပါတကား၊ ရတနာသုံးပါး တည်နေ သော မြို့ပါတကား၊ ရတနာသုံးပါး တည်ခြင်းကား ဒကာ ဒကာမတို့၏ စေတနာနှင့် အသိဉာဏ်ပေါ်မှာ တည်ပါတကား။ ဤသို့ စဉ်းစားပြီး ပီတိ ဖြစ်ရ၏။

စစ်ကိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်၏ အသိမိတ်ဆွေ “လွန်းပြေဖြူ” နှင့် “လွန်းပြေ အထစ်” ဟူသော သူနစ်ယောက် ရှိသည်။ လွန်းပြေဖြူမှာ သူ့ကို ကိုရင် အဝတ်ခိုင်းမည် စိုးသောကြောင့် အတွေ့အခံ။ “လွန်းပြေအထစ်” ကား ကျွန်ုပ်ကို အားကျ၍ ကိုရင်ကြီး ဝတ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အဖော်ရနေပေ တော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုကျောင်းမှာ ကိုရင်ကြီး ဝတ်တော့မှ မခသည် ကိုဝ၏ နှမဖြစ်ကြောင်းကို သိရပေတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ် ကိုရင် ဝတ်သော ဘုန်းကြီး ဦးသုမန ကိုယ်တော်သည် ဆေးအတတ်ကို ဆည်းပူးဟန်ရှိသည်။ သို့သော် မှော်အတတ်တွင် အထက်လမ်းနှင့်ဆိုင်သော ဆေးများ၊ အင်း၊ လက်ဖွဲ့ စသည်များကို လိုက်စားနေကြောင်းကို သိရသည်။

တစ်နေ့မှာ အာဂန္တူ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ရောက်လာသည်။ ထိုအာဂန္တူ ဘုန်းကြီးလည်း ဆွမ်းခံ၍ပင် ဘုဦးပေးလေသည်။ အာဂန္တူဘုန်းကြီးသည် ၎င်း၏ လက်နီးစုတ်ထက်ပင် ညစ်ပတ်သော အဝတ်ပိုင်းနှင့် ထုပ်ထားသည့် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကျွန်ုပ်အား အပ်၍ အရပ်တစ်ပါးသို့ ထွက်သွားလေ သည်။

ထိုကိုယ်တော်သည် သုံးရက်ရှိသောအခါ ညနေစောင်းတွင် ပြန် ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ကျောင်းမှာ ကျွန်ုပ် တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။ ထိုကိုယ်တော်နှင့် ကျွန်ုပ် စကားအချီအချ ဖြစ်သည်။

‘ကိုရင် ... ငါ့အထုပ်ကို ပေးပါ’
‘တင်ပါ’
‘ကိုရင် ဘာကြောင့် ငါ့အထုပ်ကို ဖြေကြည့်ရသလဲ’
‘ကိုယ်တော် အထုပ်ကို လက်နှင့် ထိရတာတောင် ကျက်သရေယုတ် လှပြီ’

‘ဟင် ...’

ထိုကိုယ်တော်သည် သူ၏အထုပ် ညစ်ပတ်ပတ်ကြီးကို ဖြေ၍၊ ဓာတ်လုံးများကို ပြု၍ ‘ဒီဓာတ်လုံးက ရွှေငွေ ဖြစ်တယ်၊ ဒီဓာတ်လုံးက အသက်ရှည်တယ်၊ ဒီဓာတ်လုံးက ကာယသိဒ္ဓိ၊ ဒီဓာတ်လုံးက ပီယသိဒ္ဓိ ပေါက်နေတယ်၊ မင်း အလိုရှိတာကို ယူ’ ဟု ဆို၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ခေါင်းခါကာ ညည်း၏။ ထို့နောက် ထိုကိုယ်တော်သည် ပြာအမျိုးမျိုးကို ပြု၍ အာနိသင်အမျိုးမျိုးကို ပြောပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ပေးပြန်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မလိုဟု ခေါင်းခါငြင်း၏။

ကိုယ်တော်သည် တစ်ဖန် သူ့နောက်သို့လိုက်ရန် ခေါ်၏။ ‘မင်း ငါ့နောက်လိုက်လို့ သုံးနှစ်ရှိရင် မနောမယိဒ္ဓိ တန်ခိုးကို ရရမယ်’ ဟု ဆို၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မလိုက်လို့ ဆို၍ ဤသို့ စကားအချီအချ ဖြစ်နေ၏။

‘မင်း ဘာကြောင့် ကျောင်းမှာ နေသလဲ’

‘ပညာသင်ဖို့ နေပါတယ်၊ ကိုယ်တော်မှ ပညာမတတ်ဘဲ ဘာသိမလဲ’

‘မင်းအား ပညာသင်ပေးတဲ့ ဆရာတောင် ဓာတ်လုံးတစ်လုံးကို ဖြစ်အောင် မထိုးနိုင်ဘူး’

‘ကိုယ်တော် ... တစ်လက်မ အနားရှိတဲ့ စတုရန်းတစ်ခုကို မလုပ်တတ်ဘူး’

‘မင်း အတော်ကတ်တဲ့လူ’

‘ကိုယ်တော် သတိထား စကားပြောမှပေါ့။ ကိုယ်တော် ဝတ်တဲ့ သင်္ကန်းကို ဖြစ်အောင် ရက်တဲ့ ချည်တစ်ပင်ကိုတောင် ကိုယ်တော် ဖြစ်အောင် မဆွဲနိုင်ဘူး။ ယုတ်စွအဆုံး ကိုယ်တော် ငှာမင်းရည်ခန်း မချက်တတ်ဘူး’

‘မင်း အတော်ဖျင်းတဲ့လူ’ ဆိုကာ ထိုကိုယ်တော်သည် ပြန်ကြွသွားလေသည်။ ညနေ နေဝင်ဖျိုးဖျသော် ဦးသုမနနှင့် ကိုရင်လွန်းပြေသည် ရောက်လာ၍ ထိုအကြောင်းကို ပြောပြရာ၊ ဦးသုမနမှာ ထိုကိုယ်တော်ကို တွေ့လို တွေ့ငြားနှင့် လိုက်၍ ရှာလေသေးသည်။

ထို့နောက် ငါးရက်ခန့်အရှိတွင် ကိုယ်တော်တစ်ပါးသည် ရောက်လာပြန်၏။ ထိုကိုယ်တော်နှင့် ဦးသုမန ကိုယ်တော်သည် တီးတိုး တိုင်ပင်နေကြ၏။ ထိုနေ့ နေဝင်လတ်သော် ဦးသုမနသည် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်၍ ‘ပဏ္ဍိ၊ သင်္ချိုင်းကို လိုက်ခဲ့ပါ’ ဟု ခေါ်၍ ဤသို့ စကားဖြစ်နေကြ၏။

‘ဘာကိစ္စ’
 ‘တို့ သင်္ချိုင်းသွားပြီး ဆေးကြိတ်မလို့’
 ‘ဘယ်လိုဆေးလဲ’
 ‘မျက်နှာပွင့်ဆေး ...’
 ‘ဟာ ... ကိုယ်တော့်နယ်’
 ‘ပဏ္ဍိက ဗယ့်ဘူး ထင်တယ်’
 ‘ကိုယ်တော့်သဘောကိုပဲ ပြောစမ်းပါဦး’
 ‘စနေသမီး၊ စနေနေ့မှာ ဆုံးလို့ အသုဘချပြီးပြီ။ ဒါကို သွားပြီး
 ဖုတ်သွင်းကာ ဖော်မယ်။-ဖော်ပြီး သနပ်ခါး အသွေးခိုင်းမယ်’
 ‘ဒါပဲလား’
 ‘သနပ်ခါး အသွေးခိုင်းပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပဉ္စင်းပါး ဘာမှမကျန်
 အလိမ်းခိုင်း၊ လိမ်းပြီးတော့ သနပ်ခါးအခြောက်မှာ ခွာအပေးခိုင်းမယ်’
 ‘ဒါပဲလား’
 ‘အေး ...’
 ‘ရယ်စရာ ဖြစ်နေပါ့မယ်’
 ‘ပဏ္ဍိနယ်ကွယ် ...’
 ‘အကျိုးကျေးဇူး ... က’
 ‘အဲဒီ သနပ်ခါးကို ရရင် ကူညီသျှိုကွယ်၊ ဘာမဆို ကိုယ့်သဘော
 အတိုင်းပဲ’
 ‘လိုက်တာပေါ့ ဘုရား’
 ‘မင်း ကြောက်တတ်သလား’
 ‘ဟာ ... လူသေကိုပဲ ကြောက်ရမယ်လို့၊ ကြံကြံဖန်ဖန်’
 ထိုသို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ည လူခြေတိတ်လောက်တွင် ဆင်များရှင်
 သင်္ချိုင်းသို့ သွားကြပြီ။ သင်္ချိုင်းသို့ရောက်သော် ထိုသူသေမ မြေပုံကိုပါ
 စည်းဝိုင်း ဝိုင်း၍ အာဂန္တု ဦးပဉ္စင်းက မန္တာန်စိပ်တော့ပြီ။ ထို့နောက် သနပ်ခါး
 ကျောက်ပြင်ပေါ်တွင် သနပ်ခါးတစ်တုံးကို တင်၍ ရေတစ်ခွက်ကို ကျောက်
 ပြင်နားတွင် ချထားသည်။
 အာဂန္တု ဦးပဉ္စင်းက ဂါထာရွတ်၍ ‘ထဟဲ့၊ ထွက်ခွဲ’ ဆိုကာ ကြိမ်လုံး
 နှင့် မြေပုံကို ရိုက်တော့ပြီ။

‘အဲဒီ သနပ်ခါးကိုသွေး၊ နှင့်အဝတ်တွေချွတ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးလိမ်း’ ဟု အာဏာပေးနေလေပြီ။

ကျွန်ုပ်ကား ထိုဘုန်းကြီးအသံကိုသာ တိတ်ဆိတ်သော သင်္ချိုင်း၌ ကြားရသည်။ အလောင်းမြှုပ်ထားသော မြေပုံကား နဂိုအတိုင်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မချွတ်ယွင်း။ ကြာသော် ကျွန်ုပ် အိပ်ငိုက်လာ၍ စည်းဝိုင်းအတွင်း မြေပြင် တွင် အုတ်ခဲကို ခေါင်းအုံးကာ အိပ်လိုက်တော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ဘယ်လို ဘယ်လို ဖြစ်ပျက်မှန်းကို ဘာမှ မသိ။ ရွာထောင် ဘူတာမှ စစ်ကိုင်း ဘူတာကြီးသို့ ရှန်တီမ်လုပ်ရန် မီးရထားခေါင်းတွဲ လာမှ နိုးလာ၍ ညကအဖြစ်ကို သတိရပြီးလျှင် “ဟင် ... ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး ငါ့ကို ထားခဲ့ပြီး ဘာကြောင့် ပြန်သွားပါလိမ့်မလဲ” ဟု တွေးဆကာ သနပ်ခါးတုံး နှင့် ရေခွက်ကို ယူပြီးလျှင် ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းသို့ ရောက်သော် ကျွန်ုပ်ကို ဦးသုမနက ရေမန်းနှင့် ဆီးပက် ပြီး ‘ပုဏ္ဏိ မင်းဘာဖြစ်သလဲ’ ဟု မေး၏။ ‘တပည့်တော် ဘာမှမဖြစ်’ ဟု ပြောပြီးသော် ကျွန်ုပ်သည် ဆွမ်းခံသွားရန် ပြင်တော့ပြီ။ ကိုရင်ကြီး လွန်းပြေ ကား သူ့အိမ်သို့ပြန်၍ ဆွမ်းစားသည်။

ဆွမ်းခံပြန်၍ ဆွမ်းစားပြီးသောအခါ မိမိတို့ တွေ့ခဲ့ရသည့် အကြောင်း ကို ပြန်ပြောချင်နေသည့် ကိုယ်တော်နှစ်ပါးနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ စကား ပြောနေကြတော့သည်။

‘မြေပုံကို ဂါထာမန်းပြီး ဆေးကြိမ်လုံးနှင့်ရိုက်တော့ မြေကြီးဟာ ပွ ... ပွ လာတယ်’

‘ဟာ ...’
‘မဟာနဲ့ ပုဏ္ဏိ နားထောင်ဦး၊ ဒါနဲ့ ကောင်မ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ မြေပုံထဲက ထ လာတယ်’

‘ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ တပည့်တော် ဘာမျှ မမြင်’

‘ဟဲ့ ပုဏ္ဏိ၊ ဘယ်နှယ် မမြင်ဘူးလို့ကွယ်။ ဒါနဲ့ သနပ်ခါးအသွေး ခိုင်းတော့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး သနပ်ခါးသွေးတာ တော်တော်ကို ရတယ်’

‘ကိုယ်တော့်နှယ် ... ကြံကြံဖန်ဖန် သနပ်ခါးတုံးမှာ သွေးရာ ပွန်းရာ ဘာမှ မရှိပါလား’

‘ဟာ ... နာနာဘာဝ ဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ နားထောင်ဦး၊ ဒါနဲ့ နှင့်အဝတ် တွေချွတ် ဆိုတော့ မချွတ်ဘဲ မျက်ထောင်နီနီကြည့်ကာ ခုခံနေတယ်။ ဆေး

ကြိမ်လုံးနှင့် ရိုက်မယ်လုပ်တော့မှ အဝတ်တွေကိုချွတ်၊ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း သနပ်ခါးကို တစ်ကိုယ်လုံး လိမ်းတယ်’

‘ဟာ ... တပည့်တော် ဘာမျှ မမြင်၊ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး’

‘မင်း အိပ်ပျော်နေပြီ။ ဒါနဲ့ သနပ်ခါးခြောက်တော့ ဣဒြစ်ပေး ဆိုတော့ မပေးတော့ဘူး။ တကတဲ ... ဧရာမကောင်မကြီး ဖြစ်လာပြီး တို့နှစ်ပါးကို ဖမ်းမယ် လုပ်တော့တယ်’

‘ကိုယ်တော်တို့ ဆေးကြိမ်လုံးနှင့် ရိုက်ပါလား’

‘အာကကောင်မကွယံ၊ ဆေးကြိမ်လုံးကို ရုတ်တရက် လုယူပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ ဘယ်ရောက်မှန်း မသိ၊ သွားရှာရဦးမယ်’

‘နေပါစေတော့၊ အလကားကြိမ်လုံးပဲ’

‘ဟာ ... ကိုးသင်္ချိုင်းမှာ စီရင်ထားတဲ့ ဆေးကြိမ်လုံးကွ’

‘ကိုင်း ကိုယ်တော်တို့ ဘာဖြစ်သလဲ’

‘အဆုံးမှာ တို့ သူ့ကို မနိုင်လို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့ရတယ်’

‘တပည့်တော်ကို ဘာကြောင့် ထားခဲ့သလဲ’

‘မင်းက သိပ်အအိပ်ကြီးတာကိုးကွယံ’

... ..

နေ့လယ်ရောက်သော် ကျွန်ုပ်သည် သင်္ချိုင်းသို့ သွား၍ သနပ်ခါး ကျောက်ပြင်နှင့် ဆေးကြိမ်လုံးကို ယူပြီးလျှင် ပြန်လာရာ မီးရထားလမ်းနားတွင် ဒကာမကြီး ဒေါ်ခက်နှင့် ၎င်း၏သမီး ငွေစိန်ကို တွေ့၍ ဤသို့ စကားဆိုပြန်၏။ ငွေစိန်ကား အတော်ချောသော မိန်းကလေး ဖြစ်၏။ ဦးသုမန၏ ဆွမ်းခံအိမ်က ဖြစ်၏။

‘ကိုရင့်လက်ကလည်း ကြိတ်တုတ်နဲ့၊ သနပ်ခါး ကျောက်ပြင်နဲ့’

‘ကိုရင့် ပြုံးမနေနဲ့၊ ဒီသနပ်ခါးကျောက်ပြင်ဟာ ဘုန်းဘုန်းက ဆေးသွေးစရာလို့လို့ဆိုပြီး မနေ့က ငှားသွားတဲ့ ကျောက်ပြင်ပါလား၊ ဘယ်ကယူလာသလဲ’

‘ဘုန်းကြီးထံ လျှောက်ကြည့်လေ’

ထိုသို့ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်လည်း စကားကို မဆက်ခံတော့ဘဲ ကျောင်းအမြန် သုတ်ခြေတင်ရလေတော့ပြီ။

... ..

ကိုရင်လွန်းပြေကား ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး ပြောသောစကားကို အတော်ပင် ယုံဟန် တူ၍ 'ကိုရင်ပဏ္ဍိ၊ ကိုရင် ဘာမှ မမြင်ဘူးလား' ဟု မေး၏။ ကျွန်ုပ်လည်း 'ကိုရင် ... သူတို့ အလကား လိမ်တာ၊ ညာတာ၊ ဘာမှ မဟုတ်၊ ကျုပ် သူတို့ပြောတာကို တစ်ခုမျှ မမြင်' ဟု ပြောတော့ပြီ။

'ကိုရင်ပဏ္ဍိ အိပ်ပျော်နေလို့ ဖြစ်တော့မပေါ့'

'ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ သနပ်ခါးကျောက်ပြင်မှာ ကြည့်၊ သနပ်ခါးတုံး မှာ ကြည့်၊ သွေးရာ ဘာမှမရှိ။ လောကမှာ ဒီလို လိမ်ညာနေတာပဲ။ ကျုပ် တို့မှာ ကျစရာရှိရင် အကုန်ကျမယ်။ မကျတောင် ကျုပ်တို့က သူတို့ကို အထင်ကြီးပြီး ကြည့်ညှိလာမယ်'

ဘယ်လိုလူစားများနှင့် ဘယ်လိုခေတ်မှန်း မသိ။ ထိုသို့သော ပုဂ္ဂိုလ် များသည်လည်း အောက်တန်းစား လူများက ယုံကြည်ကြ၍ အတော်ပင် စားလမ်းချောင်၏။ တန်ဖိုးလည်း ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ပြန်ရန် စရိတ် မရှိသဖြင့် စစ်ကိုင်း ခပ်တောင် ဦးသူမန၏ကျောင်းတွင် ကိုရင်ကြီး ဝတ်နေ ၏။ မည်ကဲ့သို့သော အမျိုးအစားများနှင့် တွေ့ရသည်ဟု မသိ။ ရယ်ဖွယ်ရာ များနှင့်သာပါ တကားဟု ကျွန်ုပ် ထင်၏။ သူပြောလူပြောကား အဟုတ် အဟုတ်လိုလိုပင် ထင်စရာဖြစ်၍ နားထောင်၍လည်း ကောင်း၏။ ကိုယ်တိုင် တွေ့ရသော်ကား အလကားဟာများသာ ဖြစ်နေ၏။

ဦးသူမနကျောင်းသို့ ဓာတ်လုံးကိုယ်တော်၊ အင်းကိုယ်တော်တို့ ခဏ ခဏ ရောက်လာ၏။ သို့ရာတွင် ချေချောင်င် တတ်စွမ်းသူ ဟူ၍ တစ်ဦးကိုမျှ ပင် မတွေ့ခဲ့ပေ။ တစ်နေ့သော် ဦးသူမနထံသို့ပင် ဥစ္စာသိုက် လိုက်နေသော ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး သင်္ကန်းညစ်ထည်းထည်းနှင့် ရောက်လာပြန်၏။ ထို ကိုယ်တော်နှင့် ဦးသူမနသည် တိုင်ပင်၍ ခပ်တောင်နှင့် မြောက်ရေးကြီး အကြား တောစပ်ကလေး တစ်ခုတွင် အကာမရှိသော ဇရပ်အိုကလေး ရှိ၏။ ထိုဇရပ်မှာ တစ္ဆေခြောက်သည် ကျော်ကြား၏။ ထိုဇရပ်သို့ နေ့အချိန်မှာပင် လူခေါင်သောကြောင့် မသွားဝံ့ကြပေ။

ထိုဇရပ်အနီး၌ သိုက်စာကျ၍ သိုက်တူးရန် စီစဉ်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်ကား မယုံ။ အလကား ညာတေးရှင်းဟု ယူဆ၏။ သို့သော် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်နေ၍ ဘုန်းကြီး၏ အလိုကို လိုက်လျောရ၏။ သိုက်ဆရာဘုန်းကြီးက သိုက်အတွင်းမှာ ကြေးပုရိုက်တစ်ခု ရှိ၏။ ထိုကြေးပုရိုက်ကိုရသော် သိဒ္ဓိ ပေါက်ရန် သေချာသည်ဟု ဆို၏။

သို့နှင့် ညလူခြေတိတ်တွင် သိုက်တူးရန် သွားကြပြီ။ သိုက်တူးသော အခါ မုန့်ဖြူ မုန့်နီအပြင် အမဲ၊ ငါးတို့ကိုလည်း ပ သ ရသေးသည်။ သိုက် ဆရာ ကိုယ်တော်သည် စည်းချက်ဖြင့် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းပြီးသော် 'သိုက်စောင့်၊ ဥစ္စာစောင့် မနောင်ယုက်နှင့်' ဟု ဆို၍ တူးစေ၏။ တူးသူတို့ တူးကြ၏။

'မင်းက ဘာလဲ၊ တို့ဘုန်းကြီးနှင့် ရွှေငွေမဆိုင် ဆိုတာ မှန်တယ်။ တို့ ကြေးပုရိုက်ကို လိုလိုလာတယ်' ဆိုသော သိုက်ဆရာ၏ စကားကို ကြားရ၏။ အခြား ဘာမျှ မမြင်၊ ဘာမျှ မကြားရ။ တူး၍မှ မိနစ် နှစ်ဆယ် လောက်ပင် ကြာမည် မထင်၊ သိုက်ဆရာ ဘုန်းကြီးက စ၍ ပြေးတော့၏။ ဦးသုမနုလည်း ပြေးတော့၏။ တူးသူများလည်း ရမိရရာဆွဲ၍ ပြေးကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျန်ခဲ့သော တူးရွင်းတစ်ချောင်းနှင့် လက်ဆွဲမီးအိမ်ကို ကျွန်ုပ် ယူ၍ နောက်က လိုက်လာရ၏။

ကျောင်းသို့ရောက်သော် 'ဘာဖြစ်ကြသေးလဲ' ဟု မေး၏။ ဦးသုမနု က 'မင်း မမြင်ဘူးလား' ဟု မေး၏။ 'ဘာမျှ မမြင်' ဟု ကျွန်ုပ်က လျှောက် ၏။ ထိုအခါ သိုက်ဆရာ ကိုယ်တော်က ဤသို့ ပြောပြ၏။

'အတော်ကိုဆန်းပြီး ကြမ်းတဲ့သိုက်။ တူးလိုမှ တူးရွင်းကို နှစ်ချက် သုံးချက် ချကာ ရှိသေး၊ ဥစ္စာစောင့်ကောင်မ ရောက်လာပြီး ...' 'ကိုယ်တော် မဟုတ်တာကို မပြောပါနှင့်' ဟု ကျွန်ုပ်က ဆို၏။ ဦးသုမနုက 'ဟုတ်တယ် ကွယို ပဏ္ဍိရဲ့' ဟု ထောက်ခံ၏။ တူးသူ သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက် ကလည်း ဟုတ်ပါတယ်ဟု ထောက်ခံ၏။ ထိုကိုယ်တော်ကား ဆက်၍ ညာပြန်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ယနေ့တိုင် ထင်၏။

'မင်းတို့ မြင်ရတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ချောလည်း အတော်ချောတယ်။ သူဟာ သည်သိုက်ကို အုပ်စိုးနေတဲ့ ဘုရင်မတဲ့။ ဘုန်းကြီးနှင့် ငွေနှင့် မလျော်ပါဘူး တဲ့။ ကျုပ်က တို့သိတယ်၊ ကြေးပုရိုက်ကို လိုလို လာတယ်ဆိုတော့ တကယ့် ကောင်မ။ ဟာ ... ဟာလို့ ရယ်ပြီး ဟောဒါကြီး ရလိမ့်မယ် ဆိုကာ မတော် တရော် လုပ်ပြတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ်တော် မမြင်ဘူးလား' ထိုအခါ ဦးသုမနုနှင့် တူးသူ တစ်ယောက်က မြင်ကြောင်းနှင့် ပြောသည့်အပြင် ကြား ကြောင်း ပြောကြ၏။ သိုက်ဆရာ ကိုယ်တော်ကား တကယ့်ကိုယ်တော်၊ ဇွတ် ဆက်ကာ မရှက်ဘဲ ပြောပြန်၏။

'ဒီကောင်မ ပျောက်သွားပြီး ဘိုးသူတော် ရောက်လာတယ် မဟုတ် လား။ သူက သနားလို့ပြောတာ၊ မတူးကြနှင့်လို့ ဆိုတယ်။ ကျုပ်က သွား၊

ဘိုးသူတော် လာမရှုပ်နှင့်၊ ဆေးကြိမ်လုံးနှင့် အုပ်ရမလားလို့ ဆိုတော့ ဘိုးသူတော်ဟာ ကောင်းပြီ ဆိုကာ ပျောက်သွားတယ်။ ဒါကိုတော့ မြင်ကြကြားကြတယ် မဟုတ်လား' ဟု ဆို၏။

ကျွန်ုပ်က 'ကိုယ်တော် ပြောတာတွေဟာ တစ်ခုမျှ မဟုတ်၊ ဘာကိုမှ တပည့်တော် မမြင်၊ ဘာကိုမှ တပည့်တော် မကြား' ဆိုရာ တူးသူနှစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်၏စကားကို ထောက်ခံ၏။ ဦးသူမနနှင့် တူးသူ တစ်ယောက်က သိုက်ကိုယ်တော် ပြောသလို ဟုတ်ကြောင်း ပြော၏။

ထိုကိုယ်တော်ကား ဤသို့ ဆက်ကာ ပြောပြနေ၏။

'ဘိုးသူတော် ပျောက်သွားရင်ပဲ ဘီလူးတစ်ကောင်ဟာ လက်လေးဖက်နှင့် မီးစကြာကို ကိုင်၍ မြွေကြီးကိုစီးပြီး ရောက်လာတယ်။ ကျုပ်လည်း မတတ်နိုင်တော့လို့ ပြေးရတာပဲ။ သိပ်ကို ကြမ်းတဲ့သိုက်'

ထိုအခါ 'ကိုယ်တော် ပြောလိုသာ ကြားရတယ်၊ တပည့်တော် ဘာမှ မမြင်' ဟု ကျွန်ုပ်က ဆိုရာ တူးသူနှစ်ယောက်က ထောက်ခံ၏။ ထိုကိုယ်တော်က 'ဒါဖြင့် မင်းတို့ ဘာကြောင့် ပြေးပြီး လိုက်လာသလဲ' ဟု မေး၏။

ထိုအခါ 'ကိုယ်တော်က အရင်ပြေး၊ နောက် ဦးသူမနက ပြေး၊ နောက် ငထိုက်က ပြေးတော့ တပည့်တော်တို့လည်း ပြေးတာပဲ။ ကိုယ်တော် ပြောတာကို တပည့်တော်တို့ ဘာမျှ မမြင်' ဟု ဆို၏။ ဦးသူမနနှင့် ကိုထိုက်က ထိုကိုယ်တော် ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ကြောင်းကို သေချာစွာ ထပ်မံ ပြောပြနေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း သုံးယောက်၊ သူတို့လည်း သုံးယောက်၊ ကျောင်းတွင် ဆုံးဖြတ်မည့်သူ မရှိဘဲ ငြင်းနေကြရ၏။ ကိုရင် လွန်းပြေကြီးကမူကား 'ကိုရင်ပဏ္ဍိနှင့် ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကို ဥစ္စာစောင့်က ကွယ်ဝှက်ထားလို့ ထင်ပါရဲ့' ဟု သိုက်ဆရာ ကိုယ်တော် ပြောခြင်းကို သဘောကျသယောင် ဆို၏။

သိုက်ဆရာ ကိုယ်တော်ကား 'ကျုပ် သိပြီ ... သိပြီ ... သိပြီ။ နောက် တစ်ခါ လာပြီး သေသေချာချာ တူးမယ်။ ဆေးဖယောင်းတိုင် မပါခဲ့လို့' ဟု ဖြီးလေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်ကား ဩော် ... ကြောင်တောင်လိမ်တာပဲ ... ဟု မှတ်သားထားလိုက်ပေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုရင်လွန်းပြေသည် ကျောင်းဖွင့်ခါနီး၍ လူထွက်တော့

ပြီ။ ကိုဝလည်း လူထွက်လာပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝနှင့်လိုက်၍ ကိုဝအိမ်တွင် တစ်နေ့ နေ၏။ ထိုနေ့ညနေတွင် ကိုဝနှင့် မီးရထားက ကြေးနန်းစာရေး ချယ်ရီတို့သည် ချယ်ရီတို့အိမ်၌ စကားပြောဆိုနေ၏။ ထိုခဏတွင် ဘုန်းကြီး တစ်ပါးနှင့် ရှစ်နှစ်သားခန့်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်သည် ချယ်ရီအိမ်သို့ ဝင်လာပြီးသော် 'ငါ့ကို ရာဇဝတ်အိမ်ကို ဖြစ်စေ၊ အရေးပိုင်ထံ ဖြစ်စေ လိုက် ပို့စမ်းကွယ်' ဟု ခပ်ခန့်ခန့်နှင့် ပြောလေသည်။

ကိုဝနှင့် ချယ်ရီသည် မပို့ဝံ့ချေ။ ထိုသို့နှင့် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် ဘုန်းကြီးကို ဝတ်ပြုထားရာ၊ ဘုန်းကြီးသည် တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် ဟိုကြိမ်း သည်ကြိမ်း၊ မင်းကြီး၊ အရေးပိုင်၊ ရာဇဝတ်ဝန် မလွတ်။ စစ်ကိုင်းက တောင်စောင့်နတ်၊ မြို့စောင့်နတ်များတို့ကိုလည်း မလွတ် ဆဲဆိုကာ ရှိလေ သည်။ ဘယ်လို ဘုန်းကြီးမှန်း မသိ။ ကျွန်ုပ်ကား "ဟ ... ကိုဝ၊ ချယ်ရီ တို့နှင့် ဘုန်းကြီးတော့ တွေ့ပြီ" ဟု အောက်မေ့ တွေးဆနေ၏။

တော်တော် ညဉ့်နက်ချိန်ကျမှ ဘုန်းကြီးသည် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း ခြင်းမှ ရပ်၍ ကိုဝအား 'ဘာလိုချင်သလဲ' ဟု မေး၏။ ကိုဝက 'မျက်နှာနှင့် ဆေး လိုချင်သည်' ဟု ပြော၏။ ချယ်ရီကို မေးရာ ချယ်ရီက 'စစ်ကိုင်းမှာ ရုံပိုင်ကြီး ဖြစ်ချင်သည်' ဟု ပြော၏။ ဘုန်းကြီးက 'ဟဲ့ ... တခြား သည့် ထက် ကောင်းတာကိုတောင်း' ဟု ဆို၏။ ကိုဝတို့နှစ်ယောက်ကလည်း မူလ တောင်းဆိုချက်ကိုပဲ တောင်း၏။ ဘုန်းကြီးသည် ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်အား ရေမန်းတစ်ခွက်စီ တိုက်၏။

ကိုဝနှင့် ချယ်ရီသည် ဘုန်းကြီးလိမ်နှင့် တွေ့နေချေပြီဟု ကျွန်ုပ် ထင်၏။ ၎င်းတို့သည် နံနက်စောစော ဘုန်းကြီးအား ဆွမ်းကပ်ပြီးနောက် ရွှေကြက်ယက်သို့ ကူးသော မီးရထားသင်္ဘောပေါ်သို့ လက်မှတ်ယူပြီးသော် ပို့လိုက်၏။ လက်မှတ်မှာ ရှမ်းစုဘူတာသို့ အရောက် ဖြစ်၏။

သင်္ဘောထွက်လျှင်ပင် ပုလိပ်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်များ ရောက်လာ၍ 'ဘုန်းကြီးတစ်ပါး မလာဘူးလား' ဟု မေး၏။ ချယ်ရီက 'ခုပ် ရှမ်းစုဘူတာထိ လက်မှတ်ခံပေးပြီးနောက် သင်္ဘောပေါ်သို့ ပို့လိုက်ပြီ' ဟု ပြော၏။ ပုလိပ် များသည် သင်္ဘောကို မဆိုက်သေးရန် တားထား၍ ၎င်းနှင့် ရွှေကြက်ယက် ခေတ္တဘူတာသို့ ကူးလိုက်ကြ၏။ ရောက်မှ သင်္ဘောကို ဆိုက်စေ၍ ဘုန်းကြီး ကို စောင့်ဖမ်းကြရာ ထိုဘုန်းကြီးနှင့် ကလေးကို မတွေ့တော့ဟု ပြောကြ လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘယ်လိုဟာမျိုးနှင့် တွေ့ရပါလိမ့်မလဲ။ လောကသည် အလွန်ရှုပ်ပါကလား၊ အမျိုးမျိုး ရှုပ်ထွေးပွေလီလှပါကလား၊ ဘာကြောင့် ရှုပ်ပါလိမ့်မလဲဟု စဉ်းစားရာ မရချေ။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ငွေတစ်ကျပ် တစ်ပြားမှ မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် နံနက် ခုနစ်နာရီလောက်တွင် မခမက ကျွေးသော ဝဲပြုတ် ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ လက်ဖက်ရည်ဖန်တို့ကို စားသောက်ပြီးသော် မည်သူ့ကိုမျှ၊ မည်သို့မျှ မပြောဘဲ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် ကျွန်ုပ်သည် မင်းကွန်း ကျွန်ုပ်၏ ဦးလေးတော် ဦးပဉ္စင်းရှိရာသို့ ခြေကျင် ထွက်ခွာလာရလေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ် ကျွန်ုပ်၏ဦးလေးတော် ဘုန်းကြီး၏ကျောင်းသို့ ရောက်သော ညမှာပင် အငြိမ့်လူရွင်တော် ကိုချစ်ဖွယ်ကြီး ဒုလ္လဘာရဟန်း ဝတ်ရာမှ မထွက်လို၍ အငြိမ့်မင်းသမီး မစိန်သုံက ငိုကာ အသနားခံ တောင်းပန်နေခြင်းကို တိုက်အုပ်ဘုန်းတော်ကြီး၏ကျောင်းတွင် တွေ့ရပေတော့ပြီ။ နောက်ဆုံး ဒုလ္လဘာရဟန်း ဦးချစ်ဖွယ်ကြီးသည် မယားဟောင်း အငြိမ့်မင်းသမီး၏ ကန္တကလျနှင့် မျက်ရည်ကို နိုင်အောင် မတိုက်နိုင်ခြင်းကြောင့် လူဝတ်လဲရလေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်လည်း ဤသည် သဘောသွားတစ်မျိုး၊ လောကမှာ အမျိုးမျိုး ပါတကားဟု မှတ်သားကာ ဦးလေးတော် ဘုန်းကြီးကျောင်းက သင်ဖြူးတစ်ချပ်၊ ခေါင်းအုံးတစ်လုံး၊ လမ်းတွင် နတ်စင်များက ယူခဲ့သော ငွေကို ယူ၍ နောက်တစ်နေ့တွင် မန္တလေး နော်မန်ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းဖွင့်ရန် လေးရက် လိုပေသေးသည်။ ကျောင်းမှာ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းသာ ကိုယ်ထီးကပ္ပာလာ အဖြစ်နှင့် ရောက်နှင့်နေပေသည်။

အခန်း [၂၆]

ကျောင်း၌ မင်းလောင်းပေါ်ခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခါ၌ ဘိုင်ကျနေသည့် သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အိမ်ကလည်း ငွေမရောက်လာသေး။ ကျွန်ုပ် ငွေရှာလျှင်လည်း ရနိုင်သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ရေးအတွက် ကျွန်ုပ်၏ ငွေရှာပုံသဘောကို ကျွန်ုပ် ရှက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်း၏ အရှေ့ပေါက်တွင် ထိုင်ကာ တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားနေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းရေးထက် ကျွန်ုပ် ယူလာခဲ့သော ကျောင်းက သင်ဖြူးတစ်ချပ်၊ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးအတွက် ကျွန်ုပ်မှာ အတော် ဝန်လေးနေတော့ပြီ။ ကျောင်းပေါက်ဝအနီးရှိ မန်ကျည်းပင်မှ ရွက်နုပေါက်စကလေးများသည် ကျွန်ုပ်ကို ကရော်ကမည်နှင့် လှောင်သလို ပြောင်သလို ရှိနေပေပြီ။

ထိုအတွင်း ကျွန်ုပ်၏အနီးတွင် မြင်းရထားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာ၍ ရထားပေါ်မှ မိန်းမတစ်ယောက်သည် ဆင်းလာပြီးသော် ‘မောင် ဘာပိုင်နေသလဲ’ မေးသည်။ ကျွန်ုပ် ပြန်မပြော။ ထိုမိန်းမက ‘မောင် အဒေါ်အိမ်လိုက်ခဲ့ပါ’ ဟု ခေါ်သည်။ ကျွန်ုပ် ခေါင်းခါသည်။ ထိုမိန်းမကြီးသည် ကျွန်ုပ် ပိုက်ဆံပြတ်လပ်နေကြောင်းကို သိသလိုပင် ငွေနှစ်ဆယ် ထုတ်ပေးသည်။ ယူရန် ကျွန်ုပ် အမ်းနေသည်။ ထိုအခါ ထိုမိန်းမကြီးသည် ထပ်၍ ငွေစက္ကူတစ်ဆယ်တန်သုံးချပ် ထပ်ပေးသည်။ ထိုထက် ထပ်၍ ပေးမည်ကို လန့်သဖြင့် ကျွန်ုပ် ထိုငွေကို လက်ခံယူလိုက်ရသည်။ ထိုမိန်းမကြီးသည် အရင်က ကျွန်ုပ်နှင့် ရင်းနှီးသော ဗိုလ်ကတော်ကျကြီး ဖြစ်၍ ‘ဒေါ်ဒေါ် မျှော်နေမှာပဲ’ ဆိုကာ ရထားပေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

ဗုဒ္ဓဘုရား၏

ထိုဖြစ်ပုံကို ဒေါ်ပုံ၏ ကောင်မကလေးတစ်ကောင်က မြင်ပြီး ဒေါ်ပုံ ကို ပြောသည် ထင်ပါရဲ့။ ဒေါ်ပုံသည် ဒရောသောပါးနှင့် ဆင်းလာပြီးသော် ကျွန်ုပ်ကို ကသောကမျောနှင့် ဤသို့ ရန်ထောင်လေပြီ။

‘မင်း ဘယ်တုန်းက ရောက်လာလဲ။ ဒေါ်ဒေါ်က ရှက်တယ်။ ဘာကြောင့် သူများပေးတဲ့ငွေကို ယူရသလဲ။ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ မင်း ငွေလိုသလောက် ပေးနိုင်တယ်။ ဘယ်မှာသွားပြီး တေလေလုပ်နေသလဲ။ ခု ဘယ်က လာသလဲ။ ခေါင်းမှာလည်း ခေါင်းတုံးပြောင်လို့။ လိုကွင်း အကျိက်လည်း ညစ်ပတ်လိုက်တာ’

‘ခင်ဗျား ရန်မထောင်ပါနှင့်ဗျ၊ ရော့ ကျွန်တော့်ဖို့ အိပ်ရာ အိပ်ခင်း ဝယ်ပေးစမ်းပါ’ ဆိုကာ ငွေသုံးဆယ် ထုတ်ပေးရာ ဒေါ်ပုံသည် လက်မခံဘဲ နေ၍ ‘အဒေါ်က ဝယ်ပေးရင် ကျွန်တော် မယူ’ ဆိုသဖြင့် ဒေါ်ပုံသည် ငွေသုံးဆယ် ယူသွားလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ခေတ်သဘော စဉ်းစား၍ လူ့လောက တံခါးပေါက်ကို ကြည့်မိပြီ။ ငွေရှားသူများမှာ ရှား၍ ပေါသုမှာ ပေါသည်။ ဘယ်လိုလူမှာ ပေါသလဲ။ အလုပ်အကိုင် ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် အလုပ်လုပ်ရသူမှာ လုပ်ရ၍ သက်သက်သာသာနှင့် ငွေရွှင်သူမှာ ရွှင်နေသည်။ ဟယ် ... ခေတ်၊ သင်ခေတ်သည် ညစ်ပတ်သလော၊ တောက်ပြောင်သလော။ ခေတ်၏ ပွေလီရှုပ်ထွေးမှုများသည် လောကကို တန်ဆာဆင်နေလေတော့ပြီ တကား။ ထိုတန်ဆာတို့ဖြင့် လောကသည် တောက်ပြောင်သလို ပင် ရှိနေပါတကားဟု တွေးကာ ကျွန်ုပ်သည် ခေတ်ကို စက်ဆုပ်မိသည်။

ထိုအတွင်း မြီးရှည်သည် ရောက်လာ၍ မြီးရှည်နှင့် ဝက်ခြေထောက် သုပ်ကို ကျွန်ုပ် စားနေလေပြီ။ ထိုခဏမှာပင် လှပသော ပါးအို့နို့၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ခါးသေးရင်ချို ကောင်မကလေး တစ်ကောင်သည် အိပ်ရာလိပ်ကြီး ဧရာမကို ရွက်၍ ကျွန်ုပ်ထံ လာပို့တော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းလည်း ဝပြီဖြစ်၍ ထိုအိပ်ရာလိပ်ကြီးကို ကျောင်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်သွားပြီး ခုတင်ပေါ်၌ မြေချလိုက်ရာ အိပ်ရာလိပ်တွင်းမှာ ပိုးလိုကွင်းတစ်ကွင်း၊ ဖဲလိုကွင်းတစ်ကွင်း၊ ပါတီတ်လိုကွင်းတစ်ကွင်း၊ ရုပ်အကျိန်စစ်ထည်၊ အပေါ်အကျိန်စစ်ထည်၊ စွပ်ကျယ်နှစ်ထည်၊ ငွေငါးဆယ်တို့ကို တွေ့ရပြီ။ ကျွန်ုပ် ဒေါ်ပုံကို တော်တော်ပင် ဒေါသထွက်မိသည်။

၎င်းတို့ကို ငါ သုံးစွဲထိုက်သလားဟု ကျွန်ုပ် စဉ်းစားသည်။ ကျွန်ုပ်

ငယ်ငယ်က အဖေနှင့်အရီး ပြောသော၊ ကျောင်းတွင် ပေစာစုတ်မှ ဖတ်ဖူးသော “ငမဲကျွန်” အကြောင်းကို ပေါ်လာပြီ။ ငါ့အတတ်ပညာစွမ်း၊ ဉာဏ်စွမ်းကြောင့် သူတို့မှာ ဓနသိဒ္ဓိ ဖြစ်နေ၍ သူတို့ ငါ့ကို ပူဇော်သည်။ မြတ်စွာဘုရားပင်လျှင် သိရှိမာ၏ဆွမ်းကို အလှူခံသေးတာပဲ ... ဟု အောက်မေ့ကာ ၎င်းတို့ကို အသာဖယ်၍၊ သင်ဖြူးကို ခုတင်ပေါ်တွင် ခင်း၍ ဖယောင်းပုဆိုးကို သင်ဖြူးပေါ်က ခင်းသည်။ ၎င်း၏အပေါ်မှ မွေ့ရာစွပ်နှင့် မွေ့ရာကို ခင်းသည်။ မွေ့ရာစွပ် အပိုတစ်ခုလည်း ပါသည်။ ၎င်းအပေါ်မှ အိပ်ရာခင်းကို ခင်းသည်။ အိပ်ရာခင်း အပိုတစ်ခုလည်း ပါသည်။ စောင်နှစ်ထည်၊ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးတို့ကို အကျ ကျွန်ုပ် ထားသည်။ ဇာခြင်ထောင် ထောင်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာလိပ်ဟောင်း၊ သေတ္တာတို့သည် ဘယ်ကိုရောက်၍ ဘယ်ကို ပါသွားပြီးသော် ဘယ်သူ့ လက်ထဲမှာဟု မသိ။ ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းများကို ထည့်ရန် သေတ္တာ မရှိ။ သေတ္တာ ဝယ်ရမလား၊ ဗာဝယ်ရမလားဟု စိတ်ကူးသည်။ သေတ္တာဝယ်မိလျှင် သေတ္တာဟောင်းကို တစ်ယောက်ယောက် ထံက ပြန်ရသော် တစ်လုံး ပိုနေမည်။ ပိုပေစေလေ၊ ပိုလျှင် ချွတ်ကရားအား ပေးလိုက်မည်။ သို့မဟုတ် ကိုသာညိုအား ပေးလိုက်မည်။ ကုလားနှင့် သေတ္တာဟာ မတန်။ ဂုန်အိတ်နှင့်သာ တန်သည်ဟု ကြံဆပြီးသော် အဝတ်လဲ၊ အချို့အဝတ်ကို မွေ့ရာအောက်၌ ထားခဲ့ကာ ဈေးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် သံသေတ္တာဆိုင်၌ သေတ္တာတစ်လုံးကို ဝယ်၍ အဖိုးကို မေးရာ၊ ရောင်းသူ အစ်မက ဆယ့်ငါးကျပ် ဆို၍ ကျွန်ုပ် ငွေတစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ထုတ်ပေးရာ ရောင်းသူ အစ်မက ကျွန်ုပ်အား ငွေငါးကျပ် ပြန်ပေးသည်။

‘ဟင် ... အစ်မ ဒါ ဘာလဲ’

‘မောင်ကလေးဟာ သိပ်ရိုးတာကိုး၊ မိကောင်းဖခင်သား ပီသလိုက်တာ၊ အစ်မက သေတ္တာဖိုးကို တင်ဆိုတာ၊ မောင်ကလေးက မဆစ်၊ သေတ္တာဟာ တစ်ဆယ်သာ တန်တယ်’

‘အစ်မကလည်း ငွေငါးကျပ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ယူလို့ သူတောင်းစား ဖြစ်သွားမှာပေါ့’

‘ဟာ ... မောင်ကလေး မဟုတ်ဘူး၊ တန်ရာတန်ဖိုး၊ မောင်ကလေးဟာ သိပ်ရိုးတာကိုး’

ကျွန်ုပ်လည်း သေတ္တာကိုယူ၍ ပါးစပ်မှုတ် ဘာဂျာတစ်ခုကို ဝယ်ပြီး

သော် ရထားနှင့် ပြန်လာရင်း ဝါဟစ်ဆိုင်မှ ဘီစတိတ်တစ်ပွဲကို ဝယ်ကာ ထုပ်ယူခဲ့၏။ ဘီဟိုက်ပုလင်းအငယ် တစ်လုံးကိုလည်း ဝယ်ခဲ့၏။

ကျောင်းသို့ရောက်သော် ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းကလေးများကို သေတ္တာ ထဲ၌ ထည့်၍ ဟန်ကျပန်ကျ ကျောင်းသား ဖြစ်နေရပြန်ပြီ။ ဘီဟိုက်ပုလင်းကို ကျောင်းနား ဗိုလ်အိမ်တစ်အိမ်မှ ထမင်းချက်ကို အဖောက်ခိုင်းရသည်။

ကျောင်းမှာ ဒရဝမ်နှင့် မာလီသာ ရှိနေသေး၍ ဘာမှ မေးမရ။ အရက် သောက်ရန် ခွက်မရှိ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှာဖွေရာ ဘော်ဒါ ဆရာ အခန်း၌ ကျန်ခဲ့သော ရေခွက်တစ်လုံးနှင့် ရေတကောင်း တစ်ခုကို တွေ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရေခွက်ကို ကောင်းစွာ ဆေးကြော၍ ဟန်ကျပန်ကျနှင့် ကျောင်းပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ဧကစာရီ ဘီစတိတ် စားလိုက်။ အရက် သောက်လိုက်နှင့် နေရတော့သည်။ ကြည့်ညှိဖွယ်ရာပါပေ။

ပျင်းပျင်းရှိ၍ ပါးစပ်မှတ် ဘာဂျာကလေးကို မှတ်ရာ ဒေါပုံအိမ်က ကောင်မကလေးများက သီချင်း သံပြိုင် လိုက်ဆိုကြသည်။ ကျွန်ုပ်က 'ခင်ဗျား တို့ကို ကျွန်တော်က ခဲနှင့် ထုမှာဗျား' ဟု ဆို၍ သူတို့ တပျော်တပါး ဝါးခဲ ရယ်ကြသည်။

ဒေါပုံက 'ညည်းတို့ ငါ့မောင်ကလေးကို ရအောင် ယူနိုင်ရင် လက် ကောက် တစ်ရန်' ဟု ပြောတော့ပြီ။ ထိုစကားကို ကျွန်ုပ် ကြားရ၍ ကျောင်းပေါ်က နေ၍ 'ဒေါဒေါ၊ ဒေါဒေါ၊ ဟာမလေးတွေ သူတို့ဘာသာ နတ်သမီး ဖြစ် နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ဇာတ်မရှုပ်ချင်ပါနဲ့' ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်ကား ကျောင်းတွင် တစ်ယောက်တည်း အဖော် စားမြှောင် တစ်ချောင်းနှင့် နေရလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ဒရဝမ်နှင့် မာလီကို ခေါ်၍ ပိုက်ဆံ ငါးမူးစီ ပေးပြီးသော် 'မင်းတို့ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို မပျောက်စေနှင့်' ဟု ပြော ထားသည်။ သို့လင့်ကစား ကျွန်ုပ်၏ သေတ္တာကို ဘော်ဒါဆရာ အခန်းထဲမှာ ထည့်၍ ကျွန်ုပ်အခန်းကို သေ့ခလောက်နှင့် ခတ်ထားသည်။ ဒရဝမ်အား တစ်ပတ်တန် ဗလာစာအုပ် လေးအုပ်နှင့် ခဲတံတစ်ချောင်းကို အဝယ်လွှတ်လိုက် သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း။ ကျောင်းပေါ်၌ လမ်း လျှောက်နေလိုက်၊ ကျောင်းဝင်းထဲ၌ လမ်းလျှောက်နေလိုက်နှင့် ဇိမ်ကျနေ တော့ပြီ။ တစ်ခါတစ်ခါ ဇိမ်ကျနေရင်း "ငါ ကြီးလို့ မိန်းမယူရင် ငါ ကိုရင်

ဘဝတုန်းက ဆွမ်းခံအိမ်မှ ဒကာမကြီး၏သမီး ငွေစိန်ကို ယူမည်” ဟု တွေးမိသည်။ စိတ်ကူးဗျ ... စိတ်ကူး ...။

ထိုနေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် အုန်းထမင်း တစ်မတ်ဖိုး၊ အမဲကြော်တစ်တုံး နှစ်ပြား၊ ဗယာကြော် နှစ်ပြားဖိုး ညစာအတွက် အကြော်သည် ကုလားမကပြား ဒေါ်ကျောထံမှ ဝယ်ရာ ‘လက်ဖက်ရည်အိုး ယူသွား’ ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ် မယူ။ အဖန်တစ်ပန်းကန် ငှားယူခဲ့သည်။ ဒေါ်မြစ်ထံမှ ဖယောင်းတိုင် တစ်ထုပ်၊ မီးခြစ် တစ်ပြားဖိုးလည်း ဝယ်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဇိမ်နှင့် အုန်းထမင်း၊ အမဲကြော်၊ ဗယာကြော်တို့ကို အရက်နည်းနည်းတွင် ရေခပ်များများ ထည့်ကာ ညစာ စားသောက်လေပြီ။ စားပြီးခဏ၌ ကျွန်ုပ် ပါးစပ်မူတ် ဘာဂျာကို အပျင်းပြေ မှုတ်သည်။ ဒေါ်ပုံ အိမ်က ကောင်မလေး တစ်ကောင်က အိမ်ကနေ၍ သီချင်းလိုက်ဆိုကာ ကျွန်ုပ်ကို နှူးနေပုံ ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခဏကြာသော် ဘော်ဒါဆရာ အခန်းထဲ ဝင်၍ “ဥစ္စာစောင့်မ မလှလှဝင်း” ဇာတ်စာအုပ်ကို ရေးသည်။

ဇာတ်အုပ်မှာ ခေတ်ဆန်နေသည်။ ဇာတ်လမ်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။ ဈေးကြီးကြီးနှင့် တောသားများ အပေါ်မှာ လည်သလို ရောင်းချသော ဈေးသည် လင်မယားသည် ပလိပ်ရောဂါဖြစ် သေ၍ စစ်ကိုင်းတောင်မှာ ဥစ္စာစောင့်မောင်နဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက် စခန်းသွားသည်။ တွေ့ကရ သီချင်းလေးပုဒ် ထည့်ရေးသည်။ ဦးပဉ္စင်း နှစ်ပါးနှင့် လူလေးယောက် သိုက်တူးသည်။ ထွက်ပြေးကြရသည်။ ဥစ္စာစောင့် လင်မယားက သတိတရားရ၍ မ စ ရန် ကြည့်သောအခါ အဖိုးမှန်မှန်နှင့် ဈေးချိုချို ရောင်းသော ဈေးသည်မကို တွေ့၍ မ စ သည်။ ထိုဈေးသည်မက ချမ်းသာ၍ အလှူပေးရာ ဥစ္စာစောင့် လင်မယား သာမုခေါ်၍ ကျွတ်ကြရသည်။

ထိုဇာတ်စာအုပ်ကို တစ်နာရီခန့် ရေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ် အနည်းငယ် ကျောင်းပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်၍ အိပ်လေပြီ။ နံနက်လင်းသော် တရုတ်ကော်ဖီဆိုင်၌ ကြက်ဥဟတ်ဘွိုင်၊ ပေါင်မုန့်တစ်ယုက်၊ ကော်ဖီတစ်ခွက် စားသောက်ပြီးသော် အိန္ဒိယ စာပုံနှိပ်တိုက်သို့ သွားရာ ကုလားက အားရဝမ်းသာနှင့် နှုတ်ဆက်၍ ကျွန်ုပ်၏ ဇာတ်စာအုပ်ကို ငွေတစ်ဆယ်ကျပ်နှင့် ယူလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ် အိပ်တော်ရာထဲသို့ ဝင်သွားရာ အရပ်က ဦးပဉ္စင်းများနှင့်

တွေ့သဖြင့် အတော်ကြာ စကားပြောကြသည်။ နောက် ပြန်လာရာ လမ်းတွင် မြန်မာထမင်းဆိုင်၌ ထမင်းတစ်မတ်ဖိုး ဝယ်ကာ စားခဲ့သည်။

အရပ်က ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက အဖေနှင့် အမေက ငွေပိုရာ ငွေပြန်လာ သဖြင့် စိတ်ပူကာ အမေ ငိုနေကြောင်း ပြောသောကြောင့် ကျွန်ုပ် ကျန်းမာ ကြောင်း၊ ယခု ကျောင်းမှာ ရောက်နေကြောင်းတို့ကို ကြေးနန်းရိုက်လိုက် ရသည်။

ကျွန်ုပ်ကား နေ့လယ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းသလိုလို ရှိနေသည်။ ဒေါ်မြစ်၊ ဒေါ်လေးညို စသော ဈေးသည်မကြီးများကိုလည်း မစ၊ မနောက် ပြောင်လိုဘဲ တည်တည်မှန်မှန် နေလိုသောစိတ် ရှိလာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါ်ပုံ့ အိမ်ဘက်သို့ ကူးသွားရာ ဝမ်းသာကြသည်။ ကောင်မကလေးများကို ထပ်မံ၍ ဆေးစီရင်ပေးသည်။ ကောင်မကလေး များကား ကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်း၍ စ ကြသည်။ နူးကြသည်။ ကျွန်ုပ်က 'ခင်ဗျားတို့ အဖြစ်ကို ဘယ်လိုဆိုတာကို ကျွန်တော် သိတယ်။ မသိတဲ့ လူကိုသာ ခင်ဗျား တို့ ရနိုင်တယ်' ဆိုကာ ပုံဝတ္ထု ပြောပြီးသော် ပြန်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ပုံ့သည် တော်တော်လည်သည်။ လည်မှာပေါ့၊ "စံစီခင်လေး" ၏ လက်ရင်းတပည့် ပေကိုး။ နောက်နှစ်ရက်လောက်တွင် သူ့ကောင်မကလေး တစ်ကောင်ကို သင်္ဘောကပ္ပိတန် တစ်ယောက်ထံမှ ငွေတစ်ထောင် ယူ၍ လက်ထပ်ပေးလိုက် သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အမေရိကန် ပုံနှိပ်တိုက်မှ စနေဥပုသ်သင်းက ထုတ် သော ကိုယ်ခန္ဓာကျမ်းကို ဝယ်ပြီးသော် ဖတ်ကြည့်ကာ စဉ်းစားချက် ထုတ် သည်။ ထိုကျမ်းကို "ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်ရသည်" ဆိုခြင်း မှတစ်ပါး ကျန်အချက်များကို များစွာ သဘောကျသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အယူ အဆကား သတ္တဝါ မှန်သမျှ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော ဓာတ် လေးပါးကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘယ်လို ဖြစ်ရသည်ကို သိသာအောင် မစဉ်းစားတတ်သေး။

ထိုသို့နှင့် ကျွန်ုပ် အရပ်တစ်ရပ်မှ ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်နေသော ဝိုလ်ကတော် ကျ ခေါင်းမအိမ်သို့ သွားရောက်သည်။ အဒေါ်ကြီးသည် တော်တော် ဝမ်းသာ သည်။ သူ့မှာ ကောင်မလေး နှစ်ယောက် အဟောင်း၊ အသစ် နှစ်ယောက်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ အဟောင်း နှစ်ယောက်ကို ကုန်သည် နှစ်ယောက်နှင့် ပေးစား လိုက်ကြောင်း သိရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကောင်မကလေး လေးကောင်ကို အခန်းထဲသို့ ခေါ်၍ အဝတ်များကို တုံးလုံး ချွတ်ပြစေသည်။ သူတို့ ရုတ်တရက် အဝတ်များကို မချွတ်ဝံ့ဘဲ ရှက်နေကြသည်။ ယခုခေတ်တွင် ပရိသတ် ထောင်သောင်း အလယ်မှာ ဓာတ်မီး တထိန်ထိန် တလင်းလင်း၊ တဝင်းဝင်း အတွင်း၌ ပေါင်ရင်းအထိ ဂုဏ်ရှင်မယ် အချို့သည် မိမိတို့၏ ကိုယ်ကာယ လှစ်ပြပုံ သော်လည်း ထိုခေတ်က ပြည့်တန်ဆာမများမှာမူကား နှစ်ယောက်ချင်း မှာပင် ဝတ်လစ်စလစ်နှင့် ပြပုံသူ အတော်နည်းလေသည်။

ကျွန်ုပ်က 'ဘာထူးသလဲ' စသည်ဖြင့် ပြောတော့မှ အဝတ် ချွတ်ပြ ကြ၍ ၎င်းတို့ချင်း နှိုင်းယှဉ်၍ လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးချင်း လည်းကောင်း၊ ရှေ့နောက် လည်းကောင်း အမျိုးမျိုး သိလိုသည်များကို ကြည့်ရှု မှတ်သား ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့နှင့် သိလိုရာကို မေးရာ ဗိုလ်ကတော်ကျကြီး မှာ အနီးက ရှိနေ၍ 'ဒေါ်ဒေါ် ... ဒေါ်ဒေါ်ကိုတော့ ကျွန်တော် အားနာပါ တယ်၊ လေးလည်း လေးစားပါတယ်၊ ဖယ်နေပါ' ဆိုရာ၊ အဒေါ်ကြီးက 'မောင်ကလေး ... မောင်ကလေး မေးတာတွေကို ဒီကောင်မတွေ ဘာမှ သိမှာ မဟုတ်၊ သိရင်လည်း ပြောတတ်မှာ မဟုတ်၊ မောင်ကလေး မေးသာ မေး၊ ဒေါ်ဒေါ်က ပြောပြမယ်' ဆိုတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သိလိုသည်ကို မေးရာ၊ ဗိုလ်ကတော်ကျကြီးသည် ကျကျနန နားလည်၍ ရှင်းအောင် ပြောဆိုတတ်၏။ အတော်ပင် အတတ် ပညာရှိပုံ ပေါ်၏။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း ၎င်းကိုယ်တိုင်မှာ ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖူးရာ အဖတ်မတင်။ ထို့ကြောင့် မိန်းမသဘောကို သာ၍ စေ့စေ့စပ်စပ် နားလည်သည့်အတိုင်း သူ့ဗွတ်ရ ဆရာမကြီးတစ်ဆူ ပတ်ပတ်နပ်နပ် ပြောဆို တတ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာကား အတော် အကျိုးရှိနေပေသည်။ နောက်ချေးပုံကြီး အနားမှာ ရွှေဖရုံပင် စိုက်မိသကဲ့သို့ ရှိနေပေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကိုယ်ခန္ဓာ ကျမ်းနှင့် လူသဘောကို စဉ်းစားကာ တစ်ယောက်တည်း ဖတ်နေရ၍ အတော် ပင် ပျော်ပြီးလျှင် ကျေနပ်နေပေပြီ။

ထိုအတွင်း ဆရာကြီး၏ စားပွဲထိုး ဦးသာညိုသည် တပ်ဦးအဖြစ်နှင့် မေမြို့ (ယခု ပြင်ဦးလွင်) မှ ဆိုက်ရောက်လာလေပြီ။ သူသည် ကျွန်ုပ်ထံ တက်ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်နှင့် သဘာဝအလျောက် နှုတ်ဆက်ပြောဆိုကာ

နေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးသာညိုအား ငွေနှစ်ကျပ် ထုတ်ပေး၍ ‘ည တဲသား ချက်ဗျာ၊ ဘီဟိုက် အငယ်တစ်လုံးလည်း ဝယ်ပါ’ ဟု ဆို၏။

‘မောင်သင်း ... ငါက မင်းကို တူကလေးလိုချစ်လို့ ပြောတာ။ အရက် မသောက်နဲ့။ အရက်သောက်ရင် မင်း ရောဂါ အကြီးအကျယ် တွေ့ရမယ်။ မတွေ့ရင် သုံးမရအောင် အမူးသမား ဖြစ်မယ်’
‘ဟုတ်ကဲ့’

ကျောင်းမှာ ကျောင်းသား ဟူ၍ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းသာ ရောက်သေးသည်။ ထိုနေ့ည ကိုသာညိုနှင့် ကျော့ကျော့၏ အကြော်ဆိုင်သို့ သွား၍ လက်ဖက်ရည်ဖန်ကို အမဲကြော်၊ ဗယာကြော်၊ ဘူးသီးပေါင်းကြော် တို့နှင့် သောက်စားကာ ပြန်လာကြ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျောင်းပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်းသာ နေ၍ ဤသို့ စဉ်းစားမိ၏။

အင်း ... လောကကြီး၌ လူတို့သည် တရားသဘောနှင့်အညီ နေထိုင် ကြခြင်းကား နည်းပေစွ။ လည်သူစား လောကကြီးပါကလား။ ထိုလောက သည် လျော့ပါးသွားမလား။ တိုးတက်ဆိုးရွားလာရန်သာ ရှိသည်။ တို့ ယခုလက်ရှိ ပညာသင်ကြားရေးသည် ထိုစာရိတ္တ ချို့ယွင်းမှုများကို ကာကွယ် နိုင်ပါ့မလား။

တစ်နေ့မှာ ရှစ်တန်းသို့ ဆရာကြီးက ခိုင်း၍ ရောက်သွားသောအခါ တစ်တန်းလုံးရှိ ယောက်ျားကလေး၊ မိန်းကလေး မကျန် ခုံပေါ်တက် အရပ် ခိုင်းကာ ဒဏ်ပေးထားသည်ကို ပြန်၍ သတိရလာသည်။ ဆရာအား မေး တော့ ဆရာက ဤသို့ ပြောပြသည်။

‘ကွယ် ... ဟိုအကောင်က မြေတူးမင်းဆက်၊ ပဋိကွရား ဝင်စားတဲ့ မင်းလောင်းတဲ့။ မင်း အတော် အ တယ်၊ ကျောင်းမှာ မင်းလောင်း ပေါ်နေ တာကို မင်း မသိဘူး။ ဟိုကောင်မက မိဖုရားကြီးလောင်းတဲ့။ ဟိုကောင်မ သုံးကောင်က အပျိုတော်တွေတဲ့။ ဘထွန်းက စစ်သူကြီးတဲ့။ ဘိုးဟန်က ပုရောဟိတ်တဲ့။ ဟိုအကောင်က နန်းရင်းဝန်ကြီးတဲ့။ တကတဲ ... အဲ့ပါး လိလိကွယ်’

ထိုနေ့က ကျောင်းဆင်းသောအခါ စုံစမ်းရာ သူတို့အတန်းမှာ ကို ဘိုးဟန်သည် ပညာအတော်ဆုံး။ “ဘုန်းကြီးဟန်” ဟု ဘွဲ့ပေးထားသည်။ သူသည် ဗေဒင်လည်း အတော်အတန်တတ်၍ လက္ခဏာကိုပါ ကြည့်ပြီးသော် ဟောသည်။

ကျောင်းသားတစ်ယောက် အ တတကို 'မင်း မင်းလောင်း၊ မြေတူး မင်းမျိုး ပဋိက္ခရား ဝင်စားတာ၊ ဇာတာကလည်း ဘုရင့်ဇာတာ၊ ဦးအောင် ဇေယျ ဇာတာ' ဟု လိုမိုကာ ပြောထားသည်။ အကောင်က အတန်းထဲမှာ မုန့်ဝယ်ကျွေးလား၊ ဘာလားနှင့် အတော်ကျနေသည်။ “ဘုန်းကြီးဟန်” ကပင် မိန်းကလေးများအားလည်း သွန်သင်ထား၍ တစ်ကြိုးတည်း ဖြစ်နေသည်။

ကိုဘိုးဟန်က ထိုကျောင်းသားအား 'မင်းလောင်း ဆိုတာ အာဏာစက် ရှိတယ်။ ငါ့ကို ဘာမှတ်သလဲဟု လက်ရုံးတန်းသော် အခြားသူများဟာ လန့်ဖျပ်သွားတယ်' ဟု၍ မြောက်ကာ ညာထားသည်။ ကိုဘိုးဟန်သည် ထိုသို့ ပြောထား၍ ဘထွန်း၊ ဘသာ စသော လူလှောင် လူလည် လေးငါး ယောက်ကို စကားသွင်းထားသည်။

ထိုသို့ စကားသွင်းပြီးနောက် “ဘုန်းကြီးဟန်” သည် ထိုသူကို ခေါ် လာရာ ဘထွန်းတို့က “ပဋိက္ခရား ကိုယ်တော်ကလေး” ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုသူမှာ အလွန် အသားမည်း၍ မျက်နှာတွင် ဝက်ခြံထူလပျစ်နှင့် ကြည့်မရ အောင် အရုပ်ဆိုးသည်။ အရုပ်ရှည်သည်။

ထိုအခါ ထိုသူက 'ငါ့ကို ဘာမှတ်သလဲ၊ မင်းတို့ လှောင်စရာလား' ဟု ခုံကို လက်သီးနှင့် ထုကာ ကြိမ်းရာ ဘထွန်းတို့တစ်စုကား ပြားကနင်း ဝပ်နေကြသည်။ ထိုအခါကစ၍ ၎င်းသည် သွေးမြောက်ပြီးသော် သူ့ကိုယ်ကို သူ မင်းလောင်းဟု ထင်လာလေသည်။

ထိုအဖြစ်သည် အလွန် သိမှတ်ဖွယ်ကောင်းသော သာဓကတစ်ခုဟု ကျွန်ုပ် ထင်သည့်အတိုင်း လောကမှာ လူလည်က လူအကို အမြဲ လိုမိုနိုင် သည်ဟု ယူဆမိလေတော့ပြီ။ ကိုယ်ပိုင်အသိ မဟုတ်ဘဲ သူတစ်ပါး၏ စကားကို နားထောင်သောသူသည် လူအ ထဲတွင် ပါသည်။ လူအ လူ တုံးတာများ လောကကိုခြယ်လှယ်လျှင် လောကသည် အကြီးအကျယ် နှစ်နာ ရတတ်သည် ... ဟုလည်း ကျွန်ုပ် တွေးတောစဉ်းစားလာလေတော့ပြီ။

အခန်း [၂၇]

စတုတ္ထနှစ် ပညာသင်ကြားရပုံ

ကျောင်းတွင် ကျောင်းသားများ တဖြည်းဖြည်း စုံလင်လာပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာလိပ်နှင့် သေတ္တာပျက်လည်း ပြန်ပါလာ၍ ကျွန်ုပ်မှာ သေတ္တာနှစ်လုံး ရှိနေချေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ဝယ်ယူထားသည့် အသစ်ဖြစ်သော သေတ္တာကို ကိုသာညှိအား ပေးလိုက်ပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်များကို သေဘုတ်နေသော သေတ္တာထဲမှာပင် ထည့်ထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့သော ညနေတွင် ဘောလုံးကွင်းထဲ၌ ဘောလုံး ဂိုးရှူး လေ့ကျင့်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာကြီးက စာမေးပွဲ ဂဇက် ထွက်ပြီဟု ဖတ်ပြသဖြင့် ကျောင်းသားများသည် စုရုံးကာ အောင်စာရင်းကို နားထောင်နေကြသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ဂိုးစောင့်သူ မရှိသော ဂိုးပေါက်ကို ဂိုးရှူးကျင့်နေသည်။ ထိုဂိုးပေါက်ကိုပင် ဝင်အောင် မရှူးနိုင်သဖြင့် အတော်ပင် မောနေသည်။ ဆရာကြီးကတော်၊ တစ်ကျောင်းလုံးအပေါ် ဆရာမကြီးက ‘ဟေ့ အမူရော နင် စာမေးပွဲအောင်တယ်၊ နင် သင်္ချာနဲ့ ရာဇဝင်မှာ အထူးအောင်ပြီး ပထမ ဂဇက်က အောင်တယ်’ ဟု ဝမ်းသာအားရနှင့် အော်ပြောသည်။

‘အောင်တာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ’ ဟု ကျွန်ုပ်က ဆရာမကြီး မကြားတကြား ဆိုသည်။ ဆရာမကြီး ကြား၍ ‘နင် တုတ်ကောက်ခွဲ၊ နင် စာမေးပွဲအောင်လို့ ငါ ရိုက်မယ်’ ဟု ရယ်ကာ ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ် ဆရာမကြီးထံ ဘောလုံးကို ပိုက်ပြီးသော် တုတ်ကို ကောက်ယူသွားကာ ပေးပြီး ကုန်းပေးပါသည်။ ဆရာမကြီးက ‘ငါ့သား ... စာအုပ်ဝယ်ဖို့ ငွေရှိသလား’ မေးသည်။ ကျွန်ုပ်က

‘ရှိပါတယ်’ ဟု ဆိုသည်။ ဆရာမကြီးက ‘မရှိရင် ငါ့ထံ လာယူ’ ဟု ပြောလေသည်။

စတုတ္ထနှစ် အတန်းတွင် ဆက်နေရန် ကျောင်းသားလေးယောက် ရှိရာ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းသာ ကျောင်းသို့ ရောက်သေးသည်။ ကျန် သုံးယောက်မှာ အလယ်တန်း (စက္ကင်ထရီ) ဆရာဖြစ် စာမေးပွဲကို မဝင်ရ၍ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပြန်သွားကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း မဝင်ရသော သူ ပါပဲ။

ထိုနေ့ညမှာ စာမေးပွဲအောင်သူများကား အလွန်ပျော်ကြသည်။ ရုံးသူ များကား ဝမ်းနည်းကြသည်။ ရုံးသူ အနည်းငယ်သာ ရှိသည်။ ထိုနေ့ညမှာ အိမ်က ကျောင်းသားများလည်း ပြန်ရောက်စဖြစ်၍ အကြော်သည် ဒေါ်ကျော့ ကား အတော်ပင် ပွ လေသည်။ အတော် ရောင်းရသည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းတက်ကြသော် ကျောင်းသားများမှာ ကိုယ့် အခန်း ကိုယ်ဝင်သွားကြပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာ စာမေးပွဲ အောင်၏။ ကျောင်းတက်ရန် အခန်း မရှိ။ ဆရာလည်း မရှိ။ ယောင်တောင်တောင်နှင့် နေရတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ် ကဲ့သို့ပင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် သင်သောဘက်မှ ဥရောပတိုက်သူများ နေသောကျောင်းတွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား နေရ၍ ဥရောပတိုက်သူ အဝတ်ကို ဝတ်ရသော မိန်းကလေး နှစ်ယောက်လည်း အထက်တန်း ဆရာ ဖြစ်ကို သင်သဖြင့် ယောင်လည်လည်နှင့် ဝင်စရာ အတန်းမရှိ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သင်ရမည့် အတန်းမှာ ယခုနှစ်မှ စတင်ဖွင့်ရမည် ဖြစ်သည်။

‘မောင် ... တို့တော့ အတတ်ဆန်းလို့ ခွေးနေရာမရ ဖြစ်နေပြီ။ မိမိ တို့တော့ ဝဋ်ကျွတ်သွားပြီ’

‘မမက သီချင်းဆို၊ ဒီမမက လက်ခုပ်တီး၊ ကျွန်တော်က က မည်’ ဟု ပြောကာ စိန်ပင်းပင်အောက်မှာ သုံးယောက်သား ရယ်နေကြရပြီ။ တစ် ယောက်သော မမက စာကလေးချေး ဝယ်နေသည်။ ကျန်မမက စိန်ပန်းပွင့် ခိုခိုကို ခူးနေသည်။ ကျွန်ုပ်ကား ညနေ တင်းနစ်ရိုက်ဖို့ စိတ်ကူးနေ၍ ‘မမ ညနေလာခဲ့၊ တင်းနစ်ရိုက်ရအောင်’

‘မင်းနဲ့ မရိုက်ချင်’
‘ဟာ ... ဗျာ’
‘အဟုတ်သား၊ မောင်ဟာ ကစားတဲ့အခါ သိပ်ကြမ်းတယ်’
‘မမတို့ကို အနိုင်ပေးမှာပါ’

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး’

ဆရာကြီးသည် လာရောက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်ကို ခေါ်သွားပြီး။ အရှေ့ကျောင်းခန်းမကြီးထဲ ရောက်သော် ‘ဒီမှာ နေကြ’ ဆိုကာ ဆရာကြီးသည် ထွက်သွားလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဘာမှ မသိဘဲ နေခဲ့ရ၍ တစ်ယောက်သော မမ ဝယ်ယူလာသော စာကလေးချေးကို စားနေကြသည်။ ကျော်ရော့ဟဲ့ ... အမူရော့။

ခဏကြာသော် စာရေးက သင်ကြားရန် ပြဋ္ဌာန်းသော စာအုပ်စာရင်း လာပေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဖတ်ကြည့်ပြီးသော် ကျွန်ုပ်က ‘မမတို့မှာ ငွေပါသလား’ ဟု မေးသည်။ တစ်ဦးသော မမက ‘မပါရင် မောင်က ချေးမလား’ ဟု ဆို၏။

‘သူ ချေးမှာပေါ့၊ သူ့မှာ ငွေအင်မတန် ပေါ်နေတယ်’

‘ဟာ ... မနေ့က အိမ်က ငွေနှစ်ဆယ်သာ ရောက်တယ်’

‘ဒီငွေကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး’

‘မမ ဘာတွေ ပြောသလဲ’

‘သိတယ် ... အကုန်သိ။ ကိုသာညိုကြီးကိုတောင်မှ သေတ္တာတစ်လုံး ပေးသေးတယ် ဆို’

‘သူ့မှာ မရှိလို့ဗျ’

‘အဟောင်းကို ပေးပါလား’

‘ဟာ ... သူများကို အသစ်ကို ပေးရတယ်ဗျ’

‘မောင်ရက်ရော ... မောင့်အကြောင်း အကုန်သိ’

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ပြောဆိုကြပြီးသော် ဆရာကြီးထံ ခွင့်တိုင်ပြီးလျှင် အမေရိကန် စာအုပ်ဆိုင်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။ စာအုပ်တိုက်၌ စာအုပ်များကို ဝယ်ကြပြီးသော် တစ်ဦးသော မမက ဘီလမ်းကို မှန်စားသွားရန် ပြောသဖြင့် မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် ဘီလမ်း ဝါဟစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ပြီးသော် ဒန်ပေါက်၊ ဘီစတီတံတို့ကို လူသုံးယောက် စားကြ၏။ လူသုံးယောက်ကား စကတည်းက ယဉ်သကိုး ဆိုကြရမည့် နိမိတ် ဖြစ်နေ၏။ စားပြီးကြသော် ကျသင့်သော အဖိုးကို လှူပေးကြ၏။ ဆိုင်ရှင်ကား ကျွန်ုပ်ထံမှ ငွေကို ယူလေ၏။ ထို့နောက် အိန္ဒိယ စာပုံနှိပ်တိုက်၊ မန္တလေး စာပုံနှိပ်တိုက်များသို့ သွားကြ၍ လိုအပ်သော စာအုပ်များကို ဝယ်ကြ၏။ ထိုအခါ မန်နေဂျာက ကျွန်ုပ်ကို လာခေါ်ရာ မမ နှစ်ယောက်လည်း လိုက်လာ၏။

မန်နေဂျာက ဤသို့ ဆို၏။

‘မင်း ရေးပေးတဲ့ သတင်းများအတွက် ဘာကြောင့် ငွေလာမယူ သလဲ’

‘ဘယ်လောက် ရှိနေပြီလဲ’

‘ငွေဆယ့်ငါးကျပ်လောက် ရှိနေတယ်၊ ယူသွားပါ’

ထိုငွေကိုယူပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသို့ပြန်လာရာ ကျောင်းရောက် သော် နေ့လယ်ကျောင်းဆင်းချိန် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့နေရာ သို့ သွား၍ ဝယ်လာသော ဆိုင်ကော်လော်ဂျီစာအုပ်မှ အစကို ကြည့်ကြရာ ဖတ်တတ်ကြသော်လည်း ဘာကိုဆိုလိုမှန်းမသိ ဖြစ်နေသဖြင့် မမတစ်ဦးက ဤသို့ ဆို၏။

‘တို့နှစ်ယောက်တော့ ချောက်ကျပြီ။ ဖတ်လို့လည်း နားမလည်၊ ဘာ တွေကို ရေးထားမှန်း မသိ၊ မောင်ကော’

‘ကျွန်တော်တော့ နားလည်သလိုလိုပဲ’

‘ပြောစမ်းကွယ်၊ မင်းစာအုပ်က မြန်မာလို ဘာသာပြန်ကိုး’

ကျွန်ုပ်ကား ရိပ်မိသမျှကို ပြောပြရာ မမနှစ်ယောက်သည် သူတို့ ဖတ်နေသော အင်္ဂလိပ်စာအုပ်မှ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သယောင် ဖြစ်လာ ၏။

ညနေ ကျောင်းတက်သော် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ လူ သုံးယောက်သည် တွေ့ကရာ စကားများကို ဟိုရောက် ဒီရောက် ပြောနေ ကြ၏။ ကျွန်ုပ်က မျက်နှာပွင့်ဆေး ဖော်ပုံအကြောင်းကို ပြောပြနေ၏။ ထိုစဉ် ဆရာကြီး ဝင်လာ၍ လက်ရေးတို့ လေ့ကျင့်ရန် ပြောသွား၏။ နောက်နေ့မှာ လည်း လူမစုံ၍ အူကြောင်ကြောင် နေရ၏။ ထို့နောက် သုံးရက်ရှိမှ လူစုံ၍ စာ စ သင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သင်ရသည်မှာ နံနက် အခြားကျောင်းသားများ စာကြည့် ချိန် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အင်္ဂလိပ်စာသင်ဘက်မှ နှစ်ယောက်၊ ကျွန်ုပ်တို့က လေးယောက်၊ ပေါင်း ခြောက်ယောက်၊ အတော် လူများသောအတန်း ဖြစ်၏။

ဆရာကြီးက နံနက်တစ်ချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် စိတ်အကြောင်း ကို သင်ပေး၍ ဆရာကျော်က ကျွန်ုပ်တို့အား ဘာသာပြန်ပေး၏။ ကျောင်းက ဆရာများလည်း ဝင်ရောက်သင်ကြား ခံယူ၍ အတော် လူများ၏။

နေ့အချိန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ဆရာ မရှိသေး၍ ထင်သလို နေရ

၏။ ညနေ သုံးနာရီက လေးနာရီထိ ပညာရေး ရာဇဝင်ကို ဆရာကြီးက သင်ပေး၏။ ဆရာကျော်က ဘာသာပြန်ပေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့အား နောက်လေးရက်ကြာမှ မက်ထရစ်ရှင်း၊ ကြိဂိုနော်မီ၊ ယူကလစ်တို့ကို ပြရန် ဆရာတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ သို့ရာတွင် ထိုဆရာမှာ မြန်မာလို မတတ်။ ဆယ်ရက်မှ မကြာ၊ ထိုဆရာ ပြောင်းသွားရ၏။ “မန်နရီ” ဆိုသော စကော့တလန်သား သင်္ချာပါမောက္ခတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ သူသည် ဗရင်ဂျီ ကိုရင်ကြီးလူထွက် တရားဟောဆရာ ဖြစ်၏။ မြန်မာစကား ကောင်းစွာ တတ်၏။ သို့ရာတွင် မပီသ။ အင်္ဂလိပ်စကားမှာ ဝဲနေ၍ မမနှစ်ယောက်နှင့် စကား ခဏခဏ များ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အတိုင်း အတာဖြင့် ကြိဂိုနော်မီ၊ ယူကလစ် အက္ခရာသင်္ချာတို့ကို ကောင်းစွာ လေ့ကျင့်ရ၏။ ဆရာမှာ လှုပ်ကာလှည့်ကာ အကူအညီမျှသာ ဖြစ်၏။

ဓာတ်ခွဲပညာ၊ လောကဓာတ်ပညာ၊ ပထဝီဝင်ပညာ၊ တိရစ္ဆာန်နှင့် သစ်ပင်များ အကြောင်းတို့ကို ကုလားဆရာတစ်ယောက်က သင်ပေး၏။ မမနှစ်ယောက်က စကားပြန်အဖြစ်နှင့် ပါဝင်၏။ သို့သော် လှုပ်ကာလှည့်ကာ အကူအညီမျှသာ ဖြစ်၏။ ကိုယ့်စာကို ကိုယ်ကြည့်နေကာ သင်ယူခြင်း ဖြစ်၏။ ရာဇဝင်ကို အင်္ဂလိပ်မကြီး တစ်ယောက်က သင်၏။ ထိုဆရာမကြီးသည် သီအိုဆိုဖစ်အယူ ယူသူ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ နံနက်ဆယ်နာရီက နာရီပြန်တစ်ချက် အထိသာ ဆရာနှင့် တွေ့ရ၍ ညနေပိုင်းတွင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စာကြည့်ကာ သင်ယူနေရ၏။ မြန်မာစာကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြည့်၍ ပါဠိနှင့် သင်္ဂြိုဟ်ကို ပါဠိဆရာက သင်ပေး၏။

သင်ရသော တိုလီမိုလီ ဘာသာရပ်တို့မှာ များလှ၏။ ကင်တာယာတင် ဆရာမထံတွင်လည်း နည်းနာခံရ၏။ ကာယပညာ ဆရာ၊ ပုံရေးဆရာ၊ လက်မှုပညာ ဆရာတို့ထံတွင်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။ သတ္တုအမျိုးမျိုး အကြောင်း၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး အကြောင်းတို့လည်း ပါ၏။

ဓာတ်ခွဲပညာ၊ လောကဓာတ်ပညာ၊ ပထဝီဝင်ပညာ၊ တိရစ္ဆာန်နှင့် သစ်ပင်များ သင်သော ဆရာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကား ကောင်းစွာ လေ့ဖြောင့်၍ တစ်ခါ တစ်ခါ ငြင်းကြသည်မှာ ဆူညံနေ၍ ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှာ သွားသင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ခြောက်ယောက်ကား ကတိသီးကတိသတိ လူတစ်စု ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ခြောက်ယောက်လုံးမှာ သင်္ချာဆရာနှင့် မတည့်။ သင်္ချာကို

ကိုယ်တတ်ရုံသာ မဟုတ်၊ ထိုသင်္ချာများကို တပည့်များအား သင်ပေးနည်းလည်း သင်ရ၍ သာ၍ ထော်လော်ကန့်လန့် ဖြစ်၏။ လောကဓာတ်၊ ပထဝီဝင်၊ တိရစ္ဆာန်နှင့် သစ်ပင်တို့ကို သင်ရာမှာလည်း သူတစ်ပါးအား သင်ပေးနည်းကိုပါ အထူးထားကာ သင်ရ၏။ သို့သော် ထိုဆရာနှင့်ကား လေပေးဖြောင့်၏။

စင်စစ် ကျွန်ုပ်တို့ သင်ကြားသော အတန်းနှင့် ပညာရပ်များသည် လက်ဦးအစကဲ့သို့ ဖြစ်နေရာ သင်သူမှာ ခြောက်ယောက်သာ ဖြစ်နေသဖြင့် ထွက်ပြေးမည်ကို စိုးလေရကား ဆရာကြီးနှင့် ဆရာများက ချောကာ အလိုလိုက်ထားရ၏။ သင်သောအတန်း နေရာမှာလည်း အတည်အမြဲ မရှိ။ နာရီပြန်နှစ်ချက်က စ၍ လေးနာရီထိမှာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လေ့ကျင့်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အရှေ့ကျောင်းခန်းမကြီးအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့ ခြောက်ယောက်သာ သဘောရှိ အတတ်ပညာများကို ဆည်းပူးနေရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာစာသင်ဘက်မှ သျှောင်ကြီးဗွေနှင့် လူတစ်ယောက်ကား ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ မဟုတ်၊ ဆရာတိုင်းနှင့်ကပ်၍ လိုက်လျော၏။ သို့သော် သူသည် ဖဲကစား၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်လင့်ကစား နာမည်ကောင်း ယူ၏။ ထိုသဘောသည် တတိယနှစ်တန်းကတည်းက စ၍ ဖြစ်၏။

ယူကလစ် ဒုတိယပိုင်း စာအုပ်၌ သီအိုရီနံပါတ် လေး၊ ငါး စသည်တို့ကို တပည့်တို့အားသင်ရန် သင်နည်းမှတ်ချက် ရေးရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့က အကွဲရာသင်္ချာနည်းနှင့် ရေး၏။ ဆရာက ရိုးရိုးနည်းဖြင့် ရေးရမည် ဆို၏။ ကျွန်ုပ်တို့က ရိုးရိုးမှာ အလွန်ကျယ်ဝန်း၍ အချိန်ကုန်သည်ဟု ဆို၏။ နောက်ဆုံး၌ မတင်မကျနှင့် အဆုံးသတ်၏။

တစ်ဖန် လော့ဂရစ်သမ် ရှာယူရာ၌ သင်ကြားပေးရန် သင်နည်းမှတ်ချက် ရေးရမည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်ုပ်တို့က ဖြစ်ပုံသဘောကိုသာ ရေးနိုင်မည် ဆို၏။ ရှာနည်းကို သင်ပေးရန် သင်နည်းမှတ်ချက် ရေးရလျှင် သေရဦးသာ ရှိတော့သည်ဟု ငြင်းဆိုကြ၏။ ထိုကိစ္စမှာလည်း မတင်မကျနှင့် အဆုံးသတ်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ခြောက်ယောက်ကား အတတ်ပညာကို အလွန် တတ်ချင်၍ သူ့ထက်ငါ ကြိုးစားကြသဖြင့် တက်ညီလက်ညီ တိုးတက်ကာ ရှိ၏။ အင်္ဂလိပ်ဘက်ကရော၊ မြန်မာဘက်ကရော ဆရာများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို အံ့ဩကြ၏။

တစ်နေ့မှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆိုင်ကော်လီဂျီ စိတ်အတတ်ပညာကို လက်တွေ့ စမ်းသပ်သည့်သဘောနှင့် ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှာ မြန်မာပြည်ပုံကို

လုပ်ထား၏။ သတ္တု၊ ကောက်ပဲသီးနှံများကို ပြထား၏။ ကင်တာယာတင် ငါးနှစ် ခြောက်နှစ် ကလေးများအား တိုင်းပြည်ကိုချစ်ရန် သဘော သင်ပြ ပေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ခြောက်ယောက်လုံး သင်ကြားပေးရာ၌ ပါ၏။ တစ်ဦး သော မမက ကင်တာယာတင် ကလေးများနှင့် သီချင်းသံပြိုင်ဆို၍ သဘော သရုပ်ဖော်၏။ ကျွန်ုပ်က ပါးစပ်မှုတ်ဘာဂျာကို မှတ်ရ၏။ ကလေးငယ်များ နှင့် ဝိုင်း၍ သီချင်းသီဆိုကာ သရုပ်ဖော် သင်ပြပေးနေသည်မှာ အလွန် ကြည့်ကောင်း၏။ နားထောင်ကောင်း၏။ ကျန်သော မမကလည်း စကား ပြော သင်ပေး၏။ ကင်တာယာတင် သီချင်းဆိုရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကလေးများနှင့် ရော၍ သီချင်းဆိုပေး၏။

အခြား နီးရာ စာသင်တန်းတို့မှ ကလေးများမှာ အုပ်မရဘဲ ဝိုင်း၍ ကြည့်ကြ၏။ မူလတန်း ဆရာဖြစ်သင်များ အားလုံး ကြည့်နေရ၏။

ဆရာကြီး မစ္စတာပင်တိုကား အားရလွန်း၍ တပြုံးပြုံးနှင့် နေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆရာကြီး မစ္စတာပင်တိုသည် ပြင်သစ်လူမျိုး အနွယ်ဖြစ်၍ အထက်တန်း ဆရာဖြစ် (ဟိုက်ရာဂရိတ်) ၌ အိန္ဒိယ တစ်ပြည်လုံးတွင် ပထမ ရခဲ့သည်ဟု သိရ၏။

နောက်တစ်ဖန် သောကြာနေ့ ညနေဝိုင်းတွင် အနောက်ကျောင်း သစ်ပင်များအောက်၌ သဲစားပွဲကြီးကို ပြု၍ အတန်းပြင်ဘက် သင်နည်း (Out door teaching) ဖြင့် ကင်တာယာတင် ကလေးများအား ဗျည်း၊ သရကို သီချင်းနှင့် သင်ပေးနည်းကို ပြ၏။ ဆရာအတတ်သင် တပည့်အားလုံး ကြည့်ကြရ၏။

မမ တစ်ဦးက သီချင်းဆိုပြီး လက်ခုပတ်တီးကာ တပည့်တို့အား သင် ပေး၏။ တပည့်ကလေးများနှင့် လက်ဟန်ခြေဟန်ပြုကာ သင်ရ၍ က သကဲ့ သို့ ဖြစ်သောကြောင့် အတော် ကြည့်ကောင်း၏။ ဗျည်းလေးလုံးကို ကောင်းစွာ တတ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ထိုသင်နည်းမျိုးကို တတ်ပြီး ဖြစ်၍ မူလတန်း ဆရာများအား သင်နည်းကို သရုပ်ဖော်ကာ ပြပေးခြင်းပင် ဖြစ်ချေသည်။ အုပ်မခိုင်ဘဲ သုံးတန်း၊ လေးတန်း၊ ငါးတန်းတို့က ကလေးများပင် ဝိုင်း၍ ကြည့်ကြ၏။ နားထောင်ကောင်း၏။ ကြည့်ကောင်း၏။

ထို့နောက် တနင်္လာနေ့တွင် သင်္ချာဆရာ မန်နရိုက “ကွန်ဒရီတစ် အိကွေးရှင်း” ဖော်မြူလာ ဖြစ်သော သင်နည်းကို သင်နည်းမှတ်ချက် ရေးရ မည်ဟု ဆို၏။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မမ တစ်ဦးက ‘အင်မတန်များပြား ရှည်သွားမယ်၊ မရေးပါရစေနင့်’ ဟု အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် ပြော၏။ ထိုအခါ စကော့တလန်သား ဆရာက ‘ငါ ခိုင်းရင် လုပ်ရမယ်၊ မင်းက အင်္ဂလိပ်စကားတွေ ပြောလို့။ မင်းတတ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားဟာ ရယ်စရာပဲ’ ဟု တရားဟောဆရာ လူထွက် ပီသစွာ မြန်မာစကားနှင့် ဆို၏။ ထိုအခါ ကျန်သော မမက ‘အကြောင်းတစ်ခုခုကို ဆရာနှင့် ကျွန်မတို့ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြိုင်ပြောရအောင် ကြိုက်တဲ့နေ့ကို ချိန်းလိုက်’ ဟု “ကျီးကန်းမဘွဲ့” ရသည့်အတိုင်း ဝင်၍ စွာတော့၏။

ထိုအခါ ဆရာသည် စိတ်ဆိုး၍ စားပွဲကို လက်သီးနှင့် ထု၏။ ကျီးကန်းမသည် အလွန် လက်မြန်၏။ ဘယ်လို၊ ဘယ်လို လုပ်လိုက် သည် မယ်။ ဆရာစားပွဲပေါ်၌ မင်နီများ ပြည့်သွားသလို နီရဲနေတော့၏။ ဆရာသည် အလွန်စိတ်ဆိုး၍ ဆရာကြီးထံသို့ တိုင်ရန် ထ သွား၏။ ပထမ မမက ‘လာ ... ထ ထွက်ခဲ့ကြ။ တို့လည်း ထွက်သွားမယ်’ ဆိုကာ ကျွန်ုပ် တို့ကို ခေါ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ခြောက်ယောက် ကျွမ်းသူပုန်ထသလို ဖြစ်နေပြီ။ သျှောင်ကြီးဗွေ ခေါင်းပေါင်းနှင့် လူတစ်ယောက်သာလျှင် ကျန်ခဲ့၍ ကျွန်ုပ် တို့ သုံးယောက်နှင့် မမ နှစ်ယောက် အတန်းထဲက ထွက်သွားရုံမျှမက နန်းတော်ထံသို့ မြင်းရထားငှား၍ သွားကြ၏။ ထိုနေ့ကား ပြဿဒါးနေ့နှင့် တူ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မြင်းရထားကို တံခါးပေါက်စောင့် စန့်ထရီက မြင်းရထား လူပိုသည်ဟု ဖမ်းတော့၏။ ပထမ မမက ကုလားစကား ကောင်းကောင်း တတ်၏။ ဘာများကို ပြောသည် မသိ၊ ကြိမ်းသံနှင့် စန့်ထရီကို ငေါက်ကာ စကားဆို၏။ စန့်ထရီ ကုလားမှာ အင်္ဂလိပ်မလို ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုး သမီး တစ်ယောက်က ရန်ထောင်စကား ဆို၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရထားကို လွှတ်လိုက်၏။

ကျီးကန်းမကား အတော် အားကိုးရ၏။ ရန်ဖြစ်စရာရှိသော် ရှေ့က နေ၍ ရန်ထောင်၏။ သတ္တိကောင်း၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းကို “ကျီးကန်းမ” ဟု ဘွဲ့ပေးထား၏။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ သင်သောဘက်မှ ကျောင်းဆရာကြီး စမစ်နှင့် ခဏခဏ ရန်ဖြစ်သဖြင့် ကျီးကန်းမဘွဲ့ကို ရ၏။ မိန်းမချော မိန်းမလှ ဖြစ်၏။

စမစ်ကား အင်္ဂလိပ်လို ဝတ်သော ကုလား ဗရင်ဂျီဘာသာဝင် ဖြစ်၏။ တစ်ခါ ကျီးကန်းမက စမစ်ကို ‘မင်း မြန်မာပြည်လာ၊ မြန်မာ့ထမင်းစား၊

မြန်မာကလေးတွေ နှိပ်စက်တယ်၊ ခရစ်ရဲ့ တစ္ဆေ' ဟု အခြား အင်္ဂလိပ် ဘက်က ဆရာများရှေ့တွင် အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် တုတ်ဖူး၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သုံး ယောက်ကား သူ့စကားကို နားမလည်။ သို့သော် စမစ်ကိုထိုးဖို့ လက်သီး ပြင်ထား၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ငါးယောက် နန်းတော်ထဲတွင် နန်းကြီးမှန်တီစား၊ သပြေသီး မှည့်များကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ကောက်ထုပ်ခွဲပြီးသော် နှစ်နာရီ ထိုးသဖြင့် ကျောင်းသို့ ပြန်လာပြီးလျှင် အခန်းထဲသို့ ဝင်ထိုင်ကာ လုပ်စရာ ရှိသည် တို့ကို လုပ်နေကြလေ၏။

ဆရာကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဘာမျှ မပြောချေ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အတန်း သားများမှာ ခြောက်ယောက်သာ ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အတွက် လခကြီး ပေးပြီးလျှင် ဆရာသုံးယောက် အထူး ခန့်ထားရသည်ဟု ဆို၏။ တပ်ရာကျ မသိ။

ကျောင်းမှာ ဦးကျော်ရန်သား “ဖေကြီး” နှင့် ပညာဝန်ထောက် ဦးဗလူး သား “ဖေကြီး” ဟု ဖေကြီး နှစ်ကြီး ရှိ၏။ ၎င်းတို့သည် ခုနစ်တန်း လာ၍ သင်ကြ၏။ ၎င်းအတန်းမှာ ရှုံးပေါင်း များခဲ့၏။ သူတို့သည် မြို့ပေါ်က ဖြစ်သော်လည်း ဆိုး၍ ဘော်ခါလာထားခြင်း ဖြစ်၏။

ဖေကြီး နှစ်ကြီးက ကျီးကန်းမကို မြှောက်ပေး၏။ ကျွန်ုပ်အား စမစ်ကို ဆွဲထိုးရန် အားပေး၏။ အရက်ဝယ်ပေး၏။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်မှာ အင်္ဂလိပ် စကား မှတ်နေအောင် ပြောတတ်၏။ အင်္ဂလိပ်စာကိုကား ကောင်းစွာ မတတ်။ စမစ်သည် ဖေကြီး နှစ်ယောက်ကို မကြိမ်းဝံ့၊ မရိုက်ဝံ့။ ကျီးကန်းမက စာသင် သားကို ရိုက်သူ ကြိမ်းသူသည် ကျောင်းဆရာ မဟုတ်။ ခရစ်တော်ကို ပုန်ကန် သော နတ်ဆိုးဟု ပညာသင်ကြားရေး နည်းစနစ်က ဆိုသည်ဟု ပြောင်ပြောင် ကြီး စမစ်ကို နှိပ်၏။ စင်စစ် ထိုမမ နှစ်ယောက်သည် စမစ်ထက် ပညာ တတ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် တောင်ပြုံးပွဲတော် အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိ၍ ယခုနှစ် မသွားတော့ဘူးဟု အေးအေးနေ၏။ ဖေကြီး နှစ်ကြီးကား ကျွန်ုပ်ကို မရအရ ခေါ်နေ၏။

ထိုခေတ်က တောင်ပြုံးပွဲတော်သည်ကား ရေး၍ မပြသာအောင်ပင် အလွန်စက်ဆုပ်ဖွယ် ဖြစ်၏။ အမူးသမားတို့၏ ပျော်ရာရမ်းရာ ပွဲတော်။

ပြည့်တန်ဆာခန်း အကြီးအကျယ်ရှိရာ ပွဲတော်ကြီး ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုသော် မှားနိုင်ဖို့ မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်ကား ဖေကြီး နှစ်ကြီးနှင့် ယောက်ဖလောင်း ကိုဝံ၏ သွေးငင်ခြင်းဖြင့် လိုက်ပါသွားရတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့၏လှေ၌ ကျောင်းဆရာများနှင့် တညီကြညီသော ကျောင်းသားများလည်း ပါကြ၏။ ကျွန်ုပ်က ပလွေ မှုတ်ရ၏။ ကသာသား မောင်ဖီးက ခိုးတီး၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လှေနှင့် မန္တလေးမှ ထိတ်ထိတ်ကြဲ အရာရှိကြီးများ၊ မြို့ပေါ်မှ နေတစ်ဆူ လတစ်ဆူ မျက်နှာပုံး လူကြီးများတို့၏ လှေနှင့် ပြိုင်ကာ တွေ့ရလေပြီ။ ထိုလှေ၌ ၎င်းတို့၏သမီးပျို အညွန့်အဖူးများလည်း ပါကြလေပြီ။

ထိုအခါ ဦးကျော်ရန်သား ဖေကြီးက ‘ဟေ့ အမူရော ... ငါ့နှမက စပြီး နောက်စမ်းကွယ်၊ ရှက်သွားအောင် နောက်စမ်းကွယ်’ ဟု ဆို၏။ ကျွန်ုပ် တောင်းပန်သေး၏။ ဖေကြီး နှစ်ကြီးကား တောင်းပန်၍မရ၊ ဇွတ်အနောက် ခိုင်း၏။ ကျွန်ုပ်ကား မနေရတော့ပြီ။ နောက်ပြောင်ရတော့ပြီ။ မိန်းမပျိုများ ကလည်း မန္တလေးမွေး မန္တလေးကြီးပဲ၊ ဘာအညံ့ခံမလဲ။ သူတို့ကလည်း ကျွန်ုပ်၏လှေပေါ်ရှိ လူများကို ခေါင်းမဖော်ဝံ့အောင် နောက်ပြောင်ကြတော့ ပြီ။ ဝိုင်း၍ နောက်ပြောင်ကြသည်။ အသိချင်းလည်း ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ် တို့၏ လှေပေါ်မှာ လူပျိုဆရာ သုံးယောက် ပါသည်။ ဘီအေတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ခေါင်းကို မဖော်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လှေက ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်ကသာ မရှက်မကြောက် နောက်ရ ပြောင်ရသည်။ သူတို့ နောက်ပြောင်သောအခါ မောင်ဖီးက မကြား ရအောင် ခိုးတီးပေးသည်။ သာစော်ဦးက လင်းကွင်းကို အရမ်းတီးသည်။ ကျွန်ုပ်က ထ က ရသည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်ကို မဲကြတော့သည်။ ‘ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျား တောသားလူမော်၊ အိမ်တော်ရာတွင် ပေါပေါ ပေါပေါ။ ခြင်္သေ့ဦးက မယ်မ လင်၊ သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် အနာရွတ်နှင့်။ ဆယ်တန်းသမား လူကြွား လူမော်၊ ခေါင်းကြားအကျော် သူပေါ သူပေါ’ ဟု တကယ့်အမျိုးတွေ အော်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လှေက မောင်ဖီးမှာ ခိုးတီးရ၍ ဟိုက်နေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း က ရလွန်း၍ ပန်းလှပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့ နောက်တစ်နေ့ ပြန်လာသော် ကျွန်ုပ်မှာ ဓာတ်လျှော့၍ မထင်ရှားသော ဆေးရုံကလေးမှာ ပို့ထားခြင်း ခံရသည်။ မိတ်ဆွေများ

လာမေးကြပါသည်။ သုံးရက်နေမှ ဆေးရုံကြီးသို့ ရွှေ့ရသည်။ ဆေးရုံကြီးမှာ နှစ်ရက်ကြာသော် သူ့နာပြုမ၏ အခန်းသို့သွား၍ သူ့လုံကွင်းကို ယူဝတ်ပြီး လျှင် ဆေးရုံက ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကျောင်းသို့ရောက်မှ မမတစ်ဦးကို သွား အပေးခိုင်းရသည်။ ဆရာကြီးကား မသိရသေး။ ထိုနေ့ညနေတွင် ဒေါက်ကပ် နှင့် ဆေးရုံသို့ ကျွန်ုပ်ထံ လာသည်။ ဆရာမက အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ လိုက်ရာ၊ ဆရာကြီးက ‘ဒီကောင် ... ဥရောပတိုက်သား စိတ်ဓာတ် ရှိသည်’ ဟု ဆိုသတဲ့။

ဆရာကြီး မွေးနေ့အတွက် ပြဇာတ်တစ်ခု လုပ်ပေးပါ ဆို၍ ပြုလုပ် သည်။ ဇာတ်နာမည်မှာ “ချည်ခင်ထွေး” ဖြစ်သည်။ ထိုဇာတ်မှာ တရား သူကြီး၊ ရာဇဝတ် အမှုထမ်း စသော လစားများ ငွေစားပုံကို သရုပ်ဖော် သော ပြဇာတ် ဖြစ်သည်။

ဂုဏ်သရေရှိသူကြီး သားတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဈေးသို့ လာရာမှာ အတင်းခိုးယူပုံ၊ ဂါတ်သို့တိုင်ရာ ဂါတ်က ငွေညှဉ်းပုံ၊ တရားသူကြီး လာဘ်ယူပုံ၊ တရားသူကြီးကတော်က သူ့မှာ တောခေါင်း ကတော်၊ မီးရထားလက်မှတ်စစ်ကတော်၊ ရုံပိုင်ကတော်လောက်မှ လက်ဝတ် လက်စား မဆင်ရပုံ၊ ဆင်းရဲပုံတို့ကို ပြောပြ၍ သူ့လင်ထံမှာ ကနွဲ့ကလျနှင့် မူပုံတို့ ပါသည်။

တရားသူကြီး အဖြစ် မမတစ်ဦးက သရုပ်ဆောင်၍၊ တရားသူကြီး ကတော်အဖြစ် ကျီးကန်းမက သရုပ်ဆောင်သည်။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုပွဲတွင် ဇာတ်ကောင် မလုပ်၊ ပြဇာတ်ဆရာသက်သက် လုပ်သည်။

အလွန်ပွဲကျ သရုပ်ပေါ်သဖြင့် မင်းကြီး၊ စက်ရှင်တရားသူကြီး၊ အရေး ပိုင်၊ ရာဇဝတ်ဝန် စသော အရာရှိကြီးများသည် လာရောက်ချီးမြှင့်ကြ၍ ဆုငွေပေါင်း တစ်ရာလောက် ရသည်။ ထိုဆုငွေကို ရွှေကျီးမြှင့်ဘုရားပွဲတော် အတွက် ရန်ပုံငွေဟု ဆရာများ သဘောကျ ညှိနှိုင်း သိမ်းဆည်းထားလေ သည်။

*

သီတင်းကျွတ်လ ကျောင်းပိတ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ညောင်ဦးသို့ သွားရောက် လည်ပတ်၍ ရာဇဝင် သုတေသန ပြုရန်များကို ပုဂံ၌ ပြုခဲ့သည်။ အဘယ် ကြောင့် “ပုဂံ” ခေါ်သည်ကို မည်သူမျှ မသိကြ။ ပန်းကန်လုပ်သောကြောင့်

ပုဂံဟု ခေါ်သလား ဟူ၍လည်း ကျွန်ုပ် စဉ်းစား၏။ ထိုမှတစ်ပါး တကောင်းအောက်နား၌လည်း “အညာပုဂံ” ရှိနေခြင်းကို စဉ်းစားပြန်၍ ပုဂံ ဟူသော ပညတ်အတွက် အတော်ခက်နေ၏။

ကျွန်ုပ် ပုဂံ၌ ထန်းပင်များအောက်တွင် ကြက်သားကြော်သုပ် တစ်မတ်ဖိုး ဝယ်၍ ထန်းရည်သမားကြီးများနှင့် ထန်းရည်ခါး သောက်နေ၏။ ထိုအခါ လူရွယ်ရွယ် တစ်ယောက်က သေခြင်းသဘောနှင့် ပတ်သက်ပြီးသော် ဆွေးနွေးပြောကြားရာ စကားမှားသွား၍ ထန်းရည်သမားကြီးတစ်ယောက်က ဤသို့ ဆို၏။

‘မင်း ပုဂံသား ဆိုပြီးကွယ် ... ဒီလို မပြောပါနှင့်’

‘ဘာကြောင့်လဲဗျ’

‘တို့ ပုဂံ၊ ညောင်ဦး ဆိုတာက အခြေနဲ့ကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ရုပ်သေးမင်းသမီး အမေပု၊ စပယ်သစ်၊ ရုပ်သေးမင်းသား မောင်ဘကျော်တို့ဟာ မန္တလေးတက်ပြီး လူလုပ်နေတာကွ။ ဘယ်လောက် ထင်ရှားသလဲ။ အဲဒါ ... ပုဂံညောင်ဦးသားတွေကွ’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒါ ဘာကြောင့်။ အမေပုတို့ စပယ်သစ်တို့ မောင်ဘကျော်တို့ ပြောသွားတဲ့ စကားများဟာ မိန်းမခန်းကဆို မိန်းမအလိုက်၊ ယောက်ျားခန်းကဆို ယောက်ျားအလိုက်၊ မုဆိုးဆို မုဆိုးအလိုက် ပြောသွားတာဟာ ဥပဒေနှင့် ကျမ်းဂန်နှင့် မလွတ်ဘူး သိလား။ တကယ့် စာချဆရာတော်ကြီးများတောင် သင်္ကန်းခေါင်းမြီးခြုံ၊ စောင်ခြုံပြီး လာရောက် နားထောင်ရသတဲ့’

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုစကားကို မှတ်သား၍ ပြန်ခဲ့၏။ ကျောင်းဖွင့်ရန် နှစ်ရက် လိုသေး၍ စစ်ကိုင်း ကိုဝတို၏ အိမ်သို့ ဝင်ပြီးသော် ခေတ္တ နား၏။ ကိုဝတိုအိမ်မှာ အဘိုးတစ်ယောက်နှင့် ကျောင်းက အာယားမသား ဘချစ်တစ်ယောက်သာ တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ် ၎င်းတို့၏ အိမ်တွင် အိမ်ဦးခန်း၌ သားရေအိတ်ကိုချ၍ အပေါ်အင်္ကျီနှင့် ဘွတ်ဖိနပ်ကိုမျှ မချွတ်ဘဲ ပက်လက်ပြုကာ အိပ်နေ၏။ အိပ်ပျော်သွား၏။

ကိုဝအမေ ဒေါ်စိန်သည် ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ် အိပ်နေသည်ကို သေချာစွာ မြင်သွားဟန် ရှိသည်။ ထို့နောက် မခန့်နှင့် သူ၏မောင်ကလေး

သန်းရွှေ ရောက်လာသည်။ ထမင်းစားချိန်နီးမှ ကိုဝတိုး ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ရောက်လာကြ၍ ‘ဟေ့ အမူရော ...’ ဟု နှိုးကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ် အိပ်ရာက ထ ပြီးလျှင် သောက်ရေအိုးကရေကို ယူ၍ မျက်နှာသစ်၏။ ဒေါ်စိန်သည် ကျွန်ုပ်ကို သေချာစွာ ကြည့်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အထက်ခန်း၌ ကိုဝတိုးနှင့် စကားပြောနေရင်း ဖိနပ်ကိုချွတ်၍ ခြေအိတ်ကို လုံးထွေးထည့်လိုက်ပြီးသော် ဖိနပ်များ ထားရာ နေရာသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်၏။ ထို့နောက်မှ အပေါ်အင်္ကျီကို လုံးထွေးကာ ဘေးနားတွင် ပုံထား၏။

ကျွန်ုပ်ကို မြင်သော မခသည် ကျွန်ုပ်အား ခွေးဆိုးတစ်ကောင်ကို ကြည့်သော မျက်နှာမျိုးနှင့် စည်းစောင်းကြည့်ပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝ၏ ညီအကြီးဆုံး ငဘကြီးကိုခေါ်၍ ငွေတစ်ကျပ် ပေးပြီးသော် ကြက်သားဟင်း အဝယ်ခိုင်းလိုက်၏။

ငဘကြီးသည် သွား၍ဝယ်မည် ပြုသောအခါ မခက ဤသို့ အပေါက် ဆိုးကို မှုတ်တော့၏။

‘ဟေ့ ... ငဘကြီး ဘယ်လဲ’
‘ကြက်သားဟင်း ဝယ်မလို့’
‘ခွေးကျွေးဖို့လား’
‘ခင်ဗျာ ...’

‘ဒီမှာ ဟင်းချက်နေတာ မမြင်ဘူးလား၊ နင် သွားဝယ်ချင်ဝယ်၊ နင့် ကြက်သားဟင်းကို ခွေးကျွေးပစ်မှာပဲ’

ငဘကြီးသည် ပြန်လာ၍ ကျွန်ုပ်အား ငွေပြန်ပေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ညစာထမင်း စားပြီးကြသောအခါ ကိုဝက ‘မင်း ပုဂံက ဗဟုသုတအကြောင်းကို ပြောစမ်းကွယ်’ ဟု ဆို၍၊ ကျွန်ုပ် စာပြောဆရာ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ မနုဟာအဆက် မြဒေဝီတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ အဆက် အကြောင်းကို ဝတ္ထုသဘောမျိုးနှင့် ပြောပြရာ ကိုဝ၏အမေ ဒေါ်စိန်ကား သဘောကျ၍ သနားသဖြင့် မျက်ရည်များပင် ဥလာတော့၏။ မခကား နားပင်းမတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နေ၏။ ၎င်း၏ အခိုင်းမ၊ ကူလီမ မိန်းကလေး ငယ်နှင့် စကားပြောနေ၏။

ကျွန်ုပ် နံနက်စောစော မီးရထားဖြင့် မန္တလေးသို့ ပြန်လိုက်သွားလေ ၏။ ကျောင်းသို့ရောက်သော် ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီး၏ ရုံးခန်းထဲ၌ ကျွန်ုပ်

သုတေသန ပြုလုပ်လာခဲ့သော ရာဇဝင် အမှတ်အသားသဘော၊ ပုဂံပြည် အကြောင်းတို့ကို ရှင်းလင်းပြု၏။ ဆရာကြီးသည် မှတ်သားထား၏။

ထို့နောက် ဆရာကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ငွေငါးကျပ် ထုတ်ပေး၏။

ကျွန်ုပ် မယူ။ ဆရာကြီးက ကျွန်ုပ်အား ဤသို့ ပြော၏။

‘တို့ကျောင်းက ဘောလုံးသင်းဟာကွယ် သိပ်ညံ့တာပဲ။ မေမြို့ (ယခု ပြင်ဦးလွင်) ကျောင်းကို နိုင်ပြီးမှ တခြားကျောင်းမှာ ရှုံးရတာဟာ နာတာပဲ’

ကျွန်ုပ်ကား ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ရုံးခန်းထဲက ထွက်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ငါတို့ ဘောလုံးသင်းဟာ အင်မတန် တော်၏။ အင်

မတန် ကောင်းတဲ့ စစ်သား ပန်ချာပီများနှင့် ကစားတာတောင် တို့ နိုင်တယ်။

ငါ့မှာ ပန်ချာပီနှင့် ကစားတုန်းက ပန်ချာပီ ဂိုးသမားရဲ့ ပါးစပ်နှင့် ခိုက်မိလို့

မျက်ခုံးပဲ့ရတယ်။ သေရာပါမှာ။ ကံကောင်းလို့ မကန်းတာ။ နိုင်ချင်တာဟာ

မကောင်းပါဘူး။ နိုင်ချင်သူဟာ နောက်ဆုံး ရှုံးရတာပဲ။ တို့အကောင်တွေ

ဟာ ဖာကျိုးလို့ ရှုံးတာပဲ။ ဆရာကြီးများ သိရင် ကျောင်းထုတ်ပစ်မှာပဲ ...

စသည်ဖြင့် သဘောကို စဉ်းစားမိ၏။

ကျောင်းဖွင့်၍ နှစ်ရက်ရှိသော် ဆရာကြီးနှင့် ဆရာအတတ် ထရိန်နှင့်

လာယူသော ကပြားမကလေးက တစ်ဖက်။ ဆရာမကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်က တစ်

ဖက် တင်းနှစ်ကစားရ၏။ ဆရာမကြီးကား အလွန် နိုင်ချင်၏။ ထို့ကြောင့်

ကျွန်ုပ် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကစားမိ၏။ ထိုအခါ တစ်ဖက်မှ ကစားသော ကပြားမ

ဆရာမ၏ ရင်အုံကို ဘောလုံး ပြင်းထန်စွာ မှန်သွားသဖြင့် မကစားနိုင်တော့

ပေ။ ဆရာမကြီးကား သဘောကျ၏။ ဆရာကြီးက ကျွန်ုပ်ကို တင်းနှစ်

မကစားရန် ငါးရက် ဒဏ်တပ်၏။

ကျွန်ုပ်ကား တော်တော်ရက်သွား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမျိုး

သမီးတစ်ယောက်ကို အမျိုးသမီးပါတကားဟု မသိဘဲ အလွန်ရက်စက်

ကြမ်းကြုတ်ရာ ကျခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် မျက်နှာလိုချင်သော သူသည်

ရက်ဖွယ်ကောင်းပါတကားဟု ရက်မိ၏။

ထို့နောက် သုံးရက်မြောက်သော နေ့တစ်နေ့တွင် နက်ဖြန် ကောင်းမှု

တော်အင်းနှင့် ကောင်းမှုတော်စေတီ အကြောင်းကို သုတေသနပြုရန် သွားရ

မည်ဟု ဆရာကြီးက ပြော၏။ မမ နှစ်ယောက်တို့ကလည်း သူတို့ လိုက်

မည်ဟု ပြောကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်တစ်နေ့ သောကြာနေ့ ဖြစ်၍ နံနက်စောစော

ပင် မီးရထားနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးသွားကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ချိုင့်လွတ်တစ်ခု ပါ၏။ စစ်ကိုင်းသို့ ရောက်သော် သင်္ဘောပေါ်မှပင် ထမင်းဟင်းများကို ချိုင့်နှင့် ဝယ်ယူခဲ့၏။ အခြား စားစရာများကိုလည်း ဝယ်ယူခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မုံရွာသို့သွားသော ရထားနှင့်ပင် လိုက်ပါသွား၍ ကောင်းမှုတော် ဘူတာ၌ ဆင်း၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သိလိုသော အကြောင်းများကို ကိုကံဘကြီးအား အားကိုး၍ ရမည်ဟု အားခဲလာ၏။ ကိုကံဘကြီးကို မတွေ့ကြရ။ အရပ်ထဲမှ ပညာရှိကြီးဟု ပြောဆိုကြသော သက်ကြီးတစ်ယောက်ထံ၌ စုံစမ်းရာ ထိုသူတို့၏ အိမ်က စွန့်ပလွဲယို၊ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ ငါးကြော်တို့နှင့် လက်ဖက်ရည်ဖန်တို့ကံ၏။ ထိုအစားများကို ဆွမ်းတော်တင်ကျ ထင်၍ ကျွန်ုပ်တို့ မစားကြ။ ထို့ကြောင့်ထင်၊ ကိုသက်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို စကား လုံးဝ မဆိုချေ။

ကျွန်ုပ်ကား ဘာရမလဲ။ ကျွန်ုပ်သည် စွန့်ပလွဲယိုကို စ၍ စားပြီးသော် လက်ဖက်ရည်ဖန်ကို သောက်၏။ ထို့နောက် ပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ ငါးလဘီကြော်တို့ကို စား၏။ မမနှစ်ယောက်တို့လည်း စားကြ၏။ ကျွန်ုပ်က 'မိန်းကလေး၊ ပေါက်ပေါက်ဆုပ် ရှိသေးသလား' ဟု မေး၏။

'မောင် ... ပေါက်ပေါက်ဆုပ် ကြိုက်တယ် ထင်တယ်'

'ဘိုးကလည်း သည်အစားအစာဟာ သိပ်ကောင်းတယ်'

'ဟယ် ... ပေါက်ပေါက်ဆုပ် ထည့်ပါဦး၊ တချို့ကတော့ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ကို ဆွမ်းတော်တင် ဆိုပြီး ...'

'ဟာ ... ဘိုးကလည်း ဘုရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဘိုးဘွား သက်ကြီးရွယ်ရင့်ရဲ့ အဦးကိုသာ မစားရ၊ မစားကောင်းတာ ခင်ဗျ။ အကြွင်းအကျန်ကို စားတဲ့သူဟာ မြတ်တဲ့လူ၊ ဘုန်းရှိတဲ့လူ၊ အနာရောဂါကင်းပြီး ချမ်းသာမယ့်လူ ဖြစ်ရတတ်တယ် ခင်ဗျ'

'မောင်ဟာ မန္တလေးသားလား'

'ကျွန်တော် သမုဒ္ဒရာဇ်မင်း ပထမ နန်းစံခဲ့တဲ့ မင်းတုန်းမြို့သားပါ ခင်ဗျ'

'ဒါကြောင့်ကိုး၊ မောင်တို့ ဘာကိစ္စ လာကြသလဲ၊ ဒီသခင်မကလေးက စောသုမာ မျက်နှာနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်'

'ကျွန်တော်တို့ ကောင်းမှုတော်အင်း ဖြစ်ရပုံ၊ ဒီအင်းကို တန္တီအင်းလို့ ခေါ်ပုံ၊ ကောင်းမှုတော်ဘုရား တည်ရပုံတို့ကို သိချင်လို့ပါ ခင်ဗျ'

ကိုသက်ကြီးသည် သူ သိသမျှ သေချာစွာ ယုတ္တိပါပါ ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း မှတ်သား၍ ပြန်ခဲ့၏။ ဘူတာရုံသို့ ရောက်သော် ရထားစောင့်ရင်း ကျွန်ုပ်သည် မနုဗာမင်းဆက် မြဒေဝီမင်းသမီး ညီအစ်မ နှစ်ယောက်နှင့် ဆက်သွယ်ကာ ဟံသာဝတီ ဆင်ဖြူရှင် မင်းတရား လက်ထက်က ယိုးဒယားမှ သံပန်း ယူလာသူများတွင် မြဒေဝီ ညီမတော် အဆက်အနွယ်များ ပါလာကြောင်းကို ပြောပြပြီးနောက်၊ သာလွန်မင်းတရား လက်ထက်တော်၌ ထိုအဆက်အနွယ်မှ မင်းသမီးတစ်ပါးကို မင်းသားတစ်ပါးက မျက်မှန်းတန်းမိသဖြင့် ထိုမင်းသမီးနှင့်တကွ မိဘ ဆွေမျိုးတို့ကိုပါမက သံပန်းများကိုပါ ဘုရား၌ အလုပ်အကျွေးထားကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ တစ်ယောက်သော မမသည် ငိုတော့၏။ ကျန်သော မမက 'မောင်ဟာ ပြဇာတ်ဆရာပီပီ တွေ့ကရာကို ကြံဖန်ပြီး ပြောတာပဲ။ ညည်းဟာလည်း ဝမ်းနည်းတတ်ရန်မကော' ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုသို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း နောက်တစ်နေ့သော် ရခဲ့သော ဗဟုသုတများကို ပြောပြရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာအတတ်သင်ကျောင်းသားများအတွက် အရက် မသောက်ရ၊ အပေါင်ဆိုင် မပေါင်ရ၊ ပြည့်တန်ဆာအိမ် မသွားရဟု ကျောင်းမှ အမိန့်ထုတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ၎င်းကို ကျောင်းသားအများ သိပြီး ဖြစ်၏။

စနေနေ့မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် အပေါင်းပါ လေးယောက် ဝါဟစ်ဆိုင်ထဲတွင် အရက်သောက်နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကောင်ပူရုံစ နီရဲကြီး ဖြစ်သော အနွေးထည်ကို ချုပ်ထားသည့် ပုံဆန်းဆန်း အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ထား၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သောက်စားနေစဉ် မန္တလေးတိုင်း ပညာဝန် မစ္စတာပေါ်တာသည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။ 'မင်းတို့ ကျောင်းသားလား' ဟု မေး၏။ 'နေ့မန်ကျောင်းက ကျောင်းသား' ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောပြီး 'အရက်သောက်ပါဦး ... ဘိစိတ်တံ စားပါဦး' ဟု ၎င်းအား လောကွတ်ပြု၏။ အင်္ကျီနီသဘောကား ဤသို့ ဖြစ်၏။ ကျောင်းသားများ စု၍ ကိုယ်ကြိုက်သော အဆင်အစကို ရွေးပြီးသော် ကောင်ပူရုံ ကုမ္ပဏီဆိုင်၌ မှာ၏။ ဘယ်လို သတ္တဝါက ထိုအနီစကြီးကို မှာသည် မသိ။ ရောက်လာသောအခါ အနီစကို ယူမည့်သူ မရှိ၍ ကျွန်ုပ်က ယူပြီး အင်္ကျီချုပ်ဝတ်ရ၏။ ထိုခေတ်က အနီကို စက်ရှင်မှု ဖြစ်သောသူမှ ဝတ်သည်ဟု အင်္ကျီချုပ်ဝတ်ရန် ရှောင်ကြ၏။

တနင်္ဂနွေနေ့သော် ကျွန်ုပ် ထရီဂိုနော်မေထရီ တွက်နေသည်။ အင်္ကျီနီ

ကိုပင် ဝတ်ထားသည်။ ပညာဝန် ပေါ်တာသည် လာရောက်ပြီ။ ကျွန်ုပ် တွက်နေသည်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် ‘မင်း လော်ဂရီသမ် ယူတာ အကွက်မှားနေ တယ်။ ပြတ်ရမည်’ ဟု ပြောသွားသေးသည်။

သူသည် ဆရာကြီးထံသို့ သွားသည်။ ဆရာကြီးသည် ကလိုင်လုပ်၍ ကျောင်းသားများကို တန်းစီစေပြီးသော် ခန်းမကြီးထဲသို့ သွင်းလေပြီ။

ဆရာကြီးက ‘မနေ့က ဝါဟစ်ဆိုင်ထဲမှာ အရက်သောက်တဲ့လူ မတ် တတ်ရပ်’ ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ် ခုံပေါ်တက်၍ မတ်တတ်ရပ်သည်။ ဆရာ ကြီးက ‘နင့်အပြင် ဘယ်သူပါသေးသလဲ’ မေးရာ ကျွန်ုပ်က ကျွန်တော် သူတစ်ပါးရဲ့အပြစ်ကို မပြောဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ်၏အဖော် လေးယောက် သည် မတ်တတ်ရပ်ကြသည်။ ထိုအခါ ပညာဝန်က ‘မင်းတို့ ဆရာလောင်း တွေ၊ နောက်ကို လူမြင်အောင် မသောက်ကြနဲ့၊ လူမိုက်တွေ အတုရသွား မယ်။ မင်းတို့ မုသားမပြောဘူး၊ ကျောင်းသားကောင်းတွေ’ ဆိုကာ ဆုငွေ တစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ပေးသွားပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုငွေကို နောက်နှစ်ရက်စာ ဟင်းကောင်းကောင်း တစ်ကျောင်းလုံး ချက်ကျွေးရန် ဆရာမကြီး၏လက် သို့ အပ်လိုက်သည်။

ပညာဝန် ပေါ်တာသည် ဆရာကြီးအား ‘ပညာမင်းကြီးက မတော်တဲ့ ဆာကြူလွှာကို ထုတ်တယ်။ လူဟာ တစ်ခါတလေ ပျင်းရင် သောက်မိမှာ ပေါ့။ အပေါင်ဆိုင်မှာ မပေါင်ရ ဆိုတာ ငွေလိုရင် ဘယ်က ရမလဲ။ ကျောင်း သားတွေ ထွက်ပြီး လုမှာပေါ့။ အပေါင်ဆိုင်မှာ အပေါင်ရသားနှင့် ပေါင်စရာ မရှိတော့ လုသေးတာပဲ။ ထမင်းကို ဟင်းကောင်းကောင်းနှင့် ကျွေးပါ’ လို့ လည်း ပြောပြထားခဲ့သည်ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာ သူများက ကြား၍ ပြန်ပြော လေသည်။ ဟင်းမကောင်း၍ ဆူမည်တကဲကဲ ဖြစ်နေသော ပြဿနာသည် လည်း ပြေမှန်းမသိ ပြေလည်သွားလေသည်။

အခန်း [၂၈]

အတန်းပြ ဆင်းကြရခြင်း

နောက်နှစ်ရက် ကျောင်းတက်ရပြီးနောက် မမ တစ်ယောက်မှာ ဝက်စလီယံ မိန်းကလေးကျောင်းသို့ သိပ္ပံဘာသာသင်ရန် တာဝန်ကျ၍ ကျွန်ုပ်ကိုပါ ဆရာကြီးက ထည့်လိုက်သည်။ မမမှာ အိမ်က ငွေလာမပို့၍ ငွေပြတ်နေသည်။ ကျီးကန်းမကလည်း သူ့ငွေကို ဆရာမတစ်ယောက်အား ချေးထားရာ မရသေး။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ပိုက်ဆံတစ်မတ်သာ ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ခပ်စောစောပင် သွားပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျောင်းက ဟင်းမကောင်း၍ တင်းမတ်မိသဖြင့် ဝါဟစ်ဆိုင်တွင် ဒန်ပေါက် ဝင်စားကြသည်။ စားပြီးမှ မမမှာ ပိုက်ဆံမပါကြောင်း သိရသည်။ ဆိုင်ရှင်အား ပိုက်ဆံတစ်မတ် ပေးရာ စကားများနေ၍ ကျွန်ုပ်၏ အပေါ်အင်္ကျီကို ပိုက်ဆံတစ်မတ်အတွက် အပေါင်ထားခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဝက်စလီယံ မိန်းကလေးကျောင်းအထိ မြေကျင်သွားရ၍ အတော့်ကို ဟိုက်သဖြင့် ငါးမိနစ် နောက်ကျသည်။ မမက သိပ္ပံဘာသာကို ပြသည်။ ကျွန်ုပ်က ကိုးတန်းတွင် “စတော့အင်ဂျယ်ယာ” ကို ပြရသည်။

ဆရာမကြီးက ဤသို့ မှတ်ချက်ရေးလိုက်သည်။

“ကျောင်းတက် ငါးမိနစ် နောက်ကျသည်။ ဆရာမလောင်း၏ မျက်နှာမှာ မုဆိုးမ မျက်နှာနှင့် တူသည်။ စကားပြော ကြမ်းသည်။”

ကျွန်ုပ်၏ စာအုပ်၌လည်း-

“ကျောင်းတက် ငါးမိနစ် နောက်ကျသည်။ ပေါ့သောသူနှင့် ကျောင်းဆရာအလုပ်သည် မတန်။ အပေါ်အင်္ကျီ မပါ။ ဗိုလ်ဆံမှာ နီတွတ်နေသည်။ မီးရထားဘူတာမှာ လက်မှတ်သိမ်းသည့် သူနှင့် တူသည်။”

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝက်စလီယံ မိန်းကလေးကျောင်းက ခြေကျင့် ပြန်လာရာ ကျုံးထိပ်တွင် ခဏ တံတားပေါ်မှာ နားနေကြရင်း၊ မမက သူ့စာအုပ်တွင် မှတ်ချက်ကို ကြည့်ပြီးသော် ငိုကာ ဆရာမကြီးကို အကြမ်းပတမ်း ဆဲဆိုတော့ပြီ။ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ဆဲတော့ပြီ။

‘မမ ခင်ဗျား ဆဲမနေနဲ့၊ ဘယ့်နှယ် ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်တွေနှင့် တိုင်းထွာပြီး ဆဲရသလား၊ လှတဲ့လူဟာ မဆဲရဘူးဗျ’

‘ငါ လှသလား’

‘မှန်ထဲမှာ ကြည့်ပါလား’

‘အေး ... ကြည့်တယ်။ ငါ မလှဘူး၊ ဆဲမှာပဲ’ ဆိုကာ ထပ်၍ ဆဲပြန်လေသည်။ ပထမထက် ကဲပြီး ပို၍ ညစ်ပတ်စွာ ဆဲရေး၏။

‘မမ ဆဲတာကို ဆရာမကြီးက မကြားဘူး။ ကြားတာက ကျွန်တော်၊ ဒီတော့’

‘မောင်ရယ် ... စိတ်ဆိုးလို့ ငါမှားပြီ။ မောင့်စာအုပ်ပေးစမ်း’ ဆိုကာ ကြည့်၍ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသည်ကို ကျွန်ုပ်အား ဘာသာပြန်ပြောပါသည်။

‘မမ’

‘ဆို ဘာလဲ’

‘ကျွန်တော်တော့ လှလို့ မဆဲတော့ဘူး’

‘အေး ... ငါ့မောင်ရယ်၊ မင်း လှပါတယ်’

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်လာကြ၍ ငါးနာရီ ထိုးခါနီးမှ ပြန်ရောက်သည်။ မမအား အုန်းထမင်း တစ်မတ်ဖိုး၊ အမဲနှပ် လေးတုံး ကျော့ကျော့ဆိုင်မှ အကြွေးယူ၍ ပေးလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အုန်းထမင်း တစ်မတ်ဖိုး၊ အမဲနှပ် လေးတုံး အကြွေးယူပြီးသော် ကျောင်းသို့လာရာ ဆရာကြီးနှင့် ကျောင်းပေါက်ဝတွင် တွေ့၍ စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို အပ်လိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ကျောင်းက အကောင်တွေ ဝိုင်းစားကြ၍ ကျွန်ုပ် ထမင်း မဝတော့ပေ။ ထမင်းချက် စိန်မောင့်ထံ ထမင်းချိုးတောင်း၍ ထောပတ်သုတ်၊ ဆားဖြူးကာ ကြိုတ်ရတော့ပြီ။ ပိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားမှ မရှိတော့ပေ။

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်တို့ ခြောက်ယောက် ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှာ ပညာရေးရာဇဝင်ကို နှီးနှောနေကြပြီးနောက် သုံးယောက်သော သူတို့သည် ထ သွားကြ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် မမ နှစ်ယောက်ကား ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မရှိကြ၍ မှိုင်နေ

ကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကား အုတ်နီခဲကိုမန်း၍ ဒေါ်ပဲ့အိမ် တံခါးကို ထုလိုက်၏။
ကောင်မကလေး တစ်ကောင်သည် ငွေတစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ကို အုတ်နီရုံပေါ်
တွင် လာထားပေးသွား၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုငွေကို ယူ၍ မမတို့အား ပေးလိုက်၏။ ကျီးကန်းမ
က 'တို့ တစ်ဆယ် သုံးမယ်၊ မောင် ငါးကျပ်' ဟု ဆိုကာ အခြားကျောင်းသား
တွေ ဈေးဝယ်စားရာမှ မုန့်တီထမ်း ဦးကျောက်လုံးကို ခေါ်ကာ စားရ၏။
ဘိုးစံနှင့် ဘိုးရုံက လာပြီးသော် ကပ်စားလိုက်သေး၏။

ညနေ ကျောင်းတက်သော် ဘိုးစံ၊ ဘိုးရုံ၊ ကိုဘိုးစိုတို့သည် တစု
ဆောင့်ဆောင့်နှင့် အတန်းပြ သွားကြရ၏။

ကျီးကန်းမက 'မောင့်ကို သူတို့က ငွေ ဘာကြောင့် လာပေးသလဲ'
ဟု မေး၏။

'ပြောရင် မမတို့က ကျွန်တော့်ကို ရွံသွားမှာပဲ။ အဲဒါ ... ပြည့်တန်ဆာ
အိမ်ဗျ'

'မောင်ဟာ သိပ်ညစ်ပတ်တယ်'

'မမက မနေ့က ဒီထက် ဆိုးသေးတယ်။ သိပ်ကို အကြမ်းပတမ်း
ဆဲတာပဲ'

'ဟုတ်လား'

'ကျွန်မ မောင့်ကို ဘယ်မှာ ဆဲရက်မလဲ၊ ဆရာမကြီးကို'

'ဆရာမကြီးက မကြား၊ ကြားရတာက ကျွန်တော် ...'

'မောင်ရယ် ကျေနပ်ပါတော့'

ကျွန်ုပ်ကား ဝါဟစ်ဆိုင်တွင် အပေါင်ထားခဲ့သော အင်္ကျီကို သွား၍
ရွေးခဲ့ပြီးနောက် ကျောကျောထဲ ကြွေးဆပ်လိုက်၏။ နောက်တစ်နေ့သော်
တစ်ယောက်သော မမထံ သူ့အိမ်က ငွေတစ်ရာ လာပို့သွားပြီ။ 'ရှော့ ငွေ'
ဟု ကျွန်ုပ်အား တစ်ဆယ် ပေး၏။ ကျွန်ုပ် မယူပါ။ ထိုခဏမှာပင် ကျီးကန်းမ
ထံ သူ့အိမ်က ငွေတစ်ရာ ပို့လိုက်၍ ရောက်လာပြန်၏။

ထိုသဘောသွားအရ မည်သည့် ကျောင်းအိမ်ကျောင်းစားမဆို ဆင်းရဲ
လေသည်။ အိမ်က ပို့သမျှ ငွေသည် မလောက်ချေ။ တစ်ယောက်ထံမှ ငွေ
ရှိသော် အများက ဝိုင်းသုံးကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်က ကျောင်းသား
များမှာ အချင်းချင်း ချစ်ခင်ကြခြင်း များလေသည်။ ဆင်းရဲ ချမ်းသာ မရှိ၊
အတူတူပင် သဘောထားခြင်း များကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့သော် ကျွန်ုပ် အနည်းငယ်ပန်း၍ ခွင့်ယူပြီးသော် ကျောင်းပေါ်တွင် တက်အိပ်နေ၏။ ထိုခဏမှာပင် ဆရာစမစ်သည် ကြိမ်လုံးကို ကိုင်၍ ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီးသော် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်လာ၏။

ရိုက်တော့မည်ဟု ကျွန်ုပ်အား ခုတင်တိုင်ကို အကိုင်ခိုင်း၏။ ကျွန်ုပ် ရုတ်တရက် ထ ပြီးသော် 'ဟေ့ ကုလား ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ မင်း ရိုက်ဝံ့ရိုက်စမ်း၊ မင်းတော့ အသေခံလိုက်ရမှာပဲ' ဆိုကာ ဒန်ဘယ်ဘုကြီးကို ကျွန်ုပ် ကိုင်ထား၏။ မမ နှစ်ယောက်နှင့် ဘိုးရုံသည် တက်လိုက်လာ၏။ ဘိုးရုံလက်မှာ လိပ်ကျောက်မြီး ပါလာ၏။

ကုလားသည် ဆင်းပြေး၍ ဆရာကြီးကို ခေါ်လာ၏။ ဆရာကြီးအား သူတို့နှစ်ယောက် အတန်းထဲမှာ ထ ထိုး၍ဟု အကြောင်းပြ၏။ ကျီးကန်းမကား အတော်စွာ၏။ 'အတန်းထဲမှာ သူ့ အအုပ်အချုပ်ညှပ်လို့ ထ ထိုးတာ၊ ဒါဟာ ကျောင်းသားအပြစ် မဟုတ်၊ စမစ်ရဲ့အပြစ်' ဟု အင်္ဂလိပ်လို့ ပြော၏။ ကျီးကန်းမသည် ထပ်၍ ဆင့်ပြန်၏။

'တကယ်ဆို ကျောင်းသားတစ်ယောက် နေမကောင်းလို့ အိပ်နေတယ်။ သူ ဒီအနားမှာလာပြီး ရိုက်တယ်။ ဘာမှ မသိတတ်ဘူး။ မောင်သင်း ရောဂါတိုးရင် သူ့ကို တရားစွဲမယ်။ သူဟာ ဆိုင်ကော်လော်ဂျီကို နည်းနည်းမှ နားမလည်ဘူး၊ ကျောင်းဆရာအတတ်ကို မတတ်ဘူး၊ ဘာ အက်(ဖ)အလဲ' စမစ်သည် ကျီးကန်းမကို စကားနိုင်အောင် မပြောနိုင်ချေ။ ကျီးကန်းမသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို ဘီလပ်သူနှင့်မခြား ပြောနိုင်၊ ပြောတတ်သည်။ အလွန်လည်း ယဉ်ကျေးသတဲ့။

ဆရာကြီးသည် စမစ်ကို ဖျန်ဖြေ၍ ပြန်ခေါ်သွားလေပြီ။

ထို့နောက် တစ်ရက်နေ့ပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် ဥရောပတိုက်သူ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသို့ မြန်မာစာတန်းပြယူရန် ကျွန်ုပ်မှာ တာဝန်ကျနေပြီ။ ထိုကျောင်းသို့ မည်သူမျှ အတန်းပြ မသွားလို့၊ ကျွန်ုပ်လည်း မသွားချင်၊ နှစ်ခါ ခံခဲ့ရပြီ။

နောက်ပိတ်ဖိနပ်၊ ဘွတ်ဖိနပ် စီးသွားသော် သူဌေးသားဟု မကြားတကြား အလှောင်ခံရသည်။ ရှေ့ထိုးဖိနပ်၊ ပိန်းတန်းဖိနပ် စီးသွား၍ အခန်းဝမှာ ထုံးစံအတိုင်း ချွတ်ထားခဲ့ရသော် ဘယ်အချိန် လာပြီးသော် ဖိနပ်ကို သံနှင့်ရိုက်ထားသည် မသိ၊ ပြန်သော် ဖိနပ် မပါဘဲ ပြန်ခဲ့ရသည်။ ထိုမျှမက

ထိုမိနပ်ကို ကုတ်နှင့်ထိုး၍ ကျောင်းပေါက်ဝမှာ ထားပြီးသော် “မိနပ် မေ့ကျန်ခဲ့သည့် မိနပ်ရှင် လာယူပါ” ဟု စာရေးထားသေးသည်။

နေ့လယ် ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ကော်ဖီတစ်ခွက်၊ ကြက်ဥဟတ်သို့င် တစ်လုံး၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်တစ်ယုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ထောပတ်သုတ်ပေးသည်။ ပေါင်မုန့်ကို ကုန်အောင်စားသော် တောကျသည်ဟု မကြားတကြား အလှောင်ခံရသည်။ ကုန်အောင်မစားသော် စတိုင်လုပ်သည်ဟု အဆိုခံရသည်။

ကျွန်ုပ် သွားရပြန်ပြီ။ ကိုးတန်းမှာ မြန်မာစာ ဇနက္ခကို သင်ရသည်။ သူတို့ ဖတ်သည်ကို အနည်းငယ် ပြုပြင်ပေး၍ ကျွန်ုပ် ပုံဝတ္ထုပြောသလို ပြောပြသည်။ ကပြားမကလေးများ ဖြစ်ကြ၍ နားလည်ကြသည်။

ကျောင်းဆင်းသွားရာ ကျွန်ုပ်ထံ လာပေးသော အစားအစာကို မစားမသောက်သေးဘဲ ဒဏ်ခံနေရသော မိန်းကလေး သုံးယောက်ကို မေးရာ အခွဲမြောက်ကိန်းကို မတတ်၍ဟု ပြောကြသည်။ သူတို့ကို ကျွန်ုပ် သင်ပြပေးရာ ခဏကလေးနှင့် နားလည်၍ ချက်ချင်း ငါးပုဒ် တွက်ပြီးသွားကြသည်။ ကျွန်ုပ် ကော်ဖီသောက်၊ မုန့်စားနေသည်။ သူတို့သုံးယောက်သည် သူတို့ဆရာမထံ သွား၍ ပြကြသည်။ ဒီနည်းကို ဘယ်သူ သင်ပေးသလဲ မေးရာ ဆရာမကလေး သင်ပေးတာဟု ပြောကြသည်။

သူတို့၏ ဆရာမသည် ကျွန်ုပ်ထံ လာရောက်ပြီး ဘယ်စာအုပ်က နည်းပါလဲဟု မေးသည်။ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းကို ခေါက်ပြသည်။ ဆရာမသည် သူ ကိုင်နေသော စာအုပ်ကို သွားယူ၍ ဖော်မြူလာနှစ်ခု ဖြစ်ပုံကို မေး၍ ကျွန်ုပ် တွက်ပြသည်။ ဆရာမသည် ကောင်းစွာ မှတ်သားထားလေသည်။ ထိုအခါက စ၍ ကျွန်ုပ် သူတို့ကို နိုင်သွားပြီ။

ညနေချိန်သော် စာစီစာကုံး အရေးခိုင်း၍ ယူလာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် ပြင်ဆင်ပေးပြီးသော် နောက်တစ်နေ့ တစ်ဦးသော မမနှင့် ပါးလိုက်သည်။ ထိုကျောင်းသို့ ခုနစ်ရက် တစ်ပတ်မှာ နှစ်ကြိမ် သွားရသည်။ နောက်တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်ပင် သွားရသည်။ ကျွန်ုပ် သင်ပေးပြီးနောက် ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ကိုးတန်းမှာ စတော့နှင့် ရယ်ယာကို အခြေခံ သင်ပေး၍ တပည့်များသာ မက ဆရာမကပင် အလွန် အားရနေလေသည်။ ထိုနည်းတူ မြန်မာစာနှင့် ဂဏန်းသင်္ချာတွင် အရင်းအလျှော့နှုန်းကို နားလည်အောင် သင်ပေးပါသည်။

ကျီးကန်းမကို အမေရိကန် မိန်းကလေးကျောင်းသို့ အင်္ဂလိပ်စာ

သင်ပေးရန် လွှတ်သည်။ ကျွန်ုပ် လိုက်ပါသွား၍ မိန်းကလေးများ ငြိမ်းလိပ်ပြသည်ကို ပြင်ဆင်ပေးရန် မှာလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ လူဆိုးဘွဲ့ ရထားသူနှစ်ယောက် ခြေကျင်သွားကြသည်။ လမ်းတွင် စာကလေးရေး ဝယ်၍ စားသွားသည်။ ဟန်ကျပေ။

ယောက်ျားကလေး အေဘီအမ် ကျောင်းရှေ့သို့ရောက်သော် အသိများက 'အမူရောနှင့် ကျီးကန်းမ ပရယ်တီကယ်ယူဖို့ သွားပြီ။ ရန်ဖြစ်တာကို ကြားရမလား၊ မြင်ရမလား' ဟု ဆိုကြသည်။

'မင်းတို့ နိမိတ်မဖတ်နှင့်၊ ဟေ့ မောင်ကွီနီ၊ မင်းပါးစပ်ဟာ အတော်ဆိုးတယ်'

'မင်းက နပ်စ်ဆရာမ လုံကွင်းကိုတောင် ဝတ်သွားတဲ့လူကွယ်'

ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသို့ ရောက်ကြပြီ။ ကျီးကန်းမသည် အလွန်အသင်အပြ တော်သတဲ့။ တစ်တန်းလုံး ကောင်းစွာ နားထောင် နာယူကြသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း မိန်းကလေးများ ငြိမ်းလိပ်ပြသည်ကို ပြင်စရာမလိုပါဘူး ဟု ဆို၍ ဆရာမက သဘောကျသည်။ ကျွန်ုပ်က စည်းဝိုင်းအတွင်းမှာ သူငွေ့သမီး တစ်ဖွဲ့၊ သူကြွယ်သမီး တစ်ဖွဲ့ ထားကာ ဘောလုံးလှည့်ကို သင်ပေးသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ကိုယ်တိုင်ပင် မနေနိုင်ဘဲ လာကြည့်သည်။

ကျောင်းဆင်းသွားပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ သရေစာ စားကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အပေါ်သွားလို၍ စောင့်ကြည့်နေရာ အိမ်သာမှာ လူမစဲချေ။ ကျွန်ုပ် ကျီးကန်းမကို ပြောတော့ပြီ။ ကျီးကန်းမကား တော်တော် ဆိုးသည်။ ကျွန်ုပ်ကို အိမ်သာထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွား၍ အပေါ်ပေါက်စေသည်။ အိမ်သာထဲမှာလည်း မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ရှိသည်။ ကျီးကန်းမ ကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်ကို စောင့်နေသည်။ မိန်းကလေးများ ကျွက်ကျက်ဆုနေကြလေပြီ။

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးနှင့် ကျီးကန်းမ အချေအတင် စကားပြောကြသည်။ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောကြ၍ ဘာပြောသည်ဟု မသိ။ ကျောင်းအုပ်မကြီးသည် ပြုံးပြီးလျှင် ၎င်း၏ ကျောင်းသားများကို အကြောင်းသင့် ဆုံးမစကား ပြောပြနေပုံ ရသည်။

ထိုနေ့ညနေ ကျောင်းဆင်းသော် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ခြေကျင်ပင် ပြန်လာကြသည်။ အမေရိကန် ကျားကျောင်းက 'မကျီးကန်း ရန်တွေ့ရလို့ မောနဲ့ငြိလား' ဟု မေးကြသည်။ ထိုကျောင်းမှ အနည်းငယ် လွန်သော်

ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းမှာ ရောင်းနေကျ မြီးရှည်သည် တရုတ်ကြီးနှင့် တွေ့၍ လမ်းတွင် မြီးရှည် ဝယ်စားကြသည်။ တရုတ်ကြီးက မရောင်းချနှင့် ရောင်းချင် နှင့် ရောင်းရပုံ ရသည်။

မြီးရှည် စားပြီးကြသောအခါ ကျွန်ုပ်က ပိုက်ဆံထုတ်ပေးရာ ကျီး ကန်းမက မပေးရ။ သူက တရုတ်အား ငွေဒင်္ဂါး အ အ ကို ထုတ်ပေး၍ ‘သုံးမတ်အမ်း’ ဟု ဆိုသည်။ တရုတ်က လက်မခံ။ ‘မပေးနှင့်တော့’ ဆို၍ သွားမည် ပြုသည်။ ကျီးကန်းမက ‘သုံးမတ် အမ်းရမည်။ မသွားနှင့်’ ဟု မြီးရှည်အထမ်းကို ဆွဲထားသောကြောင့် တရုတ်နှင့် လမ်းလယ်ကောင်တွင် စကားများရာ အရပ်သားများက ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ထိုအခါ ကျီးကန်းမက ‘ဘာလဲ ... ဘာကို ဝိုင်းကြည့်သလဲ။ ခွေးချင်းကိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ နယ်ချဲ့ ကို နှောင့်ယှက်တာ။ မင်းတို့က တရုတ်နယ်ချဲ့ဘက်က အားပေးသလား’ ဟု ကျီးကန်းမသည် စွာတော့ပြီ။

မိန်းမကြီး တစ်ယောက်က ‘အမိတို့က မတရားတာ’ ဟု ဆို၍ ‘ရှင်တို့ ဘာသိသလဲ၊ တိရစ္ဆာန်တွေလိုပဲ၊ တရုတ်ဟာ သူတို့ပြည်မှာ ပိုက်ဆံမရှာဘဲ မြန်မာပြည်လာပြီး ငွေရှာ၊ မြန်မာမကို ယူ၊ ဒါဟာ နယ်ချဲ့တာ။ ရှင်တို့က တရုတ်ကလေးတွေ လိုချင်လို့ တရုတ်ကို လက်ခံပြီး တရုတ်ဘက်က ကူတာ လား’ ဆိုကာ ကျီးကန်းမသည် နယ်မရှောင် စွာတော့ပြီ။ အရပ်က ဝိုင်းလာ တော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း မကြောက်။ ကျီးကန်းမသည် အတော် ရန်တွေ့ ကောင်းသည်။ ကျွန်ုပ် တုတ်တစ်ချောင်းကို ကောက်ကိုင်ထားသည်။

အမေရိကန်ကျောင်းက ဘော်ဒါများက ‘ဟေ့ အမူရောတို့ ရန်ဖြစ် ကုန်ပြီ’ ဆိုကာ မောင်ကွန်က ဦးဆောင်၍ တုတ်များကို ကိုင်ပြီးလျှင် ဝိုင်းလာ ကြသောကြောင့် ရန်ပွဲကလေး ဖြစ်ရတော့မလို တွေ့နေပေပြီ။ အရပ်သား များကလည်း တုတ်နှင့်။ ညနေခင်း ပြဇာတ်မှာ နောင်ဂျိန်တီးဖို့သာ လိုတော့ သည်။

ထိုအတွင်း ဆရာကြီးက ဒေါက်ကတ်နှင့် ရောက်လာ၍ အရပ်သား များအား ‘မင်းတို့ ငါ့ကျောင်းသား နှစ်ယောက်ကို နှောင့်ယှက်သည်။ ဂတ်မှာ တိုင်မည်’ ဟု ကြိမ်းမောင်းကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဒေါက်ကတ်ပေါ် တင်၍ ပြန် ခေါ်သွားသည်။ အံ့စရာ စုတ်ချွန်း အစ်မနှင့် မောင် ... ပြောင်ပေ။

ထိုနောက် တစ်နေ့ ထိုတရုတ်သည် ကျောင်းသို့ မြီးရှည်ရောင်း ရောက်လာပြန်သည်။ တရုတ်က အနူး အလည်။ ‘အစ်မ ကျွန်တော် ပြေကြီးကို

မပြန်ဘူး။ ကလေးကိုလည်း ပြေကြီး မပို့ဘူး။ တရုတ်ပြည်မှာ ဘုန်းကြီး မရှိဘူး။ မြန်မာပြည်က ဘုန်းကြီးနှင့် ကုသိုလ်အများကြီးရတယ်။ ကျွန်တော့် မိန်းမက မြန်မာမ၊ အားကြီး လိမ္မာတယ်။ ဘုန်းကြီးကို နေ့တိုင်း ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်း လောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ပိုက်ဆံပိုလာတယ်' ဟု ပြောနေလေသည်။

ကျီးကန်းမသည် တရုတ်အား ငွေတစ်ကျပ် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ တရုတ်က ပြန်အမ်းမည် လုပ်သည်။ 'မအမ်းနှင့်တော့' ဟု ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း ဆိတ် သစ်တုံးဆွဲရသကဲ့သို့ စာမေးပွဲအောင်ရန် မနိုင်ဝန် ထမ်းရဘိသည်အလား အလွန် ကြိုးစားနေကြရသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ စာမေးပွဲအောင် ဘာဖြစ်မည်၊ ဘာရမည်ကို မသိ။ စာမေးပွဲလည်း မအောင် ချင်လှ။ သို့သော် အခြားကျောင်းထက် ည့်လျှင် ဆရာကြီး စိတ်မကောင်း မည်ကို အလွန် စိုးရိမ်၍ အထူးပင် ကြိုးစားရလေသည်။

ထိုအတွင်း အငြိမ့် လူရွှင်တော် တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အား သီချင်း တစ်ပုဒ် ရေးပေးပါဟု ဆိုလာသည်။ ကျွန်ုပ် ဘာတတ်မလဲ။ ကျွန်ုပ်သည် လေးပေါက်ဆစ်ကြီး၊ ခြောက်ပေါက် ဆိုသော အသံတို့ကို ဘာမျှ နားမလည်။ ကျွန်ုပ် ပလေ့မှုတ် ကောင်းသည်ကို ထိုလူရွှင်တော်သည် သိသည်။ ပြဇာတ် ဆရာ ဆိုသည်ကို သိသည်။ ထို့ကြောင့် သီချင်းရေးပေးရန် နားပူဟန် တူသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သီချင်းတစ်ပုဒ် ခပ်ဆန်းဆန်း “အချစ်တော်တို့ ကျောင်း သားများက နိုင်ငံတော်ကို ပြုပြင်ရမှာ” ဆိုသော သီချင်းကို ရေးပေး၍ အငြိမ့်မင်းသမီးအား စကားဖန်နှင့် ဟန်အမူအရာ ပြောပုံဆိုပုံပင် သင်ပေး လိုက်သည်။

ထိုသီချင်းအားဖြင့် ထိုအငြိမ့်မင်းသမီးသည် အတော် နာမည်ကျော် သွားသည်။ လူရွှင်တော်က ကျွန်ုပ်အား ဉာဏ်ပူဇော်ပါသည်ဟု ငွေတစ်ဆယ် ကျပ် လာ၍ ပေးသွားသည်။ နောက် သီချင်းနှစ်ပုဒ် ရေးသည်။ ဉာဏ်ပူဇော်ခ ငွေသုံးဆယ်ကျပ် ရသည်။

အခြား အငြိမ့်မင်းသမီးကလည်း ပူဆာပြန်ပြီ။ ကြံကြံဖန်ဖန် ကတ်သီး ကတ်သတ် ဘယ်လိုဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီအငြိမ့်မင်းသမီးများနှင့် တွေ့သွားရသည် ဟု မသိ။ သီချင်းနှစ်ပုဒ် ရေးပေးလိုက်ရသည်။ အငြိမ့်မင်းသမီးနှစ်ယောက် သည် လူပျိုကလေး ရပ်ချော ကျွန်ုပ်ကို လှ၍ မတည့်သလို ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ် အလွန်ကြောက်သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ မကြောက်သော ကျွန်ုပ် မည် ပြည့်တန်ဆာနှင့် ပြည့်တန်ဆာခေါင်းမကို ကြောက်သည်။ အငြိမ့် မင်းသမီးနှင့် လူပြက်ကို ကြောက်သည်။ မတွေ့ဝံ့အောင်ပင် ကြောက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် လူအများက ကြောက်သော လူမိုက်နှင့် တစ္ဆေကို မကြောက်၊ သင်းတို့ကို ကြောက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆိုင်ကော်လော်ဂျီကို သင်ပြီးနောက် သျှတ္တရကျမ်းသစ် ကို ရေးသည်။ မမ နှစ်ယောက်၏ ဉာဏ်စွမ်းလည်း ပါသည်။ ကျောင်းသား များက အတော်သဘောကျသည်။ ထိုအကြောင်း ဆရာနွဲ့က သိသွားသည်။

ကျွန်ုပ် ထိုစာအုပ်မူကို တရိုတသေ သိမ်းထားရာတွင် ဆရာနွဲ့က ယူ၍ ဖတ်ကြည့်ပြီးသော် ကျွန်ုပ်ကို အလွန်ချစ်သော၊ ကျွန်ုပ် ရိုသေလေးစား သော ဆရာနှစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်၍ ‘ငါ့တပည့် ... စာရေးတာဟာ ကုသိုလ် အင်မတန်ကြီးတယ်။ ငရဲလည်း အင်မတန် ကြီးတယ်။ ငါ့တပည့် ရေးတဲ့ သျှတ္တရကျမ်းသစ်ဟာ ဆိုင်ကော်လော်ဂျီအပြင် သိပ္ပံနည်းကျ လေ့လာ မှုလည်း ပါနေလို့ အင်မတန်ကောင်းမယ်။ ဒါပေမဲ့ လောကကြီး ပျက်ပြီး အမျိုးသမီးတွေ နစ်နာမယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကျမ်း၊ ဒီကျမ်းမျိုးကို မရေးပါဘူး ဟု ကတိခံပါ’ ဆို၍ ကျွန်ုပ်အား နားမပြန်စိ ဖွင့်ပေးသော ဆရာနှစ်ပါးကို ပူဇော်သောအားဖြင့် မရေးတော့ပါဟု ကတိခံလိုက်ရသည်။ ဆရာနှစ်ဦး သည် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တွင် ထိုသျှတ္တရကျမ်းသစ်ကို မီးရှို့ပစ်လိုက်သည်။

ထိုနည်းအတိုင်း ဆိုင်ကော်လော်ဂျီ၊ လောကဓာတ်၊ သင်္ကြိုဟ်တို့မှ အနှစ်ကိုယူ၍ “အရက်ဋီကာ” ကို ရေးထားရာ၌လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဆရာ သုံးဦးက တွေ့သွား၍ ထိုစာမူလည်း မီးရှို့ခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ် အသက် လေးဆယ်ကျော်မှ ကျမ်းနှစ်ကျမ်း အကြောင်းကို ပြန်၍တွေးမိရာ ခေတ်နှင့် ချိန်ဆကာ အလွန် ထိတ်လန့်မိလေသည်။ ဆရာသုံးပါးကို ပြန်၍တာန်တော့ မိပါတော့ပြီ။ ဩော် ... အတတ်လည်းသင် ပဲ့ပြင်ဆုံးမသော ကျေးဇူးရှင်ကြီး များ တကား။

ကျွန်ုပ် အငြိမ့်မင်းသမီး နှစ်ယောက်နှင့် အသိဖြစ်သွားသည်ကို မမ နှစ်ယောက်သည် မသိ။ အခြား ကျောင်းသားကြီးများလည်း မသိ။ ကိုဝ၏ ညီ ငဘကြီးကား ရိပ်မိသည်။ မမနှစ်ယောက်သာ သိသော် ကျွန်ုပ်ကို ဆွဲ၍ မုရု ရိုက်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့် စာကိုမျှလည်း မရေး။ အေးအေးဆေးဆေး

နှင့်ပင် ဆရာကြီးနှင့် ကျောင်း၏ဂုဏ်ကို ဆယ်တင်ချင်သောကြောင့် ပညာကိုသာ ကြိုးစားနေတော့သည်။

တစ်နေ့သော ညနေမှာ ကျွန်ုပ်သည် အိန္ဒိယ ရာဇဝင်ကို ကြည့်နေရင်း မြန်မာတို့ ရေးထားသော ဗုဒ္ဓဝင်နှင့် ရာဇဝင် ဆရာမကြီးက သင်ပေးသော ဗုဒ္ဓဝင်ကို နှိုင်းယှဉ်ကာ စဉ်းစားပြီးသော် မာရ်နတ်အကြောင်းကို အတော်ပင် သက်သေထုတ်နေသည်။ မာရ်နတ်သည် ဝဿဝတီဘုံက နတ်မင်း ဆိုသည်။ သူသည် ဘာကြောင့် ဘုရားကို မျက်မှန်းကျိုး၍ မလိုလားရသနည်း။ တစ်ဖန် ရှင်ဥပဂုတ်နှင့် တွေ့ပြီးနောက် ဘုရားဆုကို ပန်ပြန်သည်ဟု တွေ့ရပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် အတော်ပင် သက်သေထုတ်ကြည့်မိသည်။

ထိုအတွင်း အာယားမ ဒေါ်သန့်၏သား တချစ်သည် လာ၍ ‘ကိုသင်း၊ ခင်ဗျားကို ဟိုတုန်းက ကြီးကြီးစိန်က ပြောနေတယ်’ ဟု မဦးမရွတ် ပြော၍ ‘ဘာပြောသလဲ’ ဟု ၎င်းအား မေး၏။

တချစ်က ‘ကြီးကြီးစိန်က ခင်ဗျားဟာ လက္ခဏာ အင်မတန်ကောင်း တယ်။ ဒါကြောင့် ညည်းနှင့် ပေးစားရမယ်လို့ မမခကို ပြောတယ်။ မမခက ဆံပင် ပလူမွေ့ ပလူတောင် နီထွတ်ရဲနှင့် ထောင့်မကျိုးတဲ့လူကို ဘာလုပ် ရမှာလဲဟု ပြောတယ်’ ဆိုကာ လာပြော၍ ‘သည်ကောင်ကလေး သွား’ ဟု ငေါက်ထုတ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် အပျိုတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အား အမြင်ကတ်သည်ကို အလွန် သဘောကျမိ၏။

နောက်တစ်နေ့သော် ကျွန်ုပ်တို့ ခြောက်ယောက်သည် ဆလွိုက် သင်ကြားနည်းနှင့်ဆိုင်သော ပညာရပ်များကို လေ့လာနေ၏။ ခဏကြာသော် ကျွန်ုပ်မှတစ်ပါး မြန်မာဘက်မှ တပည့်သုံးယောက်သည် ကိစ္စပြီးသည့် သဘောနှင့် ထ သွားကြ၏။ ကျီးကန်းမကား ဆလွိုက်ပုံများကို မင်ခံစက္ကူ သုံးရွက်နှင့် ရေးနေ၏။ ကျွန်ုပ် ပညာရာဇဝင်ကို ကြည့်နေ၏။

တစ်ဦးသော မမသည် အောက်ပါ သီချင်းကို ခပ်တိုးတိုးကလေး ညည်းနေ၏။

“မောင့်ကိုသာပင် (အဖေက ဆိုဆို၊ အမေက ဆိုဆို၊ ဘသူက ဆိုဆို) ပျိုစိတ်ထဲမှာ အမြဲပဲ ကြည့်နေချင်။ (ဟော ... ငဲ့နေပြန်ပြီ၊ ကြည့်ပါဦး) နီထွတ်ရဲကလေး ဗိုလ်ကေကို၊ စိန့်စိတ်ထဲက အမြဲပဲ ဝင်လို့စိုး၊ ချစ်လို့ကို၊ ကြိုက်လို့ကို၊ မိုက်တယ်ပဲဆိုဆို၊ အသည်းထဲက၊ စွဲလို့ချစ်မိသကို၊ ပျိုကို ချစ်တယ်ဆို၊ လက်ခုပ်တီးလို့၊ ကြိုလှမ်းစေ

ပါလို ... (ဟေ ... စိန့်ကို ချစ်ကြသတဲ့) ... စာမေးပွဲနီးလို့၊ အရေး
မကြီးပါနှင့်လား မောင်၊ မအောင်အောင်၊ အောင်အောင်၊ စိန်ကဖြင့်
မရှောင်၊ အငြိမ့်က လို့၊ ကူရေးဆောင်မယ် မောင်”

‘မမ၊ သည်သီချင်း ဘယ်ကရလို့ ဆိုတာလဲ’

‘ကျောင်းနားက မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဆိုသွားတဲ့ သီချင်းပေါ့။ ရတဲ့

လူထဲက ကူးရေးပြီး ကျက်ထားတယ်’

‘အလကား သီချင်းပါဗျာ’

‘မောင်ရေးတာနှင့် တူတယ်’

‘ဟာ ...’

ကျီးကန်းမသည် ထ လာ၍ ‘မအောင်အောင်၊ အောင်အောင်၊ စိန်ကဖြင့်
မရှောင်၊ အငြိမ့်က လို့ ကူရေးဆောင်မယ်မောင် တဲ့၊ ဗိုလ်ကေအီတွတ်ရဲ့ တဲ့’
ဘိုးစံသည် ပဲလှော်သုပ်၊ လက်ဖက်သုပ်နှင့် လာတော့၏။ ‘ရှေ့
စားကြဗျား’ ဆိုပြီးသော် -

‘ဒါဟာ ... အမူရော ရေးတဲ့သီချင်း၊ မမတို့က ရနေပလား’

‘ဟေ့ ... ဘိုးစံ မင်း ဘာပြောတာလဲ’

‘ဘာပြောရမလဲ၊ မင်း သီချင်းရေးခ ရလို့ ငါကြီးနှင့် စက်ဘေ
ကိုတောင် ရုပ်အင်္ကျီ ဝယ်ပေးတာပဲ’

‘မင်း တော်တော်နောက်တယ်’

‘ဘာနောက်ရမလဲ ... ဟို အငြိမ့်မင်းသမီးက မင်းကို ရန်ထောင်နေ
တုန်း မင်းဖိနပ် ခွေးချီသွားလို့ မင်း ဖိနပ်မပါဘဲ ...’

‘ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဘိုးစံ ရပ်စမ်းကွယ်’

‘ဟို ဆိုင်းတန်းက မင်းသမီးထံ “စာမေးပွဲအောင်အောင် မအောင်အောင်”
ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ရေးဖို့လို့ ...’

‘ဘိုးစံရယ် ... နေ့စမ်းပါ ... မဟုတ်တရုတ်တွေ’

ထိုခဏ၌ ဘိုးရုံသည် ပြောင်းဖူးဖုတ်ကို စားလာရင်း ‘ဟေ့ အမူရော၊
မင်းငွေငါးကျပ်ကိုယူပြီး ကိုယ့်လူကြီးကို ပေးလိုက်မယ်’ ဟု ဆို၏။

‘ဟ ဘယ်နှယ်ပေးရမလဲ’

‘ကိုယ့်လူကြီး ဖဲရုံးနေလို့ အတော်ထိနေတယ်’

‘ထိပေစေကွယ်၊ ငါ ထမင်းစားတုန်းကတောင် ဖဲမကစားနှင့်လို့
ပြောသေးတယ်’

‘မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ သူ့လက်စွပ် ဆုံးသွားလိမ့်မယ်’
 ‘ဟေ့ ဘိုးရုံ၊ မင်းကို သူက သူခိုး ဆိုနေတာကွ’
 ‘ဆိုပါစေကွယ်၊ ငါ သနားလို့ပါ’
 ‘မင်း ငွေငါးကျပ် ယူပေးလို့ အလကားပဲ၊ အမူရောကို ခေါ်သွား၊
 သူ ရိုက်ပေးရင် ရှုံးတာတွေကို ပြန်ရမှာပဲ’
 ‘မောင် ... ဖဲရိုက်တတ်သလား’
 ‘ကိုးမီးဝိဇ္ဇာ မမ ...’
 ‘ဘိုးစံ မင်း အတော်ရှော်တဲ့လူ၊ ဘာ ... မဟုတ်တာကို’
 ‘လိုက်သွားပါကွယ်၊ သနားပါ’
 ‘ဟေ့ ဘိုးရုံ ... ငါးကျပ် ယူပေးလိုက်ကွယ်၊ လာပြောနေရသေး
 သလား’
 ‘မောင်ဟာ အရက်လည်း အင်မတန် သောက်တယ်၊ ဖဲလည်း အင်
 မတန် ရိုက်တယ်လို့ မောင်ကွဲန်က ပြောတယ်’
 ‘ဒီအကောင် အလကား အကောင်’
 ‘ဟေ့ ... အမူရော ငါ ထောက်ခံလိုက်ရမလား’
 ‘ဘိုးစံ၊ မင်း အေးအေးနေစမ်း’
 ‘ကိုဘိုးစံ ...’ ဟု တစ်ယောက်သော မမက ဆို၏။
 ‘မင်းကွယ် ... တကယ် ထင်အောင် ...’
 ဘိုးစံသည် ကျီးကန်းမထံက မြန်မာလို ရေးထားသည့် ပညာရာဇဝင်
 ကို ယူ၍ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဤသို့ စကားပြောကာ ကျန်ခဲ့လေ
 ၏။
 ‘တို့ ကျောင်းကထွက်ရင် နှစ်နှစ် အစိုးရအသိအမှတ်ပြုတဲ့ ကျောင်းမှာ
 လုပ်ပြီး အလွတ်ကျောင်း ထောင်ရအောင်’
 ‘ကောင်းပါရဲ့ မောင်ရယ်’
 ‘လူတွေဟာ သဘောတရားကို နားမလည်ဘူး၊ နားလည်ရင် တို့
 ပြည်ကို တို့ ပြန်ရနိုင်တယ်’
 ‘ဘာကြောင့် ...’
 ‘ယခုတော့ ဟိုက မင်းလောင်းပေါ်လိုက်ကြ၊ ဒီက မင်းလောင်း ပေါ်
 လိုက်ကြ။ ကျွန်တို့ ကျွန်တို့နဲ့။ ဒါကိုက ရိုင်းသေးတယ်လို့ အကြောင်းပြနေ
 တယ်။ အင်္ဂလိပ်ကို မင်းလောင်းနဲ့ မောင်းထုတ်လို့ မရနိုင်ဘူး’

‘တို့ပြည် တို့ ပြန်ရရင်’

‘ပြင်သစ်နိုင်ငံနဲ့ အမေရိကန်လို ...’

‘ဒါလည်း သဘောတရားကို နားလည်ဖို့ လိုတာပဲ။ နားမလည်ရင် ဝန်ကြီး လုပ်ချင်၊ သမ္မတ လုပ်ချင်တဲ့ ဖိုးလုပ်ချင်တွေ ပေါ်ပြီး သားဆိုးမယ် ကွ’

‘ဒါကြောင့် သဘောတရား နားလည်ဖို့ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်း လိုတယ်’

‘တို့ ကျောင်းထောင်ပြီး အသိပညာ တိုးတက်ပြန့်ပွားအောင် သင် မယ်ကွယ်’

‘သဘောပဲဗျား’

‘မောင် ဒီဇင်ဘာ ကျောင်းပိတ်မှာ ဘယ်သွားမလဲ’

‘ကျောင်းမှာပဲ နေမယ် စိတ်ကူးပါတယ်’

‘ကောင်းပါတယ်၊ ဦးဘိုးစောက မောင့်ကို သင်္ချာတော်တယ်လို့ သိပ်ကို

ချီးမွမ်းတာပဲ’

‘ပြောမှာပေါ့ ...’

‘ပြောစမ်းပါဦး’

‘ဦးဘိုးစောက ဂဏန်းတစ်ပုဒ် ခက်ခက် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ထဲက ရှာ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ တွက်တတ်ရင် ငါက ခေါက်ဆွဲ ဝယ်ကျွေးမယ်၊ မတွက် တတ်ရင် ဈေးချိုထဲမှာ လျှောက်ကရမယ် ဆိုတယ်’

‘ဪ ...’

‘ကျွန်တော်ကလည်း စိန်လိုက်ပေါ့’

‘ဒါနဲ့ စနေနေ့တစ်နေ့ ချိန်းပြီး ကိုးတန်းက သုံးယောက်၊ ဆရာသင် တို့ကို ခေါ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ သွားတာပေါ့။ ဦးဘိုးစောက မင်းတို့ တစ်ယောက် မှ ရရရင် တကယ် က ရမယ်ဟု ဆိုပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း စိန်လိုက် ပေါ့၊ ဈေးချိုထဲမှာ အလှပြချင်နေတာပဲ’

‘အင်း ...’

‘ဒါနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာအုပ် တစ်အုပ်ထဲက နှစ်ထပ်တိုး သဘောနှင့် ရေး တဲ့ ဂဏန်းတစ်ပုဒ်ကို သေသေချာချာ ရှာလာပြီး ခက်လှပြီ သဘောနှင့် သင်ပုန်းကြီးထဲမှာ ရေးထားတာပေါ့။ သူ ရေးပြီးရင်ပဲ ဦးရဲ့ ပုစ္ဆာဟာ အဖြေ ဘယ်လောက်ဟု ပြောလိုက်တော့ ဦးဘိုးစော (ဘီအေ) ဟု မျက်လုံးဖြူးပြီး

ဟဲ့အကောင် ... မင်း တွက်ဖူးသလား ဟု မေးရာ၊ ဦးရဲ့စာအုပ်ကို မြင်တောင် မမြင်ဖူးပါ ဆိုပါတယ်။ ဒီတော့ နေဦး၊ ဒါက လွယ်သွားတယ် ဆိုကာ ဦးဘိုးစောဟာ စာတစ်အုပ်ကိုယူပြီး သေသေချာချာ သူ မှတ်ထားတဲ့ ဂဏန်း တစ်ပုဒ် ရေးပြန်ပါတယ်။ ဒီဂဏန်းဟာ စတော့အင် ရှယ်ယာနှင့် ဆိုင်တယ်။ သူ ရေးပြီးရင်ပဲ ကျွန်တော်က အဖြေကို ပြောပြပါတယ်။

‘ဦးဘိုးစောက ဒီအကောင်နဲ့ ခက်နေပါပြီ၊ မင်း ဒီပုစ္ဆာကို တွက်ဖူးသလား တဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း စာအုပ်နာမည်ကိုတောင် မသိ ဆိုတော့ တွက်ပြစမ်း တဲ့။ ကျွန်ုပ်က သင်ပုန်းကြီးထဲမှာ တွက်ပြပြီး ဟောသည့်နေရာမှာ သဘော ကို ယူရန် လုပ်ဆောင်ထားပါတယ်လို့ မြေဖြူနဲ့ ခြစ်ပြပါတယ်။ ဒီတော့မှ ဦးဘိုးစောက ငါ တစ်ညလုံး ကြံတာတောင် မရဘူး ဆိုကာ ကျွန်တော်တို့ အား စောက်ဆွဲကျွေးပါတယ်။ ပြီးတော့ နောက်စနေနေ့ ချိန်းလိုက်ပြန်ပါတယ်’

‘အင်း ...’

‘နောက် စနေနေ့မှာလည်း အက္ခရာသင်္ချာတစ်ပုဒ် အခွဲမြှောက်ကိန်း ပုံသေနည်း မရှိတာ တစ်ပုဒ်ကို မေးတော့ ချက်ချင်း အဖြေပြောကာ တွက်ပြ ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပုံသေနည်း သဘော လုပ်ပြပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာ မန်နရီရဲ့ ကျေးဇူးတွေပေါ့ဗျာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ မန်နရီရယ်ကြီးဟာ သိပ်တတ်တာပဲ၊ ဒါပေ သူ့မိန်းမ ထားဝယ်မ နက်ထယ် ကြိုးဆွဲတိုင်း က နေလို့ ဘောက်ကျရတယ်’

‘မိန်းမ ဆိုတာ ယောက်ျားကို ကြိုးဆွဲမှာပေါ့၊ မမတို့လည်း မမတို့ရဲ့ လင်ကို ကြိုးဆွဲမှာပေါ့’

‘မောင်ကော ကြိုးဆွဲခံမှာလား’

‘ကျွန်တော် သစ်သားရုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ’

ဒီဇင်ဘာလ ကျောင်းဆယ်ရက် ပိတ်လိုက်၍ ကျွန်ုပ်လည်း အေးဆေးစွာ ကျောင်းမှာပင် စာကြည့်နေတော့မည်ဟု သဘောထားပြပါသည်။

သို့သော် ကျောင်းပိတ်သော နေ့၏ နံနက်မှာပင် ကိုဝသည် ရောက် လာ၍ သူ့အဒေါ်ယောက်ျား ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ်ပြီးလျှင် သေဆုံးသောကြောင့် သူတို့၏ ပစ္စည်းများကို တို့အိမ် လာပို့ထားတယ်။ မင်းလာပြီး စောင့်ပေးစမ်း

ပါဦး ဆိုကာ အတင်းခေါ်နေသဖြင့် ဆရာကြီးထံ တိုင်ပြီးသော် ကျွန်ုပ် ကိုဝန့်နှင့် ပါသွားသည်။

စစ်ကိုင်းသို့ရောက်သော် ကိုဝ၏ အမေမှာ သူ့ညီမနှင့် သူ့ညီမ၏ ယောက္ခမ၊ ယောက်မများ ပလိပ်ပြေးရာတွင် နေရ၍ ၎င်းတို့၏အိမ်မှာ ကိုဝ၏ အဘိုး၊ နှမ မမ၊ ညီ စက်ဘေတို့သာ ရှိပါသည်။ ကိုဝနှင့် စက်ဘေမှာ အိမ်သို့ မကပ်။ တစ်ခါတစ်ခါမှ ထမင်းစား ပြန်လာ၍ စက်ဘေမှာ ည အချိန်လွန်မှ ပြန်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ လူစင်စစ်က ဥစ္စာစောင့် ဘဝသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်နေပေတော့ပြီ။

ထိုနောက် သုံးရက်ရှိသော် စစ်ကိုင်းမှာလည်း ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ် သလိုလိုကြောင့် မခန့်နှင့် ၎င်း၏ မောင်ကလေး သန်းရွှေကို ရွှေကြက်ယက် သို့ ပို့ထားပြီးသော်၊ ကျွန်ုပ်ကို အစောင့်ထားပြန်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ဥစ္စာစောင့် ဘဝမှ ခဏချင်း လူစောင့် ဘဝသို့ ကူးသွားလေတော့ပြီ။ ထိုအိမ်မှာ အိမ်ရှင် ကသည်းမကြီး တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သာ ရှိသည်။ ဤ အတွင်း စက်ဘေ တစ်ခါတစ်ခါ လာသည်။ ကျွန်ုပ်ကား သင်္ချာများကို ကောင်းစွာ တွက်ရသည်။ စာကို ကောင်းစွာ ကြည့်ရသည်။ မခသည်ကား ထမင်းဟင်း ချက်သည်။

နောင် ကျွန်ုပ်၏မယား ဖြစ်ရမည့် မခသည်လည်း ရွတ်တွံ့တွံ့ မိုက် ကန်းကန်း။ ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်နေ့လုံး နေ၍မျှ စကားလေးခွန်း ပြည့်အောင် မပြောဖူး။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါ စစ်ကိုင်းသို့ ခဏပြန်သွားရာ သူ့ သူငယ်ချင်းများက 'ညည်းတော့ ကော်နေတာပဲ၊ အရက်သမား မောင်သင်းနဲ့ ညည်း ရည်းစားဖြစ်နေပြီပေါ့' ဟု နောက်ကြည့်သောအခါ 'အေး ... ရည်းစား ဘယ်ကမလဲ၊ ရနေလို့ မိုက်တောင် တစ်လရှိပြီ' ဟု ပြောသတဲ့။ ထိုအကြောင်း ကို နောက်တော့ ကျွန်ုပ်၏တပည့် ငှက်သမား ဘိုးခက ပြော၍ သိရပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းဖွင့်၍ ပြန်ပြီ။ အထက်တန်း ဆရာဖြစ် စာမေးပွဲ ကို ဖြေဆိုရတော့မည်။ ကျွန်ုပ် စာမကြည့်တော့ဘဲ အေးအေးနေတော့ပြီ။

နောက်တစ်နေ့ စာမေးပွဲ ဖြေရတော့မည်။ ရက်အတော်ကြာစွာ အငြိမ်းမကြည့်ဘဲ နေခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့ အငြိမ်း သွားကြည့်သည်။ နောက်နေ့မှာ အိပ်ချင်၍ အိပ်နေသည်။

စာမေးပွဲကြီးကြပ်သူ ဦးဘိုးစောသည် ကျွန်ုပ်ကို မမြင်၍ မေးရာ ကျောင်းပေါ်မှာ အိပ်နေကြောင်း ပြောကြသဖြင့် တက်နှိုးကာ ခေါ်လာပြီး

သော် ကျွန်ုပ်ကို စာမေးပွဲ အဖြေခိုင်းသည်။ စိတ်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍
ဖြေရသည်။ ကျွန်ုပ်ကို အဘယ်မျှလောက် ရိုက်ပစ်စရာ ကောင်းသနည်း။
မိနစ် သုံးဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိသော် ဖြေ၍ပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် အဖြေစာအုပ်
ကို သွားပေးရာ၊ ဦးဘိုးစောက ‘မင်း အဖြေစာအုပ်ကို ပြန်ကြည့်နေ၊ တစ်နာရီ
ထိုးမှ ဆင်းရမည်’ ဟု ငေါက်ပြီးသော် ပြန်အထိုင်ခိုင်းသဖြင့် ပြန်ထိုင်နေရ
ပြန်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အဖြေများကို ကျွန်ုပ် ပြန်ကြည့်ရာ ကောင်းစွာ ကျေနပ်
မိသည်။ သို့သော် စာအုပ်တစ်အုပ်မျှ မကုန်။ အချို့မှာ နှစ်အုပ်ပင် ဖြေကြ
သည်။ ဖြေကြရာ၌ အလွတ်ပညာသင်များလည်း ပါကြ၍ ဖြေသူ နှစ်ဆယ့်
ငါးယောက်ခန့် ရှိမည် ထင်သည်။ စာတစ်အုပ်ခွဲလောက် ဖြေကြသူ များသည်။

ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲလောက်သော် ကျွန်ုပ် ဆင်းခွင့်ရပြီ။

ကျွန်ုပ်၊ ဘိုးစံ၊ ဘိုးရုံ၊ ကိုဘိုးစို၊ မမ နှစ်ယောက်တို့နှင့် ဦးကျောက်လုံး
မုန့်တီသည်ထံမှာ နန်းကြီးမုန့်တီစားရင်း ဖြေပုံဖြေနည်းတို့ကို ပြောကြသည်။
အလွတ်ပညာသင်များကလည်း ငေးကာ နားထောင်နေကြသည်။

တစ်ဦးသော မမက ‘မင်း ဘယ်လို သုံးနံပါတ်ကို ဖြေသလဲ’ မေးရာ၊
ကျွန်ုပ်က ‘မောင့်ကိုသာပင်၊ ပျို့စိတ်ထဲမှာ အမြဲပဲ ကြည့်နေချင်’ ဟု စရံသာ
ရှိသေး။ ကျီးကန်းမက လိုက်ထု၍ ပြေးရသည်။

ဦးဘိုးစောက လက်ဖက်ရည် သောက်နေရင်း မြင်၍ ‘ဒီအကောင်
ဟာ စာမေးပွဲ မအောင်ချင်ဘူး ထင်ပါရဲ့’ ဟု ဆိုရာ၊ ကျွန်ုပ်က ခပ်လှမ်းလှမ်း
မှ ‘စာမေးပွဲအောင်တာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ’ ဟု ပြန်ဆို၍ ဆရာနွဲ့က ပြုံးနေသည်။

ညနေပိုင်းတွင် ပညာရာဇဝင်နှင့် သင်ကြားနည်း အချို့ကို ဖြေရ
သည်။ လေးဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိသော် ကျွန်ုပ် ပြီးပြီ။ သို့သော် ထိုင်၍ ဖြေပြီး
သည်ကို ကြည့်နေရသေးသည်။ မေးခွန်းမှာ သုံးနာရီ ဖြေခွင့်ရသည်။

စာမေးပွဲကို နှစ်ရက် ဖြေရသည်။

စာမေးပွဲ ဖြေပြီးသောအခါ ငါးတန်းဆရာ ဆရာသင်က ‘စာမေးပွဲ
အောင်ရင် ဆရာတို့လို ကျောင်းဆရာ လုပ်ပေါ့’ ဟု ဆိုရာ၊ ကျွန်ုပ်က ဦး
ဘိုးစော၏ရှေ့တွင် ‘မလုပ်ချင်၊ ရွံစရာ။ ကျောင်းဆရာဟာ ပညာအုပ်၊ ပညာဝန်
ကို ဘုရားထူးရတယ်’ ဆို၍ ဦးဘိုးစောက ‘ကြည့်စမ်း ... ဘိုးသင်း ...
မင်း တကယ့်အကောင်။ မထူးပါနှင့်ကွယ်၊ မထူးရပါဘူး၊ စာမေးပွဲကို ကောင်း
ကောင်း ဖြေပါ’ ဟု ဆိုကာ ပြန်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုးတန်းမှာ မြန်မာစာသင်ရန် နှစ်ရက် ကျ၍ စိတ်
မကြည်ဘဲနှင့်ပင် သွားရသည်။ ကောင်းကောင်းပင် နားထောင်၍ ထိုနေ့မှာ
သုံးနာရီခွဲ ကျောင်းဆင်းလာပြီးသော် ကျွန်ုပ်တို့အခန်းသို့ ဝင်သည်။ မမ
နှစ်ယောက်က ဆီး၍ ရယ်ကြပြီးလျှင် ‘မလှောင် မပြောင်လိုက်ဘူးလား’
ဟု မေးသည်။ မပြောင်ကြောင်းကို ပြောပြရာ ‘မောင့် ဖိနပ်ကို ကြည့်စမ်း’
ဟု ဆို၍ ကြည့်လေလျှင် ဖိနပ်မှာ အနီတစ်ဖက်၊ အနက်တစ်ဖက် ဖြစ်နေ
တော့သဖြင့် ရယ်ကြလေပြီ။

ကျွန်ုပ်လည်း ဖိနပ်တိုက်ပေးသော ချွတ်ကရားကို ခေါ်၍ ပြရာ၊ ချွတ်
ကရားသည် ကုလားစကားနှင့် ဘာကို ပြောမှန်းမသိ ပြောပြီးသော် ဖိနပ်
လဲပေးတော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဖိနပ်မှာ အနီ ဖြစ်သည်။ မမ တစ်ဦးက
ဤသို့ ဆိုပြီ။

‘ဘာလှောင်မလဲ၊ ကောင်မတွေ မင်းကို ကျနေပြီ’

‘မမ၊ ကျွန်တော့်ကို နောင် ဒီစကားမျိုး ဘယ်တော့မှ မပြောနှင့်’

‘ဟောတော့ ... စိတ်ဆိုးပြီ၊ ဒီက အကောင်းပြောတာ၊ မောင် အသင်
အပြကောင်းလို့ သဘောကျကြတာကို ပြောတာ။ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်’
ကိုဘိုးစိုကြီးက ထ ချ၍ ကြားက ဝင်ပြောပြန်၏။

‘ခင်ဗျားတို့က အမူရောကို အေးတယ်၊ စိတ်ကောင်းရှိတယ်လို့ ထင်နေ။
သူ့ကို ဘယ်မိန်းကလေးနှင့် ဘာလိုလိုသာပြော၊ ဓားနှင့်ကို လိုက်တာပဲ’
ဝိုင်း၍ ရယ်ကြ၏။

နောက်တစ်နေ့ သွားသောအခါ ဇနက္က တောထွက်ခန်းနှင့် သီဝလီ
ဒေဝီ ငိုပုံကို သင်ပေးနေရာ မိန်းကလေးများ ငိုကြတော့ပြီ။ ကျောင်းအုပ်မ
ကြီး ပြေးလာပြီ။ အတန်းပိုင်ဆရာမက ဘာပြောလိုက်မှန်း မသိ။ ပြော၍
ပြန်သွားလေပြီ။ ညနေ သင်ခန်းစာပြီးသော် ဆရာမနှင့် ကျွန်ုပ် ဤသို့ စကား
ပြောနေကြသည်။

‘ဆရာလေးရယ် ... စာမေးပွဲ နီးတာနှင့် နောက် လေးရက်လာပြီး
ဂဏန်းနှင့် အကွဲရာသင်္ချာကို သင်ပေးပါဦး’

‘ဟာ ... ကျွန်တော် ဒီမှာ နှစ်ရက်သာ တာဝန်ကျတယ်’

‘ကိစ္စမရှိပါ၊ ကျွန်မ ဆရာကြီးကို ပြောပါမယ်’

‘ဆရာကြီး မရှိဘူး၊ ခွင့်နှင့် သွားနေတယ်’

‘ဆရာမကြီးကို ပြောပြီး တောင်းပါမယ်’

‘ဆရာမကြီး သဘောလေ’

နောက်တစ်နေ့သော် ဆရာမကြီးက ခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောကာ ထိုကျောင်းသို့ ထပ်လွှတ်၍ ပထမနှစ်ရက်မှာ ဂဏန်းတွက်ချက်ကို ကျကျနန သင်ပေး၍ ဒုတိယ နှစ်ရက်မှာ အက္ခရာသင်္ချာကို ကျကျနန သင်ပေးရလေသည်။ ထိုကျောင်းက ရေးပေးလိုက်သော မှတ်ချက်ကို ဆရာကြီး မရှိ၍ ရုံးသို့ ပို့ထားရသည်။

ထို့နောက် မတ်လထဲတွင် အတန်းစာမေးပွဲကို ဖြေဆိုရသည်။ ထိုစာမေးပွဲ ဖြေရာတွင် နောက်ဆုံးရက်မှာ ထရီဂိုနော်မေထရီနှင့် ရာဇဝင်ကို ဖြေရသည်ဟု ထင်သည်။ လူတစ်ယောက်မှာ မနေ့က ညတစ်ညလုံး ဖဲရိုက်နေ၍ မဖြေနိုင်။ ၎င်းအား သနား၍ နှစ်ပုဒ်စီ ကျွန်ုပ် ဖြေပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆရာကြီး ပြန်ရောက်လာသည်။ နော်မန်ပညာဝန် ပါလာသည်။ အတန်းပြ စာမေးပွဲကို စစ်သည်။ အသီးသီး အောင်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အစစ်မခံရ၊ ကျွန်ုပ်ကို မိန်းကလေးကျောင်းက ကျောင်းအုပ်မကြီးက မကောင်းရေးထား၍ တန်းပြ စာမေးပွဲကို မစစ်ဘဲနှင့် အရုံးပေးထားပြီဟု ထင်သည်။ စိတ်ထဲက အတော် ဒေါပေါက်နေသည်။ ညနေ လေးနာရီထိုးမှ ပညာဝန်က ‘အလွန်တော်တဲ့သူကို ခေါ်ပါ’ ဟု မြန်မာစကားနှင့် ပြော၍ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်သည်။

ပညာဝန်က ရှစ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးစသူများအား နှစ်ထပ်ကိန်း ညီမျှခြင်း တစ်ပုဒ်ကို အပြုခိုင်းသည်။ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် ရေး၍ စကားသုံးခွန်းသာ ပြောရသေးသည်။ ‘ဟုတ်တယ် ... အကောင်းဆုံးပဲ’ ဟု ပြောကာ အအောင်ပေးပြီးသော် ‘မင်း ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ကျောင်းက လာသလဲ’ ဟု မေးသည်။ ‘ကျွန်တော် မင်းတုန်း ဦးအာဒိစ္စ ကျောင်းကပါ’ ဆိုရာ ‘ကျွန်ုပ်နှင့် သိသည်’ ဟု ရွှေဖော်စွာ ပြောလေသည်။

ခွဲကြရပါပြီ

ကျွန်ုပ်မှာ ယခုနှစ် နောက်ဆုံးဖြစ်ပြီးသော် ခွဲကြရတော့မည်ကြောင့် ကျွန်ုပ် နှင့် ချစ်လှစွာသော ဘာသာ၊ ဘာထွန်း စသော သူငယ်ချင်းတို့သည် မျက်ရည် ကျကြသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း မျက်ရည်ကျမိပါသည်။ ကျွန်ုပ်မာတိပုံ နီဝင်ဘာ လ ကတည်းက ရိုက်၍ တစ်ပုံစီ သူတို့အား ပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီး၊ အခြား ဆရာများတို့အား ရှိခိုး ကာ ကန်တော့ခဲ့သည်။ ဆရာများသည် မျက်ရည်ဝိုင်း၍ ဆုမပေးနိုင်။ ကျွန်ုပ် သည် ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းအရပ်ရပ်ကို တစ်ဦးသော မမအား အပ်လိုက်၍ စစ်ကိုင်း ကိုဝ၏ထံ နှုတ်ဆက်ဖို့ သွားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စစ်ကိုင်းမှာ ငါးရက်လောက် နေပြီးနောက် ပြန်မည် ပြုရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ရွှေရွှေဖော်ဖော် စကားမပြောဖူးသော မခသည် သူ့အစ်ကို နှင့် သူ့မောင်များ၊ သူ့အမေရှေ့တွင် ‘မောင်သင်း ... မင်း နောက်ကို ပြန်လာ ဦးမှာလား’ ဟု ငိုသံပါနှင့် မေးပြီးသော် ငို၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ရင်တွင်ဆို့၊ လည်ချောင်းတွင် တစ်ကာ မျက်ရည်ကျ၍ အဘိုးနှင့် ဒေါ်ဒေါ်စိန်ကို ကန်တော့ကာ စစ်ကိုင်းက ပြန်လာ ခဲ့ပါသည်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။

ကျွန်ုပ်သည် ဈေးချိုနားမှာ ယောင်လည်လည်နှင့်နေသော ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းနေဖက် အတန်းတူသူ တစ်ယောက်နှင့် တွေ့သည်။ သူ့အား ‘ခင်ဗျား မပြန်သေးဘဲကိုး’ ဟု မေးသည်။ ‘ငါ ဖဲရုံးကုန်လို့’ ဟု သူ ပြော သည်။ ကျွန်ုပ်က အာဂလူ အကြံသမားဟု ချက်ချင်းသိသည်။ ဘာမသိစရာ

ရှိသလဲ။ ကျွန်ုပ် စိတ်အတတ်ပညာကို အဲဒီတုန်းက ကောင်းစွာ တတ်သည်။ သို့သော် မြေနှစ်ချောင်းကို မကယ်ရာ ဆိုစကား ရှိသော်လည်း သူ့စကား အတိုင်း ငါဟာ လူ၊ လူဟာ သူတစ်ပါးကို ကူညီသင့်သည်ဟု တွေးမိပြီး သူ့ကို ငွေတစ်ဆယ် ပေးခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ် မမ၏ တိုက်သို့ သွားရောက်လေပြီ။ ကျီးကန်းမသည် ၎င်း၏ သူငယ်ချင်းမ၏ တိုက်က အသင့်စောင့်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် သဘောတူ စိတ်တူကဲ့သို့ ဖြစ်၍ အတော်ပင် ချစ်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်စလုံးပင် အင်္ဂလိပ်ကို မြန်မာပြည်က မောင်း ထုတ်ရန်၊ သို့မဟုတ် မြန်မာပြည်က အင်္ဂလိပ် ထွက်ခွာသွားစေရန် သဘော တူကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ညောင်ပင်ဈေး၌ မင်းသားကြီးခေါ် နိုင်ငံရေး ပင်စင်စားကြီးများ၏ စကားများ၊ အပျိုတော်ကျကြီးများ၏ စကားများ၊ စာတော်ဖတ်များ၏ စကားများ၊ စာဆိုတော် အဘွားကြီးများ၏ စကားများ၊ မင်းသမီးကြီးများ၏ စကားများတို့ကို ကြားဖူးနားဝနှင့် မှတ်သားမိသည့် အတိုင်း အင်္ဂလိပ်တို့ မတရားပုံများကို မမ နှစ်ယောက်တို့အား ပြန်ကြား ပြောဆိုရာ ၎င်းတို့၏ မျက်နှာသည် အသွေးအရောင် ပြောင်းကာပင် အင်္ဂလိပ် လူမျိုးများ၏ အပေါ်၌ ဒေါသထွက်ကြ၏။

သို့လင့်ကစား ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် အလွန် ဆိုးသွမ်းသော အင်္ဂါဂြိုဟ်ကို ကြည့်၍ ဟောင်နေသော ခွေးဆိုးကလေး သုံးကောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေဟန် ရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်က မြန်မာလူမျိုး ခေါင်းဆောင် ဆိုသူတို့သည် အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတို့၏ လိမ်လည်လှည့်စားခြင်းကို ခံရသည်။ ဉာဏ်နည်းသည်ဟု ယူဆကြ၏။

ကျီးကန်းမသည် ဤသို့ ပြောပြ၏။ အိန္ဒိယမှာ ဘုရင်ခံချုပ်က လိမ် လည် လှည့်ဖြား၍ အိန္ဒိယ တစ်ပြည်လုံးကို သိမ်း၏။ သိမ်းစဉ်က ဘုရင့် အစိုးရက မဟုတ်၊ အရှေ့အိန္ဒိယ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီက ဖြစ်၏။ တို့ပြည်ကို သိမ်းရာမှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ဖြစ်၏။ တို့ လူက ညံ့၍သာ ဖြစ်၏။ တို့လူမျိုးကို လူမျိုးကြီးတစ်မျိုး ဖြစ်အောင် ပြန်လည် တည်ထောင်ဖို့ လိုသည်။

ကျီးကန်းမ၏ စကားသည် တော်တော်နက်နဲသည်။ တစ်ဦးသော မမကား ဒေါသကြီးသည်။ 'တို့လူမျိုး၌ ခေါင်းဆောင်သဖွယ် ဖြစ်သော မျိုးကြီး မတ်ကြီးတို့သည် ကုလားတွေလိုပဲ၊ ဒါကို အင်မတန် မက်သည်'

ဟု ညစ်ညစ်စုတ်စုတ် ပြောပြ၏။ ‘ဒါကြောင့် ဂုဏ်နှင့် ရာထူးကို ပလွှားဖို့ အင်မတန် လိုလား၏။ ဒါကြောင့် ဉာဏ်သည် မှူးမှိန်နေ၏။ အခု တို့ တစ်မျိုးသားလုံး ကျွန် ဖြစ်နေရ၏။ ကျွန်အဖြစ်မှ ရုန်းကန်ဖို့ရန် ခဲယဉ်း၏။ ကျွန်မွေးကို လုပ်သော တန်ဆာဟု ထင်ကြ၏။ ဒါကို တို့ ဖျက်ပစ်ရန် လိုသည်’

ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးမှာ လူနှစ်မျိုးနှစ်စားသာ ရှိနေသည်။ (က) တစ်မျိုးမှာ ငွေနှင့် ဂုဏ်ကို မက်၍ ငွေရအောင် ငွေရနိုင်သောနည်းနှင့် ကိုယ်ကျိုးအတွက်သာ ရှာပြီးသော် ဇိမ်ယစ်၍ ထင်ပေါ်လိုသော သူတစ်စု။ (ခ) အင်္ဂလိပ်၏ ခြေတော်ရင်းသို့ ဝင်၍ အင်္ဂလိပ် အင်ပါယာ တည်မြဲပြီးသော် မိမိလူမျိုးကို ဖိစီးနှိပ်စက် စော်ကားပြီးလျှင် ဝင့်ဝါကာ အသားယူ ဂုဏ်လုပ် စည်းစိမ်ယူနေသော လူတစ်စု ဟူ၍သာ ဖြစ်၏။ ထို (ခ) အမျိုးအစားကို စာသင်ကျောင်းများက ပေါက်ပွားလာစေ၏။ စာသင်ကျောင်းများသည် တိုင်းပြည်အဖို့ လူမမွေး၊ အင်္ဂလိပ် အင်ပါယာအတွက် ကျွန်မွေးပေးရသည် ဟူသော သဘောကို ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက် သဘောတူကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သုံးကောင်သည် သွေးသောလမ်း၌ အလွန်ကြီးသော ကျောက်တုံးကြီး ခံနေသည်ကို တက်၍ ကျော်မသွားဘဲ အင်အားနှင့် တွန်းဖယ်ရန် ကြိုးစားကြစည် စိတ်ကူးနေသော ပုဂ္ဂလိကဆိတ်များနှင့် တူ၏။

ကျီးကန်းမက ဤသို့ ပြော၏။

‘အခု သီပေါဘုရင်သည် မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရဖို့ ပါလီမန်၌ တရားစွဲတော့မည်ဟု အင်္ဂလိပ်သတင်းစာတွင် ဖတ်ရ၏။ သို့သော် အကြံဉာဏ်ယုတ်သော အင်္ဂလိပ်၏ လက်အောက်မှ ရုန်းဖယ်ရရန် ခဲယဉ်း၏။ မည်ကဲ့သို့ ရှိလင့်ကစား သဘာဝ၏ ကမ္ဘာသဘောအရ တို့ ကျွန်ဘဝက လွတ်ရဖို့ ရန်ဖြစ်ရမည်။ လွတ်လပ်သော်လည်း ခရစ်ရဲ့ဝါဒကို သဘောကျသကဲ့သို့ သဘောကျသူ များပြားစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ဦးမည့် အရေးကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားရမည်’

ကျီးကန်းမကား ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ နှီးနှောပွဲသည် ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ကျီးကန်းမက ‘မောင်ကြီးစား၊ မောင်ဟာ ဟိုလူတွေလို ဒါကို မမက်ရင် တို့လူမျိုး လွတ်လပ်ရန် လမ်းစကလေး ပေါ်လာမည်’ ဟု ပြောပြသည်။ ‘တို့နှစ်ယောက်တော့ သောက်အင်္ဂလိပ်စာကို သင်မိလို့ မြန်မာဖြစ်ပြီး မြန်မာစာကို ကောင်းစွာ မရေးတတ်။’

ဒါပေမဲ့ မောင်ဟာ “မအောင်အောင် အောင်အောင်၊ စိန်ကဖြင့် မရှောင်၊ အငြိမ့်ကလို့ လူရေးဆောင်မယ် မောင်” ဆိုတာလို ဖြစ်သွားရင် တို့လူမျိုးရဲ့ သခင်ဘဝသည် ခွေးဘဝ ဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်ရတယ်’ ဟု ဆိုလေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက် တိုင်ပင်သည့်သဘောနှင့် ဆွေးနွေးချက်သည် ကြီးကျယ်လွန်းပြီး အဆမတန်သော သဘော ဖြစ်နေပေသည်။ ထိုသဘော သည် အထက်တန်းဆရာဖြစ် အတတ်ကို သင်ကြားရသည့် နည်းစနစ်မှ ဖြစ်လာသည်။ ထိုအထက်တန်းဆရာဖြစ် အတတ်ကို ချပေးသော စကော့ တလန်သား “ဝါဒါစပွန်” သည် မြန်မာပြည်၌ အမှိုက်ပုံထဲတွင် မီးခဲကလေး များ ချထားလိုက်ခြင်းနှင့် တူ မတူကို စဉ်းစားမိပုံ မရှိသေး။

သို့သော် ထိုစနစ်သည် ကျွန်ုပ်တို့နောက် လေးနှစ်သာ ခံ၍ ထိုစနစ်ကို တီထွင်သော ဝါဒါစပွန်သည်လည်း ပညာမင်းကြီး မဖြစ်ရတော့ဘဲ သူ တိုင်းပြည်သို့ ပြန်သွားလေပြီ။ အထက်တန်း ဆရာဖြစ် ဟူ၍ကား တည်ရှိ၍ အသွေးအရောင်ကား လုံးလုံးကြီး ပြောင်းသွားလေတော့ပြီ။ ပညာသင်ကြား ရေး သာလျှင် တကယ်အစစ် လူမျိုးကို ပြုပြင်နိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စာပေပညာ သင်ကြားရေး၌ အသိဉာဏ် ကြီးကျယ်၍ စဉ်းစားတတ်ပြီးသော် အကြောင်းအကျိုးကို ရှာဖွေတတ်အောင် သင်ကြားပေးမှသာ စစ်မှန်သော ပညာရေး ဖြစ်သည်ဟု အမှန်အတိုင်း ထင်မြင် ယူဆလာလေပြီ။

ပထမ မမ၏ မိဘကား အလွန် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်။ ၎င်းတို့၏ မိဘမှာ သူတည်းဟူသော သမီးတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ရွှေငွေ အလွန် ပေါသည်။ စိန်ကျောက် စသော အမျက်ရတနာတို့သည်လည်း အလွန် ပေါသည်။ ထိုကဲ့သို့ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှလောက် ချမ်းသာသည်ကို ထို မမသည် ကျွန်ုပ် သိသကဲ့သို့ မသိချေ။ သိရသော် ကျွမ်းပစ်၍ ငိုမလား မသိချေ။ ကျိုးကန်းမလည်း လူချမ်းသာ၏ သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန် ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် ခွဲခါနီး၌ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက် စကားပြောဆို၍ နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ညောင်ပင်ဈေး၌ သိလိုသော အကြောင်းများကို သိရရန် အနိမ့်အကျ ပြုကာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းနှင့် အလှအပ ဂုဏ်ရှင် မိန်းကလေးများ၊ လူချမ်းသာ သားသမီးများတို့က ကျွန်ုပ် ကို မည်ကဲ့သို့ ဆွဲဆောင်ပြုမူသော်လည်း ကျွန်ုပ် မပါကြောင်း၊ ပြည့်တန်ဆာမ များက ဆွဲဆောင်ခြင်း၊ ဗိုလ်ကတော်ကျများက ဆွဲဆောင်ခြင်း၊ အငြိမ့်သည်မ

များက ဆွဲဆောင်ခြင်းတို့ ပြုသော်လည်း ကျွန်ုပ် မပါဘဲ ကင်းလွတ်၍ ၎င်းတို့ အကျိုးရှိရန်သာ ဆောင်ရွက်ခြင်းတို့ကို သူငယ်ချင်းချင်း ခွဲခါနီးအချိန် ဖြစ်၍ ဖွင့်ဟ ပြောပြရာ ကျီးကန်းမက 'မောင် ယောက်ျားစစ်ရဲ့လား' ဟု မေး၍ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်ထဲ အတော်ပွဲကျကာ တအုန်းအုန်း ရယ်မော နေရလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း အခါမရွေး လက်ဖျားမှာ ငွေသီးနေသည်။ သို့သော် ငွေသည် သွားရာလမ်း၌ လမ်းကောင်းကိုထက် ရွံ့ဗွက်ကိုသာ ဖြစ်စေတတ် သည်ဟု ယူဆပြီးလျှင် ဆင်းရဲခြင်းကိုသာ ခံပြီးသော် ရှောင်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် သည် စားနိုင် သောက်နိုင်သူများက ငွေရေးကြေးရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မစဉ်းလဲ စေခါမူ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် စေ့စေ့စပ်စပ် ပြုမူခြင်းကို အလွန်စက်ဆုပ် သည်။ ထိုသူကို လူ့အဆင့်အတန်းမီသူဟု ကျွန်ုပ် မထင်။ ကျွန်ုပ် သင်ကြား ခဲ့သော ကျောင်းသင်ပညာရပ်များသည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ပြုပြင်ထားမိဟန် ရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်မှာကား အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့ကို မြန်မာပြည်က မောင်းနှင်ထုတ်ရန် တစ်ခုကိုသာ မူတည်နေပေသည်။ ထို သဘောသည် ကျွန်ုပ်၏ အရွယ်နှင့် မလိုက်။ ထိုအခါမှာ ကျွန်ုပ်၏အသက် တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်မျှသာ ရှိသေး၍ မိန်းမပိုးပြီးလျှင် ပျော်ပျော်ပါးပါး ခေတ် အလျောက် နေသော အရွယ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပျော်ပါးစွာ မနေနိုင်။ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးကိုသာ စဉ်းစားနေရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် တစ်နေ့သော ညနေ ငါးနာရီခွဲခန့်တွင် သော် စာပိုသင်္ဘောကြီး ခုတိယခန်း၌ စကားပြောနေကြသည်။ တစ်နှစ်ပတ် လုံး ချစ်ခင်စွာ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကာ ပညာအတူသင်လာခဲ့သည်ဟု ဆိုရ လောက်သော သူငယ်ချင်း သုံးယောက်သည် ဤအချိန်က စ၍ အပြီးတိုင် ခွဲခွာရတော့မည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပထမ မမသည် တရုတ်ရွပ်နှင့် ငိုတော့ပြီ။ ကျီးကန်းမလည်း ငိုတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း မျက်ရည်ကျမိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်သည် မမကို ဓာတ်ရထားပေါ်ထိအောင် လိုက်ပို့ရာ မမသည် ငို၍ ပြန်သွားရှာသည်။ ကျီးကန်းမလည်း ငို၍ ပြန်လာရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်သည် အစ်မကြီးနှင့် မောင်ကလေးကဲ့သို့ စားပွဲ ခန်းတွင် ညစာ စားကြပြီ။ မြင်သူတို့ကား မည်သို့ သဘောပိုက်မည်ကို မသိချေ။ ထိုအခါ ကျီးကန်းမသည် လူမျိုးထုံးစံအတိုင်း အင်္ဂလိပ်မကဲ့သို့

အဝတ်ကို ဝတ်ထားရာ မမကဲ့သို့ပင် တကယ် ချောလှသော အပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရ၏။

ကျီးကန်းမသည် အရက်တစ်လုံး မှာသည်။ ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိပြီ။ မအံ့ကြ။ ကျီးကန်းမသည် ကျွန်ုပ်အား ဆော်ဒါနှင့် အရက်ကို စပ်၍ ငှဲ့ပေးသည်။ ကျွန်ုပ် ခေါင်းခါသည်။ သူက 'မောင် မသောက်ရင် မမ သောက်မည်။ မမကို မိန်းမဆိုး၊ လူမျိုးရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို ဖျက်သည်ဟု ဆိုမလား' ဆိုကာ ကျီးကန်းမက မေးသည်။ ကျွန်ုပ်က 'သူတစ်ပါး လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ သူ့သဘောနှင့်သဘော၊ ကျွန်တော် အကောင်းကိုသာ ရှာချင်လျှင် ရှာမည်။ အပြစ်ကိုမရှာ။ သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ အပြစ်ကို ရှာသူမှာ ကိုယ့်အပေါ်၌ အပြစ် ဒလပုံကြီး ရှိသည်ဟု နားလည်ပါသည်' ဆိုကာ ပြောပြသည်။

ကျီးကန်းမသည် ပြုံး၍ 'မောင့်ကိုလေ အားရအောင်သာ ဆွဲပြီး မွေးလိုက်ချင်တာပဲ' ဆိုကာ အရက်ပုလင်းကို ယူ၍ မြစ်ထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ဖန်ခွက်ထဲက အရက်ကိုလည်း သွန်ပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်က 'သောက်ချင်တဲ့သူအား ပေးရရင် မကောင်းဘူးလား' ဟု ဆိုရာ၊ ကျီးကန်းမက 'မကောင်းသော အရာကို သူတစ်ပါးအား ပေးသူသည် အလွန် ယုတ်ကန်းသောသူ ဖြစ်သည်' ဟု ဆိုသည်။

ညစာ စားဖွဲ့ပြီးသော် ကျီးကန်းမသည် ဓာတ်မီးရောင်၌ အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုကို ဖတ်နေသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ထုတ်ဝေသော ဂျာနယ်တစ်စောင်လည်း အနားမှာ ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်။ ထိုခေတ်က မြန်မာစာနှင့် ထုတ်ဝေသော ဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်း မရှိ၍ ငုံးတိတ်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ နေရသဖြင့် အကန်းနှင့် မခြားမနားပေ။ အင်္ဂလိပ်သည် မြန်မာလူမျိုးများ မတိုးတက်ရန် အကန်းခေတ်ကို မြန်မာလူမျိုးတို့အတွက် မြန်မာပြည်မှာ တည်ထောင်ထားရာ ရောက်သည်။ ဤသည်မှာ ဧကရာဇ်ဝါဒကို ထုထောင် တည်မြဲစေသော အုတ်မြစ်ကိုချရန် အဆာပလာတစ်ခု ဖြစ်ချေသည်။ ထိုသို့ မြန်မာစာနှင့် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသော မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ ခေတ်ဝတ္ထုတို့ မရှိသော ခေတ်က ပညာတတ်ဟု လူလုပ်လာသော တက်လူတို့သည် ကြီးလာ၍ တိုင်းပြည်၌ ရှေ့ဆောင်သော် ဥရောပ၏အလိုကို လွန်ဆန်နိုင်ပါ့မလားဟု စဉ်းစားစရာ မဖြစ်ပေဘူးလား။

ကျီးကန်းမကား စာကြည့်နေသည်။ ကျွန်ုပ်ကား တွေးလိုရာ တွေးနေသည်။ လူမျိုးတစ်မျိုး၏ စာပေကို ချုပ်တည်းထားခြင်းသည် ထိုလူမျိုးကို

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အပိုင်းအပိုင်း ပြတ်စေသော အလွန်ထက်သည့် ဓားလက်နက်တည်းဟု ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်ခဲ့ပါပြီ။

ကျီးကန်းမသည် သူ ကြည့်နေသော မဂ္ဂဇင်းကို ချ၍ ဤသို့ ပြောလေသည်။

‘.....ကို သနားစရာ’

‘သနားစရာပေါ့၊ သူ့အကြောင်းကို မမ သိသလား’

‘မောင်ဟာ ကောင်းမှုတော် ဘူတာမှာ ရထားစောင့်ရင်း မနုဟာဆက် ဗြဒေဝီတို့ အကြောင်းကို ပြောကတည်းက မမ ကောင်းကောင်း နားလည်ပါတယ်’

‘သူတို့တစ်တွေဟာဗျာ သနားစရာ၊ ကြေကွဲဖွယ်ရာ၊ ဥစ္စာပစ္စည်း ချမ်းသာသလောက် သနားစရာ ကောင်းတာပဲ’

‘ဘာ သူတို့တစ်တွေလဲ’

‘.....ရဲ့ အကြောင်းကို မောင်ကွန် ပြောလို့ မမ သိမှာပေါ့’

‘သိတယ်’

‘သူ့လိုပဲ ကျောင်းမှာ အက်ပီဂျီက လာပြီးနေတဲ့ သူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူနှင့် ကျွန်တော်ဟာ သိပ်ကို ချစ်တယ်။ သူ့မှာ ငွေလည်း ရှင်တယ်။ ကျွန်တော် မပါဘဲ သူ မုန့်မစားသလောက်ပဲ။ ဟင်းလည်း အမြဲလောက်ပင် ဝယ်စားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူများကိုတောင် မျှပေးတဲ့အခါ များတယ်’

‘အင်း ...’

‘ဒါပေမဲ့ သူဟာ မန္တလေးသား၊ သူ့အိမ်ကို ဘယ်တော့မှ အလည် မခေါ်၊ အင်မတန် နှုတ်ဆိတ်တယ်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်၊ အကြောင်း ရှိရမယ် လို့’

‘အင်း ...’

‘စနေနေ့ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်ဟာ သူ့နောက်က မယောင်မလည် လိုက်သွားတယ်။ သူဟာ သင်္ချိုင်းတောထဲ ဝင်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဝင်လိုက်သွားတာပေါ့။ သူထံ သူ့ညီ၊ သူ့နမ နှစ်ယောက်တို့ ရောက်လာ ကြပြီး “ဟော ... ကိုသင်းရောပါလား” ဆိုကာ အားရဝမ်းသာနှင့် ပြောကြ ပါတယ်။ ကျွန်တော်မှာ တစ်နေရာ၌ ဝင်ထိုင်နေရာ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျပါတယ်။ သူတို့အားလုံး မျက်ရည်ကျကြတော့

ကျွန်တော်က “ဗျာ ... ပျော်ပျော်ပါးပါး နေမလို့ လာတာ။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်” ဆိုပါတယ်။ ဒီတော့မှ အဲဒီလူက မပြန်ပါနှင့် ကွယ်၊ ပျော်ပျော်နေပါ ဆိုတယ်။ သူ့ညီသည် စက်ဘီးနှင့် ထွက်သွားသည်။ သူ့ညီမတစ်ယောက်သည် အင်္ဂလိပ်မကဲ့သို့ ဝတ်၍ အလယ်တန်း ဆရာမ။ သူ့အား ကျွန်ုပ် သင်္ချာနှင့် မြန်မာစာ ပြပေးလို့ ယခုနှစ် ကိုးတန်းဝင်ထား တယ်။ သူ့နှမ တစ်ယောက်လည်း အင်္ဂလိပ်မလို ဝတ်ပြီး စာရေးမ လုပ်နေ ပါတယ်။

‘ထိုသူ၏ညီသည် ပြန်လာ၍ ဘဲပေါင်း၊ ဘဲသားကင်သုပ်၊ ကြက်သား ဟင်းတို့ကို ဝယ်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းဝိုင်းစားကြရာ ကျွန်တော် သည် ထမင်းတစ်လှံကိုမျှ မျှိုမကျနိုင်ဘဲ အန်ထွက်ပါတော့ပြီ။

‘ထိုအခါ မောင်နှမတစ်စုသည် ငိုကြွ၍ ထိုသူက “မင်းတို့ ဒါကို မှတ်ထား။ တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို မစွန့်နှင့်၊ ရတနာသုံးပါးကို မမေ့နှင့်။ တို့ ဘုရားရဲ့ တရားကမ္မ အမှန်။ မောင်သင်းဟာ တို့ကို ဘယ်လောက် ချစ်သလဲ။ တို့ထံ ရောက်အောင်လာပြီး တို့နှင့်အတူ ထမင်းစားတယ်။ ဒါပေ တို့ရဲ့ ဝိပါက ဝတ္တရားဟာ အင်မတန်ကြီးလို့ တို့ကိုချစ်တဲ့ မောင်သင်း ထမင်း အတူတူ စားတာကို ကလော်ပစ်တယ်။ တို့ဟာ ဟိုဘဝတုန်းက သည်လိုပဲ အတူတူ ဖြစ်ကြရပြီး သူတစ်ပါးအား မတရား နိုင်ထက်စီးနင်း ဖိစီးနှိပ်စက် သနားကြင်နာမဲ့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြလို့ ယခုလို တွေ့ကြရတာ။ သူဘရာဇာ ဆိုတာ မစစ်တော့ ပညတ်သဘောအရ သနားကြင်နာမဲ့တာကို ခေါ်တယ်” အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က ဘဲသားသုပ်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဖန်ကို သောက်တော့ ပြီ။ ၎င်းကိုကား ကျွန်တော်၏ဝမ်းသည် လက်ခံလေပြီ’

‘အင်း ...’

‘သူတို့ဟာ လောကပညတ်အားဖြင့် ရွှေငွေပေါများလို့ အင်မတန် ချမ်းသာတာပေါ့။ ဒါပေ စွဲလမ်းတဲ့ အယူဝါဒ သဘောအရ အဆင်းရဲဆုံးပဲ ဗျာ’

‘အင်း ...’

‘ကျွန်တော် ပုဂံကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ကျနုစွာ စုံစမ်းခဲ့တယ်။ ရွှေစည်းခုံ နားမှာ မနုဟာဆက် မင်းသားကြီး ရှိတယ်။ ရွှေအုပ်နှင့် ယခုတိုင် ပွဲတော် တည်တုန်း။ ဘုရားထူးကြရတယ်။ နယ်ပိုင် စတဲ့ အရာရှိကြီးများ သူဝင်းထံ

ဝင်ရင် ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ဘုရားထူးကာ စကားပြောရတယ်။ အဲဒါဟာ ဘုရင်နဲ့
 အမိန့်အရ တဲ့’
 ‘ခြေခံ ... မနုဿာဆက်တွေဟာ လှတယ်၊ ရွှေငွေ ပေါတယ်နော်’
 ‘ဟုတ်ပါတယ်’

မန္တလေးနှင့် စစ်ကိုင်းတွင်

ကျီးကန်းမသည် သူ့မြို့သို့ ရောက်သော် သင်္ဘောမှ မျက်ရည်ကိုသုတ်၍ ဆင်းသွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့တွင် တတိယတန်းက လိုက်ပါလာသော ပင်စင်စား ဗိုလ်ကြီးဦးဝက်တိုးတို့ထံ သွား၍ စကားပြော နေ၏။ သူတို့က ကျွန်ုပ်ကို “မင်းတုန်းက ဦးဘိုးသာရဲ့သား ဘိုးသင်း” ဟု သိကြရသောအခါ အလွန် ဝမ်းသာကြ၏။

ဦးဝက်တိုးသည် မင်းတုန်းသား ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့သားများ သည် မင်းတုန်းနွယ်များပင် ဖြစ်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့နှင့် အထူးသဖြင့် စကားပြော လက်ဆုံကျနေ၏။ ဦးဝက်တိုးကလည်း မင်းတုန်းက ဦးသာန်း စသော ၎င်း၏ အဆက်အနွယ် အရာရှိများ များစွာထွက်ကြောင်း၊ ယခု တို့မြို့သား ထွန်းကားဦးမည့် အကြောင်းများကို အားပါးတရ ပြောကြ လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏နားတွင် ထိုစကားတို့သည် ငြောင့်တံသင်းသဖွယ် ဖြစ်နေ ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ငယ်သဘောအတိုင်း လူကြီးသူမများ၏ စကားကို များစွာ အတိုက်အခံ မပြုဘဲ နားစိုက်၍သာ နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ကား သီပေါမင်းကို အင်္ဂလိပ် ယူသွားပြီးနောက် မိမိ၏ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွားနှင့် ဂုဏ်မြောက်ရန် မျက်နှာလိုအားရ အင်္ဂလိပ် အစိုးရထံ ဝင်၍ အမှုထမ်းသူများကို လုံးလုံး သဘောမကျ ဖြစ်၏။ အစိုးရ အမှုထမ်း အဖြစ်နှင့် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသူကို သူခိုးဟု ထင်၏။ လက်ဝတ် လက်စားချင်း၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာချင်း၊ ရာထူးချင်း ဂုဏ်ပြိုင်နေသော မင်း

ကတော်များကို “လူညစ်ပတ်များ၏ ပျော်တော်ဆက်များ” ဟု ယူဆ၏။ လူများအပေါ်၌ တန်ခိုးအာဏာ ကြီးမားသော အင်္ဂလိပ် လစစား အရာရှိသည် လူများ ကြောက်လန့်နေရသည့် လူချမ်းသာအိမ်က ခွေးဆိုးနှင့် တူသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆ၏။ လူမျိုး၏ သစ္စာဖောက်များကို ကျွန်ုပ် အလွန်မုန်းတီးခဲ့ သည်။

ထိုသို့ ယူဆသော ကျွန်ုပ်သည် မိုက်မဲသလော၊ ယုတ်ကမ်းသလော။ ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတာ၌ ကျွန်ုပ် သွားရန်လမ်းသည် ချောမောလိမ့်မည် မထင်ပါ။

ကျွန်ုပ်သည် မင်းတုန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ လှည်းကို အိမ်သို့ လွှတ်လိုက်၍ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးထံ ဝင်ရောက် ကန်တော့ပြီးလျှင် ခေတ် အလျောက် တိုင်းပြည်ရေးရာတို့ကို လျှောက်ထား ပြောဆိုကာ နေလေတော့ ပြီ။ အဖေနှင့် အမေကား သား အိမ်သို့ရောက်အောင် မဆိုင်နိုင်ဘဲ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသို့ လိုက်လာလေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် အသက် တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ် ရှိလာပြီဖြစ်၍ ရှေ့ရေး နောက်ရေး စဉ်းစားကာ အေးအေးပင် တွေးဆနေပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အဖေ ကား ကျွန်ုပ်ကို မိန်းမပေးစားလိုဟန် ရှိသည်။ ငွေရှင်များသည် သူတို့၏ သမီးချောကလေးများအတွက် အဖေထံမှာ ငွေထုပ်နှင့် အရပ်သဘောအရ ဆွယ်ဟန်တူသည်။ ကျွန်ုပ်၏ နှမကား အတော်ပင် မျက်နှာပွင့်ပုံ ရသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အဖေသည် ကျွန်ုပ် အိမ်ထောင်ပြုရန်အတွက် စကားစခင်း ရာ ‘ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်ကို စကားဆိုလျှင် ကျွန်တော် မန္တလေးသို့ ပြန်သွားမည်’ ဟု ခပ်တင်းတင်း စကားဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို မိန်းမရေးအတွက် စကား မစဝံ့တော့ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ပါဠိဘာသာ သက်သက်ဖြင့် ရေးထားသော ဝိနည်း ကျမ်းများကို လက်ကိုင်သဘော အပျင်းပြေ ကြည့်သည်။ အဖေသည် ပါဠိ မတတ်၍ မည်သည့် သဘောများဟု မရိပ်မိချေ။ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာ ဘုန်းတော် ကြီးကျောင်းမှာ ဝင်ရောက် အလုပ်လုပ်၍ မြို့၏ အကျိုးကို ဆောင်ရမလား ဟု စိတ်ကစားမိသည်။

ဧပြီလ ၂၀ နေ့သော် ကိုဝထံက ဤသို့ ကြေးနန်းရသည်။
“မင်း အထက်တန်း ဆရာဖြစ်မှာ ပထမ ရသည်။ မင်းကို နော်မန် ကျောင်းမှာ ဆရာခန့်မည်။ အမြန်ခေါ်ဟု ဆရာမကြီးက ခိုင်းသည်။”
ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ် အိမ်မှာ မရှိ။ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးထံတွင်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

လူကြီးများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ ကျွန်နိုင်ငံ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သီပေါမင်းက
ဘိလပ် တရားရုံးတွင် တရားဆိုက နိုင်ငံတော်ကို ပြန်ရနိုင်ကြောင်း စသည်
တို့ကို စကားပြောနေသည်။

အဖေသည် ဝမ်းသာအားရနှင့် ထိုကြွေးနန်းကို လာ၍ ပြသည်။
ကျွန်ုပ်သည် ဖတ်ကြည့်ပြီးသော် ဆရာဘုန်းတော်ကြီးထံ အကြောင်းကို
လျှောက်ထားရာ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးသည် အတော်ပင် ဝမ်းသာသွားပုံ
ရသည်။ လူကြီးများလည်း အတော်ပင် ဝမ်းသာကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုကြွေးနန်းစာကို ရက ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်းမ မမ
နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်မိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် စာမေးပွဲ
အောင်သဖြင့် ဝမ်းမသာနိုင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစာမေးပွဲကို ဖြေဆို
ရာ၌ ကျောင်းက ဆရာများ ပါရှိရာ ကျွန်ုပ်၏ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်းက ဆရာ
များလည်း ပါနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် စာမေးပွဲ ဖြေကတည်းက ခပ်
လျှော့လျှော့ ဖြေခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် ပထမရ၍ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာများ မျက်နှာကို
ကျွန်ုပ် မမြင်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေသည်။

ထိုသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် လှည်းတစ်စီးနှင့် ထွက်လာခဲ့ပြီ။ ကျွန်ုပ်
သည် ထိုခေတ်က အများသဘောနှင့် ဆိုသော် အတော်ပင် လူရေးလူရာ
မမြောက်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပြင် အရွယ်နှင့်မလိုက် ထောင့်
မကျိုးသည့်သူ ဖြစ်နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လမ်းတွင် ကျောက်ကြီးမှာ တစ်ညအိပ်ပြီးနောက် ခရီး
ဆက်ခဲ့၏။ သရက်မြို့ အနီးရှိ ပိတောက်ပင်ရွာသို့ မရောက်မီ ညနေစောင်းလှ
နီးမှာ လှည်းနောက်မှ လူသုံးယောက် လိုက်လာ၍ လှည်းသမားထံတွင်
ဆေးလိပ်မီး တောင်း၏။ ထိုလူစု၏ မူမမှန်ပုံကို ထောက်ဆပြီး ကျွန်ုပ်က
'ဟေ့ ဆေးလိပ်မီး တောင်းမနေနဲ့၊ လှည်းပေါ် တက်ခဲ့၊ အကြောင်းကို သိ
သွားမယ်' ဟု ကျွန်ုပ်က ခပ်မာမာ ဆို၏။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပုံရသောသူက 'မိတ်ဆွေ ...' ဟု စကားချိုပြောရာ
'ဘာမိတ်ဆွေလဲ၊ လျှာကို ဓားနဲ့ လှီးဖြတ်ပစ်ရမလား' ဟု ကျွန်ုပ်က ညနေ
ခင်း နှုတ်ဆက်မင်္ဂလာစကားကို ဆို၍ ထိုလူသုံးယောက်သည် လှည်းနား
မကပ်တော့ဘဲ မလှမ်းမကမ်းက လိုက်လာ၏။

ပိတောက်ပင်ရွာသို့ ရောက်သော် လှည်းသမားကို တည်းအိမ်သို့

မောင်းနှင်ရန် လွတ်လိုက်၍ ကျွန်ုပ် လှည်းပေါ်မှ ဆင်းပြီးလျှင် ‘လာကြဗျို့၊ ရွာထဲ ဖဲရိုက်သွားရအောင်’ ဟု ထိုလူသုံးယောက်ကို ခေါ်သွား၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖဲခိုင်းခံသော အိမ်အား ငွေတစ်ကျပ် ပေးပြီးသော် ကျွန်ုပ် ၏အတွက် ညစာ အချက်ခိုင်း၏။ ကျွန်ုပ်သည် တည်နှစ်ရိုး ဓားဖြောင်ကို အနားတွင်ချ၍ ဖဲကစား၏။ ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်းကြီး နိုင်၏။ ရုံးသော သူအား ငွေပြန်ပေး၍ ကစားစေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ညစာထမင်း စားကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကပင် အကုန် ခံ၏။ ဆက်လက်၍ ကစားကြရာ ကျွန်ုပ်ကသာ နိုင်၍ ပြန်ပေးပြီးသော် ကစားရဉ်းလည်း ကျွန်ုပ်ကသာ နိုင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို အက်မခတ်သာ ဖြစ်နေ၏။ သန်းခေါင်ကျော်သော် ဖဲခိုင်းပြီးပြီ။ ရုံးသော သူများအား ကျွန်ုပ်က ငွေပြန်ပေးရာ ကျွန်ုပ်၏ငွေပင် သုံးကျပ် ပါသွားလေ သည်။ ထိုသို့နှင့် သင်းတို့ လိုက်ဖို့မည် ဆိုသည်ကို ဓားပြတိုက်ရန် လာသူ ထင်မည် စိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်း သရက်မြို့သို့ လာခဲ့သည်။ နာရီပြန် နှစ်ချက်ထိုးသော် တည်းခိုအိမ်သို့ ရောက်သည်။ အိမ်ရှင်ကို မနိုးဘဲ လှည်းပေါ်တွင်ပင် အိပ်လိုက်သည်။

နံနက်လင်းသော် လှည်းသမားအား လှည်းခပေးပြီးနောက် အိမ်ရှင် အား နှုတ်ဆက်ကာ လက်ဆောင်ပေးပြီးလျှင် ပင်စင်စား ဗိုလ်ကြီးထံသို့ သွား၍ ၎င်း၏သား စာရေးကြီးနှင့် အားရဝမ်းသာစွာပင် စကားကို ပြောနေ ကြသည်။ ထိုအခါ ရေနံဘက်က ဓာတုဗေဒဗိုလ်လည်း ပါသည်။ ပိတောက် ပင် ရေနံတွင်း အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စကားစပ်ရာ ပိတောက်ပင် ရေနံတွင်းမှာ ယခု ရေနံကြည်သာ ထွက်မည်။ နောက် နှစ်နှစ်လောက်ရှိမှ ရေနံကြီး ထွက်မည်ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောပြသည်ကို ထိုဓာတုဗေဒဗိုလ်သည် သဘောတူသည်။ သူကား ဂျာမန်လူမျိုး ဖြစ်သည်။

ဦးဝက်တိုး၏သား စာရေးကြီးကား ကျွန်ုပ်ကို ချစ်ခင်ရင်းရှိသည့်ပြင် အတော်ပင် အထင်ကြီးသွားသည်။ သူ ရုံးသို့သွားသောအခါ ဓာတုဗေဒဗိုလ် နှင့် ကျွန်ုပ် စကားပြောကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဓာတုဗေဒဗိုလ်သည် သူနှင့် အလုပ် အတူတူလုပ်ရန် ပြောသည်။ ကျွန်ုပ် လက်မခံချေ။

ထိုစာရေးကြီးသည် ထိုနေ့ ရုံးစောစော ဆင်းခဲ့၍ ကျွန်ုပ်၊ ဓာတု ဗေဒ ဗိုလ်တို့နှင့်အတူ ပိတောက်ပင်သို့ သွားပြီးလျှင် ရေနံတူးရာ ဗိုလ်ကြီး အိမ်၌ ညစာ စားကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရေနံတွင်း တူးနေကြသည်ကိုလည်း

ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ၎င်းတို့၏ အလုပ်ဘက်တွင် လုပ်ရန် သွေးဆောင်ကြသည်။ ကျွန်ုပ် လက်မခံပါ။ ထိုသို့နှင့် ပြန်၍ ထိုစာရေးကြီး အိမ်မှာပင် အိပ်သည်။

နံနက်လင်းသော် လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြရင်း စကားပြောနေကြရာ ဧည့်သည် မြို့အုပ်နှစ်ယောက်ကလည်း ရှိသည်။ စာရေးကြီးက ရုံးမှာ စာရေးလုပ်သော် နှစ်နှစ်နှင့် မြို့အုပ် ဖြစ်မည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်က 'အရေးပိုင် ဆိုသော အင်္ဂလိပ်အား ခွေးလို စားရသည့် အလုပ်မျိုးကို မလုပ်လို' ဟု ပြော၍ ထိုဧည့်သည် မြို့အုပ်နှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ကို အတော်ပင် ထောင့်မကျိုးဟု ထင်မှတ်ကြပုံ ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့မှာပင် ပြည်မြို့ ဘိုးစုံထံသို့ လိုက်သွားသည်။ ဘိုးစုံကို မတွေ့။ ထို့ကြောင့် အသိ ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်၏ အိမ်တွင် တည်းရသည်။ ထိုဆရာမကား မနှစ်တစ်နှစ်က ကျောင်းထွက်သွား၍ ကျွန်ုပ် "မမ" ဟု ခေါ်နေသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကို မောင်ကလေး သဘောထား၍ ကျောင်းသားဘဝတွင် ခိုင်းစေနေသူ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် တွေ့သောအခါ သူက ဂေဇက်ကို ယူ၍ ပြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးပင် စာမေးပွဲ အောင်ကြသည်။ ကျွန်ုပ် ပထမ ရသည်ကား မှန်သည်။

ထိုဆရာမ၏ အမည်ကို မဖော်သင့်။ ၎င်းသည် အတော်ဆိုးသည်။ သူ ကြိုက်သော ယောက်ျားပျိုကလေးသည် သူ့ကို မကြိုက်၍ အခန်းထဲမှာ လှောင်ပြီးသော် ကြိမ်နှင့်ရိုက်သဖြင့် ယောက်ျားကလေးက သူ့ကို ကြိုက်ရရှာသည်။ ယခု ၎င်းတို့နှစ်ယောက် အထူး ချစ်ချစ်ခင်ခင်နှင့် ပေါင်းသင်းနေကြသည်။ သူ့ကိုလည်း ကျွန်ုပ် လေးစား ရိုသေရသည်။ ကျွန်ုပ်ကို တော်တော် ဆုံးမသည်။

နံနက်လင်းသော် သစ်၊ ပျဉ် အလုပ်သမားများထံ သွားကြည့်သည်။ ကျွန်ုပ် တန်တွက်ပေးသည်။ ငွေအတော်ရသည်။ ထိုခေတ်က ငွေဒင်္ဂါး များစွာ သုံး၍ ကျွန်ုပ်၏ အိတ်မှာ ငွေများဖြင့် အတော်လေးလံနေသည်။ ညကျသော် ကျွန်ုပ် တည်းနေသော ဆရာမ၏ အိမ်သို့ မပြန်။ အပျင်းပြေ တရုတ်ကလပ်ကို ဝင်ပြီးသော် ကိုးမီး ရိုက်သည်။ ထိုသို့ ရိုက်သည်မှာ သူတို့၏ ငွေကို လို၍ မရိုက်။ အပျော်သက်သက် ကျွန်ုပ် ကစားသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ရှိသောငွေ ကုန်လောက်ဘနန်း ဖဲကစားပစ်သည်။ ထိုသဘောသည် ကျွန်ုပ်မှာ အနှစ်ယူ

အောက်မေ့သည်။ အခြားသူကမူသား လူမိုက်ကလေးဟု အောက်မေ့မည်။
ထိုသဘောကို ကျွန်ုပ် သိသည်။

ကျွန်ုပ် သန်းခေါင်ကျော်မှ တည်းခိုအိမ်သို့ ပြန်သည်။ နံနက်လင်း
သော် မမသည် ကျွန်ုပ်ကို တတွတ်တွတ်နှင့် မြည်တွန်နေသည်။ ကျွန်ုပ်
ငဲ့ခံ၍ ထမင်းစားပြီးသော် သစ်အလုပ်သမားများထံ သွားပြန်သည်။ မနေ့
ကထက် ကျွန်ုပ် ငွေရသည်။ ညနေသော် ဆရာမထံ ပြန်သွား၍ ထမင်းစား
ပြီးလျှင် သင်္ဘောကို ဆင်းအိပ်မည်ဟု ထွက်ခဲ့သည်။ သင်္ဘောမှာ အခန်း
ပြောထားခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ် မနေ့က ဖဲပိုင်း သွားသည်။ ကျွန်ုပ် ငွေများစွာ နိုင်သည်။
သို့သော် ထိုငွေများကို ပြန်ပေး၍ ရုံးအောင် ကစားသည်။ တရုတ်များက
အထက်လမ်း ဂိုဏ်းဆရာ တစ်ယောက်ထံမှ လူထင်၍ ကျွန်ုပ်ကို အတော်ပင်
လေးစားကြကာ ဝတ်ပြုကြသည်။

အချိန်ကုန်သော် ကျွန်ုပ် သင်္ဘောသို့ ပြန်အိပ်သည်။ နောက်တစ်နေ့
သရက်မြို့တွင် ဆင်း၍ တည်းခိုအိမ်တွင် လူကြီးများ စကားစမြည် ပြောဆို
ကြသည်ကို နားထောင်နေသည်။

ထိုခေတ် ထိုအချိန်တွင် ဧရာဝတီ သင်္ဘောနှင့် မနှင်းဆီ သင်္ဘော
ပြိုင်၍ နေသည်။ မနှင်းဆီကား “မာနကျီ” ဆိုသော ကုလား၏ သင်္ဘော
ဖြစ်သည်။ အချို့က မနှင်းဆီသည် “မာနကျီ” ဆိုသော ကုလား၏မယား
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မနှင်းဆီသင်္ဘော ခေါ်တွင်သည်ဟု ပြောကြသည်။
ဧရာဝတီနှင့် ပြိုင်သည်မှာ “မာနကျီ” သည် တော်တော့ကို ချမ်းသာသော
ကြောင့် ဖြစ်ပုံရသည်။

လူကြီးများက “ပြည်ရွှေဘိုမြို့မြောက်က ချောင်းပေါက်ပါလို့ မကူး
နိုင်၊ မမလေးတို့ နှင်းဆီခိုင် တစ်ဆိတ်စာ မောင်ကိုင်ရရင် ကူးနိုင်ချည့်လေး”
ဟု တဘောင်ပေါ်နေသည်။ ရွှေဘိုမြို့မြောက်က တူးမြောင်းကြီး ပြီး၍ စပါး
အလွန်ထွက်သည်။ ယခု ဧရာဝတီ သူဌေးနှင့်ပြိုင်၍ မနှင်းဆီက သင်္ဘော
ထောင်ကာ ပြေးသည်။ အင်္ဂလိပ် မြန်မာပြည်က ပြေးရတော့မည်ဟု ပြောနေ
ကြတော့သည်။

စင်စစ် မြန်မာတစ်ပြည်လုံးတွင် အစိုးရ၏ အရာရှိကြီးငယ်တို့မှတစ်ပါး
အင်္ဂလိပ် အုပ်စိုးသည်ကို မလိုလားကြကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ဘာကြောင့်
ဟု အကြောင်းမပြနိုင်သော်လည်း လူမျိုးကွဲကြောင့် ဟူသော သဘောသာ

ထင်ရှားပြီးလျှင် ထိုအခါသည် မင်းလောင်းမွှော်နေသော အခါ ဖြစ်နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်တို့ ညစ်ပတ်ကြောင်း၊ လိမ်၍ မြန်မာပြည်ကို ယူကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်သည် သစ်၊ ရေနံမှ စ၍ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ခြင်းဖြင့် အမြတ်ထုတ်ကြောင်း၊ ဧရာဝတီ သင်္ဘောကုမ္ပဏီ၊ မီးရထား ကုမ္ပဏီ ပြု၍ မြန်မာပြည်၏ အဆီအနှစ်များကို စုပ်ယူနေကြောင်းတို့ကို တွေ့ရာနေရာတွင် ရှင်းလင်းပြောပြရာ လူကြီးတို့သည် သာ၍ သာ၍ အင်္ဂလိပ်ကို မလိုလားကြခြင်း များလာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကြီးများနှင့် စကားလက်ဆုံကျသဖြင့် လူကြီးများက နေစေချင်သေးသော်လည်း နောက်တစ်နေ့ သင်္ဘောဖြင့် အထက်သို့ လိုက်ပါရတော့၏။ ထိုသို့ လိုက်ပါရာ၌ ကျွန်ုပ်လည်း သုတေသန အဖြစ်ဖြင့် မနှင်းဆီ သင်္ဘောတွင်ပင် လိုက်ပါ၏။ ထိုအခါ ဧရာဝတီ ကုမ္ပဏီက ထိုသင်္ဘောနှင့်ပြိုင်ရန် သင်္ဘောတစ်စင်း သီးသန့်ထားပြီးလျှင် မနှင်းဆီသင်္ဘောထက် အဖိုးနှုန်းများစွာ သက်သာအောင် စီစဉ်ပေးထား၏။

ကျွန်ုပ်သည် မနှင်းဆီ သင်္ဘောပေါ်၌ လိုက်ပါလာရာ ခရီးသည်များမှာ များလွန်းသဖြင့် ဆင်ပေါင်ပဲသို့ ရောက်သော် ဧရာဝတီ သင်္ဘောသို့ ပြောင်းကာ စီးရတော့၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် သတိရ၏။ ကျီးကန်းမထံ ကျွန်ုပ် ပြည်မြို့ကနေ၍ စာရေးထားသည်။ သူဟာ စာပို့သင်္ဘောတွင် ငါ့ကို လာကြည့်မှပဲ။ ငါ့ကို မတွေ့သော် တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်တော့မည်။ ငါ ကြီးနန်း ထပ်ပို့သင့်၏။ ယခု မဖြစ်နိုင်ဟု တွေးမိပါသည်။

သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် (ဝါ) ပွေလီသော ကျွန်ုပ်သည် ပွေလီရှုပ်ထွေးသော သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာတော့ပြီ။ ထိုသင်္ဘောမှာ လူပြည့်သော်လည်း မကျပ်လှပေ။

နောက်တစ်နေ့သော် သင်္ဘောပေါ်၌ ခြောက်ကောင်ခေါက်သော ကစားသမား တစ်စုကို ကျွန်ုပ် တွေ့ရတော့ပြီ။ ထိုကစားသမားများမှာ တောင်စဉ်သားများကဲ့သို့ စကားဝဲဝဲ ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့ကို လူကဲခတ်ကြည့်ရာ သူ့ရဲဘော မရှိသော လူညစ်ပတ်များဟု သိသည်။ စင်စစ် တောင်စဉ်သား မဟုတ်၊ ပြည်မြို့သားများဟု ကျွန်ုပ် ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုခြောက်ကောင်ဝိုင်းသို့ သွားပြီးသော် အုပ်ထားသည့် ခွက်ကို

စားမြောင်နှင့်ထောက်၍ 'ထိုးကြ' ဟု ဆိုသည်။ ဒိုင်မှာ သောက်သောက်လဲ လျော်ရသည်။

ထိုအခါ လူလည်တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ကို လက်တို့ကာ ခေါ်သွား၍ ကျွန်ုပ်၏ အိတ်ထဲသို့ ငွေများ ထည့်သည့်အပြင် ကျွန်ုပ်ကို စားပွဲခန်း၌ ကောင်းစွာ ကျွေးပြီးနောက် မန်နရို အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် ကြက်ဖိတစ်ဖီ၊ ဘိစတိတ်တစ်ပွဲတို့နှင့် ဝတ်ပြုထားလေပြီ။ ကျွန်ုပ်ကား အင်း ... ဟု ကျေနပ် နေရချေသည်။ ထိုသို့နှင့် မိကျောင်းရဲသို့ ရောက်မှ ထိုသူတို့သည် ဆင်းသွား ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အာဂလူဟု ထင်သော်လည်း အလကား လူပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် စလေသို့ ဆက်ကတည်းကပင် ထန်းရည် အိုးများကို ဝယ်သောက်၍ မြူအိုးများကို ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာဘေးတွင် ပတ်လည် ရံကာ ထားတော့ပြီ။ ထိုသို့နှင့် ညောင်ဦးသို့ ရောက်လာပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာ ကို မြူအိုးများ ပတ်မိလုမတတ် ရှိနေပြီ။ ထိုအတွင်း လူတစ်စု ညောင်ဦးမှ တက်လာသည်။ ထမ်းပိုးတစ်ခုကို ယူလာခြင်းကြောင့် ၎င်းတို့သည် ပုဂံ ရွှေစည်းခုံအနီး အိမ်တော်မှ မင်းသားကြီးကို ကန်တော့၍ ပြန်လာသူများဟု ကျွန်ုပ် အတပ်သိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူစုကို ကျွန်ုပ်၏ အသိမိတ်ဆွေကောင်းဟု သဘော ထား၍ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် နေရာထိုင်ခင်းများကို ပေးပါသည်။ ထိုအတွင်း သရက်မြို့၌ ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့ခဲ့ရသော ဂျာမနီလူမျိုး ဓာတုဗေဒဆရာသည် ကျွန်ုပ်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ပထမခန်းသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် သောက်စားနေကြ ပါသည်။ ထိုဓာတုဗေဒဆရာသည် ပခုက္ကူသို့ ရောက်သော် ဆင်းသွားလေ သည်။

ကျွန်ုပ်ကား ကျွန်ုပ်နှင့် အသိဖြစ်သူ မောင်နှမလေးယောက်၊ ၎င်း တို့၏ မိဘများနှင့် အကျအန စကားပြောနေရာ ဆရာမက 'ဆရာကျေးဇူး ကြောင့် ကျွန်မ အင်ထရင်းစာမေးပွဲ အောင်ပြီ။ ကျွန်မတို့ ကျောင်းက စိန် ပီတာထက်တောင် အောင်ချက်ကောင်းတယ်။ ကျွန်မတော့ ကျေးဇူးဆပ်ရ ဦးမှာပဲ'

'ဆရာမက ဒီလိုပြောတာကို ကျွန်တော် နာတယ်ဗျာ'
'အို ...'
'ဘုရားသခင် မ လို့ အောင်တာပါ'

‘ဒါဟာ ဆရာလေးက ကျွန်မကို သက်သက်မဲ့ ဆဲတာ’
 ‘မောင်သင်း၊ မင်း သူ့ကို စကားပြောလို့ နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’
 ‘အစ်ကိုကြီးက မသိဘူး၊ ကျွန်မကသာ ဆရာလေးကို စကားပြောလို့
 မနိုင်မှာဗျ။ ဆရာလေးဟာ သိပ်စကားတတ်တယ်၊ ဉာဏ်လည်း ရှိတယ်’
 ကျွန်ုပ်ကား မိန်းမများနှင့် ပရောပထွေး စကားမပြောလိုသော်လည်း
 ၎င်းတို့နှင့် မပြောသော် တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်မည်ကြောင့် ၎င်းတို့ထံမှ
 ချင်းသုပ်ကိပ်ပင် တောင်း၍ ဝမ်းဘဲဥနှင့်ရောကာ စားရတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏
 စိတ်ထဲကမူကား “ဟယ် ... ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ... ခက်လှပါကလား၊
 ငါလည်း ရွှေစည်းခုံဇာတ်ဝင် ဖြစ်သွားမှာလား၊ ဒါတွေက ခေတ်ဆွေး အယူ
 အဆတွေပါလေ” ဟု တွေးဆမိလေ၏။

ထိုသို့နှင့် သဘောသည် ဆန်သွား၍ မြင်းခြံသို့ ရောက်ပြီ။ ထိုအခါ
 ကျွန်ုပ်ကပင် ‘ကိုင်း ... ဆရာမ ထမင်းစားကြရအောင်ဗျာ၊ ထမင်းဆာလှပြီ’
 ဟု ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး သဘောနှင့် မျက်စိကို ဇွတ်မှိတ်ကာ ပြောရလေ
 တော့ပြီ။

ဆရာမကား ယခုအခါတွင် မိရိုးဖလာ မြန်မာအဝတ်အစား ရိုးရိုးကို
 ဝတ်ထား၍ မိန်းမချော မိန်းမလှကလေး ဖြစ်နေရာတွင် ကျွန်ုပ်က ထမင်း
 စားရအောင် ဆိုသောကြောင့် အလွန်ဝမ်းသာ၍ ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် ထမင်း
 စားဖွယ်များကို ပြင်တော့၏။ သူ၏ မောင်တစ်ယောက်က ဟင်းချိုနှင့်
 ငံပြာရည်ဖျော်၊ အတို့များကို သွားဝယ်၏။ ထိုသို့ ထမင်းစားစရာ ပြင်နေ
 သော ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို သဘောစီး လူငယ်အချို့သည် ငေးစိုက်ကာ
 လှ လှပေသည်ဟု ထင်ကြ၍ထင့်၊ မျက်တောင်မျှပင် မခတ်နိုင်အောင် ကြည့်
 နေကြ၏။ အင်း မိန်းမမှာ ယောက်ျားများက နှစ်သက်ခြင်း တစ်ခုခုတော့
 ရှိနေပေသကဲ့ဟု ကျွန်ုပ် တွေးဆ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ညစာ တပျော်တပါးနှင့် စားကြသည်။ ထိုအခါ ၎င်းတို့၏
 ညစာထမင်းကို ကျွန်ုပ် မျိုကျတော့ရုံမက ကျွန်ုပ်နှင့် အလွန် ရင်းနှီးသော
 ၎င်းတို့၏ အစ်ကိုကြီး ထမင်းပန်းကန်ထဲက ကြက်သားဖတ်ကို ယူစားသဖြင့်
 ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို အလွန်ကျေနပ်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရိုသေရမည် ဖြစ်သော သက်ကြီးဝါရင့် နှစ်ဦးနှင့် တွေ့
 နေရ၍ ထိုနေ့ညမှာ ထန်းရည်၊ အရက်တို့ကို မသောက်ခွံတော့ဘဲ အရက်
 ပုလင်းကို သားရေအိတ်ထဲ၌ ထည့်ထားရပေပြီ။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုသူတို့တစ်စုံ

ကို အလွန် သနားမိသည်။ ၎င်းတို့သည် ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကို အလွန် ကြည်ညိုပါလျက် ခရစ်ယာန် ပြုလုပ်နေကြရချေပြီ ဟု တွေးမိပြီးလျှင် စကားကို အစပ်ရအောင် ဆွဲပြီးသော် ဤသို့ ပြောပြပါ သည်။

‘လူတို့တွင် ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံဟု ရှိရာတွင် ကာယကံသည် သာလျှင် အကျိုး အပြစ်တို့ကို ပေးတတ်သည် မဟုတ်။ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့ သည်လည်း အကျိုးအပြစ်ကို ပေးစေမြဲပါ။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ပါးအား နှုတ်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ စိတ်အားဖြင့် သော်လည်းကောင်း မထိခိုက်စေရာ။ ထိခိုက်သော် ထိုဝိပါက အကျိုးပေးကို မကောင်းမှုဖြစ်က အဖန်များစွာ တွေ့ရတတ်ပါတယ်’

‘ဪ ... ဒီလို အကျိုးပေးကိုး မောင်’

‘ထိုသို့ ဖြစ်တတ်ရာတွင် သာမန် သူဆင်းရဲများထက် ကြွယ်ဝ ကောင်းစားသူများမှာ မာနသဘောကြောင့် ထိုမကောင်းမှုကို သာ၍ နစ်နစ် နောနော ကျူးလွန်မိတတ်ပါတယ်’

‘ဟုတ်တယ် မောင်’

‘ထိုထက် မင်း (သို့မဟုတ်) အုပ်စိုးသူ အာဏာရှင်များမှာ လွန်၍ ထက်သော မာန (ဝါ) ထောင်လွှားမှုတို့ကြောင့် မကောင်းမှုကို သာ၍ နစ်နစ် နောနော ကျူးလွန်မိတတ်ပါသေးတယ်’

‘ဪ ... ဟုတ်ပေမှာပဲ’

‘ထိုသို့သော သဘောကြောင့် လောကသံသရာ၌ နောင် ဖြစ်ရုံ တွေ့ကြုံ ရသော ဘဝတို့တွင် မလျော်သော သဘောနှင့် တွေ့ရချေသော် ... ဘာ ကြောင့် ညာကြောင့်၊ မည်သူကြောင့် စသည်ဖြင့် သူတစ်ပါးကို အပြစ်ဆို ကာ တွေးတောခြင်း၊ ဝေဖန်ခြင်း၊ အဆိုးချခြင်းတို့ကို မပြုရာ။ ထိုသို့ အပြစ် ချခြင်းဖြင့် မိမိ၏ မကောင်းမှုပေါ်မှာ မကောင်းမှုကို ထပ်တလဲလဲ ပုံချဘိ သကဲ့သို့သာ ဖြစ်၍ ဘဝများစွာမှာ ထိုမလျော်သော သဘောကို နောက်ထပ် တွေ့ရဦးမည်ပင် ဖြစ်တတ်ချေသည်’

‘သိပ်ကို ကြောက်စရာ ကောင်းပါကလား’

‘မကြောက်နဲ့ ဘ၊ ကျွန်တော် အစီရင်ခံပါ့မယ်။ ထိုသို့ တွေ့ရချေ သော် ငါ တွေ့ကြုံဆုံဆိုက်ရခြင်းသည် သူတစ်ပါးကြောင့် မဟုတ်။ ငါ၏ ဝိပါကကြောင့်သာပါတကားဟု သတိရပြီးလျှင် ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံးတို့ကို

ကောင်းစွာ စောင့်ထိန်းချေသော် အလင်းရောင်ကို ရခြင်းတစ်မျိုး ဖြစ်၍ ထို မကောင်းသော ဝိပါက်သည် လွင့်စဉ်သွားတတ်ပါတယ်။

‘ဥပမာဆိုသော် ... ဆီးနှင်းပေါက်တို့သည် နေရောင် ရောက်က ပျောက်ရစမြဲ ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ နေရောင်ခြည်ထက် အဆအသိန်းမက လင်းနိုင်သော တရားအလင်းရောင်သည် မကောင်းသော ဝိပါက်မျိုးတို့ ဆုံဆိုက်လာသော် ကျောက်ကန်ထားခဲ့နိုင်ခြင်း ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ဘယ်အခါမဆို ငါတို့၌ တွေ့ရသော အနိဋ္ဌဖလမျိုးသည် သူတစ်ပါးကြောင့် မဟုတ်၊ ငါတို့၏ မကောင်းသော အကျင့်၏ အကျိုးပေးသာပါတကား ... ဟု အလင်းရောင်ကို ရချေသော် ထိုမကောင်းသော ဝိပါက်သည် နေရောင်ခြည်၌ ဆီးနှင်းပေါက်သည် လွင့်သကဲ့သို့သာ လွင့်ပျောက်ရမြဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အကုသိုလ်ကို ထပ်မံ မပြုမိဖို့ သတိပြုရပါမယ်’

ထိုအခါ ကိုသက်ကြီးသည် ‘နန်းနွယ်’ ဟု သူ့သမီးကို ခေါ်လိုက်၍ သေတ္တာထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ယူစေပြီးသော် ‘မောင်၊ ဒီစကားမျိုးကို အဘဟာ ယခုမှ ကြားဖူးပါတယ်။ ဘာ လင်းပြီ။ ဘာ သည် ကောင်းသောဘဝသို့ ကူးပြီး သံသရာမှာ လမ်းမှန်ကို ရပါတော့မည်။ ကျေးဇူးကြီးလှပါဘိ’ ဟု ပတ္တမြားလက်စွပ် တစ်ကွင်းကို ပူဇော်ရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလက်စွပ်ကို လက်သင့်မခံပါ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် မနီးမဝေးတွင် ပါလာသော လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ၍ ‘မောင် ... ဦးလည်း လင်းပြီ။ ဦးဟာ ငါ မတရားသဖြင့် ခံရတယ်ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လက်စားချေဖို့ မန္တလေးသို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ယခု မောင့်စကားကို ကြားရတော့ ဦးရဲ့ အမှားကို သိပြီ’ ဆိုကာ တစ်ရာတန် ငွေစက္ကူတစ်ချပ်ကို ထုတ်ကာ ကျွန်ုပ်အား ပူဇော်လေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ် အရက်သမား လူဆိုးကလေးသည် ၎င်းငွေကိုလည်း လက်သင့်မခံဘဲ ဤသို့ ပြောဆိုရပါသည်။

‘အဘနှင့် ဦးက ကျွန်တော်အား ပူဇော်ခြင်းဟာ ပူဇော်ခြင်း မမည်ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ကိလေသာမကင်းသူ ဖြစ်၍ ခွေးငတ်အား အစာကျွေးသကဲ့သို့သာ ဖြစ်တန်ရာပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောသော စကားရပ်အချို့ဟာ တရားသဘော သက်ဝင်လို့ တရားအား ပူဇော်လိုက် တရားနှင့် ကိုက်ညီ

ဆီလျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြံခြင်းသာလျှင် တရားကို ပူဇော်ခြင်း မည် ပါသည် ခင်ဗျား’

ထိုအခါ အဘက ‘ဒါကြောင့် နန်းနွယ်က မောင်ဟာ သိပ်စာတတ် တယ်လို့ ပြောတာကိုး’ ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ် ငယ်ရွယ်သူသည် “အရူးမြောက် ခြေထောက်” ဆိုသလို ဤသို့ဆက်ကာ ပြောပြန်ပါသည်။ ထိုအခါ အရက် မသောက်ရသေးပေ။

‘အခု ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဘရဲ့ သားအကြီးဟာ ဘယ်နည်း နှင့်မှ ကျောင်းဆရာ မလုပ်။ ဘရဲ့ သားအငယ်ဟာ ယစ်မျိုးရာဇဝတ်အုပ် လုပ်နေတယ်။ နောင်လည်း ရာထူးတက်ဦးမယ်’

‘အင်း ...’

‘ဒီတော့ အပြစ်ကျူးလွန်သူကို မဖမ်းရဟု မဆိုလို၊ ဖမ်းရမည်။ အဂတိ မလိုက်စားဘဲ ဖမ်းရမည်။ ဖမ်းတဲ့ အခါမှာသာ ငါ သူ့ကို မဖမ်း၊ ဥပဒေအရ သူ့အကျင့်က သူ့ကို ဖမ်းတာ။ ဒီအခါမှာ အလိုရမ္မက် (လောဘ)၊ တုန်လှုပ်ခြင်း (ဒေါသ)၊ ထောင်လွှားခြင်း (မာန) တို့ မပါစေနှင့်။ သတ္တဝါ ဆိုတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးကောင်ကို အပြစ်ပေးခြင်းကား လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန တို့ သာလျှင် ဖြစ်ပါတယ်။

‘တစ်နေ့ ဘရဲ့ သားကြီးဟာလည်း မင်းခစား လုပ်ဦးမှာကို ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒီအခါမှာသာ ငါတို့ တွေ့နေရတဲ့ စက်ဆုပ်ဖွယ် ဘဝဟာ သူတစ်ပါး ကြောင့် မဟုတ်။ ငါတို့ရဲ့ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ ဆိုတဲ့ မလျော်သော အကျင့်ရဲ့ အကျိုးဝိပါကကြောင့်ဟု သဘောထားကာ အဂတိ မလိုက်စားနှင့်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာနတရားတို့ကို ဖယ်နိုင်သမျှ ဖယ်။ ဘာကြောင့် အစိုးရ မင်းမှုထမ်း လစား လုပ်သလဲ၊ အရာရှိ အရာခံ လုပ်သလဲ။ ကိုယ်ကျိုး ကိုယ့်စီးပွားကို စဉ်းလဲငဲ့ကွက်ကာ အလုပ်မလုပ်ဘဲ လောကကြီးရဲ့ အကျိုး အတွက်ဟု အလုပ်လုပ်ခဲ့သော် သံသရာ၌ သန့်ရှင်းပြီး ဘေးကင်းတဲ့ လမ်း ကောင်းကို လျှောက်ရတတ်ပါတယ်’

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပေါ်၌ ထိုကဲ့သို့ လူကြီးများနှင့် စကားပြောဆို ကာ ကျွန်ုပ် တတ်သိခဲ့သော အထက်တန်းဆရာဖြစ် ပညာ၏ တစ်စိတ် တစ်ပိုင်းဖြင့် လူစော်သူစော် နံလာပြီးလျှင် သင်္ဘောပေါ်၌ ပါလာခဲ့၏။

သင်္ဘောသည် မြင်းမူဆိပ်ကမ်း၌ ဆိုက်မိပြီ။ ဘထွန်းသည် သူ၏

အဖော်များနှင့် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်လာပြီ။ ဘထွန်း၏ အဖေမှာ ဧရာဝတီ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဘထွန်းက ‘ဟေ့ ... အမူရော ပါလာသဟေ့’ ဝမ်းသာအားရ ပြော တော့ပြီ။ ‘ဟာ ... ထန်းရည်အိုးတွေကလည်း အိပ်ရာမှာ ပတ်ပတ်ဝိုင်းလို့၊ ခင်ဗျား ဒီမှာ ဆင်းဗျာ’ ဟု ဆို၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ‘အေး ...’ ဟု ဆိုပြီးသော် လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို ကိုင်တော့၏။

‘အိပ်ရာလိပ်ကွယ်’ ဟု ဘထွန်းက ဆို၍၊ ‘နေပါစေကွယ်၊ ထားခဲ့တာ ပေါ့’ ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ သေတ္တာပေါ်၌ စစ်ကိုင်းသို့ ယူလာခဲ့ သော သင်္ဘောလက်မှတ်ကို တင်ထားခဲ့ပြီးသော် ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်းများ ၏ မိဘနှစ်ပါးကို မန္တလေးသား လုပ်၍ မန္တလေးသား သဘာဝအတိုင်း ကန်တော့၏။ ကိုသက်ကြီး၏ သမီးနှစ်ယောက်က မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ‘ကိုကို နောက် ကျွန်မတို့နှင့် တွေ့ဦးမှာလား၊’ ‘မောင် ... နောက်ကို ကျွန်မ တို့နှင့် တွေ့ဦးမှာလား’ ဟု နှုတ်ဆက်ကြတော့၏။ ကျွန်ုပ် ဘာမျှ ပြန်မပြော၊ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ မျက်ရည်ကား ထိုအပျိုစင်ကလေး နှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက် နေပြီ။

သင်္ဘောကား ထွက်တော့မည်ဟု ဥသြပေးပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် အသိ များကို နှုတ်ဆက်၍ ကျွန်ုပ်၏အိပ်ရာ၊ သေတ္တာ၊ သင်္ဘောလက်မှတ်တို့ကို ထားခဲ့ပြီးလျှင် သားရေအိတ်ကိုဆွဲ၊ ကြေးပလွေကို ကိုင်ကာ ဘထွန်း၏ နောက်သို့ ဆင်းလိုက်ပါသွားတော့ပြီ။ ဘယ်လိုလဲ ... လူရမ်းကလေး ... ငဘိုးသင်းပါတကား။ အပျိုစင် နှစ်ယောက်သည်လည်း ကျွန်ုပ်ကို ကန်တော့ လိုက်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဘထွန်းသည် ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင်ကို သစ်စက်ထဲမှရ၍ ချက်ရန် ပြင်ဆင် စီမံနေပြီ။ ညနေသော် ဖွတ်သားဆီပြန်နှင့် ထန်းရည်ခါး ကို ကျနစွာ မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် သောက်စားနေကြပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ညစာ ထမင်း စားသောက်ကြပြီးနောက် ဤသို့ စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြသည်။

‘မင်း ပထမရလို့ ကျောင်းမှာပဲ အလုပ်ပြန်ခန့်မယ်လို့ သတင်းဖြစ်နေ တယ်’

‘ဒါဟာ အလကားပါကွယ်’

‘ဟာ ... မင်း ... အလကား မဟုတ်ဘူး။ ရွှေတံဆိပ်ဆု ရမယ်၊ ဒီ ကျောင်းမှာ တို့ ကပွဲလုပ်ပြီး လက်ခံမယ်ကွယ်’

‘မကြီးကျယ်ပါနှင့်ကွယ်’
 ‘ကြီးကျယ်တာ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ဟိုအကောင်ကြီးက ဒီမှာ လာလာ
 ကပ်လို့’
 ‘ဒီလို မတွေးပါနှင့်’
 ‘တွေးရမယ်၊ လုပ်ရမယ်၊ ဘာဇာတ်ထုပ်ခင်းရင် ကောင်းမလဲ’
 ‘မာတင်ဇာတ်ထုပ်၊ ငါ မာတင်ဇာတ်ကို ကြည့်ခဲ့တယ်’
 ‘မင်းဟာ ဟန်မကျဘူး၊ သူတောင်းစား ဇာတ်ထုပ်ကြီးပဲ’
 ‘ဘာဇာတ်ထုပ် ခင်းချင်သလဲ’
 ‘တို့ကျောင်းတွေမှာ ထမင်း၊ ဟင်း မကောင်းလို့ အကျင့်ပျက်တဲ့
 ဇာတ်မျိုးကို ခင်းရရင် ကောင်းမယ်’
 ‘မင်းနှယ်ကွယ်’
 ‘ပြဇာတ်တွေ အသင့် ရေးထားကွယ်’
 ‘မင်းနှယ် ... နေစမ်းပါဦး၊ ယုန်မရမီ သံပရာရှာ ဆိုတာလို ဖြစ်နေ
 ပါ့မယ်’
 ‘ဟေ့ သေချာတယ်၊ ဆရာမကြီးကလည်း ပြောတယ်၊ ဆရာတွေ
 ကလည်း ပြောကြတယ်’
 ‘မင်း ကြားသလား’
 ‘ဟိုကောင်ကြီး ရောက်နေတယ်။ အဲဒီအကောင်ကြီးက ပြောတယ်
 လို့ ဒေါ်ရီကကို ပြောတယ်ကွယ်။ သေချာတယ်’
 ‘ပြဇာတ်ရေးတာ မခက်ပါဘူး’
 ထိုသို့ ပြောဆို၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ညလသာသာတွင် ပလွေ တစ်
 လှည့်၊ ပါးစပ်မူတ် ဘာဂျာ တစ်လှည့် မူတ်ကာ သီချင်းဆို၍ မြင်းမူမြို့ထဲ၌
 လျှောက်ကြတော့ပြီ။

(စကားချုပ်။ ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ပြီး၍ ခေတ်သစ်၌ လွတ်လပ်
 ရေးအတွက် “ဖဆပလ” အဖွဲ့ကို စစ်ကိုင်းမှာ တည်ထောင်ရာ ခေါင်းဆောင်
 ပိုင်းက လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါက အတုလဝတီ ဦးကျော်မြင့်
 ၏ စာပုံနှိပ်တိုက်ထဲ၌ မြင်းမူက ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးများက ‘ဆရာကြီး
 ... သီချင်းကြီး၊ သီချင်းခံများကို မတိမ်ကောရအောင် ဆောင်ရွက်ပါဦး’
 ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုအခါ ဦးကျော်မြင့်က ‘ဆရာကြီး ဒါတွေကို တတ်
 သလား’ ဟု ဆို၏။ မြင်းမူက ကိုယ်စားလှယ်တော်များကား ကျွန်ုပ်နှင့်

ကောင်းစွာ သိကြ၍ ‘ဆရာက မသိဘူး ထင်တယ်။ သီချင်းကြီး၊ သီချင်းခံ
မှာ ဝိတ်။ ပတ္တလား၊ ဘာဂျာတီး ဝိတ်။ ပလွေမှာ ပြိုင်ဘက်ခုံ’ ဟု ပြောကြရာ၊
ဦးကျော်မြင့်က ‘ကျွန်တော်တို့ မသိဘူးဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဆရာကြီးဟာ
ပွဲလမ်းသဘင်ဆို ဝေးစွ၊ ဓာတ်ရှင် ဆိုတာကိုတောင် တစ်ခါမျှ ကြည့်တာကို
မမြင်ဖူးတော့ ဝါသနာ လုံးဝ မရှိ၊ မပါဟု ထင်မိတာ လွဲပေါ့’ ဆိုသော
ကြောင့် ရယ်ကြတော့၏။)

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းမူ၌ သုံးရက် နေပြီးသော် စစ်ကိုင်းသို့ သွားရောက်၍
ကိုဝတို့၏အိမ်၌ တည်းခိုနေ၏။ ထိုနေ့ နောက်တစ်နေ့တွင် နော်မန်ကျောင်း
သို့ သွားရောက်ရာ ဆရာကြီးကတော် ဆရာမကြီးနှင့် တွေ့၏။

ထိုအခါ ဆရာမကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့လျှင် စကားအချိအချ
ဆိုသလို ပြောနေကြ၏။

- ‘မင်း ဒီကျောင်းမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ လျှောက်လွှာရေးပါ’
- ‘ဘယ်နေရာမှာလဲ’
- ‘ပရိုက်တီဇင်းစကူးမှာ’
- ‘လခ’
- ‘သုံးဆယ် ရမယ်’
- ‘ဟင် မလုပ်ချင်ပါဗျာ’
- ‘လခ နည်းလို့လား၊ နောက် ခြောက်လလောက်နေရင် တိုးရမှာကွ’
- ‘မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ စည်းကမ်းဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်မှာ’
- ‘ခြောက်လလောက်ပါ၊ မင်းကို ငါက ချစ်လို့ ပြောတာ’
- ‘အဲဒီ မူလတန်းမှာ သုံးရက် လုပ်ပြီးတော့ တိုးပေးမယ်ဆိုတောင်
မလုပ်လိုပါ’
- ‘မင်း မလုပ်ရင် သူများက လုပ်လိမ့်မယ်’
- ‘လုပ်ပါစေ’
- ‘မင်း ဘာလုပ်မလဲ၊ ဘယ်ကျောင်းစုတ်မှာ လုပ်မလဲ’
- ‘ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို မလုပ်ဘဲ ခေါင်းကျားလုပ်မယ်’
- ‘မောင်သင်း ... မင်းဟာ “အမူရော” ဆိုတဲ့အတိုင်း မိုက်တယ်။’
- ‘မင်း ဆယ်တန်းမှာလည်း ပထမနှင့် အောင်တယ်၊ လုပ်ပါ။’
- ‘စာမေးပွဲအောင်တာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ပညာတတ်ရင် လောကရဲ့အကျိုး
ကို ဆောင်နိုင်တာပဲ။’

‘မင်း စဉ်းစားပါ၊ မောင်ဝနှင့် တိုင်ပင်ပါ’

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာမကြီးကို ဦးတင်၍ ပြန်ခဲ့၏။ ထိုအကြောင်းကို မည်သူ့အားမျှ လေစကိမျှပင် မသိမိပေ။ ထို့နောက် ကျောင်းဖွင့်၍ ဇွန်လ နှစ်ရက်နေ့သော် နေ့မန်ကျောင်းက အခေါ်လွှတ်၍ ဆရာကြီးကပင် မူလ တန်းမှာ လခသုံးဆယ်နှင့် လုပ်ရန် ပြော၏။ ကျွန်ုပ် ငြင်းပယ်၍ ပြန်လာရာ၊ ဆရာကြီးနှင့် ပညာမင်းကြီးသည် လိုက်လာ၍ နားချသော သဘောနှင့် အနောက်ပေါက် တံခါးတွင် ပြော၏။ ကျွန်ုပ် အုတ်ခုံကလေးပေါ်တွင် ထိုင်၍ နေ၏။

‘မင်း စိတ်ကူးမလွဲနှင့်၊ လုပ်ပါ၊ ခြောက်လလောက်ပါ၊ မင်းကြီး ကလည်း သဘောကျတယ်’

‘အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ မင်းလုပ်ပါ’ ဟု ပညာမင်းကြီး ပြော၏။

‘မလုပ်ချင်ပါ’

‘ဒါဖြင့် မိန်းကလေး အထက်တန်းကျောင်းမှာ လခ ရှစ်ဆယ်နှင့် လုပ်ပါ’

‘မိန်းကလေးကျောင်းမှာ ဖြစ်သောကြောင့် သာပြီး မလုပ်ချင်ပါ’

‘မင်း ... ဘာလုပ်မလဲ’

‘အငြိမ့်ထောင်မယ်’

ထိုသို့လျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာကြီးသည် အစပ်မတည့်ဘဲ ကျွန်ုပ် ပြန် လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် သတင်းတစ်ခု၊ ဆောင်းပါးတစ်ခုကို ရေး၍ မန္တလေး တိုင်း သတင်းစာသို့ ပို့၏။ တိုက်ချုပ်ထံ၌ ငွေခြောက်ကျပ် တောင်း၏။ တိုက်အုပ်က ငွေတစ်ဆယ် ပေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ စဉ်းစား၏။ အထက်တန်း ဆရာဖြစ် အောင်ပြီးမှ မူလတန်းပြဆရာ လခ သုံးဆယ်နှင့် လုပ်ရမည် တဲ့။ ရှက်စရာ၊ စည်းကမ်း ဥပဒေကို ဖောက်ရာ ရောက်တယ်။ ငွေသုံးဆယ်ကို ငါ ဘယ်အခါမဆို ခြေနှင့် ကန်ပစ်နိုင်တယ်။ ငါ ဇာတ်စာအုပ် ရေးရမလား၊ ဟင် ... ဇာတ်စာအုပ် ဟာ ဘာမှ လောကအတွက် အကျိုးမများ၊ သာမြင်ညောင်ည လူများနှင့် တောသား နွားကျောင်းသားများ၏ အပျင်းဖြေစရာ စာပေပါတကား။ ကျောင်းသားတုန်းက အများအတွက် ငွေလိုနေ၍သာ ရေးသားရသည်။ ယခု အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း သဘော၊ ငွေရပြီးတမ်း ဖြစ်၍ မသင့်၊ မရေးထိုက်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ စဉ်းစားမိ၏။ ကျွန်ုပ် မှားသလား။

ကျွန်ုပ်သည် အရပ်သို့ သွား၍ ဗိုလ်ကတော်ကျကြီးထံ၌
ငွေငါးဆယ် တောင်းရာ ၎င်းက ငွေတစ်ရာ ပေး၏။ ကျွန်ုပ် မယူ။ ထို
ဗိုလ်ကတော်ကျကြီးက ဇွတ်ပေးနေ၏။ ထို့ကြောင့် တောင်းပန်၍ ငွေခုနစ်
ဆယ်သာ ယူပြီးသော် စစ်ကိုင်းသို့ ပြန်လာ၏။

ကိုဝကား ညနေ ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်ကို နော်မန်ကျောင်း ပရိုက်တီဇင်း
စကူးလ်၌ လခ သုံးဆယ်နှင့် အလုပ်လုပ်ရန် သွေးဆောင်ကာ ပြော၏။
ကျွန်ုပ် ငြင်းပယ်၏။ ‘ခင်ဗျား နောက်ထပ် မပြောနှင့်’ ဟု ခပ်မာမာ ခပ်
ဆတ်ဆတ် ပြော၏။ ထိုအခါ ကိုဝ၏အမေ ဒေါ်စိန်နှင့် နှမ မခတို့ ရှိ၏။

ကိုဝကား မျက်ရည်လည်၍ ထပ်ပြီးလျှင် ပြောပြန်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း
ခေါင်းခါကာ ‘ငွေသုံးဆယ် ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ခြင်းလုံးခတ်သလို ကျွန်တော်
ကန်ပစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေ့ အရေးမကြီး။ ငွေကို သဘောမထား၊ လက်သင့်ရာ
စားတော်ခေါ်၊ အဂတိ လိုက်စားတာကို မကြိုက်၊ စည်းကမ်းဥပဒေဟာ
အရေးကြီးတယ်။ လေးနှစ်လုံးလုံး ခွေးတောင် မစားတဲ့ အစာကို စားပြီး
ပညာသင်လာခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်လိုလူကို နှိမ်လို့ ဘာရမလဲ’ ဟု တင်းတင်း
မာမာ ပြော၏။

‘မင်း တကယ့်ကို ဆိုးတယ်၊ ကြောက်စရာကောင်းအောင် ဆိုးတယ်’
‘အိုး ... ကျွန်တော် မဆိုးကြောင်း၊ ပညာရှိကြောင်းကို ခင်ဗျား နောင်
တစ်စတစ်စ သိမယ်’

‘မောင်ဝရယ် ... သူ သဘောမကျတာကို မပြောပါနှင့်’ ဟု ဒေါ်စိန်က
ဆို၏။

ကျွန်ုပ်ကား ငှက်သမား ဘိုးခထံ ထန်းရည်ခါးသောက်ဖို့ ထ သွား
တော့၏။ ကိုဝလည်း နောက်တစ်နေ့မနက် ကျောင်းသို့ ပြန်သွားလေပြီ။
ကျွန်ုပ်သည် စာတိုက်သို့သွား၍ အိမ်သို့ ငွေနှစ်ဆယ် ပို့လိုက်ပြီးသော် ဒေါ်စိန်
ရှေ့၌ မခအား ငွေငါးဆယ် ပေး၏။

‘ဒါ ဘာလဲ ...’
‘ငွေ ... ခင်ဗျား မမြင်ဘူးလား၊ ကန်းနေသလား’
ဒေါ်စိန်က ပြုံးနေ၏။
‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ’
‘ခင်ဗျား ဒီငွေကိုယူ၊ ငှက်နှင့် မြစ်လယ်သွား၊ ချပစ်ဖို့ ပေးတာ မဟုတ်
ဘူး’

‘မင်ဟာ အင်မတန် ဘောက်ပြောတယ်’
 ‘ခင်ဗျားဟာ နည်းနည်းမှ မနူးဘူး’
 ‘ကွယ် ... စကားများတယ်၊ သိမ်းထားလိုက်၊ သူ လိုလို့ တောင်းရင် ပေး’ ဟု ဒေါ်စိန်က ဝင်ပြော၍ စကားပြတ်သွားကြ၏။
 ကျွန်ုပ်သည် ငှက်သမား ဘိုးဓထံ တိုင်ပင်စရာရှိသည်ကို တိုင်ပင်ဖို့ သွားတော့၏။

နောက်တစ်နေ့သော် မြေတိုင်းစာရေး ကိုချစ်စုက သူတို့ မြေစာရင်း ရုံးသို့ ခေါ်သွား၍ ဒသမ ဂဏန်းကြီးများ၊ မြောက်ရန်များ အများကြီးကို တွက်ရန်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ထိုးအပ်၏။ ကျွန်ုပ် လောဂရီသင်ဖြင့် တွက်ပေးသဖြင့် နှစ်ရက်နှင့် ပြီး၏။ လယ်ဝန်က ‘မင်း မြေတိုင်းကျောင်းသို့ သွားပါ။ စကောလရှစ် ငါးဆယ် ရမည်’ ဟု ပြော၏။ ထိုစကားသည် အလကား ပြောသလား၊ တကယ်ပြောသလား မသိ။ ကျွန်ုပ်ကား ဝါသနာ မပါဟု ဆို၏။ လယ်ဝန်သည် အတော်ပင် ဆွယ်သေး၏။ ကျွန်ုပ်ကား ငြင်း၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရပ်ထဲ၌ကား ‘မောင်သင်း မြေတိုင်းကျောင်းသို့ တစ်လ ငါးဆယ် ရသဖြင့် သွားရောက် ပညာသင်ကြားမည်’ ဟု သတင်း ဆိုးသည် ပေါ်သွား၏။

နောက်တစ်ရက်သော် ကမ်းနား၌ သစ်စက်ပိုင်၊ သစ်တောဝန်မင်း၊ သစ်အုပ်တို့သည် သစ်လုံးကြီးများနှင့် ရှုပ်ထွေးနေ၏။ ကျွန်ုပ်က ပိုင်အာရ် စက္ကယား (၂၂) ပုံသေနည်းနှင့် သစ်လုံးများကို တန်ဖွဲ့ကာ တွက်ပေးလိုက်သဖြင့် ခဏနှင့်ပင် ကိစ္စပြီးသွား၏။ သစ်တောဝန်သည် ဗိုလ်တံသို့ ခေါ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် စားပွဲစား၏။ သူက ‘သစ်တောကျောင်းသို့ သွားပါ။ ပညာသင်စရိတ် တစ်လ ငါးဆယ် ရမည်’ ပြော၏။ ၎င်းသည် ဟုတ် မဟုတ်ကို ကျွန်ုပ် မသိ။ အလကား လှောင်သလားဟုလည်း ထင်စရာ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်က မသွားချင်ဟု ငြင်းပယ်ခဲ့၏။ အရပ်ထဲ၌ကား ကျော်နေ၏။

ပညာရေးဌာနက ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ အထက်တန်း ဆရာဖြစ်အောင်သူကို မူလတန်းဆရာ တစ်လ လခ သုံးဆယ်နှင့် ခန့်ရန် စီမံသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ မေးကို တောစီးဖိနပ်နှင့် နာနာကြီး ကန်ခြင်းနှင့် တူနေ၏။

ကျွန်ုပ်ကား အပူအပင်မရှိ၊ ထန်းရည်ခါး သောက်ကာ ပျော်နေ၏။ မခဏီ နားသို့ ညည်းနဲ့ယူမည့် မောင်သင်းဟာ အသောက်သမားကလေး၊

လူဆိုးကလေး၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဘိုးခ၏ အိမ်ထဲမှာ ပုဆိုးမပါဘဲ တုံးလုံး အိပ်နေတယ်ဟု ရောက်အောင် နားဖောက်ကြ၏။

ထို့နောက် မကြာမီ ကျွန်ုပ် မြေတိုင်းရုံးသို့ သွား၍ ဂေဇက်ကြည့်ရာ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းတွင် ကျွန်ုပ် မပါ။ ကျွန်ုပ်သည် လောက၏ လမ်းကြောင်းကို စတော့ရပြီ။ ဆရာဖြစ် စာမေးပွဲကို ဆင်ဒီကိတ်က ကိုင်၏။ အတန်းစာမေးပွဲကို သက်ဆိုင်ရာ ဌာနက ကိုင်၏။ “ဒါပဲ” ဟု ကျွန်ုပ် မြင်၏။ ထိုအမြင်သည် မှန်သည်ဟု ယူဆစရာ မဟုတ်စေကာမူ ကျွန်ုပ်မှာ ဇာတ်လိုက် လုပ်ခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။ ထိုသဘောကို ကျွန်ုပ် ဝမ်းနည်းသလော၊ စာမေးပွဲအောင် ရန် မရည်ရွယ်သော ကျွန်ုပ်သည် စိုးစဉ်းမျှ မတုန်လှုပ်၊ သင်ခန်းစာကောင်း တစ်ခုဟုသာ အောက်မေ့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ သစ်တန်များ တွက်သောနေ့က မည်သူက ထည့်လိုက်သည် မသိ။ ချွတ်ထားသော ကျွန်ုပ်၏ အပေါ်အကျို အိတ်ထဲတွင် ငွေသုံးဆယ် ရှိနေသည်ကို ကျွန်ုပ် ညကျမှ သိ၏။

ထို့နောက် တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်သည် မန္တလေးသို့ ဒုတိယတွဲ စီးကာ လိုက်သွားရာ အမရပူရ ရောက်ကာ အင်္ဂလိပ်မကဲ့သို့ ဂါဝန် ဝတ်ထားသော ဆရာမကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ‘ကိုကိုနဲ့ တွေ့ရပြန်ပြီ၊ ကိုကို မြန်မာစာပြ ဆရာအဖြစ်နှင့် ရောက်မည်ဆိုလို့ ကျောင်းအုပ်မမက သိပ်ကို ဝမ်းသာနေတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း သိပ်ကို ဝမ်းသာနေတယ်’ ဆိုကာ ကျွန်ုပ် က စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏ အနားမှာထိုင်၍ စကားကို ဖောင်လှအောင် ပြောနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှမ်းစုဘူတာတွင် ဆင်း၍ သွား လိုရာသို့ သွား၏။

ဓာတ်ရထားပေါ်မှ ဆင်းသော် ကျွန်ုပ်၏ အိတ်ကို နှိုက်ကြည့်မိရာ ငွေစက္ကူကို တွေ့၏။ ငွေမှာ တစ်ဆယ်တန် ငါးချပ် ဖြစ်နေ၏။ သင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို ငွေငတ်နေသည်ဟု ယူဆ၍ အတော်ပင် ဒေါသဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ဒေါသဖြစ်ရုံမှတစ်ပါး အခြား မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ပေ။ ထိုငွေစက္ကူ များမှာ ဆရာမ၏ လက်ချက်ပါပေ။

ထိုနေ့ ဝိုင်းကြီးက ပြည့်တန်ဆာခေါင်းထံမှ မိန်းမသုံးယောက်ကို တောင်းခဲ့၍ ကျွန်ုပ် စစ်ကိုင်းသို့ ညနေအသိမ်း ရထားနှင့် ခေါ်လာခဲ့ပြီးသော် ဘိုးခထံတွင် အပ်ထားလိုက်သည်။ ဘိုးခသည် ချောင်ကျကျ အိမ်တစ်အိမ်ကို ငှား၍ ၎င်းတို့ကို ထား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့ကို ပြုပြင်ရန် ဆေးဖော်စပ် ရတုန်း ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်သော် ဆေးဖော်စပ်နေသော ကျွန်ုပ်ထံ ဘိုးခသည် လာရောက်၍ ‘ကောင်မတွေ့ မရှိတော့ဘူး၊ ထွက်သွားပြီ’ ဟု ပြော၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စပ်ထားသော ဆေးများကို လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် တစ်နေ့စောစောသော် ကျွန်ုပ်သည် စစ်ကိုင်းမှ ချောင်းဦးသို့ မည်သူ့ကိုမျှ မပြောဘဲ ခြေကျင်ထွက်လာလေတော့ပြီ။ လမ်းခရီး၌ အစီအစဉ် အဖြစ်ကို မပြောတော့ပြီ။ အရေးပါသည်ကို ပြောတော့အံ့။

ကျွန်ုပ်သည် အာလာကပ္ပမှ လွန်သော် တောရွာကလေး တစ်ရွာ၏ ဇေလ်၌ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက လူများအား အပြီးဆေး ထိုးပေးနေ၏။ အချို့ကို ဗိုလ် ... ဗိုလ် ... ဗိုလ် ဟု ဘုန်းကြီးက ချီးပ၏။ ကျွန်ုပ်ကား သိပြီ။ ၎င်းတို့သည် သူပုန်ထရန် ကြံစည်သောသူများ ဖြစ်သည်ဟု သိရှိပြီးလျှင် ရင်းမြစ်သဘောကို သူများအား ပြောပြ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သူပုန်ထသည်ကို အလိုရှိ၏။ ခေတ်ကလည်း မင်းလောင်းကို တောင့်တနေ၏။ အဆင်ကား အတော်ပင် ပြေဘိ၏။

နားမပါသောသူထံမှာ စကားပြောဖို့ ခက်သည်။ ကျောက်စရစ်ကုန်းမှာ မထွန်မယက်ဘဲနှင့် စပါးကြဲဖို့ ခဲယဉ်းသည်။ ကျွန်ုပ်၏စကားကို ဝါဒဆရာ နည်းပေးလမ်းပြ ဆရာတော်သည် သဘောမကျ။ နည်းမလည်ပုံ ရသည်။ ကျွန်ုပ်ကို မျက်ထောင့်နီနှင့် ကြည့်သည်။ သူ၏ ဗိုလ် ဆိုသူများထံ မျက်ရိပ်မျက်ခြည်မကောင်း ပြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့နှင့် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် မသင့်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အဆန်းတကြယ် အကျိန်ကြီးကို ဝတ်ထားသည်။ ကချင်လွယ်အိတ်ကို လွယ်၍ ကက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသဖြင့် အချို့လူအများက မင်းလောင်းတမန်ဟု ထင်ပုံ ရကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ စဉ်းစားမိသည်။
သဘောတရားကို နားမလည်သော သူအား ပြုပြင်လျှင် မကောင်းမှုသို့ ဦးတည်ရမည်။ အကောင်းသို့ ဆွဲဆောင်ရန် ခဲယဉ်းပေမည်။ စာတတ်၍ စာဖတ်မှသာ သဘောတရားကို နားလည်နိုင်မည်။

ယခု သီပေါမင်းသည် နိုင်ငံတော်ပြန်ရရန် စကားဆိုနေသည်ဟု သတင်းဖြစ်နေသည်။ ဒီမှာ မင်းလောင်းပေါ်၊ သူပုန်ထဖို့ ဟန်ချိနေသည်။ တိုင်းသူပြည်သားတို့မှာ ပင်လယ်စားပြတို့၏ စက်ကွင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရဦးတော့မည်။ တို့ပြည်သည် ကျွန်ဘဝမှ လွတ်ဖို့ရန် ခဲယဉ်းပါဘိတောင်း။

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်၏အမြင်နှင့် အခြား ပညာရှိများ၏ အမြင်သည် ကွာခြားပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်ကား ဤအချိန်တွင် ပုံမဟုတ် ပတ်မဟုတ်နှင့် မင်းလောင်းမပေါ်စေလို။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော သူတစ်ယောက် ဦးစီးဦးကိုင် မပြုဘဲနှင့် သူပုန်ထသော် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ချေမည်ဟု ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ်အတော် အထင်ကြီးမိသည်။ ရယ်စရာပါ တကား။

ကျွန်ုပ်သည် ချောင်းဦးသို့ ရောက်သွားသော် ကိုဝတို့၏ အိမ်၌ တည်းအိမ်၊ ခိုအိမ်၊ စားအိမ်သောက်အိမ် ပြုခဲ့သော ကိုဘိုးတုတ်၏အဖေ ကျောင်းဆရာကြီး ဦးမြ၏အိမ်၌ ခေတ္တ တည်းနေပါသည်။

ချောင်းဦးသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျွန်ုပ်သည် ဤသတင်းမျိုးကို တိုင်းပြည်ရေးရာအတွက် သတင်းပေးသင့်သည်ဟု ကျွန်ုပ်၏ အမြင်တစ်မျိုးနှင့် “စစ်ကိုင်း စီရင်စု၊ မြင်းမူနယ်တွင် မင်းလောင်းပေါ်မည်ကို စိုးရိမ်သင့်သည်။ အကယ်၍ ပေါ်က နယ်ကို အုပ်ချုပ်သော သူများမှာ တာဝန်မကင်းဖြစ်ရမည်” ဟု သတင်းစာတိုက်သို့ ရေးပို့လိုက်သည်။

ထိုသတင်း ပါလာ၍ ကျွန်ုပ်ကျွန်ုပ်ဆွေသွားသည်။ မင်းလောင်း မျှော်နေသော ခေတ်မှာ အချို့က ပေါ်မည်ဟု သဘောကျကြသည်။ ထိုသတင်းပါသော သတင်းစာမှာ ရောင်းမလောက် ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လမ်းမှားကို မြင်နေသောသူဟု ဆိုဖွယ်ရာ သင့်နေပေသည်။ လူများ လုပ်ကိုင်သော် ဖြစ်ရမည်ဟု တစ်ဖက်သတ် အယူပြင်းနေသည်။ လောကသည် သင်္ခါရ ဓမ္မသဘောနှင့်အညီ သဘာဝ၏ ပြုပြင်မှုကို မလွန်ဆန်နိုင်ဟု ကျွန်ုပ်မှာ နုလွန်းသေးသဖြင့် မမြင်မိချေ။ ထင်မိရာကို ဇွတ်ပြုမိတော့ပြီ။ သဘာဝ၏ ကြိုးဆွဲမှုကို မရိပ်မိချေ။ စင်စစ် ကျွန်ုပ်သည် အ သော၊ မျင်းသော မျက်မမြင် တစ်ဦးကဲ့သို့သာ ဖြစ်နေသလော။

ဦးမြ၏ ကျောင်း၌ ကျွန်ုပ် အတန်းများကို ယူပြသည်။ ဦးမြသည် အလွန်အလွန် နှစ်ခြိုက်သဘောကျသည်။ ချောင်းဦး၌ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း သဘောဖြင့် အိမ်မိုးရန်ပင် ကျွန်ုပ် လိုက်သည်။ ချောင်းဦးမြို့နယ်သည် ကား ကုန်းတစ်ပိုင်း ကြည်းတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသဖြင့် အလွန် ဝပြောစည်ပင်သော မြို့နယ် ဖြစ်သည်။ မိုးဦးကျ ဖြစ်၍ ယုန်သား၊ ပုတတ်သား၊ ဖားသားများ အလွန်ပေါ်နေသည်။ ကြွက်သားလည်း ပေါ်စ ဖြစ်သည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တို့မှာလည်း အလွန်ပေါ်သည်။

မိုးကလေး တစ်မိတ်မိတ်နှင့် တစ်နေ့မှာ ဆူးပုပ်ရွက်နှင့် ပဲကြီးဟင်းချို ချက်၊ ဖားသားကြော်၊ ယုန်သားဆီထွေးထွေးချက်တို့နှင့် ထမင်းစားသည်။ နေ့လယ် ကျောင်းဆင်းတွင် ပုတတ်သားကြော်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဖန် သောက်သည်။

ညနေ ကျောင်းတက်၍ ဆင်းသွားသောအခါ ကျွန်ုပ် သတင်းစာ တိုက်သို့ ပို့ရန် သတင်းနှင့် ဆောင်းပါးတစ်ခုကို ရေးနေသည်။ မိုးအေးလွန်း၍ ခြေနှစ်ဖက်ကို ကုလားထိုင်ပေါ်တင်ကာ ရေးသည်။ ဆောင်းပါး ရေးပြီး၍ ခြေထောက်ကို အောက်သို့ချသော် ချမရတော့ပေ။ အတော်ပင် ဆွဲချကြရသည်။ ခြေထောက်မှာ ဆန့်သော် ကွေးမရ၊ ကွေးသော် ဆန့်မရ။ လက်မှာ မမြှောက်နိုင်တော့ပေ။ သဘာဝတရားသည် ကျွန်ုပ်ကို ရစ်ပတ်ကာ တွယ်၍ တရားစီရင်လိုက်ပြီ။

ကိုဘိုးတုတ်သည် ချက်ချင်း ထိုကဲ့သို့ ထိတ်လန့်ဖွယ်သော ရောဂါ ဝေဒနာ ကပ်ရောက်လာသူ တစ်ယောက်ကို သူ့အိမ်၌ထားသော် အပြစ်ကျ မည်ကြောင့် စစ်ကိုင်းသို့ ပြန်ပို့လေတော့ပြီ။ စစ်ကိုင်းသို့ရောက်သော် စက်ဘောနှင့် ကူလီတစ်ယောက်က မခဏီအိမ်သို့ တွဲပို့ရသည်။ မခဏီအမေမှာ ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ် သွားနေရခြင်း များသည်။ စက်ဘောမှာ အလွန် အိမ်လည်သောသူ ဖြစ်သည်။ ကိုဝသည် မန္တလေး ညောင်ပင်ဈေးမှာ ကျောင်းဆရာလုပ်နေသည်။ အိမ်မှာ မခနှင့် ၎င်း၏အဘိုးသာ အမြဲလိုပင် ရှိသည်။

ထိုသို့သော သဘောကြောင့် မခသည် လူမမာ ကျွန်ုပ်ကို ထမင်းခွဲ ရသည်၊ တွဲထုရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရွှေကျီးမြင် စေတီအတွင်းမှ ပေါင်တိုနှင့် မင်းသမီး ပန်းချီကားကို သတိရ၍ ဝမ်းထဲမှ ပြုံးမိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝ၏အမေနှင့် ဆေးရုံသို့ သွားပြသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ရောဂါကြီး၍ ကျွမ်းနေပြီ၊ ခုနစ်ရက်သာ နေရမည်ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် သူနာပြုဆရာမအား ပြောသည်ကို ကျွန်ုပ် နားလည်သည်။ မြန်မာဆရာကြီးကို ခေါ်ပြရာ ကြာသပတေးဂြိုဟ်အထွက် ရာဟုဂြိုဟ် အကူး မသက်သာ၊ သေဖို့သာ များသည်ဟု ပြောသည်။ သို့သော် ဆေးဆရာဝန်ရော၊ မြန်မာဆရာပါ ကျွန်ုပ်အတွက် ဆေးပေးပေးသေးသည်။

သဘာဝဓမ္မသည် ကျွန်ုပ်၏ ထော်လော်ကန်လန် မချေမငံ မိုက်ကန်းမှုကို လျစ်လျူပြုခဲ့၍ မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာ သဘောနှင့် ရမ်းကားတော့မည်

ကိုကား အခွင့်မပြုတော့ဘဲ မခဏိထံတွင် ချုပ်ထားလိုက်ပြီ။ ကျွန်ုပ် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် စက်ဘောအား ‘ငါ သေရတော့မှာကွာ၊ ဆေးသောက်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဆေးတွေ သွန်ပစ်လိုက်ပါ’ ဆိုသောကြောင့် စက်ဘောသည် ဆေးများကို သွန်ပစ်၍ မခန့်နှင့် စကားများကြသည်။ မခ မရှိ၊ ဘူတာရုံသို့ သွားသောအခါ ကုလား ဦးထွန်းအောင် ခေါက်ဆွဲဆိုင်သို့ ခေါက်ဆွဲ အဝယ် ခိုင်း၍ စားကြသည်။ အမဲကြော် ဝယ်၍ အရက်နှင့် သောက်သည်။ ဘိုးခ သည် အရက်ကို ဝယ်လာရာ မခန့်နှင့်တွေ့၍ ဘိုးခကို မခက အတော်ပင် ပြစ်တင်ပြောဆိုသည်။

ဘိုးခက ‘ကိုသင်းက အဝယ်ခိုင်း၍ ဝယ်ယူရသည်’ ဟု ဆို၍ မခ သည် တွတ်တွတ် တွတ်တွတ်နှင့် မြည်သည်။ ကျွန်ုပ်က ‘ခင်ဗျား မမြည်နှင့်၊ ဒါဟာ ခင်ဗျားအလုပ် မဟုတ်ဘူး။ ကိုဘိုးခနှင့် စက်ဘောအလုပ်’ ဟု ဆိုရာ၊ မခက ‘ငါက ထူလည်း ပေးရတယ်၊ ထမင်းလည်း ခွဲ ရတယ်၊ အခု ဘုပြော တယ်’ ဆို၍၊ ကျွန်ုပ်က ‘ဒါကို ခင်ဗျားမလုပ်ရင် ဘယ်က ခွေးမကလေးက လာပြီး လုပ်ရမှာလဲ’ ဆိုသောကြောင့် မခသည် ဒေါပေါက်၍ ဖုံးရန်တော့ပြီ။ ‘အဒေါ်ကို တိုင်မယ်၊ အမေ့ကို တိုင်မယ်’ ဟု ပေါက်ပေါက် ပေါက်ပေါက်နှင့် မြည်နေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်မှာ အပ်နှင့် ထိုးနေသလို စစ်စစ် ... စစ်စစ်နှင့် ဖြစ်နေ သည်။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို မီးတောက်နေသော တောအရက်နှင့် လိမ်းသည်။ လိမ်းပြီးခဏမှာပင် လက်ကို သယ်နိုင်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးခကို ကြက်သားဆီပြန်ချက်ရန် မှာလိုက်ပြီးသော် ညနေကျသော် ကိုဘိုးခ နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြက်သားဟင်းနှင့် ထမင်းကို စားကြသည်။ ကျွန်ုပ် အရက်လည်း မကင်းတတ်သဘော သောက်သည်။ ထိုအခါ မခ က မီးဖိုက နေ၍ ‘ဒီကတော့ ဆရာက တည့်တယ်ဆိုတဲ့ ငါးခြောက်ထောင်းနှင့် ကျွေးဖို့ လုပ်နေတယ်၊ ဆရာက မတည့်ဘူး ဆိုတဲ့ အစာကိုမှ စားတယ်။ မသာ တစ်လောင်းတော့ ချရဦးတော့မယ်။ သူ့ရည်းစားရဲ့ နောက် လိုက်ချင်တာကို ခုမှ သိတယ်’ စသည်ဖြင့် မြည်တွန်နေတော့ပြီ။

ထိုအခါ စက်ဘောက ‘အမူရော သေရင် မချဘူး။ ခင်ဗျား အခန်းထဲ ထည့်ပြီး အပုပ်ခံထားမယ်’ ဟု ဆို၏။ မခသည် အလွန်ဒေါပွ၍ တဖျစ်

တောက်တောက် ဖြစ်နေ၏။ ကျန်သော ကြက်သားဟင်းကို ဘိုးခက မခထံ သွားပို့၏။ ကျွန်ုပ်ကား အိမ်တွင် ထင်ရာကို လုပ်နေသဖြင့် နှစ်ရက်လောက် ရှိသော် စ၍ အနည်းငယ် သွားနိုင်ပြီ။ အိပ်ရာက လူ မထူဘဲ ထ နိုင်ပြီ။ အနည်းငယ် သက်သာလာပါပြီ။

အခန်း [၃၁]

ကျောင်းဆရာ ဘဝသို့

ထိုသို့ သက်သာသော် ကိုဝနှင့် ကိုချစ်စုသည် ရောက်လာ၍ စာရွက်လွတ် တစ်ခုတွင် 'လက်မှတ်ထိုး' ဟု အထိုးခိုင်းတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်က 'ဘာထိုးရမလဲ၊ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ' ဟု ဆိုသည်။ ကိုချစ်စုက 'ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်း သတ္တိကြောင်သလား' ဟု ဆို၍ ကျွန်ုပ် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။

သဘောကား ဤသို့ ဖြစ်သည်။

မန္တလေးတိုင်း ပညာဝန်က 'ငါ့အင်္ကျီနီ ဘယ်မလဲ' ဟု အရှာခိုင်း တော့ပြီ။ ဦးဘိုးစောကလည်း ပညာဝန်ကလေး ဖြစ်နေ၍ ကိုဝနှင့်တွေ့ရာ၊ ကျွန်ုပ် ရှိနေရာကို သိရသည်အတိုင်း လျှောက်လွှာလျှောက်ဖို့ ခိုင်းလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုချစ်စုနှင့် ကိုဝက ကျွန်ုပ်ထံလာ၍ မလိမ့်တပတ်နှင့် လက်မှတ် အထိုးခိုင်းသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက ခုနစ်ရက်ရှိသော် သေမည်၊ မြန်မာ ဆေးဆရာက ကြာသပတေးသား ရာဟုဂြိုဟ်အကူး သေဖို့ ရှိနေသည်ဟု ဆိုကြသော လူနာ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ် ကြံဆ၍ ပြုမူခြင်းကြောင့် ယခုအခါ အနည်းငယ် ချည့်နဲ့ ချည့်နဲ့ဖြင့် လမ်းသွားနိုင်လာတော့ပြီ။

ထိုအခါ အဖေထံသို့ ဒေါ်စိန်က ကြေးနန်းရိုက်သဖြင့် အဖေသည် အသက်မီရာ မိကြောင်း လိုက်လာရာ ညနေပိုင်း ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်ကို မြင်ရသော် ငိုတော့ပြီ။ ထိုအချိန်မှာပင် စာတိုက်မှ စာကို ရ၍ ဖတ်ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်ကို မြစ်ကြီးနားမြို့ရှိ မြန်မာနှင့် အင်္ဂလိပ်စာ ပေါင်းစပ်ကျောင်း၌ တတိယဆရာ၊ မြန်မာဘက်၌ ဆရာကြီး ခန့်ထားသော ခန့်စာကို ရလေ သည်။ လခမှာ ခြောက်ဆယ့်ငါးကျပ် ဖြစ်လေသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်ုပ်ကား “ဘယ့်နယ် လောကပြဇာတ်လဲ” ဟု ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် အလွန် အံ့ဩမိလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မကြာမီပင် အဖေနှင့် ကောင်းစွာ မကျန်းမာသေးသော်လည်း မြစ်ကြီးနားသို့ သွားရလေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်မှာ တော်တော်ပင် ကြံကြံဖန်ဖန် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း တွေ့ရလေပြီ။ ထိုကျောင်းသို့ အင်္ဂလိပ်စာဘာကံမှ ဆရာများ မရောက်သေး။ ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်ကို ယခင် မြန်မာကျောင်းဆရာကြီးထံမှ လက်ခံရမည်။ ထိုဆရာကြီးက ကျွန်ုပ်ကို မအပ်နိုင်ဟု ဆိုသည်။ မြစ်ကြီးနား ဒုတိယ ပညာအုပ်နှင့် ကသာ ပညာအုပ်က ‘မအပ်နှင့်’ ဟု အကြံပေးထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပညာဝန်ထံ ကြေးနန်းရိုက်ရတော့ပြီ။ ပညာဝန်က ‘မင်းရောက်တဲ့နေ့က မင်းဟာ အဲဒီကျောင်းမှာ မြန်မာစာဘာကံက ဆရာကြီးပဲ။ မင်းကို နေ့နှင့်ယှက်ရင် ဂတ်မှာတိုင်’ ဟု ချက်ချင်း ကြေးနန်းပြန်လာသည်။ တစ်ဖန် ဆရာကြီးဟောင်းက ‘ဒီဆရာကြီးဟာ လူငယ်၊ ဖာကျိုးလူမမာ၊ ပြီးတော့ ဘီလီယက် ထိုးတယ်။ မိန်းကလေးတွေနှင့် ဘာဖြစ်မလဲ’ ဟု မြို့သူအောင် သတင်းဖြန့်တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းမှ မိန်းကလေးများကို နုတ်ကြလေပြီ။

ထိုအကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိရလေသော် ထိုအခါက စ၍ လောင်းကစားကို မပြု၊ အရက်မသောက်၊ ပွဲမကြည့်တော့ဟု သန့်ရှင်းချပြီးလျှင် ကြေးပလွေကိုပင် မြစ်ထဲသို့ မျှောလိုက်တော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ပြု၍ ဝန်းသို့ကျောင်းတွင် စတင်ကာ ဥပုသ်စောင့်လျက် ဝတ္ထုကျမ်းဂန် နိပါတ်တရားစကားများကို ပြောခြင်း၊ ဘုရားတန်ဆောင်း၌ အမှိုက်ရှင်းခြင်း စသည်တို့ကို ပြုသဖြင့် ပညာတကယ်တတ်သည်ဟု ကျော်ကြားပြီးသော် လူစည်ကားလာ၏။ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းဆရာ မလာမီပင် ကျောင်းမှာ လူတင်းကျမ်းပြည့် ဖြစ်လာလေပြီ။

ထိုအတွင်း ဦးမှိန်ကြူက “မောင်သင်း ... ငါ့ဖို့ အိမ်ရှာထားလိုက်၊ ငါးရက်နေ့တွင် ရောက်မည်” ဟု ကြေးနန်းရသည်။

ကျွန်ုပ်ကား ဦးမှိန်ကြူသည် ဘာလုပ်လာမှာလဲဟု တွေးဆသည်။ ဦးမှိန်ကြူထံက (စာလည်း မရ၍ ဘာလဲဟု ကျွန်ုပ် ကြံဆနေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးမှိန်ကြူကို ဘူတာရုံသို့ သွားကြိုရာ မမက ဟောဟိုမှာ မောင်မောင် ... မောင်’ ဟု အားရဝမ်းသာစွာ ပြောတော့ပြီ။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ် ရိပ်မိတော့ပြီ။ ဆရာပစ္စည်းများကို ကျွန်ုပ် တပည့်များနှင့် ဝိုင်းဝန်းကာ ချသယ်ကြတော့

ပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာနှင့် အစ်မကို တွေ့ရသောကြောင့် အလွန်အလွန်ကို ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ဦးမှိန်ကြူသည် အင်္ဂလိပ်ဘက်က ဆရာကြီး ဖြစ်သည်။ အစ်မမှာ အလုပ်မရှိသေး။ အင်္ဂလိပ်ဘက်မှ ဆရာနှစ်ယောက်သာ ရှိသေးသည်။ တစ်ယောက်မှာ F.A., ဘင်္ဂါလီ ကုလားလူမျိုး ဆရာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကား ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် အလုပ်လုပ်လေတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ကောင်းစွာ လမ်းမသွားနိုင်သေးပေ။ ရောဂါလည်း ရှင်းရှင်းမပျောက်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းမှ ဘင်္ဂါလီဆရာ ဘဆူးအား မြန်မာစာကို သင်ပေးသည်။ တစ်ဖန် ဆရာဝန်ကြီးနှင့် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က ၎င်းတို့အား မြန်မာစာ သင်ပေးပါဟု ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ်က အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်ပါဆိုရာ ထိုသို့ မတတ်မှ ၎င်းတို့ မြန်မာစာကို ကောင်းကောင်းတတ်မည်ဟု ဆိုကြ၍ သင်ပေးရသည်။ ဆရာဘဆူးအား အားလပ်ချိန်တွင် သင်ပေးသည်။ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် စစ်ဗိုလ်အား ညနေ ငါးနာရီက မြောက်နာရီအတွင်း မှာ သင်ပေးရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာဝန်ကြီးနှင့် စစ်ဗိုလ်အား မြန်မာစာ သင်ပေးသော်လည်း လခ မယူ။ ထိုအတွင်း ကျွန်ုပ်ထံ ကျန်းမာခြင်းလက်မှတ် ယူရမည်ဟု စာလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်ကြီးထံ သွားရောက်၍ ဆေးလက်မှတ်ယူရာ ဆရာဝန်ကြီးက ကျန်းမာကြောင်း လက်မှတ်ကို ပေး၏။ ကျွန်ုပ်က 'မမာဘဲနှင့် ဘယ့်နယ်' ဟု မေး၏။ ဆရာဝန်ကြီးက 'ကျွန်ုပ် သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ရောဂါကိုတွေ့ရင် ပျောက်အောင် ကုပေးရန် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ရောဂါမရှိ' ဟု ဆရာဝန်ကြီးက ဆိုသည်။ 'ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဘာကြောင့် လမ်းကောင်းကောင်း မသွားနိုင်ပါသလဲ' ဟု မေးရာ၊ ဆရာဝန်ကြီးက 'ဒါကို မပြောတတ်။ ကျွန်ုပ်ကား ဘာရောဂါမှ မတွေ့။ ဆန်းသည်' ဟု ပြောသည်။ ထိုသို့နှင့် ကျွန်ုပ် အလုပ်လုပ်နေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းဆရာဘဝသို့ ရောက်နေသော်လည်း သဘာဝသဘောကား ကျွန်ုပ်ကို စာရေးဆရာ ဘဝသို့ ပို့ပေးနေသကဲ့သို့ လှည့်စားနေလေပြီ။ ကျွန်ုပ် မြစ်ကြီးနားမှာ ကျောင်းဆရာ လုပ်နေစဉ် မြင်းမူနယ်၌ "မင်းလောင်းမောင်သန့်" ပေါ်နေလေပြီ။

ထိုအခါ ငယ်ရွယ်သူမျှသာ ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် "ငါ့အမြင် မှန်

တယ်” ဟု အတော် ဘဝင်မြင့်နေလေပြီ။ ထိုကျွန်ုပ်၏အမြင်ကို ထည့်သွင်းသော သတင်းစာသည်လည်း အတော်ပင် နာမည်ကြီးနေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရောဂါရ၍ စစ်ကိုင်းမှာ နေရစဉ်အခါ မောင်သန့်ကို မင်းလောင်းဟု နာမည်ကြီးနေသည်အတိုင်း မင်းကြီးက ခေါ်ပြီးလျှင် ကြည့်လေသည်။ ၎င်း၏ဦးလေးနှင့် မောင်သန့် ပြန်လာသည်ကို စစ်ကိုင်း မီးရထားဘူတာရုံ လက်မှတ်စာရေးဦးရှင် အိမ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ မြင်တွေ့ရသည်။

ထိုအခါက ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးကား လှည့်စားပုံ အတော်ကောင်းသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆ၍ ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် ခံယူလိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏မြင်ချက်ကို ထိုအခါက လူအချို့အား ရှင်းလင်းပြောပြရာ ၎င်းတို့လုံးဝ နားမလည်ကြချေ။ ကျွန်ုပ် ပြောဆိုသည်မှာလည်း အရောင်အသွေးပြောင်လက်သော သာမန် လူစားများနှင့် အင်္ဂလိပ် ကုမ္ပဏီ လခစား၊ မင်းမှုထမ်းများသာ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောဆိုခြင်းမှာ အရူးဟု တွေးတောခံရခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပုံ ရနေပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အယူအဆမှာကား သီပေါမင်းသည် တရားရုံး၌ မြန်မာနိုင်ငံကို မြန်ရလို့ကြောင်း တရားဆိုသောအခါ မြန်မာနိုင်ငံသည် ရိုင်းစိုင်းသေးသည်၊ ကမ္ဘာ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကို ထိခိုက်နိုင်သည်ဟု ဖြစ်အောင် မြန်မာပြည်၌ ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် မင်းလောင်းပေါ်ဖို့ အရေးသည် အင်္ဂလိပ်၏ နိုင်ငံရေး ကစားကွက်တစ်ခုဟု ထင်မြင်ခြင်း ဖြစ်ချေသည်။ သို့သော် ထိုထင်မြင်ခြင်းကို လက်ခံမည့်သူ မရှိသည်လောက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ် အနုညာတ ကျောင်းဆရာ လုပ်နေသောအခါမှကား မင်းလောင်း မောင်သန့် ပေါ်နေလေပြီ။ အတော် နာမည်ကြီးသည်။ ကျွန်ုပ် ရယ်ချင်သည်။ သီပေါမင်း၏ အရေးဆိုချက်သည် ပျောက်မြုပ်သွားရမည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အယူအဆကို ကျွန်ုပ် အစ်ကိုကဲ့သို့ သဘောထားသော ဦးမှိန်ကြူအား ပြောပြရာ၊ ဦးမှိန်ကြူသည် အမြင်သန် ဉာဏ်ရှိသူ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏စကားကို လက်ခံသည်။ သို့သော် ‘သူတစ်ပါးအား မပြောနှင့်၊ အရူးဖြစ်မည်’ ဟု ဆုံးမသည်။

ဦးမှိန်ကြူသည် အာဂပုဂ္ဂိုလ်၊ အမြင်သန်သည်။ ဉာဏ်ရှိသည်။ ကျောင်းဆရာများ ပညာဝန်ကို ရှိခိုး နှုတ်ဆက်ရမည်ဟု ဆာကြူလာ ပေါ်

လာသောအခါ မေမြို့ (ယခု ပြင်ဦးလွင်) အစိုးရကျောင်းက ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက် အနေဖြင့် ဦးဆောင်ကာ တိုက်သဖြင့် ထိုဆာကြူလာသည် လွင့်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးမှိန်ကြူ ဉာဏ်ကြီး အမြင်သန်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်၏အစ်မ ဒေါ်မိမိမှာ သားကောင်းများ၊ သမီးကောင်းများ ထွန်းကား ပေသည်။

ဦးမှိန်ကြူသည် လောက၏သဘောကို အထူး နားလည်၍ ၎င်း၏ ဉာဏ်နှင့် အမြင်သန်သည်။ လူသိအောင် ပလွှား ကြားဝါခြင်း မပြုဘဲ သူ၏ ဘဝကို ရိုးရိုးအေးအေးပင် နေထိုင်သွားလေသည်။

ဦးဘိုးစောသည် ပညာဝန်ကလေး အဖြစ်နှင့် ကျောင်းကြည့်ရန် ရောက်လာပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း ဆရာများနှင့် ဗိုလ်တံမှာ သွားတွေ့သည်။ ထိုအခါ ဦးဘိုးစောက 'ခွေးကောင် ... ဘုရားထူး ရိုသေရမှာစိုးလို့ ကျောင်း ဆရာ မလုပ်ချင်တဲ့အကောင်။ ခု ကျောင်းဆရာ ဖြစ်နေပြီ။ နှင့်ဘုရားထူးကို များများယူမည်' ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ်က 'ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ဘုရား မထူး၊ အင်္ဂလိပ်ကို ရိုမခိုး၊ ဦးကိုသာ ဆရာသဘောနှင့် ဘယ်သူမှ မကန်တော့ သော်လည်း ကျွန်တော်က အိမ်ကိုပြန်တဲ့အခါ လမုန့်၊ ဝက်သားပေါင်းနှင့် ရိုခိုးကန်တော့ပြီး သွားတယ် မဟုတ်လား' ဆိုသဖြင့် ဦးဘိုးစောသည် လက် ခုပ်တီးကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်ဘက်ရော၊ မြန်မာဘက်ပါ တပည့်လေးဆယ် ခန့် ကုလား၊ မြန်မာ၊ ရှမ်း၊ တရုတ်ရောရာ ဒုတိယတန်း တပည့်တို့အား တိရစ္ဆာန်အကြောင်း သင်ပေးနေသည်။ ဘယ်လို တိရစ္ဆာန်များ နို့တိုက် သလဲ မေးရာ တပည့်များက 'ဥ မအုသော တိရစ္ဆာန်များ နို့တိုက်သည်' ဟု ပြောကြသည်။

နောက် 'ဘယ်လို တိရစ္ဆာန်များ အုသလဲ' မေးရာ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်နှင့် ပြောကာ ငြင်းကြသဖြင့် အဖြေမှန် မထွက်ကြချေ။ တစ် ယောက်၏ အဖြေကို တစ်ယောက်က ကန့်ကွက်နေကြသည်။ ဆရာ ဖြစ် သော ကျွန်ုပ်လည်း မသိချေ။ ခက်နေပေပြီ။

အတန်းထဲမှာ ရုပ်ပုံကားချပ် အမျိုးမျိုးရှိ၍ ပြုပြီးသော် မေးကာ သင် ပေးနေသည်။ ဂေါ်ရခါးကလေးတစ်ယောက်က ကျွန်တော် သိတယ် ဆရာ ဟု လက်ထောင်သည်။ ပြောစမ်းဟု ဆိုရာ ထိုဂေါ်ရခါးကလေးက 'နားရွက် ပါသော အကောင်မှာ နို့တိုက်၍ 'နားပေါက်သာ ပါသော အကောင်မှာ ဥသည်' ဟု ဖြေဆိုသဖြင့် ၎င်း၏ ဖြေဆိုချက်ကို ကန့်ကွက်နိုင်သူ မရှိသဖြင့်

ကျွန်ုပ်က အမှန်ပေးပြီးသော် နားပေါက်သာ ပါသော သတ္တဝါသည် ဥသည်’ ဟု ပြောပြလေသည်။

ထိုအခါ ဦးဘိုးစောသည် တစ်ဖက်ခန်းတွင် ကြည့်နေရာမှ ပြေးလာ၍ ‘ဟေ့ ဘိုးသင်း ... ဒါကို ဘယ်ကရပြီး သိသလဲ’ ဟု မေးတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ‘ကျွန်တော် ဒီဂေါ်ရခါးကလေးထဲက ရ၍ သိပါတယ်’ ဟု ပြော၏။ ဦးဘိုးစောသည် ဦးမှိန်ကြူနှင့် ရယ်၍ ‘ကျုပ်တို့ ဒါကို မသိတာနှင့် သာသနာပိုင်ထံတောင် ရောက်အောင် သွားပြီး မေးရတယ်’ ဟု ပြော၏။

ကျွန်ုပ်က လူအား နား၊ မျက်စိ၊ စိတ်၊ ပါးစပ်တို့ကို ချုပ်ချယ်မထားလျှင် လောကကြီးမှာ ကြီးပွားဖို့၊ ကောင်းစားဖို့ အတတ်ပညာများအထိ တိုးတက်လာနိုင်ပါတယ်။ နား၊ မျက်စိ၊ စိတ်၊ ပါးစပ်တို့ဟာ လွတ်လပ်လာလျှင် အကြောင်းအကျိုးကိုရှာပြီး အသိဉာဏ် ကျယ်လာပါတယ်။ ဒါကို လောကသဘာဝ တက္ကသိုလ်၌ “ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း” ပညာသင်ကြားရေးဟု ပညာရာဇဝင်မှာ အထင်အရှား ဖော်ပြထားပါတယ်ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီအကောင် ပြောလိုက်မှဖြင့် အဓိပ္ပာယ်နက်ပြီး မှတ်သားစရာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့်ပဲ ဟိုကံရားဂရိတ်မှာ ပထမ ရတာပဲ။ စာမေးပွဲကိုတောင် မဖြေဘူးလို့ အိပ်နေတဲ့အကောင်’ ဟု ဦးဘိုးစောသည် ဦးမှိန်ကြူနှင့် ပြော၍ ပြန်သွားပါသည်။

ညနေချိန် ကျောင်းတက်၍ ဆင်းခါနီးသော် ကျွန်ုပ်သည် သူငယ်တန်းပြသော ဆရာ့ထံ သွားပြီးလျှင် ‘ဆရာ ကလေးတွေ စက္ကူရက် သင်ဖို့ ရောက်လာပြီ။ ယူသုံးပါ။ ဘာကြောင့် ဒီစက္ကူကြမ်းတွေနှင့် သုံးရသလဲ’ ဟု ဆိုရာ၊ ထိုဆရာက ‘ဆရာ ဟိုစက္ကူတွေက ပါးပြီး သိပ်ချော၊ သိပ်ကောင်းတယ်။ ကလေးတွေနှင့် မဖြစ်ဘူး၊ စုတ်ကုန်မှာပေါ့’ ဟု ဆိုသဖြင့် ‘ဟာ ... ဆရာ စုတ်ပေစေ၊ စုတ်လေ ပညာတတ်လေ၊ စုတ်ပါစေ၊ သုံးပါ’ ဟု ဆိုနေသည်ကို ဦးဘိုးစောသည် ကြား၍ ဦးမှိန်ကြူနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်လာပြီးသော် မေးတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း ဤသို့ ပြောပြပါသည်။

‘ဒီကလေးတွေကို စက္ကူရက် သင်ပေးတာဟာ ထရံရက်၊ တောင်းရက်၊ ပလုံးရက်တတ်အောင် သင်ပေးတာ မဟုတ်။ ဒီစက္ကူ ပါးပါးချောချော ကလေးတွေကို ရက်၊ စုတ်၊ ထပ်ရက်၊ စုတ်၊ မဖြစ် ဖြစ်အောင် ရက်ပါစေ။ ဒီတော့ ကလေးတွေဟာ မစုတ်အောင်၊ ဖြစ်အောင် စိတ်ကူးလာပါလိမ့်မယ်။ မဖြစ် ဖြစ်အောင် သည်းခံပြီး ဇွဲနှင့် လက်ကို အသုံးပြုကာ လေ့ကျင့်လာပါ

သည်။ စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့လာပါတယ်။ ဆရာစကားကို နားထောင်ပြီး ပေးတဲ့အလုပ်ကို ကျေပွန်အောင် လုပ်တဲ့အလေ့ ဖြစ်လာပါတယ်။ ကလေးများရဲ့ စိတ်နှင့်စွမ်းရည် လက်တွေ့သင်ခန်းစာကို သင်ကြားပေးခြင်းပါ။ ထရ်ရက်တတ်အောင် မဟုတ်။ ဒါကြောင့် ဒီပညာကို ကိုယ်တွေ့နှင့် မျက်စိအတတ် “Hand & Eyes Training Class” ဟု ခေါ်ပါတယ်’

‘အင်း ... ဒါကြောင့် ဒီအကောင်ကို မစ္စတာပေါ်တာက မရမက ရှာခေါ်ပြီး ဆရာခန့်တယ်။ ငါကွယ် ... မင်း သင်နေတာကိုပဲ ကြည့်နေချင်တော့တပဲ’ ဆိုကာ ဦးဘိုးစောသည် ဆရာ ဦးမှိန်ကြူနှင့် ပြော၍ ထိုအတန်းကလေးမှ ပြန်သွားပါသည်။ ညနေကျောင်းဆင်းသော် ကလေးငယ်ကလေးများ ငြိမ်းလိပ်သည်ကို ဦးဘိုးစောသည် ကြည့်သည်။

ကျောင်းတွင် ကျောင်းသားများနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ပန်းဥယျာဉ်ကလေးကို လုပ်ထားသည်။ ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်လုပ် ဦးမှိန်ကြူသည် လိုက်လျောသည်။ ပန်းဥယျာဉ်ကလေးမှာ လှ၍ တောနှင့်ဆီများသည် ပွင့်နေသည်။

အချက်ပေးလိုက်သော် ကလေးငယ်များသည် တန်းစီနေကြသည်။ ခုနစ်နှစ်ရွယ်မျှသာ ရှိကြသည်။

တစ်ဖန် အချက်ပေးလိုက်သော် ကလေးများသည် လက်ခုပ်ညီညီတီး။ သီချင်း သံပြိုင်သီဆိုကြ၍ ပန်းဥယျာဉ်ထဲသို့ ချီတက်သွားကြသည်။ ညီ၍ အလွန် ကြည့်ကောင်းသည်။ ဦးဘိုးစောကြီးကား စိုက်ကြည့်နေပြီ။

ကလေးများသည် သီချင်း သံပြိုင်ဆိုလိုက်၊ ညီညီညာညာ လက်ခုပ်တီးလိုက်၊ လက်မြှောက်လိုက်၊ ကုန်းလိုက်၊ ခုန်လိုက်၊ ခေါင်းလှေကျင့်ခန်း၊ လက်လှေကျင့်ခန်း၊ ခြေလှေကျင့်ခန်းများကို သီချင်းနှင့် လှေကျင့်လိုက်နှင့် ပန်းဥယျာဉ်ထဲတွင် ပျော်ပျော်ပါးပါးဖြင့် ကစားသလို ရှိကြတော့ပြီ။

ပညာဝန်ကလေး ဦးဘိုးစောကား ကြည့်၍ မငြီးအောင် ဖြစ်နေပေပြီ။ သူ့လှူဖြစ်သော ကျွန်ုပ်ကို မချီးမွမ်းရန် မတတ်နိုင်တော့ပေ။

ဦးဘိုးစောက ‘ကောင်းပေကွား။ ဒါပေမဲ့ကွယ် ... ကလေးများရဲ့ သီချင်းထဲမှာ ကိုယ်နေတဲ့ တိုင်းပြည်ကို မချစ်ရင် တိရစ္ဆာန်လို ပါနေတာ ဟာတော့ အောင့်သက်သက်ပဲ’ ဟု ပြောကာ ဦးမှိန်ကြူနှင့် ရယ်နေကြလေပြီ။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးမှိန်ကြူသည် ဦးဘိုးစော မပြန်မီ ညတစ်ညတွင် ဦးဘိုးစောနှင့် သွားရောက် ဤသို့ စကားပြောနေကြ၏။ ဦးဘိုးစောက-

ရာပြည့်စာအုပ်စိုက်

‘မင်း ... ပညာအုပ်ကို အတန်းထဲက မောင်းထုတ်တာတော့ မကောင်းဘူး၊ ရိုင်းတယ်’ ဟု ပြော၏။

‘ဟာ ... သူ ရိုင်းတာကိုတော့ မစဉ်းစားဘဲနှင့်’

‘ဘာလဲကွ၊ သူက ဘယ်လိုရိုင်းလို့လဲ’

‘အင်္ဂလိပ်စာသင်တဲ့ တပည့်များဟာ သူနှင့် ဘာမှမဆိုင်။ တတိယတန်း ကလေးများအား သတ္တုသဘော၊ ကျောက်မီးသွေး၊ ရေနံဖြစ်ပုံသဘော၊ ရွှေဖြစ်ပုံသဘောများကို ကျွန်တော် သင်ပြနေတယ်။ အတန်းထဲ သူ ဝင်လာပြီး မဟုတ်မဟတ်တွေကို စွက်ဖက်တယ်။ သူ ဘာတတ်ပြီး ဘာနားလည်သလဲ။ အလကား တောရောက် တောင်ရောက် အင်္ဂါရုတ်ထိုးပြီး လာရှုပ်နေပါတယ်’

‘ဟ ... လူကြီး ဆိုတာ ဆရာစား လိုချင်တာပေါ့ကွ’

‘ဦး ... အဲဒီလို လူကြီးတွေ၊ မသိတဲ့ ဂုဏ်ရှင်တွေ ဆရာစား လာလုပ်လို့ လူမျိုးတစ်မျိုးလုံး ကျွန်ဖြစ်လာရတယ်။ ဘယ်လောက် နာသလဲ’

‘ဟုတ်ပေတယ်လို့ ဇွတ်မတင်းရဘူး။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးနှင့် အောင်ရမယ်လို့ ဆိုင်ကော်လော်ဂျီ ပညာရေးအခန်းမှာ ဆိုတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အဲဒီတော့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကို အဓိကထားပေါ့ကွ’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို မောင်းထုတ်ပြီး ချက်ချင်းပဲ သတိရလို့ တပည့်များ ရှေ့မှာ ကျွန်တော် မှားပါတယ်၊ သည်းခံပါလို့ ... ရှိခိုး ဦးချကာ တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်’

‘ဒါတော့ ဟုတ်တယ် အစ်ကို’ ဟု ဦးမှိန်ကြူက ဝင်ထောက်၏။

‘မောင်မှိန်ကြူ ... သူလည်း သူပဲကွယ်၊ ဘိုးသင်းကို ဒီကျောင်းမှာ ခန့်တော့ ဘိုးသင်းဟာ ငယ်တယ် ဆိုကာ ပညာဝန်ထံ စာရေးတယ်။ မစ္စတာ ပေါ်တာက သိပ်စိတ်ဆိုးတာပေါ့။ မင်း လူကြီးတစ်ယောက်ကို ခန့်ထားချင်လျှင် ကသာသင်္ဘောဆိပ်က ကူလီကြီးကြီးကို အသင့် ရှာထားပြီးပလားလို့ စာပြန်လိုက်တယ်။ ကော်ပီ ပေးလိုက်တာပဲ’

‘ဒီအကောင် ထောင်ကြွလာမှာစိုးလို့၊ သူ့အား မပြပါဘူး’

‘အင်း ... အင်း ...’

ကြေးနန်းဖြင့် အလုပ်ထွက်လိုက်ခြင်း

ကျွန်ုပ် သွက်သွက်လက်လက် မမာသေးဘဲနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏ အဖေက ကျွန်ုပ်နှင့် မခေကို ပေးစားရန် ပြောတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်က 'ဘီလူးမ နက်ထယ် အာကြမ်းကို မလို' ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ် မည်သည့် မိန်းမနှင့်မျှ အိမ်ထောင် မပြုလို။ မိန်းမသည် သူ့လင်အပေါ်၌ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြု၍ အခွင့်အရေးကို များစွာ ရယူလေသည်။

အဖေကား အလွန်သဘောထား ဖြူစင် ပြည့်ဝသည်။ 'မင်း မမာ တုန်းက မင်းကို အထူးသဖြင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်သည်' ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်ုပ်ကလည်း 'သူ့ကျေးဇူးကို မမေ့ပါ။ သူ့မောင်ကလေးအား ပညာသင်ပေးပါမည်။ သူ့အားလည်း စောင့်ရှောက်ပါသည်။ ယခုလည်း သူ့အား ထောက်ပံ့ပါသည်' ဟု ဆိုသည်။ အဖေကား မည်သို့မျှ ငြင်းပယ်၍ မရ။ 'မင်း ထိုမိန်းမနှင့်မျှ အိမ်ထောင်မပြုသော် ငါ မပြန်' ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ် မခနှင့် လက်ထပ်လိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်ကို ဆန့်ကျင်ဘက် လူတစ်ယောက်ဟု ဆိုသင့်သလား။ စုန်းဆိုသည်ကို လုံးဝ မယုံ။ မိန်းမများက ယောက်ျားကို ဆေးဝါးနှင့် ပယောဂ နည်းနှင့် ပြုသည်ဟု ဆိုခြင်းကိုလည်း လုံးဝ မယုံ။ လူတွင်ပါလို့ နွားကို ကျားကိုက်သည်ဟု အယုံရှိသည်။

မြစ်ကြီးနားအနီး ဆီးကျွန်းဆိုသော ရှမ်းကတူးရွာ၌ စုန်း အလွန်ပေါ်သည်ဟု ဆိုသောကြောင့် လပြည့် လကွယ်ညများတွင် စုန်းတောက် စားသည်ကို မြင်ချင်၍ သွားကြည့်ပါသည်။ မတွေ့ခဲ့ရ။ ဆီးကျွန်းသူများ ရေချိုး

ရာ၌ (ထိုခေတ်က ၎င်းတို့ ရေချိုးရာ၌ ရေလဲ မပါ။) ၎င်းတို့၏ အဝတ်များကို ယူ၍ထားသည်။ ထိုသို့ထားခြင်းမှာ ပြုစားစေချင်၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သင်းတို့ ဘာမျှ မတတ်နိုင်၊ မရက်ဘဲ အတင်း ကုန်းသို့တက်၍ သူတို့၏ အဝတ်ကို လုယူကာ ဝတ်ကြသည်။

မိုးကောင်းမြို့သည် ထိုသို့သော သဘော၌ အကျော် ဖြစ်သည်။ မိန်းမပျိုကလေးများသည် ယောက်ျားများကို ဖင်နှင့်ဖျာ ကပ်နေအောင်ပင် ပြုစားနိုင်သည်ဟု ကျော်ကြားနေသည်။ မိုးကောင်းသို့ ကျွန်ုပ် ခဏခဏ သွားလည်သည်။ မိုးကောင်း မီးရထားဘူတာ၌ ရုံပိုင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် အလွန် အကျမ်းဝင်၍ တူသားလို ကျွန်ုပ်၏အပေါ်၌ ခင်မင်နေသောသူ ဖြစ်သည်။ မိုးကောင်း၌ အပျိုကလေးများနှင့် တစ်ဖင်ပင် အရောတဝင် နေထိုင်ပါသည်။ သူတို့ ကျေးသော အစာအမျိုးမျိုးကို လက်ဖက်မှ စ၍ ကျွန်ုပ် စားသည်။ ကျွန်ုပ်ဘာမျှ မဖြစ်။ သူတို့ ကျွန်ုပ်ကို လုယူဟု သိကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း 'ကျုပ်ကို ဖျာဖင်ကပ်အောင် လုပ်ကြပါ' ဟု ဆိုသည်။ 'အခုကလေး ခုတ်ပေးပါ' ဟု ဆိုသည်။ 'ထုစမ်းပါ' ဟု ဆိုသည်။ မကပ်ချေ။ တအုန်း အုန်းနှင့် ရယ်ဖွယ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သူတို့မှာ ဆေး မသဘ်နှင့် ပါအိုနီ၊ နှုတ်ခမ်းပါး အနီကလေး၊ ခါးသေးရင်ချီနှင့် ယောက်ျား များက လုပ်ပါပေသည်ဟု ထင်ကြမည်။ ကျွန်ုပ်ကား သူတို့မှာ ရွံစရာကိုသာ မြင်သည်။ သူတို့၏အနံ့ နံမည်ကိုသာ ကျွန်ုပ် စဉ်းစားရသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည် အများနှင့် ဆန့်ကျင်၍ ရွတ်တွံတွံ နေခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ အဖေ စိတ်မချဘဲ ရှိခြင်းကို မဝေဖန်သာချေ။ ထိုအရပ်သူများနှင့် ကျွန်ုပ် တွေ့သွားမည်ကို အဖေသည် အလွန်စိုးရိမ်ပုံ ရလေသည်။ ဘဝလေ့လာ ခြင်း၌ စိုးရိမ်စရာလည်း ရှိပေသည်။ မိန်းမကဲ ပြုစား၍ ရူးနေသော အရာရှိ များကိုလည်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့၊ ဘာမှ မဖြစ်သည်ကိုလည်း မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ လုပ်လုပ် ဖြစ်၍ မယားကြီး အောက်သူမများ ပြန်သွားရသည်ကို လည်း ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင် ဖြစ်ပေသည်။ မိန်းမကဲ ပြုစား ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာလည်း လုယူပြီး အသက်နှစ်ဆယ်သို့ ရှိသေးသည်။ အပျိုများက မြူသည်ကို အဖေသည် မျက်မြင် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်ရာ များနှင့် ပျူငှာသည်ကို အဖေကိုယ်တွေ့။ ဆေးလိပ်၊ လက်ဖက်၊ ပင်၊ စသည် တို့နှင့် ချူသည်ကို အဖေသည် တပ်ရာကျအံ့သိ။ ၎င်းတို့ကို ကျွန်ုပ် မသုံးရ။ အဖေနှင့် ဖရစ်က ခိုင်ခံ့သုံးသည်။ ညအချိန် ကြော့ဖစ်ဖို့ ခေါ်သည်ကိုလည်း

အဖေ အသိ။ ထို့ကြောင့် အဖေသည် ကျွန်ုပ်ကို မထားခဲ့ရက်နိုင်ဘဲ ဒေါ်စိန်နှင့် တိုင်ပင်၍ မခနင့် ပေးစားထားခဲ့ခြင်းသည် သားကို အလွန်ချစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မခသည်ကား အလွန်ပင် ဖြောင့်စင်းသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းမှ ဆရာမတစ်ယောက်သည် နော်မန်သို့ တရိမ်းနိန်း တစ်နှစ်သွားရရာ ဗိုက်ကြီး၍ နှစ်ဝက်လောက်မှာ ကျောင်းက လက်မခံ၍ ပြန်လာရသည်။ ထိုဆရာမသည် ကလေးမွေးပြီးသော် ကျွန်ုပ်ထံ ညတိုင်းလာ၍ ဆရာဖြစ် သင်သည်။ တစ်နာရီလောက် ကြာမည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထို့ထက် ပိုမည်။ သို့ကိုယ်မှာ ခေတ်မီမီ ဝတ်စား၍ မွှေးကြိုင်နေအောင် လိမ်းသ ထားသည်။

ကျွန်ုပ်၏မိန်းမကား ထိုသဘော၌ လုံးဝ ရှုမပြု။ ကျွန်ုပ် စာသင်ပေးနေသည်။ သူက အိပ်နေသည်။ အစ်မက သတိပေးသော်လည်း ပြီး၍သာ နေသည်။ အစ်မသည် ကျွန်ုပ်ကို သစ္စာရှိရသည်ဟု ဆုံးမထားသည်။ ထိုသို့နှင့် ထိုဆရာမလည်း စက္ကင်ထရီ ဆရာဖြစ် စာမေးပွဲကို အောင်သွားသည်။

တစ်နေ့မှာ ကျွန်ုပ် ညနေပိုင်း လည်ပတ်ရာမှ ပြန်ရောက်လာသော် မခက ကျွန်ုပ်အား ငွေနှစ်ရာ ပေးသည်။ ဘာငွေလဲ ဟု မေးရာ၊ ဗိုလ် နှစ်ယောက် စက်ဘီးတစ်စီးနှင့်လာကာ ငွေပေးသွားတာပဲ။ မောင်လှက ခေါ်လာတာပဲ ဟု ပြောသည်။ မောင်လှကား ကျောင်းပြာတာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် ကိုလှအား ခေါ်မေးရာ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် စစ်ဗိုလ်ဟု ပြောသည်။ စင်စစ် ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်သည် မြန်မာစာ အထက်တန်း စာမေးပွဲကို ကောင်းစွာ အောင်ကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပုံရသည်။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်သော်လည်း မသွား၊ လာတွေ့သော်လည်း ငွေပေးမည်စိုး၍ အတွေ့မခံ။ ဆရာဦးမှိန်ကြွကြွ ပြောဖူးသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ငွေမလိုချင်သောသူဟု ဘယ်လိုလူစားလဲ မေးရာ၊ မြို့အုပ်ဦးချစ်စုက အရူးဟု ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ ဆရာဝန်ကြီးက ကျောင်းဆရာ ဆရာသင်းဟာ ရူးသလား ... ဟု မွေးသတဲ့။ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းရင်းသား ဘာသာသင် ကျောင်းဆရာများ အစည်းအဝေးပွဲကြီးကို ပညာဝန်ရှိရာ မန္တလေးမြို့ အမေရိကန်ကျောင်း၌ ပြုလုပ်သည်။ ရုပ်ဝေးက ကျောင်းဆရာကြီးများ၊ ပညာအုပ်၊ ဒုတိယ ပညာအုပ်များ

ပါဝင်သည်။ မြစ်ကြီးနားက ဒုပညာအုပ်လည်း ပါရ၍ သူက သူဟောပြောရန် သင်ခန်းစာတစ်ခုကို ရေးပေးပါဆို၍ ကျွန်ုပ် ရေးပေးပါသည်။

ထိုအစည်းအဝေးပွဲကြီး၌ ကျောင်းဆရာများ အသီးသီး အတန်းပြုကြရသည်။ ပညာအုပ်များ၊ ကျောင်းဆရာများက အမွမ်းတင်ခြင်း၊ ဝေဖန်ခြင်းများကို ပြုလုပ်ကြရသည်။ အမွမ်းတင် ဝေဖန်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကား ဘာမျှ မပြော။

ကျွန်ုပ် ပုံရေးသင်နည်းကို သင်ပြပေး၍ ပုံရေးသင်ရခြင်း၏ အကျိုးတစ်ရပ်ကို ပြောပြရာ အားလုံးလောက်မှာပင် စကားဆန်း၊ အသင်ဆန်းကဲ့သို့ ဖြစ်သော်လည်း ဝိုင်းဝန်းကာ ထောက်ခံ၍ သဘာပေးကြသည်။

ပညာအုပ်များလည်း အတန်းပြုကြရသည်။ ပညာဝန်မင်း ပေါ်တာက ကျွန်ုပ်အား 'ဟေ့ အနီ ... ဝေဖန်' ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ထိုအခါက မစ္စတာ ပေါ်တာက "အနီ" ခေါ်သည်မှာ ကွန်မြူနစ်ကြောင့် မဟုတ်။ အင်္ကျီနီကြီးကို ကျောင်းသား ဘဝမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဝတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်က ဝေဖန်စရာ မရှိပါ ဆိုသော်လည်း ဝေဖန်ရမည် ဆိုသောကြောင့် ဤအချက်၌ ဤသို့သင်သော် သာ၍ သင့်လျော်ပါမည်လောက်သာ အမွမ်းတင်ပါသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်သောကြောင့် နာမည်ကြီး ပညာအုပ်တစ်ဦး နှစ်ဦးလောက်က ကျွန်ုပ်၏ အပေါ်တွင် အတော်ပင် မျက်မှန်းကျိုးဟန် တူပါသည်။

နောက်ဆုံးမှ ကျွန်ုပ်ကို အမှတ်တမဲ့ တတိယတန်းမှာ မိုးရွာသွန်းပုံကို ပြရမည် ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ် အမေရိကန် ကျောင်းက ဆရာတစ်ယောက်ထံမှာ လေမီးဖိုနှင့် သံဖြူကရားတစ်လုံး၊ လက်ဖက်ခြောက် နည်းနည်းပေးစမ်းပါဟု တောင်းယူရသည်။ ကျောက်သင်ပုန်း တစ်ချပ်ကိုလည်း ရှာထားသည်။ ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ အားလုံး ငေးရိုက်နေကြသည်။ မိုးရွာခြင်းအကြောင်း ပြရမည်မှာ မီးဖိုနှင့် မဆိုင်သလို ဖြစ်နေ၍ ထူးဆန်းနေကြသည်။

ကလေးများကို ခေါ်၍ ဝိုင်းနေစေသည်။ 'လာကြကွယ် ... လက်ဖက်ရည် ကျိုသောက်ရအောင်' ဆိုကာ ကလေးတစ်ယောက်ကို လေမီးဖို၌ လေထိုးစေသည်။ ကလေးတစ်ယောက်အား ကျောင်းအောက်တွင် ရောင်းနေသော ဈေးသည်ထံမှ မုန့်ဝယ်ခိုင်းလိုက်သည်။

ရေခွေးအိုး တည်ပြီးသော် တပည့်များအား စမ်းသပ်စေသည်။ နောက်

ရေနေ့အိုး ဆူသော် စမ်းသပ်စေသဖြင့် ပူကြောင်းကို ပြောပြ၍ 'ရေသည် ပူသော် အခိုးထွက်သည်' ဟု တညီတည်း ပြောကြသည်။

ကျောက်သင်ပုန်းကို စမ်းသပ်စေသည်။ အေးကြောင်းကို ပြောကြသည်။ ရေခိုးရေငွေနှင့် အအေးကို ထိပြသည်။ ထိုအခါမှ ရေခိုးရေငွေသည် အအေးနှင့် တွေ့သော် ရေပေါက်ဖြစ်ကြောင်းကို လက်တွေ့ပြသည်။ လက်ဖက်ခြောက်ခတ်၍ မုန့်နှင့်လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း ရေသည် ပူသော် အခိုး ထွက်သည်။ ရေခိုးရေငွေသည် ကုန်းပေါ်မှ သစ်တောကြီး၊ တောင်ပေါ်ရှိ လေအေးနှင့် တွေ့သော် ရေပေါက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းကို မိုးရွာသည်ဟု ခေါ်ကြောင်း၊ ဘယ်လိုနေရာ၌ မိုးရွာကြောင်းတို့ကို တပည့်များအား မေးခွန်း ထုတ်၍ ၎င်းတို့၏ အဖြေနှင့် မိုးရွာခြင်းအကြောင်းကို ကျနစွာ နားလည် စေသည်။

ကျောင်းသားများကို ပြန်နေစေပြီးနောက် ထိုသင်နည်းကို အတန်း ပြင်ဘက် သင်နည်း ခေါ်ကြောင်း၊ အလယ်တန်းမှာ ဒီထက်တိုး၍ ရေမှာ လေးထောင့်တုံးကလေးများ ရှိကြောင်းနှင့် လေအေးနှင့် ရေခိုးရေငွေ တွေ့လျှင် မိုးရွာကြောင်း၊ အထက်တန်းမှာ ထို့ထက်တိုး၍ ရေမှာ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဓာတ် ပါကြောင်း၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင်သည် ပေါ့၍ ပျံ့တက်ကြောင်း၊ ရေငွေထဲမှာ ဟိုက် ဒရိုဂျင် အများပါကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လေနှစ်ခု ဆိုင်သောအခါ မိုးခြိမ်းခြင်း၊ မိုးကြိုးပစ်ခြင်းတို့ ဖြစ်စေကြောင်းကိုပါ သင်ပေးအပ်ကြောင်း ပြောပြလေ သည်။

ဆရာ အသီးသီးက ဝမ်းသာကြောင်းနှင့် ဩဘာပေးကြသည်။
ထို့နောက် ပညာဝန်က သစ်ပင်အစာစားကြောင်းကို အပြခိုင်း၍ ချက်ချင်း သစ်ပင်ငယ်တစ်ပင်ကို နှုတ်ယူခိုင်းပြီးသော် မှန်ဘီလူးကို သုံးပြီး လျှင် ပြပေးလေသည်။ (အကျယ်မရေးလို၊ ငြီးငွေ့ဖွယ် ဖြစ်သည်။)

ထိုအခါမှ ပညာဝန်မင်း မစ္စတာပေါ်တာက ဆရာများဟာ ကျောင်း သားများကို ဤကဲ့သို့ လောကဓာတ်နည်းနှင့်စပ်၍ လက်တွေ့သင်နိုင်သမျှ သင်ကြပါ။ သို့မှသာ တိုင်းနေပြည်သူတို့၏ လူငယ်များသည် အဆင့် အတန်း တိုးတက်လာနိုင်မည်ဟု ပြောဆိုပြီးသော် အစည်းအဝေးကို သိမ်း လိုက်သည်။ ထိုသို့ ပညာဝန်သည် ကျွန်ုပ်ကို အသုံးပြုခြင်းကြောင့် ပညာ အုပ်ကြီး တစ်ဦး နှစ်ဦးလောက်က ကျွန်ုပ်ကို မရှုဆိတ်ဘဲ ချီးနှိမ်ရန် စိတ်ထား ရှိကြပုံ ပေါ်နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏သတင်းကား အတော်ပင် ကျော်စောသွားဟန် ရှိပေသည်။ အတန်းပြမှာ အလွန်တော်သည်ဟု ကျောင်းသား ဘဝမှာပင် ထင်ရှားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာကား ဤသည်တို့ကို ဂရုမထားပေ။ ပညာရေးဌာနမှ အလုပ်ကိုလည်း ခုံမင်စရာ အကြောင်းရှာမရပေ။

ထိုနှစ်မှာပင် ဦးမှိုန်ကြူက ငေါက်သောကြောင့် အတန်းစာမေးပွဲကို ပြန်ဝင်လိုက်သည်။ ဦးမှိုန်ကြူက 'မောင်သင်း၊ မင်း အောင်သည်' ဟု ဂေဇက်ကို ပြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဂရုမစိုက်၊ ဂေဇက်ကို မကြည့်။ စာမေးပွဲ စနစ်သည် ကျွန်ရှေးပွဲဟု သဘောပိုက်ထားသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ညဉ့်သည် ထိုခေတ်လူများ၏ သဘောနှင့်ဆိုသော် အတော် ဆိုးသည်။ ကျွန်ုပ်သည် စာမေးပွဲ အောင်လက်မှတ်ကိုလည်း မတောင်း။ ကျွန်ုပ် အလုပ်လုပ်၍ ပင်စင်သာ ယူလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ မည်သည့် အောင်လက်မှတ်မျှ ပြစရာ မရှိ။ ဂေဇက်နံပါတ်နှင့် ရက်စွဲကိုပင် မှတ်ထား၍ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

သူရိယ သတင်းစာ ပေါ်လာပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် အတော် ဝမ်းသာသည်။ ထိုသတင်းစာ၌ ဝင်ရောက်၍ နိုင်ငံရေး ဆောင်းပါးများ၊ ဝတ္ထုတိုများကို ဝင်ရေးနေသည်။ ကျောင်းကြီးများ၌ ဘော်ဒါများ ထမင်းဟင်း မကောင်းခြင်းကို အထူးရေးသည်။ အဖိုးအခ မယူ။ သတင်းစာ အခမဲ့ ရနေသည်။ ထို့နောက် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး သတင်းစာ ပေါ်လာ၍ ကျွန်ုပ် ဝင်ရေးနေသည်။ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ကျောင်းများသည် သွက်သွက်ခါသွားသည်။ အဖိုးအခ မရပြန်။

ပြည်ခိုင်ထိုအခါ ကျောင်းဆရာ အလုပ်ကို နှစ်သက်လာသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်သော စာများကို ဖတ်ခွင့်ရသည့်ပြင် ထင်ချက်ကို ကောင်းစွာ ရေးသားနိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယမှ လာလာဂျပတ် ရေးသော ဘီဂျီထိလပ်တို့ အကြောင်းကို ဖတ်ကြည့် သိရှိရခြင်းဖြင့် အတော်ပင် သဘောကျနေသည်။

ကျွန်ုပ် လမ်းလွဲကို လျှောက်မိနေပလား။ ကျွန်ုပ်၏ အပေါင်းအဖော်များမှာ အိန္ဒိယသား ပညာတတ်များသာ များနေပေသည်။ မန္တလေး ပညာဝန်မင်း၏ ထောက်ပံ့ခံချက်၊ စိစဉ်ချက်အရ အင်္ဂလိပ်စာ သတ္တမတန်းနှင့် ကိုးတန်းကို ဝင်ပြန်ဖြေဆိုလျှင် အင်္ဂလိပ် တစ်ဘာသာတည်းနှင့် ဖြေဆိုခွင့် ရထားလေသည်။ ကျွန်ုပ် မဖြေဆို။ ကျွန်ုပ် အင်္ဂလိပ်စာကို အနည်းငယ်

လေ့လာသည်မှာ ဂုဏ်လုပ်ကာ အင်္ဂလိပ်စကားကို ပြောချင်၍ မဟုတ်။ စာမေးပွဲ ဝင်ဖို့လည်း မဟုတ်။ အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ရေးထားသော စာအုပ်များကို ဖတ်ချင်၍သာ ဖြစ်သည်။ မိုက်ကန်းသလော၊ မှားသလော။

ကျွန်ုပ်သည် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး သတင်းစာမှာ ရေးသားခြင်းဖြင့် ဆေးဂုံမြို့ မြင်ကွန်းမင်းသားကြီး၏ အပါးတော်မြဲ စက္ကရီတေရီ H.M. အောင်နှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားလေ၏။ ၎င်းက မြန်မာပြည်ကို အင်္ဂလိပ်များ အုပ်စိုးသည်မှာ မြန်မာလူမျိုးများ အလွန်ကောင်းသည်ဟု ဖော်ပြ၏။ အာနံ၊ တောင်ကွင်၊ ကိုချင်ချိုင်းနား၊ ကမ္ဘောဇပြည်တို့၌ ပြင်သစ်လူမျိုးများ အုပ်စိုးပုံကို ၎င်းက ဖော်ပြသဖြင့် ကျွန်ုပ် အတော်ပင် ကြက်သီးထမိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အာရှတိုက် အရှေ့ပိုင်းသားများသည် ဂျပန်မှတစ်ပါး အတော်ပင် ရှက်စရာကောင်းသော လူမျိုးများ ဖြစ်သည်ဟုဆိုသော် နစ်နာကြမည်လော။ ဥရောပတိုက်သား အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဒတ် (ချ) စသော လူမျိုးတို့သည် အာရှတိုက် အရှေ့တောင်ပိုင်း ဒေသကို ၎င်းတို့၏ မိဘဘိုးဘွား အမွေပိုင် ပစ္စည်းများကဲ့သို့ ကျင့်သုံးကြသည်ကို ကျွန်ုပ် သိရ၍ အတော်ပင် ဒေါပွသည်။ ငါသည် ငါ့လူမျိုး လွတ်လပ်ရေးမရဘဲ မသေရဟု စေတနာရှောက်လာသည်။ ငါ၏မင်တံသည် ငါ့လူမျိုး၏ လွတ်လပ်ရေးသို့ အမြဲ ရှေးရှုရမည် ဟု ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ နယ်ချဲ့သမားတို့သည် မည်သည့်ပြည်က မည်သည့်အာရှ အရှေ့တောင်ပိုင်း နိုင်ငံကိုမဆို သိမ်းယူသင့်သည်။ သိမ်းယူသော် မကန့်ကွက်ရဟု စဉ်းစားကြသလော? ပြုလုပ်ထားကြသည်။ ၎င်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာပြည်လည်း ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာပြည်ကို အင်္ဂလိပ်က သိမ်းယူသောအခါ ပြင်သစ်နှင့် ဒတ် (ချ) အစိုးရသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ခဲ့။ သို့လင့်ကစား ထိုအခါက ပြင်သစ်ကို အားကိုးနေသော မြန်မာရှေ့တန်းလူကြီးများ များစွာ ရှိသည်။ သို့သော် စင်စစ်ကား ၎င်းတို့ထက် ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းရင်းသားများမှာ သာ၍ အပြစ်တောင့်ကျသည်။ မိမိ၏နိုင်ငံတွင်းသို့ တိုင်းတစ်ပါးဝါဒကို သွတ်သွင်းလာသော တိုင်းရင်းသားချင်းသွေးကွဲ၍ တိုင်းရင်းသားချင်း လူသတ်ဝါဒ တည်ထောင်ရာကျနေခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ သိဖို့လိုသဖြင့် အာရှ အရှေ့တောင်ပိုင်း နိုင်ငံများမှာ တိုင်းတစ်ပါးနှင့် စစ်မဖြစ်ရဘဲ အမျိုးသားချင်းသတ်နေကြရပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ နယ်ချဲ့သမားတို့သည် ကမ္ဘာ့စီးပွားစနစ်နှင့် မညီညွတ်ဘဲ အတွင်းမှာ

နိုင်ငံခြားသားများ ဝင်ရောက် သြဇာပေးကာ လုပ်ရှားနေခြင်းကို ရှက်ကြောက်ခြင်း ကင်းမဲ့နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုနိုင်ငံစုများ၏ အေးကွက်သည် ဒဏ္ဍာရီ ဆန်လာပေမည်။

ကျွန်ုပ်သည် H.M. အောင် ထံမှ လာသော စာကို ဦးမှိန်ကြူအား ပြသည်။ ကျွန်ုပ်က ရေးသော စာကိုလည်း ဦးမှိန်ကြူအား ပြသည်။ ဦးမှိန်ကြူသည် ကျွန်ုပ်အတွက် အသည်းထိတ်သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသော မြန်မာစာ၏ အဓိပ္ပာယ်အနက်ကို ထိရောက်အောင် ဘာသာပြန်ဆိုနိုင်မည့်သူ အလိုတော်ရိ မရှိဟု ကျွန်ုပ်တို့ ထင်မှတ်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရဲရဲကြီး ဆက်သွယ်ကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာများ ဖြစ်၍ ဝိပါက်မကြုံသော် ဖြူစရာမသင့်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ဇွတ်ရဲသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝါဒကား သူပုန်ဝါဒ မဟုတ်။ ကလောင်အားဖြင့် လူမျိုး၏ လွတ်လပ်ရေးကို ရဖို့ဝါဒ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘိုးဘွားများကို အင်္ဂလိပ်တို့ လှည့်စားနိုင်ခဲ့ကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခု အင်္ဂလိပ်များကို လှည့်စားနိုင်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့၏ မင်စက်ကို ရဲရဲကြီး ချဉ်လေသည်။ သူပုန်ဝါဒသည် တိုင်းပြည်စီးပွားရေးကို နှင့်နှင့်နာနာကြီး ထိခိုက်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ အယူ ရှိခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ကျောင်းမှ ဆရာဘထူးသည် ရှေ့နေစာမေးပွဲအောင်၍ အလုပ်က ထွက်သွားရာ ၎င်း၏နေရာတွင် မမ (အစ်မ) ဝင်လုပ်ရသည်။ မြန်မာစကား မတတ်သော ကုလားဆရာ တစ်ယောက်ကို ထပ်ခန့်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပျော်ပျော်ပင် အလုပ်လုပ်သည်။

ထိုအခါက 'မင်း ဘာကြောင့် ကျောင်းဆရာ လုပ်သလဲ' ဟု မေးလျှင် 'တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုး လွတ်လပ်ရေးအတွက် အနာခံပြီး လုပ်သည်' ဟု မဖြေသော် ရယ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်များသည် အချင်းချင်း ချစ်ခင်ကြသည်။ မဟာမေဒင် ဟိန္ဒူ၊ တရုတ်တို့သည် တသွေးတည်းသော ကျောင်းသားများ ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုသဘောကို ရရှိအောင် ကျောင်းသားများအား အားကစားနည်းဖြင့် ပြုပြင်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်များသည် စုန်း၊ နတ်၊ တစ္ဆေတို့ကို မယုံကြချေ။ ကျောင်းသားကြီးများသည် ကျွန်းတောထဲက နတ်ရုပ်ကို ယူကာ ဝှက်ထားကြ၍ နတ်ဝင်သည်က ဘောလုံးတစ်လုံးဖိုး ပေးတော့မှ ပြန်ထားသည်ဟု သိရသဖြင့် ဆုံးမရသည်။ ကိုယ့်

မယုံချင်နေ၊ သူများ ယုံကြည်ချက်ကို မထီလေးစား မပြုရန် တားမြစ်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို မခင်မင်သော်လည်း နှစ်ခြိုက်နေပေပြီ။ မြစ်ကြီးနားကျောင်းက တပည့်ဆရာ ကိုရင်သန့်အား ကိုးတန်းနှင့် စက္ကင်ထရီ စာမေးပွဲကို ဝင်ရန် သင်ပေးသည့်ပြင် ပထမပြန် စာမေးပွဲကို ဝင်ချင်သေးသည်ဆို၍ ပါဠိကိုပင် သင်ပေးရသည်။ ထိုနှစ် နွေဥတု ကျောင်းပိတ်တွင် ကျွန်ုပ် အင်းတော်ကလေး အိုင်ကမ်းသို့ လျှောက်လည်ပြီးသော် ထိုဒေသ၌ ရေနံထွက်နိုင်ကြောင်းကို ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး သတင်းစာတွင် ထည့်ရေးလိုက်သည်။ ထိုသို့ ရေးခြင်းသည် နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီ တစ်ခု၏ အကျိုးကို ပြုရာ ရောက်သွား၍ မှားသွားသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်သည်။

ကျောင်းဖွင့်သော် ဦးမှိုန်ကြူနှင့် အစ်မ စစ်ကိုင်းသို့ ပြောင်းသွား၍ ကျောင်းမှာ အလယ်တန်းကျောင်း ဖြစ်လာပြီးသော် ဆရာကြီးအသစ်နှင့် နေရသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ဝန်ပိုလာတော့ပြီ။ ထိုအကြောင်းကို သိမှတ်စရာ မထူးသဖြင့် မရေးတော့ပြီ။ နောက်တစ်နှစ်သော် ကျွန်ုပ် ဗန်းမော်သို့ ပြောင်းရသည်။ ထိုသို့ ပြောင်းရပြီး မကြာမီ ပညာအုပ် အလုပ်ကို ခေတ္တတက်လုပ်ရသည်။ ထိုလုပ်ရခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ အတော်ဆိုးဝါးသော အကြောင်း ဖြစ်နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အရေးပိုင်နှင့် မတည့်တော့ပေ။ အကြောင်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။ သီအိုဆိုဖစ် အယူကို ယူသော ဆရာဝန်ကြီး၊ စစ်ထံမှ မေဂျာ တစ်ယောက်၊ သစ်တောဝန်၊ လမ်းအရေးပိုင်တို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ တည့်ရှုသည်။ ထိုသူတို့နှင့် အရေးပိုင်၊ တောင်တန်း ဝန်ထောက် အစရှိသော နယ်အရာရှိများသည် မတည့်ကြချေ။ ကျွန်ုပ် မြန်မာတစ်ယောက် ကြားထဲက ညှပ်စိ ... ညှပ်စိ ... နှင့် ပါနေသည်။ ရယ်စရာတော့ ကောင်းသည်။

အရေးပိုင်သည် အမေရိကန် အမျိုးသမီး/ကျောင်းအုပ်မကြီးများ၊ ပြင်သစ် ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် အဆင်မပြေသော် ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်လာတော့ပြီ။ ထိုအခါ အခြေအနေ ဟန်ကျသွားပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ညီညွတ်သွားပြန်သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်နှင့် ကျူးဗားကျွန်းသား ဆရာဝန်ကြီးမှာ အလွန် တည့်သဖြင့် အရေးပိုင်သည် ပညာဝန်ထံ ကျွန်ုပ် ငယ်သေးသည်ဟု စာရေးတော့ပြီ။ အချုပ်၌ ကျောင်းဆရာကြီး အလုပ်ကို ကျွန်ုပ် ပြန်ဆင်းရသည်။

ကျွန်ုပ် ဤသို့ ဖြစ်ထိုက်သည်။ ဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်ကျေနပ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဗန်းမော်နယ်၏ မကောင်းသတင်းများသည် သတင်းစာများတွင် ခဏခဏ ပါနေပေသည်။ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ချက် ဖြစ်သည်။ အဆိုးဆုံးသော သတင်းမှာ “ဂျပန် ပြည့်တန်ဆာခိုလား” ဆိုသော သတင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသတင်း၏ သဘောမှာ ဗန်းမော်မြို့ပေါ်၌ ဂျပန်ပြည့်တန်ဆာမများသည် စည်ကားသော ရပ်ကွက်ကောင်းတစ်ခုမှာ လာရောက် စီးပွားရှာနေ၍ အရပ်လူကြီးများက အရေးပိုင်ထံ တိုင်ကြားကြ၏။ အရေးပိုင်က ထိုလူကြီးများကို ၎င်း၏အိမ်သို့ ခေါ်ပြီးသော် ဂျပန်ပြည့်တန်ဆာများနှင့် စေ့စပ်ရာ ဂျပန်မများကို ကုလားထိုင် ကျကျနနပေး၍ လူကြီးများကို အောက်က ကြမ်းပေါ်တွင် အထိုင်ခိုင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ သတင်းစာများတွင် ပါသော်လည်း ကျွန်ုပ် ရေးသည်ဟုကား မည်သူမျှ မသိချေ။ စင်စစ် ကျွန်ုပ်သည် အစိုးရအမှုထမ်း အလုပ်နှင့်ပင် မတန်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ခေတ်သဘောအရဆိုသော် ဆောင့်ကြွားကြွားနှင့် တစ်ဖက်သားကို ပမာမခန့်သော သူတစ်ယောက်ဟု ဆိုသင့်ပါသည်။ နည်းလမ်းမမှန်လျှင် မခံတတ်ချေ။

ကျွန်ုပ် မြစ်ကြီးနားမှာ နေစဉ်က သမဝါယမဝန်မင်းက ပညာဝန်ထံ တော်သော လူတစ်ယောက် ပေးပါဟု တောင်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို လွှတ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် သမဝါယမဝန်မင်းထံ ဘွတ်ဖိနပ်နှင့် အကျအန ခုံခုံညားညား ဝင်သွားသည်။ ထိုအခါ ၎င်းထံတွင် မန္တလေးသားကြီး နှစ်ယောက် ပျဉ်ကြမ်းပေါ်တွင် ခူးထောက်ကာ ထိုင်၍ စကားပြောနေကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပညာဝန်မင်းထံက စာကိုပြရာ ၎င်းက အလိုရှိသောအခါ ခေါ်မည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအကြောင်းကို ပညာဝန်မင်း ပေါ်တာထံ ပြန်၍ ပြောကြားရာ မစ္စတာပေါ်တာက ‘သမဝါယမဝန်မင်းသည် တို့ပညာရေးဌာနထက် ဆိုးသောဌာန၊ ဘယ်တော့မှ ကောင်းမှာ မဟုတ်’ ဟု ရယ်ကာ ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပညာဝန်မင်း ပေါ်တာနှင့် ဦးဘိုးစောက ဒုတိယ ပညာအုပ် ခန့်ထားရန် အမှတ်တစ် ထိပ်ဆုံးက ထားပြီးလျှင် စာရင်းသွင်းထားသည်။ မကြာမီ ကျွန်ုပ် ဒုတိယ ပညာအုပ် ဖြစ်မည်ဟု ကျော်ကြားနေသည်။ ကျွန်ုပ် ဝမ်းမသာပါ။

ပညာဝန် ပေါ်တာလည်း ခွင့်ယူသွားသည်။ ထို့နောက် ဦးဘိုးစောလည်း ခွင့်ယူသွားသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကို သက်သက် မျက်မှန်းကျိုးနေသော ပညာအုပ်သည် ဦးဘိုးစော နေရာတွင် ခေတ္တ ပညာဝန်ကလေး လုပ်ရသည်။ ထိုအခိုက် အတန်း၌ ကျွန်ုပ်၏ လက်အောက်တွင်ရှိသော ဆရာတစ်ယောက်က ကျောင်းသူမကလေး တစ်ယောက်ကို ရိုက်သဖြင့် မိဘက မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုဆရာကို အရေးယူရန် ပညာဝန်ထံ တိုင်ကြားရသည်။ ၎င်းကိစ္စကို ပညာဝန်ကလေးက လာစစ်ရာတွင် သင်္ဘောဆိပ်သို့ ကြိုရန် ပညာအုပ်က ခေါ်သည်။ ကျွန်ုပ်က ကျောင်းတက်ချိန် ဖြစ်နေ၍ မလိုက်နိုင်ဟု ပြောလိုက်သည်။ စင်စစ်လည်း ကျွန်ုပ် မာနခဲမာနကြီးသည်။ သူ့လိုလူကို လူတစ်ယောက်ပင် မထင်။ ထိုပညာအုပ်က ကျွန်ုပ်သည် အအုပ်အချုပ် ညံ့သည်။ အရပ်က လူကြီးလူကောင်းများနှင့် အပေါင်းအသင်း မဆုံ၊ အရေးပိုင်နှင့်ပင် မတည့်။ ထို့ကြောင့် ရာထူးလျှော့၍ မြစ်ကြီးနားသို့ ပြောင်းရန် ပညာဝန်ထံ မှတ်ချက်ရေးလေသည်။

ထိုအချိန်ခံရသော ကျောင်းသူမကလေးသည် ငွေတိုက်ဝန်ထောက်၏ သမီး ဖြစ်သည်။ ထိုအမှုကို စစ်ရန်လာသော ပညာဝန်ကလေးသည် ထိုငွေတိုက်ဝန်ထောက်၏ အိမ်တွင် တည်းသည်။ ကျွန်ုပ် ချက်ချင်း သတင်းစာထဲတွင် ထည့်ရန် ရေးတော့ပြီ။ ဆရာများက ဝိုင်းတောင်းပန်၍ လက်နုးသွားရလေသည်။

ပညာဝန် “ဘတ်ကလီ” ကလည်း ၎င်း၏ ဝန်ထောက် အစီရင်ခံစာအတိုင်း ကျွန်ုပ်ကို မြစ်ကြီးနားသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန် သတင်းစာတိုက် နှစ်တိုက်သို့ ထိုဝန်ကလေး အကြောင်းကို ကျကျနန ထည့်လိုက်သည်။ ၎င်းပြင် ပညာဝန်ထံ “ထိုအမိန့်စာကို ပြန်သိမ်းပါ။ ကျွန်တော် မပြောင်းနိုင်” ဟု ကြေးနန်းရိုက်လိုက်သည်။

ပညာဝန်က “မသိမ်းနိုင်” ဟု ကြေးနန်း ပြန်လာသည်။ ကျွန်ုပ်က “မသိမ်းသော် ကျွန်ုပ် မြစ်ကြီးနားသို့ မသွား။ အလုပ်က ထွက်လိုက်ပြီ” ဟု ကြေးနန်းပြန်ရိုက်လိုက်ပြီးသော် မိန်းမကို ထားခဲ့၍ မန္တလေးသို့ ဝင်္ဂကျွတ်ပြီ ဟု သင်္ဘောနှင့် လိုက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ် မန္တလေးသို့ မရောက်သေးမီမှာပင် သူရိယနှင့် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး သတင်းစာတွင် ကျွန်ုပ် ပို့လိုက်သော သတင်းများ ပါ၍ ပညာမင်းကြီးက ထိုခေတ္တပညာဝန်ကလေး (ဝန်ထောက်) ကို ထုချေလွှာ တောင်းလေပြီ။ ဘယ့်နယ်လဲ အရပ်ကတို့။

အခန်း [၃၃]

လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ဘဝသို့

ကျွန်ုပ် မန္တလေးသို့ ရောက်သော် ယောက္ခမကြီး အလုပ်လုပ်ရာ အိမ်တွင် ဝင်နေသည်။

မန္တလေး ပညာဝန်က ဗန်းမော်ပညာအုပ်ထံ “မောင်ဘိုးသင်း ဘယ် မှာလဲ” ဟု ကြေးနန်းရိုက် မေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမထံ သွားမေးသော် လည်း ဘယ်သိမလဲ။ ကျွန်ုပ် ပျောက်နေပြီ။ ကျွန်ုပ်ကို ရှာမတွေ့ကြ။ ကျွန်ုပ် သည် စံစီခင်လေးတပည့် ဒေါ်ပုံထံက ငွေတစ်ရာ ယူ၍ ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမထံ ပြန်လာရန် ကြေးနန်းနှင့် ငွေပို့လိုက်သည်။ ဒေါ်ပုံကလည်း အချို့ရှာ သကာ နှင့် တွေ့ ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ အတော်သဘောကျနေပုံ ရသည်။ ကျွန်ုပ်ကား သဘောသရုပ်ကို မသိသေး။

ပညာဝန် “ဘတ်ကလီ” ကား ဖတ်ဖတ်မောနေပြီ။ ကျွန်ုပ်ကို ဘယ်မှာ ရှာရမည်ဟု မသိ။ ပညာမင်းကြီးထံက တောင်းသော ထုချေလွှာကို ၎င်း၏ ဝန်ထောက်သည် မချေရသေးမီ ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်လို ရေး၍ ပညာ မင်းကြီးထံ စာပို့လိုက်လေပြီ။

အဓိပ္ပာယ် အတိုချုပ်မှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်၏ ကျောင်းက ကျောင်းဆရာ ကြိမ်လုံးကိုသုံး၍ အပြစ်ရှိသည်မှာ မှန်သည်။ ကျွန်တော် ဆရာများ ကြိမ်လုံးကို မသုံး ရန် အမိန့်စာ စာအုပ်နှင့် အမိန့်ချထားခြင်းကို မင်းကြီးကိုယ်တိုင် မြင်သွား၍ မပြင်းထန်ဘူးလားဟု မေးသွားသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် ၎င်းကို ကျောင်းသားမိဘက အရေးဆိုသော

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကြောင့် ပညာဝန်ထံ တိုင်၍ ပညာဝန်ထောက် (A.I.S.) ကို အစစ် လွှတ်သည်။ ၎င်းသည် တရားလို ငွေတိုက်ဝန်ထောက်အိမ်တွင် တည်းသည်။ ဗန်းမော်မှာ ဗိုလ်တဲ မရှိဘူးလား၊ ဗိုလ်တဲတွင် ပညာရေးအရာရှိ မတည်းရဘူးလား။ ထိုကဲ့သို့ သဘောတရားကို နားမလည်သောသူအား ပညာဝန်ထောက် ခန့်ထားခြင်းသည် ပညာရေးဌာန တစ်ခုလုံးကို ကျက်သရေတုံးစေသည်။

ကျွန်တော့်ကို အအုပ်အချုပ် ညံ့သည် ဟူ၍ ရာထူးလျှော့ပြီး သော် မြစ်ကြီးနားသို့ ပြောင်း၍ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရနှင့် အလုပ် က နုတ်ထွက်လိုက်ပါသည်။ ကောင်းစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ဝှက်ဘိုင်”

ထိုအင်္ဂလိပ်စာကို နန်းနွယ်၏ အစ်ကိုကြီးက ရေးပေးခြင်း ဖြစ် သည်။

ထိုသို့ အခင်းမဖြစ်မီ ငါးရက်လောက်က ပညာမင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ် ၏ ကျောင်းသို့ ရောက်သွား၍ အောက်ပါအတိုင်း မှတ်ချက်ရေးသွားသည်။

“ကျွန်ုပ် ဤကျောင်းသို့ ရောက်ရာ အလုပ်ကောင်းနှင့် စညှိခံ သဖြင့် ကျွန်ုပ် များစွာ ဝမ်းသာအားရ ရှိသည်။

လက်မှုပညာ (Hand and Eyes Training Class) မှာ ကောင်းစွာ အထမြောက်လျက် ရှိသည်။ ထိုကျောင်းက ကျောင်းဥယျာဉ်ကလေး နှင့် ကျောင်းဥယျာဉ်ထဲမှာ ဆရာမ မအေးလှိုင် ကလေးများနှင့် ကစားရင်း သီချင်းဆိုကာ ပညာသင်ကြားသည်ကို မေ့နိုင်မည် မထင်။

အလယ်တန်းမှာ လူနည်းလွန်းလှသေးသည်။

ဆရာကြီး၏ စီမံအုပ်ချုပ်ပုံသည် အားရစရာ ဖြစ်၍ မကြာမီ အသစ် ခန့်ထားမည် ဖြစ်သော ဒုတိယ ပညာအုပ် စာရင်းတွင် ထိပ်ဆုံးကထားရန် ကျွန်ုပ် မှတ်သားသွားသည်။”

သို့ကလိုသော ကျောင်းဆရာကြီးနှင့် ပညာဝန်ထောက်သည် တွေ့နေ ရချေပြီ။ ပညာဝန်ထောက်သည် အကပ်အရပ် ကောင်းသည်လောက် သူ့ကိုယ်သူ ဉာဏ်ကြီးသည် ထင်သည်။ သူ့ထံ ထုချေလွှာ တောင်းသည်ကို အရေးမကြီးလှ ထင်သော်လည်း မည်ကဲ့သို့ ထုချေသင့်သည်ဟု တရား ဥပဒေသမားများနှင့် တိုင်ပင်နေကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိသည်။ သို့သော်

၎င်းကို ကျွန်ုပ် ဂရုမစိုက်။ သဘာဝတရားအရ ကျွန်ုပ် သွားရမည့် လမ်းကို ပြုပြင် ဖန်တီးသည်ဟု ကျွန်ုပ် ရိပ်မိသည်။

ထိုပညာဝန်ထောက်သည် အင်္ဂလိပ်စာ အရေးကောင်းသည်ဟု မာန အတော်ရောက်သည်။ သို့သော် ၎င်းသည် တရားဥပဒေ၌ အကျိုးမဝင်၍ ၎င်းရေးတတ်သော အင်္ဂလိပ်စာသည် ထိုအရေး၌ ကလေးကစားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပုံ ရသည်။

ထိုပညာဝန်ထောက်သည် ဗျာပါဆိုက်နေ၍ မထုချေရမီ “အမှုတွဲ ပို့လိုက်” ဟု ကြေးနန်း ရောက်လာပြန်၍ သာ၍ အခက်ကြုံသွားလေပြီ။ ပညာဝန်က ထိုအရေးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့မှ အေးမည်ဟု ထင်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို မရ အရ ရှာသည်။ ကျွန်ုပ်ကို တယ်မှာရှာ၍ ရမလဲ။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုအရေးကို ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် မထည့်တော့ပြီ။ ပညာဝန်သည် ပညာ ဝန်ထောက်မင်း ဦးဘိုးစောကို ခွင့်ရက်မစေမီ ပြန်၍ အလုပ်ဝင်ရန် ခေါ်ရ လေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် မန္တလေးတောင်၌ စံစီခင်လေး၏ ဗျာဒိတ်ပေး ရပ်တော် မူကြီး၏ အကြောင်းကို ချဲ့ထွင်ကာ ဦးပုည၏ ရတနာဒဒိ မော်ကွန်းကိုပင် ဖော်ပြ၍ မန္တလေးသတင်းစာတွင် ဖော်ပြသည်။ ဦးခန္တီကလည်း မန္တလေး တောင်ကို ပြုပြင်ရန် မန္တလေးက ဦးကျော်ရန် စသော မျက်နှာပုံးလူကြီးများ နှင့် နီးနှောကာ ရှိလေသည်။ ထိုအတွင်း စံစီခင်လေး၏ မန္တလေးတောင် ဗျာဒိတ်ပေးရပ်တော်မူ ကိုယ်တော်ကြီးနှင့် ဒကာမကြီး စံစီခင်လေး၏ ဂုဏ် ဟိတ်သည် သတင်းစာတွင် အထူးသဖြင့် အမွမ်းတင်ကာ ပါလာ၍ ဦး ကျော်ရန်မှာ ထိုသတင်းဆောင်းပါးကို ရေးသော “ရွှေချိုးဖြူ” ဆိုသူကို လိုက် ရှာလေတော့ပြီ။

စံစီခင်လေးကား အာဂမိန်းမကြီး။ သူ၏အကျင့်ကို မြို့က သိပြီး ဖြစ်သည်။ သူသည် မင်းကြီး၊ အရေးပိုင်၊ ရာဇဝတ်မင်းကြီး၊ စစ်ဗိုလ်များနှင့် ကောင်းစွာ ကျွမ်းလေသည်။ ဦးခန္တီသည် မန္တလေးတောင်၌ စံစီခင်လေးကို ဖယ်ရှင်းရန် အခက်ဖြစ်နေပြီ။

ထိုအတွင်း ရန်ကုန်က သတင်းစာများ၌ မန္တလေးတောင်သည် စစ် မြေအတွင်း ကျကြောင်းနှင့် ပါလာပြန်၍ မန္တလေးက လူကြီးများသည် သာ၍ အခက်ကြုံနေလေတော့ပြီ။ ဆောင်းပါးရေးသူ ရွှေချိုးဖြူကို ရှာကြသည် မတွေ့။ ရွှေချိုးဖြူကား မန္တလေး သတင်းစာလောကတွင် အတော် ခေတ်စား

နေသည်။ ပညာပိုင်းကို ဆော်ထားသည်မှာလည်း ရစရာမရှိ ဖြစ်နေသည်။ ပညာဝန်ကလေး ဦးဘိုးစောကား “ရွှေချိုးဖြူ” သည် ဘိုးသင်းဟု ယူဆသည်။ သို့သော် သူသည် ဘိုးသင်းကို ရှာမတွေ့။ ဇာတ်လိုက် မထွက်သော ဇာတ်ပွဲ ဖြစ်နေပေပြီ။

ဦးဘိုးစောသည် ထိုခေတ္တ ပညာဝန်ထောက် တင်ပြသော အမှုတွဲကို ယူကြည့်ပြီးသော် ‘ခင်ဗျားဟာ မီးခဲရဲရဲကို ဝှမ်းပေါက်နှင့် သွားတို့သလို ဖြစ်နေပေပြီ။ ခင်ဗျား စစ်ချက်ထဲမှာ အရိုက်ခဲရသော ယောက်ျားကလေး နှစ်ယောက်၏မိဘက သူ့သားအား ရိုက်နှက်ဆုံးမပါ။ လိမ္မာဖို့သာ လိုပါတယ်လို့ ပြောကြောင်း၊ ငွေတိုက်ဝန်ထောက် သမီးက သူ့ဟာ ဂဏန်းအတွက် မှန်တယ်၊ စာရတယ်၊ အိမ်စာလုပ်တယ်၊ သူ့မှာ အပြစ်မရှိဟု ထွက်ကြောင်း၊ ဆရာဘာမြင့်က သူ့ကို မရိုက်၊ သူ့အနားကိုလာ၍ ထိသွားသည် ထင်ကြောင်း တို့ ပါနေတယ်။ ဒါထက် တရားလိုဖြစ်နေတဲ့ ငွေတိုက်ဝန်ထောက် အိမ်မှာ ခင်ဗျား တည်းခိုတာက အကြီးအကျယ် မှားနေတယ်’ ဟု ပြောပြသတဲ့။ ထိုဝန်ကလေးသည် ချက်ချင်း မူလအလုပ်ရင်းသို့ ပြန်ဆင်းရ၍ နောက်ကို ထိုရာထူးမျိုး၌ မခန့်ထားရဟု မှတ်ချက်အချခံရသတဲ့။

ကျွန်ုပ်ကား သံယောဇဉ် ကင်းကင်းဖြင့် ထိုကိစ္စတို့ကို မည်သို့မျှ စိတ်တွင် မဥပဒ်။ ကျွန်ုပ် သွားသင့်သောလမ်းကို သွားနေပေပြီ။ မန္တလေး၌ မန္တလေးတောင်အတွက် ဦးခန္တီနှင့် စံစီခင်လေး အရေးတော်ပုံ ပေါ်နေရာတွင် ရန်ကုန်က သတင်းစာ နှစ်စောင်၌ ဦးခန္တီသည် သံများနှင့် မန္တလေးတောင် တွင်သာ မက ရွှေစက်တော် စသော နေရာတို့တွင်မှာပင် သံတန်ဆောင်း၊ သံထည်များဖြင့် ဖွမ်းမံမည်မှာ အမြင်အားဖြင့် ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်စေကာမူ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ သံအလုပ်သမားများစွာကို အလုပ်ရစေပြီးလျှင် ရန်ကုန်မြို့ “ကာဝီကမ္မဏီ” ၏ အလုပ်အကျွေးနှင့် တူနေကြောင်း၊ ၎င်းကို အားပေးသော သူတို့သည် မျိုးချစ်မျက်ကန်းများ ဖြစ်ရာ ရောက်ကြောင်းနှင့် ပါလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကျွန်ုပ်ဆူသွားလေ၏။

ဦးကျော်ရန်ကား ထိုသတင်းဆောင်းပါး ရေးသူကို လိုက်ရှာနေ၏။ ၎င်း၏သမီး ထားထားကိုလည်း ‘ဘယ်သူ ရေးသလဲ၊ ရေးသူကို မသိရကောင်းလား’ ဟု ဆိုတော့၏။ ထားထား ဘယ်သိမလဲ။ ဦးကျော်ရန်သား ဘေးကြီးကား အရက်မူးမှူးနှင့် ညအချိန် ကျွန်ုပ်၏အိမ်တွင် ‘ဟေ့ အမူရော

... မျိုးချစ်မျက်ကန်းတဲ့' ဟု သတင်းစာကိုပြုကာ အားရပါးရနှင့် ပြောနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏မိန်းမ မခက 'ကိုဘေးကြီး ... ရှင် မလာနှင့်၊ ပေတယ်၊ ဦးက သိရင် ကျွန်မကို ဆိုမှာ' ဟု ဆိုသော်လည်း မရဘဲ ကိုဘေးကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်တွင် ညအိပ်သွားလေသည်။ ခဏ ခဏလည်း လာ၍ အိပ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏မိန်းမ မခလည်း အာဂ။ ကျွန်ုပ် ဗန်းမော်မှာ ထားခဲ့ရာ သူ့ဦးကြီး ဗန်းမော်မြို့ မျက်နှာပုံး ပင်စင်စား စစ်ကြီး ဦးထွန်းကျော်က 'မင်းယောကျာ်းကို အလုပ်ပြန်ဝင်ပေစေ' ဟု ခေါ်ပြော၏။ ထိုအခါ မခက 'အို ... ပွေပါတယ်၊ မလုပ်ချင်တာကို မလုပ်ရပါဘူး။ ကျွန်မ ပိုးထည်ရောင်း ကျွေးမယ်' ဟု ပြောသတဲ့။ ၎င်း၏ မောင်တော် ဦးထွန်းကျော်၏သား မောင်ကလေးက 'မမခ ... ဆရာသင်းကို အလုပ်ပြန်မဝင်စေနဲ့၊ အလကား အကောင်တွေ' ဟု ပြောသတဲ့။ မောင်ကလေးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် အတော် ခင်သည်။

ကျွန်ုပ်ကား အတော် သဘောကျ၍ အားရသွားပြီ။ သူရိယသတင်းစာ၌ ယခုစစ်ကြီးသည် ကိုလိုနီ တစ်ခုဖြစ်သော မြန်မာပြည်ကို အကျိုးပြုမည့် စစ်ကြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့နေရာမှ သခင်လူမျိုးတို့၏ သွားရာလမ်းကို မြင်ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုစစ်ကြီးကို အားပေးရမည် ဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ကို "ရွှေချိုးဖြူ" ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မျက်စိပွင့်သည်ဆိုသော ဦးကျော်ရန် စသည့် ဓေတီလူကြီးများတွင် ဂယက်ရိုက်ကာ အတော်ပင် တုန်လှုပ်သွားဟန် ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကား ချက်ကောင်း၊ သိုက်တွင်းကို စစ်ဖြစ်နေ၍ တွေ့နေပြီဟု ဆိုရမလို ဖြစ်နေပြီ။ မန္တလေး သတင်းစာတစ်စောင်ကနေ၍ "ရွှေချိုးဖြူ" အမည်နှင့် နံနေသည်မှာ နေရာတကာ ထောင့်စု အချက်ကျနေ၍ မန္တလေး ခေါင်းကြီးပိုင်း၌ ပွက်ပွက်ရိုက်နေ၏။

ကျွန်ုပ် အလုပ်က ထွက်လာကြောင်းကို ကိုဝထံကတစ်ဆင့် ထားထားနှင့် ဦးကျော်ရန်သည် သိသဖြင့် "ရွှေချိုးဖြူ" သည် ကျွန်ုပ်ဟု ယိုးစွပ်၍ ထားသေးသည်။ ဒေါက်ကတ်တစ်စင်းနှင့် ကျွန်ုပ်ကို လိုက်ရှာ၏။ ဘာ တွေ့မလဲ။ ကိုဘေးကြီးက သူ့နှမ ထားထားအား 'နင် အမူရောကို တွေ့ချင်ရင် အသူရာပြည် သခွပ်ပင်အောက်မှာ ဖွတ်သားနှင့် ထန်းရည်ခါးကို အသူရာ

နတ်မင်းကြီးနှင့် သောက်နေလေရဲ့၊ အဲဒီမှာ သွားတွေ၊ နှင့်ကို ဖွတ်သည်း ပေးလိုက်လိမ့်မယ်' ဟု ပြောလိုက်သတဲ့။

ကျွန်ုပ်ကား အလွန်ပျော်၍ ကောင်းစွာ ကျန်းမာနေသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ဦးပွင်းကလေးများအား ရပ်လှဲ တရားဟောနည်းကို သင်ပေးနေ သည်။ ရပ်လှဲတရားလည်း အတော် ခေတ်စားနေသည်။ ကျွန်ုပ် အငြိမ့်သမ များနှင့် ဆက်ဆံ၍ သီချင်းရေးပေးမည်ကို ယောက္ခမကြီးက အခွင့်မပြု၍ မရေးရ။

ကျွန်ုပ်၏မိန်းမ မခကား ကိုယ်ဝန်နှင့် မအာကြမ်း မိယကွ လုပ် နေပေတော့ပြီ။ ဗန်းမော်သို့ တစ်ခေါက်သွား၍ ပိုးထည်များကို ရောင်းရာ အတော် မြတ်ခဲ့သည်။ မိယကွ ဖြစ်ရသည်ကား အိမ်သို့ လူရှုပ် လူပွေ ကလေးများ လာရောက်ကြသည်။ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး သား လှအောင်၊ အမြောက်ဝန်မင်း သားတို့သည် ကြေးနန်းကျောင်းမှာ နေသည်ဆိုပြီးသော် နေ့မှာ အိမ်တွင်လာနေကာ တတီးတိုးတိုးနှင့် နေကြသည်။ ကိုဘေကြီးနှင့် ယစ်မျိုးအင်စပက်တော်တို့လည်း လာကြသည်။ မခက မလာနှင့်ဟု မောင်း ချသည်။ မရ။ လာကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ကပြင်ဘက်မှာ ညအိပ်ပြန် သွားကြသည်။ အမြောက်ဝန်မင်း သားကား ရတနာဂီရိသို့ ပါသွား၍ သီပေါ မင်း၏ သမီးနှင့် အကြောင်းပါသည်ဟု ကြားရသည်။ မှန် မမှန်ကို မသိ။

ထိုအခါ သူရိယသတင်းစာက မဂ္ဂဇင်းထုတ်သည်။ ပညာအလင်း သတင်းစာကလည်း မဂ္ဂဇင်းထုတ်သည်။ ရွှေကြူး ကုမ္ပဏီကလည်း ထုတ် သည်။ ကျွန်ုပ် ဝတ္ထုတိုကလေးများကို ရေးထည့်သည်။ တစ်မူလျှင် တစ် ဆယ့်ငါးကျပ် ရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကလောင်နှင့် အင်္ဂလိပ်ကို မြန်မာပြည်မှ ဖော်ထုတ်ရန် လမ်းစ တွေ့နေပြီ။ ကျွန်ုပ် ရေးသည့်ဝတ္ထုကို ပြည့်မျက်နှာဖုံး လူကြီးများပင် ဖတ်ကြသည် တဲ့။ သို့သော် အနှောင့်အယှက် တွေ့ရမည် ကြောင့် ကျွန်ုပ် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် မရေးဝုံး၊ မနေဝုံးသေးချေ။

အချုပ်အားဖြင့် မန္တလေးမြို့တွင် သတင်းစာ ပြောင်မြောက်မှုကြောင့် ခေါင်းရှုပ်နေပုံ ရကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ကလောင်ကား မြန်မာတွေ ကျွန်ုပ်အဖြစ် မှ ရုန်းထွက်ရန် မင်စက်ချခွင့် ရနေပေပြီ။ ကလောင်သွားသည် ဓားသွား ထက် ထက်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ်ကိုချစ်သော ပညာဝန်ကလေး ဦးဘိုးစောသည် ကျွန်ုပ်ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာနေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့လာ၍ (ကျွန်ုပ် ငှားနေသော

အိမ်မှာ နော်မန်ကျောင်း မြောက်ဘက် အချုပ်တန်းမှာ ဖြစ်သည်။) ‘ဘိုးသင်း ကော်’ ဟု မေးရာ၊ မခက ‘ဦး ကိုဘိုးသင်း ဘယ်ကိုသွားသည် မသိ။ မနက် စောစောကပင် ကပြားတစ်ကောင်နှင့် ထွက်သွားသည်’ ဟု ပြောသတဲ့။

ဦးဘိုးစောက ‘ဒီအကောင် လာရင် ငါ့အိမ် လာခဲ့လို့ မှာသွားတယ် ပြောလိုက်’ ဆိုရာ၊ မခက ‘မပြောပုံပါ၊ ပြောရင် ဦးရဲ့သားက ကျွန်မရဲ့ပါးကို တီးလိမ့်မယ်’ လို့ ဆိုသတဲ့။ ‘ဟယ် ... နင်ကလည်း ဘောက်ပါကလား’ ဟု ပြောနေသည်တွင် ဘေးကြီးသည် ရောက်လာ၍ ‘ဝန်မင်း အမူရောကို ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့။ သူဟာ ပညာအုပ်တစ်ယောက်ရဲ့ထံ ပို့ဖို့ ပြည့်တန်ဆာမ လှလှကို လိုက်ရှာနေတယ် ထင်တယ်’ ဟု မဦးမချွတ် ဝင်ပြော၍ ‘မင်းတို့ တစ်တွေဟာ အတော်ခက်တဲ့ အကောင်တွေ’ ဟု ပြောကာ ဦးဘိုးစောသည် ပြန်သွားသည်တဲ့။ ထိုနေ့ ရုံးသို့ရောက်သော် “ကျောင်းလား၊ အိမ်ဆိုင်လား” ဆိုသော ဆောင်းပါးကို သတင်းစာတွင် တွေ့ရ၍ ဦးဘိုးစောသည် အတော် ဒေါပွနေ၏။

တစ်နေ့သော် ဦးပဉ္စင်းသုံးပါးနှင့် ကျွန်ုပ် နာရီစင်အနီးတွင် ဓာတ် ရထား စောင့်နေရာ၊ ဦးဘိုးစောနှင့် တွေ့၍ ဦးဘိုးစောက ‘ညခုနစ်နာရီမှာ ငါ့အိမ် လာခဲ့ပါ’ ဟု ခေါ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကိုချစ်သော သူ၏ စကားကို လေးစားထိုက်သည်ဟု ထိုနေ့ည ဦးဘိုးစော၏ အိမ်သို့ သွား ရောက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာလေးယောက်ကိုပါ ဦးဘိုးစော၏ အိမ်တွင် တွေ့ရ၏။

ဦးဘိုးစောက အရပ်ကျောင်း တစ်ကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာ ပြန် လုပ်ရန် သွေးဆောင်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ရိရိသေသေနှင့်ပင် ဤသို့ ပြောဆိုပါသည်။

‘ကျွန်တော်သည် ထမင်း မဝ တဝ၊ လူရေး မလှမပ ဖြစ်သော ကျောင်းဆရာ အလုပ်ကို ငတ်၍ အညာသို့ တက်လာခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့် အတတ်ပညာနှင့် သစ်ဖျဉ် အလုပ်သမားများထံမှာ ဝင်လုပ်နေရင် လူပေါ်လူဇော်လုပ်ပြီး တစ်နေ့မှာ ငါးကျပ် အနည်း ဆုံး စီပါသည်။

‘ကျွန်တော့်အား ရေနံကုမ္ပဏီက ဓာတုဗေဒဆရာနှင့် တွဲလုပ် ရန် တစ်လ လခ နှစ်ရာငါးဆယ် ပေးသည်ကို ပယ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖိစီအိုဂရပ်ဖီပညာကို ကောင်းစွာတတ်တဲ့ အရက်

သမား ဘိုးသင်းပါ။ အရေးပိုင်ရုံးက “မင်းဝင်ပြီး စာရေးအလုပ်ကို လုပ်ပါ။ နှစ်နှစ်ကြာသော် မြို့အုပ် ဖြစ်ရမည်” ဟု ဆိုပါသည်။ ၎င်းတို့ကို ပယ်၍ ကျောင်းဆရာ လုပ်ချင်သောကြောင့် အညာဒေသ သို့ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါသည်။ အလုပ်ငတ်၍ လာသူ မဟုတ်ပါ။

ရှေးဦးစွာ နေဝိမန်ပညာဝန်သည် ကျွန်တော့်ကို ကရော်ကမည် ပြုလုပ်ပါသည်။ ဘိုးသင်း ... အမူရောဘွဲ့ရ ဘိုးသင်းသည် အပြစ် မတင်ပါ။ ငွေဆိုတာ အလကားအလုပ်၊ ကန်တော့ပါရဲ့၊ အားလုံးကို ကန်တော့ပါသည်။ ပြည့်တန်ဆာတစ်ယောက်ကို ပြုပြင်ပေးရင် ငွေ တစ်ရာ ပက်ခနဲ ရပါတယ်။ လောကဓာတ်၌ သတ္တု၏ အရသာနှင့် တန်ဖိုးကို ကောင်းစွာ နားလည်သော ဘိုးသင်းဟာ မူပျံမလား။

‘နောက် ကျွန်တော်ဟာ အဖေနှင့်တူတဲ့ ဝန်မင်း ဦးဘိုးစောကို ချစ်လို့ ကျောင်းဆရာ ဝင်လုပ်ပါတယ်။ ပညာရေးဌာနဟာ ကျွန်တော့်ကို ပါးရိုက်ပြီး ခြေနှင့် ကန်ထုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်လို လူက ခြေဖက်ပြီး တစ်ဆုပ်တစ်ခဲကို သနားပါလို့ ဘယ်တော့မှ ရိုနှိုးကာ မတောင်းပန်ပါ။ အို ... အို ... အို ... ခေါ်ပြီး သူတောင်းစားရဲ့ ခွက်ကပ်မှ အကျန်အား ကျွေးခြင်းကို ကျွန်တော် လက်ခံသော် သဘာဝက ခင်းပေးသော ကပွဲက ကျွန်တော့်ကို သရော်မှာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ကျောင်း အစုတ်အပွဲနှင့် မတန်။ ဘယ်လို ကျောင်းဆရာ အလုပ်နှင့်မျှ ယခု မတန်ဟု သဘာဝက ပြောနေ ပါတယ်။

‘ကျွန်တော် ယခု ဘာလုပ်နေသလဲ။ စာရေးနေပါသည်။ မန္တလေးက အစိုးရထံ စစ်စရိတ် အလှူငွေများ၊ ချေးငွေများ အံ့စရာ ရနေခြင်းသည် ဘယ်သူ အစွမ်းကောင်း၍ပါနည်း။ ကျွန်တော် မဏ္ဍပ်တိုင် တက်လိုသောသူ မဟုတ်ပါ။ ခေါင်မိုးပေါ်တက်၍ “အိမ်မိုး နေသူပါ” ဟု ကျွန်တော် အော်သည့်လူစား မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် တို့လူမျိုး ကျွန်လူမျိုး အဖြစ်နှင့် တိမ်မြုပ် နေခဲ့ရပါသည်။ ယခု စစ်သားပေါင်းများစွာ မြန်မာစစ်သားဟု ပေါ်လာရ၍ ဘားမား ရိုက်ဖယ်တပ်ဟု ဖွဲ့စည်းကာ မြန်မာလူမျိုးများ ထင်ရှားလာပါပြီ။ မန္တလေးက ထွက်ပေါ်နေသော သတင်းစာများမှာ ပြန်ကြည့်ပါ။ ကိုယ့်လူမျိုးကို ကိုယ်ထင်ရှားပေါ်လွင်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းသည်

ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယောက်၏ ယခုခေတ်၌ လုပ်နေရမည့် လုပ်ငန်းတစ်ခုဟု ယူဆပါတယ်။

‘ကျွန်တော် ယခုပြောသော စကားများသည် ပညာရေးဌာနကို စိတ်နာ၍ ပြောသောစကားများ မဟုတ်ပါ။ သဘာဝက ခင်းပေးသော လမ်း၌ ကျွန်တော် လျှောက်ရမည့်တာဝန်ကို ကျွန်တော့်ဆရာများနှင့် ဖခင်၏ရှေ့တွင် အစီရင်ခံခြင်း တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်’

‘ဘိုးသင်းရယ် ... စာတတ်သလို မင်း စကားတတ်လှပါကလား။

တို့မြန်မာလူမျိုးဟာ မင်းစကား အရသာ ရှိသလို သတ္တိပြောင်မြောက်ပါ့မလား’ ဟု ဦးဘိုးစောက ဆို၍ ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာများ ရှေးခေတ်မှ ယခုခေတ်အထိ သတ္တိမည့်ကြောင်း အကိုးအကားဖြင့် တင်ပြ ပြောပြပြီး ဦးဘိုးစောကို ရှိခိုးကန်တော့၍ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏မိန်းမမှာ ကလေးမျက်နှာမြင်၍ ကျွန်ုပ် မီးနေစောင့်ရာ ပထမတစ်ညတွင် စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးပြီးပါသည်။ ၎င်းစာအုပ်သည် “မိန်းမတို့အတွက်” စာအုပ် ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်ကို ရေးပြီးနောက် သူရိယ သတင်းစာတိုက်သို့ ငွေကို ကြေးနန်းနှင့် ပို့လိုက်ပါဟု ထိုစာအုပ်မူကို ပို့လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် တစ်ည “ယောကျာ်းတို့အတွက်”၊ ထို့နောက် တစ်ည “ကျောင်းသားတို့အတွက်” စာအုပ်များကို ရေးပို့လိုက်ပါသည်။ သူရိယ တိုက်ကလည်း ငွေတစ်ရာစီ တင်ပို့လိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏မိန်းမ ကောင်းစွာ ကျန်းမာသောအခါ ရန်ကုန် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး သတင်းစာတိုက်က ခေါ်၍ ထိုတိုက်မှာ လက်ထောက် အယ်ဒီတာ အဖြစ်ဖြင့် သွားရောက် လုပ်နေပါသည်။ ထိုအခါ ယခု စစ်ကြီးပြီးက လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီနိုင်ငံများသည် တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲလာ၍ အဆင့်အတန်း မြင့်ပြီးသော် တိုင်းရင်းသားတို့တွင် တန်ခိုးအာဏာ ရှိလာရမည့် အကြောင်းကို တိတိလင်းလင်း ရေးပေးပါသည်။

ထိုသို့ ရေးသားသည်ကို အင်္ဂလိပ်စာ ကောင်းစွာ မတတ်သူများနှင့် လုံးဝ မတတ်သူများတို့က သဘောကျကြသော်လည်း အင်္ဂလိပ်စာတတ် အထက်တန်းစား ခေါင်းဆောင်လုပ်နေသူများကမူကား လှောင်မြှောင်၍ပင် ရေးကြလေသည်။ ကျွန်ုပ် လက်လျှော့သလား။ မလျှော့ချေ။ ထပ်၍ တင်ကြို ပြင်ဆင်ထားပြီးသော် လိုအပ်သော အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကို ဖွဲ့ထားသင့်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကြောင်းနှင့် ကွန့်ကာ ရေးပြန်ရာ သာ၍ သဘောမညီဘဲ အလှောင်ခံရသည်လို ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် ရန်ကုန်မြို့ရှိ တရုတ်ကလပ်များနှင့် ကစားပိုင်းကြီးများ အကြောင်းကို တိတိလင်းလင်း ရေးရာ အတော်ပင် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ တစ်ဖန် သာယာဝတီနယ်၌ ဓားပြတိုက်မှု ဖြစ်ရာ ကျေးရွာသားများကို မကူညီဟု ဒဏ်ထားသည့် ဥပဒေသည် မတရားသော နိုင်ထက်စီးနင်း ဥပဒေ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဓားပြများသည် သေနတ် လက်နက် စွဲကိုင်ကာ တိုက်၍ ကျေးရွာသားများမှာ တုတ်၊ ဓားမျှသာ ရှိကြောင်း၊ သေနတ်နှင့် ယမ်းတောင့် ကို ဓားပြများသည် သေနတ် ကိုင်ဆောင်နိုင်ခွင့် ရှိသူများထံကသာ ရရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျေးရွာသားများအား ဒဏ်တပ်သည်ကို အမြန် ပြန်ပေးသင့် ကြောင်း ... တို့ကို ရေးရာ အစိုးရ စက်ယန္တရားကြီးကို ကိုင်လှုပ်လိုက်သကဲ့ သို့ ဖြစ်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရင်ခံ ဆာဟာကုတ်ဘတ္တလာ ကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်နှင့် ထိုအကြောင်းကို ဆွေးနွေး ပြောဆိုလေသည်။ ဘုရင်ခံက 'အရင်-ဘာလုပ် သလဲ' မေးရာ၊ ပညာပိုင်းမှာ ဆရာကြီးလုပ်ရာ အရာရှိများက ကျွန်တော့်ကို မလို၍ ထွက်လာကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ထို့နောက် နှစ်ရက်ရှိသောအခါ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး သတင်းစာ သို့ တိုင်းပြည်အကျိုးကို ဆောင်သော သတင်းစာဟု ငွေ ၃၀၀၀/ အထောက် အပံ့ ပေးလေသည်။ တိုက်အုပ်ကလည်း ကျွန်ုပ် ရေးသော သတင်းများကို သူ့အား ပြုပြီးမှ ရေးပါဟု ချုပ်ချယ်လေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် အလွန် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပြီးနောက် ယခု လူတစ်လုံး လုပ်ကာ ခေါင်းဆောင်နေသော သူတို့သည် အများအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာ တတ်များ ဖြစ်ကြ၍ အင်္ဂလိပ်က ပေးသော ပညာရေးနှင့် လောကကို ခြယ်လှယ် နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် လွတ်လပ်ရေးကို စစ်ကြီးပြီးသည့် နောက် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လောက် ရှိမှ ရနိုင်ပေမည်။ ရစေကာမူလည်း ဥရောပ၏ ခြယ်လှယ်မှု ဘေးဒဏ်ဖြင့် တလူးလဲလဲနှင့် နေရဖို့ရန် များနေ ပေသည်။ ဥရောပတိုက်သားတို့၏ ဉာဏ်ကစားမှုကို ဥရောပ ပညာရေးစနစ် ဖြင့် ပညာတတ်လာသူတို့က နား မျက်စိ ပွင့်လင်းလာရန်အတွက် ထိုသူတို့ သည် လွန်ဆန် ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ တော်တော်ပင် ခဲယဉ်းပေသည်ဟု စိတ် ကစားမိလာလေပြီ။

ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် ပညာမင်းကြီး “ကာဗင်တန်” သည် ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်လာ၍ အကြောင်းကို မေးပြီးနောက် ပညာရေးဌာနတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရန် သွေးဆောင်လေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ငြင်းပယ်ပါသည်။ ကာဗင်တန်ကား အတော် ပညာရှိသည်။ ‘ကျွန်ုပ် မင်းအပေါ်မှာ စေတနာကောင်း ထားသလို မင်းဟာ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်ပါသည်’ ဟု ပြောပြီးသော် ပြန်သွားလေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ရက်ခန့်ရှိသော် ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမထံမှ နေမကောင်း၍ အမြန် ပြန်လာပါဟု ကြွေးနန်းရခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ် စစ်ကိုင်းသို့ ပြန်ရလေတော့ပြီ။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ သမီးကလေး နှစ်ယောက်သည် ယောက်ဖသန်းရွှေနှင့် ကစားနေခြင်းကို တွေ့ရလေသည်။ မခမည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သော် ပြုံး၍ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသော မြီးရှည်သည်ထံမှ မြီးရှည်ကို ဝယ်စားကြပြီးနောက် ဆရာကျော်နှင့် ဆရာဆောင်သည် ရောက်လာကြသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဆရာနှစ်ယောက်သည် မကွေးမြို့ နမူနာ ပုံစံကျောင်း၌ ကျွန်ုပ်ကို ဆရာကြီး ခန့်ထားကြောင်း ကြွေးနန်းကိုပြ၍ သဘောသို့ ကြပ်မတ်ကာ လိုက်ပို့ကြလေတော့ပြီ။ သဘောပေါ်ကျမှ ကျွန်ုပ် ထမင်းစားရသည်။ ဆရာကြီးများ စကားကို မပယ်လိုသဖြင့် ကျွန်ုပ် သူတို့ စီမံသည့် အတိုင်း နာခံလိုက်ပါသည်။

ပညာရေးဌာနသို့ ပြန်ရောက်ရပြန်ပြီ

ကျွန်ုပ်သည် ငါ ပညာရေးဌာနသို့ ပြန်ဝင်ခြင်းသည် မှားမည်လောဟု စဉ်းစားမိ၏။ ဆရာ၏စကားကို နားထောင်ထိုက်သလား။ အင်္ဂုလိမာလသည် ဆရာစကား နားထောင်မိ၍ လူများကို သတ်ရ၏။ ဟင် ... အင်္ဂုလိမာလသည် လူကို မသတ်သော် ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်မည်လော။ လူတို့၌ ဖြစ်သင့်သည်ကို သဘာဝသည် ဖန်တီးသည်။ လူတို့မည်သည် မိမိ၏ အလိုအတိုင်း ရနိုင်ပါ့မလား။ သဘာဝနှင့် ကံတရား၏ အလိုအတိုင်းသာ ခံယူရမည်။

ထိုသို့ အောက်မေ့၍ ရေးလိုရာသော စာများကို ရေးပြီးလျှင် တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် ရန်ကုန်မှ ကျွန်ုပ် အပြစ်တင်ဆိုလိုသော ထင်ရှားသည့် တကယ့်ပုဂ္ဂိုလ်များကို အပြစ်တင်ဆိုနေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် အခန်းမျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရှိနေသောသူသည် ကျွန်ုပ်ကို အကဲခတ်သည့် သဘောနှင့် ကြည့်နေ၏။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုသူ့ကို အစိုးရအရာရှိ ထင်၍ လူဖက်မလုပ်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ယခု အစိုးရအမှုထမ်း အလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ သဘောသို့ ရောက်လာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရေးလိုသော စာများကို ရေးပြီးနောက် မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုကို ဖွင့်၍ ကြည့်နေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ပုံပန်းမှာကား အတော်ပင် ဟန်ကျသည်။ မြက်ခမောက်နှင့် ခေါင်းတုံးတို့ ဖြစ်၏။ ဖျင်ထည် တိုင်းရင်းရက်များကို အကျီဝတ်ထား၏။ ချည်လုံကွင်း တိုတိုဝတ်၍ စစ်ခြေအိတ်နှင့် တရုတ်ပတ္တမြန်ကို စီးထား၏။ ကျက်သရေတင့်၍ လှပသော ဒုတိယအခန်းရှိ စားပွဲပေါ်သို့ ဖိနပ်မချွတ်ဘဲ ခြေတင်ပြီးလျှင် စာကြည့်နေ၏။ ကံ ... ဘယ်ကလောက် ထောင့်မကျိုးသည့် လူစားလဲ။

ထိုသို့နှင့် ကျွန်ုပ် မကွေးသို့ ရောက်သွားပြီ။ ဆရာကြီး ဦးသာဒင် သည် ကျွန်ုပ်ကို လာကြို၍ သူ၏အိမ်သို့ ခေါ်သွား၏။ မြင်သော သူတို့ သည် ကျွန်ုပ်ကို ဆရာကြီးသစ် ပြော၍သာ ယုံကြည်ပေါ်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ လက်ဝါးခန့်ရှိ ခါးပတ်စိမ်းကြီးကို ပတ်ထားသဖြင့် အလွန် စုတ်ချာသော တရုတ်တပည့် တောသားကြီးနှင့် တူနေ၏။

နောက်တစ်နေ့သော် ဆရာကြီး၏ အခန်းသို့ဝင်၍ အလုပ်လက်ခံရာ ဆိုင်ကော်လော်ဂျီသမား ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသားတို့၏ သဘောကိုသိ၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြုမူကာ ကုလားထိုင်ကို ဆွဲယူရာ လက်တင်ပြုတ်သွား၏။ ချက်ချင်း ပျာတာကို ခေါ်၍ ‘ထောင်ထဲသို့ ပြင်ရန် ပို့လိုက်’ ဟု ဆို၏။ ပျာတာက ‘စာရေးပါ’ ဆို၏။ ‘စကားများလိုက်တာ၊ ခင်ဗျားက ဆရာလား၊ သွားပို့။ ဆရာကြီးကလို့ ပြော’ ဟု ကျွန်ုပ်သည် ခပ်မာမာ စကားဆို၏။

အလုပ်လွှဲပြီးလျှင် ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်းက တပည့် များကို ခုံပေါ်မှ ဆင်းစေပြီးလျှင် ဆရာကြီးဟောင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြော ပြီးသော် ၎င်းတို့၏ ဆရာကြီးဟောင်းအား ကန်တော့စေ၏။ ထို့နောက် အတန်းတိုင်းစေ သွား၍ ဆရာကြီးဟောင်း ဦးသာဒင်အား ကန်တော့စေ၏။ ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အချိန်စာရင်းအတိုင်း ငါးတန်း၊ ခြောက် တန်း၊ ခုနစ်တန်းတို့အား စာသင်ပေး၏။ ညနေ လေးနာရီထိုး၍ ကျောင်း ဆင်းသော် ဘုရားရှိခိုးရ၏။ ထိုကျောင်း၏ ထုံးစံဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရား ရှိခိုးပြီးသော် ပထမတန်းထိ ကလေးများကို လွှတ်လိုက်ပြီး ကျန်ကျောင်း သားများကို နောက်တရားဟော၏။ တရားမှာ နိပါတ်ထဲက ထုတ်၍ မျိုးချစ် တရား ဖြစ်ပြီးသော် တိုင်းပြည်ချစ်တရား အဖြစ်သို့ရောက်ကာ အဆုံးသတ် လိုက်၏။ မြို့ပေါ်၌ကား ကျောင်းဆရာကြီးသစ်သည် အသင်အပြ ကောင်း ၏။ တရားဟောကောင်း၏။ သို့သော် ဘီလူး ဖြစ်သည်ဟု ပြောနေကြ၏။ ဘာကြောင့် ပြောသည်ဟု ကျွန်ုပ်သည် မသိချေ။

နောက်တစ်နေ့သော် ကျွန်ုပ် ကိုးနာရီခွဲလောက်တွင် လာ၍ လုပ်စရာ ရှိသော ရုံးအလုပ်ကို လုပ်နေ၏။ ထိုအတွင်း လူတစ်ယောက်သည် ဝင်လာ သဖြင့် ကျောင်းပျာတာကို ခေါ်ပြီးသော် ဆွဲအထုတ်ခိုင်း၏။ ပျာတာက ‘နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်’ ဟု ပြော၍ ‘ခင်ဗျား အဖေလင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆွဲထုတ်ဆို ထုတ်’ ဟု ဆိုသဖြင့် ထိုသူသည် ပြန်သွားရ၏။

အတန်ကြာသော် ကျောင်းပျာတာသည် ဝင်လာ၍ ‘ပညာအုပ်မင်း

လာတယ်' ဟုပြောရာ 'လာတာ ဘာဖြစ်သလဲ' ဟု မေးကာလ 'တွေ့ချင်လို့ပါ' လို့ ဆိုသဖြင့် လာရန် အခွင့်ပြုလိုက်၏။ ကျွန်ုပ် ကုလားထိုင် ထိုးပေးပြီးသော် 'ဘာကိစ္စပါလဲ' ဟု မေး၍ အောက်ပါအတိုင်း စကားဖြစ်ရ၏။

'သန်ဘက်ခါ ဘုန်းကြီးများ အထူးစာမေးပွဲရှိလို့'

'ဒါ ဘာဖြစ်ပါသလဲ'

'အခန်းလိုချင်လို့'

'လိုချင်ရင် ယူတာပေါ့'

'ယူဆို အလယ်ခန်းမမှာ ကျောင်းသားများအား ခုံများကို စီပြီး ပြင်ထားပေးစေချင်တယ်'

'ဟာ ကျောင်းသားဟာ ကူလီမှ မဟုတ်ဘဲ'

'ဒီလိုပဲ လုပ်ကြရပါတယ်'

'ကျွန်တော့် လက်ထက်မှာ ဒီလို မလုပ်ရဘူး။ ကျောင်းသားဟာ ကျောင်းသားပဲ။ ကူလီ ခေါ်ပြီး ခုံရွှေ့ခိုင်းပေါ့။ ကုန်ကျငွေကို ရုံးအသေးသုံးစရိတ်ထဲက ထုတ်သုံးပေါ့'

'ဒါလောက်နှင့်တော့'

'ဒါဖြင့် ကျောင်းသားများကိုတော့ မခိုင်းနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်သားသမီးအား ဒီလိုခိုင်းရင် ကြိုက်မလား။ ဝန်ထောက်မင်းရဲ့ စာရေးကို ခေါ်ခုံ။ ဝန်ထောက်မင်းရယ် ... စာရေးကြီးရယ် ... ကျွန်တော်ရယ် ... ကျွန်တော့်ကျောင်းက ဆရာများရယ် ... ခုံရွှေ့မယ်၊ ဘယ်အချိန် လာမလဲ'

ပညာအုပ်မင်းသည် ငေးနေ၏။

ထိုအတွင်း ကျောင်းတက်ရန် ကလိုင်လုပ်သဖြင့် 'ကိုင်း ဝန်ထောက်မင်း ကျောင်းတက်တော့မယ်၊ ဒါပါပဲ' ဟု ပြောကာ လွှတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်ကား အလုပ်ကို စည်းကမ်းနှင့် မှန်မှန်လုပ်၏။ ကျကျနန သင်ပေး၏။ ကျောင်းသားတို့ကား ကောင်းကောင်း သင်ရ၍ ငြိမ်သားကောင်းနေကြ၏။ ညနေပိုင်းတွင် ကုန်းလေ၊ ပင်လယ်လေ အကြောင်းကို ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်းတို့ကို ရေး၍ ကျောင်းအောက်သို့ ဆင်းပြီးသော် ရေခန်းအိုး စသည်တို့နှင့် သင်ပေးရာ အရပ်ထဲကပင် ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်သော် အိမ်သို့ ပညာအုပ်ရုံးက စာရေးကြီး လာရောက်၍ စာမေးပွဲအခန်းအတွက် ပြော၏။ 'ယူ ... ခင်ဗျားပြင်၊ မနစ်က

ခင်ဗျားတို့ စာမေးပွဲအတွက် ငွေထုတ်တယ် မဟုတ်လား' ဟု မေးရာ စာရေး
ကြီးလည်း 'ဒီလိုပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း မှန်တာ ကြိုက်ပါတယ်။ ညနေ
ကျွန်တော် ခုံတွေကို လာပြင်ပါ့မယ်' ဟု ပြောသွားလေ၏။

ထိုနေ့ နေ့လယ် ကျောင်းတက်သော် ကျီးကန်းမသည် ကျောင်းသို့
လာ၏။ ကျောင်းပျာတာက 'မမ ... မသွားနှင့်၊ အရင်ဆရာကြီးလို မဟုတ်
ဘူး။ ဆွဲထုတ်လိမ့်မယ်' ဟု ပြော၏။ ကျီးကန်းမလည်း 'ရှင့်ရဲ့ ဆရာကြီး
ကို ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး' ဆိုကာ အတင်း ရှုပ်ကော့ ရှုပ်ကော့နှင့် ဝင်လာ၏။

ကျီးကန်းမသည် မောင်ရယ် ... ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို ကိုင်လျက်
စာမပေးကောင်းလားဟု တတွတ်တွတ် ရန်တွေ့နေ၏။

'ကိုင်း ထိုင်ဗျာ ... မမ အလုပ်မလုပ်ဘူးလား'
'ဟင့် ... အင် ... ဘာကြောင့် အကြောင်းမကြားလဲ'
'နောက်မှ ပြောမယ်'
'နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်သောက် လာပါ'
'မမရဲ့ အိမ်ကိုမှ မသိဘဲ'

'ဟေ့ ... သန်းဖေအောင် ... ငါ့အိမ် နေ့လယ် မင်းတို့ရဲ့ ဆရာကြီး
ကို ခေါ်ခဲ' ထိုသို့ ပြောဆိုကာ ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြန်သွားလေ၏။

နေ့လယ်သော် လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း စကားလက်ဆုံ ကျကြ
ရ၏။

'ကိုင်း ဟုတ်သလား' ဟု လူတစ်ယောက်နှင့် ကျွန်ုပ်ကို မိတ်ဖွဲ့ပေး
၏။

'ဒါဟာ မမရဲ့လင်လား'
'သူက ငါ့ကို မကြိုက်လို့'
'ပြောတော့မယ်'
'ကြိုက်လိုက်ပါဗျာ ... ကျွန်တော့်မမဟာ ဆိုးပါတယ်လို့ ပြော
လိုက်။ မြီးရှည်သည်နှင့် ရန်ဖြစ်တာကိုပါ ပြော'
'ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောပေါ်မှာကတည်းက တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုမှန်း
သိရင် နူးခဲပါရဲ့'
'ညစာ ဒီမှာစား'
'ဟုတ်ကဲ့ပါဗျား'
ကျွန်ုပ်တို့သည် ညစာ စားပြီးသော် ကျီးကန်းမက သူ့မှာ စစ်သား

စုမရ၊ စစ်စရိတ်ငွေ ဟောလို့ မရကြောင်း ပြော၍ 'သန်ဘက်ခါ စည်းဝေး' ဟု ပြောလိုက်၏။

လူဆိုသည်မှာ သဘောတရားကို နားလည်၍ ၎င်းတို့၏ အကြိုက်ကို လိုက်သော် ဆွဲသလို ရတတ်၏။ သဘောတရားကို နားမလည်ဘဲနှင့် စကားပြောကောင်းခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်၊ တန်ဖိုး၊ သြဇာအာဏာတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ဆွဲ၍ ပါစေကာမူ နောက်ပိုင်းတွင် မကျေမနပ် ဖြစ်တတ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မင်းကြီး၊ အရေးပိုင်၊ နယ်ပိုင်၊ စစ်ဗိုလ်တို့ ပါသော အစည်းအဝေး၌ လူထုအကြိုက်ကို ပစ်ပေးကာ သဘောတရားကို ကျကျနန ဂှင်းလင်းပြောသဖြင့် လူထုကို နားလည်စေခဲ့၏။ ထိုအခါ ရေနံချောင်းက တွင်းစားများသည် ငွေကိုပစ်၍ စစ်စရိတ် လှူကြသည်မှာ ချေးငွေထက်ပင် များနေ၏။ စာရင်းပေါက် တစ်သိန်း ရ၏။ စစ်သားများလည်း အံ့ဩဖွယ်ရာ ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏မမ ကျီးကန်းမမှာ အထူး နာမည်ကောင်း ရလေသည်။

ကျွန်ုပ် ပြောသည်ကို လူထုသည် ကောင်းစွာ နားလည်ကြ၏။ စစ်ကြီး ပြီးသော် မြန်မာလူမျိုးတို့ များစွာ အခွင့်အရေး ရလာ၍ ဥရောပတိုက်သားများနှင့် တန်းဟူ အဆင့်အတန်း ရရှိတော့မည်ဟု ထင်မှတ်လာကြ၏။ မင်းကြီး၊ အရေးပိုင်တို့ကလည်း ကျွန်ုပ်ကို အတော်ပင် အထင်ကြီးကြလေ၏။ မင်းကြီး၊ အရေးပိုင်တို့သည် မြန်မာစကားကို တတ်သည် ဆိုသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ စကားကို လူထုက နားလည်သကဲ့သို့ သူတို့သည် နားမလည်၊ သဘော မပေါက်ကြချေ။ ထိုသူတို့သည် စစ်စရိတ် အထောက်အပံ့ရခြင်း၊ စစ်စရိတ်ချေးငွေ ရခြင်း၊ စစ်သားများစွာ ရခြင်းတို့ကို နားလည်ကြ၏။ အားရကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုပင် စစ်သား စုဆောင်းရေး အရာရှိခန့်ရန် ဆွယ်လာ၏။ ကျွန်ုပ် လေစမျှပင် အသိမ်းမခံ။

ကျွန်ုပ်သည် မကွေးမှာ ပျော်ပိုက်၏။ ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်း တို့ကို သင်ရ၍ အတော်ပင် အားရနစ်မြိုက်၏။ လက်ထောက်ဆရာ ဆရာဘူ အားလည်း ကိုးတန်းနှင့် အလယ်တန်းဆရာအဖြစ်ကို သင်ပေး၏။ အခြား စာရေးများနှင့် အလွတ်လူများအား အင်္ဂလိပ်လို ကိုးတန်းဝင်ရန် သင်ပေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် သဘောတရားကို နားမလည်ဘဲနှင့် နိုင်ငံရေးမျက်စိကို ဖွင့်ပေးသော် ကသောင်းကနင်း ဖြစ်လာကာ ဦးနင်းပွဲထောင်၊ ပွဲနင်းဦးထောင်

ဖြစ်လာမည်ဟု ထင်မြင်လာ၏။ သဘောတရားကို နားလည်ရန်မှာ စာဖတ် ရန်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း ဖြစ်လာရန် လိုသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် အလိုရှိရာသို့ ဆွဲ၍ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ကလောင်အမည်နှင့် ဝတ္ထုများကို ရေး၏။ သတင်းစာတွင် ဆောင်းပါးများကို ရေး၏။ ကျောင်းသား ကြီးများကို မီးသတ်သင်း ဖွဲ့ပေးထား၏။ အလယ်တန်း ကျောင်းသားများနှင့် ကျောင်းကန်၊ ဘုရား၊ ဧရပ်များတွင် သန့်ရှင်စင်ကြယ်ခြင်းကို အားလပ်သော နေ့တွင် ပြုရုံမျှမက ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း သန့်ရှင်းရေး လုပ်စေ၏။

မြို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်း၏ ညီညာတက်ကြွမှုကို နမူနာပြုကြ၍ စည်းလုံးလာ၏။ တစ်ဦး၏ အကျိုးကို တစ်ဦး ဆောင်ရွက်သင့်သည်ဟု တွေးဆလာကြပုံ ရှိ၏။ ကျောင်းသားကလေးများသည် နမူနာပြုကဲ့သို့ ရှိလာ ၏။ ကျွန်ုပ်၏လုပ်ငန်းမှာ ခေတ်မီ၍ ကျွန်ုပ် သဘောကျသော်လည်း အနှောင့် အယှက်သည် တွေ့လာရ၏။ မြန်မာတို့၏ ကပ်ပါးရပ်ပါး အလိုတော်ရှိ ဝါဒသည် လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ ဝါဒသည် လည်းကောင်း နိုင်ငံရေးကို ခွေးရုပ်၊ ဘီလူးရုပ် ဖြစ်အောင် ဆေးမြယ်လာတတ်သည်ဟု ယူဆမိ၍ ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းသားကလေးများအား ကြီးပြင်းလာသောအခါ နိုင်ငံရေး သမားကောင်း ဖြစ်လာအောင် ကြောင်းကျိုးပြု သဘောကို မူတည်ကာ ပညာသင်ပေး၏။ လူတော်လူကောင်းများ ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ချက်ထား၏။

ကျွန်ုပ် ကျောင်းသို့ ရောက်၍ သုံးလလောက်ရှိသော် ပညာမင်းကြီး လာမည်ဟု သတင်းရောက်လာ၏။ ထိုအခါ ပညာအုပ်က ကျောင်းတွင် သဲဖြူခင်း၊ ရာဇမတ်ကာ၊ ပညာမင်းကြီး ထိုင်ဖို့ အထူးစီမံထားသော ရွှေပိန်းချ ကုလားထိုင်နှင့် ဧည့်ခံလို၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပညာအုပ်၏ အဆိုကို လက်မခံ၊ လုံးဝပယ်လိုက်ရုံမျှမက ကျွန်ုပ်စိတ်ဓာတ်ကို မြေတောင်မြှောက်သော လူညစ်ပတ်ဝါဒဟု ပြောဆို သဖြင့် ပညာအုပ်နှင့် ကျွန်တော်သည် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မရလောက်အောင် ဖြစ်နေ၏။ သို့နှင့်ပင် ပညာမင်းကြီး “ကာဗင်တန်” သည် ရောက်လာပြီ။ ပညာအုပ်မင်း၏ မျက်နှာကား အထူးပင် မသာတော့ပေ။ ပညာမင်းကြီး ကျောင်းသို့လာပြီ။ ကျွန်ုပ်ကို တွေ့ရသော် ရွှင်ရွှင်ပျပျနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။

ပညာမင်းကြီးကို ကျွန်ုပ်သည် လက်မူပညာ သင်ကြားရာသို့ ခေါ် သွား၍ ပြသည်။ ပွတ်ထိုးသည်ကို ကျကျနုနု ကြည့်သည်။ သူ၏ ကိုယ်တိုင် ဝင်၍ ပွတ်ထိုးသည်။ မဖြစ်။ အတော်ပင် အားရပုံပေါ်သည်။ တစ်ဖန် မိန်း

ကလေးများ လက်ဆွဲခြင်းထိုးရန် ကြိမ်နန်းဆွဲနေရာသို့ ဝင်၍ ကိုယ်တိုင် ကြိမ်နန်းဆွဲသည်။ မဖြစ်။ ကြိမ်များ ပြတ်ပြတ်နေသည်။ မင်းကြီးကား ရယ်တော့ပြီ။ ‘မောင်ဘိုးသင်း မင်း ဆွဲတတ်သလား’ ဟု မင်းကြီးက မေးရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း မဆွဲတတ်ကြောင်းကို ပြော၍ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် အားရပါးရ ရယ်ကြရပါသည်။

ထို့နောက် လေးတန်းခန်းသို့ သွား၍ ဆရာက ဝါအကြောင်း ပြရာ တွင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ချည်ဆွဲ၍ တစ်ယောက်က ဝှမ်းဖတ် နေသည်။ ယောက်ျားကလေးက ဝှမ်းကြိတ်နေသည်။ မင်းကြီးသည် ချည်ဆွဲ သည်ကို သေချာစွာ ကြည့်နေ၍ သူ ဝင်ဆွဲသည်။ မဖြစ်။ ပြတ်ကုန်သည်။ တစ်ဖန် မိန်းကလေးကို ဆွဲစေပြီးနောက် သူ ဝင်ဆွဲပြန်သည်။ မဖြစ်။ ကျွန်ုပ်ကို ဆွဲတတ်သလား မေးသည်။ ကျွန်ုပ်က မတတ်။ အတန်းဆရာ ဆွဲတတ်ကြောင်း ပြော၍ အတန်းဆရာက ချည်ဆွဲနည်းကို ဆွဲပြသည်။ မင်းကြီး အလွန် အားရသည်။

‘ဒီနည်းစနစ်သည် မည်သည့် နည်းစနစ်လဲ’ ဟု သိလျက်နှင့် မေး၍ ကျွန်ုပ်က ပညာအုပ်ကို ခပ်ချဉ်ချဉ် ရှိသဖြင့် ‘ပညာအုပ်မင်း ပေးသော နည်း စနစ် ဖြစ်ပါတယ်’ ဟု ပြောသောကြောင့် မင်းကြီးသည် ပြုံးနေသည်။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းသို့ ရောက်၍ ကမ္ဘာလုံးကြီးကို တွေ့ရရာ ခြောက်တန်းက မိန်းကလေး မြရင်အား ‘ဘာကြောင့် ကမ္ဘာကြီး စောင်းနေ သလဲ’ မေး၏။ မြရင်က ‘နေ၊ လ၊ ကမ္ဘာတို့သည် ပမာဏချင်း မတူကြလို့’ ဟု ဖြေ၍ အထူး စိတ်ကျေနပ်သွားသည်။

ဧည့်သည်မှတ်ချက်ကို တောင်းပြီးသော် အထူးကောင်းမွန်ကြောင်းကို ရေးသွားလေသည်။ ဤကျောင်းက ဆရာကြီး မောင်ဘိုးသင်းကို ရသည်မှာ များစွာ ကံကောင်းသည်ဟုလည်း ထည့်ရေးသေးသည်။

ပညာမင်းကြီးသည် မင်းဘူးဘက်သို့ ပြန်သွားရာ ပညာအုပ်သည် အစိုးရသင်တန်းပေါ်အထိ လိုက်ပို့လေသည်။ ပညာအုပ်မင်းသည် ကျောင်း သို့ ပြန်လာ၍ ဧည့်သည်မှတ်ချက်ကို ယူ၍ ကြည့်ပြီးလျှင် ‘ဆရာကြီး နားလည်သလား’ ဟု မေး၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဆရာများအား အဓိပ္ပာယ်ကို ကျနစွာ ပြောပြ၍ ၎င်းတို့ပင် ‘သိပြီး’ ဟု လက်မှတ်ထိုးထားပါသည် ပြော၏။ ပညာအုပ်မင်းသည် ဧည့်သည်မှတ်ချက်ကို ခဏယူသွားပြီးလျှင် အခြား အင်္ဂလိပ်စာတတ်သော သူများအား ပြသရာ အလွန်ပင် အံ့သြကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းမှာ ဘောလုံးသင်း ရှိ၏။ ဘတ်စကက်ဘော၊ ဘက်တမင်တန်၊ တင်းနစ်များ ကစားရန်လည်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းက ဆရာများနှင့် အရာရှိများ၊ အခြား အစိုးရအမှုထမ်းတို့သည် မိတ်ဆွေ ဖြစ်လာကြ၏။ ညနေချိန် ကျောင်းဝိုင်းကလေးသည် ပျော်စရာ ဖြစ်နေ၏။ မိန်းကလေးတို့သည် ဘတ်စကက်ဘော ကစားကြ၏။ အရပ်ထဲမှ အပျိုရွယ်ကလေးတို့လည်း လာကစားကြ၏။ ဤနည်းဖြင့် ယောက်ျားကလေးများနှင့် မိန်းကလေးများကို အုပ်ထိန်းဖို့ များစွာ လွယ်ကူနေ၏။ မင်းကြီးသည် မြင်းစီး၍ ကျောင်းသို့ ခဏခဏ ရောက်လာ၏။ မြို့သည် ဤသို့သော ကစားကွင်းကိုသာ မြင်၏။ ကျွန်ုပ် ဘာကို လုပ်နေသည်ဟု မသိ။

ကျွန်ုပ်သည် ဘောလုံးသမားကလေးများအား အောက်ပါအတိုင်း သွန်သင်ထား၏။

သူတစ်ပါးအား တရားသည့်နည်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ မတရားသည့်နည်းဖြင့် ဖြစ်စေ ထိခိုက်နာကျင်စေခြင်းမှာ တိရစ္ဆာန်တို့ နှစ်သက်သောအယူ ဖြစ်၏။ သူတစ်ထူးအား မိမိကြောင့် ထိခိုက်နစ်နာသွားလျှင် တောင်းပန်ခြင်းသည် လူ၏ ယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါး၏ အပေါ်၌ နိုင်လိုမှုသည် လူရေခြံထားသည့် အလွန်ကြမ်းတမ်းသော တိရစ္ဆာန် စိတ်သဘော ဖြစ်၏။ လူသည် ယဉ်ကျေးသော အမှုအရာဖြင့် မိမိ၏ စွမ်းရည်ကို ပြသပုံ၊ ပြသရုံ၊ ပြသခြင်းသည် လူ၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး အစစ်ဖြစ်၍ မိတ်ဆွေကောင်းရတတ်၏။

ထိုသဘောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ကျောင်းမှ ဘောလုံးသင်းသည် အနည်းငယ် ထင်ရှား၏။ မြို့ဘောလုံးကွင်း၌ ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းမှ ကျောင်းသားကြီးများ အချို့သည် ဘောလုံးနှင့် ပျော်နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူမျိုး၏ အကျိုးကို နမူနာပြု ရှေးရှု၍ အလုပ်လုပ်၏။ သို့သော် တိုက်ရ ခိုက်ရခြင်းသည် ဆုတစ်ခု အဖြစ်နှင့် ပေါ်လာတတ်၏။

အောက်တိုဘာလ ကျောင်းပိတ်ခါနီးသော် ပညာဝန် မစ္စတာ ပေါ်တာသည် ပျဉ်းမနားမှနေ၍ မကွေးသို့ မြင်းနှင့် ရောက်လာသည်ဟု ပြော၏။ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်၏ အိမ်တွင် တည်းသည်ဟု ပြောကြ၏။ မစ္စတာပေါ်တာသည် ကျောင်းသို့ ရောက်သော် 'မင့်ကျောင်းမှာ အခြားကျောင်းက ထုတ်ပစ်သော ကျောင်းသားများကို လက်ခံထားသလား' ဟု

မေး၏။ ကျွန်ုပ် သိပြီ။ မင်းဘူး အင်္ဂလိပ် အထက်တန်းကျောင်းက ဆရာကြီး စမစ်၏ ဉာဏ်ဟု ယူဆလိုက်ပြီ။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အင်းစိန် အထက်တန်းကျောင်းက နှစ်ယောက်၊ မင်းဘူး ကျောင်းက သုံးယောက်’ ဟု ပြောရာ ‘မင်း မင်းကြီးထံက အမိန့် မရဘူးလား၊ ထုတ်ပစ်သော ကလေးများကို လက်မခံရဘူးတဲ့’ ဟု ပညာ ဝန်က မေး၍ ကျွန်ုပ်က ဤသို့ ဖြေဆိုပါသည်။

‘ဒီကလေးများကို မင်းကြီးရဲ့ ဆာကြူလာအတိုင်း လက်မခံသော် လူမိုက်ကလေးများ ဖြစ်သွားပြီး သူတို့ဟာ ရအပ်တဲ့ လူ့အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံး သွားမယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လက်ခံထားပါတယ်။ ခု သူတို့ ကျိုးနွံပြီး လိမ္မာလာပါပြီ’

ထိုသို့ပြော၍ ‘ပြစမ်း’ ဟု ဆို၏။ ကျွန်ုပ် ထိုကလေးငါးယောက်ကို ခေါ်ပြီးသော် ကျောင်းအောက်သို့ ဆင်းပြီးလျှင် နေပူကျဲတွဲ၌ ကျောင်းတက် သော အဝတ်အစားနှင့် ခြီးလိပ်ခြင်း၏။ မြေပြင်၌ အအိပ်ခိုင်း၏။ တွားကာ သွားသောနည်းကို ပြ၏။ ရေပုံးများ၌ ရေထည့်ယူစေပြီးသော် အိမ်သာကို ရှင်းလင်းသောနည်းကို ပြ၏။

ပညာဝန်ပေါ်တာသည် ပြုံး၍ ‘မင်းကြီးရဲ့ ဆာကြူလာဟာ မှား တယ်၊ မင့်အယူ မှန်တယ်၊ ကောင်းပြီ ... ဝမ်းသာတယ်။ ပြီးတော့ စမစ်က တိုင်တယ်။ မင်း ကျောင်းသားများ ခေါင်းဆောင်ပြီး သူတို့ ဘောလုံးကန်လို့ အပြန်မှာ သင်္ဘောကို ခဲနှင့် ဝိုင်းပေါက်သတဲ့’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဤသို့ ပြော၏။

‘သူ့ကျောင်းသားများနှင့် ပုလိပ်များ ဘောလုံးကစားတယ်။ ဒိုင်လုပ် မည့်သူ မရှိ။ မင်းကြီး၊ အရေးပိုင်၊ စစ်ဗိုလ်၊ ရာဇဝတ်ဝန်၊ ကြေးတိုင်ဝန်တို့ ရှိပါတယ်။ သူတို့ကပင် ကျွန်တော့်ကို ဒိုင်လုပ်ပါ ဆိုတယ်။ ကျွန်တော်က မလုပ်ပါရစေနှင့်လို့ စမစ်ရဲ့ သဘောကိုသိလို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ စမစ် ကပင် လုပ်ပါလို့ ဆိုတယ်’

‘အင်း’

‘ဒါနဲ့ သူတို့ ကစားကြတော့ ကျွန်တော် ဒိုင်လုပ်ပါတယ်။ သူ့ ကျောင်းသား နှစ်ယောက်ဟာ မတရား ကစားလို့ ကျွန်တော် ဖောင်းပေးပြီး သတိပေးပါတယ်။ နောက် သူ့ကျောင်းက ဂိုးသွင်းရော အောက်ဆိုင် ဖြစ်နေ၍ ဂိုးမပေးပါ။ အဲဒါကို သူ မကျေနပ်။ ဒါဟာ တိရစ္ဆာန်အယူ၊ မြေခွေးရဲ့ငါဒ်’

‘အောရိုက်’

‘နောက် ဟတ်ဖ်တိုင်းလဲပြီး ကစားတော့ သူ့ကျောင်းဘက်က ဂိုး နားမှာ ပယ်နယ်တီ ဖြစ်လို့ သူ့ကျောင်းက တစ်ဂိုးရှုံးပါတယ်။ ဒါကို သူ မကျေနပ်။ သူ့ကျောင်းသားများကလည်း မကျေနပ်။ ကျွန်တော့်ကို ရန်လုပ် ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ကျောင်းသား အလံပြုက ကျွန်တော့်အနားမှာ ရှိလို့ ရန်မစဝံ့။ ဒီလိုနှင့် ပုလိပ်ဘက်ကို သူတို့ မတရားသဖြင့် ဖိကစား ပေမဲ့ ဂိုး မရဘဲ သူတို့ရဲ့ဘက်သို့ ကပ်ပြီး တစ်ဂိုး အဝင်ခံရတယ်။ ဒါနှင့် သူ့ကျောင်းသား ဘောလုံးသမားသည် တစ်ဖက်က ကစားသူများကို ဆွဲထိုး သဖြင့် ရန်ဖြစ်လုမတတ်ဖြစ်ကာ ဘောလုံးပွဲကို သိမ်းလိုက်ပါတယ်။ မင်းကြီး ကို မေးပါ။’

‘အင်း’

‘ဒါနဲ့ သူတို့ အပြန်မှာ မြို့က ခဲနှင့် သူတို့ရဲ့ သင်္ဘောကို ဝိုင်းထုတ်ယံ ကြားတာပဲ’

‘အလကား ကုလား၊ သိပ်ကို စိတ်နေစိတ်ထား ညံ့တယ်’

ထိုသို့ ပြောကာ ပေါ်တာသည် ပြန်သွား၏။ မင်းဘူးဘက်က ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက်ကိုလည်း ဂျာမနီက စစ်နိုင်နေကြောင်း ပြောသဖြင့် ဖမ်းထားသည်ကို လွှတ်စေပြီးသော် ပျဉ်းမနားသို့ ပြန်သွားလေသည်။

ထိုသတင်းသည် အထက်တန်းစားပိုင်းတွင် ရုတ်တရက် ပျံ့နှံ့သွား သည် ထင်ပါရဲ့။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျီးကန်းမသည် ရောက်လာ၍ ‘စမစ် ရဲ့ ပါးကို ဆွဲချမယ်’ ဟု ပြော၏။ ကျွန်ုပ်က ‘မမ၊ ဒီလူညံ့နှင့် ဖက်ပြိုင်လျှင် မမရဲ့ လူတစ်ယောက် အဖြစ်ကို လူညံ့ရဲ့သဘောနှင့် လဲရာ ရောက်မှာပေါ့’ ဟု ပြော၍ စိတ်ကျေနပ်သွား၏။

မည်သည့်ခေတ်မှာမဆို ငါသည် လူဟုတ်ဟု ထင်ကြခြင်းသည် မိမိ လိုသော အခွင့်အရေးကို အတင်းယူခြင်း ဖြစ်၏။ စင်စစ် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ရန် လွယ်ကူသော ကိစ္စ မဟုတ်။ လောကမှာ လူများကောင်းမှ အေးချမ်း သာယာမှာပါတကားဟု အောက်မေ့ကာ ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသားကလေး များ ယဉ်ကျေးလိမ္မာလာစေရန် မင်္ဂလာသုတ် အကျယ်ကျမ်းကို ရေး၍ ပုံရိတ် လေသည်။ ၎င်းစာအုပ်ကလေးကို ရန်ကုန်မှာ ပုံရိတ်သည်။ (တိုက်နာမည်ကို မေ့သွားပြီ။)

ကျွန်ုပ်သည် မကွေးကျောင်း၌ အလုပ်လုပ်ရရာ နှစ်မြို့က်သလိုလို

ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းသားများကိုလည်း တဖြည်းဖြည်း ယဉ်ကျေး တိုးတက်လာ၍ ဝမ်းသာအားရသည်။ ၎င်းတို့သည် မင်းဘူးဘက်တွင်ရှိသော ရွှံ့ဗွက်တောင်ကို လူအများက နတ်တောင်ဟု အယူရှိနေခြင်းကို မယုံရန် ရှင်းပြကြသည်။ ရွှံ့ဗွက်ကလေးများ မင်းဘူးဘက်၌ ဟိုတစ်ဗွက် သည် တစ်ဗွက် ပေါ်နေ၍ နဂါးဂျစ်တွင်းဟု ဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ်၏ အလယ်တန်း ကျောင်းသားများက သရော်ကြသည်။ ထိုကျောင်းသားတို့သည် အရပ်က လူများအား မီးတောင်ဖြစ်ပုံ အကြောင်း၊ ရေနံဖြစ်ပုံ အကြောင်းကို ကျကျနန နားလည်အောင် ပြောတတ်ကြသည်။

ကျောင်းသားကြီးများသည် ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမကို “အစ်မ” ဟု ခေါ်ကြ၍ အရပ်ကလည်း ထိုအတူ လိုက်ခေါ်ကြ၏။ “ဆရာကတော်” ခေါ်သူမှာ နည်းလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမလည်း တစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းနှင့် အိမ်သည် လှမ်းခေါ်လျှင်ပင် ကြားရမည်လောက် နီးပါသည်။ သို့လင့်ကစား ကျောင်းသို့ တစ်ခေါက်မျှ မလာ။ ကလေးထိန်းနှင့် ကလေးများကို ကျောင်း နားသို့ပင် မလွှတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် နေ့ဥတုအတွက် ကျောင်းပိတ်၍ ဒုတိယဆရာအား ခေတ္တ ကျောင်းကို လွှဲခဲ့ပြီးသော် မိဘများရှိရာ မင်းတုန်းသို့ ပြန်လေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ မြို့မှ လူကြီးလူကောင်းများ၊ မိတ်ဆွေများကို ဧည့်ခံ၍ စကားပြောရ သည်မှာ မအားတမ်း ဖြစ်နေပေသည်။ နေ့လယ်ချိန်သော် ဆရာဘုန်းတော် ကြီးထံ သွားရောက်၍ စကားပြောနေရသည်။ လူကြီးများလည်း လိုက်ပါ နားထောင်ကြ၍ ဝမ်းပါးစရာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ယခု စစ်ဖြစ်သည်မှာ စစ်ပြေငြိမ်းသော် အားလုံး ရှုံးမည် ဟု ဆို၍ နားထောင်သူများသည် နားမရှင်း ဖြစ်နေကြသည်။

ယခု နှစ်ဖက်စလုံး လူများ သေကြရသည်။ စစ်လက်နက်ကို လုပ်နေ ကြ၍ စီးပွားရေးကို ထိလာပြီးသော် နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ၎င်းတို့၏ တိုင်းပြည်၌ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းပင် ဆိုက်လုမတတ် ဖြစ်နေပေပြီ။ ၎င်းတို့သည် စစ် တိုက်နေကြတုန်းမှာပင် အရှုံးထွက်နေသည်။ ကုန်ရောင်းသူသည် မိမိ၏ ကုန် မကုန်မီ ရောင်းနေရင်း အရှုံးတွေ့နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ လူများသည် သဘောကို ရိပ်မိလာကြပြီ။

ထို့ကြောင့် စစ်တလင်း ကျရာအရပ်နှင့် စစ်ကို ဖန်တီးသော သူများ သည် ၎င်းတို့၏ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာနသဘောတို့က ၎င်းတို့၏ လည်စေ့

အား ညှစ်၍ သတ်နေခြင်းကို ခံနေရသည်။ ဤသည် ပစ္စန္ဒရစ်သားများ၌ ကျရောက်သော ကြမ္မာဆိုး ဖြစ်သည်။

စစ်ပြီးသောအခါ မဟာမိတ်ကတော့) ဂျာမနီကို မှချနိုင်မည်။ ရုရှားမှာ သာယာစီး ဖြစ်သည်။ စစ်ဖြစ်စက ဂျာမနီနှင့်အတူ ဖြစ်၍ ဟန်ဂေရီ စသည် တို့ကို သိမ်းစေကာမူ မကြာမီ မဟာမိတ်ဘက်သို့ ရောက်လာရမည်။ စစ်ပြီး သောအခါ ရုရှားမှာ ဖင်လန်၊ ပိုလန် စသော နယ်ကြီးများ ခွဲထွက်သွားရမည်။ အင်္ဂလိပ်များသည် ပင်လယ်ပြင်ကို အုပ်စိုးရာမှ လက်လွှတ်၍ ပင်လယ်ပြင် တွင် အခြားနိုင်ငံများအား လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့်ကို ပေးရမည်။ ဂျာမနီ၏ ကိုလိုနီနယ်များ ဆုံးရှုံးမည်။ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ် စသော မဟာမိတ်တို့သည် မိမိတို့၏ ကိုလိုနီ နိုင်ငံများအား တစ်နေ့မှာ လွတ်လပ်ခွင့်ရစေရန် အုပ်ချုပ် ရေးကို အသစ်ပြောင်းလဲ၍ ၎င်းတို့၏ အခွင့်အရေး ချုပ်ချယ်ထားချက်ကို လျှော့ပြီးသော် တိုင်းရင်းသားတို့အား လိုက်လျောကြရမည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ဝါဒီသမားများမှာ အနိုင် မထွက်၊ အရှုံးသာ ထွက်ရမည်။

သို့လင့်ကစား စပိန်ကို သဲထဲ၌စိုက်၍ အကျိုးမဖြစ်သကဲ့သို့ ရိုတတ် ၏။ အုပ်ချုပ်ရေး ပြောင်းလဲလာသလောက် လူများမှာ အသိဉာဏ်နှင့် သဘော တရား ပြည့်ဝရန် လိုပေသည်။ သို့မှသာ လယ်မြေကောင်း၌ စပါးစိုက်သကဲ့ သို့ ဖြစ်မည်။ လောကမှာ ကောင်းတိုင်း ကောင်းကျိုးမဖြစ်။ စားမြုံ့ပြန်ရသော တိရစ္ဆာန်များအား ထမင်းကို စားနိုင်သလောက် ကျွေးသော် ထမင်းသည် ၎င်းတို့၌ သေဆေး ဖြစ်သည်။ နံ့သာဆီသည် တိရစ္ဆာန်ကို အကျိုးမပြုသာ။ ထို့ကြောင့် အောက်ကျ နောက်ကျ၍ အတတ်ပညာ ဉာဏ်နည်းပါးသော လူမျိုးမှာ တွေ့ရသမျှ ပြောင်ပြောင်လက်လက် ရှိသော်လည်း အရသာ ကင်းမဲ့ နေတတ်သည်။

လောကကို အသိပညာနှင့် ဉာဏ်အလင်းကသာလျှင် ခြယ်လှယ်နေ ပေသည်။ အသိပညာ ဉာဏ်အလင်းသည် မှန်ကန်သော စာပေပင်ကြား နည်းဖြင့် ကြောင်းကျိုးရှာသဘောမှသာ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ပေသည်။ ပညာ သင်ကြားရေးစနစ် ချာလျှင် လူမျိုးတစ်မျိုးလုံး အညွန့်အတက် မထွက်နိုင်။

ကျွန်ုပ် ပြောပြသော စကားကို ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးသည် များစွာ သဘောကျသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် လေ့လာသော ကမ္ဘာဖြစ်စဉ် သမိုင်းနှင့် အင်္ဂလိပ်၏ အင်ပါယာတွင် အကျယ်ဆုံး ဖြစ်သော အိန္ဒိယသား

ပညာရှိများ၏ သဘောထား၊ အင်္ဂလိပ်၏ ပါလီမန်စနစ်၊ ကိုလိုနီနိုင်ငံများ၏ ပထဝီဝင်စနစ်အရ အုပ်ချုပ်မှုကို အခြေတည်၍ ပြောခြင်း ဖြစ်ချေသည်။

ထိုစကားကို အင်္ဂလိပ်စာ ပညာသင်ကြားရေး နည်းစနစ်ဖြင့် မျက်စိ ပွင့်နေသော အထက်တန်းလွှာ လူတစ်စုသည် မနှစ်သက်ရုံမျှမက ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေး သတင်းစာ၌ အချိုးအဖြစ်ဖြင့် ရေးသည်ကိုပင် ဗုဒ္ဓရာဇာမျှော် အသိဉာဏ်တုံးတီးသော အယူစွဲလမ်းခြင်း၏ သဘောမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု မနှစ်သက်ကြပေ။ သို့သော်လည်း ၎င်းတို့သည် အင်္ဂလိပ်တို့ကို မလိုလား ကြပေ။

ထိုသို့ အင်္ဂလိပ်ကို မလိုလားသော အင်္ဂလိပ်စာတတ်များနှင့် ထိုခေတ် ပညာတတ် မဟုတ်သော သူတို့သည်ကား ကျွန်ုပ်၏ စကားကို နှစ်သက် ကြပေမည်။ သို့သော် သဲထဲ၌ စပါးစိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ် အယူ ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း အနှစ်လေးဆယ်လောက်ရှိမှ မြန်မာပြည်သည် အင်္ဂလိပ်၏ လက်မှ လွတ်မည်။ ယခု စစ်ပြီးသည့်နောက်၊ နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် စစ်အကြီးအကျယ် မဖြစ်ဘဲ ကမ္ဘာ၌ ကိုလိုနီနိုင်ငံများသည် ၎င်း တို့၏ သခင်လက်မှ ရုန်းထွက်ဖို့ ခဲယဉ်းပေသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လူတန်းစားအမျိုးမျိုးနှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံသည်။ လူများစု၏ သဘောနှင့် ဝါဒကို ရိပ်မိသည်။ လျှောက်လွှာစာရေး ဦးဘိုးဆင် ၏ အိမ်၌ ဦးဘိုးဆင်၊ နတ်မောက်မှ ရှေ့နေဦးဖာ (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဖခင်)၊ ကျောင်းဆရာ ဆရာဘူတို့ ပြောကြသော စကားကို နားထောင် ရသည်မှာ အပျင်းမပြေသည်။ ဦးဘိုးဆင်နှင့် ဦးဖာက သိုက်တဘောင် တိတ် နိမိတ်တို့ကို အကြောင်းထား၍ မကြာမီ အင်္ဂလိပ် ပြေးရမည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဆရာဘူက အလကား၊ ယုတ္တိမရှိဟု ဆို၍ ငြင်းကြသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့ သုံးယောက်လုံးပင် အင်္ဂလိပ်ကို မနှစ်သက်။ ထိုသို့ မနှစ်သက်ချင်းကား သဘောတူညီကြပြီး အယူသဘောချင်းကား ကျောချင်းကပ် ဖြစ်သည်။ သို့ကလိုပင် အင်္ဂလိပ်ကို မနှစ်သက်သော လူချင်းမှာ အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေသည်။

တိုင်းရင်းသားချင်းပေါ်မှာ ဖိစီးမောက်မော်၍ ဂုဏ်မြင့်နေသော (ဝါ) ဂုဏ်ယူသိမ်လုပ်နေသော အစိုးရ အမှုထမ်းများနှင့် ၎င်းတို့၏ အကိုင်းအခက် များသည်ကား အင်္ဂလိပ်ကို ချစ်ခင်နှစ်သက်၍ ကမ္ဘာတည်နေသမျှ ကာလ

ပတ်လုံး အင်္ဂလိပ်လူမျိုးသည် သခင်လူမျိုး ဖြစ်နေရမည်ဟု အယူရှိကြသည်။ အင်္ဂလိပ် ကျွန်ဘဝကို ကျေနပ်ကြသည်။

ထိုသို့သော သဘောများကြောင့် နိမ့်ကျနေသော ကိုလိုနီရှိ လူများသည် နယ်ချဲ့များကို မိမိတို့၏ပြည်မှ မောင်းထုတ်ရန် တတ်နိုင်ဖို့ မမြင်။ ဥရောပသားများ အချင်းချင်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာနချင်း ပြိုင်လာခြင်းသည် သာလျှင် လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီများ ကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်ကင်းနိုင်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆသည်။

လူတစ်စုသည် ဂျပန်ကို မြင်လာကြသည်။ သို့သော် ဂျပန်၏ မျိုးချစ်ဝါဒနှင့် ဧကရာဇ်ဝါဒ ပြင်းထန်ပုံကို သဘောမပေါက်ဘဲ ရှိနေသည်။ ကမ္ဘာ၏ ပြောင်းလဲမှုသည် အရှေ့မှ အနောက်သို့ သွားနေသည်ဟု မစဉ်းစားမိချေဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိဘရပ်ထံ၌ တော်တော်ကြာကြာ ပျော်ပါးစွာ နေမည်ဟု အားခဲခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် မင်းတုန်းသို့ ရောက်၍ ငါးရက်ရှိသော အခါ အရေးကြီးသည်ဟု ကြေးနန်းရိုက်ခေါ်သဖြင့် ပြန်ရလေတော့သည်။ ထိုအရေးကား ရယ်စရာ ဖြစ်သည်။ သတ္တမတန်းမှာ အောင်ချက်ရာခိုင်နှုန်း မည်မျှပေးသင့်သည်ဟု တိုင်ပင်သော ပညာဝန်ထံမှ ကြေးနန်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် စာမေးပွဲစနစ်ကို မကြိုက်သောသူဖြစ်၍ ရှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း အအောင်ပေးသင့်ပါသည်ဟု ပြန်ကြားလိုက်၍ ပညာဝန် မစ္စတာပေါတာသည် ၎င်း၏တိုင်းမှ ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သတ္တမတန်းကို အအောင်ပေးလိုက်လေသည်။

အခန်း [၃၅]

ကလောင်သမား အဖြစ်သို့

ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းမြီးခြုံပြီး စာရေးနေသော ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်၍ ကျောင်းဆရာဘဝနှင့် ခွဲခွဲနေနိုင်သည်။ ထိုသို့သော အချိန်တွင် ယောက္ခမကြီးနှင့် ယောက်ဖကလေး ငါးတန်းမှာ သင်နေသူသည် ကွယ်လွန် သွား၍ ကျွန်ုပ် စိတ်မကောင်းရပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းမြီးခြုံ၍ စာရေးသော်လည်း သိသူတို့ရှိ၍ ကျွန်ုပ်၏ ထံမှ စာမူများနှင့် ဆောင်းပါးများကို တောင်းကြသူတို့လည်း အလျှိုအလျှိုနှင့် ပေါ်လာကြလေသည်။ ထိုအချိန်အတန်း၌ မန္တလေးမှ စီပီခင်မောင် အုပ်ချုပ်၍ ခုနစ်ရက်တစ်ကြိမ် ထုတ်သော “ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး သတင်းစာ” ပေါ်လာရာ ထိုသတင်းစာတွင် ကျွန်ုပ် အမြဲပင် ဝင်ရောက်ရေးနေပေသည်။

ထိုသို့သော သဘောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ လက်ကိုင်သတင်းစာ နှစ်စောင် ရှိနေ၍ အတော်ပင် ရေးအားရှိနေတော့ပြီ။ ကမ္ဘာစစ် ဖြစ်နေသည်မှာလည်း ပန်းလာကြပြီ ဖြစ်၍ စစ်ပြေငြိမ်းလိုကြပြီ။ ထိုအချိန်အတန်း၌ ရုရှသည် မဟာမိတ် ဘက်တော်သား ဖြစ်လာ၍ ဂျာမနီမှာ အတော်ပင် ကျပ်တည်း သွားပြီဟု ထင်စရာ ဖြစ်၏။ သို့လင့်ကစား ဂျာမနီသည် ပါရီကို သိမ်းပိုက်ရန် အတင်း ချီလာလေပြီ။

ထိုသို့ ရှိနေရာတွင် ဂျာမနီနှင့် တူရကီပေါင်းသော စစ်ကြောင်းသည် အရှေ့ဘက် အိန္ဒိယသို့ တစ်ဟုန်တည်း ထိုးလာရာ မြန်မာ ခြေလျင်တပ် အဝင်အပါ တပ်မကြီးသည် ဥဖရေးတစ်မြစ် အရှေ့ဘက်က ကြံ့ကြံ့ခံနေပေသည်။ သို့လင့်ကစား အင်္ဂလိပ်တို့ အားကိုးသော ဂေါ်ရာစစ်သား၊ ကုလား

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

စစ်သားတို့သည် ဂျာမနီစစ်သားကို ဆိုင်ပြိုင်ရန် မဝံ့သကဲ့သို့ ရှိနေပေသည်။ ဂေါ်ရာစစ်သားများ၊ ကုလားစစ်သား အမျိုးမျိုးများတို့သည် ညအချိန်၌ ကင်းစောင့်သောအခါ တပ်လုံးပြုတ်ချည်း ဖြစ်အောင် အာရပ်တို့က နှောင့်ယှက်၍ အင်္ဂလိပ်တပ်မကြီးသည် ထိုနေရာမှ ဆုတ်ခွာရတော့မလို ဖြစ်နေပေသည်။

ထိုသို့ ဖြစ်ရာတွင် ရွှေဘိုသား၊ စစ်ကိုင်းသား၊ ကျောက်ပန်းတောင်းသားတို့ ငါးယောက်ရှိသော မြန်မာ့ခြေလျင်တပ်မှ ကင်းသည် ကင်းဝပ်ရန် တာဝန်ကျလေသည်။ တစ်ဆင့်စကား ကြားသိရသည်မှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

အခြားလူမျိုးတို့ ကင်းဝပ်သော် ထုံးစံအတိုင်း အစောင့်တစ်ယောက်သည် သေနတ်ထမ်းကာ ကင်းနားတွင် လမ်းလျှောက်နေရသတဲ့။ ထိုမြန်မာ ငါးယောက်ကား ထိုသို့ မလုပ်။ ကတုတ်ထဲတွင် ကုလားအုပ်သားနှင့် လက်ဖက်ရည်အဖန် သောက်နေကြသတဲ့။ ကျောက်ပန်းတောင်းသား တစ်ယောက်က နဲ့မှုတ်နေသတဲ့။

ညကိုးနာရီခန့်ရှိသော် ၎င်းတို့အနားတွင် လူတစ်ယောက်ကို မြင်၍ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လိုက်သတဲ့။ ထို့နောက် ငါးယောက်လောက် လက်နက်စွဲကိုင်ကာလာရာ ငါးယောက်လုံးကို ပစ်သတ်လိုက်သတဲ့။ ထိုသို့နှင့် ခဏကြာသော် ရန်သူတစ်စုသည် အတင်းချီတက်လာသောကြောင့် စက်သေနတ်ဖြင့် ကတုတ်ထဲကနေ၍ မလာနိုင်ရန် ဆီးပစ်ရသတဲ့။ သို့နှင့်ပင် အာရပ်များသည် များသည်ထက် များလာကာ အတင်းချီတက်လာသဖြင့် မြန်မာ ကင်းသမားများက စက်သေနတ်၊ လက်ပစ်ဗုံး၊ ရိုက်ဖယ်တို့နှင့် ပတ်လည် လူအုပ်မြင်ရာ ပစ်လွှတ်သဖြင့် သေနတ်သံများသည် ဆူနေလေတော့သည်တဲ့။

ယင်းကဲ့သို့ဖြင့် သုံးနာရီလောက်ရှိမှ ၎င်းတို့၏ ညတိုက်ခန်းကလေးမှာ ရပ်စဲသွားရလေတော့သည်တဲ့။ နံနက်လင်းတွင် အင်္ဂလိပ်တပ်မက လာရောက် ကူရှာ၊ သေသူ အာရပ်အလောင်း များစွာကို ရသတဲ့။ မြန်မာ ကင်းတပ်သားတို့မှာလည်း နားမကြားတော့၍ ဆေးရုံသို့ ပို့ထားရသတဲ့။

ထိုအခါမှစ၍ ထိုတပ်စခန်းမှာ ဘေးကင်းလေရာ မြန်မာ ဆပွားမိုင်းနားတပ်က ၎က်ပျောဖောင်ဖွဲ့၍ ဥဖရေးတစ်မြစ်ကို ဖောင်လုပ်ပြီး ကူးကြရာတွင် မြန်မာခြေလျင်တပ်က ရှေ့တပ်ချီကာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးတိုက်ကြရသတဲ့။

ထိုအခါ ဘဂ္ဂဒက်မြို့တော်ကို အင်္ဂလိပ်တို့ ရ၍ ထိုမြို့ကို မြန်မာ

ခြေလျင်တပ်က ဦးတည်ကာ သိမ်းယူသည့် အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်ဖြင့် စေတီ တစ်ဆူ တည်ခဲ့သတဲ့။

ထိုသို့ မြန်မာ့ ခြေလျင်တပ်က ဘဂ္ဂဒက်မြို့ကို အောင်၍ စေတီ တည်ကြောင်းကို သတင်းစာမှာ ပါသောအခါ ပညာဝန်မင်း ဦးဘိုးစောက စစ်ကိုင်းကနေ၍ ကျွန်ုပ်ထံ စာရေးရာ “နှင့်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း တို့မြန်မာများ မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်တွင် သတ္တိတကယ် ပြောင်တယ်” ဟု ရေး ပေးလေသည်။

ဂျာမနီကား တရကြမ်း ချီတက်၍ ပါရီကို သိမ်းတော့မည်။ ထိုအခါ အမေရိကန်က ဝင်ပြီးလျှင် ကူညီကာ ထောက်လိုက်သောကြောင့် ဂျာမနီ စစ်ရပ်တန့်ရကာ တစ်နာရီအတွင်း အရေးနိမ့်ရတော့ပြီ။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော် ဂျာမနီသည် စစ်ရှုံးပြီဟု သတင်းထွက်လာ လေရကား အင်္ဂလိပ်ကို မလိုမုန်းထားသောကြောင့် ဂျာမနီက စစ်နိုင်စေလို သော သူတို့သည် ရင်ကွပ်ကဲလက် ဖြစ်ကြရလေတော့ပြီ။ ထို့နောက် မကြာမီ စစ်ပြေငြိမ်းစာချုပ် ထွက်လာရာ အချို့ခေါင်းပိုင်းက လူများပင် နှစ်ဖက်စလုံး စစ်ရှုံးကြောင်းကို မရိပ်မိကြချေ။

မကြာမီလည်း မစ္စတာ မွန်တေဂူသည် ကာလကတ္တားသို့လာ၍ မည် သည့် အုပ်ချုပ်ခြင်းစနစ်မျိုးကို လိုလား၍ မည်သည့် အုပ်ချုပ်ခြင်းနှင့် တန် ကြောင်းကို စုံစမ်းရလေသည်။ ထိုအခါ မြန်မာပြည်ကလည်း ကိုယ်စား လှယ် လွှတ်ရသောကြောင့် ဟိုအခါက ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး သတင်းစာ၌ တင်ကြီး ပြင်ဆင်ထားပြီးသော် မြန်မာတို့ လိုအပ်သော အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကို ဆွဲထားသင့်ကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ် ရေးသည်ကို လှောင်ပြောင်ကြသော ထိတ်ထိတ်ကြံ လှတစ်စုသည် ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း ကူးသန်းရောင်း ဝယ်ရေး သတင်းစာမှနေ၍ ထပ်ပြီးလျှင် ဆော်လိုက်ပြန်လေသည်။ ကျွန်ုပ် ၏ အယူအဆ မှန်ကန်ကြောင်း ထပ်လောင်း ရေးသားရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် “သားသမီးများ ကြီးပွားရေးလက်စွဲကျမ်း” ကို လောက ဓာတ် (သိပ္ပံ) နည်းကျကျ ရေးပါသည်။ ထိုကျမ်းကို ရန်ကုန်မြို့ မြန်မာ စာပေ ပရိယတ္တိ ဦးဘိုးဟန် ကုမ္ပဏီက ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိပါသည်။

သဘာဝသည် သူလိုသော ခရီးသို့ ရောက်အောင် ပို့ဆောင်သည်။ ထိုသို့ နိုင်ငံရေး၌ စတော့မည့် သဘောသို့ ရောက်လာသောအခါ ဘုရင်ခံ ဆာဟာကုတ်ဘတ္တလာသည် တိုင်းခန်း လှည့်လည်ရာ ရေနံချောင်းက နေ၍

လေးနာရီတိတိမှာ ကျောင်းကြည့်မည်ဟု ကြေးနန်း ပေးပို့လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ပညာအုပ်က ကျောင်းမှာ အထူး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင်ထားစေလိုသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပြင်ဆင်မထား၊ သမားရိုးကျအတိုင်းပင် ထားရှိ၏။ ထိုသို့ ပြုမူခြင်းကို ပညာအုပ်က မကျေနပ်ပေ။ ထိုနည်းတူ မင်းကြီးနှင့် အရေးပိုင်ကလည်း မကျေနပ်ကြချေ။

ဘုရင်ခံသည် သင်္ဘောဖြင့်လာ၍ မြသလွန် စေတီတော် အနီးသို့ ရောက်သော် ကျောက်ချနေသည်။ ကျောင်းမှာ လေးနာရီ ထိုးသွား၍ ကျွန်ုပ်က ကျောင်းသားများကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီ။ ဘုရင်ခံလည်း လာပြီ။ သင်္ဘောဆိုက်သော် ကျောင်းကြည့်မည်ဟု ကျောင်းသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လာတော့ပြီ။ ကျောင်းက ကျောင်းဆင်းနေပြီ ဖြစ်၍ မင်းကြီး၊ အရေးပိုင်၊ ပညာအုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်ကို အထူးစိတ်ပေါက်နေကြပြီ။ ဘယ်လို ဘိုးသင်းလဲ။

ဘုရင်ခံသည် ကျောင်းသို့ရောက်သော် ကျွန်ုပ်တို့ တင်းနစ်ကစားရာသို့ လာသည်။ မင်းကြီးက ကျွန်ုပ်ကို ပြသည်။ ဘုရင်ခံက သူ သိသည်ဟု ဆိုသည်။ ‘ဒါတွေ ဘယ်သူတွေလဲ’ မေး၍ ကျောင်းသားများဟု ပြောသဖြင့် ‘ကျောင်းသားများနှင့် ဘာကြောင့် အတူတူ ကစားသလဲ’ ဟု ဘုရင်ခံသည် မနှစ်မြို့သော မူနှင့်မေးရာ ‘အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းအောင် အတူကစားရပါ တယ်’ ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောပြသည်။ ဘုရင်ခံသည် ပြုံး၍ ‘အောရိုက်’ ဟု ဆိုပြီးလျှင် မိန်းကလေးများ ဘတ်စကက်ဘော ကစားရာသို့ သွားလေပြီ။

‘ဒါတွေ ကျောင်းသားလား’ မေး၍ ဟုတ်ကြောင်းနှင့် ဆရာက ခိုင်လုပ်ကြောင်းကို ပြောရာ ‘ဆရာမ ရှားတယ်’ ဆိုပြီးလျှင် ကျောင်းသားမကလေးများနှင့်အတူ ၎င်း၏ကိုယ်တိုင် ဘတ်စကက်ဘော ကစား၍ တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေသည်။ လူများက ပိုက်တန်း ပြင်ဘက်က အများကြီး ဝိုင်း၍ ကြည့်ကြသည်။

ဘုရင်ခံသည် ဧည့်သည်မှတ်ချက်ကို တောင်း၍ သူ့လက်ကိုင်တုတ်တစ်မျိုးကို စိုက်ပြီးလျှင် ၎င်းပေါ်၌ ထိုင်ကာ အလွန်အလွန် ကောင်းသော မှတ်ချက်ကို ရေးသားလေသည်။ “ရာထူးတိုးရန် ရှိသောအခါ ဆရာကြီး မောင်းဘိုးသင်းကို ရှေးဦးစွာ စဉ်းစားရမည်” ဟု ထည့်သွားလေသည်။ ဤသို့ နာမည်ကောင်း ရရှိသောအခါ မင်းကြီးကလည်း သူ့ကျောင်း၊ အရေးပိုင်ကလည်း သူ့ကျောင်း၊ ပညာအုပ်က သူ့စီမံတာဟု နာမည်ကောင်း ယူကြလေသည်။ ခက်ပါဘိ ကရီ။

မင်းကြီးသည်ကား ကျွန်ုပ်ကို မြို့အုပ် လုပ်ရန် အခါပေါင်းများစွာ တိုက်တွန်းသည်။ အိမ်သို့ လာ၍ပင် တိုက်တွန်းသည်။ ကျွန်ုပ် လက်မခံ။ ထိုခေတ်က ခေတ်အလျောက် ဘုရားမထူး၊ ရှိမခိုး၊ ကညဝတ်တ မလုပ်။ စားခြင်း၊ လက်ဆောင်ပေးခြင်း မရှိ။ အောက်တန်းစား ဆင်းရဲသားများနှင့် ရွှေဖော်စွာ ပေါင်းလေ့ရှိသော မာနခဲ ဘိုးသင်းကို ခေတ္တ ပညာဝန်သည် အမှုထမ်း နုသေးသည်ဟု ဒုတိယ ပညာအုပ်များ ခန့်ထားရန် မရွေးလို။ သို့သော် ပညာမင်းကြီးနှင့် ဘုရင်ခံ၏ မှတ်ချက်ကြောင့် ဒုတိယ ပညာအုပ် များ ခန့်ထားရန်တွင် ထိပ်ဆုံးက ထည့်သွင်းရပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်ကား ဤသည်တို့ကို တစ်စုံတစ်ရာမျှ ဂရုမစိုက်။ သတင်းစာတွင် ဆောင်းပါးရေး၍ ကောင်းတုန်းပင် ရှိသဖြင့် အလွန် နှစ် မြိုက်ကာ ဖျော်လျက်ရှိပေသည်။ တိုင်းပြည် နိုင်ငံရေးကား အရွက်မရှိသော သစ်ပင်ကို လှုပ်ရတ်သကဲ့သို့ ရှိနေပေသေးသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ငါ ပညာ တတ်သည်၊ စာရေးတတ်သည်ဟု မာနရှိသည်။ စင်စစ်ကား ကျွန်ုပ်သည် လောက၌ အကန်းမျှသာ ဖြစ်၍ ချုံကိုတိုးတုန်း၊ တုံးတိုက်တိုက် တိုင်တိုက် တိုက်၊ ချောက်ထဲ ဆင်းလိုက်နှင့် ရှိတုန်းကို မသိသေးပေ။

မည်သူသည် ရာထူးရာခံ ပြုလုပ်လို၍ မည်ကဲ့သို့ စား ကျင့်ကြံ ခြင်းမျှလောက်ကိုသာ သိခြင်းဖြင့် စာရေးဆရာ အဖြစ်နှင့် တိုင်းပြည်တွင် မင်စက်ချခြင်းသည် တိုင်းပြည်ကို မင်ရေတစ်အိုးလုံးဖြင့် လောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် မသိသေးချေ။

မင်းကြီးက ကျွန်ုပ်အား မြို့အုပ် လုပ်ရန် တိုက်တွန်းခြင်း၌ ကျွန်ုပ် ငြင်းပယ်ခြင်းကို ရာထူးမက်များနှင့် မြို့အုပ် ဆိုသော ဂုဏ်ကို နှစ်သက်သူ များသည် အပြစ်ဆိုကြသည်။ လူပေါတစ်ယောက်ဟု ထင်ကြသည်။ ကျွန်ုပ် ၏ အဖေကား အလွန်ဝမ်းသာသည်။

ကျွန်ုပ်ကား အပြစ်ရှိသူသည် အပြစ်ဒဏ်ကို ခံထိုက်သည်၊ ခံရမည် ဟု သိသည်။ နားလည်သည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့သောသူကိုမျှ ဒဏ်မတပ် လို၊ ထောင်လည်း မချလို၊ ခွေးကိုရိုက်၍ မဆုံးမလို၊ ထန်းလျက်ကျွေး၍ လိမ္မာစေလိုသည်။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဖြစ်ပါသကော။

ကျွန်ုပ်၏ အယူအဆကား ဆန်းကြယ်သည်ဟု ထင်စရာလော၊ စက် ဆုပ်ဖွယ်လော။ တောထဲတွင် လှပသော ရွှေသမင်သာ ရှိထိုက်သည် မဟုတ်။ ကျား၊ ကျားသစ်များသည်လည်း ရှိထိုက်သည်ဟု လည်းကောင်း၊ လူနေ

ရပ်ကွက်၌ ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေဟု ဥပုသ်စောင့်ကာ မေတ္တာပို့နေသော သူတော်ကောင်းချည်း မဟုတ်ဘဲ သူခိုး၊ ဓားပြ၊ လူညစ်ပတ်၊ လူလိမ်၊ လူကောက်တို့လည်း ရှိထိုက်သည်ဟု လည်းကောင်း၊ ငွေချမ်းသာသူ၊ ဂုဏ်ကြီးသူတို့သာမဟုတ်၊ သူတောင်းစားများ၊ လူမွဲ လူဆင်းရဲများ ရှိထိုက်သည်ဟု လည်းကောင်း ယူဆသည်။ ကံ ... ကံ၏ အကြောင်းတရား အရလည်း လူတွေသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တူညီရန် ခဲယဉ်းပါဘိတောင်း။

ကျွန်ုပ်သည် နော်မန် ကျောင်းသားဘဝ၌ အကျင့်ဆိုး ရှိသူဟု ဆိုထိုက်သည်ကို ဝန်ခံပါသည်။ သို့သော် မိန်းမတို့၌ ယောကျ်ားတို့ အနှစ်သက်ဆုံးသည် သေသေချာချာ ကြည့်ရှု စုံစမ်းသည်ရှိသော် အစုတ်ပဲ့ဆုံးနှင့် အလွန် နံ့စော်ပြီးသော် ရွံစရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်ကြောင်း၊ ယောကျ်ားတို့၌ မိန်းမတို့ အနှစ်သက်ဆုံး၊ အချစ်ဆုံးသည်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ရွံစရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုရွံစရာ အကောင်းဆုံးကို နှစ်သက်ကြ၍ လောကကြီး စည်ပင်သာယာ ကြီးပွားနေကြောင်း တို့ကိုလည်း ကျွန်ုပ်သည် သဘောကျသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းဆရာဘဝ၊ စာရေးဆရာ အဖြစ်နှင့် အရာရှိကြီး တစ်ယောက်ကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ မပေါင်းသင်းနိုင်သော်လည်း သူခိုး တစ်ယောက်၏ အိမ်၊ ဘိန်းစား တစ်ယောက်၏ အိမ်သို့ ခဏခဏ အလည်ရောက်၍ ပျော်ရွှင်စွာ ပုံတို့ပတ်စ ပြောနေရခြင်းကိုကား အလွန် နှစ်သက်သည်။ ဒုက္ခပါပဲ။

ထိုသို့သော သဘောနှင့် မိန်းမကို ရိုက်သောသူထက် မိန်းမ၏ လုံကွင်းအား လျှော်ပေးသူကို လောကသည် လိုလားအပ်ကြောင်းတို့ဖြင့် လျှောက်လွှာစာရေး ဦးဘိုးဆင့် အိမ်တွင် ပြောပြသောအခါ၊ နတ်မောက်မြို့ ရှေ့နေ ဦးဖာက ‘ကျွန်တော့် သားကိုများ ခင်ဗျားထံ အပ်မိရင် သုံးလို့ရတော့ မှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု ဆိုသည်။ ၎င်းတို့နှင့် ဝှက်ထိုးကာ စကားပြောနေကျ ဖြစ်သော ကျောင်းဆရာ ဆရာဘူက ပြုံးနေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာဘူနှင့် ဆရာဘူလှိုင်အား အထက်တန်း ဆရာ ဖြစ် (Higher Grade) ကို သင်ပေးသည်။

အခန်း [၃၆]

ပညာအုပ်ဘဝ

မကြာမီပင် ကျွန်ုပ်သည် ချစ်လှစွာသော ကျွန်ုပ်၏ အထက်တန်းကျောင်းကို ထားခဲ့၍ တောင်သာသို့ ဒုတိယ ပညာအုပ် အဖြစ်နှင့် ပြောင်းရပြီ။ ကျောင်း သားများသည် သင်္ဘောဆိပ်အထိ လိုက်ပို့၍ ကန်တော့ပြီးသော် ငိုကြွတော့ ပြီ။ ကျွန်ုပ် မျက်ရည်ကျမိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေမ ဖြစ်သော ကျီးကန်းမ နှင့် သူ၏လင်သည် မျက်ရည်ကျကာ ကျွန်ုပ်ကို နှုတ်ဆက်လေပြီ။

ရက်စက်သည်ဟု ဆိုသင့်သော စာပို့သင်္ဘောကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို ချစ်ခင် နှစ်သက်သူများနှင့် ကင်းကွာစေ၍ ယူဆောင်သွားလေတော့ပြီ။ ထို သင်္ဘောမှာပင် မင်းကြီးလည်း ပခုက္ကူသို့ သွားသဖြင့် ပါလာသောကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့ရာ ကျွန်ုပ် မြို့အုပ် မလုပ်၊ ပညာအုပ် လုပ်ခြင်းကြောင့် များစွာ အပြစ်တင်သည်။ မကွေးတွင် ကျွန်ုပ် ကျင့်ကြံနေထိုင်ပုံကို လုံးစေ့ပတ်စေ ရေးရသော် ၎င်းနှင့်ပင် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သွားမည်။ ထားပါတော့။ ကျွန်ုပ် ၏ စိတ်သဘောကား ခေတ်မမီ။ အရာနှင့် အကြောင်းကြောင်းဟု ဆိုသင့် သလား။ အများနှင့် မတူသူသည် လူ့ခွစာဟု ဆိုကြ၏။ ဆိုကြပါစေ၊ ဆိုပါ စေ။

သင်္ဘောပေါ်၌ နယ်ပိုင် ဝန်ထောက် အဖြစ်ဖြင့် ပြောင်းရသောသူ တစ်ယောက်သည် မင်းကြီးထံ သွား၍ ခူးထောက် ရှိခိုးကာ စကားပြောနေ သည်ကို တွေ့ရ၍ “ငါတို့ တိုင်းပြည်၌ ယခု အုပ်ချုပ်ရေးအသစ် စ တော့ မည်။ အုပ်ချုပ်ရေးအသစ် လာသော် ဒီအကောင်မျိုးကို ပယ်ရှားသင့်သည်” ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မြင်နေသည်။ ထို့နောက် ထို နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်နှင့် သတ္တု

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သမား လူလိမ်တစ်ယောက်တို့ နီးနီးရင်းရင်း စကားပြော လက်ဆုံကျနေ သည်ကို မြင်ရ၍ “ဒီအကောင်မျိုးကိုလည်း သုတ်သင်ပစ်သင့်သည်။ ထိုသို့မှ ငါတို့အတွက် အုပ်ချုပ်ရေးအသစ်သည် ချစ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်မယ်” ဟု ယူဆ သည်။ ထိုဝန်ထောက်ကား မြေတိုင်းစာရေးက ရှိခိုးကောင်း၍ ဖြစ်လာသူ၊ သတ္တုရှာသမားကား လောဘသမားများကို လှီးဖြတ် စားလာသူတည်း။ ၎င်းတို့ကို သင်္ဘောပေါ် ဒုတိယခန်း၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် နှုတ်မဆက်၊ စကား တစ်ခွန်းမျှ မပြော၊ ပြောထိုက်သည် ဟုလည်း မထင်ခဲ့ပါ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်သာနယ်၌ ဒုတိယ ပညာအုပ် အလုပ်ကို လက်ခံ ရရာ တောင်သာနယ်ကို “အေနယ်” “ဘီနယ်” ခွဲခြား၍ ကျွန်ုပ် “အေနယ်” ကို ရသည်။ ထိုသို့ လက်ခံပြီး၍ နှစ်ရက်လောက်၌ ကျောင်းဆရာကြီးများ အား ဆုငွေပေးရန် ကြံကြိုက်နေချေပြီ။ “ဘီ” နယ်က ပညာအုပ်ကား ကိုယ် တိုင် သွား၍ ရုံးမှာ ဆရာများအတွက် ဆုငွေကို ထုတ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကား ကျောင်းဆရာများကို သွားရောက်၍ ထုတ်စေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်း၌ပင် ကျောင်းဆရာကြီး နှစ်ယောက်ကို ကြပ်မတ်ကာ ဆုငွေများကို ဆရာကြီးများအား ထုတ်ပေးရန် လွှဲအပ်ထား၍ ကျွန်ုပ် မဂ္ဂဇင်း တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အိမ်ရှင်မ မလိုက် မပါလာ သေး၊ တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာများသည် ကျွန်ုပ် ၏ အိမ်မှာပင် တည်းခိုကာ ချက်ပြုတ် စားသောက်နေကြသည်။ တပျော် တပါးကြီးပေါ့။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုသို့ ဆုငွေပေးသည်ကို လုံးဝ ပြန်စောင်းမှ လှည့်မကြည့်ခဲ့ချေ။

မြို့ပေါ်က ကြီးကြပ်ပေးသော ဆရာကြီး နှစ်ဦးကား ကျွန်ုပ် ဘာသာ လဝါနေသည်ကို အတော်ပင် အံ့သြပုံရလေသည်။ ညနေကျသော် ထိုဆရာ ကြီး နှစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်၏ စားပွဲပေါ်သို့ ငွေထုပ်တစ်ထုပ် လာပို့သည်။ ‘ဒါ ဘာလဲ’ ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ‘ဆရာများက တစ်ဆယ်လျှင် တစ်ကျပ်ကျ ပူဇော်တာပါ’ ဟု ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လက်မခံ။ ‘ပြန်ပေးလိုက်ပါ’ ဟု ဆိုသည်။ ဆရာကြီး နှစ်ယောက်က ‘ထုံးစံပါ’ ဟု ဆို၍ ကျွန်ုပ်က ‘ဒီ ထုံးစံကို ကျွန်တော် ဖျက်လိုက်ပြီ။ ပြန်ယူသွားပါ’ ဟု ဆိုသည်။ ထိုသို့ ပြောသော်လည်း ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်သည် ငွေထုပ်ကို ပြန်မယူသဖြင့် ‘ခင်ဗျားတို့ ပြန်ယူသွားပြီး သူတို့ထံ ပြန်ပေးလိုက်၊ မပေးလျှင် ဂတ်တိုင် လိုက်မည်’ ဟု ဆိုခါမှ ထိုဆရာကြီး နှစ်ယောက်သည် ထိုငွေထုပ်ကို

ပြန်ယူသွားပြီးသော် ဆရာများထံ ပြန်ပေးလိုက်ကြရသည်။ ထိုသတင်းသည် အတော်ပင် ဂယက်ရိုက်သွားဟန်ဖြင့် ဘယ်လို လူစားလဲဟု ကျွန်ုပ်ကို အောက်မေ့ကြဟန် တူသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အင်း ... ဟု ခေတ်အခြေအနေအရ ပညာရေးဌာန တွင်းမှ ခြေလှမ်းသဘောကို မြင်သလို အစဖြစ်လာပြီးသော်၊ ထိုသဘောမျိုး မပျောက်သော် အုပ်ချုပ်ရေးသစ်သည် နိုင်ငံကို ဒဏ်ခတ်သလိုများ ဖြစ်နေ မလား ... ဟု တွေးတောမိလေသည်။

ထို့နောက် သုံးရက်ရှိသော် ဘုန်းကြီးပျံပွဲ ရှိသဖြင့် ညပွဲသို့ လာပါဟု မြို့အုပ်မင်းက မရ အရ ခေါ်နေတော့ပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထို ဘုန်းကြီးပျံပွဲ ကျောင်းဆရာများက ပွဲကြပ်ရခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ချေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဤကိစ္စသည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး တစ်ခုဟု အောက်မေ့ကာ တောမြို့ စရိုက်အလိုက် လူရာ ဝင်ရတော့ပြီ။

ကျောင်းဆရာများကား ပွဲကြပ်ရသည်။ ၎င်းတို့သည် အတော် ဩဇာ ကောင်း၍ ဘုန်းကြီးပျံပွဲသည် ငြိမ်သားကောင်းသဖြင့် အတော်ပင် ဝမ်းသာ လျက် ပညာအုပ် နှစ်ယောက်နှင့် မြို့အုပ်တစ်ယောက်သည် စကား တပြော ပြော တပြုံးပြုံးပေါ့။

ကျွန်ုပ်သည် ပွဲလမ်းသဘင်တို့ကို မရောက်သည်မှာ နှစ်အတော်ပင် ကြာခဲ့ပြီ။ ထိုဘုန်းကြီးပျံမှာ ရုပ်သေးနှင့် ဇာတ် ပြိုင်ကကြရာ ဇာတ်က အရှုံး ကြီး ရှုံးသွားသည်။ ရုပ်သေးမှာ မင်းသမီးက အတော်ကို ကောင်းပေသည်။ ထိုမင်းသမီး ပြုလုပ်သူမှာ မိန်းမ အမူအရာ အပြောအဆိုတို့၌ ဇာတ်မင်းသမီး ထက် များစွာ သာနေပေသည်။ မြိုင်ထ ထွက်လာပြီး စခန်းချရပ်၊ နှစ်ပါး သွားမှာ ခေတ်သဘော ဆောင်တော်ကူး သီချင်းကို ဆိုကာ က သဖြင့် သီချင်းနှင့် အပြောအဆိုကို ကြားရသော် ဟာ ... ဟု ကျွန်ုပ် အလွန်အံ့ဩ မိ၏။ နောက်မှ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်စိုးမကြီး ဒေါ်နှင်းယုံ၏ မောင် အငယ်ဆုံး ဖြစ်ကြောင်းကို သိရ၏။ အနုပညာ ဆိုသည်မှာ သူ့နေရာနှင့်သူ ခွင်ကျခဲ့လျှင် အသက်ဝင်မြဲပါ တကား။

အလုပ်မှာ ဇန်နဝါရီ လဝက်လောက်ကစ၍ အလုပ်ဝင်ရပေသည်။ အလုပ်ဝင်ပြီး မကြာမီမှာပင် တစ်လလျှင် ငါးကျပ်စား၊ တစ်ဆယ်စား၊ ဆယ့် ငါးကျပ်စား လခစားသမားများကို ရှစ်လတွက် လခထုတ်ပေးရ၏။ ထိုသို့ လခထုတ်ပေးပြီးနောက် တစ်ဖက်နယ် ပညာအုပ်မင်း လက်အောက်မှ ဆရာ

များမှာ လေးလတွက်၊ သုံးလတွက်၊ ငါးလတွက်သာ ရကြောင်းကို သတင်း ရ၏။ ကျွန်ုပ်ကား 'ဒါပဲ' ဟု သဘောထားကာ ပညာရေးလောက၏ ခြေကို မြင်လာလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် စာစစ်ခြင်းလုပ်ငန်းကို လိုက်၍လုပ်ပြီး (က) ကျောင်း၊ (ခ) ကျောင်း သဘောကို တွေ့ရသည်။ (ခ) ကျောင်း၌ ပထမနှစ်၊ ဒုတိယ နှစ်၊ တတိယနှစ်၊ စတုတ္ထနှစ် သဘောမျှသာဖြစ်၍ “နမောတဿ” ရသော ကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဆူငွေပေးနိုင်ခွင့် ရှိနေ၏။ အင်း ... ဟု ကျွန်ုပ် နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ် ရှိသူပီပီ သဘောကို မြင်မြော်မိလေပြီ။

ထို (ခ) ကျောင်းများသည် များသောအားဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ ကျောင်းများ ဖြစ်သဖြင့် ထိုကျောင်းများအတွက် ကျောင်းသားဦးရေ စာတတ် များသည် အလွန်များလာလေသည်။

ထိုနှစ် နှစ်ချုပ် ချုပ်ပြီး၍ မေလတွင် ကျွန်ုပ်တို့ မိတ္ထီလာက ပြန်လာ ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ရှင်မလည်း မကွေးက နောက်ဆုံးမွေးသော သမီးကလေးနှင့်တကွ ရောက်လာပြီ။ ထိုသမီးကို ကျွန်ုပ် “သီရိ” ဟု နာမည် ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ငါ ပညာတတ်သည်၊ ငါ စာရေးဆရာဟု အတော်မာန တက်ခဲ့သည်။ နယ်သို့ဆင်း၍ တစ်ပတ် ပတ်မိသောအခါ တောရွာသားများ နှင့် တွေ့ရပြီးလျှင် တောနှင့် ဆက်ဆံရသောအခါကျမှ ငါ့မှာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး ပညာနှင့် ကိုယ့်အလိုသို့ရအောင် ဆွဲဆောင်ခြင်းမှာ ပိန်းပိတ် နေသဖြင့် လူ့လောက အစစ်ထဲသို့ မရောက်သေး။ တိုင်းပြည်၊ လူမျိုးအတွက် အတတ်ပညာ မရှိကြောင်းကို သိရလေပြီ။ ထိုအတတ်ပညာကို ဘယ်မှာ ရှာရမည်ဟု ကြံတွေးတောမိရာ “လောကတည်း” ဟူသော တက္ကသိုလ်ကျောင်း တိုက်ကြီးကို မြင်တွေ့ရတော့ပြီ။

ထိုအတွေးအမြင်ကို မြင်မိသောအခါ ... ငါ စာရေးကောင်း၊ စာရေး ဆရာဟု မာနတက်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် ငါ ရေးသော စာများကား အလကားပါပဲလား၊ ဘာမျှ တန်ဖိုးမရှိပါကလား ... ဟု ကျွန်ုပ်ရေးခဲ့သော စာများကို စုဆောင်းကာ ပုံပြီးသော် မီးတိုက်ပစ်လိုက်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်ုပ်ရေးခဲ့သော စာများသည် လူများစုများနှင့် သဘာဝမကိုက်ဘဲ လုံးလုံးမဟပ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ မိမိအား စာရေးဆရာ ထင်မည်ကိုပင် ရှက်မိတော့၏။

စာအုပ်တစ်အုပ်သည် လူ့ကို အကျိုးမပြုနိုင်ဘဲ၊ လူများစုနှင့် စပ်ဟပ်၍ မရဘဲ အထက်တန်း အလယ်တန်း စီမံသမားတို့ ယစ်မှူးရန်နှင့် အပျင်းပြေ ရန် စာအုပ်များသာ ဖြစ်ခဲ့သော် ဆွမ်းတော်ကြီးတင် ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ကြီး နှင့် တူနေမည်လောဟု စဉ်းစားမိ၏။

အိန္ဒိယပြည်၌ ထိုခေတ်တွင် အင်္ဂလိပ်က ချပေးသော ဒိုင်အာစီကို မလိုဘဲ ဟုမ္မရူးကိုရရန် တိုက်နေ၏။ ထိုအခါ ဂန္တီသည် (ဝါ) မဟတ္တမဂန္တီ ကြီးသည် ဘိလပ်က လာသော ချည်၊ ချည်ထည်များကို မသုံးဘဲ တိုင်းရင်း ရက် ချည်ထည်များကိုသာ ဝတ်ရန် တိုက်ပွဲဝင်နေသောကြောင့် အင်္ဂလိပ် နိုင်ငံမှာ အတော်ပင် ချောက်ချားသွားလေ၏။ မန်ချက်စတာနှင့် လစ်ဗာပူရှိ ချည်စက်များကိုပင် ထိလာလေတော့ပြီ။

ထိုအခါ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး သတင်းစာ၌ “အင်္ဂလန်က အိန္ဒိယမှ ဂန္တီကို ဘာမှုမလဲ၊ မြန်မာပြည်မှာ ဦးခန္တီ ရှိနေပြီ” ဟု ကျွန်ုပ် ဆောင်းပါး ရေးလိုက်သဖြင့် မန္တလေးက မျက်နှာဖုံးတို့သည် မပြုံးသာ ပြုံးသာ ဖြစ်နေ ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ဤသို့ဖြစ်၏။ ဂန္တီ၏ ဩဝါဒကြောင့် အိန္ဒိယလူထု သည် မိမိတို့၏ တိုင်းရင်းဖြစ် အထည်ကိုသာ သုံးခြင်း များလာသော် လစ်ဗာပူ၊ မန်ချက်စတာ မြို့တို့၌ရှိသော အထည်စက်ရုံမှ အလုပ်သမားများ ကို ထိလာတော့မည် ဖြစ်၏။ မြန်မာပြည်၌ ဦးခန္တီက မည်သည့်နေရာမှာ မဆို သာသနာရေးနှင့် ပတ်သက်သော အဆောက်အဦတို့ကို လုပ်ပါက အခွင့်ပြုရမည်ဟု မန္တလေး ပညာရှိကြီးများ၏ ကူပံ့ချက်အရ မြန်မာပြည် အစိုးရက မှတ်ချက်ပြုထား၏။ ထို့ကြောင့် ဦးခန္တီက “ကာဝီကုမ္မဏီ” ကို ပွဲစားပြုပြီးသော် ဘိလပ်က သံထည်၊ သံနှင့် ပတ်သက်သော ပစ္စည်း စက် ကိရိယာတို့ကို သုံးခြင်းကြောင့် အလွန်တွင်ကျယ်၍ ချည်စက်ထဲမှ အလုပ် သမားတို့ကို သံအလုပ်ရုံ၌ အစားထိုး သုံးနိုင်လာခြင်းကြောင့် ပင်တည်း။ ကာဝီကုမ္မဏီ၏ သေးငယ်သော အခန်းကလေး တစ်ခန်းသည်လည်း အလွန် ကြီးကျယ်သော တိုက်ကြီး ဖြစ်လာလေသည်။ ဦးခန္တီ၏ ကျေးဇူးကား အင်္ဂလိပ်တို့အဖို့ အလွန်ကြီးမားပါပေစွ။

ကျွန်ုပ်ကား ပြောင်ပြောင်ကြီး ရေး၍ နာနာနှက်လေသည်။ နာနာ ရေးသား၏။

ထို့ကြောင့် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်သောအခါ မျက်မွေးတဆုံး ပေါ်ပင်

ဇာပြည်စာအုပ်တိုက်

ကို တိုင်းဖြတ်ကာ မကြည့်ဘဲ အကြောင်းအကျိုးကို ဗဟုသုတရှာ၍ သုံးသပ်
ဝေဖန်ပြီးသော် နောင်မည်ကဲ့သို့ တွေ့ရတတ်သည်၊ တွေ့ရမည်ဟု တွေးဆ
မြော်မြင်၍ တိုင်းပြည်အတွက် ဆောင်ရွက်ကြရမည်။ သို့မဟုတ်ပါက
ထိခိုက်လာ၍ ရှက်ဖွယ်ရာ အမှုတွေ့ရတတ်ချေသည်။

ထိုအတွင်း အုပ်ချုပ်ရေးသစ်အတွက် ဘိလပ်သို့ ကိုယ်စားလှယ်များ
ကို လွှတ်ရလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ပါသွားသော
သူများသည် အင်္ဂလိပ်စာတတ်များ ဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ် ပညာသင်ကြားရေး
သဘောအရ မျက်စိပွင့်နေသူများ ဖြစ်ကြသည်အတိုင်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့၏
လက်အောက်မှ လုံးဝ ရုန်းထွက်ကာ မည်သို့သော အုပ်ချုပ်ရေးမျိုးကို ဖြစ်
သင့်သည်ဟု ကြိုတင် ကြံစည်ထားသူများ မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် အကြောင်း
မညီမညွတ်ဘဲနှင့် ပြန်လာခဲ့ကြရလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ကလောင်သည်ကား အလွန်ထက်နေလေပြီ။ ထိုခေတ်
သည် နိုင်ငံရေးသဘော ရှုပ်ထွေးသောခေတ် ဖြစ်သည်။ ထိုနိုင်ငံရေးဆိုသော
စကားသည်လည်း လွဲမှားသော စကား ဖြစ်ချေသည်။ စင်စစ် နိုင်ငံရေး
မဟုတ်၊ အုပ်စိုးရေးသာ ဖြစ်ချေသည်။ သို့သော် နိုင်ငံရေးဟုပင် သုံးကြစို့။

ထိုခေတ်သည် နိုင်ငံရေး ရှုပ်ထွေးမှုဖြင့် တိုင်းပြည်မှာ ကွဲပြားလာစ
ဖြစ်နေပေသည်။ မည်ကဲ့သို့ ကွဲပြားသနည်း။ တိုင်းပြည်အကျိုးကို ဆောင်
ရွက်သော လူတစ်စုနှင့် ဘုရင်ခံ (ဝါ) အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ဘက်တော်သား
လူများစု တစ်စုတို့ ကွဲပြားနေပေသည်။ ထိုလူစုတွင် ငွေအင်အား တောင့်
တင်းသူများ ပါလေသည်။ ထိုလူများကို ကျွန်ုပ် နာမည်နှင့်တကွ သိ၏။
၎င်းတို့၏အမည်ကို ယခု ထုတ်ဖော်လိုက်သော် ကျွန်ုပ်မှာ အကြီးအကျယ်
ရန်သူပေါ်လာရန် ရှိနိုင်သေး၏။ သို့သော် ၎င်းကို ကျွန်ုပ်သည် မကြောက်။
ကျွန်ုပ် လူမပီသမည် အတွက်သာ စိုးရိမ်သည်။

ဘုရင်ခံသည် ၎င်း၏ ဘက်တော်သားများကို ဘွဲ့တံဆိပ်အမျိုးမျိုး
ပေး၍ မြှောက်စားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဘွဲ့တံဆိပ် ရသူများကို ကျွန်ုပ် အမြဲ
လောက်ပင် ရွံ့မုန်းခဲ့သည့်ပြင် ယခုခေတ်ကား အတော်ပင် ပြောင်လင်းသော
ခေတ် ဖြစ်သည်။ အပိုင်းဂဏန်း အပေါင်းအနုတ် အမြောက်အစား မတတ်သူ
ပင် “အမ်အေ” ဘွဲ့ကို ရရှိနိုင်သည်ဟု သတင်းစာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ကလောင်
သည် အတော်ပင် ဖွင့်ဟပြီး နှံ့ခဲ့သည်။

ထိုဘုရင်ခံ ဘက်တော်သားများသည် ဘိလပ်သို့သွားသော ကိုယ်

စားလှယ်များကို တန်ဖိုးလုံးဝမရှိအောင် ရှုတ်ချ၍ တိုင်းပြည်က အထင်အမြင် သေးရန် ရေးသားကြလေသည်။

ထိုအတွင်း ဘီလပ်သို့ တစ်ဖန် ကိုယ်စားလှယ် ထပ်မံလွှတ်ပြန်ရရာ ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်းမှ ကျွန်ုပ်နှင့် ပြဇာတ်တီထွင်ဘက် ဆရာကြီး ဦးထွန်းရှိန် သည် ပါသွားလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ပညာရေးဌာနကလည်း ဘီ (B) ကျောင်း (၀၁) (ခ) ကျောင်းများက လူဦးရေကိုပါ ယူ၍ နှစ်ချုပ် အစီရင်ခံစာတွင် ဖော်ပြခြင်းဖြင့် တစ်ရာမှာ ရှစ်ဆယ်ခန့် ကျွန်ုပ်တို့၏ တိုင်းပြည်တွင် စာတတ်များ ပေါများနေပေတော့ပြီ။

ဦးထွန်းရှိန်သည် ကျောင်းဆရာ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပထဝီဝင် သင်ကြားရေးစနစ်အရ သြစတြေးလျ၊ တောင်အာဖရိက၊ ကနေဒါတို့၏ အုပ်ချုပ်ရေးများနှင့် ယှဉ်၍ ပါလီမန်မှာ စကားပြောခဲ့သည်။ မြန်မာပြည် ပညာရေးဌာန၏ နှစ်ချုပ် အစီရင်ခံစာကို အထောက်အထားပြုကာ မြန်မာပြည်မကြီး၌ တစ်ရာမှာ ရှစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းသော သူတို့သည် စာတတ်မြောက်ကြောင်း၊ မြန်မာပြည်အား ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေး အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ပေးအပ်ရန် အကြောင်းတို့ကို ပြောပြလေသည်။ ထိုအချက်တို့ကို ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး သတင်းစာမှ နေ၍ များစွာ ထောက်ခံပြီးသော် ရေးခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်တွင် ဦးဘဘေသည် ဘီလပ်ကနေ၍ ရွာတိုင်း ဝံသာနုအသင်း ဖွဲ့သင့်၍ တစ်အိမ်လျှင် ရက်ကန်းစင်တစ်စင် ရှိသင့်ကြောင်း၊ သိုနားတော်ကြီးများ နိုင်ငံရေးတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်းတို့ကို ရေးသားလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကား ဦးဘဘေ၏ အမြင်သည် မှားပြီ။ ၎င်းသည် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စု၏ လည်ပင်းကိုလှီးရန် ဓားကို သွေးနေပြီဟု သတင်းစာတွင် အတိုက်အခံ ဖော်ပြသည်ပြင် ဦးဘဘေ၏ နိုင်ငံရေး စစ်တုရင်ကွက်၌ မင်းကြီးကို ကွက်မှားရွှေ့မိပြီ ဟူ၍လည်း အကြီးအကျယ် ရေးလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဦးဘဘေ၏ စကားသည် တိုင်းပြည်၏ ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးရန် ဆိုက်လာ၍ တစ်နိုင်ငံလုံး ဝံသာနုသင်းများသည် မှီပေါက်သလို ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ထိုခေတ် နိုင်ငံရေးသည် ရှုပ်ထွေးနေသည်လောက် သတိလစ်မခံချေ။ မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာမှ ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆွေ မန္တလေးသား ဆရာသင်သည် ဘုရင်ခံ၏ အလိုတော်ရိ လူစုများကို အကြီးအကျယ် နှံ့နေလေ

သည်။ ဆရာသင် ညနေသတင်းစာတိုက်က အပြန် ဆရာသင်ကို လူဆိုး “ငမိုး” က လမ်းလယ်ကောင် လူစည်ကားရာတွင် ဓားနှင့် ထိုးသတ်လေသည်။ ထိုလူဆိုးကို တရားရုံးက တစ်ကျွန်းသို့ပို့ရန် စီရင်ချက်ချ၏။ ငမိုးကား ရန်ကုန်မြို့ပေါ်က မရွေ့။ ထိုအကြောင်းကို စုံထောက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မစ္စတာ ဇောဘရီက ရေးသဖြင့် ဇောဘရီကို ဘီလပ်သို့ ပြန်ပို့လိုက်လေသည်။

မြန်မာပြည်မှာကား ဝံသာနုသင်းများ မှီပေါက်သလို ပေါက်၍ နေလေပြီ။ ဖျင်နီစနှင့် ယောထည်သည်လည်း အတော်ပင် ခေတ်စားနေလေပြီ။

ထိုအတွင်း မြန်မာပြည်ကို ဒိုင်အာစီပေးရန် ကြေညာ၍ အက်ဥပဒေ၊ နည်းဥပဒေများပင် ပေါ်ထွက်လာချေပြီ။ ဝံသာနုများက ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ အာဘော်အရ ဒိုင်အာစီ မလို၊ ဟုမ္မရူးမှဟု ဖြစ်လာလေတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ ကလောင်ကား ငေးမှိုင်ရမလို ဖြစ်နေပေတော့ပြီ။

ထိုဦးစွာ အစပေးအပ်သော ဒိုင်အာစီမှာ ငါးထောင်စား ဝန်ကြီးများကို ထားလေသည်။ ၎င်းတွင် ပထမ သုံးနှစ်မှာ ပြည်ထဲရေးဌာနနှင့် တက္ကသိုလ်ရေး ဌာနတွင် ဘုရင်ခံသဘောကျ ခန့်ထားလေသည်။ မြန်မာပြည်၌ ရသေ့ ဒိုင်အာစီတွင် သစ်တောရေး၊ ပညာသင်ကြားရေး၊ ဒေသန္တရဌာနတို့ကိုသာ လူထုက ရွေးကောက်တင်မြှောက်သော ဝန်ကြီး၏ လက်အောက်မှာ တည်ရလေသည်။

ထိုအခါ မြန်မာနိုင်ငံ၌ နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲသည် နောင်ဂျိန်တီးရန်သာ လိုတော့သည်။ အလွန် ကြည့်ကောင်းသည်။

ပညာရှိကြီး၏ ဝါဒအရ ဘုန်းတော်ကြီးအချို့၏ သဘောဖြင့် ဟုမ္မရူးကိုမှသာ လက်ခံရမည်ဟု ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်လာတော့၏။ ထိုသဘောအရ ဘုရင်ခံ၏ အလိုကား လူတစ်စုသည် ဝံသာနုများကို ဖူးကပ်၍ လှော်နိုင်သဖြင့် နှစ်ဆယ့်တစ်ဦးနှင့် ဝံသာနုဟု အကွဲကြီး ကျကျနန ကွဲသွား၍ ဝံသာနုကို ပညာရှိတစ်ဦးက ခေါင်းဆောင်လေသည်။

ထိုသို့ နိုင်ငံရေး ရှုပ်ထွေးလာရာ ကျွန်ုပ်၏ မင်တံသည် သတင်းစာ၌ မရပ်မနား ရေးသားနေရသော်လည်း လက်ညောင်း ပင်ပန်းရုံမျှ အရာမထင် ဖြစ်နေပေတော့သည်။ တစ်ပြည်လုံး၌ ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ အရှိန်ဖြင့် ဝံသာနုတို့သည် တန်ခိုးကြီးကြသောကြောင့် လူကြီးလူကောင်း အချို့ဝံသာနုတို့သည် မြူနီစီပယ်၌ လည်းကောင်း၊ ဒီစတြိတ်ကောင်စီ၌ လည်းကောင်း၊

စာအုပ်တိုက်

လွှတ်တော်အမတ် ရွေးပွဲ၌ လည်းကောင်း အရွေးမခံကြ၍ နှစ်ဆယ့်တစ်ဦး လူစုများနှင့်လည်း မလုံမလောက် မတတ်နိုင်လေရကား တိုင်းပြည်သည် ဘုရင်ခံ၏ လူစုများ ဖြစ်သော အလိုတော်ရှိ လူဆိုးများ၏ လက်တွင်းသို့ ရောက်ရတော့မလို ဖြစ်ပေတော့သည်။ အုပ်ချုပ်ရေး အခွင့်အာဏာသည် ထိုအလိုတော်ရှိ လူများစု လက်တွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသတည်း။

ကျွန်ုပ်သည်ကား သဘောရှိရာကို ဇွတ်ပြုလုပ်လေ့ ဝါသနာရှိသည့် အတိုင်း မြင်းခြံနယ်တွင် အမတ်ကောင်းနှင့် တောင်သာနယ်မှ ဒီစကြိတ် ကောင်စီ လူကြီးကောင်းများ ရနိုင်ရန် ကြိုးစားပေးခဲ့သည်။ ကြိုးစားသည့် အတိုင်း အထ မြောက်လေသည်။

ထိုအခါက အုပ်ချုပ်ရေး အခြေအနေမှာ ငါးထောင်စား ဝန်ကြီး လေးယောက်အနက် သုံးယောက်မှာ မြန်မာလူမျိုး ဖြစ်၏။ မြန်မာလူမျိုး၏ လက်တွင် ပြည်ထဲရေးဌာန ကိုင်တွယ်နေရစေကာမူ ဝံသာနုများသည် ထောင်ထဲသို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆင်းနေရပေပြီ။ ထို့ထက် ဆိုးဝါးသည်ကား တိုင်းရင်းသား ပညာသင်ကြားရေးသည် ဒေသန္တရအဖွဲ့ များ၏ လက်အောက်သို့ ကျရောက်သွား၍ တိုင်းရင်းသား စာသင်ကျောင်း များမှ ကျောင်းဆရာတို့သည် များစွာ နစ်နာရလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ငွေမရှိဘဲ “ပညာမဏ္ဍိုင် သတင်းစာ” ကို တိုင်းရင်းသား စာသင်ကျောင်း ဆရာများ တို့အား ကာကွယ်နိုင်စိမ့်သောငှာ တည်ထောင်လိုက်ပေသည်။ ထိုသတင်းစာ ကို မဂ္ဂဇင်းကဲ့သို့ တစ်လ တစ်ကြိမ် ထုတ်ဝေရာ အထမြောက်မည်ကဲ့သို့ပင် ရှိလာပေသည်။ သို့ရာတွင် တိုင်းရင်းသားဘာသာသင် ကျောင်းဆရာတို့ သည် သဘောသရုပ်ကို မကွဲပြားကြပေ။ သူတို့ အကျိုးအတွက် ထုတ်ဝေ နေကြောင်းကိုလည်း ကွဲကွဲပြားပြား မသိကြ။

ထိုပညာမဏ္ဍိုင် သတင်းစာကို မြင်းခြံမှ မန္တလေးသို့ရွှေ့၍ ဂျာနယ် ကဲ့သို့ တစ်လမှာ လေးကြိမ် ထုတ်ဝေရတော့ပြီ။

ထိုသို့ သတင်းစာကို မန္တလေးသို့ မရွှေ့မီ မန္တလေး၌ ဦးဥတ္တမကို ကြိုဆိုရာ၌ အဓိကရုဏ်း ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ထိုသတင်းစာမှ ကယ်သင့်သော သူများကို ကယ်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ ထိုသတင်းစာ၏ အယ်ဒီတာချုပ်မှာ ကျွန်ုပ် ၏တပည့် မောင်တင် ဖြစ်သည်။ လက်ထောက်အယ်ဒီတာမှာကား ကျွန်ုပ်၏ တပည့် မောင်ညိုမြ ဖြစ်လေသည်။

ခေတ်အလျောက် ကျွန်ုပ် တည်ထောင်ထားသော “ပညာမဏ္ဍိုင်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သတင်းစာ” မှာ အစိုးရဘက်သား၊ သို့မဟုတ် နှစ်ဆယ့်တစ်ဦး၊ သို့မဟုတ်
ဝံသာနုဘက်သား မဟုတ်ဘဲ ပါတီနိုင်ငံရေးကင်းသော သတင်းစာ ဖြစ်၏။
မှန်ရာကို တိတိလင်းလင်း ရေးနေသဖြင့် ရန်သူအများဆုံး ဖြစ်နေပေသည်။

တစ်ဦးဦး၏ ဘက်သား ဖြစ်ရန် ခေတ်သဘာဝနှင့်အညီ ဆွဲကြသော်
လည်း ကျွန်ုပ်၏ အမိန့်မရသဖြင့် မည်သူ့ဘက်ကိုမျှ မပါချေ။ ထိုသို့ ဖြစ်နေ
သောကြောင့် သတင်းစာမှာ တိုင်းရင်းသားဘာသာသင် ကျောင်းဆရာများ
ကို ကာကွယ်ရန် အဓိက ဖြစ်ပါလျက် ကျောင်းဆရာများ၏ ခေတ်မမီ
မှုကြောင့် ထင်သည်လောက် ခရီးမပေါက်နိုင်ပေ။

ထိုသို့ဖြစ်နေရာတွင် အယ်ဒီတာမောင်တင်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဂုဏ်ကိုပါ
ထိခိုက်စေမည့်အကြောင်း တစ်ကြောင်းကြောင့် သူ၏အရပ်သို့ ပြန်လွှတ်
လိုက်ပြီးလျှင်၊ မောင်ညိုမြကို ၎င်းနေရာတွင် ထားရ၏။ မောင်ညိုမြမှာ
သတင်းစာကို ကောင်းစွာ မအုပ်ချုပ်နိုင်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကြေး
ပတ်လည် ဝိုင်းပြီးလျှင် သတင်းစာကို ရပ်စဲလိုက်ရတော့သည်။

တောင်သာ အေနယ်၊ ဘီနယ် နှစ်နယ်လုံးသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်
တွင်းမှာ ရှိနေ၍ ပညာရည်မှာ အံ့ဩဖွယ် အထက်တန်းက ဖြစ်နေပေသည်။
ရှေးအခါက (ခ) ကျောင်းများပင်လျှင် ခုနစ်တန်းကျောင်း၊ ကိုးတန်းကျောင်း
အဖြစ်နှင့် အောင်ချက်မှာ အံ့ဩလောက်အောင် ကောင်းသည့်ပြင် အင်္ဂလိပ်
ကျောင်းနေရန် ဘရစ်ချ်စကောလရှစ်မှာ ကျွန်ုပ်၏နယ်က နှစ်စဉ် ငါးယောက်
ထက် မနည်း ရနေပေသည်။

ကျွန်ုပ်နယ်၏ ထင်ရှားလာမှုသည်ကား ထိုအခါက ပုဂံဘာစီတီတွင်
သပိတ်မှောက်မှု ဖြစ်၍ တစ်နိုင်ငံလုံးလောက်ပင် စာသင်ကျောင်းများကို
မဆိုင်ဘဲနှင့် ထိခိုက်သလို ဖြစ်လာသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏နယ်မှာ ဝံသာနု
များကို ကျောင်းရှိသောရွာ၌ ကျောင်းဆရာများက ကိုင်ထားခြင်းကြောင့်
ဝံသာနုများအားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏နယ်က ကျောင်းများကို မထိပါးနိုင်ပေ။ ပညာ
ဝန်နှင့် အရေးပိုင်သည် အလွန် အံ့ဩနေပေသည်။

ရွာတစ်ရွာ၌ ဝံသာနု ဘုန်းကြီးက ကျောင်းများကို ဖျက်ရန် တရား
ဟောရာတွင် ကိုလိုနီ၊ ကရောင်းကိုလိုနီ၊ ဒိုင်အာစီ ဆိုသော သဘောတို့
ပါလာ၍ စကောလရှစ်ဝင်ရန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကိုလိုနီ၊ ကရောင်း
ကိုလိုနီ၊ ဒိုင်အာစီ ဆိုတာ မြန်မာစကား မဟုတ်၊ မြန်မာလို ဘယ့်နှယ်
ခေါ်ပါသလဲဟု မေးသဖြင့် တရားပွဲ ပျက်သွားလေသည်။

ရွာတစ်ရွာ၌လည်း ကျွန်ုပ် ကျောင်းကို သွားစစ်ဆေးရာ ခြောက်တန်း သား တစ်ယောက်ကို ရွာလူကြီးတစ်ယောက်က လာခေါ်၍ 'တို့ ဒီကံနေ့ ဝံသာနု တရားဟောပြီး စည်းဝေးတာကို သတင်းစာတွင် ထည့်ရရန် ရေးပေး စမ်းကွယ်' ဟု ဆိုလေသည်။ ထိုအခါ ထိုကျောင်းသားက 'ငွေ ဘယ်လောက် ပေးမလဲ' ဟု မေးရာ လူကြီးနှင့် တရားဟော ပုဂ္ဂိုလ်က အမ်းနေကြ၍ ထို သူငယ်က 'ငွေ တစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ပေးလျှင် ရေးပေးမည်' ဟု မည်သူကမျှ မသင်ဘဲနှင့် ဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ဩဇာကောင်းသော ထိုလူကြီးက 'မင်းနယ်ကွယ် ... ဒါလောက်ကလေး ရေးရတာပဲ၊ ငွေတောင်းရသလား' ဟု ဆို၍ ထိုသူငယ်က ထိုသို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

'ဒါဖြင့် ဘာတို့ ရေးပါလား၊ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းသလဲ။ ဘာ တို့လည်း မရေးတတ်၊ တရားဟောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း မရေးတတ်၊ ဒီလို မရေးတတ်အောင် ကျောင်းမှာ မထားကြနှင့်ဟု တရားဟောတာ၊ သူခိုးသေဖော် ညှိတာလိုပဲ' ဆိုကာ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ညအချိန် ကျွန်ုပ် ရွာကလူများနှင့် စကားပြောနေစဉ် ထိုလူကြီးက ဆရာကြီး ဖုန်းမိုးအား 'မင်း ကလေးကို ဒီလို သင်လွှတ်လိုက်တာတော့ မကောင်းဘူး၊ တို့ အရှက်ကွဲပြီး အစည်းအဝေး ပျက်သွားတာပေါ့' ဟု လာပြောလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုသော်လည်း ထိုကလေးကို ဆရာများက မည်သို့မျှ သင်မပေး။ ကလေးသည် သူ့အသိဉာဏ်ဖြင့် သူ့ဘာသာ ပြောခြင်းမျှသာ ဖြစ်နေပေသည်။ ယင်းသို့လျှင် ကျွန်ုပ်၏ နယ်မှာ တိုးတက်နေပေသည်။

ထိုခေတ်၏ တိုင်းပြည်နိုင်ငံရေး အခြေအနေမှာ များစွာရှုပ်ထွေးကာ ရှိပေသည်။ ဝံသာနု အဖွဲ့ဝင်များမှာကား သပိတ်မှောက် ဥပဒေနှင့် တစ်မျိုး၊ ပုဒ်မ ၁၄၉ နှင့် ၁၂၄ အရ တစ်မျိုး၊ ထောင်ထဲသို့ နှင်ပြီး နှင်ဆင်း ဖြစ်နေ လေတော့သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်သော်လည်း ဝံသာနုတို့ကား အသားတက်၍ မလျှော့ကြချေ။ ပို၍သာ လှုပ်ရှားလျက် အင်္ဂလိပ်အစိုးရဘက်သို့ ယိမ်းယိုင် သူများမှာ အမြင်အားဖြင့် အကျကြီး ကျနေပေတော့ပြီ။ နှစ်ဆယ့်တစ်ဦး မှာလည်း တန်ခိုး မရှိတော့ပေ။ ဩဇာအာဏာကို ဘုရင်ခံ၏ အလိုတော်ရိ များက ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် ရှိ၏။

ဒိုင်အာဗီ ပါလီမန်လွှတ်တော်၌ကား အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ဘက်သားများ နှင့် လူမျိုးကွဲ အမတ်တို့၏ ဦးရေက များပြီးလျှင် တန်ဖိုးရှိသလို ဖြစ်နေပြီ။

ရှေးက (၀၁) ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီက အင်္ဂလိပ်များ၏ထံမှာ ဒူးထောက်ကာ နေခဲ့ကြရသော မြန်မာတို့သည် (၀၁) အောက်တန်းစား၊ လူလတ်တန်းစား ဆိုသူတို့သည် ယခုအခါ ဗြိတိသျှအစိုးရကို ထင်ထင်ရှားရှား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကလော်တုတ်နေကြလေပြီ။

ကျွန်ုပ်၏ ကလောင်ကား မှန်ရာဘက်ကို ဦးတည်နေ၍ ရဲ့ရဲ့ကြီး ရေးသားနေပေတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ် အုပ်ချုပ် စီမံနေသော တောင်သာနယ် ပညာရေးသည်ကား တစ်ဟုန်တည်း တိုးတက်လာကာ အထက်တန်း ရောက်နေသည်ကို ပညာရှိသူတို့ သိကြလေပြီ။

ဒိုင်အာစီ ဝင်လာပြီးနောက် မိတ္ထီလာတိုင်းကို ဖျက်လိုက်၍၊ မြင်းခြံစီရင်စုသည် မန္တလေးတိုင်းအတွင်းသို့ ရောက်သွားရ၍ တောင်သာ ပညာရေးသည် မန္တလေး ပညာဝန်၏ လက်အောက်သို့ ရောက်နေပေပြီ။

လောက သဘောကား အတတ်ပညာ ကြွယ်ဝတိုင်း ခြေမထောက်ရာ၊ အလုပ်အကိုင် တိုးတက်ကောင်းမွန်တိုင်း ကောင်းစားခြင်း မဖြစ်နိုင်ရာ ဆိုသော သဘောကို ကျွန်ုပ် နားမလည်ရာ ရောက်နေပေသည်။ ထိုအတွင်း တောင်သာနယ် ပညာရေးသည် တိုးတက်ခြင်း ကောင်းနေသဖြင့် ပညာအုပ် (D.I.S.) နယ်တစ်နယ် ဖြစ်လာ၍ ကျွန်ုပ်ကို ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ ဒုတိယ ပညာအုပ် (A.I.S.) အဖြစ်နှင့် ပြောင်းလိုက်လေတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတုန်လှုပ်ချေ။

ကျွန်ုပ်ကား ပညာဝန်မင်း၏ နားတွင် မာနကြီးသည်၊ မလေးမစား ရိုင်းရိုင်းသည်၊ သတင်းစာများ၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ထင်သလို ရေးနေသည် ဟုသာ ကြားရသဖြင့် ၎င်း၏ မြင်ကွင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် သရဲစုတ်ကလေး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။ သို့ရာတွင် ပညာဝန်သည် ကျွန်ုပ် ပြောင်းသွားပြီ မကြာမီ တောင်သာနယ်ကို ကြည့်ရာ ပထဝီဝင်နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့်နေရာ၌မျှ မမြင်ဖူးရသော၊ ခေတ်မီမီ မရိုးနိုင်သော ပထဝီဝင် သင်ကြားနည်း မြေပုံကားချပ်များကို ကျောင်းတိုင်းမှာပင် တွေ့နေ ရသဖြင့် အလွန်အလွန် အံ့ဩနေတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ ခြေရာ လက်ရာ အစသည် သူ၏ မြင်ကွင်းတွင် ပြောင်းလဲလာလေတော့ပြီ။ အထင်အမြင် ပြောင်းလာလေပြီ။

ပညာဝန်သည် ဝဲလောင် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် လေးတန်း တပည့်များအား စစ်ဆေးရာ အတန်းနှင့်မမျှ တတ်နေသဖြင့် လေးတန်းဆရာ

ဦးပဉ္စင်း ဦးပညာအား ‘ကိုယ်တော့် တပည့်များကို ဘရစ်ချ်စကောလရှစ် ချက်ချင်းပင် ပေးလိုပါသည်။ ဥပဒေကို လေးစားရရှိသာ’ ဟု လျှောက်သတဲ့။ ဦးပဉ္စင်းကလည်း ‘ဦးဘိုးသင်းရဲ့ လက်ကျတွေ့ချည်းပဲ ...’ ဟု မတင်မကျ ပြောသတဲ့။ ပညာဝန်သည် ရွာသစ်ကျောင်းကို ကြည့်မိလျှင် ထို့ထက်ပင် အံ့ဩပေလိမ့်မည်။

သို့နှင့် ပညာဝန်သည် ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ တိတ်တိတ်လာ၍ ကြည့်သည်။ ကျွန်ုပ် တောတက်နေ၍ မတွေ့ရ။ ကျောက်ပန်းတောင်းနယ်၌ တောင်သာနယ်ကဲ့သို့ ရှိလာရန် မျိုးချသော အစအနကို တွေ့သွားရပြီး နောက်၊ ပြန်ပြီးလျှင် ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ မလိုက်ဘဲ တောင်သာ၌ နေရစ်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမထံ တမင်ဝင်၍ ‘မင်းကတော် ... မောင်ဘိုးသင်းထံ မြန်မြန်လိုက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်းမှာ ဆရာမ လှလှကလေးတွေ အင်မတန် ပေါတယ်’ ဟု စ ရှာ၊ ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမက ‘ဝန်မင်း၊ ကျွန်မ ယောက်ျားဟာ ဒီလိုဟာမျိုးနှင့် ငွေစားခြင်းကို အသက်ကိုသာ အသေခံမည်။ မပြုလုပ်ပါ။ စိတ်ချရပါတယ်’ ဟု ပြော၍ ‘အမယ်လေးဟဲ့ ... မင်းကတော်’ ဆိုပြီးလျှင် ပြန်သွားသတဲ့။

ပညာဝန်ကား ကျွန်ုပ်၏ သဘောကို မရိပ်မိချေ။ ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်နေသည်ဟုလည်း မသိချေ။ ကျွန်ုပ်သည် နယ်မှာ အမတ်တစ်ယောက်ကို လက်ဖျောက်တီးကာမျှနှင့် တင်နိုင်ကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းဆရာများသည် နယ်မှာ အဘယ်မျှလောက် အင်အားထူထည် ကောင်းပြီးသော် ဩဇာရှိသည်ကို လုံးဝ မရိပ်မိချေ။

ဒိုင်အာစီ အုပ်ချုပ်ရေး ရလာပြီးနောက် နေရာတိုင်းလောက်မှာပင် ကျောင်းဆရာများသည် ဒီစကြိုက်ကောင်စီ ကျောင်းအဖွဲ့ လူကြီးများ၏ ရမ်းကားခြင်းကို ခံရသော်လည်း၊ မြင်းခြံစီရင်စု၌ကား ကျောင်းဆရာများသည် အခြေအနေ မြင့်တက်ကာ ရှိနေပေသည်။ ‘ဦးဘိုးသင်း ... ခါးပတ်စိမ်းကြီးနှင့်’ ဆိုသော စကားသည် မြင်းခြံနယ် ပညာရေးလောကတွင် ထိုခေတ်က ထင်ပေါ်နေသလို ဖြစ်ချေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့သောအချိန် ဆိတ်ထိန်း ဝိုလ်တ၌ မှော်ဆရာများ၊ ဖဲသမားများနှင့် စကားပြောနေစဉ် ပညာဝန်ထံမှ ကြေးနန်းရသည်။ ထိုကြေးနန်းမှာ “ကျွန်ုပ် လာမည်။ မင်းထံမှာ နံနက်စာ စားမည်” ဟု ပါသည်။ ထိုကြေးနန်းကို ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမက လူလွှတ်၍ ပို့သည်။

ရပြည်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်ုပ်သည် သာမန် ဒုတိယ ပညာအုပ်ကလေး အနံ့အစုတ် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အိမ်မှာ ရုံးပျာတာအပြင် ထမင်းချက်၊ အိမ်စိုးမများ ရှိသည်။ ရုံးပျာတာသည် ကျွန်ုပ် တောသွားရာသို့ ပါနေရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သဘောသွားကို သိသဖြင့် လယ်ကြီးရွာ အတက်က စောင့်နေသည်။ ပညာဝန်သည် ကိုးနာရီခန့်သော် လယ်ကြီးရွာ ကုန်းအတက်သို့ ရောက်လာပြီ။ မိုးရွာပြီးစ ဖြစ်သဖြင့် လမ်းမှာ ခပ်ချောချော ရှိနေသည်။ ပညာဝန် စီးလာသော ကားသည် လယ်ကြီးအတက်သို့ မတက်နိုင်တော့ပေ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် သားနားတင့်တယ် အထက်တန်းကျသော လူကြီးများနှင့် ပညာဝန်ကားကို တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အရောက် တင်ပို့ပြီးသော်၊ ကားတွန်းသော လူကြီးများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ထိုလူကြီးများမှာ သူတို့လေးစားနေရသော ဒီစတြိတ်ကောင်စီမင်းဘား တစ်ယောက်၊ ပညာရေးအဖွဲ့ ဒုတိယ ချယ်ယာမင် တစ်ယောက်၊ ကျောင်းအဖွဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်နေ၍ ပညာဝန်နှင့်တကွ ၎င်းနှင့်အတူ ပါလာသော အင်္ဂလိပ်ကျောင်းက ဆရာကြီး၊ မြင်းခြံ ပညာအုပ်တို့သည် အလွန်အလွန် အံ့ဩနေကြသည်။

ပညာဝန်က 'ဒီရွာက လူများကိုပဲ ခေါ်ပြီး အသုံးပြုရောပေါ့၊ လူကြီးများကို အားနာစရာပါ' ဟု ဆိုရာ၊ ကျွန်ုပ်က 'ဒီရွာကလူ အားလုံးလောက်ပင် ကိုယ်မကောင်း' ဟု ဆို၍၊ ပညာရေး ဒုတိယ ချယ်ယာမင်က 'အားနာစရာ မရှိပါ၊ ကျွန်တော်တို့ လူကြောင့် လူဝတ္တရားကို ဆောင်ရွက်ခြင်းပါ' ဟု ပြောသည်ကို ပညာဝန်နှင့် ကျောင်းဆရာကြီးသည် ဘယ်လိုဟာတွေနှင့် တွေ့နေရပါလိမ့်မလဲ၊ ဦးဘိုးသင်းဟာ ဘယ်လို လူစားလဲဟု တွေးဆသော သဘောနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလေတော့သည်။

ထို့နောက် ပညာဝန်ကားသည် ရှေ့က ထွက်လေပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း ကားတစ်စီးနှင့် ကျောင်းအဖွဲ့၊ ဒု ချယ်ယာမင်၊ ဒီစတြိတ်ကောင်စီ မင်းဘား တစ်ယောက်နှင့် လိုက်လေတော့ပြီ။ ကျန်အဖော်တို့က ပြန်ကြလေ၏။ ဒု ချယ်ယာမင်နှင့် ဒီစတြိတ်ကောင်စီ မင်းဘားလည်း ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ ရောက်သော် လမ်းခွဲသွားကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏အိမ်မှာ ပညာဝန်မင်းသည် အလွန် ပျော်ပါးစွာနှင့် နံနက်စာစားကြရာ ကျောင်းဆရာများသည် လာရောက် မခစားကြချေ။ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ကျောင်းဆရာကြီး ဦးဘေမောင် တစ်ယောက်သာ လာရောက် နှုတ်ဆက်ကာ စကားပြောလေသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ပညာဝန်မင်းနှင့် ပါလာသူ ဧည့်သည်များအား ခါသား ဆီပြန်ချက်၊ ယုန်သားထောင်း၊ ဟင်းချို၊ ငါးပိချက်၊ ဖရုံရွက်ပြုတ်အတို့၊ ဝက်သားချဉ်ကြော်တို့နှင့် နံနက်စာ ကျွေးလေသည်။ ပညာဝန်မင်းသည် ဟင်းအမည်များကို မေးမြန်းကာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် စကားတပြောပြော ပြုပြီးလျှင် နေလေတော့သည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ ချီးသားကြောင့်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဖန်တိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ပညာဝန်မင်းက ဦးဘမောင် ဆရာကြီးအား စတော့ပြီ။

‘ဆရာကြီးတို့ ပညာအုပ်မင်း ဘယ့်နှယ်လဲ’

‘နည်းပေးလမ်းပြတော့ ဝိတ်ပါပဲ၊ ဒါပေ တော်တော်ဆိုးတယ်’

‘အလို ... ဆိုးပုံကို ပြောစမ်းပါဦး’

‘နွေတုန်းက ရေတစ်စည် ရှစ်ကျပ်လောက် ပေးဝယ်ရတဲ့အခါ တောရွာ ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက်က စမ်းရေတစ်စည် လာပြီး တိုက်ဖို့တော့ ပြန်ယူသွားတဲ့၊ ကျောင်းဆရာဟာ ခက်နေတာပေါ့။ ဟေး မြန်မြန်ပြန်ယူသွားလို့ အော်ပြန်တယ်’

‘ဪ ... သူမင်းကတော်ထံ ...’

‘သူမင်းကတော်က သူ့ထက်ကဲမယ်။ ဆရာ ... ကျွန်မတို့ ရေမချိုးဘဲ နေနိုင်ပါတယ်၊ ရေမချိုးလို့ သေတဲ့မသာ မရှိဘူးတဲ့၊ ဒါပေ ဒီကျောင်းဆရာအား ထမင်းကျွေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်လို့ ရေစည်ကြီး ကားရား၊ ကားရား၊ ကားရားနှင့် ပြန်သွားရတယ်’

‘အင်း ...’

‘ပြီးတော့ ကျောင်းဆရာများက နှစ်ဦးမှာ ဆရာသမားရယ်လို့ ဆီနှင့် ကန်တော့ကြတော့ ပြန်ယူသွား ... တဲ့၊ ကျုပ် စေတနာ့ဝန်ထမ်း ပညာအုပ် မဟုတ်ဘူး၊ လခယူပြီး လုပ်နေတာလို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဆရာများဟာ ပညာအုပ်မင်း တောင်သာမှာ နေစဉ်က ခေါ်ယူပြီး သင်ပေးလို့ ခုနစ်တန်း အောင်သူများပါ။ ခများများ ရှုံ့ဖဲ့ပြီး ပြန်သွားရတယ်’

ပညာဝန်၊ အင်္ဂလိပ် ကျောင်းဆရာကြီး၊ မြင်းခြံ ပညာအုပ်မင်းတို့ကား ရယ်ကြ၏။

‘ပြီးတော့ တကယ့် ပညာအုပ်မင်းပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ဘဲ ကိုး။ ပညာရေးဝန်ကြီး ငါးထောင်စား လာတော့ ညောင်ဦးက ဝန်ထောက်။

ကျောက်ပန်းတောင်းက မြို့အုပ်၊ တိုက်ပိုင်တို့ဟာ ကုပ်လို့ပေါ့။ ကုန်းကုန်းကုန်းကုန်းနှင့်။ သူ့မှာတော့ ဝန်ကြီးနှင့် အတူထိုင်လို့၊ ရယ်ကာမောကာ တွေ့ကရာ စကားတွေ ပြောလို့ပေါ့။ ပြီးတော့ ဒီမှာတော့ ကျောင်း မကြည့်ချင်မသိချင်နှင့်၊ ထမရေ ဆရာကြီး။ ရှိုးဆရာတွေ၊ လမ်းက တောကျောင်းကလေးတွေ ဝင်ပြီး ခင်ဗျား ထမရေဝါဒကို ပြောချင်ပြော။ ချိုင်းကြီးက လိမ်တဲ့အကောင်တွေ ပြတဲ့ မြွေအလွယ်ကို ကြည့်ချင် ကြည့်ပေါ့။ တောင်ကလပ် သွားမယ် ... ဆိုကာ ခေါ်သွားတယ်။ တကယ့် ပညာအုပ်မင်း၊ အံ့ပါရောဗျာ'

‘လိုက်သွားရောလား’
 ‘သူ ခေါ်တော့ လိုက်သွားတာပေါ့’
 ‘ခု သူစီးလာတဲ့ ကားဟာ ဘယ်သူ့ကားလဲ’
 ‘သူ့တပည့်ရဲ့ ကားပါ။ ကိုးတန်းအောင်ပြီးမှ ကားမောင်းနေပါတယ်’
 ပညာဝန်မင်းကား ဦးဘောမောင်ကျောင်းကို ကြည့်သယောင်ဖြူပြီး သော် ပြန်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်ပန်းတောင်းမှာ နေစဉ်အခါ အားလပ်ချိန်ရ၍ “ကျွန်ုပ်တို့အချိန်” စာအုပ်ငယ်ကလေးကို ရေးသည်။ ကျောက်ပန်းတောင်းက ဦးစန်ပ အမည်နှင့် ထုတ်ဝေပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထို့နောက် မကြာမီ ညောင်ဦးတွင် နှစ်လ ပညာအုပ် (D.I.S.) အဖြစ်နှင့် သွားလုပ်ရရာ ကျွန်ုပ် သိလိုသော၊ မသိလိုသော ရှေးဟောင်းအကြောင်း အကောင်းအဆိုးနှင့် လက်ရှိ ခေတ်အကြောင်း အကောင်းအဆိုးတို့ကို မစုံစမ်းဘဲနှင့်ပင် သိရလေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၌ အလွန် အဖိုးတန်သော ဗဟုသုတတို့သည်ကား အနော်ရထာမင်း လက်ထက်တိုင် ပုဂံပြည်၏ ပါးစပ်ရာဇဝင်နှင့် အရည်းရဟန်းကြီးများ၏ အကြောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တောရွာတစ်ရွာမှ ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးကလည်း ‘ရာဇဝင်ကို အနီးကပ်ဆုံး မှန်လိုလျှင် ပေစာနှင့် ကျောက်စာမှာ မရှာနှင့်၊ တောကြို တောကြားမှာ ရှာ’ ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ညောင်ဦးမှ ပြန်လာသောအခါ ပညာဝန်မင်းက ‘မြင်းခြံနယ် ပညာရေးအတွက် ငါး နှစ်ချုပ်ကို ခေါင်းဆောင် ပြုလုပ်ရမည်’ ဟု အမိန့်ပေး၍ ငါး နှစ်ချုပ်ကို အမြန်ဆုံးနည်းနှင့် အစီရင်ခံစာများနှင့် လုပ်ပေးရလေသည်။

မြင်းခြံဒီစကြိုတံ၌ ဒီစကြိုတံကောင်စီက ကြီးမှူး၍ စီရင်စုတစ်ခုလုံး အတွင်းရှိ ကျောင်းဆရာများ အစည်းအဝေးကြီးကို ပြုလုပ်သည်။ သုံးရက် ကြာသည်။ အရေးပိုင်ကို အစည်းအဝေးဥက္ကဋ္ဌ ထားရာ တစ်နေ့သာ ပြုလုပ်၍ ပညာဝန်မင်းအား လွှဲထားသည်။ ထိုအစည်းအဝေးကြီး သဘောမှာ အကျဉ်း အားဖြင့် ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။

ပထမနေ့၌ အရေးပိုင်၊ ပညာဝန်၊ ဒီစကြိုတံကောင်စီ၊ မြူနီစီပယ် လူကြီးများ၊ အမတ်များ စကားပြောကြသည်။ ဤနေ့ နံနက်ပိုင်းက ကဗျာ ပြိုင်ပွဲများ၊ စာစီစာကုံး ပြိုင်ပွဲများ၊ ပုံရေး၊ ဇာထိုးပန်းထိုး၊ မြေပုံဆွဲ ပြိုင်ပွဲများ စသည်တို့ကို ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ စသည်ဖြင့် ရွေးချယ်ရာ ကျွန်ုပ်ပင် ဦးဆောင် ဖြစ်နေ၍ အရေးပိုင်၊ အမတ်များ၊ ဒီစကြိုတံကောင်စီ လူကြီးများ၊ မြူနီစီပယ် လူကြီးများ စသည်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ သဘောကို နှစ်သက်ကြ သည်။ ကျောင်းဆရာများကလည်း ကျေနပ်ကြသည်။

နောက်နေ့တွင် ဆရာများက သင်ပြနည်းကို ပြပေးကြသည်။ နောက် တစ်နေ့တွင် ပညာအုပ် ဦးဘသန်းက ရေမှ အောက်ဆီဂျင်နှင့် ဟိုက်ဒရိုဂျင် ထုတ်ပုံကို ပြ၍ ကျွန်ုပ်က ကူညီရသည်။ ထိုနောက် ဆုပေးသည်။ ထိုပွဲကြီး တွင် ဆရာတိုးမြိုင်ကို ကျွန်ုပ် ပွဲထုတ်သည်။ ပညာဝန်ကား ကျွန်ုပ်ကို ဘယ်လို လူစားပါလိမ့်မလဲဟု စဉ်းစားသော်လည်း သဘောသွားကို ခေတ်အလျောက် မပေါက်ပေ။

ထိုအတွင်း ကျောင်းသားများကို အကျင့်စာရိတ္တကောင်းအောင် မည် ကဲ့သို့ ပြုရမည်ဟု အစီရင်ခံရန် တစ်ပြည်လုံးမှာပင် ပညာရေးဌာန၌ ပြဿနာ ပေါ်လာလေသည်။ အများကပင် ဘာသာ သာသနာရေးကို မူတည်ကာ ရေးကြသည်။ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်သာ ဂျေ(လ်)အင်ကွာရီ ကော်မတီ၏ အစီရင်ခံချက်ကို အထောက်အထားပြု၍ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား ကစားနည်း ဖြင့် ပြုပြင်ပေးရမည်ဟု အစီရင်ခံလေသည်။

ထိုအစီရင်ခံချက်နှင့် ပတ်သက်၍ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ပညာဝန်မင်းနှင့် ကျွန်ုပ် အမေး အဖြေ ပြုလုပ်ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ အစီရင်ခံချက်ကို အားလုံး သော ပညာအုပ်များ သိသာရန် ပညာဝန်မင်းက ကြေညာသည်ဟု မမ (ဒေါ်မိမိ) ပညာအုပ်မက ကျွန်ုပ်အား အားရဝမ်းသာနှင့် ပြောပြဖူးသည်။

ပညာဝန်မင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ အစီရင်ခံချက်ကို မူထား၍ ပညာရေး ဌာနသို့ အစီရင်ခံသဖြင့် ပညာရှိ အဖြစ်နှင့် ဘွဲ့တံဆိပ် ရသည်ဟု သတင်း

ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကျောင်းများမှာ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား လေ့ကျင့်ရန် တီထွင်လာလေသည်။ (အကျဉ်းသဘော)။

ထို့နောက် တောင်သာ ပညာအုပ် ဦးဘသန်း နှင့် ယုသွား၍ ကျွန်ုပ် တောင်သာမှာ ခေတ္တ ပညာအုပ် (D.I.S.) ပြုလုပ်ရသည်။ ထိုခခါ ကျွန်ုပ်နှင့် ဗန်းမော်မှာ အကြီးအကျယ် စကားများခဲ့ရသော မစ္စတာဘတ်ကလီ ပညာ ဝန်သည် ပညာမင်းကြီး ဖြစ်လာရာ၊ ၎င်းနှင့် တောင်သာမှာ တွေ့လျှင် တွေ့ ချင်းပင် 'မင်းနှင့်ငါ ရန်ဖြစ်ကြဦးစို့' ဟု ပြုံးကာ ပြောလေသည်။ ကျွန်ုပ် လည်း 'အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ငယ်သေးလို့ပါ' ဟု ဆိုရာ ပညာမင်းကြီး ဘတ်ကလီက 'မဟုတ်ဘူး ... ငါ လောကသဘောကို နားမလည်ဘဲ အ လို့' ဟု ဆိုပါသည်။

သူသည် တောင်သာမြို့၌ ကျောင်းကြီး နှစ်ကျောင်းတွင် သင်ကြား ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးပြီးနောက် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား ကစား နည်းကို ကြည့်ချင်သည် ဆိုသောကြောင့် ဆရာစ၏ ကျောင်းတွင် ဒြီးလ်ကို ပြစေသည်။ ဒြီးလ်ပြရာ၌ စကားမများဘဲ ခရာနှင့် အချက်ပေးသည်ကို အလွန် သဘောကျသည်။ ထို့နောက် ယောကျ်ားကလေး မိန်းကလေး အစု လိုက် ကစားနည်းကို ပြသည်။ ထို့နောက် ထုပ်ဆီးခြင်းကို ဒိုင်နှင့် ခေတ် နည်းအရ ကစားပြသည်။

ပညာမင်းကြီး၏ စိတ်တွင် အလွန်အလွန် နှစ်သက်နေကြောင်းကို သိရသည်။ ပညာမင်းကြီးသည် ဤသို့ ပြောတော့သည်။

'မင့်ကို ငါ မကျေနပ်ဘူး'
'ပြောပါ'

'မင်းဟာ ငါ့ကို မင်းကိုယ်မင်း အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ မင်း ပထဝီဝင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျောင်းများမှာ စိမ့်ထားတာဟာ အင်္ဂလိပ် ပထဝီဝင် စာအုပ်ထဲကချည်းပဲ။ ခု မင်းကိုင်နေတဲ့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားရေး လေ့ကျင့်ခန်း စာအုပ်ဟာလည်း အင်္ဂလိပ် စာအုပ်ထဲကပဲ'

ကျွန်ုပ်လည်း ဘာမျှမပြောဘဲနေရာ ကျွန်ုပ်ကို ၎င်း၏ညီနှင့် ၎င်း၏ မိန်းမ တည်းခိုရာသို့ ခေါ်သွား၏။ ထိုသို့ တည်းခိုရာမှာ မီးရထားဘူတာရုံ အနီး လမ်းပိုလ်အိမ် အောက်ထပ်မှာ ဖြစ်၏။ သူတို့ကို ဆရာမ၏ လူမှုရေး ကျွမ်းကျင်မှုဖြင့် သားနားစွာ အခွင့်သာစေ၏။ အုန်းသီး၊ အုန်းရည် စသည် တို့ဖြင့်လည်း ဧည့်ခံ၍ ထား၏။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ထိုသို့ မင်းကြီးနှင့် ကျွန်ုပ် တွေ့ဆုံ သဘောဆိုက်နေကြတုန်းမှာပင် ကျောက်ပန်းတောင်း ကျွန်ုပ်၏ နေရာသို့ လူတစ်ယောက်သည် သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကား ရာထူးတိုးခြင်းထက် ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ ပြန်လို၏။ ကျောက်ပန်းတောင်းနယ်ကို ခေတီမီ ကောင်းစားအောင် ကျွန်ုပ် ဆောင်ရွက်လို၏။ ပုပ္ဖားတောင်သည် မြန်မာပြည်၌ စံနမူနာ ဖြစ်လာရအောင် ကျောင်းဆရာများနှင့် တိုင်ပင်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ကျောက်ပန်းတောင်းတွင် မီးရထားဘူတာရုံ ဆောက်မည်ဟု သတ်မှတ်ထားသော နေရာအနီးတွင် ကျွန်ုပ် အိမ်ဆောက်ရန် မြေဝယ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ အိမ်တိုင် စသည်တို့လည်း အသင့်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

သို့လင့်ကစား ကျွန်ုပ်သည် တောင်သာနယ်မှာ ရှစ်လကျော်ကျော် ကြာပြီးနောက် စစ်ကိုင်းစီရင်စု ချောင်းဦးသို့ ဒုတိယ ပညာအုပ် အဖြစ်ဖြင့် ပြောင်းရလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခုနစ်နှစ် ရာသီပတ်လုံး (ခ) ကျောင်းများက စ၍ တည်ထောင်လာသဖြင့် အလယ်တန်းကျောင်း၊ အထက်တန်းကျောင်းများနှင့် တန်ဆာဆင်ကာ တင့်တယ်ကြီးပွားနေသော နယ်ကောင်းကြီးကို ကျွန်ုပ်အပြီးတိုင် ကျောခိုင်းလာရလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ခုံးပျံကိုသာ စီမံခဲ့ပြီး အခြားမတပ်သဖြင့် အပြစ်ကြီးစွာ ရှိသည်။

ကျွန်ုပ် ပြောင်းရွှေ့ရမည်ကို ပညာမင်းကြီး ဘတ်ကလီ သိသော် အလွန် စိတ်ဆိုးလေသည်။

စစ်ကိုင်း စီရင်စုတွင် ချောင်းဦးနယ်သည် အလွန်ထင်ရှား နာမည်ကြီးနေသော နယ် ဖြစ်၏။ မည်ကဲ့သို့နည်း။ ပညာရည် ကောင်းပြီးသော် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခေါင်းဆောင်ပြုကာ ဗိုလ်လုနေခြင်း၊ ဒုတိယ ပညာအုပ်၊ နယ်လှည့် ဆရာ ပင်စင်စားများ ဝင်ရောက်ကာ ကျောင်းဆရာ ပြုလုပ်နေခြင်း၊ တစ်ဦးအကြောင်း တစ်ဦးက စာပစ်ခြင်းတို့ မိုးမွန်နေ၍ ဒုတိယ ပညာအုပ်တိုင်း ကြောက်၍ ပြေးကြရ၏။

ကျွန်ုပ် လာမည့် အကြောင်းမှာ ချောင်းဦးနယ် ဆရာများ လောကတွင် သတင်းပြေးနေ၏။ ချောင်းဦးနယ်သည် မြင်းမူနယ် ပညာအုပ်ကြီး၏ လက်အောက်က ဖြစ်၍ မြင်းမူ ပညာအုပ် ဦးဝင်းသည် သတင်းကြားနှင့် ကျွန်ုပ်ကို လန့်နေ၏။ လက်စသတ်တော့ ကျွန်ုပ်သည် တစ္ဆေဒုတိယ ပညာအုပ် ဖြစ်နေပြီ။ အတော်ပင် မသင့်လျော်သော သူများပါပေ။ ကျွန်ုပ်၏ ယောက်ဖ

ကိုဝကလည်း မြင်းမူ စံပြုကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ဆိုးကြောင်းနှင့် ရမ်းသည့်သဘော၊ ဟုတ်လည်းမခံ မဟုတ်လည်း မခံ၊ ဆတ်ဆတ်ကြံ မီးစဟု မတော်တရော် သတင်းလွင့်ထား၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကျောင်းသားတုန်းက ရင်းနှီးသော ကျောင်းဆရာ နှစ်ယောက်က 'ရ ပညာအုပ်က ကျောင်းမှာ အမှုရောဘွဲ့ ရတယ်၊ တွေ့ကြရောပေါ့၊ စာနှင့် စကားနှင့် ပြဿနာကို ဖြေမှာ မဟုတ်၊ တုတ်နှင့် ဓားနှင့် အရက်ပုလင်းနှင့် ဖြေရှင်းမှာ' ဟု မတော်မလျော် ပြောထားနှင့်၏။ ကောင်းပါပေ။

ကျွန်ုပ်သည် သူငယ်ချင်း ဘိုးတုတ်ထံ 'ငါ့ဖို့ အိမ်ကောင်းကောင်း ရှာထားလိုက်' ဟု ကြေးနန်း ပို့ထား၏။ ဘိုးတုတ်မှာ မြန်မာစာသင် ကျောင်း ဆရာများကို ပညာအုပ်နှင့် ပညာဝန်၏ ခွေးများဟု ပြောဆိုနေသော အမျိုးသား (နေရှင်နယ်) ကျောင်းအုပ် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်၏အပြစ်ကို ကိုယ်မမြင်သော လူကန်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် တောင်သာက ချောင်းဦးသို့ လာရာ စစ်ကိုင်း ပညာဝန်ရုံးသို့ လည်းကောင်း၊ မြင်းမူ ပညာအုပ်ထံသို့ လည်းကောင်း ဝင်သင့်၏။ ထိုသို့ ပြုသင့်သည်ကို မပြုရုံမျှမက ကျွန်ုပ်၏ ယောက်ဖ၏ အိမ်သို့မျှ မဝင်ဘဲ မြင်းမူတွင် သင်္ဘောက ဆင်းပြီးလျှင် ဘူတာရုံသို့ တိုက်ရိုက်သွား၍ ချောင်းဦးသို့ လိုက်သွား၏။

ဘိုးတုတ်လည်း သူ့အိမ်မှာ တစ်ည တည်းပါဟု ဆို၏။ ကျွန်ုပ် မတည်း။ ကျွန်ုပ်၏အတွက် ငှားထားသော အိမ်သို့သွား၍ ကျွန်ုပ်မှာ ပါလာသော ဝန်စည်စလယ်များကို ချ၏။ ဘိုးတုတ် ကျွေးသော ညစာကို စား၏။ ကျွန်ုပ်သည် 'သင့်လျော်သော ဆရာကြီးများကို ဖိတ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ နက်ဖြန် နံနက်စာကို ကျွေးပါ' ဟု ဆို၏။ 'ဒါဟာ ငတ်လို့ စားချင်သော ကြောင့်၊ စားသောက်စေချင်သောကြောင့် ပြောခြင်း မဟုတ်။ သဘောတရား' ဟု ဆိုရာ၊ ဘိုးတုတ်သည် ကျွန်ုပ်ကို လန့်သဖြင့် သဘောတူရ၏။ ထိုသို့ ကျွန်ုပ် ချောင်းဦးသို့ လာရာ၊ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးတုတ်၏အိမ်၌ နံနက်စာ စားရာ ကျွန်ုပ် အလုပ်လွှဲ ပြောင်း လက်ခံယူရမည့် ဖြစ်သော ပညာအုပ်နှင့် ဆရာ ဦးသာဓုမှတစ်ပါး ကျန်ဆရာများမှာ ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်း အတူနေဖက်နှင့် ကျွန်ုပ် သိပြီးသော

ဆရာများ ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းစားပြီးကြ၍ လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြရာ ဤသို့ စကားဆို၏။

‘ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားတို့ သိထားကြသလို လူမိုက် လူဆိုးပဲ ထားပါ တော့၊ ကျောင်းသားတုန်းက အရက်ငှက်ငှက်ကို မိုးကုတ် အိတ်ထဲမှာ အမြဲ ထားခဲ့ပေသကဲ့သို့၊ ကိုရွှေဘိုးတုတ်လို ဘုရား မထူးချင်သော သူများနှင့်လည်း ရန်ဖြစ်ခဲ့သကဲ့သို့’ (ရယ်ကြ၏)

‘သို့သော် ... ကျွန်တော်တို့ဟာ စေတနာ့ဝန်ထမ်း မဟုတ်၊ ဝမ်းစာ အတွက် အလုပ်လုပ်ဖက် ဖြစ်နေကြလို့ မိသားတစ်စု ဖြစ်နေပြီဗျာ။ ငြင်း ကြပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်’

‘အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ အပြစ်ရှိရင် ... အပြစ်ဆိုတာ လူတိုင်း မှာ ရှိတယ်ဗျာ။ အဲဒီသတင်း အပြင်ပသို့ သတင်း ပြန့်သွားသော် ကျွန်တော် တို့ မိသားတစ်စုမှာ ဂုဏ်ပျက်ပြီး အားနည်းမယ်။ အားနည်းရင် ဒီစင်္ကြံတံ ကောင်စီအဖွဲ့ရဲ့ ဖိနှိပ်အောက်သို့ ရောက်မယ်ဗျာ’

‘မှန်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... အစစ်ပေါ့’

‘အဲဒီတော့ အပြစ်တွေ့ရင် ဖုံးဖိ။ လွန်မည် ထင်သော် ထိုသူအား တိုက်ရိုက်ပြော။ ပြောမရရင် သူ့အား ဝိုင်းကယ်။ ကယ်မရသော် သူ့အပြစ် နှင့် သူပေါ့။ ဒါဟာ ခင်ဗျားတို့ကို ကြက်မ တောင်ရှည်အုပ်သကဲ့သို့ ခင်ဗျား တို့ရဲ့ အကျိုး၊ နယ်အကျိုးကို ဆောင်နေတဲ့ ပညာအုပ်မင်း ဦးဝင်းရဲ့ ဂုဏ် ကျေးဇူးကို မြှင့်တင်ကာ ဆောင်တာပဲ။ ဒါဟာ မှားရင် ပယ်ကြဉ်းဗျာ၊ ကျွန်တော် က သတင်းစာသမား၊ ဝတ္ထုရေးသမားပီပီ မိတ်ဆွေ ချစ်ခြင်းကို တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း နှုတ်ဆက်တာပဲ’

ထိုအခါ ဦးစံပေါ်၊ ဦးထွန်းလှ၊ ဦးနက်တို့က ‘သိပ်ကို အဖိုးတန်တဲ့ စကားပေပဲ’ ဟု ပြောကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဤသို့ ဆက်ကာ ပြောပြန်၏။

‘ကိုဘိုးတုတ်ကတော့ဗျာ ... ကျောင်းသားတုန်းက ကျွန်တော်တို့ အမြဲ စ နေတဲ့ သိုးငယ်ပေါ့။ ယခုတော့ တစ်ဘာသာ ဖြစ်ပြီး သူက ခြင်္သေ့ ကြီး ဆိုကြပါစို့’ (ရယ်ကြ၏)

‘ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျောင်းမှာ အတူတူ

ချဉ်ပေါင်ရည်သောက်၊ ဝဲပြုတ်စား၊ ထမင်း မနပ်တနပ် စားလာခဲ့တဲ့ မိသား
တစ်စု ဘဝတူချင်းပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ... မှန်ပါတယ် ... အစစ်ပေါ့’

‘အဲဒီတော့ ကိုဘိုးတုတ်မှာ အကြောင်းရှိရင် တတ်နိုင်က ကျွန်တော်
တို့ ရှေ့ကနေပြီး ကာကွယ်ရမယ်။ ဝတ္တရားရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ကဖြင့်
ကာကွယ်မှာပဲ။ ကိုဘိုးတုတ်ကလည်း ကိုဘစိန်မှာ အကြောင်းရှိလာရင်
ဒီလို ကာကွယ်သင့်တာပဲ။ ဘာကြောင့် ... ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းနေဖက်
ချင်း တစ်ယောက်မှာ ဂုဏ်ကြီးမှ တစ်ယောက်ဟာ မျက်နှာလှပါတယ်။

‘ဟိုအကောင်ဗျာ ... ကျောင်းမှာတုန်းက သူခိုး။ အလုပ်လုပ်တော့
သူများ မယားခိုး။ ကျွန်တော် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရပြီ။ သူ အေးအေး
ချမ်းချမ်းနှင့် မိုးကုတ်ကို ပြောင်းသွားရတယ်။ ဦးမှိန်ကြူကို မေးကြည့်၊
ဒါဟာ သူ့ကို ချစ်လို့ မဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျောင်းနေဖက်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကို
ငဲ့ကွက်လို့ဗျ’

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်သည် အချင်းချင်း မိတ်ဆက်စကားကို ပြောဆို၍ လူစု
ကွဲလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမလည်း နောက်ခုနစ်ရက်ရှိသော် ရောက်လာလေပြီ။
ကျွန်ုပ် ရောက်သည်ကစ၍ ချောင်းဦးနယ်သည် ရှေးကကဲ့သို့ ပူညံပူညံ
မဟုတ်တော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း အေးအေးနေပြီးလျှင် ကျောင်းဆရာများနှင့်
အတူ ဘက်တမင်တန် ကစားခြင်းကို အပြုများ၏။ ထို့နောက် နိုဝင်ဘာလ
လောက်တွင် မော်လိုက်သို့ ခေတ္တပညာအုပ် (D.I.S.) အဖြစ်ဖြင့် ပြောင်းသွား
ရပြန်၏။

မော်လိုက်၌ ခြောက်လလောက် ကြာပြီးသော် ချောင်းဦးသို့ ပြန်လာ
ရ၏။ တဖန် စစ်ကိုင်းမြို့ပေါ်၌ ခေတ္တပညာအုပ် (D.I.S.) အဖြစ်ဖြင့် နေရပြန်
၏။ ထို့နောက် ချောင်းဦးသို့ ပြန်ရပြီးသော် ထားဝယ်သို့ ပြောင်းရလေသည်။

သဘာဝ သဘောသည် သို့ကလို ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် ဗန်းမော်မှာ နေစဉ်
ပညာဝန်နှင့် မတည့်၍ အလုပ်က ထွက်ရသည်ဟု စက္ကူစာရွက်အားဖြင့်
ထင်စရာ၊ ဆိုစရာ ဖြစ်၏။ ယခု ပညာမင်းကြီးနှင့် အလွန် အလွန်းသင့်၍
မောင်ဘိုးသင်းဟု ပါးစပ်က မထွက်ဘဲ မနေနိုင်သလို ဖြစ်ပြီးလျှင် ၎င်းကို
ခေတ္တ ပညာအုပ်ဘဝနှင့် ဥပဒေကို မလွန်ဆန်သောကြောင့် အမြဲထားရမည်
ဟု ဆိုထား၏။ ပညာဝန်၊ ပညာဝန်ကလေးတို့နှင့်လည်း ဦးဘိုးသင်း ...

ဦးဘိုးသင်း ... နှင့် တသင်းသင်းနေ၏။ ကျွန်ုပ် ပညာအုပ်ကြီး အဖြစ်ဖြင့် ခွင့်လေးလယူကာ စစ်ကိုင်းမှာ နေစဉ်တွင်ပင် ပညာဝန်မင်းက မူလတန်း နော်မန်ကျောင်း (E.T.C.) တွင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား လေ့ကျင့်ခန်းကို သင်ပေး ပါ ဆို၍ သင်ပေးရ၏။

သို့ကလို ဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်သည် ချောင်းဦးသို့ ပြန်ရောက်သော အခါ ထားဝယ်သို့ ပြောင်းရသည်ဟု မစပ်မဆိုင် အိပ်မက်မက်၏။ ကျွန်ုပ် သည် အိပ်မက်ကို အယူမရှိသူ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေရာသို့ ခေတ္တ ပညာအုပ် အဖြစ်နှင့် ပြောင်းရမည်ဟု သတင်း ဖြစ်ပြီးနောက် ရုတ်တရက် ထားဝယ်သို့ ပြောင်းရလေသည်။

သဘာဝကား အတော်ဆန်းသည်။ သဘာဝသည် သူ လိုရာသို့ ပြုပြင်စေ့ပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းကို လူသားသည် သတိထားသင့်သည်။ ကျွန်ုပ် သည် ထားဝယ်သို့ ပြောင်းသွားရာ ပညာမင်းကြီး ရုံးသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် ဒုတိယမင်းကြီးကို ရန်တွေ့သည်။ ဒုတိယမင်းကြီးက 'မင်း သည်းခံပါ၊ ဒီလူဟာ ငါ့ကို လာလိမ့်သည်။ သူ့ကို ငါ အရေးယူမည်' ဆိုခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ သာ၍ အကျပ်ကျပြီးသော် ထိုသူ့ကို အရေးမယူရန်ပင် တောင်းပန် ရပြန်လေသည်။

ကျွန်ုပ် ထားဝယ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် အလုပ်တာဝန်ကို ခွဲဝေယူ ပြီးလျှင် မောင်းမကန်သို့ တက်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်က ထွက်လာကတည်းက စ၍ ပင်လယ်ရေသဘောနှင့် သင်္ဘော သွားလာပုံ အကြောင်းကို အတော်ပင် သတိပြုခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ ထားဝယ်သို့ ရောက်၍ တစ်လခန့် ရှိသောအခါ ကျွန်ုပ် ဤသို့ သတိဖြစ်မိတော့သည်။

ငါသည် သက်သက် ဘဝင်မြင့်လာခဲ့သော အရူးပင်ပါတကား။ ခုမှ ငါသည် အတတ်ပညာ၏ တံခါးကို မြင်ရပေပြီ။ တောက်တဲ့သည် မိမိ၏ သစ်ခေါင်းကို ဧကရာဇ် နိုင်ငံတော်ကြီးမှ စံနန်းတော် ထင်သကဲ့သို့ ငါသည် လည်း ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ရယ်စရာ ... တွေးလေ၊ တွေးလေ ရယ်စရာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဧရာဝတီ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်၌ ရေလျှံပုံ၊ လေတိုက်ပုံ၊ မိုးရွာပုံ၊ ဒီရေတက်ပုံ စသော ပထဝီဝင်နှင့် သက်ဆိုင်သော လောကဓာတ် သဘော တို့ကို ထားဝယ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် သုံးလလောက်ရှိမှ နားလည်လာလေ တော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သူ အိမ်သားများလည်း သင်္ဘောအဆင်းမှာ ထိပ်တင်ဝ နှစ် အကူအညီဖြင့် ကောင်းစွာ အိမ်သို့ ရောက်လာလေပြီ။

ထိုမျှမက ကျွန်ုပ်သည် ထားဝယ်က လူများ ပြောဆိုသော စကားကို သုံးသပ်သောအခါမှ ပေါ်ရာဏ စကားများ၊ မြန်မာစကား၌ အရေးကြီးသော အသုံးအနှုန်းများ၊ သတ်ပုံများကို သဘောပေါက်ရန် ရေးရေး မြင်လာပေ တော့ပြီ။ သမုဒ္ဒရာဇ် လက်ထက်တော်မှာ ပျူ၊ ကမ်းယံ၊ သက်တို့ ပျောက်၍ မြန်မာဟူသော သဘော၊ မြန်မာဆိုသော စကားတို့၏ အဓိပ္ပာယ်နက်ကို စဉ်းစားနိုင်လေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ပိုင်နက်၌ အလယ်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်း သာ ရှိ၍ အလွန်အလုပ်သက်သာသည့်အတိုင်း သုတေသနကို ကောင်းစွာ ပြုနိုင်ခြင်းနှင့်အညီ သရေခေတ္တရာ ခေတ်က ပင်လယ်ရေကြောင်းသမား “ကိုးသိန်းမောင် ဝတ္ထု” ကို ရေးလေတော့ပြီ။ ထိုဝတ္ထုကို ကျောင်းသုံးစာအုပ် ကော်မတီက အတည်ပြု၍ စတုတ္ထတန်းတွင် အထူး ဖတ်စာအဖြစ်နှင့် သုံးရန် ပြဋ္ဌာန်းသတ်မှတ်လေတော့ပြီ။ ထိုစာအုပ်ကို ထားဝယ်မှာ ပုံရိုက်မိသဖြင့် ကျွန်ုပ် များစွာ အားမရပါ။

ကျွန်ုပ် ထားဝယ်သို့ ရောက်သွားသော ဒိုင်အာဗီခေတ်၏ အချိန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ မင်းတိုင်ပင် အစည်းအဝေး၌ ဂိုလ်ဒင်းဘယ်လီ ပါတီက ကြီးစိုး ကာ ရှိလေသည်။ ဂိုလ်ဒင်းဘယ်လီ ပါတီသည် တရုတ်ကပြားများ ငွေနှင့် ကြံကာ ဆာဂျေအေ မောင်ကြီးကို ရုပ်ပြထားပြီး ဖွဲ့ထားသော ပါတီ ဖြစ်လေ သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသဘောကြောင့် များစွာ စိတ်ဆိုးလျက် မြန်မာနိုင်ငံ နိုင်ငံရေးသမား အမည်ခံသူတို့ကို တစ်ယောက်မျှ အကောင်း မထင်မိခဲ့ချေ။ နှစ်ဆယ့်တစ်ဦးနှင့် ဝံသာနု ပါတီမှာ အတိုက်အခံရှိမှ ထွန်းပြောင်သည်ဟု ဆိုစကားအရ ကွဲပြားပါစေတော့။ ဝံသာနု ပါတီကို ခေါင်းဆောင်သော သူများ အပေါ်၌လည်း များစွာသော စိတ်မချမ်းသာစရာများကို သိရှိစဉ်းစား မိတော့သည်။ ဝံသာနု ပါတီမှာလည်း ဦးစိုးသိန်း ပါတီ၊ ဂျာမနီပြန် ဦးစု ပါတီ၊ ဦးချစ်လှိုင် ပါတီဟု ကွဲလျက် မဟုတ်မဟတ် နိုင်သော သဘောတို့ ကို များစွာ တွေ့ရ၏။ ဝံသာနုများလည်း အစိတ်စိတ် ကွဲကြပြန်၏။

ထိုသို့လျှင် နိုင်ငံရေးသမားတို့ လှုပ်ရှားကွဲပြား မညီမညွတ် ဖြစ်ပြီး အချင်းချင်း တိုက်နေကြခြင်းကြောင့် ဘုရင်ခံသည် လူနည်းစု အင်္ဂလိပ်၊ ကုလား၊ တရုတ်၊ ကရင်တို့ကို အားကိုးပြု၍ တရုတ်ကပြားများ၏ ဂိုလ်ဒင်း ဘယ်လီ ပါတီကို အသိအမှတ်ပြုပြီးသော် နှစ်ဆယ့်တစ်ဦး ပါတီကို နှိမ်နိုင်

သမျှ နှိမ်ထားလေသည်။ စင်စစ် ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်မှုအတွက် နောက်လိုက် ငယ်သားများကို ယိုးမယ် မဖွဲ့သာ။ ခေါင်းဆောင်များကိုသာ သတ္တုချရမလို သဘော သက်ဝင်စရာ ဖြစ်နေပေပြီ။ ရာထူး ငတ်ကြပေသကဲ့သို့။

ကျွန်ုပ်သည် ထားဝယ် ကျွန်းဆွယ် အငှက်လေး ရှင်မော်ကမ်းခြေ၌ ထိုသဘောတို့ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားရာ အင်္ဂလိပ်ကို မြန်မာ နိုင်ငံမှ မောင်းထုတ်ပုံမှသာ လွတ်လပ်ရေး ရမည်ဟု၊ ပေါ်လာပေမည်ဟု တွေးမိ၏။ ထို့ကြောင့် “ဦးအောင်စေရ” ဝတ္ထုကို ကောက်ရေးလေသည်။

အချို့က “ဦးအောင်စေရ” ဝတ္ထုသည် အမှန်အဖြစ်အပျက်လား၊ မိဘနာမည် အမှန်လား၊ မင်းမျိုးလားဟု စောတနာကြရာ ကျွန်ုပ် ပါးစပ်ပိတ် ထားသည်။ သူ့ဘာသာသူ မင်းမျိုး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မည်၊ မဖြစ်ချင်လည်း နေမည်။ ထိုအချက်သည် အဓိကမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ နိမ့်ကျ နေသော လူတစ်မျိုးသည် မိမိတို့အပေါ်တွင် ကြီးစိုးနေသော လူမျိုးကဲ့ကို မောင်းထုတ်ရန်နှင့် လူမျိုးနှင့် တိုင်းပြည်အပေါ် မည်ကဲ့သို့ စိတ်သဘောထား အခြေအနေ ရှိသင့်ကြောင်းတို့ကိုသာ “မူ” ထားပြီး ရေးလေသည်။ အင်္ဂလိပ် သည် မြန်မာပညာရှိကြီး ဆိုသူတို့ကို လှည့်စားနိုင်သည်မှာ ကျွန်ုပ်သည် ပညာရေးဌာနရှိ အင်္ဂလိပ်များကို လှည့်စားနိုင်သလိုပင် ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ကော် လော်ဂျီ ပညာသည် ဤအချက်၌ အတန် အသုံးဝင်သည်။

ထိုအတွင်း ပညာရေးဌာနဝန်ကြီး ဦးဘတင်သည် ထားဝယ်သို့ ရောက်လာသည်။ ထားဝယ်ရှိ တရုတ်များ၊ တရုတ်ကပြားများက အတော်ပင် လူရေးလှ၍ မြန်မာများမှာ မြန်မာပြည် ဖြစ်ပါလျက် မျက်နှာမပေါ်နိုင် ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် အတော်ပင် အသည်းနာမိသည်။ ထို့ကြောင့် “ဦးအောင် စေရ” စာအုပ်ကို ကြံကြံဖန်ဖန် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကြိုက်နှင့်အညီ ထမြောက် အောင် ရေးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထားဝယ်တွင်ရှိစဉ် ထိုကဲ့သို့ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ပြင်းပြ သည့်အလျောက် အကြောင်းအခွင့် ရလာသဖြင့် ပင်စင်ယူပြီးလျှင် စစ်ကိုင်း သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သမီးအကြီးက စစ်ကိုင်းမှာ နေချင်၍ စစ်ကိုင်း ကွက် သစ်ရပ်တွင် နေရာ “ဦးအောင်စေရ” ဝတ္ထု လက်ရေးစာမူကို ကျောင်းသုံး စာအုပ် ကော်မတီသို့ တင်လိုက်လေသည်။ ထိုကော်မတီက အတည်ပြုပြီး နောက် စာမေးပွဲဆိုင်ရာ မင်းကြီးရုံးက တိုင်းရင်းဘာသာ ကိုးတန်းတွင် သင်ကြားရန် ပြဋ္ဌာန်းလိုက်လေသည်။

တစ်ချိန်တည်းလောက်မှာပင် “ခရီးသည်ကြီး” ဝတ္ထုကို ကျွန်ုပ် ရေးပါသည်။ ထိုဝတ္ထုမှာ ဝတ္ထုကြောင်းနှင့် စကားအသုံးအနှုန်းကို အဓိက ထား၍ မရေးသားခဲ့ပါ။ ဥရောပတိုက်သားများကိုသာ နယ်ချဲ့သမားဟု မြင်မထားမူ၍ တရုတ်နှင့် ကုလားတို့သည်လည်း နယ်ချဲ့သမားများ ဖြစ်ကြောင်းကို မူတည်ရေးသားထားပါသည်။ ဤအယူအဆသည် ယနေ့အထိ မှန်ကန်နေမည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် သိမြင်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေနန်းတော်ကို သိမ်းသော နယ်ချဲ့ထက် နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်ကို သိမ်းသော နယ်ချဲ့ကို သာ၍ ကြောက်တတ်ဖို့ လိုသည်ဟု သိစေလိုသည်။

ထိုမှတစ်ပါး မြန်မာတို့သည် အနုနည်းဖြင့် နယ်ချဲ့တို့ကို တွန်းလှန်သည့် သဘောဖြင့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများတွင်လည်း တွန်းလှန်မှ တကယ် ကျကျနန အောင်မြင်မည်ကိုသိ၍ အုန်းပင်စိုက်ရန်၊ ဂုန်လျှော်စိုက်ရန်၊ ကြက်မောက်ပင် ပြုစုရန်တို့ကိုပါ ထည့်ပြီးလျှင် နိုင်ငံတော်အတွင်း အလုပ်အကိုင် အမျိုးမျိုးတို့ကို ညွှန်ပြကာ ရေးပါသည်။ ထိုစာအုပ်ကိုလည်း ကျောင်းသုံး စာအုပ်ကော်မတီက အတည်ပြု၍ အင်္ဂလိပ်ကျောင်း ဆယ်တန်းတွင် အသုံးပြုရန် ပြဋ္ဌာန်းလေသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်များမှာ ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပညာပိုင်း အရာရှိကြီးများကို လှည့်ဖြား၍ နိုင်ငံရေး၌ ကျွန်ုပ်၏ အလိုအတိုင်း အောင်မြင်ရန် ဆောင်ရွက်ခြင်း သဘောမျှသာ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် “ပင်လယ်ပျော်သီသီ” ဝတ္ထုကို ရေးသည်။ ၎င်းစာအုပ်ကို ကျောင်းများ စာကြည့်တိုက်၌ ထားရန် ကျောင်းသုံးစာအုပ် ကော်မတီက အတည်ပြုထားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် “ကိုးသိန်းမောင်” စာအုပ်ကို ပုံရိုက်နေစဉ်မှာပင် မြန်မာပြည်၌ အိန္ဒိယနှင့် တွဲရေး ခွဲရေး ပြဿနာသည် ပေါ်၍ ရွေးကောက်ပွဲအကြီးအကျယ်ဖြစ်ရန် ပေါ်လာလေပြီ။ ထိုအခါ ဝံသာနုတို့သည် အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာ ခွဲရန် အားထုတ်နေသော နှစ်ဆယ့်တစ်ဦးတို့အား အင်္ဂလိပ်များ၏ အလိုတော်ရိဟု သမုတ်လျက် တွဲရေးကို အားပေးပြီးသော် ၎င်းတို့အတွက် ခေါင်းဆောင် ရှာကြံလေတော့ပြီ။

ဘုန်းကြီးရှော လူပါ ဝံသာနု ရှေ့တန်းသမားတို့သည် ခရစ်ယာန်

ဘာသာဝင် ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဒေါက်တာဘမော်ကို ရ၍ တွဲရေးခေါင်းဆောင် ထားပြီးသော် နှစ်ဆယ့်တစ်ဦးနှင့် ဝံသာနုတို့ တိုက်ကြလေသည်။

ထားဝယ်ကလည်း မျက်စိလည်ပုံ ဖြစ်လာသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ နယ်မှ လူများသည် ဆွမ်းကျွေး၍ ကျွန်ုပ်ကို ဟိုကဖိတ်၊ သည်ကဖိတ်နှင့် တွဲရေး၊ ခွဲရေးနှင့် နိုင်ငံရေးကို မေးမြန်းကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ နယ်ဖြစ်သော လောင်းလုံနယ်နှင့် ရေဖြူနယ်၌ နိုင်ငံရေးသဘောကို ထိုင်တရားအဖြစ်နှင့် ကျကျနုနု ပြောပြသည့်ပြင် 'ခု ရွေးကောက်ပွဲမှာ တွဲရေးက နိုင်သည်ဟု ဆိုပါတော့၊ အင်္ဂလိပ်က ခွဲရင် ဘာတတ်နိုင်သလဲ' ဟု မေးသော အခါ လူကြီးများသည် အဟုတ်သားပဲဟု ဝန်ခံကြလေသည်။ ထိုသဘောကြောင့် တကယ်အစစ် ပြောရေးဆိုခွင့်အပြင် ဉာဏ်ရှိ၍ တိုင်းပြည်လူမျိုးကို ချစ်သောသူအား မဲပေးသင့်ကြောင်းကို ပြောပြသဖြင့် ထိုသဘောကို နှစ်သက်ကြလေသည်။

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကျွေးထိုင်စကား၊ တရားပွဲမှ ဖြစ်ပေါ်သော သဘောသည် ပျံ့နှံ့သွား၍ ထားဝယ်နယ်၌ တွဲရေး ခွဲရေး ရွေးကောက်ပွဲတွင် ထားဝယ်နယ်မှ ခွဲရေးဘက်က အပြတ်အသတ် နိုင်လေတော့ပြီ။

ထိုအခါတွင် မန္တလေးမြို့နှင့် နယ်က တွဲရေးဘက်က အပြတ်အသတ် နိုင်သော သတင်းသည် ထားဝယ်သို့ ချက်ချင်းဆိုသလို ပျံ့နှံ့ကာ ရောက်လာလေရကား ထားဝယ်မှ ပြည်ချစ်မျိုးချစ်တို့သည် ကျွန်ုပ်အား 'မန္တလေး၌ နန်းတော်ကြီးက တိုင်များမှာ ရွှေရောင်မှ မညှိုးသေးပါတဲလျက် ကုလားကို မက်လေခြင်း' ဟု ကရုဏာဒေါသနှင့် ပြောကြလေတော့ပြီ။ ကိုင်း ... နိုင်ငံရေးသည် ဘယ်လိုလဲ။ နိုင်ငံရေးမှာ အလွန်အသိဉာဏ် လိုလေသည်။ ငွေရှိရုံနှင့်၊ ဆဲတတ်ရုံနှင့်၊ နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုနိုင်ရုံနှင့် အရာရောက်စေကာမူ တကယ် သဘောဆိုက်ဖို့၊ လိုရင်းရောက်ဖို့ အလွန် ခဲယဉ်းပေသည်။ နိုင်ငံရေး၌ သဘောမဆိုက်ဘဲ လွဲမှား ချွတ်ချော်ခဲ့သော် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးသည် များစွာ အနစ်အနာ ခံရတတ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထားဝယ်နယ်သို့ ရောက်သွားရသောအားဖြင့် ရေဖြူက ကျောင်းဆရာမနှင့် ဆက်သွယ်၍ မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီး ဆင်ဖြူမယ်၏ အဆက်အနွယ်များ၊ ထိပ်တင်ဝတို့နှင့် သိကျွမ်းခဲ့၍ တိုင်းပြည် ပျက်ရခြင်း ကိစ္စများ၊ ငါတို့အမျိုးသည် ကျွန်ုပ်လူမျိုး ဖြစ်ခဲ့ရခြင်း အကြောင်းမှန်ကို အသေးစိတ် တပ်ရာကျ သိခဲ့ရလေသည်။ ထိုသို့သာ ကျွန်ုပ်သည် ထားဝယ်

သို့ မရောက်ခဲ့လျှင် အကန်းချဲ့တိုး ချောက်ထဲ ဆင်းသက်သို့သာ တွေ့ရပေမည်။

နိုင်ငံရေးကား တကယ်အစစ် ကြောက်စရာ၊ ထိတ်လန့်စရာအပြင် အလွန်လည်း ကျယ်ဝန်းနက်နဲသော ကိစ္စ ဖြစ်ချေသည်။ သူတစ်ပါးအပေါ်၊ တိုင်းပြည်အပေါ်၌ ခေါင်းပုံ ဖြတ်တတ်ရုံ၊ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်တတ်ရုံ၊ ဂုဏ်လုပ် ဟိတ်လုပ် ဂိုက်ထုတ်တတ်ရုံတို့ဖြင့် နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်ခြင်း၊ ပြုလုပ်၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းကြောင့် တိုင်းပြည် နစ်နာခဲ့ခြင်းမှာ မထူးဆန်းပါ။

ထို့ပြင်လည်း သဘာဝကို နားမလည်၊ အသိဉာဏ်မစူးရှ၊ အမြင်မကျယ်၊ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတ မရှိ၊ တိုင်းနေ ပြည်သူတို့၏ အကြောင်းကို လေ့လာ ကျွမ်းကျင်မှု မရှိပါဘဲလျက် နိုင်ငံရေးကို စေတနာရှိရှိနှင့် လုပ်ကိုင်စေကာမူ မျိုးချစ် မျက်ကန်းမျှသာ ဖြစ်၍ တိုင်းပြည်မှာ ဘေးဆိုး ကြမ္မာဆိုးနှင့် တွေ့ရ တတ်လေသည်။ ထိုသို့သော သဘောတို့ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ စဉ်းစားမိခဲ့ လေသည်။

မြန်မာပြည်အား ဒိုင်အာဇီ အုပ်ချုပ်ရေးကိုသာ ပေးခြင်းအတွက် လောဘသမားပီပီ မနစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သော်လည်း “စပါးကို သဲထဲနှင့် ကျောက်စရစ်ကုန်းတွင် စိုက်၍မဖြစ်” သကဲ့သို့ တိုင်းပြည်လူထု၏ အသိ ဉာဏ် အဆင့်အတန်း အခြေပေါ်မှ တည်နေခြင်းကြောင့်၊ တစ်စတစ်စ တကယ် စနစ်ကျကျ တိုင်းပြည်အတွက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လိုသော ပညာရှိ မျိုးချစ်များသည် စိတ်ပျက် လက်လွှတ်ရပြီးလျှင်၊ နောက်ဆုံး မြန်မာပြည် လွှတ်တော်သည် တရုတ်ကပြားများ၏ လက်သို့ ရောက်သွားရလေသည်။ ဤသည်ကို တိုင်းပြည်သည် အမြဲ သတိပြုရာသည်။

အခန်း [၃၇]

မျိုးချစ်စာရေးဆရာ ဘဝသို့

ကျွန်ုပ်သည် တွဲရေး ခွဲရေး ရွေးကောက်ပွဲ ပြီးသောအခါ အစိုးရအမှုထမ်း အလုပ်မှ ထွက်ခွဲ၍ စာရေးဆရာဘဝသို့ လုံးလုံးကြီး ရောက်လာလေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် စစ်ကိုင်းမြို့ ကွက်သစ်ရပ်၌ အခြေစိုက်၍ “ဦးအောင်စေတီ” “ခရီးသည်ကြီးဝတ္ထု” “ပင်လယ်မျှော်သီဝတ္ထု” တို့ကို ပုံရိုက်နေလေပြီ။ ထိုအတွင်းမှာပင် မြသန်းစာပုံနှိပ်တိုက်ရှင်၏ ပုဆိုးကြောင့် လောကသာရအဖြေ၊ စိန္တကျော်သူအဖြေ၊ ကျီးကန်ကိုရင်ကြီး မေတ္တာစာအဖြေ၊ ဘလ္လာတီယပျို့ အဖြေတို့ကို ရေးပေးရလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကား ထိုအခါ အသက် (၄၄) နှစ်လောက်သာ ရှိသေး၍ စိတ်ရောက် ကိုယ်ရောက် အလုပ်လုပ်နေသဖြင့် မိမိနှင့် သဟဇာတဖြစ်သော သူများနှင့် နိုင်ငံရေးစကားပိုင်းကို မြန်မြန်ကြီး လက်ဖက်ရည်ဖန် ဝိုင်းပြုကာ ညတိုင်းလောက်ပင် ပြောနေလေတော့ပြီ။

ထိုသို့ပြောရာ၌ တွဲရေး ခွဲရေး အကြောင်းနှင့် စကားစပ်မိ၍ ပြောသောအခါမှ တွဲရေးကို အားပေးမိသော သူတို့သည် အသိမှန် အမြင်နက်ကို ပေါ်လာလေတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို အတွဲက မဲဆန္ဒပေါင်း မည်မျှနှင့် မတူသာအောင် နိုင်စေကာမူ ပညာရှိကြီး ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဒေါက်တာဘမော်သည် ဘီလပ်၌ မြန်မာပြည်ကို ခွဲလာခဲ့လိမ့်မည်ဟု အတိတ်ပြောသည့်ပြင် သတင်းစာတွင်လည်း အတိအလင်း ရေးလေတော့ပြီ။ ထိုအခါ အတွဲဂိုဏ်းသန်ဆရာ အချို့က သက်သက်မဲ့ ဒေါက်တာဘမော်ကို စော်ကားသည်ဟု ထင်မှတ်ကြလေသည်။

ဗုဒ္ဓကုသိုလ်

သို့လင့်ကစား ဘိလပ်စားပွဲဝိုင်း၌ ပညာရှိကြီး ဒေါက်တာဘမော် အတွဲခေါင်းဆောင်ကြီးသည် မြန်မာပြည်ကို ယာယီအားဖြင့်သာ အိန္ဒိယနှင့် တွဲလို၍ ရာသက်ပန် မတွဲနိုင်ကြောင်းကို ပြောပြသောကြောင့် ဗြိတိသျှ အစိုးရသည် မြန်မာပြည်ကို အိန္ဒိယမှ ခွဲထုတ်လိုက်လေတော့ပြီ။

ဒေါက်တာဘမော်သည် ပညာရှိသည်၊ ဉာဏ်ရှိသည်၊ အစွမ်းရှိ သည်၊ ရဲရင့်သည်၊ ခေါင်းဆောင်ကောင်း ပီသသည်။ ထိုဒေါက်တာဘမော် ဘယ်မျှလောက် တော်စေကာမူ တိုင်းပြည်တွင် အကျိုးမရှိ၊ သူ့မှာသာလျှင် ငါးထောင်စား ဝန်ကြီးတစ်နေရာကို ရရှိသွားလေပြီ။

ထိုသို့သော နိုင်ငံရေးရောင်ခြည်သည် တိုင်းပြည်၌ ကျရောက်နေစဉ် မြို့၏ အရေးအရာကို ကျွန်ုပ် ပါဝင်ကူညီကာ ဆောင်ရွက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို မြို့လူထုသည် သိရှိ အားထားလာကြပုံ ပေါ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထို အတွင်း “တို့ပြည်” စာအုပ်ကို လူအများ၏ စားသောက်နေထိုင်ရေး၊ စီးပွား တိုးတက်ရေးအတွက် ရေးသားရာ ပညာရေးဌာန ကျောင်းသုံးစာအုပ် ကော်မတီက ကျောင်းများ စာကြည့်ခန်းတွင်သုံးရန် အတည်ပြုလိုက်လေ သည်။ ၎င်းစာအုပ်ကို အမျိုးသားကျောင်း ဆယ်တန်း၌ အသုံးပြုရန် အမျိုး သား ပညာရေးအဖွဲ့ကလည်း ပြဋ္ဌာန်းလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် “ခေတ်သစ်မောင်” စာအုပ်ကို ဒေသန္တရအဖွဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး၌ လူထုအမြင်ကျယ်ရန်နှင့် တိုင်းပြည် အဖြစ်အပျက်ကို မှုတည်၍ ခေတ်ဝတ္ထု သဘောဆန်ဆန် ရေးလိုက်သည်။ ၎င်းစာအုပ်ကိုလည်း ကျောင်းသုံးစာအုပ် ကော်မတီက အတည်ပြု၍ ခေတ်ပျက်မည့်နှစ်တွင် အင်္ဂလိပ် စာသင်ကျောင်း ဆယ်တန်းတွင် အသုံးပြုရန် ပြဋ္ဌာန်းလိုက်လေသည်။

ကိုးဆယ့်တစ်ဌာန အုပ်ချုပ်ရေး ပေါ်လာသောအခါ မည်သို့ကြောင့် ... မည်ဝါကြောင့် ... ဘာကြောင့် ... ဟု မစမအောင် အပြစ်များ တဖောင် ဖောင် ပြောဆိုနေသည့်အပြင် သတင်းစာအမျိုးမျိုးကလည်း အမျိုးမျိုးလည်း ရေးနေကြချေပြီ။ ကျွန်ုပ်ကား လက်ဖက်ရည်ဖန်ဝိုင်း၌ စစ်သည် ကမ္ဘာ့ အခြေအနေနှင့် ကမ္ဘာသားများ၏ အဆင့်အတန်းကို သဘာဝနှင့်အညီ အမြဲ ပြုပြင်သွားတတ်ကြောင်းကို ဤသို့ ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ပထမ ကမ္ဘာစစ်ပွဲကြီး ပြီးသောအခါ ဂျီနီဗာတွင် စစ်စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုရရာ၌ လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီနိုင်ငံများအား ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ် ရေး လမ်းစကို ပေးပြီးလျှင် ဆယ်နှစ်တစ်ကြိမ် အုပ်ချုပ်ရေးကို

ရုပြည်စာအုပ်တိုက်

တိုးတက်ပေးရမည်ဟု ပါသောကြောင့် ဗြိတိသျှအစိုးရသည် မြန်မာပြည်အား ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေး အဆင့်အတန်း တိုးတက်ပေးရန် ကိုးဆယ့်တစ်ဌာန အုပ်ချုပ်ရေးကို ပေးရလေသည်။

မြန်မာပြည်က ရသော အခွင့်အရေးသည် အိန္ဒိယထက် များစွာသာ၍ မြန်မာပြည်သည် အင်္ဂလိပ်လက်အောက် ကျွန်အဖြစ်မှ အိန္ဒိယထက် စောပြီးလျှင် လွတ်လပ်ရေး ရမည်။

ထိုသို့လျှင် ကျွန်ုပ် စကားဖောရုံနှင့်မျှမက သတင်းစာများမှာလည်း ရေးသားသည်။ ဟောပြောပွဲများမှာလည်း ကျကျနန အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်း ဟောပြောခဲ့ပါသည်။

ဥရောပမှာလည်း အာဏာရှင် ဟစ်တလာနှင့် အီတလီမှာ အာဏာရှင် မူဆိုလိုနီ၊ စပိန်မှာ ဖရန်ကိုတို့သည် ပေါ်လာလေသည်။ မူဆိုလိုနီသည် အာဖရိကတိုက် အဘီဆီးနီးယားပြည်ကို တိုက်ခိုက် သိမ်းယူလေပြီ။ မြန်မာပြည်မှာ ကိုးဆယ့်တစ်ဌာန အုပ်ချုပ်ရေးအတွက် အမတ်ရွေးကောက်ပွဲသည် လှုပ်ရှားနေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေများအား မူဆိုလိုနီသည် အဘီဆီးနီးယားကို တိုက်ခိုက်ယူသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ လွတ်လပ်ရေးနှင့် နီးကပ်လာပြီဟု ပြောသည်။ ၎င်းကို ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေများက မဆီမဆိုင်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်ုပ် သဘော သရုပ်ကို ရှင်းမပြေ။ ရွေးကောက်ပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ “တိုက်ကြဦးစို့” စာအုပ်ငယ်ကလေးကို ရေးသည်။

မြန်မာပြည်၌ ငါးပွင့်ဆိုင်ပါတီကို ကျွန်ုပ် သဘောကျ၍ ကူညီသည်။ ထိုအခါ ထိပ်တင်ဝနှင့် ကျွန်ုပ်သည် စစ်ကိုင်း မိန်းမအမတ်လောင်း၏ အိမ်တွင် တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်က ‘ဒီလူစုထဲမှာ ခေါင်းဆောင်ပြုပြီး ပါမိတာတော့ မှားပြီ၊ မင်းသားညီအစ်ကို ပါနေလို့ နိုင်မှာတော့ သေချာတာပဲ’ ဆိုရာ၊ ထိပ်တင်ဝက ‘ဘာရမလဲ၊ ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ရမှာပါ’ ဟု တည်တည်ပင် ဆိုသည်။ ထိပ်တင်ဝ စကား အလွန်တည်ကြည်၍ ခေတ်မီ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် သဘောကို နားလည်ပြီးသော် စိတ်ထား မြင့်မြတ်သော မင်းသား ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ ညီတော်နောင်တော် နှစ်ပါးသည် ငယ်ငယ်ကလေးက သိပေါမင်းလက်ထက် မင်းသားများကို သတ်ရာတွင် အင်္ဂလိပ်က အိန္ဒိယသို့ ပင့်ချီသွားပြီးသော် စာပေပညာ သင်ပေးသည်။ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မြန်မာစကားကို သင်ယူရသည်။ အလွန် မင်းသားပီသသည့်ပြင် တည်ကြည်ခြင်းလည်း ရှိသည်။

ငါးပွင့်ဆိုင်အဖွဲ့ကပင် မဲများစွာ အနိုင်နှင့် ရရှိသည်။ သို့သော် အစိုးရ အဖွဲ့ ဖွဲ့ရာ ရာထူးလိုချင်သူတို့ များနေသည့်ပြင် နန်းရင်းဝန် (ဝါ) ဝန်ကြီး ချုပ် ပြုလုပ်မည့်သူက အိမ်စောင့်အစိုးရ ဖွဲ့လိုခြင်းကြောင့် ငါးပွင့်ဆိုင် အစိုးရ မဖွဲ့နိုင်။ ထိုခေါင်းဆောင် အမတ်များသည် ထိပ်တင်ဖြူနှင့် ထိပ်တင်ဝတို့၏ စကားကို နားထောင်ပါမည်ဟု ကတိယူခဲ့ကြသော်လည်း ယခု နားမထောင် ကြချေ။ ထို့ကြောင့် ထိပ်တင်ဝသည် အရှက်ကြီး ရှက်သွားသည်။

ထိုအခါမှာ ငါးပွင့်ဆိုင် အမတ်များသည် ကွဲကုန်၍ မန္တလေး ဦးဘဦး ခေါင်းဆောင်သော ငါးပွင့်ဆိုင်ပွဲ အမတ်များ၊ ကရင်အမတ်များ၊ လူမျိုးကွဲ အမတ်များနှင့် ပူးပေါင်း၍ ဒေါက်တာဘမော်က ကိုးဆယ့်တစ်ဌာန အုပ်ချုပ် ရေးတွင် နန်းရင်းဝန်ကြီး အဖြစ်နှင့် အစိုးရအဖွဲ့ကို ဖွဲ့လေသည်။ ခွက်ခွက် လောလေပြီ။

သဘာဝသည် မြန်မာပြည်၏ ကံကြမ္မာကို အမှန် (သို့မဟုတ်) ဖြစ် သင့်သည်ကို ဖန်တီးလေသည်။ လူ့ကြောင့် လောက ဖြစ်သော်လည်း လူ သည် လောကအကြောင်းကို သိသည်ထက် သဘာဝက လောကအကြောင်း ကို သိပြီးလျှင် နားလည်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေများကို ပြောပြသည့်ပြင် သတင်းစာမှာလည်း ရေးသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးမှ အချို့တို့သည် အင်္ဂလိပ်စာကို တတ်၍ အင်္ဂလိပ် စကားကို မှတ်နေအောင်ပြောတတ်ပြီးလျှင် စကားပြော လည်တိုင်း အာဂ ငါဟု ထင်တတ်သည်။ ဤအမှားသည် ထိုအခါက မြန်မာတို့၏ သဘော ထားနှင့် အကျင့်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သက်ဆိုင်ရာ အတတ်ပညာရှိ ဆိုသည် ကား အဘယ်နည်း။ ဘယ်လိုပညာ၊ ဘယ်လိုပညာများကို တတ်သိနား လည်မှ လောကအကျိုးကို သယ်ပိုးယူသွားနိုင်သည်ဟု ထိုသို့ ဘဝင်မြင့် နေသူတိုင်းသည် မသိသေးချေ။

ရေနံမြေ သပိတ်မှ စတင်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်၌ ကျောင်းသားများ စ၍ ဆူလာပြီ။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်က ကျောင်းကြီးများမှ ကျောင်းသားများ ပါလာသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာ ကိုအောင်ကျော် ဆို သော ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက် ဆန္ဒပြရာတွင် ပုလိပ်၏ နှိမ်နင်းမှု ကြောင့် ကွယ်လွန်ရသည်။ ထိုအဖြစ်ဆိုးသည် ကိုးဆယ့်တစ်ဌာန အုပ်ချုပ် ရေး၌ ဒေါက်တာဘမော်၏ အစိုးရတွင် ရှေးဦးစွာ တပ်ဆင်လိုက်သော ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးတံဆိပ် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းတိုင်ပင် အစည်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အဝေးတွင် အစိုးရကို အယုံအကြည်မရှိ အဆိုတင်သွင်းရာ အစိုးရမှာ လူမျိုး
ကွဲ လူနည်းစု အမတ်များ၏ နောက်ထောက် ကျောခံကြောင့် မအောင်မြင်
ချေ။ မပြုတ်သေးချေ။

ထို့နောက် ဦးရွှေဖီက ဗုဒ္ဓဘာသာကို ထိခိုက်သော ကျမ်းတစ်စောင်
ရေးမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီးသော် ဆုလာပြန်၍ ရန်ကုန်တွင် အကြီးအကျယ်
ကုလား မြန်မာ အဓိကရုဏ်း ဖြစ်သည်။ မန္တလေးမှာလည်း ထိုနည်းတူ
ဖြစ်လှမတတ် ရှိနေပေပြီ။

ထိုအခိုက်အတန့်၌ ကျောင်းသားများကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဆန္ဒပြ
စီတန်း လှည့်လည်ပွဲကြီးကို မန္တလေး၌ ပြုလုပ်ရာ အစိုးရ အမိန့်အရ လှည့်
လည် လာသူတို့ အပစ်သတ်ခံရခြင်းကြောင့် ကိစ္စပေါ်လာလေသည်။

ထိုအခါ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ရှုတ်ချရန် စစ်ကိုင်း၌ အစည်းအဝေး
ကြီး ပြုလုပ်မည်ပြုရာ အစိုးရ၏အမိန့်နှင့် မြို့တွင်းမှာ မစည်းဝေးရ၊ စည်း
ဝေးသော်၊ ချီတက်လာသော် ပစ်သတ်ရမည်ဟု အမိန့်ပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်
တို့ စီတန်းလှည့်လည်ရန် စိုင်းပြင်းကြပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အစည်းအဝေးသည် အတော်ပင် ခရီးရောက်ပုံရသည်။
သဘောမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။ မန္တလေးမှာ စီတန်းလှည့်လည်ရာတွင် လူသေမှု
နှင့် ပတ်သက်၍ အစိုးရကို အကြည်အညိုမဲ့ အဆိုတက်လာရာ အထမြောက်
အောင်မြင်လေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်သည်ကား ကျွန်ုပ်၏ စဉ်းစားမိချက်ကို ထုတ်ဖော် မပြောချေ။
ကျွန်ုပ်ကို မန္တလေး နော်မန်ကျောင်း၌ လောကဓာတ်ဆရာ ပြုလုပ်ရန် ဆွယ်
လာ၍ ကျွန်ုပ် ငြင်း၏။ ကျွန်ုပ်ကို စစ်ကိုင်းက တိုင်းမင်းကြီးနှင့် အရေးပိုင်
သည် စစ်ကိုင်း၌ မထားလို၊ သို့သော် မတတ်နိုင်။ ထိုသို့ဖြစ်နေ၍ စစ်ကိုင်း
ပညာဝန်သည် ကျွန်ုပ်၏မိန်းမကို ခေါ်ပြီးလျှင် မြစ်ကြီးနား၌ ကျွန်ုပ် ပညာ
အုပ် ပြန်လုပ်စေရန် တိုက်တွန်းတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏မိန်းမသည် ကျွန်ုပ်ကို မြစ်ကြီးနား၌ ပညာအုပ် ပြန်လုပ်ရန်
ငိုကာ ပြောလေရကား ကျွန်ုပ် သဘောတူရလေပြီ။ ထိုအခါတွင် ကျွန်ုပ်
သည် "ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျားဝတ္ထု" ကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ရေးပြီး ဖြစ်ချေပြီ။
မြစ်ကြီးနားသို့ ရောက်၍ အလုပ်လက်ခံပြီးနောက် တစ်ညသော် ဖာတစ်လုံး
ခေါင်းကျားဝတ္ထုကို အဆုံးသတ်လိုက်လေပြီ။ ထိုဝတ္ထုကို ကျောင်းသုံး

စာအုပ်ကော်မတီသို့ ပို့ရာ ကျောင်းစာကြည့်တိုက်များတွင် သုံးရန် အတည် ပြုလိုက်လေပြီ။ သို့သော် ပုံမရိုက်သေးပါ။

စင်စစ်ကား ကျွန်ုပ်ကို ပညာပိုင်း အစိုးရသည် နယ်အရာရှိများ ကျေနပ်စေရန် တစ်ကျွန်းသို့ ပို့ထားခြင်းပင် ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်ကို အရေးပိုင် သည် များစွာ အလိုလိုက်ပေသည်။ ထိုနယ်က အမတ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဩဇာခံသဖွယ် ဖြစ်ချေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အမျိုးသားအောင်ပွဲနေ့၌ မိုး ကောင်းတွင် စင်မြင့်ပေါ်က နေပြီးသော် စကားပြောသည်ကို ပုလိပ်က အရေးပိုင်ထံ တိုင်ကြား၏။ အရေးပိုင်က သူ့သဘောအတိုင်း ပြောချင်တာ ပြောပေစေဟု စာပြန်သတဲ့။ မြစ်ကြီးနား နယ်မှာလည်း ကျွန်ုပ်၏တပည့် များစွာ ရှိသည်။ ဂေါ်ရခါးစစ်သား၊ စစ်ဗိုလ်များ အတွင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်များ ရှိနေပေသည်။

ကျွန်ုပ် မြစ်ကြီးနားမှာ ရှိစဉ်တွင်ပင် ဂျပန်သည် မန်ချူးရီးယားကို ဝင်၍ တိုက်လေပြီ။ ထိုအခါ ဂျီနီဗာတွင်ရှိသော ကမ္ဘာ့အသင်းကြီးက လာ ရောက် စုံစမ်းစေကာမူ အီတလီသည် အဘိဆီနီးယားပြည်ကို တိုက်တုန်းက ကမ္ဘာ့အသင်းကြီးက ဘာမှ မတတ်နိုင်သလို ယခုလည်း အပိုအလုပ်၊ ကမ္ဘာ စစ်ကြီး ဖြစ်ရမည်၊ တို့ပြည် လွတ်လပ်ရေး ရတော့မည်ဟု ယူဆသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကချင် ကျောင်းဆရာများနှင့် ပေါင်း၍ ကချင်နှင့်မြန်မာ သွေးတူသားတူချင်း ဖြစ်ကြောင်းကို နားဝင်အောင် ပြောပြ နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြစ်ကြီးနားနယ်၌ ဖျော်ဖျော်ပါးပါးပင် အလုပ် လုပ်နေပါသည်။ သို့သော် ကြမ်းသည်၊ ရမ်းသည်ဟု ထင်ရှားသည်။

တစ်နေ့သော် ကျွန်ုပ်သည် လုံးတုံဗိုလ်တဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါ ဖျင်ဘောင်းဘီ၊ ခါးပတ်စိမ်း၊ တောစီးဖိနပ်နှင့် ဖြစ်သည်။ တစ် ကိုယ်လုံးမှာလည်း ရွှံ့များ ပေကျဲနေသဖြင့် နွားပျောက်ကြီးနှင့် တူသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်တဲသို့ ရောက်သော် ဆင်ဝင်ခန်း၌ ထိုင်၍ စားပွဲထိုးက လာပေးသော ကော်ဖီကို သောက်နေသည်။ ကျွန်ုပ် သောက်သော ကော်ဖီမှာ အနီထည် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါတွင် ဗိုလ်တဲမှာ ရောက်နှင့်နေသော မိန်း ကလေး လေးယောက်မှ တစ်ယောက်သည် ချိုင့်နှင့် နွားနို့၊ ပေါင်မုန့်ထောပတ် သုတ် တစ်ယုက် လာချသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က 'ဒါ ဘာလဲ' မေး၍ 'နွားနို့ နှင့် ပေါင်မုန့်' ဟု လေးစားစွာ မိန်းကလေးက ပြော၍ 'ငါ လူ ... နွားနို့

မသောက်၊ ပေါင်မုန့်ကိုလည်း မစား' ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ထိုမိန်းကလေးသည် မျက်နှာပျက်ကာ ပြန်ယူသွားသည်။

ထိုသို့ပြောခြင်းသည် အတော်ရိုင်းပျသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိပြီ။ ညနေချိန်သော် ကျွန်ုပ် အင်းတော်ကြီးအိုင်ကမ်းမှာ လမ်းလျှောက်နေရာ မိန်းကလေး လေးယောက်သည် ရွှေချိုးဖြူ သီချင်းကို ဓာတ်စက်မှဖွင့်၍ လိုက်ဆိုနေကြသည်။ တိတ်ဆိတ်သော တောတောင်အတွင်း၌ အတော်ပင် နားထောင်ကောင်းသည်ဟု ထင်စရာဖြစ်သည်။ အင်းတော်ကြီးအိုင်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်းလာသော လေသည် ထိုအချက်ကို ထောက်ခံနေသည်။

ညနေ နေဝင်လုနီးသော် ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်တဲပေါ်သို့ တက်၍ 'နှင့်တို့ရဲ့ ဓာတ်စက်ကိုပိတ်ထား၊ ငါ နားငြီးတယ်။ နှင့်တို့ ဒီမှာ လာတည်းဖို့ ဘယ်သူက ခွင့်ပြုသလဲ' ဆိုသဖြင့် ၎င်းတို့သည် ငြိမ်သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကား ဂျပန်သည် ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်လာအောင် ပွေ့မလား၊ ပွေ့ရင်တော့ အကောင်းပဲ။ ဂျပန်သည် အင်္ဂလိပ်နှင့် စစ်ဖြစ်ရတော့မလားဟု တွေးဆသည်။

အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန်ကား ဂျပန်ကို ချိုးဖို့ ကြိတ်ကာ ကြိုးစားနေသည်ဟု ထင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အင်္ဂလန်၊ အမေရိကန်နိုင်ငံတွင်းမှာပင် ဂျပန်ပစ္စည်း၊ ကုန်သည်များသည် အမေရိကန်နိုင်ငံနှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ကုန်များအချို့ကို လွှမ်းမိုးနေပေပြီ။ စီးပွားရေး လူမှုသည် စစ်ကြီး၏ဘေးကို မထိန်းနိုင်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်သည်။

နံနက်လင်းသော် ကျွန်ုပ် ကော်ဖီနှင့် ကြက်ဥ၊ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး၊ ငါးနှင့် မုန့်ကြွပ်ကို ကြော်ထားသော အကြော်တစ်ခုကို စားသောက်ပြီးသော် ကောင်မကလေး လေးယောက်ကို 'နှင့်တို့ ငါမပြန်မီ ဗိုလ်တဲပေါ်က ဆင်းသွား၊ ငါရွာထဲက ပြန်လာလို့ နှင့်တို့ရှိသေးရင် နှင့်တို့ပစ္စည်းတွေကို ငါဆွဲချခိုင်းမှာပဲ' ဟု ပြောပြီးသော် ရွာထဲသို့ ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်ုပ် ဆယ်နာရီခွဲလတ်သော် ဗိုလ်တဲသို့ ပြန်လာရာ ဗိုလ်တဲတွင် ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းမ မမနှင့်တွေ့ရ၍ အံ့ဩသည်ထက် များစွာ ဝမ်းသာမိသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်က သူ့အား အပြစ်တင် စကားမပြောမီ သူက သူသည် ဤအလုပ်ကို မလုပ်လျှင် အခြားသူတစ်ယောက်က လုပ်လိမ့်မည်။ ထိုအခါ မြန်မာလူမျိုးများနှင့် ဤနယ်ရှိ လူများသည် စိတ်ဝမ်းကွဲပြားပြီးသော် အင်္ဂလိပ် အလိုကျ ဖြစ်နေပေသည်။ ဤအချိန်သည် နောက်လိုက်စုသောအချိန် ဖြစ်နေသည်ဟု ပြောပြသည်။

သူ၏စကားကို ကျွန်ုပ် သဘောတူသည်။ မမက သင်းတို့သည် သာသနာရေး၊ လူထုအား ကယ်ဆယ်ရေးတို့ကို အကြောင်းပြု၍ သူတို့ကို အားကိုးရန် သွေးဆောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤနယ်မှ တိုင်းရင်း သား လူစုနှင့် ပြည်မမှ လူစု သွေးမကွဲရန် ထိန်းသိမ်းဖို့ ဤအလုပ်ကို ဝင် ရောက် ဦးစီး လုပ်ကိုင်ကြောင်းတို့ကို ပြောပြလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ပညာရေးကို အကြောင်းပြု၍ ဤသို့ပင် လုပ်နေကြောင်းကို ရှင်းပြသဖြင့် လူပေနှစ်ယောက်သည် မြစ်ကြီးနားနယ် တောထဲ၌ ပွေနေကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် ဤသည်တို့ကို သဘောတူညီကြသည်။ ပထမကမ္ဘာစစ် ပြီးသည်နောက် ရုရှားသည် ယူကရိန်းနယ်ကြီးကို အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းဖြင့် ဥရောပ အနောက်ပိုင်းကို ဂျာမနီနှင့် အသားများကို ဝိုင်းရံ၍ အမေရိကန်မှာ စီးပွားရေး နိမ့်သယောင် ဖြစ်လာလေရကား ငွေချေးပင် ကျလာ နေချေပြီ။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန်သည် ရုရှားကို နှိမ်လိုသည်။

ဂျပန်သည် တိုးတက်ခြင်း အလွန်မြန်၍ လက်မှုပညာ ကုန်ပစ္စည်း ဖြင့် အင်္ဂလန်နှင့် အမေရိကန်ကို နှိမ်စ ပြုလာပြီ။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန်သည် ဂျပန်ကို နှိမ်လိုသည်။ ဂျပန်သည် ကူးသန်းရေးကို မျက်နှာဖုံးပြု၍ မန်ချူးရီးယားကို သိမ်းနေသည်။ စင်စစ် အရှေ့ဘက် လူမွဲစု နေရာ တရုတ်ပြည်သို့ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ ထိုးဝင်လာမည်ကို တားဆီးခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းကို အမေရိကန်သည် စီးပွားရေးမျက်နှာဖုံးကို စွပ်ထားခြင်း ကြောင့် မမြင်။ ဂျာမနီကိုလည်း အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ် စသော ဥရောပ တန်ခိုး အာဏာရှင်များသည် စီးပွားရေး၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးတို့၌ နှိမ်ထား သည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ကြီး အကြီးအကျယ် ဖြစ်လာရမည်ဟု တောကြီး အတွင်းရှိ ဗိုလ်တဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်သည် ဆွေးနွေး ကာ သဘောတူညီညွတ်နေကြသည်။

ဤအဖြစ်ကို စာဖတ်သူသည် ဖတ်၍ အရသာရှိမည် မထင်။ တောကြီး ထဲ၌ ဟိုလို သည်လို သဘောနှင့် ချိုပြီးလျှင် ဖိုမသဘော လိုက်လျောကာ နေကြခြင်းကို ဖတ်ချင်ကြပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကား ကာမဂုဏ်၏ ကျေးကျွန် မဖြစ်နိုင်။ တိုင်းပြည်၏ ကျေးကျွန်သာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြစ်ကြီးနား သို့ ဒုတိယအကြိမ် ပညာအုပ်အလုပ်နှင့် ပြန်လာ၍ လုပ်ကိုင်နေထိုင်ပုံကို ရေးသား ဖော်ပြရပါမူ များစွာ ဖတ်ကောင်းမည်။ သို့ရာတွင် တိုင်းပြည်

အတွက် အကျိုးထူးသော တန်ဖိုးကောင်းဟု ကျွန်ုပ် မထင်သဖြင့် ချွင်းခဲ့ပါအံ့။

ကျွန်ုပ်သည် မြစ်ကြီးနားက ပြန်လာ၍ “ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျား” ဝတ္ထုကို ပုံရိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်ကား ကမ္ဘာစစ်ကြီး အမှန်ဖြစ်ရမည်ဟု သဘောပိုက်ပြီးသော် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်များ၌ ခေတ်အလိုက်သာ ရေးသားပြီးလျှင် လာလတ္တံ့သော ကာလအတွက် ဆီလျော်သော စလေမင်းခွေး ဝတ္ထု၊ မိုးညှင်းမင်းတရားကြီး ဝတ္ထု၊ ငမဲကျွန် ဝတ္ထုတို့ကို ရေးနေပါသည်။ ထိုမှတစ်ပါး ပညာပိုင်းဌာန မိတ်ဆွေအများ၏ တောင်းပန်ချက်အရ မြန်မာသဒ္ဒါကျမ်းကို စီရင်ပြုစုပါသည်။ မူလတန်းသဒ္ဒါ၊ မြန်မာသဒ္ဒါ ပထမတွဲနှင့် ဒုတိယတွဲ စသည်များ ဖြစ်ကြ၏။

ထို ကျွန်ုပ် ရေးသော စာအုပ်အားလုံးသည် ကျောင်းသုံးစာအုပ်ကော်မတီက အတည်ပြုထားသော စာအုပ်များ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ကျွန်ုပ် စာရေးခြင်းသည် စီးပွားရေးအတွက် ဖြစ်၍ ကျောင်းသုံးစာအုပ် ကော်မတီကို ကပ်ရပ်ခြင်း မဟုတ်။ ကျွန်ုပ် ရေးသော စာအုပ်တိုင်းမှာပင် နိုင်ငံရေးနှင့် မကင်းသဖြင့် အဓိပ္ပာယ်အနက်ကို သေချာစွာ စိစစ်လျှင် အစိုးရ၏ အန္တရာယ် မကင်းသည်အတိုင်း ၎င်းကို ကာကွယ်နိုင်စိမ့်သောငှာ ကျောင်းသုံးစာအုပ်ကော်မတီအားဖြင့် အတည်ပြုထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် ရေးသော ထိုစာအုပ်များမှာလည်း စလေမင်းခွေး ဝတ္ထုကိုမှ တစ်ပါး ပုံနှိပ်နိုင်ခြင်း မဖြစ်ပေ။ မည်သည့်ခေတ်မှာမဆို ရှားပင်၊ ကျွန်းပင် တို့ထက် လက်ပံပင်သည် လှမြဲ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့နှင့် လောကကိုစီရင်ရန် သဘာဝဓမ္မ တရားသူကြီးသည် ရုံးထိုင်တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ဥရောပမှာ ဟစ်တလာ အာဏာရှင်သည် ပေါ်လာပြီးသော် မြောင်းဆန်ကာ စစ်ကြီး အကြီးအကျယ် ဖြစ်လာပြီးလျှင် လေယာဉ်ပျံများသည် ထာဝရဘုရားသခင်၏ နတ်ဆိုးတမန်တော်သဖွယ် ဖြစ်နေ၍ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်တို့သည် အလူးအလဲပြုကာ ကာကွယ်နေရသည်။ ဘယ်အခါမဆို မျက်ကန်းတို့၏ နောက်သို့ မလိုက်နှင့်၊ မိမိ၏ တိုင်းပြည်ကို ကာကွယ်နိုင်ရန် လုံလောက်သော အင်အားကို ပြည့်စုံပြီး ဖြစ်အောင် လျှို့ဝှက်၍ ကြိုးစားထားရမည်။ ဤသည်ကား ကျွန်ုပ် အယူအဆ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဂျပန်သံအမတ်သည် အမေရိကန် သမ္မတထံ အကြောင်းအကျိုးကို နှစ်ကိုယ်ကြား ဆွေးနွေးရန် တွေ့ဆုံဖို့ သုံးကြိမ်တိုင် ကြိုးစား

သည်။ အမေရိကန်သမ္မတနှင့် တွေ့ဆုံရန် အခွင့်မရ။ အမေရိကန်သည် ငါ ပစ္စည်းပေါသည်။ ရွှေပေါသည်။ လက်နက်အင်အား တောင့်သည်။ စစ်သည် အင်အား ပြည့်စုံသည်ဟု မာနရောက် အကဲထောင်ကာရှိပုံ ပေါ်သည်။ သို့ဖြင့် ကမ္ဘာ၏ သဘာဝပညာကို ပစ်ပယ်ထားလေသည်။

ဂျပန်သည် လျှို့ဝှက်သည့် သဘောနှင့် ကွန်မြူနစ်ရန်ကို ကာကွယ်ခြင်း အလို့ငှာသာ တရုတ်ပြည်နှင့် စစ်ဖြစ်နေကြောင်းကို သိစေလိုဟန်နှင့် တူသည်။ အမေရိကန်သည် တရုတ်ပြည်၌ လေးပုံတစ်ပုံသော သူများသည် ကွန်မြူနစ်ဝါဒဘက်သို့ တိမ်းနေ၍ ကွန်မြူနစ် တရုတ်စစ်သား မြောက်မြားစွာ ရှိနေခြင်းကို သိမြင်ဟန် မရှိပေ။ ချန်ကေရှိတ် အစိုးရ၏ ညံ့ပုံကိုလည်း သိဟန် မရှိပေ။

ထိုသို့သော သဘောကြောင့် ဂျပန်၊ ဂျပန်၊ ရုရှားတို့သည် ဝင်ရိုးတန်း မဟာမိတ်ပြု၍ ကမ္ဘာစစ်ကြီးကို ဖန်တီးလေတော့ပြီ။ တရုတ်ပြည်၌ ဂျပန် စစ်အင်အားကို အမေရိကန်သည် လုံးဝ မတားမြစ်နိုင်ပေ။ ဂျပန်ကို တရုတ် တို့သည် အလွန် ကြောက်နေရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့သောအချိန် စစ်အတွင်း ရန်ကုန်သို့ သွားစဉ် ကျွန်ုပ်၏ စာအုပ်များအကြောင်း ပေါ်လွင် ထင်ရှားလာပါသည်။ စလေမင်းဈေး ဝတ္ထုကို မြန်မာ ခုနစ်တန်းမှာ သင်ပြညွှန်းပြီး ဆုငွေ တစ်ထောင် ပေးရန် သတ်မှတ်ထားလေပြီ။

ကျွန်ုပ်၏ စာတစ်လုံးခေါင်းကျား ဝတ္ထုကို ဓာတ်ရှင်ရိုက်၍ အလွန် လူကြိုက်များနေသည်။ သို့ရာတွင် ဓာတ်ရှင်ကုမ္ပဏီသည် ကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူး ပြုရန် လုံးဝ မသိပေ။ ကျွန်ုပ်လည်း လူကြောင့် ဘာမျှ မပြောပေ။ နန်းရင်း ဝန်ကြီး ဂဠုန်စောသည် ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်နေရာတွင် နှစ်ယောက်ချင်း စကား ပြောသည်။ ၎င်းသည် ဂျပန်နှင့် ပူးပေါင်း၍ မြန်မာပြည်က အင်္ဂလိပ်များကို မောင်းထုတ်ရန် သင့်သည်ဟု ယူဆသည်။ ကျွန်ုပ်က မသင့်၊ ရှေးက မှားခဲ့ပြီ၊ နောက်ထပ်၍ ယခု မမှားသင့်။ သီပေါမင်း လက်ထက်မှာ အင်္ဂလိပ်ကို အားကိုး၍ အင်္ဂလိပ်ကျွန် ဖြစ်ရသည်။ ယခု ဂျပန်ကို အားကိုးသော် ဂျပန်ကျွန် ဖြစ်ရမည်ဟု ပြောပြသည်။ ၎င်းက ဘာလုပ်ရမလဲဟု ဆိုသည်။ အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ချင်း ကျောချင်းကပ်၊ ရင်ချင်းအပ်၍သာ နေသင့်သည်။ နယ်ချဲ့ချင်း တိုက်ပွဲသည် နှစ်ဖက်စလုံး ပျက်ပြုန်း၍ ကျွန်တော်တို့ လွယ်လင့်တကူ နှင့် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း အဖြစ်ကို ရရမည်ဟု ပြောသည်။ ဂဠုန်စောသည်

ထိုအယူအဆကို သဘောမကျချေ။ တိုင်းပြည်နိုင်ငံ တစ်ခု၏ တည်ငြိမ် ကောင်းစားမှုသည် ထိုတိုင်းပြည်၏ သစ္စာ၊ ကတိ၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ အမျိုးသား ချင်း စည်းလုံးညီညွတ်မှုများအပေါ် တည်သည်ဟု ပြောသည်ကို ဂဠုန်သည် နားမဝင်။

“ဂဠုန် ဂဠုန်၊ ဆိုပါတဲ့လည်း၊ တမူန့်မွားမွား၊ အယူမှားလျက်၊ နဂါး မသေ၊ ဖားမကြေတည့်” ဟူသော အဂ္ဂိရတိ စာတစ်ပိုဒ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေပြီ။ ပြောရ လက်ဝင်လှသည်။ နားဝေးပါဘိ။

ကျွန်ုပ်သည် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်များတွင် မျက်ခြည်မပြတ်ဘဲ ဆောင်းပါးများ ရေးနေသည်။ အချို့က ဂျာနယ်တစ်စောင်တွင် ပါသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဦးဘိုးသင်း၏ လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီး မရှိရ ဝါဒဟုပင် ပေါ်လွင် လာသည်။ ဒိုင်အာစီ ဘဝက ပြည့်တန်ဆာမ ပပျောက်ရန် ဥပဒေကို ပြုလုပ်ရာ ထိုအခါက ကျွန်ုပ်မှာ သတင်းစာ ကိုယ်ပိုင်ရှိသည့်အတိုင်း မသင့်လျော် ကြောင်း၊ ခွေးလေးပျား တောအနံ့ ဆိုဘိသကဲ့သို့ ပြည့်တန်ဆာများ လူကောင်း များ အတွင်း၌ ပျံ့နှံ့သွားမည့် အကြောင်းနှင့် များစွာ ရေးသော်လည်း ကျွန်ုပ် ဘက်က သတင်းစာ တစ်စောင်သာ ဖြစ်၍ ရှုံးခဲ့သည်။ “ပြည့်တန်ဆာအကြောင်း ကို နားမလည်ဘဲနှင့် ပြည့်တန်ဆာ နှိပ်ကွပ်ရေး ဥပဒေကို ပြုလုပ်မိခြင်း သည် ထုံးအကြောင်းကို မသိဘဲနှင့် ကွမ်းစားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်” ဟု ယူဆမိ၏။

ကိုးဆယ့်တစ်ဌာန အုပ်ချုပ်ရေး ခေတ်မှာ ရုံးတွင်တက်၍ လက်ထပ် နိုင်ခွင့် ဥပဒေအတွက် စစ်ကိုင်းမြို့ ဘုရင့်ရုံတွင် နယ်လုံးကျွတ် အစည်း အဝေးကို ပြုလုပ်သည်။ ထိုအခါ မြန်မာ့ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှု ပျက်၍ မိဘ စကားကို နားမထောင်သော အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတို့ များစွာ ပေါ်ထွက် လာပြီးသော် လူမျိုးညွှဲကြီး ဖြစ်လာမည့် အကြောင်းနှင့် သေသေချာချာ အကျယ်တဝင့် ပြုပြီးလျှင် ကန့်ကွက်သည်။

ရဟန်းတစ်ပါးက အမွေစား အမွေခံသဘောကို ရှင်းပြ၍ ထိုဥပဒေကို ပြုလုပ်ထိုက်ကြောင်းနှင့် ထောက်ခံသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာမိန်းမတို့ သဘောကို ရှင်းပြ၍ တရုတ်နှင့်ရသော် တရုတ်၊ ကုလားနှင့်ရသော် ကုလား၊ ခရစ်ယာန်နှင့် ရသော် ခရစ်ယာန် ဖြစ် သွားကြောင်းကို သာဓကများစွာ တင်ပြ၍ အမွေစား အမွေခံ ဥပဒေသည် မည်ကာမတ္တ၊ အမည်မျှသာ တင်ကျန်နေမည်ကို ပြ၍ အမျိုးကောင်း သား

သမီးများ ပျက်စီးလတ္တံ့ ဟု အကြောင်းပြကာ ကန့်ကွက်လေသည်။ သဘာဝသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ များစွာ ယိမ်းလာသည်။ သို့ရာတွင် ဂုဏ်ကြီးသူ၊ မျက်နှာရှိသူတို့၏ အလုပ်သည် ထမြောက်နိုင်သည် ဆိုခြင်း၏ ခေတ်ကို မလွန်ဆန်သာ၍ ရဟန်းတော်များ၏ အလိုအရ ကျွန်ုပ်၏ ကန့်ကွက်ခြင်းသည် အရာမမြောက်တော့ပေ။

ထိုဘုရင့်ရံ၌ပင် စစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဟောပြောပွဲကြီး ပြုလုပ်ရာ လူများသည် ခြိမ့်ခြိမ့်သံမျှ နယ်ကလူများ ပါလာသောကြောင့် အလွန်အလွန် စည်ကားလေသည်။

ပညာရှိတစ်ယောက်က စစ်ဖြစ်ခြင်းသည် မကောင်းကြောင်း၊ စစ်ဝါဒီ သမားများသည် အပြစ်မရှိသော သူတို့ကို သေစေသော လူသတ်တရားခံများ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဟောပြောလေသည်။ အတော်ပင် ကောင်းမွန်လှသည်။ မှတ်သားလောက်စရာ များစွာ ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကမူကား စစ်သည် စစ်ထုတ်ပစ်ခြင်း ဖြစ်၍ အလွန် ကောင်းကြောင်း၊ လောကမှာ စစ်မဖြစ်လျှင် လူညစ်ပတ်များ၏ ကျက်စားခွင့်၊ တန်ခိုးအာဏာကြီးခွင့်ကို အခွင့်ပေးထားရာ ရောက်၍ ကြေနိုင်ခွင့် မရနိုင်သော ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ရာ ရောက်ကြောင်း၊ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးသာ မဖြစ်ခဲ့သော် ယခုကဲ့သို့ အဆင့်အတန်း မြင့်ပြီးသော အုပ်ချုပ်ခွင့်ကို ရမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ယခု ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးလျှင် မြန်မာလူမျိုးတို့သည် သခင်အဖြစ်ဖြင့် လွတ်လပ်ခွင့်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ လူငယ်များ သေရခြင်းသည် ရောဂါရိုး ဖြစ်၍ စစ်ထဲသို့ စုံပစ်ဝင်၍ တိုင်းပြည်၊ လူမျိုး၏အကျိုးကို ဆောင်လော့ ... သူရဲကောင်း မြန်မာတို့အား လက်နက်တပ်ဆင်ပေး၍ စစ်မှုထမ်းခွင့် အမြန်ပြုလော့ ... ဟု စသည်ဖြင့် ဟောပြောလေသည်။ ကျွန်ုပ် ဟောသည်မှာ တစ်နာရီကြာ၍ အပြီးတွင် ပရိသတ်ကြီးက သောင်းသောင်းအုပ်အာ “တို့ဗမာ” ဟု သံပြိုင်ဟစ်ကြလေပြီ။

ဂဠုန်လူချောကား အသိလိုသေး၍ မြန်မာပြည်က ဘီလပ်သို့ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ တစ်ဖန် ဘီလပ်မှ အမေရိကန်သို့ သွားလေသည်။ အမေရိကန်မှ ဂျပန်သို့ သွားရန် ဟိုနိုလူလူကျွန်းသို့ အရောက်တွင် အမေရိကန်၏ ပါးလိဟားဗား သင်္ဘောဆိပ်ကို ဂျပန်က ဗုံးချလေတော့ပြီ။ ထိုအခါ ဗြိတိသျှတို့က လူချော ဂဠုန်စောကို ဖမ်းဆီး၍ အာဖရိကတိုက် ယူဂန္ဒာနယ် ထောင်တွင် သွင်းထားလိုက်လေသည်။

မြန်မာပြည်၌လည်း ဗြိတိသျှက မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဖမ်းဆီးလိုက်သည်မှာ သောက်သောက်လဲ ဖြစ်နေကုန်ပြီ။ ဒေါက်တာဘမော် ထောင်ထဲမှာ၊ ဦးဘဘေ၊ ဦးနု ထောင်ထဲမှာ။ သခင်အောင်ဆန်းကို ရှာမတွေ့တော့ပေ။ အစိုးရက ဆူငွေ ငါးကျပ်နှင့် ကြော်ငြာထားလေသည်။ စစ်ကိုင်းမှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ အမတ်မသည် ထွက်ပြေး ပုန်းရှောင်နေရသည်။ လူငယ်သခင်ကလေးများကို ဖမ်းတော့မည်ဟု ပုံကိုင်နေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ နယ်လုံးကျွတ် အစည်းအဝေးကြီးကို ခေါ်၍ ဂျပန် မုန်းတီးရေး ဝါဒကို ဟောကာ ကာကွယ်လိုက်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ကိုင်းမှာ တစ်ယောက်မျှ အဖမ်းမခံရတော့ချေ။

ဥရောပမှာလည်း စစ်ဒဏ်ကြောင့် ထောင်းလမောင်း ကြေနေသော်လည်း ဂျပန်သည် အင်္ဂလိပ် ရေလက်ကြားကို မကူးနိုင်သေးချေ။ ပြင်သစ်ပြည်တွင်းသို့လည်း ရှေ့သို့ မတိုးနိုင်ချေ။ ထိုအခါ ဂျပန်၏ စစ်ဦးသည် အရှေ့သို့ လှည့်၍ အိန္ဒိယကို ချိန်ရာ၊ ရုရှ ကွန်မြူနစ်ကို ရှေးဦးစွာ တိုက်ဖို့ ချိန်သည်။ ဂျပန်က တောင်းပန်သော်လည်း မရ။ ဂျပန်သည် ရုရှကို ဇွတ်တိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ရုရှသည် မဟာမိတ်တို့ဘက်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

အင်္ဂလိပ်သည် ဂျပန်ကျွန်းကို ချေမှုန်းတော့မည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အင်္ဂလိပ်ကို ရေတပ်၌ အထင်မသေးပေ။ အင်္ဂလိပ်က စင်ကာပူက နေ၍ “ပရင့်စ်အော့ဖ်ဝေး(လ်)” နှင့် “ရီပတ်” စစ်သင်္ဘောကြီး နှစ်စင်းဖြင့် ဂျပန်ပြည်ကို ချေမှုန်းရန် ထွက်ပြီ။ ထိုသင်္ဘောကြီး နှစ်စင်းမှာ အလွန် အားကိုးလောက်ပေသည်။ ၎င်းတို့သည် တိုပီဒိုရန်ကို မမှု၊ မည်သည့် အမြောက်ကိုမျှလည်း မမှု၊ လေယာဉ်ပျံနှင့် ဖုံးချ ဖျက်ဆီးမည်ကိုလည်း မမှုချေ။

ထိုသင်္ဘောကြီး နှစ်စင်းနှင့် ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများ တွေ့ကြုံရပြီ။ ဂျပန် လေယာဉ်ပျံများသည် ၎င်းတို့၏ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ကိုစွန့်၍ ထိုသင်္ဘောများ၏ ခေါင်းတိုင်အတွင်းသို့ ထိုးဆင်းကာချသဖြင့် သင်္ဘောကြီး နှစ်စင်းသည် ပျက်စီးရလေသည်။ ဂျပန်သည် စစ်ရှုံးစေကာမူ ထိုသဘောသည် ကမ္ဘာကြေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျေ ဖြစ်ချေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ် မုချ စစ်ရေးနိမ့်၍ မြန်မာပြည်က ထွက်သွားရမည်။ ဂျပန် မလာနိုင်အောင် တို့ တတ်နိုင်မလား ဟူသော စိတ်ကူးကို မကူးဝံ့အောင် ဖြစ်နေသည်။

ဂျပန်သည် ရန်ကုန်ကို ဗုံးချ၍ အင်္ဂလိပ်များ သင်္ဘော၊ မီးရထားများနှင့် အိန္ဒိယသားများကို နောက်ပါပြုပြီးသော် စစ်ကို မည်သို့မျှ မခုခံတော့ဘဲ တက်သုတ်ရိုက် ပြေးလေတော့ပြီ။ ၎င်း၏စစ်သားများ ပြေးခြင်းမှာ အလွန် လှသည်။ ညအချိန် ပြေးကြသော စစ်ကားများ၏ မီးတန်းများမှာ အလွန် သာယာကြည်နူးဖွယ် ဖြစ်၍ အထူးကြည့်လှပေသည်။

စစ်ကြီးအတွင်း ကြုံရပုံများ

မန္တလေးမြို့မှာ ဂျပန်က ဝံ့ချပြီးနောက် တရုတ်စစ်သားများ မန္တလေးသို့ ရောက်လာပြီ။ ထိုတရုတ်စစ်သားများသည် ဂျပန်များ တက်လာသောအခါ ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ဟုတ်မည် မထင်။ အင်္ဂလိပ်စစ်သည်များ ပြေးသောအခါ မြို့ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးဖို့ရန် ထားခဲ့သည်ဟု မှတ်တမ်းပြုသော် မှားမည် မထင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းတို့သည် ဆန်စက် စသည့် အဆောက်အဦကြီး များကို လိုက်၍ မီးရှို့နေကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေသည်။

ထိုတရုတ်စစ်သား အချို့တို့သည် စစ်ကိုင်းသို့ ရောက်လာကြပြီ။ ရောက်သောအခါ အချို့စစ်သားများသည် တစ်အိမ်တက်ဆင်းပြု၍ အလို ရှိသည်များကို ယူကြပြီ။ စက်ဘီး၊ ဖောင်တိန်၊ နာရီတို့ကို မလွှတ်တမ်း ယူကြသည်။ အချို့ တရုတ်စစ်သားများသည် တုတ်ကြီးများကိုကိုင်း၍ အရပ် ထဲ၌ ကြက်၊ ဘဲ၊ ဘဲငန်း စသည်တို့ကို လိုက်ဖမ်းကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဗြိတိသျှတို့၌ ရာရှင်မရှိ မဟုတ်။ တိုက်ကြီးများတွင် ဂျုံ၊ ဆန်၊ ဆီ၊ ငါးသေတ္တာ၊ ဝက်သားဘူး၊ အမဲသားဘူး စသည့် စားသောက် ဖွယ်ရာများသည် အပြည့်အနက် ရှိနေပေသည်။ ၎င်းတို့ကို စစ်သားတို့အား ထုတ်မပေးဘဲ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ လုစားသကဲ့သို့ ရှိနေသည်ကို မကြံဆ တတ်အောင် ဖြစ်နေပေသည်။

ထိုသို့ တရုတ်စစ်သည်များ ရမ်းကားသောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် တရုတ် စစ်သည်အချို့ စကားပြောနေ၍ ၎င်းတို့က 'အဲဒီစစ်သားတွေဟာ ချန်ကေ ရှိတ်ရဲ့စစ်သား သူခိုးစားပြတော့' ဟု ပြော၍ 'မင်းတို့ကော' ဟု မေးရာ၊

‘ကျွန်တော်တို့က ကွန်မြူနစ်စစ်သားများပါ’ ဟု ပြောကြခြင်းကို စကားပြန် အားဖြင့် သိရပါသည်။ သင်းတို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အေးအေးလူလူနှင့်ပင် ဝေငှ စားသောက်နေပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏အိမ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့တစ်ယောက်သာ ရှိ၍ အိမ်သူအိမ်သားများမှာ စစ်ကိုင်းချောင်သို့ ရွှေ့သွားကြပြီ။ အရပ်ထဲမှာ လည်း လူအနည်းငယ်သာ ရှိပါသည်။ ထိုကွန်မြူနစ် တရုတ်စစ်သားများက ကျွန်ုပ်အား နှစ်ရက် ထမင်းချက်ကျွေးကြသည်။

တရုတ်စစ်သားများ မရောက်မီ အင်္ဂလိပ်တို့၏ စစ်သားပိသသော ပန်ချာပီ စစ်သားများ ရောက်လာ၍ အရပ်ထဲမှ မိန်းမ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်ခန့်ကို အတင်းဆွဲခေါ်သဖြင့် အရပ်သားများနှင့် အတော်ပင် ခုခံ လိုက်ရသည်။ ၎င်းတို့၏ဗိုလ် မျက်နှာဖြူအား တိုင်ကြားရာ ‘ဒါဟာ စစ်သား ထုံးစံ’ ဟုပြောလေသည်။ ထိုပန်ချာပီစစ်သားများ တစ်နေ့သာ နေ၍သာ၊ ညအိပ်သော် သင်းတို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တွယ်ဖို့ စီစဉ်ပြီး ဖြစ်လေပြီ။

ချန်ကေရီတိ တရုတ်စစ်သားများကား အတော်ကို ရမ်းပေသည်။ ဘုန်းကြီးနှင့် တွေ့လျှင် အခွင့်သင့်က သင့်သလို နှိပ်စက်ခြင်း၊ သတ်ခြင်း ပြုလုပ်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုတရုတ်စစ်သားတို့သည် မန္တလေးက ဘုရားကြီးရဲ့ရွှေများကို အတင်းခွာယူမည် ပြုသောအခါ ရဟန်းပျိုများက ဓားနှင့် ဝန်းဝိုင်းကာ ခုခံကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေသည်။

တရုတ်စစ်သားများကား မန္တလေးတွင် အဆောက်အဦ၊ စက်ရုံ စသည်တို့ကို တတ်နိုင်သမျှ မီးရှို့နေလေသည်။ ထိုအတွင်း ကိုယ်ချင်း လုံးဝ မစာနာသော အင်္ဂလိပ်သည် စစ်ကိုင်းတံတားကြီးကို ချိုးပစ်လိုက်လေသည်။ မြစ်၏အရှေ့ဘက်ကမ်း၌ တရုတ်စစ်သား မနူးမနပ်တို့ များစွာ ကျန်ခဲ့လေသည်။ ၎င်းတို့သည် မန္တလေးသို့ ဂျပန်တက်လာသောအခါ အမြင်မကောင်း၊ အဆင်မကောင်း စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ သေကြရလေသည်။

ဂျပန်တို့သည် မန္တလေးသို့ ချီတက်လာသော် တရုတ်စစ်သားများနှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်သည်တို့သည် စစ်ကိုင်းသို့ ပြေးလာကြ၏။ စစ်ကိုင်းက ခုခံရန် ပြင်သော တရုတ်စစ်သားများကို တစ်ကြိမ်သာ လာ၍ လေယာဉ်ပျံနှင့် ဖုံးချရသေးသည်။ မြစ်ကမ်း၌ လူသေကောင်များကို အမြင်မကောင်း၊ အဆင်မကောင်း ထားခဲ့ပြီးလျှင် ပြေးကြလေပြီ။

ထိုအခါ စစ်ကိုင်းက လူများသည် အင်္ဂလိပ်က သို့လှောင်ထားသော တိုက်ထဲမှ ဆား၊ သကြား၊ ဂျုံဖျန့်၊ နို့ဆီ၊ ထောပတ်၊ လက်ဖက်ခြောက်၊

ကော်ဖီ၊ ဟောလစ် စသည်များ၊ ငါးသေတ္တာ၊ အမဲသားသေတ္တာ၊ ဝက်သား
ဘူး စသော ရိက္ခာကုန်များ၊ ပိတ် စသော အထည်အလိပ်များကို သူ့ထက်ငါ
သယ်ယူကြလေသည်။ ထိုသို့ ယူလာခဲ့သူများက ကျွန်ုပ်ထံ ပေးထားခဲ့သော
ငါးသေတ္တာ စသော အသားသွတ်ဘူး၊ ထောပတ်ဘူး၊ သကြား၊ နို့ဆီ
စသည်တို့မှာ နှစ်လစာလောက်တော့ ရှိမည် ထင်သည်။

ကျွန်ုပ်ကား ဒါဟာ စစ်ဖြစ်ခြင်းလား၊ စစ်တိုက်တာဟာ ဒါပဲလား
... ဟု တွေးဆကာ နေပေပြီ။ စစ်တိုက်ခြင်း သင်ခန်းစာကို လေ့ကျင့်နေသလို
ဖြစ်ပြီ။ လူများကို သတ်ရန်လာသော လေယာဉ်ပျံများမှာ ကောင်းကင်၌
ပျိုင်းကလေးများကဲ့သို့ ကျက်သရေရှိကာ လှနေ၏။ လူကို အမြောက်အမြား
သေစေသော သေမင်း၏ တမန် ဖြစ်သည့် လေယာဉ်ပျံများမှာ ကောင်းကင်
ပြင်၌ အလွန် တင့်တယ်နေ၏။ ကြမ္မာပေကိုး။

ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာပြည်တွင် အမှတ်တမဲ့အားဖြင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်
တွင် ဗဟိုချက်မ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာသော စစ်ကိုင်းမြို့၏ မြင်ကွင်းဆိုးကို
ဖော်ပြသင့်သော်လည်း “ဦးဘိုးသင်းဘဝတာ” ၌ စာလေးမည်ကြောင့် လိုရင်း
ကိုသာ တိုစိဖော်ပြတော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် တံတားကြီးမကျိုးမီ သုံးရက်လောက် ခဏတာ တရုတ်
ကွန်မြူနစ်စစ်သားများအား အိမ်ကိုစောင့်ရန် မှာထား၍ အိမ်သူအိမ်သားများ
ရှိရာသို့ သွားနေတော့၏။ ထိုကွန်မြူနစ် စစ်သားများနှင့်အတူ သားကြီး
ကိုးသိန်းသည် ကျန်ခဲ့၏။ သို့စဉ်လျက်ပင် ချန်ကေရှိတ် တရုတ်စစ်သားများ
သည် အိမ်က စက်ဘီးသုံးစင်းကို ယူသွားလေသည်။ စင်စစ်ကား ထိုအချိန်
ကလေးသည် တရုတ်များ၏ ဓားပြတိုက်ခြင်းကို ခံနေရသကဲ့သို့ ဖြစ်ချေ
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တံတားကျိုးပြီး၍ တရုတ် အင်္ဂလိပ်တို့ စစ်သည်များ
ပြေးသွားသောအခါ မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ မြို့သည် တောရကျောင်းကဲ့သို့
တိတ်ဆိတ်၍နေပြီး ချောက်ချားကာ ရှိနေလေပြီ။ မြို့ပေါ်၌ လူမရှိသည်
လောက် ဖြစ်သည်။ မြို့၏ရှေ့တန်းမှ လူများတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်သာ
ယောင်ချာချာနှင့် ရှိနေ၍ တောမှတက်ပြီး မြို့ပေါ်မှပစ္စည်းများကို လာရောက်
ဖောက်ထွင်းယူနေသော ဖောက်သည်တို့အား တရားပြနေရတော့ပြီ။

တောသားများလည်း အာဂ။ ကျွန်ုပ် ဒီရပ်ကွက်မှာ တောင်းပန်နေ
လျှင် ဟိုရပ်ကွက်မှာ တိုက်ယူသည်။ ဟိုရပ်ကွက်သို့ လိုက်ပြီးလျှင် တောင်း

ပန်ချေသော် ဒီရပ်ကွက်သို့ လာရောက်ဖောက်ထွင်းပြီး ယူလေသည်။ ၎င်းတို့က 'ကျွန်တော်တို့ ဝန်ထောက်မင်း၏အိမ်က ပစ္စည်းကို တိုက်ယူဖို့ထား၊ ဘယ်သူကမျှ မျက်စောင်းနှင့်မထိုးရန်ပင် ကာကွယ်ထားပါတယ်။ ဒီမျှမက ဝန်ထောက်မင်းရဲ့ အရပ်က ပစ္စည်းများကို မတိုက်မယူပါ။ ဝန်ထောက်မင်းရဲ့ ဝါဒအတိုင်းပါပဲ' ဟု ပြောကြလေသည်။ ကျွန်ုပ် လက်လျှော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ရှေ့မှ အဘိုးကြီး မြေးငယ်ကလေး မိဒေါင်းနှင့် ပြေးစရာ မရှိ၍ ကျန်ခဲ့သည်။ တောင်ဘက်က အိမ်နှစ်အိမ်တွင် ခရစ်ယာန် တစ်အိမ် ထောင်၊ တရားဟောဆရာ တစ်အိမ်ထောင်၊ ခရစ်ယာန်ကျောင်းက ကျောင်းဆရာမများ ပြေးရန် နေရာမရှိ၍ ကျွန်ုပ်ခေါ်ကာ အိမ်ပေးထားသည်။ ကျွန်ုပ် တွင် ယောက်ျားအဖော် ငါးယောက် ရှိလေရာ တစ်ယောက်မှာ အဘိုးကြီး၊ တစ်ယောက်မှာ ရူးကြောင်ကြောင်၊ တစ်ယောက်မှာ အလွန်စကားများသော၊ အရာမသင့်သော စကားတို့ကို များစွာပြောသော တရားဟောဆရာ ဖြစ်သည်။

အချုပ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ လူသူတိရစ္ဆာန် သတ္တဝါ တစ်ခုမျှမရှိသော သဲကန္တာရအတွင်း၌ ဧကရာဇ်မင်းအဖြစ်နှင့် တစ်ယောက်တည်း နေရသော သူကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြို့အကျိုးဆောင် လူကြီးအဖြစ်နှင့် မြို့ကို မည်သို့မျှ မကာကွယ်နိုင်။ နေ့အချိန် စစ်ကိုင်းချောင်မှ လူအနည်းငယ် ရောက်ပေါက်လာကြ၍ ကြုံသောသူများက ကျွန်ုပ်စားဖို့အစာကို ချက်ထားခဲ့ကြသည်။ နေ့မှာ ငါးသေတ္တာ တစ်လှည့်၊ အမဲသားဘူး တစ်လှည့်၊ သရက်သီးနှင့် သုပ်ကာ လက်ဖက်ရည်ဖန် သောက်ပြီးလျှင် စည်းစိမ်ရင် လုပ်နေရတော့ပြီ။ ညမှာ ရပ်ကွက်ကို မီးမတိုက်အောင် ကာကွယ်သည့် သဘောနှင့် လူသုံးယောက်သည် ခွဲလျက် ပြောက်တီးကာ လူများများ ရှိလေဟန်ဖြင့် ကင်းစောင့်ရသည်။

တစ်ညမှာ ဈေးကို မီးနှင့်တိုက်တော့ပြီ။ မီးလာတိုက်သူမှာ သုံးယောက် ဖြစ်သည်။ ညအချိန် ဖြစ်သဖြင့် ဘာလူမျိုးဟု မသိ။ ကျွန်ုပ်တို့ကား လူသုံးယောက်နှင့် ဘာတတ်နိုင်မလဲ၊ ကြည့်နေရသည်။ အဖော်နှစ်ယောက်မှာ ခရစ်ယာန်ဖြစ်၍ ဒီမီးဘေးမှ လွတ်အောင် ဘုရားသခင် ကယ်ပါဟု ဘုရားသခင်ထံမှာ ဆုတောင်းနေပုံရသည်။ သို့သော် ထိုမီးသည် ဈေးပတ်လည်၌ သစ်ပင်ကြီးများခံနေ၍ မြို့တွင်းသို့ မကူးနိုင်ဘဲ အလိုလို ငြိမ်းသွားလေပြီ။ ဆုတောင်းသူ ခရစ်ယာန်များကား ၎င်းတို့၏ ဘုရားသခင်ကြောင့်

ဟု ထင်ကောင်း ထင်ပေမည်။ သစ်ပင်ကြီးများကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ မေ့နေဟန် ရှိ၏။

နောက်တစ်နေ့ညတွင် ကျွန်ုပ်တို့အရပ်မှ လူချမ်းသာ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ကို မီးလောင်ပြန်တော့သည်။ လူများမှာ ရေငင်ရန် စက်သီးနှင့် ရေပုံးကြိုးတို့ကိုပါ ယူသွားကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ သို့သော် ထိုသူ၏ အိမ်ပတ်လည်မှာ သစ်ပင်ကြီးများ ရှိနေ၍ မီးသည် အခြားသို့ မကူးစက်တော့ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ မြစ်ကမ်းနားသို့ လျှောက်၍ ကြည့်ရာ ကမ်းနား၌ စုတ်ပွဲသော တရုတ်စစ်သား အသေကောင် များစွာကို တွေ့ရသည်။ စင်စစ် ၎င်းတို့သည် ဂျပန်စစ်သားများ လာသော် ခုခံဖို့ သံကတုတ်များ တူးနေစဉ် ဂျပန်လေယာဉ်ပျံက လာရောက်ကာ ပစ်သတ်သွားဟန် တူသည်။ ဘယ်အချိန်ကဟု ကျွန်ုပ် မသိ။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုအသေကောင်များကို မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။ စာရေးဆရာသည် ဤအချက်၌ လူသေကောင်များ ရေထဲသို့ ရောက်သွားရန် ခဲယဉ်းနေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြို့ပေါ်သို့ တက်သွားရာ တောမှလာသော လူ ငါးယောက်ကိုတွေ့၍ ၎င်းတို့ကို ခေါ်လာပြီးသော် တရုတ်သေများ၏ ဘောင်းဘီ အိတ်ကပ်ထဲသို့ စမ်းစေရာ လက်ပတ်နာရီ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ဖောင်တီနီ များကို အချို့မှာ တွေ့ကြ၍ ယူစေပြီးလျှင် ထိုအသေကောင်ကို ရေထဲသို့ ဆွဲချစေရတော့သည်။ ထိုသူတို့သည် ဆယ်လောင်းလောက်ကို ရေထဲသို့ ဆွဲချပြီးသော် စိတ်ကျေနပ်ကြ၍ ပြန်သွားကြပြီ။ ဤသတင်းကို တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နား ဆိုသလို သိကြ၍ လာပြီးသော် တရုတ်သေများ၏ထံမှ ရွှေတို့ ငွေစများကို ယူကြ၍ အလောင်းကို ရေထဲသို့ ဆွဲချကြသည်။

တရုတ်စစ်သားများကား ရောက်လေရာအရပ်၌ တိုင်းသူပြည်သားထံမှ အတင်းလုယူလာခဲ့သော ဖောင်တီနီ၊ လက်ပတ်နာရီ၊ ရွှေငွေတို့သည် ၎င်းတို့၏ အလောင်းအတွက် ကူးတို့ခသဖွယ် ရှာခဲ့ခြင်းပါ တကားဟု ကျွန်ုပ် စဉ်းစားပြီးသော် ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သော် အိမ်တောင်ဘက် ဆရာမတစ်ယောက်က 'ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်း တွေ့ကြရသည်။ တွေ့သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်း' ဟု ဆိုသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က 'ခင်ဗျား ဘုရားသခင်ရဲ့

ပြဇာတ်သည် အတော်ကြည့်ကောင်း၍ ပွဲကျသည်' ဟု တွေ့ကြုံရချက်ကို ပြန်ပြောမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြစ်အရှေ့ဘက်၌ လှေငယ်တက်စင်းများ မရှိသည် လောက် ဖြစ်နေ၍ ဂျပန်များသည် အနောက်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် မကူးနိုင် သေးပေ။ ထိုအခါ ကာလပျက်နေ၍ ရာထူးမျှော် ကပ်ပါးရပ်ပါး လူလည် တစ်စုက ဂျပန်ကိုသွားကြိုရန် လှေများ၊ ငှက်များကို ရှိသူများထံတွင် တောင်း ကြသည်။ လှေရှိသူ၊ ငှက်ရှိသူများက ကျွန်ုပ်ထံလာ၍ ပေးရမလားဟု မေး ကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း လှည့်ပတ်ပဲ၊ နောင်ဂျိန်ကပွဲကို ကြည့်လိုသူ ဖြစ်သည်။ မဲပေးနှင့်၊ အတင်းယူသော် မည်သူ့ကိုမဆို ရိုက်လွှတ်' ဟု ပြော ထားသည်။

ကပွဲကလေးကား ဇာတ်လိုက်များမှာ ဓွကျနေသော်လည်း ကြည့်၍ ကား အတော်ကောင်းပေသည်။ ထိုအတွင်း ရာထူးရလိုသူ၊ မျက်နှာလိုသူများ က တောကျသော မင်းကွန်းဘက်မှ လှေများ၊ ငှက်များကို ငှား၍ အရှေ့ဘက် ကမ်းရှိ သူတို့၏အမေ့လင် ဂျပန်များကို သွားကြိုသည်။ ကြိုသည့်အတိုင်း ၎င်းတို့မှာ မျက်နှာရသည်။ ဘယ်လိုမျက်နှာလဲ၊ ကူလီအဖြစ်နှင့် ထိုသူတို့ သည် ဂျပန်ထံမှာ ရှေးဦးစွာ အသုံးတော်ခံရသည်။

ဂျပန်များ ဝင်လာ၍ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သူအိမ်သားများ မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာကား ပိုက်ဆံငါးမူးသာ ရှိလေသည်။ ထိုပိုက်ဆံ ငါးမူးသာ အရင်းတည်ကာ မဖောက်ထုံးဝယ်၍ အိမ်ရှိ သံဆပ်ပြာနှင့် ကျွန်ုပ် ကော့စတစ် ဖောက်ပြီးသော် ဆပ်ပြာချက်တော့ပြီ။ ထိုအတတ်ပညာကို ကျွန်ုပ်သည် ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းက စမ်းသပ်၍ ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်း လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဂျပန်သက်တမ်း၌ ဖောင်တိန်ကိုချ၍ ယောက်မကို ကိုင်တော့ပြီ။ သို့လင့်ကစား ထိုအခါတွင် နိုင်ငံရေးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး လုပ်တော့ပြီ။ ထိုသို့ပြုလုပ်ရာ၌ အချို့က သက်ဦးဆံ့များ စွန့်စား၍ လုပ်ရ သည်ဟု ဆိုကောင်းဆိုမည်။ ကျွန်ုပ်မှာကား လွယ်လွယ်ကူကူ သက်သောင့် သက်သာနှင့်ပင် နိုင်ငံရေးကို လုပ်နေပေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ အမြဲ အဖော်ကား ယခုအခါ၌ သံတမန်ကြီး ပြုလုပ်နေသော ဦးစိန်ပွား ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဦးစိန်ပွားသည် အရေးကြီးသော အပိုင်း၌ ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်နေသည်ဟု မသိ ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် အာရှလူငယ်များအသင်းကို အခြေခံထားသည်။ ကျွန်ုပ်၏ သမက်အကြီး တအေးသည် အာရှလူငယ်များအသင်း၌ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းက ပါဝင်သည်။ ပဉ္စမသမီး သီရိသည်လည်း အာရှလူငယ်များအသင်းတွင် အမျိုးသမီးဌာန ခေါင်းဆောင်ပိုင်းက ပါဝင်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ သားအကြီးဆုံးမှာ ဂျပန် မဝင်မိက သေသွားပြီ။ သားကြီးတစ်ယောက် ပင်လယ်ရေကြောင်း အတတ်ကိုသင်ဖို့ ထွက်သွားသည်။ အမည် “ကိုးသိန်း” ဖြစ်သည်။ ၎င်းနောက် ဂျပန်ခေတ် နောက်ပိုင်းတွင် ဗိုလ်သင်တန်းတက်၍ စစ်ဘက်သို့ ဝင်သည်။ သားတစ်ယောက် “သိုးထိန်း” မှာ စစ်ထဲသို့ဝင်၍ ဂျပန်ပြည်သို့ ပါသွားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆပ်ပြာခဲ လုပ်စားနေရာ ကောင်းစွာ အကျိုးပေး၍ လုပ်သား တစ်ဆယ့်ငါးယောက်ခန့် ရှိသည်။ သဲဆပ်ပြာကျုံးသော ရွာတစ်ရွာသည် ကျွန်ုပ်ကို မှီခိုနေရသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ယောက်မသည် ဖောင်တိန်ထက် ဝင်ငွေကောင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သည်ဟု သိလာ၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ လျှို့ဝှက်သော မြန်မာနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းကို အရေးပါပါ ကျကျနန လုပ်နိုင်နေပေပြီ။

ဂျပန်များကား အလွန်ပါးသည်။ လူရိပ်လူခြည်၌ အလွန် လည်သည်။ ကျွန်ုပ်၏အိမ်နားမှာ ဂျပန်ဗိုလ်များ ရှိသည်။ ဂျပန်ဗိုလ်များသည် တည်တည်နေသော ကျွန်ုပ်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ကောင်းစွာ ပေါင်းသင်းကြ၍ ကျွန်ုပ်၏ အရပ်တစ်ရပ်လုံးကို ဂျပန်များသည် အရမ်းကာရော မပြုကျင့်ကြချေ။

ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမကိုလည်း အမေ ... အမေ ... နှင့် ဂျပန်များသည် ကောင်းစွာခင်ကြသည်။ လေးစားကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သူ အိမ်သားများကိုလည်း ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ကြသည်။ တစ်နေ့သော် စုံထောက်အရာ၌ အတော်ကျွမ်းကျင်သော “စံရှား” ဘွဲ့ရ ဂျပန်တစ်ယောက်သည် ၎င်း၏ စကားပြန်နှင့် ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်လာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏လူမျိုး၌ အမျိုးသားစိတ်၊ တိုင်းချစ်ပြည်ချစ်စိတ် ကင်းသော လူများသည် အာဏာရှိသူထံ၌ မျက်နှာလိုအားရသဘော ပြုမူတတ်ခြင်း၊ ပြောတတ်ခြင်းသည် အလွန် ဆိုးဝါးလေသည်။ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ် ကောင်းလေသည်။

“စံရှား” ဘွဲ့ရ ဂျပန်စုံထောက်သည် ကျွန်ုပ်အား ‘ဂျပန်များအား ရှုတ်ချသော အစည်းအဝေး၌ ဂျပန်များကို မကောင်းကြောင်း ပြောဖူးတယ်

မဟုတ်လား' ဟု မေးတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း ရယ်၍ 'ဒီလို စကားမပြောရင် ဂျပန် အကျိုးကို ယခုဆောင်ရွက်နေသည့် မြန်မာများနှင့် ခင်ဗျားတို့ တွေ့ရမှာ မဟုတ်' ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျပန်စုံထောက်သည် အားရလှန်းသဖြင့် 'အော်တို ဆန်းကို ကျွန်တော် ဒါကြောင့် အားကိုးတာပဲ' ဟု ရယ်ကာရယ်ကာ ပြော တော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်ကား ဂျပန်ကို လုံးဝ မမှုချေ။ ဂျပန် စစ်တိုက်ကောင်းခြင်းကို ကျွန်ုပ် သိသည်။ ရဲရင့်သည် ဆိုခြင်းကား လူမှန်လျှင် မည်သူမျှ မရဲ။ မိုက်ကန်းခြင်းသာ ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆသည်။ ဂျပန်သည် အုပ်ချုပ်ရေး ကို မကျွမ်းကျင်။ အုပ်ချုပ်ရေးကို မကျွမ်းကျင် မတတ်ခြင်းသည် ကျွမ်းထိုး မှောက်ခုံ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ် နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်သည် စစ်ရှုံးရမည်ဟု ယူဆ၍ အင်္ဂလိပ်၏ စက်ရိပ်မှ လွတ်ရန်သာ အရေးကြီး သဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါ အိပ်မပျော်ဘဲ ချွေးစီးများ ပြန်နေသည်။ လုပ်ကိုင် ရမည့် နည်းလမ်းကို ရှာမတွေ့ ဖြစ်နေပေသည်။ စစ်ကိုင်းသည် မြန်မာပြည် စစ်ကွင်း၏ ဗဟိုအချက်အချာ ဖြစ်၍ စစ်ကိုင်းက အရေးကိစ္စတစ်ခု မှားသော် တစ်ပြည်လုံး နာမည်ကို ကျွန်ုပ် သိမိပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုအရေးသည် ကလေး တို့အား ဗျည်း သရ သင်ပေးခြင်းလောက် မခဲယဉ်းဟု ယူဆသည်။ ကျွန်ုပ် ကို မရေမရာဟု ထင်စရာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏အိမ်သည် ဂျပန်ခေတ်၌ သူပုန်ဌာနကြီးဟု ဆိုစရာ ဖြစ်နေ သည်။ သို့လင့်ကစား ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ ဂျပန်စံရှားသည် ခဏခဏ ရောက် သည်။ ကျွန်ုပ်၏အိမ် တောင်ဘက်တွင် ဂျပန်ဗိုလ်များ ကပ်လျက် ရှိသည်။ ဆပ်ပြာခဲဝယ်ရန် ဂျပန်များစွာ ခဏခဏ လာကြသည်။

တစ်နေ့သော် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ပေါ်မှ ဂျပန်များကို ပုန်ကန်ထိုက် ကြောင်းနှင့် ကွန်မြူနစ် သဘောတရားများကို ပုံရိပ်၍ ကွန်မြူနစ်ကို နှစ် သက်နေသော မောင်မောင်ကြီး ဆိုသူသည် ထိုပုံရိပ်ပြီး စက္ကူထပ်ကြီးကို ထမ်းယူကာ ဝင်းပေါက်အထွက်တွင် ဂျပန်စံရှားနှင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့သည်။ ၎င်းက 'ဘာစာတွေလဲ' မေးရာ 'အာရှလူငယ်များအား နှိုးဆော်စာ' ဟုပြော ကာ မောင်မောင်ကြီးသည် ရဲရဲကြီး ထွက်သွားလေသည်။ ထိုကိစ္စကို ကျွန်ုပ် ၏ သမီး သီရိ ဦးစီးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စစ်ကိုင်းချောင်၌ လူငယ်များ စစ်ထဲသို့ဝင်ရန် တိတိ လင်းလင်း ဟောသည်။ ထိုအခါ ရွှေပြည် ဦးဘတင်လည်း ပါသည်။ စစ်

ထဲသို့ ဝင်သူများကား ဂျပန်ကို ပုန်ကန်ရန်ဟု သိကြသည်။ ထို့နောက် တောနယ်သို့လှည့်၍ တရားဟောရာ ငါးစွန့်၊ ချောင်းဦး၊ မြင်းမူမြို့များသို့ပင် ရောက်သည်။ ထိုသို့ တရားဟောထွက်ရာ၌ မြန်မာ့တပ်မတော်မှ တပ်သား တစ်ယောက်၊ ဂျပန်အလုပ် လုပ်နေသူ ဒေါက်တာလူတစ်ယောက် ဖြစ်သော သခင်လှမောင်လည်း ပါသည်။ သခင်လှမောင်သည် ဂျပန်ကို ပုန်ကန်ရန် စစ်သားစုသည်ဟု သိသည်။ သို့သော် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအပေါ်မှာ သစ္စာ ရှိသူပီပီ လုံးဝ မပေါက်ကြားချေ။ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးကိုလည်း ချစ်ဟန် ရှိသည်။

မြင်းမူသို့အဝင် နံနက်ခင်းတွင် ဗြိတိသျှတို့၏ လေယာဉ်ပျံမည်းကြီး နှင့် တွေ့၍ ကျွန်ုပ်တို့ ပုန်းရသည်။ ထိုအခါတွင် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်လည်း ပါသည်။ ၎င်း၏နာမည်ကို မေ့နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် တိုင်း ပြည်ကို ချစ်ကြ၍ သစ္စာရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် စင်စစ်ကား မိုက်ရူးရဲ အလုပ်ကို ခေါင်းဆောင်၍ လုပ်ရာ ရောက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မြင်းမူ၌ အိပ် သော ညတွင် စစ်ကိုင်း အစီခံ သင်္ဘောဆိပ်သည် အကြီးအကျယ် ဖုံးချ ခံရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဂျပန်ကို တော်လှန် ပုန်ကန်ဖို့ရန် သဘောမကျချေ။ ထိုသို့ သဘောမကျသည်မှာ သူ့ရဲဘောကြောင့်၍ မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မျိုးချစ်စစ်သားကောင်းကလေးများ မတော်တဆ ကျဆုံးထိခိုက်ကုန်မည်ကို စိုးရိမ်မိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ အယူမှာကား စစ်အခြေအနေကို ကြည့်၍ လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ လျှို့ဝှက်ကာ အနုနည်းဖြင့် ကြံစည်မှု ကြောင့် လည်းကောင်း ဂျပန်သည် မြန်မာပြည်မှ သုံးနှစ်လွန်သော် ထွက်ခွာ သွားရမည်ဟု ယူဆသည်။ ဝင်လာသော အင်္ဂလိပ်ကို လက်မခံဘဲ ပြောက်ကျား နည်းနှင့် မောင်းထုတ်ရန် စိတ်ကူးနေမိသည်။

ထိုသို့လင့်ကစား ကျွန်ုပ်၏ လျှို့ဝှက်ပြောက်ကျား လူငယ်များသည် ဂျပန်ကို မောင်းနှင်ပစ်ဖို့ရန် အလိုရှိကြသည်။ ကြာလေ မိုက်ကန်းလာ၍ ရမ်းကားလေ ရှိကြသည်ကို လက်မခံလို၊ မမြင်လိုဟု လူငယ်တစ်စုသည် အကြောင်းပြကာ ဂျပန်ကို တော်လှန်ပုန်ကန်ရန် သဘောတူ ညီညွတ်ကြ သည်။ စစ်ကိုင်းရှိ လေယာဉ်ပျံပစ် အမြောက်တပ်ဗိုလ် ဗိုလ်သိန်းဦးကလည်း သဘောတူသည်။ ၎င်း၏လက်ထောက် ဗိုလ်မျိုးကျော်ပုကလည်း လူငယ် များကို အထူး သွေးတက်စေသည်။ စစ်ကိုင်းသို့ ရောက်လာ၍ စခန်းချသွား

သော မြန်မာတပ်မတော်သားတို့ကလည်း သဘောကျကြသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ဘာရှောင်လွှဲ၍ ရတော့မလဲ။ ထိုလူငယ်စုအပေါ်မှာ နာယကကြီးအဖြစ်နှင့် သဘောတူ ဆောင်ရွက်ရလေတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူထု၏အကဲကို စမ်းရင်းနှင့် မင်းကွန်းသို့ သွားကြပြီ။ ထိုအခါ အစိုးရအမှုထမ်း အရာရှိတစ်ယောက်လည်း ပါသည်။ ရွှေပြည်ဦးဘတင်၊ သခင်လှမောင်နှင့် စစ်သားတစ်ယောက်လည်း ပါသည်။ ၎င်းသည် စစ်သည်တပ်သား စုဆောင်းရေးအလုပ်ကို လုပ်ရသူ ဖြစ်သည်။ လမ်းတွင် လေယာဉ်ပျံမည်းကြီးနှင့်တွေ့၍ သုံးကြိမ်တိုင် ကိုင်းပင်၊ သစ်ပင်များ၏ အကြားသို့ဝင်ကာ ပုန်းရသည်။

မင်းကွန်း၌ တရားပွဲ အကြီးအကျယ် ကျင်းပသည်။ မင်းကွန်းသည် ထိုအချိန်တွင် မန္တလေးက လာနေသောလူများ အလွန်များပြားနေ၍ မြို့ကြီးတစ်ဝိုက်ကားနေသည်။ ၎င်းတို့သည် ဂျပန်ကိုမောင်းထုတ်ရန် သဘောတူကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မင်းကွန်းက ပြန်လာကြပြီးနောက် မကြာမတင်မီပင် အမတ်မဟောင်း၏ ခင်ပွန်း အမတ်ဟောင်း ဦးမောင်မောင်နှင့် ရန်ပုံငွေများကို လှည့်လည်ကောက်ခံ၍ တပ်မတော် ဗိုလ်သိန်းဦး၏လက်သို့ အပ်လိုက်လေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ဝတပ်ဗိုလ် ကိုဘသိန်းနှင့် တိုင်ပင်၍ ဤလူငယ်များ ပြောက်ကျားနည်းစနစ်နှင့် သုံးနေသည်ကို ထိန်းသိမ်းနေရသည်။ ကိုဘသိန်းမှာ ဦးမောင်မောင်၏အိမ်တွင် တပ်စွဲနေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ တပည့်လက်စွဲ ကားမောင်းသမား စံတင့်နှင့် ကျွန်ုပ်၏အိမ်တွင် ဇီးကွက်သဘောမျိုး ကျင့်ကြံနေရသည်။ အင်္ဂလိပ် မဟာမိတ်၏ စစ်သည်လည်း ပြင်းထန်လာလေပြီ။

ကျွန်ုပ်နေသော ကွက်သစ်ရပ် တစ်ရပ်လုံးကို အင်္ဂလိပ်လေယာဉ်ပျံက ဖုံးချလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဂျပန်များနှင့်အတူ ပုန်းအောင်းနေသော ကျင်းကို လက်ဝဲလက်ယာ ညွှတ်ကျသည်။ စက်သေနတ် ပစ်သည်မှာလည်း မိုးသီးမိုးပေါက်။ ကျွန်ုပ်မှာ “ဣတိပိသော” ကို ဘုရားအာရုံပြု၍ စိတ်ထဲမှ ရွတ်နေရသည်။ တစ်ယောက်မျှ ထိခိုက်ခြင်း မရှိကြချေ။ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဂျပန်များလည်း ပြေးကြပြီ။ စစ်ကိုင်းမြို့ပေါ်၌ ဂျပန်များ ရှင်းသွားလေပြီ။

ထိုသို့ မတွေ့ရမီ ခုနစ်ရက်လောက်က အင်ဖားသို့တိုက်ရန် ပါသွား

သော ဂျပန်များသည် ပြန်လာကြ၍ အိပ်ရာထဲ၌ မမာနေသော ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမထံ ဝင်ပြီးလျှင် မြေကိုဦးတိုက်ကာ 'အမေ ... ဂျပန် စစ်ရှုံးလို့ ပြေးလာ ရပြီ' ပြောကာ ဂျပန်ဗိုလ်ကလေးများ များစွာသည် နှုတ်ဆက်သွားကြလေ သည်။

ထိုရက်မတိုင်မီ ဆယ်ရက်လောက်ကလည်း အင်ဖားသို့ တိုက်ဖို့ သွားရာမှ မမာသဖြင့် ပြန်လာရသော ဂျပန်စစ်သားများနှင့် ဗိုလ်များသည် နေစရာ စားစရာ မရှိဘဲ ကွက်သစ်ရပ် သစ်ပင်များအောက်၌ လဲလျောင်းနေ ကြရသည်။ ထိုအခါ မြန်မာများက ဆေးဝါးကုခြင်း၊ အစားအစာကျွေးခြင်း၊ လက်ဖက်ရည်တိုက်ခြင်းတို့ကို ပြုကြလေသည်။

သက်သာ၍ ထနိုင်ကြသောအခါ 'အဖေ ဂျပန် မကောင်းဘူး၊ ဘီရမာ ကောင်းတယ်၊ ဂျပန်ဟာ ဂျပန်ကိုတိုက်ပြီး ဘီရမာအား ပေးမယ်' ပြောကာ ၎င်းတို့သည် တပ်ဆုတ်သွားကြလေသည်။ ထိုတပ်ကို ကင်ပေတိုင် နှင့် ခမ်းမားရော့က လုံးဝ ဂရုမပြုကြချေ။

ကျွန်ုပ်လည်း အခြေမလှသဖြင့် အိမ်ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီးသော် စစ်ကိုင်း ချောင်းသို့ သွားရောက်လေပြီ။ မတ်လ ခုနစ်ရက်နေ့ ည ခုနစ်နာရီတွင် ဗိုလ်သိန်းဦးတို့ တပ်သည် အမြောက်သုံးချက်ပစ်၍ ထွက်သွားလေသည်။ ထိုသဘောဖြင့် စစ်ကိုင်းက ဂျပန်ကို စတင်တော်လှန်ခြင်းသည် တပ်မကြီး ထက် ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ် စောနေလေသည်။

ဂျပန်၏ စစ်သဘောကို ကျွန်ုပ် နောက်တွင် သိရသည်ကား ဤသို့ ဖြစ်သည်။

ဂျပန်များသည် အုပ်ချုပ်ရေး၌ အကင်းမပါး၊ မတတ်သိချေ။ ဂျပန် ပြည်၌လည်း ကင်ပေတိုင်သည် မြန်မာပြည်မှာထက်ပင် ဆိုး၍ ရက်စက် သောကြောင့် အချို့ ဂျပန် အထက်တန်းစားများကပင် မခံမရပ်နိုင်ကြပေ။ ထိုကြောင့် ဂျပန် စစ်သုံးစကားကို ရအောင်ယူ၍ နိုင်ငံခြားသား စစ်သံမှူး တစ်ယောက်၏လက်သို့ အပ်လိုက်လေသည်။ ထိုစစ်သံမှူးက အမေရိကန် ထံသို့ ထိုလျှို့ဝှက် စစ်သုံးစကားကို ပို့လိုက်လေသည်။ ဒေါ်လာများစွာလည်း ရသတဲ့။ ဤကား ယုတ္တိတန်သည်။

ထိုသို့ ဂျပန်၏ လျှို့ဝှက်သော စစ်သုံးစကားကို အမေရိကန်က ရသောအခါ မြန်မာပြည်က ဆန်ပို့လိုက်ပြီဟု ပြောသောစကားကို လည်း ကောင်း၊ ဂျပန်ပြည်က လေယာဉ်ပျံနှင့် စစ်လက်နက်များ ပို့လိုက်ပြီ ဆိုသော

စကားကို လည်းကောင်း အမေရိကန်က အသံဖမ်းပြီးလျှင် လမ်းက ပုန်းကွယ်
ချောင်းမြောင်းပြီး ဂျပန်သင်္ဘောများကို ဖျက်နေသဖြင့် ဂျပန် စစ်ရေး နိမ့်လာ
ပြီးလျှင် မဟာမိတ်၏ လေယာဉ်ပျံများ ပြုသလို ခံနေရပေတော့သည်ဟု
သတင်းရလာသည်။ ထိုသတင်းကို စဉ်းစားနေသည်။ စစ်၏ အချက်အချာ
ဖြစ်နေသော စစ်ကိုင်း၏ ပြောက်ကျားများကိုလည်း မစိစစ်နိုင်ဘဲ စစ်ရေး
မလှ ဖြစ်နေပေသည်။ သို့သော် ဗြိတိသျှ မဟာမိတ်တပ်ကလည်း ဂျပန်နှင့်
ပြတ်ပြတ်သတ်သတ် မတိုက်ရပေ။ အဝေးမှနေပြီး အမြောက်ကြီးများဖြင့်
သာ လှမ်းပစ်နေကြလေသည်။

ဂျပန်ပြည်မ၌လည်း ဤသို့ ဖြစ်နေပေသည်။

အရှေ့ဘက် ဂျပန်ကျွန်းကလေးများတွင် ဂျပန်များ တပ်စွဲကာ
ရှိသည်ကို အမေရိကန်က တိုက်ရန်လာသောအခါ ထိုကျွန်းကလေးများက
လေယာဉ်ပျံကို ခေါ်လေပြီ။ အမေရိကန်က သိ၍ ပုန်းနေပြီ။ ဂျပန်လေယာဉ်ပျံ
များ လာသောအခါ အမေရိကန် စစ်သင်္ဘောများကို ပုန်းနေ၍ ရှာမတွေ့။
ထိုသို့ ရှာမတွေ့၍ ပျံသွားရသောအခါ အမေရိကန် စစ်သင်္ဘောက ထိုကျွန်း
ကလေးများသို့ ဝင်ရောက်တိုက်လေပြီ။

ဤနည်းတို့ဖြင့် ဂျပန်ပိုင် ကျွန်းကလေးများတွင် အမေရိကန်သည်
ခြေကုပ်စခန်း ရသွားလေပြီ။ ထိုကျွန်းကလေးများပေါ်က ဂျပန်ကျွန်းသို့
လေယာဉ်ပျံနှင့် သွားပြီးသော် အဖျားမြုတ်ကို ချခြင်းကြောင့် ဂျပန်စစ်ရေး
နိမ့်ရလေတော့ပြီဟု သတင်းရောက်လာသည်။ ထိုသတင်းကို ဂျပန်ဗိုလ်က
ပင် ပြောသည်။

ဂျပန်များကို တော်လှန်၍ ထွက်သွားသော ဗိုလ်သိန်းဦးတပ်နှင့် ဂျပန်
များသည် တိုက်ကြရရာ၊ ဗိုလ်သိန်းဦးနှင့် ရဲဘော်အချို့ ကျသည်ကို ဗိုလ်
မျိုးကျော် လာ၍ ပြောလေသည်။

မဟာမိတ် လူ့စိုက်များကလည်း အလွန်ကန်း၍ ရမ်းသည်။ အမရပူရ
ကို ပုံးချမီးရှို့ ဖျက်ဆီးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်ကိုင်းကို မီးရှို့ရာ ကျွန်ုပ်
၏ အရပ်ကို နှစ်ရက်တိုင်တိုင် လာရောက် မီးလောင်ပုံးချသောကြောင့်
တစ်ရပ်လုံးမှာ အိမ်ငါးအိမ်လောက်သာ ကျန်၍ မီးလောင်ခံရလေသည်။
ကျွန်ုပ်၏ အိမ်လည်း ပါသွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်ကိုင်းကို ဂျပန်
ဖျက်၍ မပျက်။ မဟာမိတ် အင်္ဂလိပ် အမေရိကန်တို့က အထွက်တွင် ပြာကျ
အောင် မီးမရှို့ခဲ့ရသဖြင့် တစ်ပန် ပြန်အဝင်တွင် မီးရှို့ဖျက်ဆီးလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကား မြို့ပေါ်တွင် ပြောက်ကျားများ၏ စွမ်းရည်ကြောင့် ဂျပန်များ ရှုပသွားပြီဟု စိတ်ချလက်ချ အိမ်ကိုထားခဲ့သဖြင့် အလွန်အလွန် နှစ်မြှာဖွယ်ရာ ပေစာများ၊ ပုရပိုက်များ၊ ကျမ်းစာများ၊ သိပ္ပံပညာစာပေများ၊ အင်ဆိုင်ကလိပီးရီးယား စသည့် အဖိုးတန် စာပေတို့သည် ပြာဖြစ်ရလေတော့ပြီ။ တရားဝင်ငွေစက္ကူ ရာတန်အချပ်နှစ်ဆယ်လည်း ပါသွားသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ မြို့ပေါ်မှ လူကြီးများကို ဖမ်းဆီးရန် စာရင်းနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့ ရထားလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အချိန်မရွေး သတိနှင့် နေရလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မဟာမိတ်တပ်များကိုလည်း အားထားဖွယ်မရှိ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ စွမ်းအားဉာဏ်ရည်နှင့် လူငယ်များအပေါ်၌သာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကံကြမ္မာသည် ရပ်တည်နေတော့ပြီ။ မဟာမိတ်တို့၏ စစ်တပ်များကား လုံးဝ ဟန်မကျကြောင်းကို သိရပြီ။ ၎င်းတို့သည် သိပ္ပံပညာမှာ တော်သည်။ သို့သော် စစ်ရေးစစ်ရာ၌ ၎င်းတို့၏ သိပ္ပံပညာသည် အရာမရောက်။ အပြစ်မဲ့သူများကို နှိပ်စက်ရန်မှတစ်ပါး များစွာ အသုံးမဝင်လှပေ။

ကျွန်ုပ်ထံ လူငယ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သည် မဟာမိတ်တပ်များထံ ပို့ဖို့ မြေပုံကိုလာပြသည်။ မြေပုံ၌ လတ္တီတွဒ်၊ လောင်ဂျီတွဒ် မျဉ်းတန်းများကို သေချာစွာ ကျွန်ုပ် ကြည့်ရှုသည်။ မှန်ကန်သည်။ လေယာဉ်ပျံနှင့် ဗုံးချရန် ပြုထားသော နေရာများသည်လည်း သေချာစွာ မှန်ကန် အကွက်ကျသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သဘောတူလိုက်သည်။

မဟာမိတ်တပ်မှ ထိုမြေပုံကိုယူ၍ မည်သည့်အချိန်မှာ လာရောက် ဗုံးချမည်ဟု စာရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လူစုများအား စားရေ ရိက္ခာများကို တင်ကြိုဝယ်ယူထားရန်နှင့် ရောင်တိမ်းကြရန်ကို သတိပေးထားရသည်။ သို့သော် မဟာမိတ် လေယာဉ်ပျံသည် ချိန်းဆိုသောနေ့သို့ မရောက်မီ တစ်ရက် တင်ကြို၍ လာရောက် ဗုံးချသည်။ ဗုံးချခြင်းမှာလည်း သေသေချာချာလွဲ၍၊ ဂျပန် ကင်ပေတိုင်နှင့် ဂျပန်တပ်များ ရှိရာကို မထိဘဲ ၎င်းနှင့် တော်တော်ဝေးသည့် ချောင်မှာ ဗုံးကျ၍ ရဟန်းတစ်ပါးနှင့် ဓွေးတစ်ကောင် ဆုံးရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ လူငယ်များမှာကား လေယာဉ်ပျံ ဗုံးကြဲစဉ် မိနေ၍ တွေ့သော ဗုံးကျင်းထဲများမှာ ဝင်ပုန်းနေကြရသည်။

ထိုသဘောသည် ဘာလဲ။ စွမ်းရည် မရှိခြင်းလော၊ သစ္စာမရှိခြင်းလော။ အလုပ်ဝတ္တရား၌ မတတ်သည့် သဘောလား၊ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့ကိုပင် ရန်ပြုသည့် သဘောလား။

ကျွန်ုပ် စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်။ လူကြီးခေါင်းဆောင် အရည်အချင်းမှ ခဏချွတ်ယွင်းသည်။ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မဆို အင်္ဂလိပ်သည် မြန်မာပြည်မှ ထွက်သွားရမည်ဟု နှုတ်မြွက်ကာ အကြိမ်းကြီး ကြိမ်းမိပြီ။ ကျွန်ုပ် ကြိမ်းပါးသည်ကို အိန္ဒိယသို့ နန်းရင်းဝန်ကြီးအဖြစ်နှင့် ပါသွားသော ဝန်ကြီးချုပ်၏ လူ ကောင်မကြီး (ရန်ကုန်သူ) ပြည့်တန်ဆာခေါင်းမကြီး၏ လက်ပါးစေများ ကြားသွားသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မိုက်မာန်နှင့် ၎င်းတို့ကို ခွေးလေးဟု သဘောထားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏လူစုများ ဘေးဥပဒ်မှလွတ်ရန် တာဝန်ရှိနေပြန်သည်။ အေးဖေ (ယခုစစ်ကိုင်းတွင် ကိုယ်လက်ကျန်းမာရေးများ)၊ မြသန်း (ယခု မြို့အုပ်)၊ ငန့် (ယခု အလုပ်မမြင်) တို့ကို တာဝန်ပေးထားရသည်။ အေးဖေနှင့် မြသန်းမှာ ခုခံတိုက်ခိုက်ရေး အဖွဲ့က လက်နက်ကိုင်သမားများ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သုံးရက်ခန့်ကြာသော ညတစ်ညမှာ ဂျပန်များ နေရာမှ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ခုနစ်နာရီလောက်တွင် ဖြစ်လာသည်။ မီးလည်း ထိန်လင်းနေသည်။ သို့သော် ဖြောက်သံ မပေါ်။ သို့လင့်ကစား တွယ်ကုန်ပြီဟု ကျွန်ုပ် ထင်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် တောင်ကမ်းပါးယံထိပ်က အခြေအနေကို ကြည့်နေသည်။ စင်စစ်ကား ကျွန်ုပ် ထင်သကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ။ ဂျပန်များ ထွက်ပြေး၍ ကျန်ပစ္စည်းများကို အောက်တန်းစား လူများက အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်နှင့် သယ်ယူနေကြခြင်း ဖြစ်ချေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုနေ့ညမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်နှင့် အိပ်နေလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ယခုကဲ့သို့ အောင်မြင်သည်ကား ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်တစ်အုပ်စာသော လူတစ်စုကြောင့် မဟုတ်။ စစ်ကိုင်းတစ်ချောင်လုံး၊ စစ်ကိုင်းနယ် လူတစ်စုလုံး၏ သစ္စာရှိမှု၊ ညီညွတ်မှု၊ နှုတ်လုံမှု၊ အရေးရှိသော် တစ်ခဲနက်အုံကြွမှုတို့ကြောင့် အောင်မြင်လေသည်။ ဂျပန်များသည် ထိုနေ့ည ထွက်မပြေးဘဲ မြန်မာများကိုရန်ပြုသော် တစ်ယောက်မှ မလွတ်ဘဲ တပ်ကြီး တစ်တပ်လုံး မှန်မှန်ညက်ညက် ကြေမည်။ ဂျပန်များက ရန်မပြုသော် အေးအေးသက်သာနှင့် ထွက်သွားခြင်းကို မနှောင့်ယှက်ရန် ကျွန်ုပ် အကြံပေးထားသည်။

နံနက်မလင်းတလင်းတွင် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေသော မန္တလေးသား သုံးယောက်သည် ကျွန်ုပ်ထံ လာရောက်၍ ဤသို့ ပြောလေသည်။

ဂျပန်သူလျှို၊ အင်္ဂလိပ်သူလျှို လုပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို ဂျပန် ဗိုလ်ကြီးက ‘စစ်ကိုင်းချောင်ထဲမှာ ဂျပန်များ အများအစား ခိုအောင်းကာ လက်နက်နှင့်တကွ ကျန်နေခဲ့သည်။ ၎င်းကို ဗုံးချရမည်။ စစ်ကိုင်းတောင် ချောင်အားလုံးမှာ အနံ့ကျန်နေခဲ့သည်ဟု ပြောကာ အင်္ဂလိပ်တပ်က လွှတ်သည်။ ယနေ့ ဗုံးချလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုစကားကို ရုတ်တရက် မယုံ။ မဟုတ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်သည်။ လူတစ်ယောက်တည်း ဂျပန်သူလျှို၊ အင်္ဂလိပ်သူလျှို လုပ်ရမည်မှာ ယုတ္တိမရှိ၊ သဘာဝမကျဟု ယူဆသည်။ သို့သော် ဘအေးက ‘ဟုတ်လောက်သည်’ ဟု ထောက်ခံနေသဖြင့် ချက်ချင်း စစ်ကိုင်းအနောက် ကျောင်းတော်ကြီးရပ် သူပုန်စခန်း ရှိရာသို့ ဆက်သား လွှတ်ရသည်။ ၎င်းကမှတစ်ဆင့် ဆားတောင် အင်္ဂလိပ်တပ်သို့ ‘စစ်ကိုင်း တောင်ရိုးမှာ ဂျပန်တစ်ယောက်မျှမကျန်၊ ဗုံးမချပါနှင့်’ ဟု ဝိုင်ယာလက်နှင့် ပြောရသည်။ ဆားတောင်ရွာ အင်္ဂလိပ်တပ်က ရွှေဘို အင်္ဂလိပ်တပ်မသို့ ဝိုင်ယာလက်နှင့် ပြောရသည်။ ရွှေဘိုက လာ၍ ဗုံးချရန် စီစဉ်ပြီး လေယာဉ်ပျံ များမှာ ဗုံးချိတ်ပြီး၊ တန်ဖုံး၊ တောင်ဖြိုဖုံးများနှင့် ချရန်အသင့်ဖြစ်နေသည် ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ရသည်တဲ့။ အချိန်ဦးသွား၍သာ။ တစ်နာရီ နောက်ကျချေ သော် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသည် သံသိဗ္ဗုဒ္ဓ ကြောသွားပြီးလျှင် ရှင်လူရဟန်း သာသနာ့ အဆောက်အဦများ များစွာ ပျက်စီးသွားမည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ပါသွားရမည်။ သို့ကလိုပင် အလွန်အလွန်ခက်ခဲသော လုပ်ငန်းကြီးကို ပြီးစီး အောင်မြင်သွားသည်လောက် စစ်ကိုင်းလူထုသည် ညီညီညွတ်ညွတ်နှင့် (မန္တလေးက လူများလည်း ပါပါသည်) ဆောင်ရွက်လိုက်ကြသည်။

အခန်း [၃၉]

စစ်ပြီး လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှု

ကျွန်ုပ်ကို စာသင် အဆင့်အတန်းလောက်ရှိ အင်္ဂလိပ်စစ်သား တစ်ယောက်က လာရောက်ခေါ်ငင်၍ စစ်ကိုင်းမင်းကြီးအိမ်တွင် တစ်ညအိပ်ပြီးနောက် ကျောက်တစ်လုံးသို့ ပို့လိုက်သည်။ ကျောက်တစ်လုံး အချုပ်စခန်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ လူငယ်စုများနှင့် တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ် မတုန်လှုပ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကို ရာဇဝတ်အုပ်လောက်မျှ ညှဉ်းမရှိသော လူတစ်ယောက်က စစ်၍ ကျွန်ုပ်ရှက်မိသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ၎င်းတို့၏အချုပ် မေဂျာဆိုသူနှင့် တွေ့ဖို့ အခွင့်မပေး။ ကျွန်ုပ်ကို အင်္ဂလိပ်မျှော်၊ အင်္ဂလိပ်၏ လက်ပါးစေ လူတစ်စုက ထောင်ချထားရန် အကြံပေးသည်ကို ကျွန်ုပ် ရိပ်မိသည်။ သဘာဝကို နားလည် ကျွမ်းကျင်သော ကျွန်ုပ်ကား ကျောက်တစ်လုံး အချုပ်စခန်းတွင် ဟက်ဟက် ပုဂံပက် ရယ်မိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အချုပ်စခန်း၌ လူငယ်များအား ‘မင်းတို့ တာဝန်မကျေသေး။ မင်းတို့ ရာထူးငတ် နိုင်ငံရေးသမားအလုပ်ကို မကြံဆကြနှင့်။ တို့လွတ်လပ်ရေးရဖို့ တိုက်ရဦးမည်’ ဟု တိတိလင်းလင်း ဟောသည်။ အချုပ်စခန်းကို ကြီးကြပ်သော မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်က ဘာမှ နားမလည်ဘဲနှင့် ကျွန်ုပ်ကို “ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးဘွဲ့” ပေးထားသည်။

ထို့နောက် ကျောက်တစ်လုံး စခန်းကို မျက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆားတောင်အနီး ကျားမင်းကြီး အချုပ်စခန်းသို့ ပို့လိုက်သည်။ ကျားမင်းကြီး အချုပ်စခန်းသို့ မန္တလေးက လူများကိုပါ ဖမ်း၍ ပို့ရောက်လာသည်။ ဘုန်းကြီး တစ်ပါးလည်း ပါလာသည်။ ကျွန်ုပ် အတိအလင်း အချုပ်ထဲတွင် စကား

ဗုဒ္ဓိဉာဏ်တို့

ပြောသည်။ အမေရိကန်နှင့် အင်္ဂလိပ်က ၎င်းတို့ စစ်နိုင်သည်ဟု ကြားနေသည်။ ၎င်းတို့ စစ်ရှုံးပြီ။ ဘာကြောင့်။ ရုရှကွန်မြူနစ်သည် ကျည်ဆန် တစ်ခုကိုမျှ မသုံးရဘဲနှင့် မန်ချူးရီးယားတွင် ကွန်မြူနစ် အခြေခံစခန်းကို တည်တည်မြဲမြဲ စွဲလိုက်ပြီ။ တရုတ်ပြည် အရှေ့မြောက်ပိုင်းတွင် ကွန်မြူနစ် ၀ါဒ လွှမ်းသွားပြီ။ ၎င်းသည် အမေရိက စစ်ရှုံး၍ အမေရိကန်သည် တရုတ်ပြည်မှ ၎င်းတို့၏ အာဏာနှင့် စီးပွားရေး အခြေအနေကို ရုပ်သိမ်းသွားရ တော့မည်ဟု ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျားမင်းကြီး အချုပ်စခန်းမှ ပုဂံအချုပ်စခန်းသို့ ပို့ပြန်သည်။ လမ်းတွင် တောင်သာ၌ တစ်ည အိပ်ရသည်။ ပုဂံအချုပ်စခန်း၌ ကျွန်ုပ် ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် နေသည်။ လက်ဖက်ရည်မှန်မှန်၊ အစားအသောက် ကောင်းကောင်း၊ အချိန်မှန်မှန်နှင့် စားသောက်နေရသည်။

ထိုအခါတွင် ဗမာ့တပ်မတော်မှ ရဲဘော်များကို ဖမ်းလာသည်။ ကျွန်ုပ် အချုပ်စခန်းထဲက လက်ခံ၍ ‘ကျွန်ုပ်တို့ ဂျပန်ကို လိုက်တိုက်နေသူ များ၊ လက်နက်ပေး၊ လိုက်တိုက်မည်’ ဟု ပြောစေသည်။ ရဲဘော်များလည်း တညီတည်း၊ တစ်သံတည်း ထိုကဲ့သို့ ထွက်ဆိုကြ၍ ဗမာ့ရဲဘော်များကို လက်နက် တပ်ဆင်ပေးပြီးသော် တပ်ဦးစခန်းသို့ ပို့သည်။ အကြိုက်ပေါ့။ ကျွန်ုပ်ကား ပျော်နေသည်။

ဗဟာမိတ် စစ်တပ်သည် ပုပ္ဖားက ဂျပန်များ ခံနေသည်ကို သွား၍ မတိုက်ဝံ့။ သွားတိုက်သော အခါမှာလည်း လူသေကောင်များကို ယူ၍ ပြန်လာရခြင်းသာ များသည်။ မြန်မာစစ်သား ရဲဘော်တို့က ဂျပန်များကို ပုပ္ဖားက မောင်းနေလေပြီ။

ထိုအခိုက်အတန့်၌ ဂျပန်ကို စတင်ပုန်ကန်ရာတွင်ပါသော ကျွန်ုပ်၏ သမီး သူပုန်ခေါင်းဆောင်မ ဖြစ်သော မိသိရိသည် (ယခု ပညာဝန်ကတော်) ရာဇဝတ်ဝန်ထံ တက်၍ ‘ကျွန်မ၏အဖေ ဦးဘိုးသင်းကို ဖမ်းသွားတာ တစ်လ ကျော်ပြီ၊ လွှတ်မလား၊ မလွှတ်ဘူးလား’ ဟု မေးသည်။ ရာဇဝတ်ဝန်က ‘စာရေးဆရာကြီး ဦးဘိုးသင်းကို ကျွန်ုပ် သိပါသည်။ သူ အဖမ်းခံနေရ သလား၊ နုပင် လွှတ်စေပါမည်’ ဟု အာမခံ၍ ဝိုင်ယာလက်နှင့် ပုဂံသို့ ပြောသည် ၎င်း။

ပုဂံတွင် ကျွန်ုပ်ကို အချုပ်စခန်းမှထုတ်၍ ကားနှင့် ပြန်ပို့လေသည်။ ကျွန်ုပ် ထိုအကြောင်းကို တစ်စုံတစ်မျှ မသိရ။ ရာဇဝတ်ဝန်ကလည်း ကျွန်ုပ်

၏ သမီးထံ ‘ယခု ဦးဘိုးသင်း ပြန်လာ၍ လမ်းမှာပါ’ ဟု လူလွတ် ပြော သတဲ့။

ကျွန်ုပ်ကား တိုက်ပွဲမှ နားတော့မည်၊ အေးအေး နားနေတော့မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ပြန်လာသည်။ ည စစ်ကိုင်းသို့ ပြန်ရောက်ပြီ။ ပြန်ရောက်သော အခါ ဝ၍ လာတော့ပြီဟု ပြောကြသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း “ငါ့သမီးအား သူ လိုချင်သောသူနှင့် ပေးစားတော့မည်” ဟု ဝမ်းထဲက သတ်မှတ်လိုက်သည်။ သူ လိုချင်သောသူကား ဘီအက်စီအောင်ပြီးသူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အချုပ်စခန်းမှ ထွက်လာသော် ကျွန်ုပ်၏ လူငယ်တစ်စု အား နိုင်ငံရေးတွင် မပါကြနှင့်၊ နိုင်ငံရေးသည် နိုင်ငံရေး မဟုတ်၊ ရာထူး လူရေးဖြစ်၍ ရာထူးငမ်းလုပ်ငန်းဟု ပြောပြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ သူပုန်တစ်စု လူငယ်များသည် နားထောင်ကြပါသည်။

စစ်ကိုင်းတွင် ဖ-ဆ-ပ-လ ကို အတည်တကျ မဖွဲ့ရသေး။ စိုင်း ပြင်းနေကြသည်။ အင်္ဂလိပ်ကို ကြောက်ဟန်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ် ရောက်လာ သော် ဖွဲ့ဖို့ပြော၍ ဖဆပလ ဖွဲ့လိုက်ကြသည်။

စစ်ကိုင်းက လွတ်လပ်ရေးစစ်စစ် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း အဖြစ်ကို အင်္ဂလိပ်၏ လက်မှ ရအောင်ယူရမည်ဟု ဘုရင့်ရုံကြီးတွင် နယ်ရေး မြို့ပါ ရုံးမဆံ့သော လူထုကြီးက ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။

ရေးရမည်ကား ရာဇဝင်တစ်ခုကို ရေးရမည်ကဲ့သို့ဖြစ်၍ ပျင်းရိဖွယ် ဖြစ်သည်။ သို့သော် တိုစီ လိပ်ပတ်လည်ရုံတော့ ရေးရဦးမည်။

ဂျပန်များကို မောင်းထုတ်ဖို့ စိုင်းပြင်းနေစဉ် အိန္ဒိယရှိ ပညာရှိတစ် ယောက်က အာရှလူငယ်တစ်စုအား ဂျပန်ကို တိုက်ထုတ်၍ မြန်မာပြည်ကို ကရောင်းကိုလိုနီ အဖြစ်နှင့် ပထမ အုပ်ချုပ်ရမည်။ ၎င်း၏နောက်မှ အင်ဒီပင်း ဒင်း၊ ၎င်းနောက်မှ ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီ၊ ၎င်း၏နောက်မှ ကွန်မြူနစ် ဆိုရှယ် လစ် နိုင်ငံတည်ထောင်ရမည်ဟု စာပို့ကာ သွေးဆောင်သည်။

ထိုအကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိသော် ‘ဟာ... ဘာလဲ၊ ဒီအကောင်က ဘာသိသလဲ၊ ချက်ချင်း လွတ်လပ်သော မြန်မာပြည်ထောင်စု သခင်လူမျိုး အဖြစ်ကို အင်္ဂလိပ်က သဘောတူရမည်’ ဟု ထိုပညာရှိ၏ စကားကို ကျွန်ုပ် ပုတ်ချသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏သမီး သူပုန်ခေါင်းဆောင်မက ‘ဘာက တကယ့်ပညာရှိက ပြောတာကိုပယ်လို့။ ဘာက ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါသာ ပညာ ရှိတယ် ထင်နေတာကိုး’ ဟု ဆိုရာ၊ သမက်အကြီး ဘအေး သူပုန်ခေါင်း

ဆောင် အချုပ်က 'ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဟေ့- မညွန့် ... နင် ဒီစကားမျိုးကို မပြောနှင့်၊ နိုင်ငံရေးမှာ ဒီလူဟာ ဘာဘာ ယုံပစ်တဲ့ ချေးလောက်မှ မရှိဘူး။ ဘာလဲ၊ အလကားပဲပြားပင် သွေးကြောင်' ဟု ဆို၍ လူငယ်တစ်စုသည် လွတ်လပ်ရေးအစစ်ကို ဦးတည်ကာ ဆောင်ရွက်ကြပြီ။ ထိုအခါကစ၍ပင် ကွန်မြူနစ်ကို နှစ်နှစ်ကာ သဘောကျနေသူတို့၏ စိတ်တွင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ ထိုသူများကား စစ်ကိုင်းက မဟုတ်၊ အခြားက ဖြစ်သည်။

ဂျပန်များ မြန်မာပြည်၌ ရှင်း၍ အင်္ဂလိပ် အုပ်ချုပ်နေစဉ်မှာ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၊ ဦးဘဝေ၊ ဟင်္သာတဦးမြ၊ ပျော်ဘွယ် ဦးမြတို့သည် စစ်ကိုင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ အမတ်မဟောင်း ဒေါ်အမာအိမ်တွင် နံနက်စာ ပျော် ပျော် ပါးပါး စားကြသည်။ ထိုသို့စားပြီး၍ လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြစဉ် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ယောက်ထံ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကို သူ့အဖေ့ မိတ်ဆွေဟု သိဟန် ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်ကမူကား သူ့ကို ဦးဖာ၏သားမှန်း မသိ။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာကြီး’

‘ကျုပ်တို့ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း သခင်လူမျိုးစစ်စစ် ဖြစ်ဖို့ လွတ်လပ် ရေးကို ရအောင် ယူရမယ်’

‘ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ပြာပုံပဲ အရင်းရှိတယ်’

‘ဟာ ... နိုဝင်ဘာလက စပြီး မြန်မာပြည်မြေကြီးက ငွေသီးရွှေသီး တွေဟာ မလိုချင်အောင် ထွက်လာရမယ်။ ဆန်စပါးတစ်ခုတည်းကို အုပ် ချုပ် ရောင်းဝယ်ရင်တောင်မှ တိုင်းပြည်တည်ထောင်ဖို့ ငွေလိုသလောက် ရနိုင်တယ်။ နိုင်ငံခြားငွေတွေကို ရနိုင်တယ်’

‘ဆရာကြီး ကျွန်တော် လာဘ်မြင်ပြီ၊ ဒါပေ လက်နက် ...’

‘ဟာ ... လက်နက်ဟာ အမျိုးသားတစ်စု စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်းပဲ။ တစ်ပြည်လုံး ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့တွေ ဖွဲ့ထား၊ လွတ်လပ်ရေး မရသော် သူပုန် ထမယ်လို့ သတင်းပေးထား၊ သူပုန်ထရင် တောင်သူလယ်သမားများ အလုပ် မလုပ်နိုင်။ မလုပ်နိုင်ရင် မြန်မာပြည်က ထွက်ကုန်ကို လိုသလောက် မရ။ မရရင် အိန္ဒိယငွေ၊ သီဟိုဠ်ငွေ၊ စင်ကာပူငွေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် မြင်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ် ရေးစစ်စစ် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း အင်ဒီပင်းဒင့်ကို ရနိုင်တယ်။ ဒီကနေ့ အစည်းအဝေးမှာ ဒါကို’

‘ဖြစ်ပါစေမယ်’

‘ဒါကြောင့် အဖေက ပြောတာပဲ’ ဟု စကားဆိုသည်။ ကျွန်ုပ် ဘာမျှ နားမလည်။ သူ့အဖေ ဦးဖာက သူ့ကို ဘာပြောခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ် မသိပါ။

အစည်းအဝေးကြီး၌ အတုလဝတီ ပုံနှိပ်တိုက်ရင် ဦးကျော်မြင့်က ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း အင်ဒီပင်းဒင့် သခင်လူမျိုးအဖြစ်နှင့် လွတ်လပ်ရေး ရအောင် ယူရမည်ဟု အကျယ်တဝင့်ပြောကာ အဆိုသွင်းလေသည်။ ၎င်း၏ အဆိုကို ကျွန်ုပ်က အကျယ်တဝင့်ပြော၍ ထောက်ခံသည်။ ထိုအချိန်ကစ၍ မြန်မာပြည်သည် အင်္ဂလိပ်၏ အင်ပါယာအတွင်းမှ လွတ်၍ လွတ်လပ်သော နိုင်ငံတစ်ခု အဖြစ်နှင့် တည်ရမည်ဟု အသံကျယ်လာလေတော့ပြီ။ လုံးဝ လွတ်လပ်ရေး ရ ရမည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် လူပင် ငယ်သော်လည်း အမျိုး၏သစ္စာ တည်သော မိကောင်း ဖခင်သား ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဉာဏ်ပညာရှိ၍ ရဲရင့် သည်။ စွမ်းရည်နှင့် ပြည့်စုံသည်။ အပြောအဆို လိမ္မာသည်။ တိုင်းပြည် ဖခင် ပီသသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး လွန်ခဲ့သော အနှစ်တစ်ရာ အတွင်းမှာ မပေါ်ခဲ့။ နောင်ကို ပေါ်ဖို့ရန် အစဉ်ဆုတောင်းပါသည်။ သူသည် ဘီလပ် မျက်နှာစုံညီ အစည်းအဝေးသို့ တက်၍ မြန်မာပြည်သည် ဗြိတိသျှ၏ ဓနသဟာယ အသင်းထဲတွင် မပါဘဲ လွတ်လပ်ရေး ရအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ စွမ်းရည်ကြောင့် မြန်မာပြည်သည် အိန္ဒိယထက် စောပြီးသော် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း သခင်အမျိုး အဖြစ်နှင့် လွတ်လပ်ရေးကို ရခဲ့လေသည်။

တို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အထူးစွမ်းရည်မှာ မည်သည့်နိုင်ငံခြား၏ ဝါဒကမ္ဘာ ဆွဲဆောင်မရခြင်းနှင့် ထိုဝါဒများကို အတုမခိုးခြင်းတည်း။

ကျွန်ုပ်ကား ခွဲသည်၊ ငတ်သည်၊ ထမင်းနပ်ခြား။ တစ်ခါတလေ ထမင်းရည်နှင့် ဆင်းရဲတွေ့နေရသည်ထက် စိတ်မချမ်းသာမှုသည် အစဉ် ဖြစ်နေရသည်။ စစ်ကိုင်း ဖဆပလ၏ သံယောဇဉ်ကြောင့် ဝမ်းစာအတွက် အလုပ်မလုပ်နိုင်။ တောသား တောင်သူများကိုလည်း ထိန်းမရ။ ရာထူးငမ်း၊ ငွေငမ်း၊ ဂုဏ်ငမ်းတို့ကိုလည်း အုပ်မရ။ ကွန်မြူနစ်က တစ်ဖုံ၊ ရဲဘော်က တစ်မျိုး၊ ဖဆ ဆိုရှယ်လစ်တဲ့၊ လာပြန်ပြီ။ ရှေ့တွင်ကား အောရိုက်၊ ကွယ်ရာ ရောက်သော် ဘောက်ဖြစ်ကြ။ ဘယ်လိုမှ ညီညွတ်အောင် ပြုလုပ်၍ မရ။

ဗိုလ်ချုပ်လည်း မရှိပြီ။ လွတ်လပ်ရေး ရပြီ။ ကွန်မြူနစ် ဦးသိန်းဖေမြင့် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး စင်ကာပူသို့ သွားနေတုန်း ကွန်မြူနစ်များ တောခို သွား၍ သိန်းဖေမြင့်မှာ အခြောက်တိုက် ပြုတ်လေပြီ။

အသေးစိတ် မရေးနိုင်။ ထို့နောက် ရဲဘော်များ တောခိုကြသည်။ ရဲဘော် တောခို၍ မကြာမီ ကရင်သူပုန် ထပြီ။ ကောင်းသလား။ ချာချီ ဗေဒင်မှန်သွားပြီ။ ကရင်သူပုန်မှ ကချင်ဗိုလ် နော်ဆိုင်းသည် တောင်ငူက မီးရထားနှင့်လာ၍ ပျဉ်းမနားမြို့ကို သိမ်းသည်။ နာရီပေါင်း မည်မျှကြာကြာ တိုက်ရသလဲ၊ ခုခံတိုက်ခိုက်သေးသလား။ ထို့နောက် ပျဉ်းမနားက မိတ္ထီလာ သို့ မီးရထားနှင့်လာ၍ သိမ်းပြန်သည်။ မည်မျှကြာကြာ ခုခံတိုက်ခိုက်ရသလဲ၊ စဉ်းစား။ အံ့စရာ။ သူပုန်က လက်ဖျောက်တီးရုံနှင့် ထိုမြို့များကို ရနေသည် ဟု ဆိုစရာ ဖြစ်နေသည်။ ဒဏ္ဍာရီဗေဒဖြစ်နေသည်။ ည့်လိုက်တဲ့ ငနဲသား တွေ။ ဒါနဲ့များ ... ။ ဖဆပလ အမတ် အမရပူရ ဦးဘသီ ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်လာပြီး အကြောင်းအကျိုးကို ပြောတော့ပြီ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အမူ ဆောင် မရှိသော ဖဆပလ (စစ်ကိုင်း) ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်နေရသည်။ ခက်လှချည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဉာဏ်ရှိပြီး အမြင်သန်သော မြင်းမူရဲဝန်ကလေး ဦးနွဲ့နှင့် တိုင်ပင်၍ တောခိုနေသော ရဲဘော်များကို မရအရ ပြန်ခေါ်၍ သိမ်းသွင်းကာ စစ်ကိုင်း၌ ထားရတော့ပြီ။ မိုးဇာရပ်က ဦးထွန်းကြိုးမှာ များစွာ အကူအညီ ရ၍ အထူး အားကိုးရပါသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် ကရင်သူပုန် ငါးယောက်လောက်က မေမြို့ (ယခု ပြင်ဦးလွင်) သို့ လေယာဉ်ပျံနှင့် ရောက်လာ၍ မေမြို့ (ယခု ပြင်ဦးလွင်) စစ်တပ်ကြီးကို သိမ်းသတဲ့။ ပြော၍ ယုံစရာလား။ ကျွန်ုပ်ကား ဖြစ်စဉ်ကို ကြားရ၍ ကျွမ်းသာ ထ ထိုးချင်တော့သည်။ ဒဏ္ဍာရီ ဖြစ်နေတော့ပြီ။

အားလုံး စစ်ပြေးစစ်သည်တော်များသည် စစ်ကိုင်းမှာ စုတော့ပြီ။ ပါလာသော လက်နက်များကို အိမ်လွတ်ကလေး တစ်ခုမှာ စုပုံထားရပြီ။ ထိုစစ်သားများကိုလည်း ထမင်းထုပ်ဆင့်၍ ကျွေးရပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာ မတတ် သာဘဲ ရဲဘော်အကြီးအမှူးများကို ခေါ်၍ အုန်းတောကနေ၍ ရွှေဘိုသို့ ပြေးသူများထဲက လက်နက်များ၊ ပုခွေတူတာရုံကနေ၍ ပြေးလာသူများထဲက လက်နက်များကို သိမ်းယူစေရသည်။

တိုင်းမင်းကြီးကား တင်ကြိုကာပြေး၍ လွတ်သွားသည်။ အရေးပိုင် နှင့် တကွ အခြားအမှုထမ်းတို့ကား အမိခံနေရ၍ စစ်ကိုင်းရောင်ထဲမှာ အချို့

နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရဲဘော်များနှင့် စစ်သားများသည် မေမြို့ (ယခု ပြင်ဦးလွင်) မှ ဆင်းလာသော ကရင်တပ်ကို ကြိုကာ တိုက်စေရာ အခြေမလှ။ သဘောကို မရေးလို၊ လူချင်း ရန်တိုက်သလို နေမည်။ အားလုံး စစ်ကိုင်းသို့ ပြန်ဆုတ်စေ၍ စစ်ကိုင်းက စုကာ ခုခံနေစေသည်။

စစ်ကိုင်းမြို့ အရှေ့ပိုင်းမှ လူတစ်စုသည် ချောင်သို့ ပြေးကြပြီ။ မန္တလေးမြို့ကို ကွန်မြူနစ်နှင့် ကရင် ပူးပေါင်း၍ ကြက်ကို ဖမ်းရသလောက်မှ မခက်ဘဲ သိမ်းလိုက်သည်။ မန္တလေးမြို့ ထောင်းလမောင်း ကြေသွားလေပြီ။ မားမားမတ်မတ် လူတန်းစားများ ထွက်ပြေးရသည်။ အချို့ အဖမ်းခံကြရသည်။ အမတ် ဦးဘသိ၊ မျိုးချစ်အရေးပိုင် ကျောက်ဆည်က ဦးအောင်ဖေ အဖမ်းခံရသည်။

ကျွန်ုပ်ကား အရပ်သားများကို စုခေါ်၍ ထွက်မပြေးရ၊ ပြေးသော အိမ်ကို မီးရှို့ပစ်မည်ဟု အမိန့်ပေးရသည်။ ထိုအခါမှာ ကျွန်ုပ် ရပ်ကွက် သမဝါယမအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သည်။ သမဝါယမ အသင်းမှာ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငါးခြောက် စသည်တို့ ရှိသည်။ လာယူသူများအား ထုတ်ပေးစေ၍ စစ်သား၊ ရဲဘော်၊ ရဲ စသည်တို့အား ထမင်းထုပ် မနက်ပြန် ညပြန် ချက် ကျွေးစေရသည်။

မြစ်အရှေ့ဘက်နှင့် တောင်ဘက်ကမ်းမှာ ကရင်နှင့် ကွန်မြူနစ်နယ်မြေ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ညလုံး၊ ဗုတ် ... ဒိုင်း၊ ဗုတ် ... ဒိုင်း နှင့် သေနတ်ခမ်းကြသည်မှာ အသံမပြတ်။ ညနေဝင်သော် တောင်ဘက်ကမ်း ကွန်မြူနစ်များက ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆဲကြသည်။

ဒီဘက်ကမ်းကနေ၍လည်း ဆဲကြသည်။ ဗိုလ်သိုးထိန်း ရောက်လာ၍ စစ်သားများအား အားပေးကာ စီစဉ်နေပုံ ရသည်။ သိုးထိန်းသည် ‘ဘာ ရာထူးရှိသည်’ ဟု ကျွန်ုပ်မသိ။ ရွှေဘိုနှင့် မုံရွာက ပြေးဖို့ အထုပ်ပြင်ပြီး အသင့်၊ ကသာက အစိုးရအမှုထမ်းများ ပြေးပြီ။

စစ်ကိုင်းမြို့ အနောက်ဘက်တစ်ခြမ်းက ကျွန်ုပ်တို့၏ အရပ်ကို ကြည့်နေ၍ မပြေးကြ။ အထောက်အပံ့ ရနေသည်။ ကျွန်ုပ်ကား အတော် ခက်နေသည်။ ရဲဘော်ခေါင်းဆောင်များကို ပြောပြသည်။ ‘မင်းတို့ မန္တလေး ကို ပြန်တိုက်၍ ရသော် တောပြန်မခိုရ’ ဆိုရာ၊ ‘ခိုမည်’ ဟု ပြောကြသည်။ အတော်ခက်သည့် လူစားများ။ ခေါင်းဆောင်မှာ ကျွန်ုပ်၏ သမက် ဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆောင်ဩဇာလည်း ရဲဘော်များတွင် မစူးရှ။ ကရင် လာတိုက်သော် “ဣတိပိသော” မရွတ်ဘဲနှင့် ပြန်ပြေးရမည်ဟု အေးအေးနေသည်။

ကရင် လာ၍ နံနက် ခုနစ်နာရီက စပြီးလျှင် တိုက်ခိုက်သည်။ မော်တာများနှင့် များစွာ ပစ်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ကျည်ဆန် ရှပ်သွားသည်။ စစ်ကိုင်းက မဖြူ၊ စစ်သားများနှင့် ရဲဘော်များက ကမ်းနား ဘေး တာရီးမှ အကွယ်အကာ ကတုတ်ပြုကာ ခုခံ၍ မြစ်ထဲသို့ ကူးလာသူ များကို နှစ်မြှုပ်ပစ်သတ်လိုက်သဖြင့် ကူးဝံ့သူ မရှိ။ ကျိုးနေသော တံတားကြီး တစ်ပိုင်းတစ်စပေါ်သို့ မည်သည့် ကရင်စစ်သားမျှ တက်မလာဝံ့၊ တက်လာသော် ပွဲချင်းပြီးပဲ။ တပ်မတော်သားများကား တကယ် စစ်ဆင်တော့မည်။ မေမြို့ (ယခု ပြင်ဦးလွင်)၊ မိတ္ထီလာ၊ ပျဉ်းမနားတို့ ကျခံရသည်ကိုသာ ကျွန်ုပ် အံ့ဩမိသည်။ စစ်ရဲနှင့် ရဲများလည်း များစွာ အစွမ်းကောင်းသည့်ပြင် တိုက်ခိုက်မှု၌ ကျင်လည်သဖြင့် ကရင်စစ်သားများနှင့် ကွန်မြူနစ်တို့သည် ရန်သူကို မမြင် မတွေ့နိုင်ကြချေ။ ဤကား မြစ်ခြားနေ၍ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲ တစ်မျိုး ဖြစ်နေသဖြင့် ရဲဘော်နှင့် စစ်သား၊ စစ်ရဲ၊ ရဲများသည် တပြုံးပြုံးနှင့် ၎င်းတို့၏ စွမ်းရည်ကို ပြနေကြရာ တစ်ချက် တစ်ချက် စစ်ကိုင်းဘက်မှနေ၍ ဆော်လိုက်သော မော်တာသည် စစ်ကိုင်းသို့ လာတိုက်သူများကို အကြောက်ကြီး ကြောက်စေလေသည်။

ကရင်နှင့် ကွန်မြူနစ်တို့သည် မြစ်ကမ်းနားသို့ ဆင်းလာဝံ့ရန်ထား၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အမြင်မခံဝံ့အောင်ပင် ရှိနေလေသည်။ ထိုသို့နှင့် ညနေ သုံးနာရီခန့်ရှိသော် ၎င်းတို့သည် မရုမလှဖြစ်လျက် ပြန်ပြေးကြလေတော့ပြီ။ ထို့နောက် သုံးရက်မြောက်သော် စစ်ကိုင်းဘက်မှ တပ်များသည် နေရာ အနှံ့အပြားက နေ၍ အရှေ့ဘက်သို့ ကူးကြပြီ။ စစ်ကိုင်းက နေ၍ ကူးသော တပ်များကို မော်တာနှင့် အကာအကွယ် ပေးထားသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သော် သေနတ်ပိုက်ကာ လှိမ့်၍ချီတက်ပြီးသော် ကရင်များနှင့် ကွန်မြူနစ်များကို ရှင်းကြရာ ၎င်းတို့သည် မခုခံနိုင်ဘဲ ပြေးကြရလေပြီ။ မန္တလေးမြို့ကို မွန်းမတည့်မီ ပြန်သိမ်းမိလေသည်။

စစ်ကိုင်း၌ အဖိုးတန်ကျောင်း အဆောက်အဦကြီးများ၊ လမ်းကောင်းများ၊ မြို့ကို ခေတ်အလျောက် အဖိုးတန်အောင် မွမ်းမံခြယ်လှယ်ခြင်းများ တို့ကို အစိုးရက သတိမရစေကာမူ စစ်ကိုင်းကား ဂျပန်ကို ဦးကျိုးသွားအောင် ကျကျနန စတင်ကာ တော်လှန်ခဲ့သည်။ ထောင်လာသော ကရင်သူပုန်ကို နှိမ်၍ မန္တလေးမြို့က ကရင်သူပုန်နှင့် ကွန်မြူနစ်များကို နှင်ပစ်ခဲ့လေသည်။

စာရေးဆရာ အမြင်၊ စာရေးဆရာ ပီတိ

နိုင်ငံရေး ဆိုသော သဘောကိုသိ၍ နိုင်ငံရေးသမားများကို မနှစ်သက်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် ဖဆပလ ထဲသို့ ဝင်ရ၍ နယ်အကျိုးကို ဆောင်ရွက်လာခဲ့သောအခါ မိမိ၏ ဝမ်းစာရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခွင့် မရခဲ့ချေ။ အိမ်ရှင်မ မျက်စိမမြင်သူတစ်ယောက်၊ သမီးကလေးတစ်ယောက်တို့နှင့် နေလာခဲ့ရရာ အလွန် ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်၍ ကရင်သူပုန်များကို စစ်ကိုင်းက နေပြီးလျှင် တားဆီးရန် အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေခဲ့ပြီးနောက် ဖဆပလ မှ ဇွတ်ထွက်လာခဲ့တော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ထွက်လာရာ၌ စာရေးဆရာ အလုပ်နှင့် အသက်မွေးရန် မရည်ရွယ်။ သို့လင့်ကစား မြန်မာသဒ္ဒါကျမ်းများကို ပုံရိုက်ခဲ့လေသည်။ ထိုသဒ္ဒါစာအုပ်များကို ကျောင်းဆရာများသည် ၎င်းတို့နှင့် အစပ်မတည့်သဖြင့် မသုံးကြချေ။ နသော လူမျိုးတစ်မျိုးသည် အစစ်အမှန် ဖြစ်သော အနှစ်ရတနာကို မနှစ်သက်ပေ။ လူတို့သည် အပေါ်ယံ ဗန်းပြကိုသာ မြင်၍ နှစ်သက်ကြပေသည်။ သို့သော် အပေါ်ယံ အလှသည် မည်သည့်အကျိုးကို ပြုသည်ဟု ဖြဖို့ ခဲယဉ်းပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခြံစိုက်၍ အေးအေးလူလူနေမည်ဟု ရည်ရွယ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ အတတ်ပညာများကို အသုံးချတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ခြံသည် ဝင်ငွေကို မရသေးစေကာမူ ကျွန်ုပ် ရသော ပင်စင်လေးဆယ်နှင့် ကျွန်ုပ် စခန်းသွားနိုင်အောင် ဖြစ်စေပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏သမီးမှာလည်း သူ့အစ်မ သီရိနှင့် လိုက်နေပြီးလျှင် စာသင်ကြားနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် အလွန် ပျော်မွေ့နှစ်သက်

နေတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ခြံရံပိုင်းမှာ ပဲစင်၊ ရုံးပတီ၊ ခဝဲ၊ ချဉ်ပေါင်၊ ကျောက်ဖရုံ၊ ခရမ်း၊ ဘူးစင် စသည်ဖြင့် တင့်တယ်သလိုပင် ရှိနေတော့သည်။

ထိုအတွင်း သတင်းထောက်၊ သတင်းစာ ကိုယ်စားလှယ်၊ မဂ္ဂဇင်း ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်သော ဦးဝင်းသည် သွေးသောက် မဂ္ဂဇင်းတိုက်က ဦး ပြည့်စုံကို ခေါ်၍ ရောက်လာတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်ထံ၌ ၎င်းတို့သည် စာမူကို တောင်းသဖြင့် အသင့်ရေးထားပြီး ဖြစ်သော မိုးညှင်းမင်းတရားကြီးဝတ္ထု၊ လောကကြေးမုံဝတ္ထု၊ ငမဲကျွန်ဝတ္ထုတို့ကို စကားရှည်ရှည် မပြောဘဲ ပေးလိုက် လေပြီ။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းက မိုးညှင်းမင်းတရားဝတ္ထုကို အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်အဖြစ်နှင့် စတင်ကာ ထည့်ပြီးသော် လဲနေသော စာရေးဆရာ အိုကြီး တစ်ယောက်ကို စင်တင်ပြလေတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်အားလည်း တစ်လ လျှင် တစ်ရာ ဉာဏ်ပူဇော်အဖြစ်နှင့် တင်ပို့လေသည်။ လောကကြေးမုံဝတ္ထု၊ ငမဲကျွန်ဝတ္ထု၊ စလေမင်းခွေးဝတ္ထုတို့ကိုလည်း သွေးသောက်ကပင် လုံးချင်း ဝတ္ထုအဖြစ်နှင့် ပုံရိုက်သည်ပြင်၊ ကျွန်ုပ် ရေးသော ခေတ်ဝတ္ထုများကို သွေး သောက်၌ လစဉ်မှန်မှန် ထည့်သွင်း ဖော်ပြလေသည်။ ထိုဝတ္ထုများ၏ အမည် ကို ကျွန်ုပ် မမှတ်မိချေ။

၎င်းပြင် ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျားဝတ္ထုနှင့် ကိုးသိန်းမောင် ဝတ္ထုတို့ကို သွေးသောက်ကပင် ထပ်မံ ပုံရိုက်လေသည်။ စင်စစ် သွေးသောက်သည် ကျွန်ုပ်ကို စာရေးဆရာကြီးအဖြစ်နှင့် တိုင်းပြည်က မှတ်သားမိစေရန် တင်ပြ သည်ကို ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတာ အဆုံးထိ ကျွန်ုပ် မမေ့နိုင်ပါ။ သွေးသောက်သာ မရှိခဲ့သော် ကျွန်ုပ်၏ အမည်သည် စာရေးဆရာဘဝ၌ ပျောက်ကွယ်သွား ရန်သာ ဖြစ်ချေသည်။ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၌ ကျွန်ုပ်ရေးသော ဝတ္ထုများမှာ အများအားဖြင့် ခေတ်ပြင်ဝတ္ထုတို့သာ ဖြစ်နေ၍ အချို့အကြောင်းများသည် ထိုသင့်သောသူများသို့ ထိကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေအချို့ သည် ကျွန်ုပ်၏ အပေါ်၌ အထင်အမြင်များစွာ လွဲကြလေသည်။ သို့သော် ငယ်စဉ်က ရေးသကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ကလောင်ကို များစွာပင် ချုပ်ထိန်း ပါသည်။

ဝတ္ထုများကို လစဉ် ရေးခဲ့သဖြင့် မည်သည့်ဝတ္ထုများကို ရေးခဲ့သည် ဟု ဝတ္ထုနာမည်များကိုပင် မမှတ်မိတော့ပေ။ လူငယ်တစ်ယောက်သည် အိမ်၌ ခြံပြုစုခြင်း၊ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်များကို စိုက်ပျိုးခြင်းတို့ကို လေ့လာ

သော် ဦးဘိုးသင်း၏ ဇာတ်လိုက်ဟု ဆိုကြသည်။ ယခု ဆိုရှယ်လစ် လမ်းကြောင်းဟု စိုက်ပျိုးရေးနှင့် ကြက်ငှက်တိရစ္ဆာန် မွေးမြူရေးကို အားပေးလာကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကား လောကအား အပြစ်ထက် အကျိုးကိုသာ ချပေးရန် ရှေးရှု၍ စာရေးပါသည်။ “ငမဲကျွန်” ဝတ္ထုကြီးကို စာပေပြိုင်ပွဲသို့ ဦးပြည့်စုံက တင်လိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ် မသိ။ ဆုရသော အခါမှ သိသည်။ ကျွန်ုပ် အလွန် အံ့ဩမိသည်။ ထို့နောက်တွင်လည်း ကျွန်ုပ်အား သွေးသောက်က တစ်လ နှစ်ရာကျပ် ဉာဏ်ပူဇော်လေပြီ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ် အိမ်ဆောက်သည်။ အိမ်ဆောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ တပည့် အုတ်သူကြီးအား လွဲလိုက်၍ သူထင်သလို ဆောက်သည်။ မည်မျှ ကုန်သည်ကို မသိ။ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမကို “အစ်မ” ဟုခေါ်သည်။ သူ့အစ်မက ‘အရပ်ထဲရေဝင်သော် ငါ ကန်းနေလို့ မပြေးနိုင်၊ မြင့်မြင့်ဆောက်’ ဟု ဆို၍ နှစ်ထပ်အိမ်မြင့်မြင့် အုတ် သမဲတလင်းခံနှင့် ဆောက်သည်။ ထိုသို့ အိမ်စဆောက်ရာ ငလျင်လှုပ်သဖြင့် သူ့အစ်မက အုတ်နံရံ မလိုဟု ဆိုသဖြင့် ဒုထရံ နှစ်ထပ်ကာသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ ပျဉ်ကာသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကြားလို၍၊ မိမိနှင့် နေလို၍ အိမ်ကောင်းကောင်း မြင့်မြင့်ကို မဆောက်၊ မိန်းမအတွက် တပည့်က ဆောက်သည်ကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

သဘောကား ဤသို့ ဖြစ်၏။ ခေတ်ကောင်းစမှာ ရေအကြီးအကျယ်ကြီးလာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အရပ်သည် ချိုင့်ဝှမ်းဖြစ်၍ လေးဖက်တာရီးနှင့် ဖြစ်သည်။ ရေကြီးလာရာ မြောက်ဘက်တာရီးက အပေါက်ကြီး လေးပေါက် ပေါက်၍ ရေများ ဝင်တော့သည်။ ထိုအခါ တစ်မြို့လုံး လာရောက်ကာ ဝိုင်းဝန်းကူညီ ဖာသော်လည်း မလုံ။ လမ်းဘက် အင်ဂျင်နီယာ ကိုယ်တိုင် ဖာသော်လည်း မလုံ။ ပြေးဖို့ရန် အသင့် ပြင်ဆင်နေရသည်။ အရပ်သားများက သဲအိတ်များ ချကာ ဖာပါဟု ဆိုခြင်းကို ကျွန်ုပ် သဘောမကျ၊ အော်ငေါက်၍ ဆဲသည်။

သို့သော် မတတ်နိုင်သော် သူတို့၏ စကားအရ သဲနှင့် ဖာသဖြင့် လုံသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မိန်းမသည် အိမ်မြင့်မြင့်ကို ဆောက်လို၍ သူ့တပည့်က ဆောက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပြိုင်ပွဲ၊ ဆုခံပွဲ၊ ဉာဏ်ပူဇော်ပွဲတို့၌ ဝါသနာမပါ။ ထိုသို့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးရာ ရောက်သည်ဟု ယူဆသည်။ ထိုအယူအဆသည် မှားချင်မှားမည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေစဉ်က ဆရာ

ဘုန်းကြီးက ခိုင်း၍သာ ဝင်ရသည်။ မဝင်လို။ လူတစ်ယောက်သည် အစစ အရာရာမှာ ကျွန်ုပ်ထက် တတ်သည်။ သာသည်ဟု အယူရှိလျှင် သူထံမှ နည်းကိုသာ ကျွန်ုပ် အလိုရှိသည်။ လောကမှာ ဤသို့ ပြုမှုမှ ကောင်းကျိုး ရှိမည်။ တိုင်းပြည်မှာ အကျိုးရှိသင့်သည် ထင်သော် မည်သည်ကိုမှ မငဲ့ ကွက်ဘဲ ကျွန်ုပ် လုပ်ချင်သည်အတိုင်း လုပ်လေ့ ရှိခဲ့သည်။

သူတစ်ပါးထက် သာသည် ဟူသော အယူသည်၊ သူတစ်ပါးထက် အသာလိုချင်ခြင်းသည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ၏ ဂုဏ်အတွက် စဉ်းလဲခြင်းဟု ထင်၍ ကျွန်ုပ် ရှက်မိသည်။ ဤသည်လည်း မှားကောင်း မှားမည်။ သူ တစ်ပါး၏ အပေါ်၌ မတရားလိမ္မာစွာ အောင်နိုင်ခြင်းသည်ကား အရင်းရှင်၏ လောကကို လွှမ်းမိုးစေသော ဝါဒဟု အယူရှိသည်။ အောင်နိုင်ခြင်းသည် တစ်ခုခုသော လက်နက်ကို အရင်းပြု၍ တိုက်ခိုက်မှုဟု ငယ်ကတည်းက သဘောထားခဲ့သည်။ မိမိက အောင်နိုင်သဖြင့် သူတစ်ပါးက ကိုယ့်အလိုကို လိုက်ရသည်။ ချစ်၍ မလိုက်၊ ရွံ၍ လိုက်သည်။ ချစ်၍ မရော၊ ရွံ၍ ရောသည် ထင်၍ ရှက်မိသည်။ ဤသည် မှားကောင်းမှားမည်။ သို့သော် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ရန် ဝတ္တရားရှိသော် စွန့်စား၍ လုပ်လိုသည်။ ဘယ်အခါမဆို လောကအကျိုးကို ရှေးရှု၍ ငွေနှင့် စည်းစိမ်ကို နောက်ကျောပြုကာ ဘာကို မဆို လုပ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် ဂုဏ်နိမ့်မိသည်။ အသရေမဲ့သည်။ မွဲ သည်။ စားသောက် နေထိုင်မှု၌ အောက်တန်းအလွန်ကျ၍ အောက်တန်းစား များနှင့် လုံးထွေးနေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ တဲကုပ်ကလေးအတွင်း၌ ဓာတ်မီးရောင်တွင် စာရေးနေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမသည် ကျွန်ုပ်၏ အနားမှာ ထိုင်ကာ ဆေးလိပ် သောက်နေသည်။ ထိုခဏအတွင်း ရေအိုးစင်မှ ရေအိုး လွင့်စဉ်ကျကာ ကွဲသွားသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမက ‘ငလျင်ကြီး လှုပ်သည်’ ဟု ပြောသည်။ အချိန်မှာ ၁၉၅၆ ခု ဇူလိုင်လ ၁၆ ရက်နေ့ ည ၈ နာရီ ၄၅ မိနစ်အချိန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် စာရေးရာ၌ စိတ်စွဲနေ၍ ထိုငလျင် ကြီးစွာလှုပ်သည်ကို မသိလိုက်။ စားပွဲလည်း လှုပ်သွားသည်။ ထိုသို့ လှုပ်သော်လည်း ကျွန်ုပ် စာရေးခြင်း မပျက်။ သို့သော် ဓာတ်မီးတို့သည် မှိတ်သွားပြီ။ တစ်မြို့လုံး ဆူတက်သွား၍ ညံ့နေတော့ပြီ။

စာဆက်လက်၍ ရေးခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီးနောက် အသင်းရုံသို့ ပြေးရ

တော့ပြီ။ ချက်ချင်း မြို့တွင်းသို့ ကယ်ဆယ်ရန် လူများကို လွှတ်ရတော့
ပြီ။ ကျွန်ုပ်ကား ကျွန်ုပ်၏ အရပ်တွင်းမှာ လှည့်၍ကြည့်ရာ တိုက်ခံ အိမ်ကြီး
အိမ်ကောင်းများမှစ၍ ပျက်စီးယိုယွင်းလောက်အောင် ထိခိုက်ခြင်းပင် မရှိ
ကြ။

တစ်မြို့လုံးမှာကား ဆူညံလှုပ်ရှားနေ၍ တစ်ရပ်လုံး ကြောက်လန့်
နေကြပြီ။ ပျက်စီးခြင်း၊ ထိခိုက်ခြင်းတို့သည် ပျံ့နှံ့လာသဖြင့် တစ်ရပ်လုံး
လောက်ပင် ကြောက်ကြသည်။ အသင်းရုံရှေ့တွင် ရပ်နေသော ကျွန်ုပ်၏
ထံ 'ဘိုး ... ဘဘ ... ဦး ... ဘယ့်နယ်လုပ်ပါ့မလဲ' ဟု တစ်ယောက် တစ်
ခွန်း မိန်းမတွေ စုဝိုင်းကာ လာပြောကြတော့ပြီ။ အိမ်ရှေ့မြေပေါ်တွင် ထိုင်၍
စုရုံးနေကြတော့ပြီ။ ငလျင်လည်း စိတ်မကျေသေး၊ အနည်းငယ် ခဏခဏ
လှုပ်နေသေးသည်။

ခရိုင်ရဲဝန် ဦးမောင်မောင်သည် ကားကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်
လာပြီ။ 'ဦး၊ တစ်မြို့လုံး ဒုက္ခတွေ့ပြီး ကျွက်ကျက်ညံသွားပြီ' ဟု ပြောရာ၊
'ဟေ့ ... မင်း အသာနေစမ်း၊ ခု ဒီမှာ ကြောက်နေကြလို့။ ကြည့် ဆိုသဖြင့်
'ကျွန်တော် မြို့မှာ ရဲတွေကို ချထားဖို့ စီမံလိုက်ပါပြီ' ဆို၏။ ကျွန်ုပ်လည်း
ရယ်၍ ဤသို့ ပြောတော့ပြီ။

'အင်း ... ရုတ်တရက်တော့ စိုးရိမ်စရာပေါ့။ တောက လူဆိုးတွေ
လာပြီး နှောင့်ယှက်မယ် ဆိုတာကို ယူဆစရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီငလျင်ဟာ
အတော်ကြီးလို့ အတော်ထိခိုက်တယ်။ တောမှာလည်း ဒီလိုကြောက်လို့ သည်လို
နေမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြို့ပေါ်မှာတော့ ရဲတွေကို ချထားတာပေါ့။ တို့အရပ်က
စပြီး အနောက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံးအတွက်တော့ မလိုဘူး။ အရပ်က စောင့်
ထိန်းသွားမယ်။ လူတန်းစား မြင့်တယ်ဆိုတဲ့ တာရိုးအရှေ့ဘက်က လူများသာ
ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ကောင်း နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ့ညတော့ သိပ် စိုးရိမ်
စရာ မရှိသေးပါ။ နက်ဖြန်ညက စပြီး မြို့ကို ရဲနှင့် ထိန်းတာပေါ့။ အရပ်ထဲက
လူတွေလည်း ပျက်စီးတဲ့နေရာမှာ ကယ်ဆယ်ဖို့ သွားကြရပြီ။ အရပ်ထဲမှာ
ယောက်ျား မရှိသလောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်စီမံရတာပေါ့'

ခရိုင်ရဲဝန်လည်း ပြန်သွားလေ၏။
ထိုငလျင်ကြီး၏ ဒဏ်ကြောင့် မင်းဝန်တောင်ညွန့်ပေါ်တွင် တည်
ထားသည့် ဆင်များရှင် စေတီတော်ကြီးသည် ပြိုပျက်သွားလေပြီ။
ထိုအခါက တစ်လလောက် အတွင်းမှာပင် တစ်ရက်လျှင် လေးငါးခါ

ခန့် ငလျင်လှုပ်၏။ သို့ရာတွင် အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ မြို့ကား အလွန် အလွန် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေလေသည်။ ညအချိန်ရောက်သော် တစ်မြို့လုံး တိတ်ဆိတ်နေ၍၊ ခွေးဟောင်သံပင် မကြားရသည်လောက် ဖြစ်၍ ခရိုင် ရာဇဝတ်ဝန်ကား မြို့ကို ဘေးကင်းအောင် စောင့်ထိန်းထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အရပ်မှာလည်း ည နေဝင်သော် အလွန်ကြောက်ရွံ့ ကြ၍ အိမ်ပြင်ဘက်တွင် စုထိုင်ကာ နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကား ကင်းသမား ကလေးများနှင့် အရပ်ကို စောင့်ထိန်းလိုက်သည့်ပြင် ရပ်သူရပ်သားများ စိတ်ရွင်စေရန် ညကင်းလှည့်ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပြီးလျှင် ကလေး များအား သီချင်းဆိုစေခြင်း၊ မယ်ဒလင် တီးစေခြင်းတို့ဖြင့် လှည့်စားရလေ တော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်ကား စာရေးဆရာစစ်စစ် ဉာဏ်ဖြင့် စခန်းသွားနေပြီ။ အချို့သူတို့သည် ကျွန်ုပ်ထံ လာရောက်ကြ၍ ‘စာရေးတဲ့အခါ ဘာကို ဘက်ဂရောင်းခံပြီး ရေးသလဲ’ ဟု မေးကြ၏။ ‘ကျွန်ုပ် ဘက်ဂရောင်း ဆိုသော အင်္ဂလိပ်စကားကို နားမလည်ပါ။ ကျွန်ုပ် ရေးသော စာအုပ်များတွင် ကြည့်ပါ’ ဟု ပြန်ဖြေရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သွေးသောက်တွင် လုံးချင်းဝတ္ထုများလည်း ရေးခဲ့၏။ သို့သော် အားလုံးကို မမှတ်မိ။ မှတ်မိသမျှမှာကား “လောကဝတ်ရည်”၊ “လောကကြေးမုံ”၊ “စလေမင်းခွေး”၊ “မာလာရည်”၊ “ဖလ်ဂူရှင်”၊ “ပြည်တွင်း လဲ့လဲ့”၊ “ကြာဝတ်ရည်”၊ “မနုစာရီ”၊ “စောထီးမောင်” တို့ဖြစ်၏။ မန္တလေး ရဲရင့်စာပေမှ “စိတ်တိမ်းမောင်”၊ “မေ”၊ “မမ” တို့ကို လုံးချင်းရိုက်ခဲ့သည်ဟု မှတ်မိ၏။ အားလုံး စေ့စေ့စုံစုံ မမှတ်မိ။

မြန်မာပြည် စာအုပ်တိုက်မှ “ပြည်ကြီးမျက်ရှင်” နှင့် “မြစိမ်းမေ” ရာဇဝင်ဝတ္ထုကို ပုံရိုက်သည်။ စာပန်းချီ ပုံနှိပ်တိုက်မှ “ရှူးရှူးတန်ဆောင်”၊ “လောကမျက်နှာ”၊ စစ်ကိုင်းမှ “ချစ်ပန်းရည်” ဝတ္ထုတို့ကို ပုံရိုက်၏။ ကျွန်ုပ် မှာ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဆက်သွယ်သည့်ပြင် အခြား မဂ္ဂဇင်းတိုက်များ၊ သတင်းစာတိုက်များတို့နှင့်လည်း ဆက်သွယ်သေး၍ ကျွန်ုပ်သည် စာရေးခြင်း လုပ်ငန်း၌ ပျော်လျက် ရှိ၏။

ကျွန်ုပ် စာရေးခြင်းလုပ်ငန်းမှ ရသော ငွေများကို မွန်မြတ်သည်ဟု အယူရှိ၍ ဖဆပလ အတွင်းမှာ ဆောင်ရွက်၍ ငတ်ပြတ်ခဲ့သော်လည်း ယခု အိမ်ကြီးနှင့် ကောင်းကောင်း စားသောက် နေထိုင်ကာ တိုင်းပြည်လူမျိုး

အတွက် စာကောင်းများကို လစဉ် ထွက်ပေါ်စေနိုင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝဘာ မှာ တင့်တယ်သလို ဖြစ်လာတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ထံသို့လည်း ဘုန်းကြီး ဧည့်သည်၊ လူဧည့်သည်၊ ကျောင်းသားဧည့်သည်၊ စာရေးဆရာများ ဧည့်သည် တို့သည် ဧည့်သည်များ မပြတ်လောက်ပင် ဝင်ထွက်ကြ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကို အထူးကျေးဇူးပြု၍ ဆက်သွယ်လာသူကား ရန်ကုန်မြို့ ကိုတင်အောင် - မစန်း စာပေက ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဆက်သွယ်မိ ခြင်းကား စာရေးဆရာ နတ်နွယ်၊ စစ်ကိုင်းအေးလွင် တို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ ကိုတင်အောင် - မစန်းတို့သည် ၁၉၅၈ ခုနှစ် အတွင်းကစ၍ လစဉ်လောက် ပင် ကျွန်ုပ်၏ ဝတ္ထုများကို ထုတ်ခဲ့၏။ ဉာဏ်ပူဇော်ခမှာ တစ်လမှာ ငွေကျပ် လေးရာ ဖြစ်၏။ ထိုသူများသည် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး၌ ထိုက်တန်ခြင်းကို သိတတ်သူများဟု ကျွန်ုပ် ယူဆမိ၏။ စာ၏တန်ဖိုးကို အကဲဖြတ်တတ်သူ များ ဖြစ်၏။

စာအုပ်ထုတ်ဝေသူများက “ရှေးကအကြောင်း” အမည်ဖြင့် နန်းတွင်း ဝတ္ထုဟု အမည်တပ်ကာ ထုတ်ဝေရန် အားသန်၏။ ကျွန်ုပ်၏ သဘောနှင့် ထိုအချက်တွင် မတိုက်ဆိုင်မိ။ ခေတ်ဝတ္ထုသည်သာ မျက်မှောက်၌ ဘာကို လုပ်ရမည်၊ နောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ဟု တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုး မျက်စိကျယ်၍ သဘောတရားအား မြင်လာစေနိုင်သည်ကို စဉ်းစားရန် လိုနေပေသည်။ တိုင်းပြည်အကြိုက်ကို လိုက်၍ ငွေရလျှင် ပြီးတမ်းနှင့် စာအုပ်ထုတ်သော် (၀၁) စာရေးသော် တိုင်းပြည်တွင် ချောက်ကျမည် ဖြစ်၏။ စာပေသည် တိုင်းပြည်ကို မြှင့်တင်ခြင်း၊ ကောင်းစားခြင်း၊ တန်ခိုးကြီးခြင်း၊ လူမျိုး အဆင့် အတန်း ရောက်ခြင်း စသည်တို့သာ ဖြစ်သည် မဟုတ်။ နှိမ့်ချခြင်း၊ ညံ့ဖျင်း စေခြင်း၊ သိမ်ငယ်စေခြင်း၊ လူမျိုးအဆင့်အတန်း နိမ့်စေခြင်း တို့ကိုလည်း ဖြစ်စေနိုင်သည်ဟု ကျွန်ုပ် အယူရှိ၏။

လူတစ်မျိုး၌ နိမ့်ကျသော စာပေကို အမွန်အမြတ်ထား၍ လေးစား သမ္မုကြာ ဖတ်နေခြင်းသည် နားမျက်စိကို ကန်းစေသည်ဟုလည်း ကျွန်ုပ် အယူရှိ၏။ စာပေသည် လောကီ လောကုတ္တရာကို ရှေးရှု၍ ကောင်းသော အကျိုးငှာ ယခု ဘာလုပ်ရမည်၊ ရှေ့၌ ဘာလုပ်ရမည်ဟု အကျိုးပြုနိုင်စေရ မည်။ သရုပ်ဖော်၍ ကောင်းရုံနှင့် ကောင်းနေလျှင် ထိုစာပေသည် ခြင်ထောင် ကို ပြုံးကြည်စေခြင်း ဖြစ်သည့် အရင်းရှင်စနစ် တစ်ခုဟု ကျွန်ုပ် ယူဆ၏။ ထိုသဘောသည် မှားတန် မှားမည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာတို့

၁၉၆၂ ခုနှစ်လောက်သော် ကိုတင်အောင် - မစန်းတို့ ထုတ်ဝေသော စာပေသည် နိမ့်လျှော ကျဆင်းသွား၏။ အဘယ်ကြောင့် ကျဆင်းရသည်ကို ကျွန်ုပ် ရိပ်မိပါ၏။ သို့သော် ထိုထင်မြင်ချက်ကို ကျွန်ုပ် မဖော်ပြလိုပေ။

လူမျိုးတိုင်းမှာပင် “လူ” ခေတ်သည် မြဲနေ၏။ ထို “လူ” ခေတ်သည် လှုပ်ရှား၍ အင်အားကြီးမားလာသော လူမျိုးကို နိမ့်ကျစေ၍ ဆင်းရဲတွင်းထဲ သို့ တွန်းချရာရောက်၏။ ကိုတင်အောင် - မစန်းတို့ ထုတ်ဝေသော ကျွန်ုပ် ၏ စာပေများကား များလှ၏။ ကျွန်ုပ်ထံမှာ လက်ခံ မရှိ။ စာအုပ်များလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံမရှိ။ ရှိသလောက်ကား ဤမျှသာဖြစ်၍ ကိုတင်အောင် - မစန်း တို့ထံ၌ကား ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိမည် ထင်၏။ သွေးသောက် မဂ္ဂဇင်းတိုက်၊ စာပန်းချီတိုက်တို့၌လည်း ကျွန်ုပ်၏ ၎င်းတို့၏တိုက်က ထုတ်ဝေသော စာပေများသည် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိတန်သလောက် ရှိမည် ထင်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခေတ်၌ တန်ဖိုးရှိအောင် နန်းတွင်းဝတ္ထုများဟု တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် ရေး ထုတ်ခဲ့သည်။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန လှမ်းမိုးနေသော သူများ၏ အလိုကို လိုက် လျော့ခြင်းဖြင့် ကိုယ်၏အသရေကို ထွန်းပြောင်စေခြင်းသည် ထိုသူများအား သေစေသော အဆိပ်ကို ကျွေးခြင်းနှင့် အတူပင်တည်း။

ကိုတင်အောင် - မစန်းတို့ ထုတ်ဝေသော ကျွန်ုပ်၏ စာပေများမှာ ... တကယ့်ယောကျ်ား၊ သီရိကေသီ၊ နေမျိုးနွယ်၊ လောကဂုဏ်ရောင်၊ မောင်မောင်၊ မင်းများမှူး၊ ကိုကို၊ လူဝတ်ရည်၊ ပြည့်ဖောင်းတော်၊ မြိုင်ကြီးရှင်၊ ပ လုံးမယ်၊ မာယာ၊ မြိုင်ကြီးမာယာ၊ ကြာရည်၊ နီတိမာလာ၊ မာယာကေသီ၊ ကိုးသိန်းရှင်၊ ပြည်ကြီးမှန်ကျ၊ မြတဘက်၊ ဘုန်းတန်ခိုးရှင်၊ မယ့်သဇင်၊ အမိဆိုး၊ တုတလှ၊ သဘာဝမျက်ရွှာ၊ တင့်မျိုးခေါင်၊ ကျွန်ကြောင့် အရှင်၊ တရားရှင်၊ သဘာဝမာယာ၊ မာယာလောက၊ အင်းလောက၊ ငဖြူထီး၊ သဘာဝအရသာ၊ ရသာမွန်ရည်၊ ခေါင်မြင့်ပန်းရည်၊ ငမည်းခေါင်၊ နီတိ၏ အမြုတေ၊ မိဖြူ၊ အနစ်ရတနာ၊ ပြည်သူ့စာမွန်၊ လောကမျက်ရစ်၊ မြတ်မွန်ရည်၊ ဝါကျွတ်ပြီမောင်၊ ပင်မြင့်ပန်း၊ ယုဇနဝတ်ရည်၊ မြတ်လျှပ်၊ ခင်ကြီး မြိုင်နှင့် အခြား ပြားခြောက်ဆယ်တန် စာအုပ်များ။ ထို့ပြင် ကိုတင်အောင် - မစန်းတို့ထံတွင် စာမူရိုက်ရန် ငွေတချို့တစ်ဝက် ပေးပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်တို့ခေတ်၊ မြင့်ရောင်ရှိန်၊ ပျို့မောင် ဝတ္ထုမူများ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း မရှိဘဲ ကျန်နေသေးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမျှလောက် စာအုပ်များကို ရေးသဖြင့် အေးအေး ထိုင်စားလောက်ပြီဟု ထင်စရာ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကား ငယ်ကတည်းက စ၍ ငွေနှင့် ပတ်သက်က လူရမ်းဖြစ်၍ တံငါသည်ကဲ့သို့ လှေဦးလည်း ခြောက်၊ လူလည်း ခြောက် ဖြစ်နေပေသည်။

ထို့နောက် ရန်ကုန်မြို့ စန္ဒာဝင်း ပုံတိုက်ရှင် ဦးဘိုးကြွယ်က လူထု အကျိုးငှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆက်သွယ်လာသဖြင့် ၁၉၆၂ ခု ဒီဇင်ဘာလက စပြီး သော် အောက်ပါစာအုပ်များကို အဆက်မပြတ် ထုတ်ဝေလာခဲ့ပါသည်။

လယ်သမား၊ အစ်ကိုကြီး၊ ပြုံးပါနှင့်၊ ကောင်မ၊ သိုက်သမား၊ တကယ့် လူ၊ ကျွန်ယုတ်မ၊ အရည်းမာယာ၊ မြတ်ရှိန်စော်၊ သဘာဝမှောင်၊ အချစ် အရသာ၊ အေးငြိမ်းရိပ်သာ ဝတ္ထုတိုဖြစ်၍ ငမဲကျွန်ကို ထပ်မံပုံရိုက်ပါသည်။ ထိုပုံနှိပ်တိုက်၌ မရိုက်ရသေးသော အလကားမောင်၊ ခင့်အချစ်၊ လင်းရောင် ရည်၊ သရဖူမဲ၊ လောကအမြဲတော၊ မြလှရည်၊ မြစမ်းမြိုင်၊ ဒို့ကျေးရွာ ဝတ္ထု မှုများ ရှိပါသေးသည်။

၎င်းပြင် ကျွန်ုပ်၏ထံ၌ ရေးပြီးဖြစ်သော အိပ်လျောင်းနေရသည် စာအုပ်တို့ကား ... ခေတ်သဘော၊ ဒါကြောင့်ချစ်တာ၊ မျိုးမြင့်ရောင်ရှိန် ရာဇဝင်ဝတ္ထု၊ နိုင်ငံချစ်ရည် ရာဇဝင်ဝတ္ထု၊ ခေတ်သစ်ဒဏ္ဍာရီ (ပ)၊ ခေတ်သစ် ဒဏ္ဍာရီ (ဒ)၊ ကန့်ကော်မယ်ဝတ္ထု၊ အရူးမင်းသားဝတ္ထု၊ လင်းရောင်ရည် ကျမ်း၊ သဘာဝဇေတီခုံတို့ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် ဝါသနာအလျောက် ယနေ့တိုင် စာရေးခြင်းနှင့် ပျော်နေသော် လည်း စာရေးရခြင်းသည် အိမ်ရိုင်းထဲ၌ ခရမ်းပင် စိုက်ပျိုးပြုစုခြင်း၊ ဒန့် သလွန်ပင်၊ ခဝဲပင်၊ ကစော့သီးပင် စိုက်ပျိုးပြုစုခြင်းလောက်ပင် အကျိုးမများ ဟု ယူဆမိတော့ပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤသို့တည်း။

ခရမ်း၊ ဒန့်သလွန်၊ ခဝဲ စသည်တို့ကို စားလိုသောသူ များ၍ စားချင် သူများ ရှိကြကောင်းပေမည်။ စာအုပ်ကိုကား ဖတ်သင့်သော သူတို့သည် မဖတ်ကြ၍ စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ စာကို စာရေးလိုသူ တစ်ယောက်က ဖတ်နေသကဲ့သို့ဖြစ်၍ အရင်းရှင်၊ ငွေရှင်တို့သည် ခေတ်၏ သဘောတရား ကို နားမလည်ခြင်း၊ အလုပ်သမားတို့သည် တိုင်းပြည်အတွက် အလုပ်လုပ် ရခြင်းကို သဘောမပေါက်ခြင်း၊ အားလုံးသည် တိုင်းပြည်အကျိုးကို ဆောင် ရမည်ဟု မသိခြင်းတို့ကို စာအုပ် အဘယ်မျှလောက် ရေးသော်လည်း မထိုး မဖောက်နိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ချေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာတိုက်

မြန်မာတို့ ခေတ်မှာလည်း ပထမကမ္ဘာစစ် ဖြစ်သည့် အချိန်ထိ ပိုက်ဆံငါးမူး၊ သုံးမတ်၊ တစ်ကျပ်လောက်မျှနှင့် ဈေးသွား၍ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခဲ့ကြသည့် သဘောကို ပြောပြသော် ခေတ်လူတို့ ဝမ်းပါးကြပုံ ပေါ်သည်။ ဒိုင်အာဆီ ခေတ်က စ၍ တို့ပြည်မှာ လှုပ်ရှားကာ ရှိခြင်းကြောင့် စိတ်ဓာတ် ယိမ်းယိုင်ကာ နေကြလေသည်။ ထိုယိမ်းယိုင်ခြင်းသည် လဲဖို့ရန် အကြောင်း ရင်းလည်း ဖြစ်တတ်သည်။ ဂျပန်စစ်ခေတ်မှာ တိုင်းပြည်သည် အသူရကား ဘဝသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့ကြရသည်။ လွတ်လပ်ရေးခေတ်မှာ တိုင်းရင်း သားချင်း နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်ကာ နေရလေသည်။ ထိုခေတ်အားလုံးကို ကျွန်ုပ် မိတွေ့ခဲ့ရ၍ အသက် မသေသေး၍ နေရသော်လည်း မပျော်မေ့နိုင်ပေ။ အသူရကား ခိုသည်ကား ကိစ္စအဝဝ၌ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေခြင်းကို ခေါ်သည်။

ကမ္ဘာခေတ်၏ သဘောအလျောက် အကျဖြူစစ်ကို တားဆီးနိုင်သတတ် ဟု ကြိုးစားကြသည်။ တားဆီးနိုင်သည် ထားတော့၊ သတ္တဝါတို့၌ မှောင် ကျ၍ (အဝိဇ္ဇာ ဖုံးလွှမ်းပြီးသော် မောဟဖြစ်၍) လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာနတို့ လွန်ကဲသည်တို့ကား တားဆီးနိုင်ပါအံ့လော့။ လူတစ်ယောက်၏ (ဝါ) လူ တစ်စု၏ (ဝါ) လူအများ၏ လွန်ကဲသော လောဘ၊ လွန်သော ဒေါသ၊ လွန်သော မာနကို ကာယကံရှင်မှတစ်ပါး မည်သူမျှ မတားဆီးနိုင်ချေ။ ဝါဒကောင်းဖို့ထက် လူကောင်းများ ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီး၏။

လောဘကို နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်သူကား၊ နှိပ်စက် သတ်ဖြတ်မည့် သူကား အကျမြူပုံ မဟုတ်၊ ခုံးယုံ မဟုတ်။ ပြည်တွင်း၌ ဆူညံသောင်းကျန်း၍ လူတို့ကို သေစေသည်ကား လက်နက် မဟုတ်။ လောဘမီး၊ ဒေါသမီး၊ မာနမီး (ဝါ) အလင်းရောင် မရခြင်းတည်း ဟူသော မောဟမီးတို့သာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။ ထိုအဝိဇ္ဇာတရားများ နည်းပါးသလောက် လောကသည် အေးချမ်းသည်။ ၎င်းတို့ လွန်ကဲလာလျှင် လောက၌ ပူပြင်းဆင်းရဲသည်။ လူကောင်းအောင် ပြုပြင်ရန်ကိစ္စတွင် ငါးပါးသီလ မလိုဟု ပြောမိသော နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး၏ စကားကို နားယောင်မိလျှင် ဒုက္ခပုံ ... ဟု ကျွန်ုပ် ဆိုချင်၏။

ထိုသို့သော သဘောကြောင့် အလိုရှိမှု (လောဘ) ကို ခြိမ်းခြံနိုင် သရွေ့ ခြိမ်းခြံ တုန်လှုပ်မှု (ဒေါသ) ကို သည်းခံနိုင်သမျှ သည်းခံ၊ ထောင် လွှားမှု (မာန) ကို ချိုးနှိမ်သမျှ ချိုးနှိမ်၍ သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ ဖြူစင်သော

စိတ်ကိုထားခြင်း၊ သနားခြင်း၊ တရားသဖြင့် သူတစ်ပါး ကောင်းစားခြင်းကို ဝမ်းသာခြင်း၊ သူတစ်ပါး၏ အကျိုးကို သယ်ပိုး ရွက်ဆောင်ခြင်းတို့သာလျှင် လောကကို အေးချမ်းသာယာ ဝပြောစေသည်။

ထိုသဘောကို ရေးသော် ထိုစာကိုဖတ်မည့်သူ ကင်းမဲ့၍ ခွေးနာ၏ ညည်းတွားခြင်း သဘောဟု ထင်ကောင်း ထင်ပေမည်။ သို့လင့်ကစား ဘီအက်စီ အောင်သူသည် တံစဉ်ကို ကိုင်ချင်လာအောင် ကျွန်ုပ် ရေးလာ ဘိသကဲ့သို့ ရေးမည်။ ရေးရင်းငတ်၍ နေရမည်ကို ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာနိုင်သည်။ ကျွန်ုပ် သေသွားသော် ထိုသဘောမျိုးစာများ များစွာကျန်ခဲ့ရန်ကို ကျွန်ုပ် သဘောတူသည်။ ယခု လောကကို ငြီးငွေ့သော်လည်း ဘဝမကူးရသေး။ အိုရင်း၊ နာရင်း လောက ကောင်းကျိုးအတွက် စာများကို ထားနိုင်ခဲ့ရန် ကြိုးစားနေတုန်းပါပဲ။

၁၂၅၂ ခု ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့ စက်နာရီအချိန် ၄ နာရီတွင် မင်းတုန်းမြို့ မြို့သစ်ကုန်းအရှေ့ပိုင်း တဲတားကြီးဦး အနီးရှိ အိမ် တွင် လူ့ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သော ကျွန်ုပ် စစ်ကိုင်း ဦးဘိုးသင်း။ ။ ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတာ နောက်ပိုင်းကား စာရေးခြင်းနှင့် အေးအေးနေခြင်းတည်း။ ။ ဤသို့ လည်း နေ၍ စာအုပ်များကို တစ်ပုံကြီးထားခဲ့ရန် ဖောင်တိန်ညွှကို ကိုင်လျက်၊ သင်္ချိုင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ရေးသားဆဲပင်တည်း။ ယခု ပုံမရိက် ရသေးသော စာမူများစွာသည် ကျွန်ုပ်၏ ပီတိတည်း ဟူသော အစာ ဖြစ်သတည်း။

စစ်ကိုင်း ဦးဘိုးသင်း

■ “ရေးသင့်တာရေး၊ မရေးသင့်တာရော ဘာမျှ မချန်။

သူ့လုပ်ခဲ့သမျှတွေကို ဘွင်းဘွင်းရေးထားခဲ့၏။

ဒီအတ္ထုပ္ပတ္တိမှ အံ့ဩစရာ မထူးလျှင် ခက်ရချည်ရဲ့။”

- စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း၏ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ (၁၉၇၉)။
စာပေဗိမာန်ထုတ် စာအုပ်အညွှန်း၊ ကျောမိုး...မှ။

■ “ဆန်းကြယ်သော စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်တီးထားသော ဝတ္ထုကြီးကဲ့သို့ပင်
စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည်။

...မိမိ၏ပျော့ကွက်၊ ညံ့ကွက်၊ ကောင်းကွက်များကိုလည်း
ဝေဖန်တင်ပြသည်။”

- မင်းယုဝေ၏ “သူ့စာ၊ သူ့ဘဝ”၊ စံပယ်ဖြူမဂ္ဂဇင်း...မှ။

■ “...ထူးခြားသည်။ ပြောင်မြောက်သည်။

ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်များတွင် ထိပ်တန်းက ပါဝင်သည်။

မြန်မာစာပေလောကအတွက် တန်ဖိုးရှိသော

စာအုပ်ထူးပင် ဖြစ်သည်...။”

- ညီခွန်း၏ “စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း၏ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ”
၂၀ ရာစု အထူးခြားဆုံး မြန်မာစာအုပ်များ (၂၀၀၂)။ စာ ၃၅၉...မှ။

စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဒုတိယအကြိမ်

